

Khuyñh Thẽ Hoang Phi

Contents

Khuyñh Thẽ Hoang Phi	2
1. Q.1 - Chương 1: Dạ Lan Kinh Huyền Tâm	2
2. Q.1 - Chương 2: Tình Khiên Hương Tuyết Hải	8
3. Q.1 - Chương 3: Phụng Vũ Hoang Huyết Khấp	18
4. Q.1 - Chương 4: Âm Nhiên Kỳ Hồi Thủ	24
5. Q.1 - Chương 5: Kim Qua Khiêu Thiết Mã	33
6. Q.1 - Chương 6: Khoản Khoản Phụng Cầu Hoang	41
7. Q.1 - Chương 7: Nhất Nhiệm Quân Phương Đổ	46
8. Q.1 - Chương 8: Uyên Ương Toái Hồng Trưởng	54
9. Q.1 - Chương 9: Mãn Đình Cẩm Thâm Tỏa	60
10. Q.1 - Chương 10: Tiêu Tiêu Tuyết Trung Mai	65
11. Q.1 - Chương 11: Âm Sơn Minh Huyết Sĩ	74
12. Q.2 - Chương 12: Kim Lũ Đãng Phụng Khuyết	82
13. Q.2 - Chương 13: Trầm Luân Đế Huyết Kiếp	90
14. Q.2 - Chương 14: Mộng Yểm Trú Hồng Nhan	93
15. Q.2 - Chương 15: Phiên Nhiên Huỳnh Tuyết Vũ	104
16. Q.2 - Chương 16: Duy Hữu Hương Như Cố	112
17. Q.2 - Chương 17: Phiên Vũ Các Kinh Biến	123
18. Q.2 - Chương 18: Họa Khởi Do Tiêu Tường	126
19. Q.2 - Chương 19: Phụng Vũ Chấn Cửu Tiêu	131
20. Q.2 - Chương 20: Phúc Thọ Lãnh Tranh Phong	138
21. Q.2 - Chương 21: Phục Thủy Dã Nan Thu	142
22. Q.2 - Chương 22: Lãnh Hương Dục Đoạn Trường	150
23. Q.3 - Chương 23: Phẩm Minh Mẫu Đơn Đình	156
24. Q.3 - Chương 24: Đế Nhất Đế Hoang Phi	162
25. Q.3 - Chương 25: Long Phụng Đại Hôn Yến	172
26. Q.3 - Chương 26: Huyết Lệ Tê Hoang Lăng	179
27. Q.3 - Chương 27: Hiểu Mộng Mê Vũ Y	186
28. Q.3 - Chương 28: Táng Hoa Diệc Tâm Thương	196
29. Q.3 - Chương 29: Dục Huyết Dã Trọng Sinh	202
30. Q.3 - Chương 30: Duyên Lai, Duyên Chung Tẩn	213
31. Q.3 - Chương 31: Lưỡng Xứ Mang Mang Giai Bất Kiến	221
32. Q.4 - Chương 32: Vô Thần Cung Chi Ước	228
33. Q.4 - Chương 33: Dạ Thâm Trường Sinh Điện	231
34. Q.4 - Chương 34: Phụng Huyết Ngọc Chi Nặc	235
35. Q.4 - Chương 35: Nhất Triều Vi Tú Nữ	240
36. Q.4 - Chương 36: Nhật Nguyệt Tinh, Thần Phi	244
37. Q.4 - Chương 37: Bạch Mã Tiểu Tây Phong	248
38. Q.4 - Chương 38: Huyết Nhiễm Kinh Tình Kiếp	254
39. Q.4 - Chương 39: Đàm Hoa Nhất Hiện	260
40. Q.4 - Chương 40: Quý Sủng Lục Cung	263
41. Q.4 - Chương 41: Lan Uyển Kinh Tình Dạ	271

Khuyneh Thế Hoàng Phi

Giới thiệu

Được tác giả Mộ Dung Yên Nhi viết khi cô chưa đầy hai mươi tuổi, vì vậy giọng văn trẻ trung và đầy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuyneh-the-hoang-phi>

1. Q.1 - Chương 1: Dạ Lan Kinh Huyền Tâm

Kỳ quốc – Kim Lăng thành

Mưa xuân đã ngừng hẳn , khí trời bắt đầu chuyển lạnh

Ngự hoa viên nguy nga , thần vũ lâu cao vút , vườn thượng uyển tường vi ngọc lan vây kín tường , bảo nhan đường điện với con đường quanh co . Những bóng đỏ tay cầm kim đao chính là cấm vệ quân , cứ nửa giờ một lần tại mỗi nơi đều có cấm vệ quân bước qua tuần tra . Nội cung đình đài lầu các , hàng rào sâm nghiêm , gạch lát đều đặn trên mỗi con đường , hoa đá chạm khắc tinh tế , bạch ngọc điêu lan , đây là lần đầu tiên ta được chứng kiến Kỳ quốc Đông cung , so với trí tưởng tượng của ta về nó trước đây quả thật còn muôn phần huy hoàng , muôn phần trang nghiêm

Đương lúc hoàng hôn , mặt trời dần ngả bóng về phía Tây , chỉ còn một ráng chiều đỏ rực nơi xa chân trời , ánh sáng đỏ bao bọc lấy hoàng cung , khiến cho nơi này nguyên bản thê lương , vắng lặng lại được bao phủ bởi một tầng màu ấm áp . Trải qua nửa tháng lang bạt kỳ hồ , khốn đốn vì xe ngựa , buổi trưa hôm nay ta đã từ Tô Châu thành mà đến nơi được gọi là “Thiên đường chốn nhân gian” – hoàng cung Đại Kỳ

Ba tháng trước , Thế tông hoàng đế Nạp Lan Hiến Vân thông cáo khắp các quận huyện “Tuyển vương phi cho hoàng thái tử” . Hàng trăm quan lại chỉ cần trong nhà có nữ nhi trên mười tuổi , từ muội muội , con gái , cháu gái đều tự tiến cử , đi cùng ta còn có hàng trăm thiên kim của danh gia quan lại . Tất cả các nàng ấy đều được Tổng quản thái giám – Lý Thọ công công thu xếp ở lại trong Đông cung . Còn những người bậc trung như ta được xếp tận “Lan Lâm Uyển” , nơi đây chỉ có 8 sương phòng đối diện nhau mà ở

Chúng ta tại nơi này trong suốt mười ngày mà học tập lễ nghi cung đình , sau đó sẽ được đưa đi yến kiến thái tử điện hạ để tuyển chọn ra một thái tử phi và hai thứ phi . Số còn lại không được chọn sẽ được chuyển tới Sương Tâm điện để ba vị vương gia tuyển chọn , những ai không được chọn sẽ phải làm cung nữ , đây chính là quy củ của Kỳ quốc

Đây là lý do khiến nhiều bậc phụ mẫu vẫn không muốn đưa con mình vào cung tuyển phi

Đến cuối cùng , ta vẫn bước chân vào con đường tuyển phi này , chấp nhận từ bỏ tất cả chỉ vì khao khát được tự do . Không ngờ hôm nay có ngày được bước chân vào cung đình nguy nga tráng lệ , nhưng trong tâm vẫn không có gì là quá hạnh phúc như tưởng tượng

Lại nhìn bảy nữ nhân ở cùng ta , mắt mỗi nàng đều toát ra một tia sáng hy vọng . Ta biết , trong lòng các nàng đều có một giấc mộng , giấc mộng được trở thành thái tử phi , rồi đến một ngày kia sẽ khoác lên mình phụng bào cao quý , bước lên ngôi hoàng hậu , trở thành mẫu nghi thiên hạ , cai quản lục cung . Tương phản với khát khao mong chờ của các nàng , ta lại rất lãnh đạm

Mẫu thân của đương kim thái tử điện hạ – Đổ hoàng hậu uy quyền , chính nàng là người đã hưởng hoàng thượng mà đề nghị tuyển phi . Các quan viên trong triều đều rõ ràng , đó chỉ là một cái cớ buồn cười . Thực chất nàng chỉ muốn tìm kiếm một nữ tử gia thế hiển hách để củng cố cho địa vị , quyền lực của bản thân và thái tử , quan trọng nhất chính là muốn cùng Hàn chiêu nghi phân tranh cao thấp

Lại nói về người đứng đầu Cửu tần – Hàn chiêu nghi kia , nàng là một nữ nhân khó lường , mười năm trước được tuyển vào cung đã lập tức trở thành người đứng đầu Cửu tần , đến nay các phi tần đều vì nhan sắc tàn suy mà thất sủng , riêng nàng vẫn chịu ân sủng cực thịnh mà không suy

Có lẽ ... hoàng thượng đã yêu nàng

Chỉ tiếc rằng Hàn chiêu nghi mắc chứng vô sinh , đến nay vẫn chưa sinh con cho hoàng thất . Tuy nhiên , ân sủng của hoàng thượng không vì thế mà suy giảm , ngược lại còn tăng lên bội phần . Thế lực của nàng tại nội cung ngày một lớn dần , cùng Đổ hoàng hậu chia cắt thế lực , bởi thế nhân gian mới có lưu truyền về “Đổ Hàn chi tranh”

Đổ hoàng hậu – quyền khuynh triều dã

Hàn chiêu nghi – quý sủng lục cung

Hoàng thượng Nạp Lan Hiến Văn cho 14 vị hoàng tử , trong đó có 8 vị đã trưởng thành , nhưng được phong vương gia chỉ có 3 người

Trưởng tử Nạp Lan Kỳ Hạo , vừa sinh ra đã được phong hoàng thái tử

Tam hoàng tử Nạp Lan Kỳ Tinh sắc phong Tấn Nam Vương

Ngũ hoàng tử Nạp Lan Kỳ Văn sắc phong Sở Nam Vương

Thất hoàng tử Nạp Lan Kỳ Hữu sắc phong Hán Thành Vương

Lần tuyển phi này khiến các vương gia vốn dĩ sống trong phủ đệ của mình đều ở lại trong cung để tiện cho việc tuyển phi . Nghe nói Ngũ hoàng tử cùng Thất hoàng tử hôm nay đã tuyên triệu vào cung mà ở lại , chỉ còn Tam hoàng tử đang cùng quân đội Biện quốc giao tranh , chỉ sợ trong vòng mười ngày không kịp quay về , việc hôn sự có lẽ cũng chỉ có thể để cho Minh quý nhân lo liệu

Cũng không biết chính mình ở cửa sổ trầm tư bao lâu , chỉ cảm thấy màn đêm đã buông xuống , cung nữ Vân Châu được phân phối đến hầu hạ ta có giờ cũng đã thấp sáng ánh nến , ánh sáng mờ ảo soi sáng cả gian phòng . Ta quay đầu nhìn thân ảnh bé nhỏ , xinh đẹp đó ở trong phòng tối tối lui lui vội vàng , thất lưng nhỏ nhắn , má ửng hồng , hàm răng trắng đều , vòng eo nhỏ nhắn , đôi mắt long lanh thuần khiết không hiểu sao lại mang vẻ chôn giấu quá nhiều ưu thương , tuổi của nàng chắc chắn nhỏ hơn ta , nhưng không hiểu vì sao lại có ánh mắt như vậy ?

Cứ nghĩ đến vậy ta liền tự giễu cười , nô tài trong cung , có người nào không phải trải qua chuyện cũ thương tâm mới lưu lạc đến đây , bằng không có người nào nguyện ý tiến cung để làm nô làm tì ?

“Cô nương, thời gian cho bữa tối đã đến , Lý Thợ công công có phân phó xuống dưới, tối nay các cô nương ngồi cùng bàn ăn cơm , làm quen lẫn nhau để tăng thêm tình cảm” . Nàng cung kính khiêm tốn đứng bên cạnh ta , lời nói nhỏ nhẹ.

Ta hơi vuốt cằm mà đáp ứng, bước đến bàn trang điểm mà ngồi xuống, để Vân Châu dùng đôi tay mảnh khảnh , khéo léo giúp ta chải tóc , trang điểm . Trâm phụng vàng lung linh, chuỗi ngọc hoàn bội, trang sức quý báu lần lượt tô điểm cho bản thân. Nhìn vào hình ảnh thanh nhã cao quý, kiều mị xinh đẹp của chính mình, ta lại ngây người

Cùng ăn bữa tối để tăng thêm tình cảm ? Quả là câu nói buồn cười nhất ta từng được nghe . Chúng ta tiến cung là vì mục đích tuyển phi, có thể nói chúng ta là tình địch, như thế nào lại muốn chúng ta buông

lồng tâm tư mà cùng nhau ở chung gia tăng tình cảm ? Mà ta lại phải đem loại tư thái nào để sinh tồn tại hoàng cung này , nơi cá lớn nuốt cá bé ?

“Cô nương thật đẹp!” Đây là lời duy nhất Vân Châu nói khi trang điểm cho ta , bất luận ở nơi nào, đều có người tán dương mỹ mạo của ta , ta thật không rõ lắm là bọn họ giả ý nịnh hót ta vì mưu lợi riêng , hay là ta đúng như lời bọn họ nói. Dù sao đi chăng nữa , ta vốn không muốn hao tâm tổn sức để đoán xem lời này là thật hay giả, nhưng hiện nay lại nghe lời này từ Vân Châu khiến ta có chút suy nghĩ , những lời này tuy lời nào cũng giống nhau nhưng lời nàng nói lại có thâm ý khác , vốn định hỏi , nhưng cuối cùng cũng không mở miệng. Nàng cũng chỉ là một cung nữ hầu hạ ta mà thôi, ta không định dây dưa quá nhiều cùng nàng

Chưa đến nửa canh giờ sau , Vân Châu đã hảo hảo bới tóc xong cho ta , cẩn thận đánh phấn tô môi , còn chọn lựa một kiện trang phục được cất may từ tử lăng tở quý báu cho ta mặc. Ta nhiều lần nhìn lại gương đồng mà đánh giá chính mình, vẫn thấy không ổn, liền đem đôi khuyên tai kim bảo phi thúy mà gỡ xuống, lại đem trang sức châu ngọc lung linh trên tóc cất đi, cuối cùng là cởi chiếc áo tím chói mắt được may cất công phu

Vân Châu dùng ánh mắt vừa kỳ quái lại vừa phức tạp mà nhìn nhất cử nhất động của ta , hỏi : “Cô nương có gì làm thế ?” Sau đó cúi người , thật cẩn thận nhặt lên bộ xiêm y bị ta ném về phía sau, đem trâm vàng cùng trang sức bị ném phân tán trên bàn trang điểm cẩn thận cất vào hộp trang sức

“Rất dẫn nhân chú mục” . Ta đi tới tủ quần áo, lấy ra một bộ trang phục có màu sắc nhàn nhạt bình thường, cả trang sức cũng không đeo, chỉ lấy một cây điệp hoa trâm cài nghiêng búi tóc . Sau đó lại nhìn vào gương , tự đánh giá chính mình một lần cuối rồi mới an tâm mà khoan thai rời đi

Ta chỉ là nữ nhi của một quan vận chuyển muối, nơi đây âu chỉ toàn thiên kim của trọng thần danh gia , ta chỉ muốn tự giữ thân giữ phận , đừng quá nổi bật là tốt rồi

Vừa xoay người lại , trong một khắc ta đối diện cùng ánh mắt tán thưởng của Vân Châu , nguyên lai cả ta và Vân Châu đều giống nhau. Ta hướng nàng khẽ cười, nàng ban đầu ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng cười lại với ta. Ta mới phát hiện rằng , khi nàng cười lộ lên thật sự trông rất đẹp, nét đẹp cảm động cảm nhân tâm

Mặt hồ xanh biết tượng nền trời, lạc hoa theo gió tung bay mà tỏa hương, trúc lan lành lạnh, gió nhẹ lay động hoa trong vườn

Cùng đi với Vân Châu, ta đến nội đường bên trong Lan Lâm Uyển, vốn tưởng rằng chính mình đến sớm, không ngờ lại phát hiện ta là người đến trễ nhất . Hè ra bên trong nội đường , một cái bàn lớn làm bằng gỗ tử đàn đặt giữa phòng , xung quanh là bảy nữ tử xinh đẹp tuyệt trần trang phục kiêu diễm . Đứng trước các nàng mà không đeo trâm vàng mào ngọc như ta quả thật thập phần khó coi

Vì là kẻ muộn nhất nên ánh mắt của các nàng đều đổ về phía ta, nhưng trong nháy mắt mọi ánh mắt đều được thu về . Ta hiểu được bản thân đã thành công sắm vai của mình trước mặt các nàng, ta nhẹ nhàng phất qua đùng dây nhợ từ chiếc rèm trên đầu, thản nhiên an vị ở vị trí cuối cùng

Nội đường to lớn trong phút chốc im lặng đến kỳ lạ, tất cả mọi người trầm mặc ngồi yên trước bàn, ai cũng không buồn nhích bát đĩa, không khí ngưng tụ thế này thật khiến người ta khó xử

Cũng không biết là ai đã cất tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này, đầu tiên giới thiệu thân thể bản thân, theo sau còn nói vài lời khách sáo. Nhờ thế ta mới dần thả lỏng thần kinh đang căng thẳng . Ngay sau đó , các nàng còn lại cũng đều đậm cười giới thiệu gốc gác của bản thân

“Ta tên Trình Y Lâm, người Kim Lăng, 14 tuổi , phụ thân chính là đương nhiệm Binh bộ Thượng thư”

“Ta tên Tiết Nhược, người Dương Châu, 12 tuổi, phụ thân là tri phủ Dương Châu”

“Ô Diêu, Mạc Bắc đại tướng quân Tô Cảnh Hoàn là phụ thân ta !” . Lời vừa nói ra, lập tức thu hút ánh nhìn mọi người, ta cũng khẽ liếc mắt mà đánh giá vị nữ tử đang ngồi phía bên trái mình

“Quốc sắc thiên hương” – dùng từ này để miêu tả nàng tuyệt không quá, dung mạo đoan chính thanh nhã, toát lên nét tươi sáng , rạng rỡ , tựa như ánh nắng lướt qua chốn rừng già u cốc, làm cho người ta có cảm tưởng chỉ cần nhìn ngắm nàng đã là một hạnh phúc

Nguyên lai nàng chính là nữ nhi của Tô tướng quân – tay nắm trọng binh triều đình. Vị tướng quân này chính là trọng thần liêm khiết duy nhất còn trong triều đình này, ngài không giống các quan viên khác, không đu theo hoàng hậu quyền thế, hay dựa vào Hàn quý phi được hoàng thượng sủng ái, giữa triều đình vẫn giữ vị trí trung lập, không thiên về phe nào, dù hai bên bên nào gây áp lực cũng dứt khoát kiên trì lập trường, đây là điều vô cùng khó khăn, làm được thật muôn phần đáng quý

Ta còn chưa kịp thu hồi ánh mắt đang nhìn Tô Diêu, lại nghe thấy nữ tử đối diện ta mở miệng: “Ta họ Đỗ...” . Chỉ ba chữ ngắn ngủi đã khiến mọi ánh mắt đang hướng nhìn Tô Diêu đổ về phía nàng

“Ta tên Đỗ Hoàn, phụ thân là Thừa tướng Đỗ Văn Lâm, hoàng hậu – mẫu nghi thiên hạ là cô cô của ta” . Mặc dù thoa phấn kẻ mày kỹ càng, nhưng nhan sắc của nàng vốn không thể xem là đẹp. Thần thái khi nói chuyện lại thập phần tự phụ hơn người, dù từng hành động nhỏ như giơ tay hay nhấc chân đều thể hiện khí chất cao nhã của danh môn quý tộc

Bằng những lời này, nàng nhanh chóng giành ánh mắt hâm mộ từ tất cả mọi người, ngoại trừ ta. Xuất thân cao quý thì sao, có thể ngồi vào vị trí thái tử phi này hay không vẫn tùy vào một câu nói của Đỗ hoàng hậu. Tuy nói nàng là nữ nhi của thừa tướng – ca ca của hoàng hậu, nhưng theo ta nghĩ, vị trí thái tử phi này vốn không phải là vật trong tay nàng

“Cô nương, còn người từ đâu đến?” Cô nương bên phải hỏi ta – người từ đâu đến giờ vẫn chưa mở miệng

“Phan Ngọc, 15 tuổi, người Tô Châu, phụ thân nhậm chức Lương Giang Diêm vận sứ” . Thân thế ta không hiển hách bằng các nàng khác, cho nên lời nói ra cũng không gây chú ý với bất kỳ ai

Ngay khi nghe thông báo sau bữa ăn, chúng ta đều liền tự trở về phòng mình nghỉ ngơi. Còn nhớ rõ lúc gần đi, tiểu thái giám do Lý công công phái tới thông báo gọi ngược chúng ta lại, báo giờ Mão ngày mai cần phải tập hợp tại nội đường vào sáng sớm, sẽ có cô cô thông hiểu quy củ trong cung đến dạy bảo lễ nghi cho chúng ta

Giờ cũng đã gần giờ tỵ, ta nằm ở cái giường xa lạ này vốn không thể dễ dàng đi vào giấc ngủ. Sau nhiều lần lẩn qua lẩn lại, ta quyết định vén bức rèm mỏng, tùy tay cầm lấy chiếc áo choàng vàng nhạt khoác lên thân hình đơn bạc, bước ra khỏi phòng. Tuy rằng động tác mở cửa rất nhẹ, nhưng cánh cửa nặng trĩu vẫn phát ra tiếng “kéo kẹt” phá tan màn đêm yên tĩnh

Đầu xuân, hàn khí lạnh lẽo, chẳng mấy chốc, hàn khí đã phủ ập toàn người ta, ta không thích kịp, liền phản ứng rừng mình một cái, gắt gao túm lại chiếc áo choàng bao chặt thân mình

Thấp thoáng xa xa trong bóng đêm ánh trắng mờ tỏa, trắng trắng tựa tuyết, soi phủ mặc hoa, cùng ban công bên hồ thủy tạ soi bóng thành ảnh

Nhiều năm qua ta sớm có thói quen, đêm khuya lại cô tịch một mình mà ngắm trăng, ngâm đi ngâm lại câu thơ của Tô Thức:

“Đãn nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên”

(Chỉ nguyện cùng người dài lâu, cách xa thiên lý vẫn cùng thiên quyên)

Ta lại tự giễu cười, ngôn từ thật tuyệt mỹ, nhưng giữa thế gian này có ai có thể dù cách ta nghìn trùng vạn lý vẫn có thể cùng ta thưởng thức ánh trăng tàn

Thở dài một tiếng, hơi nhấc lên đôi chân nằm sau làn váy dài, nghiêng người ngồi trên dây hành lang thênh thang, hàn khí lạnh lẽo lan truyền từ móng đến toàn thân. Ta không ngờ ngày xuân trong hoàng cung lại lạnh đến vậy, mới ngồi một lát mà toàn thân ta đông cứng, đang phân vân không biết có nên trở về phòng mà nằm trong chăn êm nệm ấm hay không thì phát hiện một đạo hắc ảnh thật dài đang chạy qua hành lang, ta đột nhiên kinh khởi, đem tầm mắt hướng đến nơi bóng đen phát sinh

Còn chưa thấy rõ người tới là ai thì một thanh trường kiếm sắc bén đã đặt lên cổ ta, một nam nhân mặc trang phục dạ hành, đeo một lớp hắc sa che nửa mặt lạnh lùng nhìn ta, trong mắt hắc ta thấy sát ý rất rõ ràng. Chẳng lẽ là tới giết ta?

Không có khả năng! Ta từ khi vào cung đều giấu mình rất cẩn thận, tuyệt đối không sinh thù kết oán cùng ai. Vậy chỉ có một khả năng, hẳn là thích khách, chỉ là bất hạnh thay, đụng phải ta! Nghĩ đi nghĩ lại,

có thể xâm nhập Đông cung dễ dàng như thế, tất nhiên là đã vô cùng quen thuộc với địa hình trong cung, phía sau người này nhất định còn một đại nhân vật khác

“Thái tử điện hạ, thích khách hình như chạy theo hướng này” . Ta hoảng hốt khi nghe có người gọi thái tử điện hạ, hẳn là người thế nào mà có thể khiến đường đường Thái tử điện hạ phải đích thân lãnh binh lùng bắt, nhất định không phải kẻ tầm thường

Dù đang kinh ngạc , nhưng ta vẫn nhìn mà đánh giá nam tử đang mặc dạ hành phục này, đôi mắt lạnh lùng không có một chút ấm áp, cánh tay phải còn bị trúng tên , xem ra rất nghiêm trọng

Lúc này, trong đầu ta chợt nảy lên một ý định vô cùng nguy hiểm – ta muốn cứu thích khách này

“Trốn vào phòng đi” . Ta nhìn thẳng vào hắn , thực nghiêm túc nói, trong đôi mắt hắn thoáng lên nét do dự, hiển nhiên hắn cũng không tin nhiệm ta

“Nếu ta muốn hại ngươi thì làm điều này vốn dĩ là thừa thãi !” . Mắt thấy hàng hàng ánh lửa đang tới gần nơi này, mà hắn lại còn do dự, ta cũng chẳng còn kiên nhẫn mà kiên dè thanh trường kiếm sắc bén có thể cắt đứt cổ ta kia, thân thủ liền kéo cánh tay phải của hắn chạy vào phòng. Hắn cũng không cự tuyệt, chỉ là nghe một tiếng rên khê từ bên trong lớp hắc sa che mặt truyền đến, ta mới giật mình nhận ra bản thân đang túm lấy cánh tay bị thương của hắn , thật vô ý tứ , thế là liền buông hắn ra , nhanh chóng bước ra đóng chặt cửa phòng.

Chúng ta trong tư thế nửa đứng nửa ngồi , dựa vào cửa , chỉ có thể ngừng thở mà lắng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, rất nhiều tiếng bước chân đang hướng về Lan Lâm Uyển mà đổ đến, hàng hàng ánh lửa soi sáng qua lớp giấy hồ của khung cửa, chiếu sáng nửa mặt chúng ta. Nếu may mắn tránh được thì thôi, còn nếu thái tử muôn vào từng phòng lục soát một phen mới bỏ qua thì người được chôn cùng thích khách này chính là ta

Đột nhiên rất hối hận vì bản thân trong lúc xúc động nhất thời mà cứu hắn , việc này là đúng hay sai đây?

Chuyện đã tới nước này, ta chỉ có một con đường duy nhất , đó là nhất định phải cứu hắn thoát thân, chỉ có vậy mới có thể bảo trụ cho chính mình, càng có thể sinh tồn dài lâu tại chốn hoàng cung đầm máu này

Dùng sức vuốt lên trái tim đang nôn nóng vì bất an của chính mình , tâm tình cũng dần dần bình phục, ta hít sâu một hơi nhìn hắn nói : “Ngươi trốn dưới giường đi, việc khác để ta ứng phó” . Vừa dứt lời , ta nhìn thấy trong mắt hắn chợt lóe ánh nhìn nghi hoặc , phức tạp , hẳn nhất định không rõ ràng lắm ta vì sao muốn cứu hắn

Chỉ thấy hắn sau khi liên tục một trận quay cuồng trên mặt đất vì đứng không vững, lại xoay người lui xuống dưới giường. Hàng loạt động tác nhanh chóng đã hoàn thành, động tác lưu loát căn bản không giống một kẻ đang bị thương, vừa thấy đã biết là cao thủ

“Các cô nương bên trong đều bước ra cho ta” . Rất nhiều người ở hai bên dùng sức đập cửa hò hét, nghe thấy âm thanh ngày một tới gần, ta lập tức cởi đi áo choàng trên người, lại đem vài sợi tóc mai phủ xuống trán , tạo một vẻ hết sức hỗn độn , nhìn qua tựa như người nhập nhèm tỉnh mộng từ giấc ngủ

Bước ra khỏi cửa rồi ra ngoài, liếc mắt nhìn lại một cái, trong đình viện lúc này là một hàng thị vệ khôi giáp màu bạc bóng lóa , tay cầm chắc đao kích , hai bên có hơn 20 thị vệ giơ cao đuốc soi sáng bốn phía , chỉ ít ỏi hơn trăm người đã khiến một khoảng sân rộng lớn trở nên chật hẹp

Lúc này , các cô nương khác từ hai dãy sương phòng cũng lục đục bước ra , trên mặt ai cũng là biểu tình mệt mỏi của người vừa giật mình tỉnh ngủ , miệng thì thảo oán giận

Một đại hán to lớn , lỗ mãng , xương quai xanh nổi cộm , mũi thẳng miệng rộng , sắc mặt hồng đỏ , y đứng giữa bọn thị vệ dùng lệ ngữ hướng chúng ta lớn tiếng quát : “Các người đứng đằng hoàng nghe ta hỏi , có ai nhìn thấy một hắc y nhân che mặt chạy qua ?”

Đỗ Hoàn mới từ trong phòng đi ra, vừa nghe lời này nhất thời nộ phát xung quan, dùng thanh âm bén nhọn mà lắt léo toàn bộ tiếng nói của hắn : “Cầu nô tài, người có tư cách gì mà dám găm rú trước mặt bốn tiểu thư như vậy !?”

Hắn bị khí thế kinh hãi của Đỗ Hoàn chế trụ, chôn chân một chỗ chỗ ngây ngốc nhìn nàng

“Tên thích khách kia đã bị thị vệ bắn trọng thương, chúng ta đuổi theo tới Lan Lâm Uyển thì không còn thấy bóng dáng hân . Đã quấy rầy đến cô nương , mong thứ lỗi”. Người vừa nói chuyện là một nam nhân này giờ vẫn thủy chung đứng trước mặt bọn thị vệ, hân hai tay đặt phía sau, dùng ánh mắt đậm mực đảo qua chúng ta

Đỗ Hoàn vừa nhìn hân liền xuất thần, trầm ngâm một lát mới giật mình lên tiếng : “Người là ...”

Nam tử vừa bị Đỗ Hoàn dọa đến kinh hãi há hốc mồm lập tức thu hồi thất thố, âm thanh vang dội từ cổ họng : “Vị này chính là đương kim thái tử điện hạ” . Lời vừa nói ra, vài âm thanh khô khốc vang lên giữa không trung , các cô nương lập tức tỉnh ngủ , toàn bộ mặt mày biến sắc , vội vã quỳ xuống nền đất lạnh băng, len lén chỉnh chu lại dung nhan của chính mình , sợ bộ dạng như trò hề của bản thân sẽ bị thái tử điện hạ nhớ kỹ

“Miễn lễ !” – Hân nhẹ nhàng phất tay, tiếng nói ôn nhuận lại vang lên, ta len lén đánh giá hân, dung mạo góc cạnh rõ ràng, mắt sáng mày rậm, thần cốt tú khí tiêu sái, nhân trung long phụng, đôi tròng mắt trong cương có nhu , tựa hồ sâu không thấy đáy . Người này chính là người từ lúc vừa sinh ra đã nhận hết ngàn vạn sủng ái, được mọi người nâng trong tay hàm ở miệng – chí bảo sủng ái thái tử điện hạ sao?

Chúng ta đồng loạt đáp ứng mà đứng dậy, gót chân còn không đứng vững, bỗng một thân ảnh nhỏ bé , xinh đẹp nhanh chóng lướt qua, bay thẳng vào lòng thái tử, như bát trảo bạch tuộc ôm chặt lấy hân : “Kỳ Hạo ca ca, Hoàn nhi rất nhớ người”. Nàng kích động bày tỏ niềm vui, nhưng xem qua biểu tình của thái tử , dường như y đối với nàng hoàn toàn xa lạ

“Ta là Đỗ Hoàn, ngày trước ngày vẫn hay ghé thăm phủ đệ của nhà ta ... Người chẳng lẽ không nhớ gì sao ?” . Nàng dường như cũng nhận ra thái độ xa lạ của thái tử đối với mình, lập tức nhắc nhở để hân tưởng nhớ lại ký ức

Nguyên bản đến đây là để lòng bất thích khách, rồi cục lại trở thành thành tiết mục huynh muội nhận nhau, các cô nương xung quanh dù ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn đổ kị nhìn hai người đang “ôm nhau” , sự tình tựa hồ bắt đầu trở nên hỗn loạn

Thái tử xấu hổ đem nàng từ trong lòng đẩy ra, hờ hững bộc lộ thần sắc phản cảm : “Là người !”

“Người nhớ ra rồi ? Kỳ Hạo ca ca ta đã được gặp lại người , hảo vui về a ...” . Nàng một chút cũng không nhận ra lệ sắc hiển hiện trên mặt thái tử, càng nói càng dửng dưng, hai tay vô thức ôm chặt cánh tay hân . Vốn dĩ nàng chỉ là muốn thái tử chú ý đến mình , không ngờ rằng dây dưa thế này chỉ khiến hân càng chán ghét

Hân nhanh chóng rút lại cánh tay, bước qua nàng mà hướng về phía chúng ta : “Các người có nhìn thấy tên thích khách đó ?”

Tất cả mọi người nhẹ nhàng lắc đầu, trong khoảnh khắc đình viện lâm vào một mảng lặng im

Hân đầu tiên là bước đến trước mặt Trình Y Lâm, dừng lại chốc lát đánh giá nàng , sau đó lướt qua nàng hướng về phía Tô Diêu, lại một trận đánh giá, cuối cùng đi đến trước mặt ta mà dừng lại. Ta làm ra bộ dáng thẹn thùng , cúi gầm mặt không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai mắt hân . Thái tử rất cục cựa cũng lướt qua ta mà hướng tiếp phía các vị cô nương khác, lúc này ta mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng

“Thái tử điện hạ, việc gì phải hỏi han phiền toái , chỉ trực tiếp soát phòng tất cả các nàng là có thể rõ ngay chân tướng” . Thị vệ vừa bị dọa kia lại lên tiếng

Lời này vừa ra lập tức khiến các cô nương xung quanh thần sắc biến đổi, tuy nhiên thủy chung không có người mở miệng đáp lời, thái tử điện hạ đang ở đây, các nàng sao dám ở trước mặt hân mà làm càn.

Chỉ có Tô Diêu nhú mày lạnh lùng mở miệng : “Người cũng biết đây là khuê phòng, khuê phòng của bọn ta chẳng lẽ là nơi người muốn soát là có thể soát ?”

“Người ngăn cản chúng ta vào lục soát? Không lẽ thích khách lúc này chính là đang được giấu trong khuê phòng của người ?”. Hân lập tức vọt tới trước mặt Tô Diêu chất vấn, thậm chí còn muốn tự tiện xông vào khuê phòng của nàng.

Tô Diêu còn chưa kịp lên tiếng ngăn lại, ta đã đưa tay chắn trước ngực hần : “Thái tử điện hạ còn chưa lên tiếng, người dựa vào cái mà dám lỗ mãng ở đây ?”. Thanh âm của ta tuy vẫn bình tĩnh, nhưng trong giọng nói lại hàm súc ý tứ cảnh cáo.

“Trần Bằng, người lui ra”. Thái tử điện hạ chợt dừng cước bộ, xoay người hướng ta cùng Tô Diêu đi tới, ta nhìn thẳng vào đôi đồng tử sâu không thấy đáy của thái tử, ta cũng không chút úy kỵ đem suy nghĩ của ta cùng cô nương bên cạnh đây mà nói ra.

“Thái tử điện hạ ngài là thái tử cao quý , thiên hạ vốn thống nhất thuần phục dưới ngài, mà chúng ta tiến cung còn phải tranh giành lấy sự ưu ái của thái tử điện hạ, như thế nào lại dám mạo muội chứa chấp thích khách để phải gánh lấy tội danh, tự hủy tương lai. Thái tử điện hạ chẳng lẽ ngay cả điểm tự tin đó cũng không có ?”

Câu nói của ta còn chưa hết, thái tử điện hạ đã dừng lại trước mặt ta, không nói không rằng, bí hiểm mà nhìn chằm chằm ta, khiến trong lòng ta có chút sợ hãi.

“Thái tử điện hạ lần này kinh động nhiều quan binh như vậy để lòng bất thích khách, xem ra thích khách kia nhất định không phải là kẻ tầm thường, thái tử ngài thay vì đem thời gian lãng phí ở chỗ chúng ta thì không bằng mau chóng lòng bất thích khách thật sự”. Tô Diêu đột nhiên lên tiếng, khiến ánh mắt thái tử đang chằm chằm nhìn ta được thu hồi lại, hần quay sang, tinh tế mà đánh giá Tô Diêu.

Thái tử đột nhiên nở nụ cười : “Các người là thiên kim nhà nào ?”

“Nhi nữ của Tô Châu Lương Giang Diêm vận sứ – Phan gia, Phan Ngọc.”

“Nhi nữ của Mạc Bắc Đại tướng quân Tô Cảnh Hoàn, Tô Diêu.”

Mặc dù kinh ngạc, không biết vì sao hần lại hỏi han thân phận của chúng ta, nhưng ta cũng trả lời chi tiết. Cuối cùng thái tử điện hạ cũng mang lượng lớn nhân mã đó rời đi, ta nhớ mang máng, thái tử trước khi đi đã nói : “Có cho kim ngân các người cũng không có can đảm chứa chấp thích khách”, khí thế nói chuyện hùng hổ khí chất của một bậc vương giả chân chính. Cứ cho thái tử vừa sinh ra đã cuồng vọng như vậy đi, nhưng như vậy quả là hần đã tự tin quá mức. Nếu hần muốn vào soát thì chẳng ai có thể cản nổi, chỉ cần hần ra lệnh cho người vào lục soát, ta cùng thích khách kia nhất định đã bị đưa vào Thiên Lao, chờ ngày hỏi tội, tuy nhiên hần không có ý định đó.

Khi ta trở lại phòng, thích khách kia đã từ dưới giường đi ra. Ta châm lửa vào nến, nương theo ánh nến mới phát hiện ra ống tay áo bên phải của hần đã ướt sũng máu. Hần lảo đảo đi đến trước mặt ta, sát khi trên mắt hần lúc này so với lúc này đã có giảm đi, còn lại lúc này chỉ là sự chột vệt.

“Người là ai ?”

“Cứu ta có mục đích gì?”

“Đừng vọng tưởng cho ta chút ân tình thì ta phải báo đáp người, nếu sau này có một ngày người rơi vào tay ta, ta tuyệt không thủ hạ lưu tình.”

Nói liên tục ba câu phủ đầu, ta có chút chống đỡ không kịp, cũng quả thật thấy rất bội phục nam nhân này, thương thế như vậy mà còn dám lớn tiếng.

“Nhiều lời vô nghĩa”. Ta tự rót ỉnh một chung Bích Hoa Xuân, không kiên nhẫn trả lời một câu : “Ta cũng không cam đoan thái tử sẽ bỏ đi mà không quay lại”.

Hần nhìn ta, liếc mắt một cái, sau đó đẩy cửa sổ mà rời đi. Nhẹ nhàng buông đi chung trà trong tay, ta bước đến cửa sổ, nhìn ra một mảng tối đen bên ngoài, gió đêm ùa vào, lạnh đến thấu xương, mở miệng than khẽ : “Lúc người và ta gặp lại cũng là lúc người phải báo đáp ân tình này cho ta ...”

2. Q.1 - Chương 2: Tình Khiên Hương Tuyết Hải

Trải qua một đêm kinh hãi, ta mới có thể ngủ thẳng một giấc, mãi đến lúc Vân Châu vội vàng vàng chạy vào phòng, đem ta còn đang trong giấc mộng tím dầy. Ta dùng vẻ mặt nhem nhèm mệt mỏi mà nhìn thần sắc lo lắng, kích động của nàng, nhất thời có chút không rõ nguyên do.

“Cô nương, người đã quên công công đếm truyền lời hôm qua đã nói giờ Mão hôm nay sẽ có một cô cô đến sao, giờ đã gần giờ Mão rồi, người còn không nhanh chuẩn bị”. Vân Châu vừa nói xong, ta mới sực nhớ tới việc này. Ta lập tức đứng dậy rất nhanh, rửa mặt chải đầu, Vân Châu cẩn thận dọn dẹp lại giường cho ta.

Vân Châu nhỏ giọng hỏi : “Nghe nói đêm qua có thích khách xông vào Lan Lâm Uyển”

Động tác nơi tay ta chợt khựng lại giây lát, sau đó trả lời : “Đúng vậy, đêm qua một lượng lớn nhân mã cứ thế xông vào, khiến ta còn thấy sợ hãi, suốt đêm qua cũng không thể ngủ ngon giấc”.

Chỉ nghe phía sau truyền đến một trận cười nhẹ của Vân Châu : “Nô tỳ nghe nói cô nương đêm qua còn chất vấn cả Phó tướng Trần Bằng, thái tử điện hạ vô cùng hứng thú với người, sao lại có thể sợ hãi ?”

Ta nghe thấy trong lời nói của nàng có phần úp mở, hàm ý, nhưng cũng chỉ lẳng lặng mà hỏi : “Trần Bằng là ở thủ hạ dưới trướng thái tử điện hạ ?”

Nàng lập tức gạt đầu : “Hắn là hồng nhân bên cạnh thái tử điện hạ, tối hôm qua người lại chống đối hẳn như vậy, chỉ sợ sau này ...”. Vân Châu không nói thêm gì nữa, ta cũng không hỏi thêm.

Trần Bằng chỉ là kẻ dựa thế thái tử, cầm lòng gà mà cứ tưởng là lệnh tiền, nhiều lắm cũng chỉ là một kẻ sơn dã mãng phu, vốn không cần để ý đến, chính yếu vẫn là thái tử, theo khí phách uy nghiêm của y mà thấy, y quả thật có năng lực đảm đương vị trí thái tử.

Cùng Vân Châu bước đến Lan Lâm Uyển chính đường, ta phát hiện người đến trễ nhất lại là ta, các cô nương khác đều đang đoan chính, quy củ mà xếp hàng chỉnh tề. Khi ta đến, các nàng đều dừng ánh nhìn tràn ngập địch ý mà lạnh lẽo nhìn chằm chằm ta, ta thực hiểu được nguyên nhân vì sao các nàng như vậy, chính là vì đêm qua ta ở trước mặt thái tử điện hạ tỏ ra hết sức nổi bật, kỳ thật ta cũng hiểu được đêm qua bộc lộ tài năng đến vậy quả có chút không ổn, nhưng là vì phải bảo trụ sự an toàn cho bản thân cùng thích khách kia, chỉ có thể bất chấp, không còn cách nào khác.

Lướt qua ánh mắt các cô nương, ta đối diện phải đôi mắt ôn nhu, linh động của Tô Diêu, nàng nhìn ta mà mỉm cười vuốt cằm. Ta cũng gạt đầu, mỉm cười với nàng, cứ xem như là chào hỏi đi.

“Phan cô nương, người đến đây đi”. Ta còn đang lo lắng không biết phải đứng đâu, Tô Diêu đã nhẹ nhàng cất tiếng, thanh âm hàm chứa sự quan tâm, ta biết nàng đang thay ta trút bỏ cảm giác xấu hổ lúc này.

Ta mỉm cười, từ từ bước đến đứng bên cạnh Tô Diêu. Ai ai cũng không nói gì, trầm mặc cùng đợi cô cô đến. Sau một hồi yên lặng, rốt cục người gọi là cô cô đó cũng đã đến dù đã hơi trễ.

Tuổi nàng tầm trên dưới 40, hai bên đã có tóc bạc, khóe mắt đã có nếp nhăn rõ ràng, làn da trắng nõn lại có nét tang thương tịch tịch, ánh mắt tinh tế, lợi hại tựa như có thể nhìn thấu hết thảy mọi việc. Nàng không nhanh cũng không chậm, từ từ đi đến trước mặt chúng ta, dùng thanh âm lãnh đạm, trầm thấp đối chúng ta nói : “Từ giờ trở đi ta chính là người dạy các người học tập lễ nghi cung đình. Ta mặc kệ các người là thiên kim nhà ai, gia tộc có thế lực lớn thế nào, trong mười ngày này các người đều phải nghe theo phân phó của ta. Ta sẽ nghiêm khắc huấn luyện các người quy củ ở nội cung, đem các người trong trạng thái đoan trang nhất, hiền thực nhất mà dẫn đến trước mặt hoàng hậu”.

Chúng ta vẫn ngoan ngoãn nghe nàng trước mặt tất cả mà thao thao bất tuyệt cảnh cáo, ước chừng nửa canh giờ sau, nàng rốt cục ngừng lại hít sâu một hơi : “Bây giờ, ta bắt đầu dạy các người quy củ thứ nhất – nhận chủ tử”.

“Chủ tử lớn nhất ở Hậu cung là hoàng hậu nương nương, tay nắm kim ấn, chính vị cung đình, đồng thể thiên vương. Trước mặt hoàng hậu, các người phải chú ý từng ngôn hành cử chỉ, không thể có sai lầm nào”.

“Tiếp theo là Nhất phẩm tam phu nhân, tọa luận phụ lễ, chỉ sau hoàng hậu, tước vị không hề nhỏ. Nhưng đã hơn 20 năm nay, tước vị này vẫn đang để trống”.

“Sau đó là Cửu tần, chủng giáo Tứ Đức. Phân thành chiêu nghi, chiêu dung, chiêu viện, ngang hàng Thừa tướng, tước vị có thể so với vương gia chư hầu; Quý nhân, quý tần, quý cơ, ngang hàng Ngự sử đại phu, tước vị có thể so với huyện công; Mỹ nhân, tài tử, phu quân, tước vị có thể so với huyện hầu”.

“Tiếp theo là Tiệp dư, dung hoa, bảo lâm, ngự nữ, thể nữ, sung nghi, sung dung, tổng cộng một trăm lẻ tám vị”.

Ta nghe xong quả thật vô cùng sửng sốt, đã sớm biết hậu cung hoàng đế giai nhân vô số kể, nghe cô cô thuyết giáo xong ta càng không thể không thừa nhận. Nhìn lại chúng nữ tử đang đứng cùng ta, các nàng đều là vì tước vị Thái tử phi mà đến. Chẳng các nàng chỉ nhìn thấy vinh quang từ danh hiệu này mà lại không nhìn thấy tai họa trong tương lai. Nếu thái tử bị phế, các nàng trong tương lai có thể ngồi yên được sao? Các nàng đã có chuẩn bị để cùng đồng sinh cộng tử cùng tướng công của mình sao? Ngược lại, nếu thái tử may mắn bước lên ngôi vị hoàng đế, hẳn sẽ là trượng phu của hàng ngàn phi tần, mà thân là chính thê làm cách nào có thể tranh thủ tình cảm của tướng công khi bản thân phải đối mặt cùng cả một hậu cung vô tình?

“Cẩn cô cô, ta tự hỏi không biết vì sao tước vị Tam phu nhân vẫn để trống trong suốt hai mươi năm ?” – Một nàng đưa ra nghi vấn

Cẩn cô cô tựa hồ đã sớm đoán được sẽ có người đưa ra thắc mắc này, than nhẹ một tiếng, ánh mắt tựa hồ đang nhìn chúng ta, lại giống như đang nhìn mông lung về một nơi xa nào đó, có lẽ đó là một nơi hư vô : “Bởi vì Viên phu nhân”

Đứng chịu trận ở chính đường suốt ba canh giờ, rốt cục cũng có thể trở về sương phòng nghỉ ngơi, rất nhiều cô nương đều trưng vẻ mặt khó coi, oán giận liên tục, bộc phát tính tình đại tiểu thư. Ta chưa vội trở về phòng mà nhân nhả đi dạo trong cung.

Tầng tầng không khí mỏng, ánh mặt trời hắt vào từng tòa kiến trúc, hoa lan, hoa thược dược nụ hoa kết nhụy.

Cảnh cũ còn đây, nơi dừng chân không còn, lác đác vài cánh hoa phiêu nhiên trong gió.

Không biết vì sao, hết thảy xuân ý tràn ngập trong mỹ cảnh ta lại không thể để vào mắt, tâm tình ta chính là đang cực kỳ phiền chán, nội tâm lại lại rối bời.

Có lẽ là bởi vì lúc này nghe Cẩn cô cô nhắc đến Viên phu nhân, là vì Hoàng Thượng đối với Viên phu nhân một lòng một dạ yêu say đắm, là yêu mãi mãi nên vết thương trong lòng cũng vì thế mà mãi kéo dài ?

Vị Viên phu nhân này cũng giống Đỗ hoàng hậu. Trước đây, hoàng thượng chỉ mới là một hoàng tử, các nàng không suy tính vẫn chấp nhận làm thiếp của ngài, cả hai đều là những nữ nhân hơn người, cùng nhau liên thủ vì hắn mà loại bỏ thái tử, chung sức đưa hoàng thượng bước lên đế vị. Tình cảm của Hoàng thượng đối với Viên phu nhân và đối với Hoàng hậu là khác nhau, đối với hoàng hậu là kính trọng, dành cho Viên phu nhân mới là tình yêu.

“Hậu cung giai lệ ba nghìn, ba nghìn sủng ái ở một thân ” – Câu này dùng cho Viên phu nhân tuyệt đối không quá, nàng đã đoạt đi toàn bộ ái tình say đắm nơi hoàng thượng. Phi tần lục cung ai ai cũng dõi theo hoàng thượng, chờ mong một ngày hoàng thượng hồi cung có thể đến noãn các của mình ngồi lại, nhưng hoàng thượng chỉ tới “Trường Sinh điện”, chỉ sủng hạnh Viên phu nhân. Thế nhưng Viên phu nhân lại mệnh bạc, tiền cung hai năm, vì sinh khó mà qua đời. Hoàng thượng đau lòng tựa ngũ lôi oanh đỉnh, nhất thời muốn khóc mà không thể thành tiếng, liên tục hơn một tháng không lâm triều, thân rời cung viện, sống cô lập một mình trong ngự thư phòng, sớm chiều bi thống.

Từ đó về sau, người phế bỏ chức vị Tam phu nhân, trong hậu cung suốt 20 năm chưa từng có ai được phong chức vị phu nhân này, có thể thấy được địa vị của Viên phu nhân ở trong lòng hoàng thượng đến nay vẫn không ai có thể sánh được. Có lẽ, đây mới là tình yêu chân chính, cho dù bên cạnh hoàng thượng nữ nhân vô số, nhưng trái tim hẳn lại thuộc về một người đã khuất. Theo ta nghĩ, Viên phu nhân này dù sao vẫn còn may mắn, có thể nắm trọn cả trái tim của hoàng thượng.

Cứ mãi suy nghĩ, tới tận lúc này ta mới phát hiện bản thân đã bước khỏi vì cung quá xa, cỏ cây xanh miết, màu xanh trải xa tận chân trời, che phủ, quán quýt, lay động, buông xuống, từng nhánh so le không đồng đều, cứ theo gió mà phiêu động.

Khung cảnh lạ lẫm xuất hiện trước mắt khiến ta có chút kinh sợ, xung quanh lại tịch liêu không người, chỉ có mặt hồ xanh biếc, ánh mặt trời chiếu xuống làn lưu thủy trong vắt phản xạ ánh sáng rạng rỡ, sinh động. Ta vươn một tay, phơ phất tà áo trong không trung mà đón lấy gió, khẽ bẻ một cành liễu trong tay, tâm lại nghĩ về thích khách đêm qua, hẳn rốt cuộc là ai, dám một mình đột nhập đông cung, mục đích của hẳn là gì ?

“Thích khách đêm qua là do người cứu ?”

Thời khắc yên tĩnh đột nhiên bị ngoại nhân quấy rầy, trong lòng ta thực sự không thể thoải mái, ghé mắt nhìn nam tử đang cách ta chỉ có vài bước. Y mặc một bộ y trang màu tím, bên ngoài khoác áo khoác trắng thanh nhã, thanh ngọc ban chỉ, khí chất nghiêm nghị, tư thế oai hùng, hiên ngang, toàn thân toát lên phong phạm hoàng tộc.

“Phải” – Ta thành thật mà gật đầu, thanh âm trầm thấp.

“Đêm qua nếu thái tử nhất quyết muốn vào từng phòng lòng bất, thì hiện tại người đã bị nhốt vào Thiên lao chờ xử quyết, người vì sao có thể nhàn nhã, bình tĩnh như thế ?”. Tuy trong lời của hắn bày tỏ lo lắng, nhưng nhìn kỹ khắp mặt vẫn không thấy được chút lo lắng nào, hắn cứ như vậy, không thay đổi sắc diện, cứ ôn nhuận cười nhẹ, nụ cười tà mị khiến người ta bị mê hoặc, nhưng chỉ là nhìn thấu suốt vào đôi mắt của hắn, ta lại không tìm được chút tiêu ý nào.

Ta không nói gì, lẳng lặng quay đầu nhìn mặt hồ, tùy tay cầm cành liễu trong tay ném xuống mặt hồ, trên mặt hồ bình đạm bỗng nổi lên gợn sóng, một vòng rồi lại một vòng, các vòng tròn một lúc một to hơn rồi tĩnh lặng.

Hắn bước thêm vài bước, tiến đến trước mặt ta, sóng vai cùng ta đứng bên bờ, nhìn theo tơ liễu phát phơ phía trời xa, tựa tuyết trắng nơi thiên đường đáp xuống nhân gian, nhẹ đáp xuống mặt hồ, gợn nhẹ. Nhìn ảnh phản chiếu của chúng ta trong nước, trông đúng là có nét hài hòa xứng đôi, ta không khỏi cười thành tiếng.

“Người còn có tâm tình để cười !” – Trong khẩu khí của hắn tựa hồ có chút bất đắc dĩ : “Dù là một trăm năm trước hay một trăm năm sau nữa, người vẫn mang cái bộ dáng đó, quả thật chẳng có khác biệt lớn nào, vẫn là một bộ dáng thiên chân thơ ngây”.

Ta ngẩn ra, lập tức cười to, quay sang nhìn hắn, vừa cười vừa từng bước lùi về phía sau, ôn nhiên nhìn chăm chăm hắn tựa như ngày trước, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng : “Vì sao ta phải tiến cung tuyển phi, chẳng lẽ người muốn ta bước lên địa vị thái tử phi ?”. Ta thực sự u mê rồi, chính là hắn đã khiến ta u mê, không thể nhìn thấy, không thể nghe thấy điều gì nữa.

Nhưng hắn lại không nói gì, ánh mắt vô định lại trải dài, hướng nhìn về nơi xa xăm, nhìn về phương xa, phía chân trời mờ mịt, gương mặt thoáng nét đắm chiêu.

“Nạp Lan Kỳ Hữu!” – Ta nhin không được, hướng hắn rống lên một tiếng, ta ghét nhất là bị người khác khống chế, nhất là bị hắn khống chế.

“Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, người sẽ hiểu được dụng ý của ta, trong mười ngày này, người tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ”. Hắn ý cười càng sâu, vươn tay khẽ vuốt những sợi tóc mai của ta bị gió thổi loạn trên trán.

Thân thể ta cứng đờ, cảm giác sợ sệt chế ngự bản thân trong nửa khắc, sau khi lấy lại tinh thần, liền thoái lui vài bước. Đối với ta, hành động này của hắn là kinh dị, nhưng điều khiến ta càng kinh ngạc chính là ánh mắt của hắn, ánh mắt đang nhìn ta, ánh mắt tà ác như đang nhìn một con mồi, kèm theo cả một nụ cười nham hiểm. Không thể phủ nhận rằng, ta sợ hắn, rất sợ hắn. Bởi vì hắn đã giúp ta biết được một nam tử khi có mưu đồ âm hiểm lại có thể như thế mà che giấu rất tài tình, càng khiến cho người ta sợ hãi là chính là trí tuệ của hắn, ta tự thấy trí tuệ mình cũng không thể so sánh, hắn chưa đầy hai mươi tuổi lại có thể đem hết thấy mọi thứ nắm chặt trong lòng bàn tay, người như hắn nếu lên ngôi hoàng đế nhất định sẽ khiến Kỳ quốc ngày càng hưng thịnh, mở ra một điển phong thời đại, ta tin tưởng là vậy.

“Ta phải đi rồi” – Ta hốt hoảng nói một câu, liền nhanh chóng rời đi.

Nạp Lan Kỳ Hữu, cũng do hoàng hậu sinh ra, ở trước mặt chư vị hoàng tử hắn luôn nhất nhất trầm mặc ít nói, không cùng ai kết thâm giao. Trong cung, mọi người đều nói hắn không quan tâm triều chính, nhưng chỉ có ta biết, hết thấy biểu hiện đó đều là giả dối. Đối với triều chính, Nạp Lan Kỳ Hữu luôn có sự quan tâm đặc biệt.

Khi ta trở về Lan Lâm Uyển, Vân Châu lén lút đem ta kéo vào phòng, nhỏ giọng hỏi ta đã đi đâu, hai cái canh giờ trước hoàng hậu nương nương có phái người tuyên triệu ta cùng Tô Diêu đến Thái Tử điện.

Lập tức tìm ta run lên, nhất định là thái tử đã đem việc đêm qua kể lại cho hoàng hậu nương nương, nên người mới muốn triệu kiến ta.

“Cô nương, ta tìm khắp chung quanh nhưng vẫn không tìm ra người, cho nên tự ý làm chủ, phái người bẩm báo hoàng hậu nương nương, nói người thân thể không khỏe cho nên không thể đến”. Vân Châu nhẹ giọng nói, nàng chỉ sợ ta sẽ tức giận.

“Người làm tốt lắm”. Ta thực sự cảm tạ nàng đã thay ta giải vây. Lần này không đi gặp hoàng hậu nương nương coi như là tránh thoát một kiếp, nhưng ta thực sự hiểu được, lấy địa vị hoàng hậu mà xử sự, lần này nàng triệu kiến ta nhất định là có thâm ý rất cao, một hoàng hậu quyền khuynh hướng đã sẽ không vì một việc bình thường mà phải lo lắng đến.

Lại có lẽ ... người nàng cần gặp lần này căn bản không phải ta.

Bên ngoài một tràng thanh âm ồn ào, rất náo nhiệt. Bước ra khỏi cửa đi ra ngoài, nhìn người vừa được thái hậu triệu kiến vào Thái Tử điện – Tô Diêu, nàng bị năm cô nương khác vây quanh. Các nàng tò mò hỏi hoàng hậu triệu kiến nàng là vì việc gì, Tô Diêu cũng không nói rõ ràng, chỉ tùy tiện qua loa vài câu.

Duy chỉ có Đỗ Hoàn cũng giống như ta, không bước ra, chỉ đứng ngay cửa phòng mà nhìn đám ồn ào trước mặt, ánh mắt Đỗ Hoàn giống như sắp tóe lửa đến nơi, nàng khinh mạn dựa vào cánh cửa gỗ, dùng thanh âm lớn đến mức tất cả mọi người đều có thể nghe thấy : “Chỉ là được hoàng hậu nương nương triệu kiến một lần thôi, không cần phải đặc ý như thế”.

Nhất thời, lặng ngắt như tờ, mọi ánh mắt cấp tốc ngưng tụ lên gương mặt cao ngạo của Đỗ Hoàn, bàn tay mềm mại của nàng vừa nhấc, liền thẳng tắp chỉ về hướng ta : “Phan cô nương thật đáng tiếc, ngay tại thời điểm mấu chốt này thân thể lại không khỏe, nếu không nhất định cũng có thể được đến hoàng hậu nương nương ban cho cái gì đó”.

Bất đắc dĩ thở dài, như thế nào lại xả giận lên trên người ta, nàng tựa hồ đem ta cùng với Tô Diêu trở thành cái đinh trong mắt.

Chỉ thấy Tô Diêu khiêu khích mà hướng nàng nở nụ cười kiêu mị, sau đó cố ý đem ngọc như ý do hoàng hậu ban cho nhẹ nhàng nâng trên tay : “Mới vừa rồi hoàng hậu nương nương nói ta như thế nào ấy nhỉ ...” – Nàng ra vẻ trầm tư mà hỏi nha hoàn đứng cạnh nàng.

“Hoàng hậu nương nương khen Tô cô nương vừa hào phóng vừa khéo léo, vừa xinh đẹp vừa có trí tuệ, còn nói ... nếu thái tử có thể có một thái tử phi nhu thuận như vậy là phúc khí của hần”. Nha hoàn nọ đặc ý nói, sắc mặt Đỗ Hoàn sớm xanh mét một mảnh, xông lên mà tặng cho nha hoàn kia một cái tát mạnh vào mặt, năm đầu tay đỏ tươi như máu ở nha ngự trên gương mặt trắng noãn của nha hoàn nọ khiến người ta quả có phần sợ hãi.

“Nha đầu thối, ta là người như thế nào mà đến phiên một kẻ thân phận ti tiện như ngươi có thể xen mồm !”.

Tô Diêu biến sắc, ánh mắt sắc bén ném về phía người con gái không biết phân biệt thi phi phải trái kia : “Đỗ cô nương, đánh chó cũng phải xem mặt chủ chứ !”.

“Như thế nào, ngươi muốn thay nó đòi lại công bằng sao ?” – Đỗ Hoàn đẩy những cô nương đang chắn trước mặt nàng, tình hình chiến hỏa tựa hồ hết sức căng thẳng.

Nguyên bản ngay lúc tức giận lên tới đỉnh điểm, Tô Diêu đột nhiên thoái nhượng, nàng giúp đỡ nha hoàn bị đánh rời đi : “Kính nhi, cùng ta vào phòng, ta giúp ngươi xem mặt”.

Đỗ Hoàn cười đến cực điểm vì đặc ý, ta lại cười thầm ý đồ của nàng bất thành, ngoài mặt nàng là người chiến thắng, nhưng vốn dĩ nàng đã thua từ đêm qua, khiến Thái tử điện hạ đem cảm giác bức bối vì bị nàng làm phiền nhớ trong lòng là một việc sai lầm của nàng, hôm nay lại vì đồ kị mà cùng Tô Diêu khắc khẩu lại khiến cho nàng một lần nữa hoàn toàn thua. Xét về khí chất, lý trí, trí tuệ, đoan trang – Nàng điểm nào cũng nhất nhất thua kém Tô Diêu.

Tô Diêu không chỉ có tướng mạo xinh đẹp thiên tiên, khả năng nhẫn nại cùng tài trí lại hơn người một bậc.

Ta nhìn sang đã thấy Vân Châu xem đến lú lú, ta hỏi : “Người thấy thế nào ?”

Nàng cười khê : “Vân Châu ở trong cung đã bốn năm, lần đầu tiên thấy có tú nữ làm càn đến vậy”.

“Hết thấy mọi việc đều không thể cứ giống nhau mà tiến, nếu không hoàng cung này chẳng phải đã quá yên bình rồi hay sao?”. Ta cũng không quan tâm Vân Châu có lý giải được câu nói này của mình hay không, nên cũng không nói gì thêm nữa.

Cả một ngày chưa bỏ bụng được món gì, quả thật là hơi đói, ta liền phân phó nàng chuẩn bị cho ta chút thức ăn. Nhìn Vân Châu đối ta mà ngoan ngoãn phục tùng, ta tin tưởng nàng có thể hiểu được ý tứ trong câu nói của ta, bởi lẽ nàng không phải tầm thường.

“Bình giả, quý đạo dã. Cố năng nhi thị chi bất năng, dụng nhi thị chi bất dụng, cận nhi thị chi viễn, viễn nhi thị chi cận. Lợi nhi dụ chi, loạn nhi thủ chi ...”

Trời đã gần hoàng hôn, ta ngồi trên bàn lật xem “Tôn Tử binh pháp”. Vân Châu sợ ta xem sách nhiều sẽ tổn thương đến mắt liền thấp lên cho ta một ngọn nến, còn cẩn thận để cho ta một chén canh để đỡ khô họng, tuy rằng không phải thứ quý báu trân bảo gì, nhưng khi trôi qua cuống họng còn lưu lại cảm giác thanh lương, vô cùng thoải mái, giúp ta tẩy đi bao mệt nhọc cùng phiền chán của một ngày, đẩy chúng trôi tụt xuống bụng, thật sự có thể xem nàng là thiếp thân nha đầu của ta.

“Cô nương, người đang xem Tôn Tử binh pháp sao ?” – Nàng ở giúp ta thu dọn chén canh đã được uống cạn tro đầy, tình cờ nhìn thấy tựa sách, nhất thời sợ hãi kêu lên.

“Àn, làm sao vậy?” – Ta vẫn như cũ, tiếp tục lật sách, cũng không ngẩng đầu lên.

“Ta lần đầu tiên gặp một nữ tử đọc sách này” – Nàng dường như có thâm ý khác, ngưng lại nhìn ta một thoáng, rồi nói : “Cô nương xác thực không phải là một nữ tử tầm thường”.

Ta rót cục cũng ngẩng đầu lên, nhìn nàng mà đậm cười một hồi lâu, lại đưa ánh nhìn ôn nhu kèm chút mỗi một nhìn nàng : “Vân Châu, ngươi vì sao lại vào cung ?”

“Nhà ta gặp cảnh túng quẫn, nên đã đem ta bán đi tiến cung để đổi chút ngân lượng”. Nàng đưa gương mặt tươi cười như thường, đưa ra bộ dáng không có bi thương, không có thương tổn. Đây cũng là mối nghi hoặc của ta, cùng nàng ở chung đã hai ngày, lòng hiếu kỳ của ta đối với nàng càng ngày càng nặng, quả thật rất muốn nghe được chi tiết về nàng.

Khi ta định tiếp tục truy vấn thì một vị công công đến truyền lời, bảo rằng Cẩn cô cô mời chúng ta đến chính đường, có chuyện rất trọng yếu muốn phân phó cho chúng ta. Chúng cô nương đều tụ tập đến chính đường, cùng đợi Cẩn cô cô tuyên bố cái gọi là “Chuyện trọng yếu”.

Cẩn cô cô vẫn như trước, biểu tình hàn băng lãnh sương ngàn năm không thay đổi, lạnh lùng thốt : “Vừa rồi hoàng hậu nương nương truyền chỉ, mỗi vị cô nương ở đây trong vòng chín ngày phải thêu tặng thái tử điện hạ một bức tranh thêu, nếu không kịp hoàn thành hay thủ công không đủ tinh xảo, không đủ khả năng để vào tuệ nhãn của hoàng hậu nương nương, sẽ bị hủy bỏ tư cách tuyển phi”.

“Tranh thêu? Đơn giản thế mà ...”. Lần này tới các cô nương tuyển phi lên tiếng, tưởng chuyện đòi hỏi hoa dung nguyệt mạo mới đáng nói, còn thêu hoa vốn là việc bình thường, các cô nương vừa nghe thấy lời này đều không khỏi mừng thầm, nóng lòng muốn trở tài.

Cẩn cô cô kéo ra một kiện lụa trắng dài mười thước, nói : “Nương nương ra đề :

Lộ tận ẩn hương xứ, thiên nhiên tuyết hải gian. Mai hoa nhưng do tại, tuyết hải hà xứ tâm

(Hương ẩn nơi cuối đường, thiên nhiên biển tuyết lạnh. Hoa mai vẫn chốn cũ, Tuyết Hải tìm nơi nao)”

Lời vừa dứt liền phát cho chúng ta mỗi người một đoạn vải thêu dài mười thước, muốn chúng ta hảo hảo giải đề. Trên đường trở về, ta nghe được các cô nương rì rầm bàn tán, tất cả đều ở vì đề mục của hoàng hậu nương nương mà sầu.

“Hoàng hậu nương nương rốt cuộc là muốn chúng ta thêu cảnh tuyết rơi hay là hoa mai ?” – Ai ai đều thì thào tự nói một mình.

“Hay là tuyết trong mai?” Trình Y Lâm lên tiếng phụ họa.

“Các người đều nói sai rồi. Hai câu thơ này trích từ bài “Hương tuyết hải”, ta nghĩ nương nương muốn chúng ta thêm cảnh trong Hương tuyết hải” – Tô Diêu chậm rãi nói, vừa đi vừa cúi đầu ngâm

“Lộ tận ẩn hương xứ, thiên nhiên tuyết hải gian

Mai hoa nhưng do tại, tuyết hải hà xứ tầm

Liên lộ thâm phù trần, dung hoa di phân phạm

Phương nhan như băng thanh, nhuận vật tư ngọc khiết

Trữ mỹ lệ ưu thương, túy thuần sắc lãng mạn

Quan hiếu trữ kiều nhiêu, tán tuyết hoa y cữu”

Mọi người đều hết lời khen ngợi Tô Diêu tài tình, thật sự là một tài nữ, nhất ngữ mà bình tĩnh mọi người từ trong mộng, cũng giải khai được vấn đề khiến mọi người lo lắng.

Bên trong sương phòng, ta một tay chống đỡ đầu, nhìn nhìn kiện tơ lụa trắng tựa tuyết mà ngẩn người. Hoàng hậu nương nương vì sao lại ra đề mục như thế này, Hương Tuyết Hải! Chẳng lẽ hoàng hậu lại đam mê hoa mai? Nhưng ta chưa bao giờ nghe qua chuyện hoàng hậu có sở thích này.

Vân Châu cảm thấy kỳ quái, đành bất động mà nhìn ta: “Cô nương vì sao lại sầu não như thế? Chẳng phải vừa rồi Tô cô nương đã giải khai câu đố trong đề rồi sao, chẳng lẽ có cái gì không đúng?”

Ta đem dải tơ lụa trong tay buông xuống: “Vân Châu, trong hoàng cung này, chỗ nào có thể có cảnh sắc Hương Tuyết Hải?”

“Chỉ có Trường Sinh điện – nơi Viên phu nhân ở vào 20 năm trước là có, cảnh quan này có thể nói là độc nhất vô nhị”.

“Viên phu nhân yêu hoa mai?”

Vân Châu gật đầu: “Bởi vì Viên phu nhân đam mê hoa mai, cho nên Hoàng Thượng vì muốn khiến nàng vui vẻ đã truyền khắp thiên hạ, các huyện quận tiến cống về hơn trăm ngàn loài mai đẹp, mùa đông hàng năm vạn mai tề phóng, cảnh quan quả thật lay động lòng người”.

Lời nàng chưa dứt, ta đã bỏ chạy ra ngoài, để lại tiếng gọi của Vân Châu ở phía sau. Vừa chạy khỏi Đông cung không xa, ta liền chậm bước lại. Lúc chạy ra ta chưa hỏi qua Vân Châu trong đại nội hoàng cung rộng lớn này, Trường Sinh điện rốt cuộc ở đâu, đi đường nào mới có thể đến.

“Thiếu chủ, người muốn đi đâu?” – Một thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt ta, ta thấy hần một thân cẩm vệ trang, tay cầm ngân đao hướng ta thủ lễ, thanh âm tuy lạnh lùng, nhưng lại có thái độ cung kính.

Ta kinh ngạc chỉ vào hần, hần không phải ở trong phủ của Nạp Lan Kỳ Hữu sao, như thế nào đột nhiên biến thân đến hoàng cung làm cẩm vệ quân, chuyện nào phải giải thích thế nào đây? Nạp Lan Kỳ Hữu, rốt cuộc là hần đang làm cái quỷ gì?

“Ta muốn đến Trường Sinh điện”. Ta cố nén suy tưởng cùng tốt cùng xúc động, trong hoàng cung tai vách mạch rừng, lòng người hỗn tạp, chuyện ta muốn hỏi lúc khác có thời gian hỏi sau cũng được.

“Ta dẫn người đi”. Hần cũng nhìn ra ẩn忧 của ta, lạnh lùng hướng ta gật đầu, ý bảo ta đi theo hần.

Ánh trăng lưỡi liềm đã treo cao, khí lạnh cũng đậm đặc thối, trong đêm tối, ngoài người chỉ còn có gió, trong không gian không một tiếng động.

Cũng không biết đã dạo bao nhiêu vòng hoàng cung, bàn chân của ta đã bắt đầu sinh đau. Sau một hồi thủy chung không lên tiếng, ta rốt cuộc nhìn không được mà mở miệng dò hỏi: “Dịch Bạng, đường còn xa không?”

Hần đi thêm vài bước nữa mới dừng lại, chỉ tay về phía trước: “Đã tới rồi!”

Ta hướng mắt về nơi hần chỉ, trên cửa cung sơn son thiếp vàng tinh tế đề ba chữ “Trường Sinh điện”, cho dù trong đêm tối cũng có thể nhận ra kim quang rực sáng, hai bên đại môn bốn gã thị vệ đang chỉnh tề xếp

hàng canh gác. Ta còn suy nghĩ phải tìm có gì để có thể vào, chỉ cảm thấy nhất thời dưới chân nhẹ bổng, một đôi tay gắt gao ôm lấy ta, ta được Dịch Băng ôm lấy, dùng tuyệt thể khinh công phóng qua bên kia mặt tường cao.

Vì tránh xảy ra những phiền toái không cần thiết, ta bảo Dịch Băng canh gác bên ngoài, khi nào xong việc, ta sẽ xáo cở gần bức tường để hắn có thể nghe thấy mà tiến vào mang ta ra ngoài. Ta chưa từng có bất kỳ hoài nghi nào với khinh công của hắn.

Ta đưa mắt quét khắp khu vườn, hàn mai phiêu tản trong gió, khung cảnh có nét điêu linh do chẳng còn người ở, tàn hương cũng đã tan hết, chỉ còn độc mỗi một góc vườn trống trơn, tịch liêu đến bi ai. Trong khu vườn rộng lớn này ước chừng có hơn trăm ngàn cây mai, rậm rạp che kín đường, đáng tiếc hoa kỳ đã qua, không thể thấy vạn mai tề phóng, nếu có thể được một lần nhìn thấy kỳ quan đó, quả thật là điểm quan thiên hạ.

Ta chợt nhìn một gốc cây điêu linh, trong lòng dấy lên hỗn tạp cảm xúc, trong mắt dường như có thứ gì trực trào chảy ra, khiến ta khó lòng kìm lại. Ta hiểu được mục đích chân chính khiến bản thân mình đến Trường Sinh điện, không phải là vì giải đề mà đến, nguyên nhân sâu xa chính là ... ta muốn hồi tưởng

Từng có một người vì yêu thương ta mà thu tận thiên hạ chi mai, tất cả chỉ vì muốn ta vui vẻ. Cũng từng có một người giữa rừng mai cùng ta uống rượu ngâm thơ ... Chỉ tiếc cảnh giống như vậy nhưng người xưa đâu còn.

Loại tình cảm ưu thương này khi nhớ về lại khiến ta trong phút chốc chìm đắm, mọi ưu tư tràn ngập tâm trí, ta thì thào ngâm xướng :

“Định định vãng thiên nhai, y y hướng vật hoa. Hàn mai tối kham hận, trường tác khứ niên hoa

(Dằng dặc chân trời kia, xuân về lại xót xa. Hàn mai kia đáng giận, năm nào cũng nở hoa)”

“Là ai ?” – Một thanh âm băng lãnh tới cực điểm xé tan không khí yên tĩnh, thê lương trong rừng mai, khiến ta có chút lạnh lạnh.

Ta nương theo ánh trăng nhìn về phía thân ảnh đang chậm rãi tiến về phía ta, ta thắc mắc như thế nào còn có người ở mai viên thê lương này, chẳng lẽ là hoàng thượng ? Không đúng, xét theo sắc vóc, thân hình, kẻ này chỉ độ hai mươi. Hắn chậm rãi hướng tới gần ta, mượn ánh trăng mỏng manh chiếu rọi mơ hồ, âu cũng có thể thấy được dung mạo của hắn.

Mái tóc đen lay động trong gió, phong thái hiên ngang, có phần tịch liêu, thần tình trầm tĩnh, có lẽ chính ưu thương đang được giấu giếm trong đôi mắt sáng ngời của hắn đã cuốn hút ta, mãi nhìn hắn ta bất giác xuất thần lúc nào không hay, hắn ... là ai ?

“Bốn vương đang hỏi ngươi !” – Tuy rằng giọng nói vẫn lãnh đạm như trước, nhưng trong ngữ khí lại đang ẩn giấu tức giận.

Nghe hắn tự xưng bốn vương, ta liền đoán được thân phận của hắn. Có thể xuất hiện ở Mai Lâm này, mà còn là vương gia, kẻ này nhất định chính là Ngũ hoàng tử – Sở Thanh vương. Mẫu phi của hắn chính là nhất sủng ái phi của hoàng thượng – Viên phu nhân, tuy nhiên Viên phu nhân phúc bạc, hai mươi năm trước sau khi sinh ra hắn đã qua đời. Hoàng thượng chẳng những bi thống tột cùng, còn dám trái lại tổ lệ “Phàm chưa đủ 16 tuổi, chưa được phong vương” mà phong vị ấu tử này làm vương gia, có thể thấy được hoàng thượng đối với đứa con này vạn phần yêu thương.

Ta lập tức quỳ gối hành lễ : “Hồi Vương gia, nô tỳ là tú nữ lần này tiến cung tham gia tuyển phi , chỉ vì hoàng hậu nương nương ra đề thêu “Hương Tuyết Hải” nên thần nữ mới cả gan chạy tới Trường Sinh điện tìm kiếm cảm hứng”.

Thần sắc tức giận lãnh băng nhất thời có chút giãn lại, hắn cũng không trách cứ ta, vẫy tay ý bảo ta đứng lên, không đợi ta đứng vững gót chân đã liền xoay người nhìn về Hương Tuyết Hải đã sớm điêu linh, giọng nói vừa như thì thầm với chính mình, vừa như nói cùng ta : “Mai, sớm đã điêu linh. Ngươi vào đây có thể tìm thấy cảm hứng ?”

“Vương gia sai rồi, chỉ cần trong lòng có mai, nó liền vĩnh viễn không hề điều linh, ta tin tưởng Vương gia sớm đã đem mai khắc ở trong lòng”. Chính vì đứng giữa một nơi như Hương Tuyết Hải, ta cảm thấy mình có chút đồng vị với người này, nhất thời đem điều mình luôn tư niệm mà nói ra với hắn.

Thân thể hắn rõ ràng đã cứng đờ, đột nhiên xoay người mở miệng tưởng chừng muốn nói với ta điều gì, nhưng lại không thể thốt thành âm, hắn kinh ngạc nhìn ta, từ xúc cảm vui sướng đến nhịp tim tăng mạnh đến vô cùng ngạc nhiên, cuối cùng chuyển thành thâm trầm. Ta không sao lảng tránh ánh mắt nồng cháy của hắn, trong lòng thất kinh khi thấy hắn biến ảo biểu tình.

Chẳng lẽ ta thực sự có một khuynh quốc chi mao, khiến người khác vừa gặp mặt đã nhất kiến tương ai, ngay cả vị vương gia này cũng bị ta mê đảo? Cũng không dùng, ánh mắt hắn nhìn ta không phải mê luyến, mà là thâm trầm không muốn xa rời, vì sao hắn đối với ta lại xuất hiện biểu tình không muốn xa rời này ?

“Vương gia ...” – Ta vì cảm thấy không được tự nhiên mà lên tiếng nhắc nhở hắn trong giờ phút thất thố này.

“Người tên là gì ?” – Thanh âm của hắn vô cùng căng thẳng, trầm thấp làm cho ta cảm thấy có chút quái dị “Phan Ngọc.”

Chỉ thấy hắn cười khổ, như thể đau xót tang thương, tựa hồ đang cất giấu sắc diện thất vọng.

Hắn dờ người, xoay đi không nhìn ta nữa mà nhìn lên vầng minh nguyệt trong không trung kể về chuyện cũ.

“Mai lâm này là nơi mẫu phi ta “sinh tiền nhất chung ái”, chỉ có nàng cùng phụ hoàng tại nơi đây nuôi dưỡng một tình yêu đích thực, trong sáng, khúc Phụng Cầu Hoàng chính là đoạn nhạc đã chứng kiến tình yêu của họ”.

“Ngày vạn mai tề phóng năm ấy, mẫu phi mang thai, phụ hoàng mang theo vui sướng cùng nắm tay mẫu phi vào đây và hứa, nếu nàng sinh hạ hoàng tử liền phong hoàng thái tử, nhưng mẫu phi đã cự tuyệt, nàng thủy chung luôn vì giang sơn xã tắc của phụ hoàng mà băn khoăn, tổ huấn viết ‘Hữu đích lập đích, vô đích lập trường’ (Con của chính thất mới được lập trường), nay phạm phải điều này, nền tảng quốc gia sẽ bị lung lay”.

“Phụ hoàng động dung rất nhiều, tự mình vì mẫu phi đánh đàn, một khúc Phụng Cầu Hoàng chính là lời hứa hẹn của phụ hoàng đối với mẫu phi. Phụ hoàng còn quả quyết không học Tư Mã Tương Như phụ lòng bạc tình, hắn yêu cả đời chỉ có một lần, chỉ yêu một người tên Viên Tuyết Nghi”.

Kỳ quái, hắn vì sao đột nhiên kể với ta chuyện của Viên phu nhân, là xúc cảnh thương tình sao? Nghe thanh âm của hắn khàn khàn nghẹn ngào, chính là đang cố nén nước mắt, ta muốn bước lên an ủi hắn, cũng không ngờ tay ta vừa mới chạm vào cánh tay hắn đã bị hắn cầm lấy siết chặt vào lồng ngực. Ta kinh ngạc phản ứng, liền muốn đẩy hắn ra, nhưng lại phát hiện hai cánh tay hắn đang run nhè nhẹ. đành buông thõng ý nghĩ muốn đẩy hắn ra, ta không thể dùng thái độ dứt khoát, lạnh lùng như vậy mà đối đãi với một người phải đánh mất mẫu thân từ nhỏ.

“Vương gia, thỉnh ...”

“Về sau, gọi ta là Kỳ Vãn” – Hắn chen ngang câu nói của ta.

Tuy rằng ta vẫn cảm thấy kỳ quái, hắn vì sao đột nhiên trở nên như thế, nhưng ta như bị ma xui quỷ khiến, lại gọi hắn là “Kỳ Vãn”, có lẽ chỉ có giờ khắc này ta mới có thể trở về với chính mình, không cần dùng mặt nạ che đi gương mặt thật của mình mà hành xử. Dù sao hắn và ta đều giống nhau, đều có một nỗi đau khác cốt mình tâm, nhưng với ta, từng khắc từng giờ, ta đều dùng nỗi đau đó để nhắc nhở mình, nhắc nhở ta tiếp tục sinh tồn vì một mục đích.

Cuối cùng, Kỳ Vãn đưa ta về Lan Lâm Uyển, dọc suốt đường đi, hắn chính là lẳng lặng đi bên phải ta, một chữ cũng không nói, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy không khí là lạ, nhưng điều này không làm ta cảm thấy xấu hổ hay khó chịu, ngược lại ta rất là hưởng thụ thời khắc im lặng này. Còn nhớ lúc ta từ bên trong Trường Sinh điện đi ra, nhìn thấy biểu tình như gặp quỷ của đám thị vệ, thật không khỏi buồn cười. Bọn họ nhất định cảm thấy kỳ quái, không biết ta vào từ lúc nào, chỉ vì Kỳ Vãn đi cùng ta, nên bọn họ cũng không dám cản trở tra hỏi.

Khi thấy Dịch Bằng vẫn ngồi ở cạnh tường chờ ta, trong lòng ta bỗng dâng lên một cổ áy náy, ta thể nào lại quên hẳn còn ở đó chờ ta, hẳn có trách ta không ? Ta thấy hẳn đang nhìn ta bằng đôi mắt tràn ngập lo lắng, ta liền hướng hẳn mà gật đầu, ý bảo ta không sao, hẳn có thể yên tâm.

Vân Châu vẫn luôn đứng ở bên ngoài cửa chính Lan Lâm Uyển chờ ta trở về, nhìn thấy ta bình yên vô sự mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa định lải nhải với ta vài câu, lại thấy bên cạnh ta là Kỳ Vãn, nàng đột nhiên quỳ xuống bái kiến.

“Miễn lễ” Thanh âm của hẳn vẫn thanh nhã như thường, lúc gần đi còn dặn dò Vân Châu nhất định phải hảo hảo mà chiều cổ ta.

Nàng dùng vẻ mặt ám muội nhìn chằm chằm ta mà nói: “Vãn là cô nương mị lực cực đại, trong cung mọi người luôn nói Sở Thanh vương tính tình quái gở kiêu ngạo, cũng không có thâm giao cùng ai, thế nhưng hôm nay lại tự mình đưa người về, ánh mắt nhìn người lại đầy nhiệt hỏa như thế”.

“Ba hoa!” Ta giả bộ tức giận, đem nàng từ trong phòng mà đẩy ra ngoài cửa, dùng sức đóng chặt cửa lại, trên người tựa hồ còn hương vị của hẳn. Không thể phủ định, hẳn và ta thật sự rất giống, cùng hẳn ở một chỗ thật có thể khiến ta cảm thấy nhẹ nhàng, không giống như ở cùng Kỳ Hữu, luôn khiến ta cảm thấy áp lực, làm ta ghen đến mức không thể bội lộ.

Từ hôm đó, ngoại trừ như thường lệ, giờ Mão hàng ngày tụ tập tại chính đường Lan Lâm Uyển học tập lễ nghi, thời gian còn lại chúng ta đều ở trong phòng thêu, một Lan Lâm Uyển to lớn như vậy nhất thời lâm vào một mảng yên tĩnh tựa không khí, tất cả mọi người đều muốn đem bức tranh thêu đẹp nhất dâng đến trước mặt hoàng hậu nương nương, tất cả chỉ vì muốn nhận được sự yêu thích của hoàng hậu, muốn bước lên địa vị thái tử phi.

Thời hạn mười ngày tính tới hôm nay đã trôi qua một nửa, mà ta lại bị Vân Châu nhắc nhở suốt bốn ngày liền, hiện tại nàng lại ở phía sau ta mà đi qua đi lại, lải nhải không ngừng

“Cô nương, chỉ còn có năm ngày, người không thể cứ ngồi đó mà ngẩn người a! Giao không được bức tranh thêu người sẽ không có cơ hội”.

Nhìn khảm thêu vẫn rỗng tuếch một màu trắng trước mặt, nội tâm ta dấy lên mâu thuẫn không biết phải quyết định thế nào, suốt bốn ngày nay ta thậm chí chưa động đến cây kim chữ dù nói là thêu đường nào, cũng khó trách nàng phải sốt ruột nhắc nhở ta. “Vân Châu, người cảm thấy là ta nên thêu Hương Tuyết Hải sao, chẳng lẽ nó thật sự chính là đáp án?”

“Đương nhiên là nó chính là ... Chẳng lẽ đáp án không phải Hương Tuyết Hải ?” Nàng ban đầu có điểm ngạc nhiên, sau lại phát hiện ý tứ trong câu nói của ta mà tỉnh ngộ, liên tục truy vấn ta rốt cục đáp án chân chính của đề mục kia là gì, ta không trả lời nàng, chính là vì ta cũng không nắm rõ được.

Ta trầm tư một lúc lâu mới thở dài một hơi, hỏi : “Người nói Sở Thanh vương rốt cuộc là người như thế nào ?”

Lại hồi tưởng về mấy ngày trước, Mai lâm kia một màn ký ức, đến nay vẫn còn khiến cảm thấy có chút rung động, nhất là ánh mắt hẳn nhìn ta, thật giống nhau ... Cứ nghĩ đến đó liền nhin không được mà muốn thám thính một ít chuyện của hẳn.

Phía sau Vân Châu lại thủy chung không trả lời ta, ta cho rằng có lẽ thanh âm của mình quá nhỏ nên nàng không nghe, vì vậy liền nâng âm lượng cao lên một chút : “Sở Thanh vương rốt cuộc là người như thế nào ?”

Vẫn như trước, không ai trả lời ta, cảm thấy kỳ quái ta liền xoay người, những tưởng sẽ nhìn thấy nàng đang ngây người, không ngờ lại phát hiện Vân Châu sớm đã không còn ở đây, chỉ còn một thân ảnh nam tử màu xanh đang lặng lẽ đứng đó, hẳn dùng cái nhìn tràn ngập ý cười mà nhìn ta, khiến ta xấu hổ đến mức không biết làm sao cho vừa. Khẩn trương hướng hẳn hành lễ, ta âm thầm trách cứ Vân Châu, như thế nào ngay cả Sở Thanh vương đến cũng không thông báo, hại ta trước mặt hẳn mà hỏi một vấn đề xấu hổ như thế.

Tay hẳn nhẹ nhàng vuốt ve tấm lụa trắng mà ta vẫn chưa động đến : “Rất muốn biết ta là người như thế nào sao?”

Lúc này ta đã cứng đờ, không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cúi thấp đầu, ánh mắt cứ nhìn theo đôi giày màu bạc của hắn mà chuyển động. Ta vạn lần không đoán được hắn sẽ đến đến Lan Lâm Uyển tìm ta, hắn không sợ Hoàng Thượng vạn nhất trách tội xuống sao? Tuy các cô nương ở đây không phải hậu cung phi tần, nhưng cũng là tú nữ lần này tham gia tuyển phi, hắn cứ như vậy mà tùy tiện xông vào, quả thật không hợp quy củ.

“Ngẩng đầu lên” – Thanh âm của hắn vang lên tại đỉnh đầu của ta, lời này rõ ràng là mệnh lệnh, ta không thể không ngẩng đầu mà nhìn vào ánh mắt của hắn, đôi con ngươi sâu thẳm, vẫn như trước u buồn thương đậm.

“Vương gia ... Người nên rời khỏi đây!” – Ta liền cảm thấy mất tự nhiên, tìm cách trốn thoát ánh mắt nồng ấm của hắn, hắn lại nắm lấy tay ta, phản ứng đầu tiên của ta chính là lập tức rút về, nhưng một loại cảm giác lạnh lẽo truyền đến trong lòng bàn tay, là một ngọc bội mang sắc đỏ tinh tế, nhìn kỹ có thể thấy hoa văn đôi phụng hoàng tựa đầu vào nhau, hắn muốn đem vật này cho ta?

“Đây là Phụng Hoàng Huyết Ngọc, là mẫu phi để lại cho ta, hy vọng người có thể thay tabảo quản”.

Ta nghi hoặc nhìn chằm chằm khối ngọc sau một lúc lâu, không nói không rằng mà nhận lấy nó, có lẽ vì khí thế trong mắt hắn khiến ta không thể cự tuyệt, lại có lẽ vì ngữ khí chân thành khẩn thiết của hắn, hoặc có lẽ bởi vì bàn tay hắn và bàn tay trong tâm tưởng ta lại giống nhau ... Tóm lại ta đã nhận, đem nó cẩn thận cất vào trong vạt áo trong.

3. Q.1 - Chương 3: Phụng Vũ Hoàng Huyết Khấp

Sau đó ta bí mật đi gặp Hán Thành vương Kỳ Hữu, trước khi ta vào cung, hắn đã đem toàn bộ bản đồ địa hình của Đông cung giao cho ta, tất cả cũng chỉ để tiện làm việc, và trọng yếu hơn cả là không để người khác phát giác ta bí mật đi gặp hắn. Ta cũng từng nghe hắn nhắc qua, hắn sở hữu một nơi gọi là Vị Tuyền cung, tọa lạc giữa Đông cung, tất cả thị vệ ở đó đều là thân tín của hắn, chỉ cần ta có thể tránh khỏi những phần không thuộc Chu Tuyền cung mà ta đã học rõ trong bản đồ thì sẽ không sẽ có vấn đề. Vì vậy ta đi theo con đường màu đỏ trên bản đồ, đó là con đường an toàn giúp ta đến Vị Tuyền cung mà không bị phát hiện. Được thân tín của hắn dẫn đường tới tấm điện hắn nghỉ ngơi, nhìn vào đã thấy hắn đang ngủ trên giường.

Tuy rằng ta phi thường không nghĩ đến việc phải gặp hắn, nhưng do ta hiện không có chủ ý gì, cũng không dám tự chủ trương, làm hỏng kế hoạch của hắn không nói, chỉ sợ cả cố gắng của ta cũng uổng phí.

“Vương gia!” – Trong phòng không thấp nên, đêm nay thượng thiên cũng cố tình giấu đi ánh trăng, có thể nói giờ tay lên không thấy rõ năm ngón, ta chỉ có thể ngoan ngoãn đứng tại chỗ không dám di động nửa bước, nhỏ giọng gọi hắn.

Thế nhưng hắn tuyệt nhiên không có phản ứng, thế nào lại như vậy? Hắn cả một chút tâm cảnh giác cũng không có sao? Ta lại hơi phóng đại âm thanh một chút mà kêu lên : “Hán Thành vương ?” – Vẫn như trước không một chút động tĩnh, xét về căn cơ võ công của hắn mà nói, ta kêu to hai lần như vậy hắn không thể không phát giác, nhất định là cố ý!

Cơn tức lập tức xông lên gáy, ta dùng trực giác mà xác định hướng đến bên giường hắn, cứ như vậy một mạch đi thẳng, nhưng không ngờ ta đi đứng chật vật thế nào lại để bản thân bị sẩy chân, lập tức ngã nhào xuống đất, một cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến.

Phía sau vang lên một trận cười nhẹ, ban đầu trong phòng chỉ lóe lên một ánh sáng mong manh, yếu ớt soi sáng mờ hồ một góc phòng, thế nhưng chỉ chốc lát sau, hàng hàng ngọn đèn sáng như tuyết được thắp lên, soi rọi cả gian phòng. Đang trong tư thế ngã ngối trên mặt đất, trong nhất thời ta không thể thích ứng với ánh sáng trước mặt, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt một hồi lâu mới dần hé mở. Mắt vừa hé đã trông thấy bộ dạng tà mị cùng đôi mắt tràn ngập ý cười của hắn đang hướng về bộ dạng chật vật của ta. Ta tuy đã ngối trong tư thế xấu hổ này một lúc lâu, nhưng vẫn không thể đứng lên, chỉ có thể oán hận nhìn chằm chằm vào thủ phạm đã đẩy ta vào cái bẫy này – hắn cũng ngồi xổm xuống bên cạnh ta.

“Thật sơ suất thế sao ?” – Có lẽ do thấy ta đã ngồi một hồi lâu cũng không thể đứng lên, hấn rút cục cũng sinh chút thiện tâm mà hỏi một câu, tuy nhiên ta bất quá cũng không để ý tới hấn.

Hấn liền ngồi xổm trước mặt ta, ý muốn giúp ta đứng lên, ta liền gạt bỏ tay hấn, nhưng không thể ngờ rằng cổ tay của mình trong phút chốc lại bị hấn chế trụ. Hấn nhìn vết máu đỏ thẫm trên tay ta – hậu quả của cú ngã ban nãy một hồi lâu mới thốt ra được một câu : “Như thế nào lại không cẩn thận như vậy?”.

Hấn như thế nào mà dám nói ta không cẩn thận? Rõ ràng là hấn hại ta ra nông nổi này, giờ lại trách ta không cẩn thận. Hấn rút cuộc muốn coi ta như món đồ chơi để hấn tùy nghi đùa giỡn hay luôn có tâm đề phòng ta, nghi ngại ta sẽ trở mặt cùng hấn?

“Mau đứng lên, ta giúp ngươi bôi thuốc”. Hấn lại muốn kéo ta đứng lên, nhưng ta lại sống chết cũng không muốn đứng, cuối cùng ta ngồi co cứng trên nền đất, hấn thì không dám dùng sức mạnh kéo ta đứng lên, sợ khiến vết thương của ta càng thêm trầm trọng.

“Không cần” – Ta thủy chung không liếc hấn một cái.

“Đứng lên đi, Phúc Nhã!” Hấn đột nhiên thốt lên câu này, từ ngữ đến giọng điệu đều ôn nhu khó tả, trong phút chốc khiến cho hốc mắt ta một phen cay xè. Phúc Nhã – hai chữ này đã lâu không còn ai nhắc đến, không còn ai gọi tên, sự ủy khuất chôn chặt trong tim trong khoảnh khắc này đột ngột vùng lên, ta chỉ có thể cố gắng nén trụ hàng lệ đang chực chờ tuôn trào.

“Không cần người quản” – Ta rõ ràng cảm giác được thanh âm của chính mình đang nghẹn ngào.

“Là ta đã sai” – Hấn thở dài một hơi, cuối xuống ôm ta đứng lên, lần này ta không giãy giụa, mặc hấn ẵm ta đặt lên giường. Tình cảnh lúc này quả giống như một năm trước, hấn dẫn theo mấy chục sát thủ tinh nhuệ cứu ta, nhẹ nhàng đem ta đi lên lưng ngựa. Mùi vị thanh nhã toát ra từ cổ hấn, đến giờ phút này vẫn còn trong tâm trí ta.

Ta cứ như vậy, lặng im theo dõi hấn. Hấn bước tới lui tìm nước sạch, băng gạc cùng Kim Sang được, thậm chí còn lau rửa miệng vết thương cho ta, khiến tâm ta chột động, cơn tức vừa rồi liền biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Dù sao muốn vị Vương gia cao ngạo tự phụ lúc nào cũng đem ta ra làm trò vui này chịu ngồi giải thích cho ta đã là chuyện rất khó, thấy hấn đột nhiên gần gũi thế này, ta cũng không có lý do gì để giận hấn thêm nữa.

“Vì sao ngài lại sắp đặt Dịch Băng tiến cung?” – Ta chịu đựng cơn đau truyền đến từ lòng bàn tay, run run cất giọng hỏi hấn.

“Dĩ nhiên là có nguyên nhân” – Ánh mắt hấn vẫn thủy chung nhìn chăm chú vào bàn tay của ta, câu trả lời cho có lệ này ta đã nghe hơn trăm ngàn lần. Mỗi lần ta hỏi hấn điều gì, hấn luôn trả lời đều có an bài, đều có kế hoạch, đều có nguyên nhân, ta hết như một con ngốc cái gì cũng không biết.

“Người hôm nay rốt cục có chuyện gì nghĩ không thông, lại đến tìm ta?” – Sau khi giúp ta hảo băng bó một bàn tay, hấn lại bắt đầu xem xét tay kia.

“Đỗ Hoàng hậu ra một đề thiêu, chủ đề là về Hương Tuyết Hải, người cho rằng ta nên bộc lộ tài năng ngay trong đợt tuyển phi này hay ...” – Lời nói của ta vừa nói được phân nửa, đã ngay lập tức bị hấn ngắt ngang.

“Mẫu hậu ta không thể nào ra đề Hương Tuyết Hải !”. Một câu khẳng định của hấn, càng xác thực được cho suy đoán của ta. Hấn rút cuộc cũng ngắt đầu: “Trong lòng người đã có đáp án minh xác cho vấn đề này rồi phải không? Nếu vậy người cứ y theo đó mà làm đi”.

Ta oản nhiên than nhẹ, hấn tuy là đứa con do đích thân Đỗ Hoàng hậu thân sinh ra, nhưng người mẫu thân đó lại chưa bao giờ coi hấn là cốt nhục, chưa bao giờ thật tâm đối đãi cùng hấn, tình cảm của họ chỉ e còn đậm đặc hơn cả người đứng nước lã. Đỗ Hoàng hậu dành toàn bộ yêu thương cho thái tử điện hạ, lại keo kiệt không chịu chia cho hấn dù chỉ một ít, cũng khó trách hấn đối với Đỗ Hoàng hậu lại có nhiều oán hận như vậy.

Ta thầm nghĩ, hấn vốn dĩ rất rất cô đơn, chỉ là hấn không chịu biểu lộ ra trên mặt, điều này ta chỉ có thể im lặng mà xác nhận âm thầm.

“Kỳ thật, đối với người ngôi vị hoàng đế đó có lẽ ... không quan trọng như người tướng đầu !” – Ta vô thức nói một câu, liền nhận được ánh mắt kinh ngạc, bao hàm bao xúc cảm phức tạp của hắn.

“Nếu người có thể trải qua những khổ đau mà ta từng trải, người sẽ hiểu được, đối với ta mà nói, vị trí đó trọng yếu đến nhường nào” – Đây là lần đầu tiên hắn thẳng thắn nói chuyện với ta, dùng tình cảm chân thật mà nói với ta. Có lẽ, ta thật sự không thể cùng hắn chia sẻ bất nỗi cô độc trong lòng. Cho nên vì giúp hắn, ngày ấy ta đã không ngại hiểm nguy, lựa chọn cứu tên thích khách kia. Tất cả là vì ta tin tưởng, trong tương lai tên thích khách kia sẽ giúp đỡ chúng ta rất nhiều.

Vừa bước khỏi Vị Tuyền cung một đoạn không xa, bóng ta lướt nhanh trên hành lang gấp khúc, bỗng một trận cuồng phong cuộn cuộn nổi lên khiến tay áo ta tung bay phấp phật, một cơn mưa ào ạt đổ xuống mà không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước, thế là ta bị giam tại hành lang gấp khúc này, không thể đi ra. Mùi vị ẩm ướt của đất, mùi thối rữa cùng sắc hoa mẫu đơn điểm lẹ, mùi của cỏ. Từng giọt mưa vùn vụt giữa nền trời rộng lớn, ta đứng lặng lẽ bên hành lang dài, vươn hai tay mà cảm thụ cảm giác chân thật của từng giọt mưa, từng giọt đập lên tay ta. Nhìn những giọt mưa tươi ướt sũng lớp băng gạc trên tay ta, cuối cùng rửa sạch cả lớp Kim Sang được trên đó.

Từng làn mưa như hàng hàng sợi tơ vắt qua bầu trời, âm âm gió cuốn, từng tia chớp rạch ngang nền trời, giữa đình viện lạc hồng vô số. Dù bên ngoài sấm sét kinh thiên đến vậy nhưng ta lại không hề có một chút sợ hãi nào dù rất nhỏ, ngược lại ta còn nhắm hai mắt, tập trung cảm thụ từng giọt mưa đập trên tay ta.

Ta cảm khái mà ngâm một câu thơ :

“Xuy tận tàn hoa vô nhân kiến

Duy hữu thùi dương tự vũ”

(Đến độ hoa tàn vẫn không ai nhìn ngắm

Chỉ còn dư hương phôi phật cùng gió mưa)

Sau sau đó, một giọng nói vang lên, đối đáp lại ta :

“Lục đại hồng nhan lưỡng tương phát

Thiên kiều bách mị tình vô hiết”

(Hồng nhan nay đã hai thứ tóc

Dung nhan kiều mị âu chỉ còn là khói sương)

Ta liền thu hồi hai tay, quay đầu nhìn bên cạnh mình, hắn từ lúc nào đã đứng cạnh ta, ta liền quỳ xuống hành lễ, nhưng hắn lại đưa tay đỡ ta lại. Hắn cất tiếng hỏi : “Ngày ấy tại sao ta không thấy người đến Thái Tử điện ?”.

“Tiểu nữ thân thể không khỏe!” – Ta vắn vắn lần không nghĩ tới lại có cơ duyên xảo hợp cùng thái tử tại đây.

Khóe môi của hắn nhẹ nhếch lên, ôn hòa mà cười. Sau đó hắn đem hai tay ta cùng tay hắn đưa trở lại màn mưa. Ta cùng hắn sóng vai đứng giữa hành lang dài, bên cạnh chúng ta vang vọng tiếng mưa rơi tí tách. Hắn không nói lời nào, ta cũng không dám mở miệng hỏi. Chúng ta cứ như vậy, lặng lẽ đứng suốt nửa canh giờ, hắn đột nhiên mở miệng, thật là dọa ta đến phát sốt.

“Người nghĩ sao nếu ta muốn lập người làm phi ?” – Hắn nói một câu, ngữ điệu như đang đùa giỡn.

“Tiểu nữ gia thế thấp kém, không dám mơ cao quyền quý. Đa tạ nhã ý của thái tử, tiểu nữ vô tài vô sắc thật tự xấu hổ thay” – Ta có thể khẳng định rằng cự tuyệt hắn là ý hay, mục đích ta vào cung không phải vì địa vị thái tử phi. Cứ tưởng rằng hắn sẽ giận dữ, không ngờ hắn vẫn mỉm cười nhìn ta như cũ, đôi mắt không hề ánh lên dù chỉ một tia giận dữ.

“Người và nàng ta rất giống nhau” – Hắn chậm rãi thở dài – “Ngày ấy ta cũng từng hỏi Tô Diêu câu hỏi tương tự, nàng ta cũng như người, dùng những lời lẽ đó mà thẳng thắn cự tuyệt ta, xem ra không phải tất

cả nữ nhi đều ham vinh hoa phú quý, ta cần một người thật tâm với ta, có thể cùng ta đi đến cùng trời cuối đất. Nàng thật đặc biệt !”.

Cũng như lúc đến, hần đến không ai biết được, lúc rời đi cũng vô thanh vô tức, nhìn theo bóng dáng hần, ta thấy được sự mê mang cùng uể oải, ta đoán đó là bởi Tô Diêu và ta đều đồng thời cự tuyệt hần. Có lẽ đây là lần đầu tiên hần ném được tư vị của sự thất bại, đối với vị thái tử điện hạ hưởng hết ngàn vạn sủng ái này mà nói, đây là thất bại nặng nề nhất.

Ta lại càng khẳng định, hần đối với Tô Diêu có tình cảm đặc biệt. Cũng phải, Tô Diêu là một nữ tử tài sắc vẹn toàn, có ai có thể không động tâm?

Trận mưa này rất nhanh liền ngừng, ta chạy vội về Lan Lâm Uyển. Dù ta ra ngoài không báo trước, nhưng Vân Châu lại không nói gì, chỉ im lặng giúp ta thay ra đôi hài đã dơ bẩn. Lại nhìn thấy đôi tay bị thương của ta, nàng há miệng thở mạnh như muốn nói gì, rồi lại nuốt trở về, chỉ giúp ta thay thuốc băng bó lần nữa.

Đêm đó ta đốt lên ngọn đèn mỏng manh mà ngồi thêu, suốt một đêm không ngủ ...

Thời hạn 10 ngày rút cuộc cũng đã trôi qua, ngày tuyển phi đã đến, chúng ta được Lý Thọ công công đưa đến Thái Tử điện, ta được an bài vị trí thứ năm trong hàng ngũ các tú nữ. Nghe đỉnh bằng vàng rỗng, mùi xạ hương huân triệt, gương vàng trong veo tựa nước biển, trước sau cung điện sừng sững uy nghiêm 4 cột trụ trời, nạm ngọc khảm vàng, trên thân cột tinh tế điêu khắc hình ảnh kim long, mọi thứ cả thấy không bằng ngọc cũng bằng vàng, từng hàng lụa mỏng manh vàng nhạt phiêu dật theo cơn gió.

Ta khê liếc mắt mà trộm đánh giá vị Đỗ hoàng hậu đang ngồi trên phụng ngai.

Mặt hoa da phấn, trắng tựa thiên nga, tóc mai như mây, khoác lên người bộ khinh y thêu hoa văn phụng hoàng, sắc hoa tựa tuyết, ung dung ,đẹp dễ, quý giá, nhan sắc bức người. Mặc dù tuổi hoàng hậu đã gần bốn mươi, nhưng dung nhan vẫn như thời son trẻ không suy giảm, phong hoa tuyệt đại. Cứ nhìn việc nàng từ lúc chúng ta bước vào Thái Tử điện tới giờ cứ luôn nhìn chúc ta mà cười nhẹ, dù vậy vẫn không thể che giấu sự trầm ổn lão luyện nơi đáy mắt đó. Đã sớm nghe nói nàng là người có dã tâm chính trị, dù Hoàng Thượng sở hữu triều chính, nhưng mọi việc trong triều nàng đều phải can thiệp, tựa hồ muốn làm một vị “Vô Chu thánh thần hoàng đế” thứ hai trong lịch sử.

Thái tử đang ngồi song song cạnh nàng, trên mặt không hề có một chút vui mừng nào hiển hiện, khiến ta có cảm giác hôm nay không phải ngày tuyển phi của hần, hần chỉ như một vị khách đứng xem, túc mục vắng lặng.

Tiếp đó Lý Thọ công công tay cầm quyển sổ ghi chú rõ ràng tên của tất cả chúng ta, phàm là ai được gọi đến tên đều bước lên phía trước, mở ra bức tranh thêu cho hoàng hậu cùng thái tử điện hạ thưởng lãm. Bất luận tranh thêu của các nào đẹp hay không đẹp, hoàng hậu đều nghìn bài một điệu cười ôn hòa, cẩn mật.

Lý Thọ công công cẩn trọng gọi to tên một người, một thân ảnh đậm nhạt, thanh nhã, đầu cài bát bảo lục tể trâm – Tô Diêu, nàng đứng ra đem bức tranh thêu triển khai trước mặt mọi người, mọi cô nương đang đứng tại đó trong một chốc đều thốt lên một tiếng ngạc nhiên, ngay cả dung mạo vô biểu tình của thái tử cũng xuất hiện nét kinh ngạc, rồi chuyển sang tán thưởng. Duy mỗi hoàng hậu thần sắc như trước không thay đổi, đạm cười mà gật đầu.

Nhiều cô nương như vậy, ai ai cũng thêu tuyệt rơi giữa vườn hàn mai, trong số đó cũng có không ít tác phẩm thượng đẳng mỹ lệ, chỉ tiếc đều là nghìn bài một điệu ngạo tuyết hàn mai, xem nhiều liền thấy buồn tẻ vô vị. Mà Tô Diêu lại thêu nên một bức “Tàn mai Tuyết Hải lệ” trong ý có cảnh, trong cảnh có bi, trong bi có tình, trông rất sống động. Tuyệt nhất là chỗ nàng thêu nhánh mai trong lúc điêu linh nhất, úa tàn nhất, bị thương cùng thê lương vô tận, đem đến cho ta cảm giác chuyện xưa bi thương, động lòng trong phút chốc ứa về, khiến ta bất giác lâm vào đau xót.

“Lộ tần ẩn hương xứ”, nổi cô đơn toát ra từ hai chữ “Ẩn hương”, cô yên niều hàn bích, tàn hiệp vũ hồng sâu, nhã tư nghiêng héo, lạc hồng ẩn dư hương.

Thêu Hương tuyết hải, chính là chú trọng thêu hai chữ “Tuyết hải”, gió đông thổi qua tàn cây héo úa, tuyết từ từng cành ngọc thụ tan lại thành nước, rơi tí tách, những tàn hoa còn sót lại trên cành điểm xuyến một

nét u sầm khó tả.

Vừa thực vừa ảo, khả năng thấu hiểu của Tô Diêu quả hoàn mỹ vô khuyết, không có lấy một khe hở mà bắt lỗi, quả thật khuyên thể nhân tâm. Nghe được Lý Thọ công công gọi đến tên ta, ta liền cầm trong tay bức tranh thêu vừa hoàn thành tiến lên, nhẹ nhàng mở ra trình ra trước mặt mọi người. Chúng tú nữ ban đầu xì xầm bàn tán, cuối cùng chuyển sang cười khinh thường. Ta thông dong ngẩng đầu nhìn lên Đỗ Hoàng hậu, nói: “Bức tranh thêu này của tiểu nữ tên gọi Phụng vũ hoàng huyết khắp (Phụng hoàng đổ huyết lệ)”.

Nụ cười ảm áp trên mặt hoàng hậu lúc bấy giờ lập tức biến đổi, mặt xanh không còn một giọt máu, một tay vô lực chống đỡ dựa vào lớp màn khinh sa, một tay bám chặt tay vịn phụng ngai. Thái tử ban đầu liếc máy hướng nhìn ta một cái, sau lại thân thiết thăm hỏi hoàng hậu cảm thấy thế nào. Nàng chỉ tựa đầu vào thành ghế, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không có gì, rất nhanh nàng thu hồi lại nét thất sắc, tận lực nở một nụ cười mà có lẽ theo nàng, đó là nụ cười đẹp nhất, thần sắc lại giấu giếm vài phần sắc bén.

Nguyên nhân khiến sắc mặt nàng đại biến không gì khác ngoài bức tranh do ta thêu. Cũng không phải bởi vì tài năng thấu hiểu của ta kinh thể hãi tục, mà bởi vì ta thêu một đôi phụng hoàng bay qua biển xanh trời rộng.

“Chẳng lẽ người không biết lời giải trong đề bài Hương Tuyết Hải sao ?” – Nàng hỏi.

“Lời giải chân chính của đề bài không phải Hương Tuyết Hải, mà là Phụng Cầu Hoàng!” – Thanh âm quỷ mị của ta vang lên giữa đại điện im lặng, sau một lúc ta lại nói tiếp : “Trong cung chỉ có Trường Sinh điện là có cảnh sắc Hương Tuyết Hải, mà tại Hương Tuyết Hải lại có một lời hẹn ước “Phụng cầu hoàng”, tình yêu đó, suốt một đời chỉ nguyện tôn thờ, gìn giữ riêng nó, chỉ yêu một Viên Tuyết Nghi, cho nên thần nữ mới thêu một đôi huyết phụng hoàng”.

Sắc mặt của nàng càng cứng ngắc đến khó coi, nàng gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Nha đầu người thật to gan, dám không đem bản cung để vào mắt, còn dám nhắc tới chuyện của Viên phu nhân cùng Hoàng Thượng” – Nàng liền bước đến trước mặt ta, đoạt lấy bức tranh thêu, không lưu tình ném nó lên nền đá cẩm thạch : “Đáp án chỉ có một, chính là Hương Tuyết Hải”.

Ta cúi đầu không nói, ánh mắt băng lãnh của nàng đằng đằng sát khí mà nhìn ta, tựa như đang muốn đem tất cả da trên mặt, trên người ta lột xuống, ta đã sớm đoán được này đề này không phải do hoàng hậu đề ra, căn bản chính là Hoàng Thượng dùng mưu kế bày ra. Ta nguyên bản không nghĩ sẽ thêu phượng hoàng chọc giận hoàng hậu, nhưng Kỳ Hữu lại làm cho ta bạo gan thêu huyết phượng hoàng chọc giận nàng, khiến nàng tức giận mà la hét đến khan cổ họng. Có đôi khi ta thực hoài nghi, hai người bọn họ có phải mẫu tử ruột thịt hay không? Nhưng điều này lại càng chứng thật lời đồn trong cung rằng tình cảm của Đỗ Hoàng hậu cùng Viên phu nhân thâm tình tựa tỷ muội ruột thịt chỉ là tin vịt, ta nhìn thế nào cũng không thấy Đỗ Hoàng hậu đối với Viên phu nhân có chút tình đồng tỷ muội.

“Truyền ý chỉ của bản cung, nhi nữ của Mạc Bắc đại tướng quân – Tô Diêu, hiếu cần đoan trang, tài tình đào đạt, dịu dàng lại trí tuệ, quả thật khiến bản cung hài lòng, lập tức sắc phong làm Đại Kỳ thái tử phi, đợi ngày đại hôn”.

Đỗ Hoàn vừa nghe thấy ý chỉ này, gương mặt trắng bệch không còn một giọt máu, nước mắt trong suốt từ hốc mắt rưng rưng, trong phút chốc liền ướt cả gò má. Mà ta thì đã sớm dự đoán được Tô Diêu có thừa khả năng trở thành thái tử phi, bởi lẽ phụ thân của nàng là Mạc Bắc đại tướng quân, tay nắm trọng binh – Tô Cảnh Hoàn.

Triều đình có ba vị đại thần tay nắm binh quyền, người thứ nhất chính là Tô Cảnh Hoàn, hàng năm chinh chiến tại vùng Hoài Bắc, tiêu diệt vô số tiểu quốc có dấu hiệu quật khởi, đe dọa biên giới Đại Kỳ, cuối cùng được ban danh hiệu “Mạc Bắc đại tướng quân”, địa vị, danh vọng, uy tín của ngài tại triều đình đều là số một.

Người thứ hai chính là con trai của Minh quý nhân – Tấn Nam vương. Năm 16 tuổi được phong vương, Hoàng Thượng liền ban cho hân binh quyền của cả một vùng Giang Nam. Hân không phụ sự mong đợi của mọi người, trong vòng năm năm liền toàn thắng trong mọi chiến dịch lớn nhỏ, trở thành một chiến thần quật khởi.

Người thứ ba còn lại là thân đệ của Hàn chiêu nghi – Hàn Minh, năm hai mươi tuổi đã đánh bại Hạ Quốc, khiến Hạ Quốc phải ký vào hiệp nghị 20 năm quy thuận. Hoàng Thượng liền sắc phong cho hắn làm “Hàng Mã hầu”, ban tặng soái ấn thống lĩnh ba mươi vạn cấm vệ quân, hắn chỉ là một ngoại nhân, thế mà Hoàng Thượng lại có thể an tâm mà giao binh quyền to lớn như vậy cho hắn, có thể thấy được Hoàng Thượng đối người này tuyệt đối tín nhiệm.

Tình thế như vậy, đối với địa vị của hoàng hậu cùng thái tử mà nói quả uy hiếp rất lớn, cho dù tại triều đình nàng có thân đệ đệ Đỗ thừa tướng giúp nàng chống đỡ, nhưng không có binh lực cường mạnh chống đỡ chính là nỗi lo canh cánh trong lòng nàng, cho nên mới bày ra đợt tuyển phi này. Nàng không tiếc bỏ mặc nữ nhi của thân đệ, đem địa vị thái tử phi giao cho nữ nhi của Tô Cảnh Hoành, chỉ cần như vậy, nàng liền thuận lợi đem Tô Cảnh Hoành cùng Đông cung cột chặt vào nhau.

“Về phần Phan Ngọc ...” – Nàng suy nghĩ trong chốc lát – “Hủy bỏ tư cách tuyển phi của nàng, tức khắc rời khỏi Hoàng cung”.

Trở lại Lan Lâm Uyển, ta mà bắt đầu thu thập đồ đạc của mình, nghi hoặc trong ta vừa nặng nề, vừa sâu sắc, ta nhớ rõ quy củ tuyển phi của Kỳ Quốc, những tú nữ không được lựa chọn đều phải trở thành cung nữ, mà hoàng hậu lại khẩn cấp đem ta đuổi cổ khỏi hoàng cung, chẳng lẽ còn có nguyên nhân sâu xa nào khác? Chẳng lẽ chỉ vì một bức tranh thêu mà khiến nàng ta mất phương hướng như thế?

“Cô nương ...” Vân Châu ngơ ngác đứng phía sau nhìn ta thu dọn, có điều muốn nói nhưng lại thôi.

“Làm sao vậy, áp a áp ứng như vậy, một chút cũng không giống người.” – Ta vẫn như cũ, vui đầu vào việc thu dọn đồ đạc, ta còn không dự liệu được việc này xảy ra.

“Hán Thành vương ... Gọi người đến Trường Sinh điện” – thanh âm của Vân Châu rất nhỏ lại run run, thân thể ta phút chốc cứng đờ, một lúc lâu sau ta mới liếc mắt nhìn nàng một cái, cái gì ta cũng đã hiểu được, không nói gì thêm, ta bước khỏi cửa, đi bộ đến Trường Sinh điện, lại phát hiện tay của ta bị một đôi tay lạnh lẽo cầm trụ.

“Cô nương, ta không có ý lừa người ...” – Về mặt nàng vô cùng áy náy – “Hán Thành vương là ân nhân của nô tỳ”.

“Ta không quan tâm” – Ta cắt ngang lời giải thích của nàng, tuy rằng ta vẫn biết nói Vân Châu không phải người bình thường, thế mà như thế nào lại không nghĩ ra, ngay cả nàng cũng là người do Kỳ Hữu sắp xếp bên cạnh ta, giám thị mọi hành động của ta. Kỳ thật ta sớm nên nghĩ đến, Nạp Lan Kỳ Hữu luôn là một người như vậy.

Dựa vào trí nhớ lần trước, ta đi vào Trường Sinh điện, nơi này vẫn như dạo trước điều lan hương thế, một khúc ao nhỏ trong suốt, hoa cỏ u phượng, hương hoa lạnh diễm kỳ tuyệt. Ta lén lút ẩn mình trên một tiểu kiều nhỏ nhắn ẩn khuất sau góc đại thụ, ta nhớ rõ lần trước đến bên ngoài cửa chỉ có bốn thị vệ, hôm nay như thế nào lại phát hiện hơn mười người canh giữ ở bên ngoài, chẳng lẽ đang có đại nhân vật đến nên mới tăng mạnh đề phòng như vậy? Kỳ Hữu vì sao bảo ta tới đây? Ban ngày ban mặt chẳng lẽ hắn không sợ bị người khác phát hiện ta và hắn có quan hệ sao?

“Kẻ nào dám lén lút bên ngoài Trường Sinh điện ?”

Ngửi thấy hương xạ lan thơm ngào ngạt, nghe tiếng leng keng của ngọc bội, ngửi khí mặc dù sắc bén, nhưng thanh âm lại oanh oanh động lòng người. Quay đầu nhìn nhìn người vừa cất tiếng, tuổi chừng trên dưới hai mươi sáu tuổi, yếu điệu dung nghi, uyển mị xảo ngôn, khi cười càng làm nổi bật đôi tròng mắt trong suốt như làn thu thủy.

“Làm càn, nhìn thấy Hàn chiêu nghi nương nương lại còn không hành lễ.” Tiểu cô nương da thịt mịn màng, dáng người hợp trung lại xinh đẹp hướng ta quát lớn, nàng đứng sau một nữ tử khác, dáng dấp cao quý, tuyệt nhả.

Nguyên lai người đó chính là đỉnh đỉnh đại danh Hàn chiêu nghi, thất lưng nhỏ nhắn, răng trắng như ngọc, phong hoa tuyết đại, khó trách có thể nhận được mười năm vinh sủng của Hoàng Thượng mà đến nay vẫn không suy giảm. Ta quý xuống đất bái lễ, một lúc lâu sau cũng không nghe thấy nàng bảo ta miễn lễ, ta cũng không thể làm gì khác ngoài tiếp tục quý gối.

“Người là cô nương nhà ai?” – Nàng rót cuộc cũng mở miệng nói chuyện, chỉ là vẫn như trước, để ta quỳ gối trước mặt nàng.

“Hồi nương nương, thần nữ Phan Ngọc, gia phụ là Tô Châu Lương Giang Diêm vận sứ – Phan Nhân”.

Cuối cùng, Hàn chiêu nghi cũng không làm khó ta nữa, lại còn tự mình đến nâng ta đứng dậy, nàng ban cho ta một viên nhân ngư tiểu minh châu, ta thoái thác không ít lần, nhưng cuối cùng cũng phải miễn cưỡng nhận lấy. Mỗi đến lúc ta rời khỏi Trường Sinh điện cũng không thấy bóng dáng của Kỳ Hữu, ta biết mình lại bị hấn dất mũi một lần nữa. Ta đoán không sai, hấn cố ý muốn ta đến Trường Sinh điện, mục đích chỉ có một – chính là muốn để ta “xảo ngộ” cùng Hàn chiêu nghi. Nạp Lan Kỳ Hữu, hết thảy mọi chuyện người đều nắm trong lòng bàn tay, mục đích của người rốt cuộc là gì? Ta chỉ có thể chờ đợi, chân tướng rất nhanh sẽ lộ diện.

Trong lúc xe ngựa nặng nề chạy, ta gắt gao nắm chặt trong tay miếng ngọc bội Kỳ Vãn giao ta bảo quản, nhìn thấy hấn tựa như ta thấy được một con người khác của mình, vĩnh viễn đều tồn tại nửa vời, nói ra càng đau xót. Ta thật sự phải rời khỏi hoàng cung rồi, lần này Kỳ Hữu cũng sẽ chọn inh một Vương phi, phải không? Vương phi của hấn sẽ là ai? Lại có ai có thể xứng đôi cùng vị Vương gia vĩ đại như hấn?

Vén lên một góc màn thêu, ngóng nhìn xe ngựa từ Thái Cực điện chạy đi bon bon, lại xuyên qua một dãy hành cung thật dài, thẳng qua Thừa Thiên môn, cuối cùng bức thẳng Phụng Khuyết môn, chỉ cần xuyên qua đạo môn kia, ta liền có thể chân chính ly khai hoàng cung? Tiếng vó ngựa thanh ám trần khởi, một bạch mã từ xa tiến lại, dần tiến vào tầm mắt của ta, thanh y nam tử tay nắm chặt cương, thúc mạnh vào sườn ngựa mà phóng, tay áo phiêu phiêu trong gió. Xe ngựa cách hấn càng ngày càng gần, ta cố gắng chống lại ánh mắt mang đầy biểu tình phức tạp của hấn, trong lòng dấy lên một trận chua xót.

Ta khẽ buông lơi cánh tay, tấm rèm cũng theo đó buông xuống, rèm vừa buông, liền đem ta và hấn cách trở hoàn toàn, ta siết lấy ngọc bội trong tay, càng lúc càng mạnh, khiến lòng bàn tay trở nên đau nhói, các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Kỳ Vãn ... ngọc bội này, ta sẽ vĩnh viễn thay người bảo quản.

Ra khỏi Kim Lăng thành, lại phát hiện Vân Châu tay vác hành lý nặng nề, đứng chờ ta trên đường từ kinh thành trở về Tô Châu, nàng nói Hán Thành vương có phân phó, muốn nàng đi cùng ta để hầu hạ, bảo hộ ta. Nàng còn thay hấn nói đến ta một câu: “Tin vui còn chờ phía trước”!

Ta tin tưởng hấn, không chỉ bởi vì hấn là ân nhân của ta, ta tin tưởng hấn tới giờ bởi vì mỗi lời hấn nói đều chắc chắn như đinh đóng cột, nếu không nắm chắc phần thắng, hấn tuyệt không làm. Có lẽ lần sau trở lại Kim Lăng ta sẽ có thể biết được chân tướng sự tình, mà giờ ta sẽ tới Tô Châu thành, cùng với nhân vật được hấn phái tới để giám sát nhất cử nhất động của ta Vân Châu, tĩnh lặng mà chờ tin lành.

4. Q.1 - Chương 4: Âm Nhiên Kỷ Hồi Thủ

Lần này trở về Tô Châu chúng ta lựa chọn thủy lộ mà về. Nghe Vân Châu nói, đi theo thủy lộ chỉ cần mười ngày đường, so với ngồi xe ngựa mỗi ngày xóc nảy đến buồn nôn tốt hơn nhiều, huống hồ đi xe ngựa tới Tô Châu cần những mười lăm ngày, đi thủy lộ có thể tiết kiệm được những năm ngày đường. Cuối cùng hai ta lựa chọn một hạm thuyền to lớn, xa hoa, đầu rồng đuôi phượng, trên thân thuyền điêu khắc từng lớp vảy rồng tinh tế, kim quang rạng rỡ, tựa như một con huyễn long ngoai du giữa biển hồ.

Bố trí trong thuyền hết như một tửu lâu, chia làm hai tầng, tầng dưới cùng là nơi giúp chúng ta no bụng, tầng trên là dãy sương phòng – nơi mọi người nghỉ ngơi. Hôm nay đã là ngày thứ tư trên thuyền, liên tục ba ngày nay ta đều ngủ rất ngon giấc, nằm ở trên giường có thể nghe thấy những âm thanh thiên nhiên tuyệt diệu cách ta cả một tấm ván gỗ dày, âm thanh lúc lên lúc xuống, lúc kích động lúc trầm thấp, tựa một khúc nhạc thôi miên, làm ta bình yên đi vào giấc ngủ, thẳng đến lúc mặt trời lên ới mơ mơ màng màng bị Vân Châu đánh thức để đi ăn trưa.

Hôm nay lại là một ngày nhưng ba ngày qua, ta lại ngủ thẳng một mạch đến khi mặt trời lên cao, lúc tỉnh lại đã thấy Vân Châu không có ở trong phòng. Ta cùng với Vân Châu giả dạng thành những cô nương thường dân, nguyên bản chính là vì không muốn thu hút sự chú ý của người khác, càng không ngờ lại trở thành tiêu điểm của mọi người trên thuyền. Trong mắt bọn họ, hai chúng ta chỉ có hai từ “Đặc biệt”. Có thể bước lên thuyền này không phải quan lại thiên kim, cũng là phú gia công tử, mà chúng ta lại là hai kẻ

“hủ lậu nghèo kiết xác”. Nha đầu Vân Châu này, khi không lại lựa ngay một chiếc thuyền hạng sang như thế này, khiến ta dù không muốn bị chú ý cũng không còn cách nào khác.

Ta bước đến bên cầu thang xuống lầu, toan nghe tiếng cãi vả, hướng tầm mắt ngưng tụ về phía âm thanh cãi vả vang ra, một vị cô nương đang cãi nhau với vài tiểu nhị, cãi đến mặt đỏ tai hồng, cũng không ai bước ra nói giúp nàng đôi lời. Vị kia cô nương không phải ai xa lạ, chính là Vân Châu. Ta chạy như bay, lao nhanh xuống lầu, đẩy những tiểu nhị đang vây quanh Vân Châu, nhỏ nhẹ hỏi nàng có chuyện gì xảy ra.

Vân Châu tức giận chỉ đám tiểu nhị, đôi môi nhếch lên, biểu tình đáng yêu đến kinh người : “Cô nương, bọn họ không cho gọi bàn”.

Bọn tiểu nhị hèn mọn khinh khỉnh đưa mắt liếc chúng ta một cái : “Hai con nha đầu nghèo mạt các người còn muốn ngồi bàn ở đây mà ăn cơm, không thấy nơi đây chỉ có những người như thế nào ngồi sao ?”.

Ta một tiếng hừ lạnh: “Nha đầu nghèo mạt?”. Thanh âm của ta vang lớn khiến mọi người đang ngồi đó trong phút chốc yên lặng, từ trong ống tay áo, ta lấy ra viên nhân ngư tiểu minh châu mấy ngày trước Hàn chiêu nghi tặng ta đặt giữa lòng bàn tay, bày ra trước mặt bọn họ. Dạ minh châu tại đây diễm dương cao chiếu, dù bây giờ còn là ban ngày nhưng lục quang vẫn rực rỡ như trước. Không chỉ mấy tên tiểu nhị nhìn hạt châu chăm chăm đến mức hai tròng mắt muốn rớt ra, đến nỗi quan gia tiểu thư, phú gia công tử cũng đều trợn tròn mắt. Ta đối với trang sức châu báu cũng có chút nghiên cứu, Hàn chiêu nghi tặng cho hạt châu này, giá trị của nó đủ để ta mua cả một tòa thành.

Những tên tiểu nhị lập tức hướng ta cúi đầu khom lưng, còn nhanh chóng bày bàn cho chúng ta, thái độ so với lúc trước quả cách biệt một trời một vực. Thậm chí những món ăn ngon cứ món này tiếp món khác, lần lượt được bày ra: phù dung kê phiến, tuyết y ngân ngư, phượng vĩ yến thái, phi thủy long hà, thanh thang ngư sí.

Ta cùng Vân Châu ngồi trước một bàn đầy thức ăn ngon, thức ăn không chỉ bày trí tinh tế, công phu mà hương vị còn tuyệt vời khó tả. Vừa ăn thức ăn ngon, vừa lắng nghe nữ tử sau bức màn mỏng manh phía trước tấu một khúc Dương Xuân Bạch Tuyết, khi ôn uyển tựa lưu thủy, khi khí thế vang động núi sông, khi như đan phụng đang cánh, xuyên thẳng bầu trời cao vợi, tựa một bài ca tuyệt mỹ, tựa một vũ khúc động nhân tâm, giai điệu lúc nhanh như quân hành một khúc, lúc chậm như chút tình nhân gian nỉ non, tuyệt đến không còn từ ngữ để diễn tả. Đến cả một nữ tử như ta, cũng vô cùng tò mò muốn biết được hoa dung nguyệt mạo của vị cô nương đang tấu khúc nhạc này, đáng tiếc dung nhan lại ẩn giấu sau màn lụa mỏng, hư hư thực thực mông lung không thấy rõ, chỉ thấy thấp thoáng dáng hình nhu mì, chân mỹ.

“Phong quang vô hạn hảo, hữu nữ tấu huyền cầm, cầm thanh do động thính, chỉ dục đồ phương dung” – Quả là rắc chó kêu to ... nhưng cứ tạm kêu cái thứ này là thi thơ đi, tiếng đàn tuyệt vời đang ngân nga vang vọng, bỗng lại có một công tử trang phục ngăn nắp, diện mạo xấu xí đứng lên phóng đăng mà ngâm tụng, sắc mặt đầy tự tin, thi thơ vừa ngâm, tiếng đàn liền im bặt.

“Lý thiếu gia quả thật bác học đa tài, lời thơ thiên cổ tuyệt phú như vậy vẫn có thể phú ra, tuyệt diệu tuyệt diệu” – Vị công tử ngồi cùng bàn với hắn cũng âm ỉ tán dương, quả thật đều là kinh thế diệu ngữ a.

“Tuyệt, rất tuyệt” . Càng hoành tráng hơn chính là những công tử ngồi gần đó đều trầm trồ ngợi khen, vỗ tay tán thưởng. Nhìn thấy cảnh này, ta chỉ muốn chết vì buồn cười, quả thực chỉ là một thứ thùng rỗng kêu to, tự coi bản thân có một bụng thi thư, thế mà vẫn có kẻ đem hắn ca ngợi, nâng lên đến tận trời.

Cũng không biết do ta cười quá lớn, hay xung quanh ta quá im lặng, thế là tiếng cười của ta bị họ nghe được.

Hắn quắc mắt, trừng trừng liếc thẳng ta : “Người cười cái gì, thơ của bổn thiếu gia chẳng lẽ không hay?”.

“Rắc chó kêu to, cái gì mà thiên cổ tuyệt phú, bổn cô nương tùy tiện làm còn hay hơn” – Ta không hề yếu thế, lên tiếng khích bác hắn một câu, hắn liền tức giận đến đỏ cả mặt, miệng mở ra rồi chỉ có thể đóng lại, không nói được gì.

“Lý thiếu gia bớt nóng giận, để ta đi giáo huấn nàng” – Nam tử vừa nãy lên tiếng tán thưởng hắn liền bước ra trấn an, rồi thẳng hướng ta bước tới, trên gương mặt ưa nhìn trưng ra một nụ cười giả tạo. Nhìn nụ cười

của hần lại khiến ta nhớ tới nụ cười của Đỗ hoàng hậu, bất giác khiến ta mất cả khẩu vị, cả một bàn mỹ thực liền trở nên vô vị.

“Nói vậy, xem ra cô nương đây tài cán thượng thừa, chắc hẳn cô nương không ngại trở tài làm một câu đề chúng ta thưởng thức” – Hần nhú mày cười khế, dường như chắc chắn rằng ta sẽ phải xấu mặt trước toàn thể mọi người.

Ta tiện tay bóc vỏ một con tôm, bỏ vào miệng ăn, nhai nhai rồi nuốt xuống, hương vị so với lúc nãy quả thật đã khác biệt “Sung đường chi phương, phi u lan sở nan. Nhiều lương chi âm, thật oanh huyền sở tư. Như oán như mộ, như khắp như tố. Dư âm niểu niểu, bất tuyệt như lâu”.

Trên mặt hần thoáng nét bối rối, nhưng vẫn cố gắng cười giả lả, rồi lại hướng ta xưng tên Tử Hoàn, chẳng biết để làm gì. Trong lúc này, nữ tử tấu đàn ban nãy đã vén lớp khinh sa bước ra, phong cốt cơ thanh, dung nhan tựa tiên nữ giáng hạ phàm trần, đôi hài thêu song phụng hoàng ẩn hiện dưới lớp váy dày, nhịp nhàng theo từng bước chân, nành nhẹ nhàng bước về phía chúng ta, trên mặt hàm chứa biểu tình khâm phục nhìn ta : “Không thể tưởng tượng được cô nương lại tài tình như thế”.

Tử Hoàn cố gắng điều chỉnh cho gương mặt trở nên bình thản, liền bảo chúng ta cùng lấy vị tuyệt thế nữ tử này làm đề mà ngâm đối. Vừa nói xong, hần liền dùng âm thanh ôn nhu, thoải mái cười ngâm : “Xảo tiếu thiên hề mỹ mục phán hề dục tiêu hồn, đại phong khởi hề vân phi dương hề vũ nghệ thường. Hoàn phi: Phong hoa tuyệt đại”.

“Minh my hạo xỉ, sở nữ yêu chi Việt nữ tai. Phán đại chu thần, phán nhan song nhị tấn trung khai. Hoàn phi: Tuyệt đại giai nhân”- Ta không chút lo lắng ứng đối.

“Kiểm sấn đào hoa, thu ba trạm trạm yêu nhiều thái tự Nguyệt Lí Thường Nga. Phát ti như tả, xuân duẩn tiêm tiêm kiều mị tư nhược uyển biên Tây Thi. Hoàn phi: Xuất thủy phù dung”.

Ta bất giác mỉm cười, đối tiếp: “Băng tuyết chi tâm, lan quế chi khí, cánh kiêu thu thủy vi thần ngọc vi cốt. Đào lý kì mao, vân hà kì y, tự thị phi tiên như thái liễu như yên. Hoàn phi: Ngọc cốt băng thanh”.

Sắc mặt hần đột nhiên đại biến, hần định nói gì đó nhưng liền bị mỹ nữ tử kia cắt ngang : “Không cần so tài thêm nữa, vị cô nương này thắng”. Rất nhiều người cảm thấy bất minh, ta và hần làm thơ đều tinh tế tuyệt diệu, bất phân cao thấp, hà có gì nàng lại ngắt ngang mà phân xử rằng ta thắng.

Nàng chậm rãi nói : “Công tử người nói lấy vẻ đẹp của ta để làm đề đối, thế mà vẻ thứ nhất người đối ‘Dục tiêu hồn’ – lỗ mãng lại mang sắc khinh phù, vẻ thứ hai người lại đối ‘Yêu nhiều, kiều mị’, xin hỏi ngài đối ngược về ta sao?” – Thanh âm của nàng tựa hoàng anh xuất cốc, khiến những người đang ngồi đây ai ai cũng đều bình tĩnh. Tử Hoàn hiểu rõ liền khom người hướng ta thi lễ, nhận thua, ảm đạm rời đi.

Ta dùng ánh mắt khâm phục nhìn vị cô nương này, nàng cũng có thể nhìn ra chỗ bại bết của Tử Hoàn. Dung mạo nàng tuy “mỹ” nhưng không “yêu”, thật chứ không ảo, trên người lại toát ra một khí chất cao nhã, khiến người ta chỉ dám nhìn mà không dám chạm tới, mà hần lại dùng những từ như “tiêu hồn”, “yêu nhiều”, “kiều mị” để miêu tả nàng, cũng khó trách thất bại trước ta.

Ta cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đã luôn nhìn theo ta từ lúc ta bắt đầu lên tiếng, nhưng khả dĩ bây giờ nhìn khắp xung quanh lại không thấy bóng dáng nào khả nghi, chẳng lẽ là ta quá đa nghi?

Ta và vị cô nương này vừa gặp mà dường như đã có duyên từ thuở nào, nàng cho biết bữa cơm trưa nay nàng thay ta chỉ trả, còn nhiệt tình mời ta vào khuê phòng nàng cùng thưởng thi họa. Sau đó ta được biết, nguyên lai nàng là thiên kim của thuyền chủ, tên gọi Ôn Tĩnh Nhược. Thuở nhỏ đã đọc bách gia thi từ, giám thưởng danh họa, tinh thông âm luật, thông hiểu ca vũ. Quả là khó gặp tri âm, mãi đến hôm nay gặp ta, liền cảm thấy tìm được một con người khác của chính mình.

Ta cùng nàng tâm tình đến giờ Hợi ba khắc mới trở về, lúc gần đi nàng còn hẹn ta ngày mai lại tiếp tục phẩm thi thưởng họa, ta vui vẻ đồng ý, dù sao cùng nàng ngồi nói chuyện phiếm cũng là một chuyện khiến ta cảm thấy thực vui vẻ.

Trở lại sương phòng, vừa đẩy cửa ra, một mùi hương thoảng nhẹ xộc vào mũi, ta không nhớ trong phòng có bày hoa tươi. Ánh mắt ta bắt đầu mơ mơ màng màng, cơn buồn ngủ trào đến, ta dùng sức lắc đầu thật mạnh cố gắng lay tỉnh bản thân.

Tầm mắt ta đảo một vòng quanh phòng, chợt thấy Vân Châu đang nằm bất động trên mặt đất, lại thấy một nam tử đang tỉnh tọa trên giường ta, ta bỗng cảm thấy hoảng hốt khi hình ảnh hần dần biến thành một, hai, ba ... người.

“Đã lâu không gặp, Phúc Nhã công chúa!” – Ngữ khí của hần bình tĩnh nhưng lại tràn ngập tiểu ý, hần chậm rãi từng bước hướng tới gần ta.

Hai chân mềm nhũn, thân người chẳng mấy chốc không thể trụ vững mà ngã xuống, thậm chí bản thân sẽ như Vân Châu, ngã sấp trên một sàn nhà vừa cứng vừa lạnh tanh, nhưng tại sao lại không đau đớn như ta nghĩ, ta ngã vào một vật gì vừa ôn nhu vừa âm áp. Lúc này ta đã hoàn toàn mất ý thức, chỉ nghe thấy hần ở bên tai ta thì thảo gì đó, ta lâm vào một mảnh hắc ám sâu không đáy.

Máu tươi cùng hài cốt xơ xác tiêu điều, những mũi lao sắc nhọn ẩn hiện trong tầng tầng lớp lớp sương mù, khắp nơi bao trùm một màu đỏ sẫm, ta dùng sức túm chặt tay phụ hoàng, lại bị ngải vô tình gỡ ra, phụ hoàng nắm chặt trường kiếm xông ra ngoài, mãi đến khi ngải ngã xuống đất, loạn đao còn cắm đầy trên người, huyết nhục mơ hồ, thương tích đầy mình.

“Phụ hoàng, phụ hoàng.....” – Ta nỉ non than nhẹ, toàn thân nhịn không được co rúm run bần bật.

“Tiểu thư, tiểu thư ?” – Thanh thanh lo âu kêu gọi từ lúc ban đầu rất nhỏ dần dần rõ ràng hơn, là ai đang gọi ta? Là Vân Châu sao?

Chậm rãi mở mắt, trước mặt lúc này là một gian phòng cổ kính, một hương vị xa lạ thấm vào ruột gan, mi mắt hơi cay. Nhớ rõ đêm đó cùng Ôn Tĩnh Nhược nói chuyện phiếm đến đã khuya mới về phòng, vừa đẩy cửa liền bị một mùi hương thơm ngát xông vào mũi, cuối cùng đứng không vững, là mê hương!

Vừa tỉnh ngộ, ta liền bật mạnh mà ngồi dậy, dùng ánh mắt chăm chăm nhìn vào hai cô nương đang đứng ở đầu giường, dùng ánh mắt lo lắng nhìn ta, ta khàn khàn hỏi: “Đây là đâu, các người là ai ?”.

“Tiểu thư chớ sợ, đây là Biện Quốc Thừa tướng phủ.”

“Chúng ta là người do Thừa tướng phái tới hầu hạ người, ta tên là Lan Lan, nàng ấy là U Thảo”.

Nụ cười tươi tắn, ngọt ngào, ánh mắt trong suốt, các nàng cũng không giống người có tâm kế sâu xa, ta cũng dần buông sự đề phòng trong lòng, lập tức lại nhớ ra điều gì đó, toàn thân hóa đá cứng ngắc, nhớ mang máng lúc ngất xỉu, người trước mặt có gọi ta làm Phúc Nhã công chúa, đợi chút ... Nếu nơi này là Biện Quốc Thừa tướng phủ ...

“Biện Quốc Thừa tướng là người mang ta đến đây ?” – Ta mờ mịt nhìn chăm chăm hai nàng, hơi khần trương hỏi, hy vọng có thể tìm được một tia giả dối lừa gạt trong mắt hai nàng, lại không ngờ các nàng ánh mắt sạch sẽ không giấu giếm tạp niệm mà thẳng thắn trả lời ta. Đây là sự thật.

Cuối cùng, một tia hy vọng mong manh tan biến, đôi môi khê run lên, rốt cuộc phát không ra thanh âm gì, vị Biện Quốc Thừa tướng này chính là hôn phu của ta – Liên Thành.

Thiên hạ chia làm Kỳ Quốc, Biện Quốc, Hạ Quốc – ba quốc gia hùng mạnh, những tiểu quốc khác chỉ cần có dấu hiệu quật khởi liền bị ba nước này dẫn binh tiêu diệt, dễ như trở bàn tay.

Lấy tình thế lúc này mà suy xét, trong ba nước, Kỳ Quốc là quốc gia có thực lực hùng hậu nhất, bất luận binh lực, tài phú, lãnh thổ, dân tâm đều là thiên hạ đệ nhất, hai nước còn lại không thể sánh được.

Biện Quốc lãnh thổ mặc dù không thể so sánh cùng hai nước rộng lớn, nhưng là lại có đội quân thiết giáp uy mãnh, binh lực xếp đầu trong ba nước, bất luận là hệ thống chiến thuật quân sự, hay địa thế công thủ, cùng tường đồng vách sắt, làm cả Kỳ Quốc thực lực cường đại nhiều lần xuất binh cũng không xuyên thủng nổi.

Mà Hạ Quốc ... từ năm năm trước đã thần phục Kỳ Quốc, cùng ký kết khế ước hai mươi năm không giao chiến, trong tam quốc – Hạ Quốc là nước yếu nhất, nhưng dân sinh yên vui, dân chúng cơm no áo ấm, mãi đến một năm trước, Hạ Quốc một hồi kinh thiên binh biến, đẩy con dân Hạ Quốc vào cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Từ khi Hạ Quốc thần phục Kỳ quốc đến ngày đó đã tròn năm năm, một người tự xưng Biện Quốc Thừa tướng, tên gọi Liên Thành đã bí mật đến Hạ Quốc, hấn yêu cầu Biện Quốc cùng Hạ Quốc liên thủ tiêu diệt Kỳ Quốc, chia đôi thiên hạ. Mà hoàng thượng đã sớm không cam lòng hàng năm dâng tặng bạc ngàn, tơ lụa, cắt nhường lãnh thổ, chịu Kỳ Quốc áp bức, liền lập tức đáp ứng, còn định ra hôn ước : Vị công chúa được Hạ Quốc hoàng đế thương yêu nhất – Phúc Nhã công chúa gả cho Biện Quốc Thừa tướng Liên Thành làm vợ, cùng nhau giao ước liên minh.

Mà ta, đúng là Hạ Quốc Phúc Nhã công chúa.

Hết thấy mọi chuyện đều bí mật tiến hành, lại không biết vì sao tin tức bị bại lộ ra ngoài, rơi vào tai hoàng đế Kỳ Quốc. Hoàng đế giận dữ. Phụ hoàng vì dã tâm của mình mà trở nên trở tráo trong mắt dân chúng, nháy mắt dân tâm thụt lùi, nghìn người chỉ trích. Đến nỗi lúc hoàng đế Kỳ Quốc phái binh thảo phạt Hạ Quốc cũng không nghĩ đến, Hạ Quốc đã bắt đầu nội loạn. Thân đệ của Hạ Quốc hoàng đế – tức Thuần vương nhị hoàng thúc của ta đã dẫn quân thần cùng hai mươi vạn tinh binh duệ giáp thẳng bức Chiêu Dương môn, lấy lý do phụ hoàng “Hoang dân vô đạo, tin lời gian nịnh, sung hạnh quyền thần” mà bức phụ hoàng thoái vị. Phụ hoàng đối mặt cùng trận binh biến bất ngờ này cũng quyết không thúc thủ chịu trôi, ngược lại còn ra sức chống cự, cuối cùng bị loạn đao chém chết giữa Cam Tuyền điện, mẫu hậu ta cũng tự tử quyền sinh cùng phụ hoàng.

Hạ Quốc, một đêm liền đổi chủ.

Nguyên bản ta trốn thoát kiếp nạn này, chính là nhờ đệ nhất cao thủ Hạ Quốc – Dịch Băng, hấn dùng tuyệt thế khinh công mang ta thoát khỏi hoàng cung, mà Thuần vương lại muốn diệt cỏ tận gốc, sợ xuân phong thổi đến lại sinh trưởng, suốt dọc đường đi phái sát thủ đến giết chúng ta. Tuy rằng Dịch Băng là đệ nhất cao thủ Hạ Quốc, nhưng đối mặt cùng hàng loạn cuộc đuổi giết điên cuồng vẫn mấy lần suýt chết, huống hồ hấn còn mang một người không biết một chút võ công nào như ta. Ta có mất mạng cũng không muốn hấn dính dáng với ta thêm nữa, nếu không hấn nhất định toi mạng. Hấn luôn nói, hoàng hậu nương nương đối hấn có ân, hấn là quyết không bỏ lại nữ nhi của nàng, mặc kệ không lo.

Cuối cùng, vào lần đuổi giết thứ sáu, Dịch Băng rút cuộc chống đỡ không nổi, ta thấy lưỡi đao của bọn sát thủ đã gần kề ngay cổ, ta cứ nghĩ rằng mình sẽ chết, lại không ngờ được một vương gia Kỳ Quốc trên đường lãnh binh đến Hạ Quốc cứu mạng.

Hấn vừa gặp ta, đã liền nói : “Phúc Nhã công chúa phải không, chúng ta cùng làm một giao dịch, nàng thấy thế nào ?” – Khẩu khí hời hợt mà như khẳng định, có lẽ ta bị sự tự tin tràn đầy trong mắt hấn hấp dẫn, lại có lẽ là vì hấn là ân nhân cứu mạng của ta, ta cùng với hấn bắt đầu nhất bút giao dịch.

Hấn dùng thời gian nửa năm đem ta biến thành nữ nhi của Diêm vận sử Lương Giang – Phan Ngọc, ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của hấn mà làm việc, những việc khác ta không hỏi đến, hà tất nhiều lời. Đến hơn một tháng sau, Kim Lăng thành truyền đến một tin tức, thái tử cùng chư vương muốn tuyển phi ... Lúc này đây, ta nguyên bản nên ở Tô Châu chờ đợi bước tiếp theo, lại bị Biện Quốc Thừa tướng bắt đến nơi này. Vân Châu tỉnh lại mà không thấy ta, nàng thế nào cũng lo lắng tìm kiếm ta. Nếu Kỳ Hữu biết ta mất tích, liệu kế hoạch đó của hấn có bị ảnh hưởng hay không ?

Tháng sáu ở Biện Quốc so với Hạ, Kỳ hai nước mà nói, quả nóng hơn mức bình thường, mỗi khi Lan Lan cùng U Thảo mỗi tay dùng quạt cho ta, thì cơn nóng lại ủa đến khiến đầu ta ong ong, toàn thân khô nóng, tính tình cũng càng ngày càng điên tức mà phát hỏa, nhưng cơn điên tức của ta không phải chỉ vì trời nóng mà phát.

Ta ở Thừa tướng phủ tựa như hoàng yến bị nhốt trong lồng, suốt năm ngày, ta chỉ có thể cùng Lan Lan, U Thảo gặp mặt nói chuyện phiếm, không thể rời khỏi Thính Vũ Các dù chỉ bước. Ta rất muốn gặp mặt Liên Thành để hỏi mục đích hấn bắt ta đến Thừa tướng phủ, ta lúc này đã không còn là Hạ Quốc công chúa, hôn ước cùng hấn cũng đã trở thành vật phế thải. Hấn vì sao còn muốn bắt ta đến Biện Quốc, chẳng lẽ muốn giao ta cho Hạ Quốc hoàng đế đổi lấy chút ích lợi?

Mỗi khi hỏi hai kẻ đang kè kè sau ta như hình với bóng – Lan Lan và U Thảo rằng Thừa tướng đi đâu vậy, các nàng vĩnh viễn chỉ có một câu: “Thừa tướng bề bộn nhiều việc!”. Ta lại không tin hấn có thể làm việc đến mức không cần hỏi phủ đi ngủ.

Đặt tay xuống bàn tùy tiện viết hai câu cảm khái, nét bút cứng cáp hữu lực, cứ một nét phẩy rồi lại nét thẳng, một chút cũng không thua cho nam nhi. U Thảo đang quạt cho ta cũng rướn cổ liếc mắt nhìn một cái, nhẹ nhàng khen ngợi: Nét chữ nhỏ nhắn lại thuần mỹ, dùng ngôn ngữ bình thường thật không tài nào diễn tả hết cái đẹp. Tựa hồng nhạn trên trời lại như vân ngư dưới nước, nhưng lại thấp thoáng nét u sầu.

Tà dương độc ý tây lâu, dao san khắp đối liên câu

Nhân diện bất tri hà xứ, lục ba y cựu đông lưu.

(Tà dương chiếu ánh Tây lâu, một bầu rượu, một căn câu mà đối cùng núi cao

Trước sau nào thấy bóng người, sông xanh vẫn cứ chảy về hướng Đông)

“Nét chữ của tiểu thư trong chữ có “lửa”, xuất thần nhập hóa, lại yêu mị tựa ma quỷ ...”

Ta nhẹ buông bút lông trong tay, bắt đắc dĩ chen ngang Lan Lan đang thao thao bất tuyệt tán thưởng: “Không cần khoa trương như vậy, hôm nay đã là ngày thứ năm, chủ tử các người vì sao chậm chạp không chịu lộ diện gặp lại ta ?”.

“Ta còn thắc mắc vì sao không cho ai đến gần Thính Vũ Các, nguyên lai là kim ốc tàng kiều (lầu vàng có giấu mỹ nhân) !”. Cửa lim nguyên bản khép hờ, nay lại có người đẩy ra, một trận gió thổi vào, đem tờ giấy ta vừa viết thổi bay, phiêu phiêu dạo mấy vòng, cuối cùng vô tình nằm trên mặt đất.

Một nữ tử tuổi còn thanh xuân, mắt liễu mày ngài trông mắt nhìn ta. Dù trưng ra bộ dáng giận dữ nhưng nét xinh đẹp lại không giảm sút, khiến ta cảm thấy có phần kỳ dị.

Lan Lan và U Thảo nhân sợ hãi quỳ trên mặt đất, thân hình run rẩy: “Phu nhân !”

Nguyên lai là Liên Thành phu nhân, khó trách khai thấy ta nàng lại tức giận đến vậy, ta nhận thấy được trong mắt nàng ẩn giấu nét ưu thương, ảm đạm

Nàng áp chế cơn tức giận, bước tới gần ta, đem ta từ trên xuống dưới nhìn quét một lần: “Người là ai, vì sao lại ở Thính Vũ Các?”

“Vậy phải hỏi Liên Thành, là hắn bắt ta đến”. Đồng thời trong lúc nàng đánh giá ta, ta đã quan sát nàng. Da trắng như tuyết, dung nhan tỏa sáng tựa ánh dương, môi đỏ má đào, quốc sắc thiên tư, phong nhã do tuyệt.

Ánh mắt của nàng một trận tan rã, khẽ nhắm mi mắt, khóe miệng giật giật như còn muốn nói cái gì đó, nhưng lời như kịp nói, sau lưng nàng đã vang lên một âm thanh: “Ai cho nàng đến đây ?!”. Ngực khí mặc dù bình tĩnh lại gấu giếm sắc bén.

Gương mặt như tạc bằng ngọc, viền môi cứng cáp, mắt xé uy mãnh. Đôi mắt thanh nhã cao quý, tỏa sáng đến chói mắt. Ta tin tưởng trên đời cũng chỉ có hắn mới xứng với danh hiệu “Khuyên thể mỹ nam” bốn chữ, cũng chính vì hắn sở hữu dung mạo khiến nữ tử cũng phải ghen tỵ, nên một năm trước ta chỉ đứng từ xa nhìn hắn một cái liền ghi khắc kỹ rằng người này là Biện Quốc Thừa tướng – Liên Thành.

“Có lá gan to như vậy, lại không có can đảm cho ta biết ?” – Nàng hừ lạnh.

“Linh Thủy Y!” – ba chữ này thốt ra từ miệng hắn mang nét uy hiếp lạ thường, nhưng ngữ thanh vẫn bình thản, ta lại cảm giác được, đây là dấu hiệu đầu tiên của một trận cuồng phong.

Ta không nghĩ bọn họ vì ta mà mâu thuẫn, liền cất bước chen vào giữa hai người, vốn muốn khuyên can bọn họ không nên tiếp tục khắc khẩu. Nàng ta lại không chút cảm kích đem ta đẩy ra, khiến ta một phen lao đảo suýt ngã sấp xuống, may mắn thay, U Thảo vốn đang quỳ lại chạy đến đỡ ta.

“Đừng có mà làm càn!” – Ngực khí càng thêm phần sắc bén, hơn nữa đã không thể vãn hồi.

“Người dám hung dữ với ta, ta lập tức báo hoàng huynh phế chức của Thừa tướng ngươi!”.

Hiện tại ta im lặng đứng một bên nhìn bọn họ người một lời, ta một câu, cứ thế khắc khẩu, quả thật rất có ý tứ. Còn nhớ rõ một năm trước phụ hoàng tứ hôn, hắn còn không có thể thất, chỉ chớp mắt một cái đã liền cưới một thê tử hung hãn như vậy, trong lời nói của nàng, ta nghe ra Linh Thủy Y cô nương này quả là thân phận tôn quý – đường đường là công chúa, là muội muội của Biện Quốc hoàng đế.

Thăng đến khi nàng cả mặt đầm lệ chạy khỏi Thính Vũ Các, trận khắc khổ này mới ngừng lại. Chỉ thấy Liên Thành bảo Lan Lan và U Thảo lui ra, nặng nề mà thở hắt một hơi, chưa đợi hần bày tỏ một mối trong lòng, ta liền thấp giọng chất vấn hần vì sao phải đem ta nhốt tại nơi này.

“Bởi vì, ngươi là vị hôn thê của ta.” Thần sắc của hần vẫn bình thường, nhìn không ra cảm xúc, thấy hần ôn nhiên cười, ta không khỏi nhìn đến ngu ngốc. Người ta nói nữ tử khuynh quốc khuynh thành, nhưng hiện tại trước mắt ta đã có một nam tử khuynh quốc chi mao.

“Từ một năm trước, ta đã không còn rồi” – Ta sửa lại sai lầm trong lời nói của hần.

“Hôn thư do phụ hoàng nàng lập cho chúng ta vẫn còn, tại sao không phải chứ?”

Ta không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn hần, trong lòng bàn tay nhẹ nhàng truyền đến một đợt mồ hôi lạnh, cảm thấy kinh hoàng lại không biết làm sao. Ta chỉ có thể trầm mặc mà đối diện hần, nếu không, hần mà giận dữ sẽ đem thân phận của ta phơi bày tại Biện Quốc, chẳng khác nào lại khiến cho nhị hoàng thúc đuổi giết. Ở Kỳ Quốc, nhiệm vụ của ta còn chưa hoàn thành, tại đó, còn có người ta muốn gặp lại.

“Đừng dùng ánh mắt u oán như vậy nhìn ta” – Hần trở nên vô thức trước ánh mắt của ta, hoảng sợ né tránh mà nói.

“Thả ta trở về!”

“Nếu ta nói không thì sao?”

“Cầu người ...”

Cuối cùng, ta gần như ăn nói khép nép khẩn cầu cũng không giành được một tia đồng tình từ hần, vẫn bị cầm chừng tại Thính Vũ Các như trước, hai tiểu nha hoàn theo sát ta như hình với bóng. Ta cơ hồ cũng bị các nàng tra tấn đến phát bệnh. Tâm tình cũng từ từ âm trầm, buồn bực, cuối cùng rõ ràng liên tục mấy ngày mấy đêm cũng không nói chuyện, cũng không để ý các nàng.

Trăng như hàn băng, trăng non uốn hình lưỡi liềm, ta vén váy ngồi xổm tại cây cầu nhỏ bên hồ nước trong Thính Vũ Các, làn Bích Thủy soi ánh ngai nguyệt, lượn lờ khói sóng yên ba. Bóng người soi trong lòng nước, phía sau, hai nha hoàn vẫn như cũ, đứng thẳng sau lưng ta, tất cả hình ảnh đều hiện lên trên mặt hồ. Ta khẽ động làm chấn động mặt hồ, gợn sóng lan tràn, đem bóng dáng ba người chúng ta đánh nát, ta cứ vậy, một lần rồi lại một lần, đánh nát ảnh ảo kia, không ngại việc này quá phiền hà, quá thừa thãi. Có lẽ thật quá nhàm chán, ta chỉ có thể làm mấy chuyện này để đem bớt nhàm chán.

Từ lần trước, Linh Thủy Y đến nháo một phen rồi gặp qua Liên Thành đến bây giờ đã hơn một tháng, sau đó ta chỉ gặp qua hần hai lần, lần đầu tiên hần lộ diện là lúc ta thật sự chịu không nổi cảnh giam giữ cầm chừng, thừa dịp cả hai nàng không chú ý liền tự thân trốn chạy, ta leo lên ngọn cây gần bức tường cao, tường từ đó có thể chạy trốn ra ngoài, nhưng từ lòng bàn chân truyền đến một cảm giác đau, ta liền nặng nề rút bích xương, ngay cả khí lực để kêu lên đau đớn cũng không có. Nhờ thế, hần mới có thiện tâm đến xem qua ta một cái, may mắn chân bị trặc nhẹ, không có gì nghiêm trọng, chỉ là của thất lưng của ta đau âm ỉ, nằm trên giường những năm ngày liền mới có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại. Nghĩ đến cũng ngốc, cho dù ta ra khỏi Thính Vũ Các thì thế nào, Thừa tướng phủ có bao nhiêu thủ vệ, ta làm sao có thể ra ngoài.

Khi vết thương đã không còn đau, ta bắt đầu biểu đạt sự bất mãn đối với Liên Thành, bắt đầu tuyệt thực, bắt luận Lan Lan, U Thảo khuyên như thế nào, ta vẫn liên tục mấy ngày không ăn không uống, khiến cho bản thân mệt mỏi đến ngất xỉu. Khi ta tỉnh lại liền phải đối mặt cùng đôi mắt ủ dột, bất đắc dĩ của hần. Hần nói: “Ngươi thật sự rất muốn chết? Ngươi không cần phục quốc sao? Ngươi muốn buông xuôi?”. Chỉ vì những lời này của hần, ta một lần nữa nhặt lên bát đũa, đem một ngụm cơm trắng đưa vào miệng mà nuốt.

“Tiểu thư, ngươi nói cùng chúng ta một lời đi!” – Lan Lan lựa lúc mở miệng, ta quả thật đã quá lâu không nói qua một câu với các nàng.

“Chúng ta chỉ là phụng mệnh theo sát người, người đừng tức giận nữa!” – Thanh âm của U Thảo dường như là nức nở, nếu là trước kia ta nhất định đau lòng, nhưng hiện tại ta đã không còn dư tâm tư để đi thương tiếc người khác.

U Thảo thấy ta không nói lời nào, thanh âm tiếp tục chùng xuống: “Có lẽ người không biết, sau khi Hạ Quốc đổi chủ, chủ tử luôn đi khắp nơi tìm kiếm người, hiện tại rốt cuộc đã tìm được người, bởi vì rất quan tâm người cho nên mới sợ người rời đi. Người cũng đừng dối chúng ta nữa!”. Ta thực kinh ngạc vì nàng ta biết thân phận của ta, có thể thấy được hai nàng là người có vị trí không nhỏ bên cạnh Liên Thành.

“Cho nên hẳn có thể đem ta tùy ý nhốt sao?” – Thoáng chốc hận ý của ta nảy lên trong lòng, trào lên mãnh liệt. Cái chết của phụ hoàng và mẫu hậu chẳng lẽ hẳn không có trách nhiệm sao, nếu không phải hẳn dụ dỗ phụ hoàng phản Kỳ, nhị hoàng thúc làm sao có cơ tạo phản, dân tâm như thế nào thụt lùi, phụ hoàng một đời anh minh làm sao có thể chôn vùi trong biển lời khiển trách của vạn nhân ?!

“Ngày mai ta mang người ra ngoài dạo một chút, cho người nhìn ngắm Biện Kinh” – Hẳn mang theo ý cười, vô thanh vô tức xuất hiện phía sau ta, ta nhìn vào phản chiếu trên hồ mà nhận thức, hẳn cứ vậy đem ta nâng dậy. Hai đầu gối của ta bởi vì ngồi lâu mà vô duyên duyên vô cớ sinh đau, ta thét lớn một tiếng.

Nhìn hẳn ngồi xổm xuống trước mặt ta, ta còn cảm thấy kỳ quái, không biết hẳn định làm gì, hẳn đã dang hai cán tay trắng nõn lực lưỡng đặt lên hai chân của ta, mềm nhẹ vuốt ve, bấm huyết. Kinh ngạc nhìn hẳn, không còn từ ngữ gì để nói nữa, đường đường Thừa tướng một nước, lại vì ta mà ngồi xuống xoa chân.

“Chạy trốn cũng được, tuyệt thực cũng được, nhưng đừng thương tổn chính mình” – Trong thanh âm của hẳn ẩn chứa nhẹ nhàng tình, từng câu từng chữ đều lộ ra nét thân thiết.

“Cho ta trở về đi” – Ta nhẹ cất tiếng, vừa nhắc lại chuyện đó, chỉ cảm thấy hai bàn tay đang đặt trên đùi ta bỗng cứng đờ, động tác đình trệ.

“Nếu ta nói ... ta có thể giúp người phục quốc!”

Ngồi trước bàn trang điểm, ta khoan thai một mình chải đầu, nhưng trong đầu vẫn thủy chung suy tư về ý tứ trong lời nói của Liên Thành. Hẳn nói hẳn có thể giúp ta phục quốc, điều kiện duy nhất là ta cả đời này ở lại bên hẳn. Ta chẳng những không vui vẻ chấp nhận, còn là một từ cũng không nói liền trở lại phòng. Nếu là ta của trước kia, nhất định sẽ lập tức đồng ý, nhưng hiện tại ta lại do dự.

“Phức Nhã, người có thể kiên trì sống sót, không phải là nhờ cừu hận dày đặc trong tim sao?” – Ta nỉ non nói chuyện với chính mình, cơn đau âm ỉ truyền đến lồng ngực, đau đến ngay cả hô hấp đều khó khăn.

Hẳn quả nhiên không có nuốt lời, sáng sớm đã đến Thính Vũ Các đem ta ra ngoài Thừa tướng phủ, cũng không có tùy tùng đi theo, chỉ có ta cùng với hẳn. Nhưng ta biết, vô số cao thủ danh tiếng đang mai phục bốn phía, thứ nhất là bảo hộ Thừa tướng an toàn, thứ hai là tránh cho ta chạy trốn. Sở dĩ phải cho bọn họ ẩn thân trong tối chứ không quang minh đi cùng cũng là sợ ta không vui, hẳn thật đúng là dụng tâm lương khổ. Nhưng ta một chút biểu cảm cũng không có, cùng hẳn sóng vai đi trên ngã tư đường rộn ràng tiếng người ồn ào, tất cả những nơi chúng ta đi qua, dân chúng đều ghé mắt liếc nhìn chúng ta vài lần, tất cả là vì tuyệt mỹ dung nhan của hẳn, mỗi lần ta nhìn thấy dung mạo của hẳn đều phải nảy sinh đổ kỵ, một nam nhân như thế nào lại tuyệt mỹ như vậy.

“Trông đẹp lắm sao?” – Hẳn trịnh trọng hỏi, khiến ta có chút quái lạ.

Ta không lập tức trả lời, chỉ dừng lại trước thềm một tiểu quán, tùy tay cầm lấy một cái tượng đất, trông nó thật giống Kỳ Hữu. Hẳn thấy ta cầm mãi trên tay luyến tiếc không để xuống, liền muốn vì ta mua bức tượng này, lại bị ta cự tuyệt.

Ta đem tượng đất đặt lại chỗ cũ, thản nhiên hỏi: “Người thật sự nắm chắc?”

“Đối với chuyện bản thân không nắm chắc, ta tuyệt đối không hứa hẹn.”

“Hảo, ta đáp ứng người!”

“Bốn năm, người nguyện ý chờ sao?” – Hẳn cho ta một thời gian hứa hẹn. Bốn năm! Ở Kỳ Quốc, ngay cả một kẻ luôn cao cao tự phụ như Kỳ Hữu hứa hẹn với ta cũng đã là tám năm, nhưng hẳn lại khẳng định chỉ cần bốn năm, thời hạn giảm đi những một nửa.

Tuy rằng không tin, nhưng vẫn nặng nề gật đầu, ta phải tin tưởng hẳn. Lại đi thêm vài bước, dưới bụng truyền đến một trận quặn đau, đau đến khiến ta mất cả tri giác, hẳn lập tức ôm lấy ta hướng đến hiệu thuốc gần nhất, đại phu bắt mạch cho ta, bảo không có gì trở ngại, chỉ là thể chất quá mức nhu nhược, bổc

mấy phương thuốc bổ điều dưỡng thân mình là tốt rồi. Thần sắc nghiêm trọng của hắn cuối cùng cũng thả lỏng, ta cũng không nói gì thêm.

Vì thân thể của ta không khỏe, dọc suốt đường đi đều là hắn công ta hồi Thừa tướng phủ, trước ánh mắt kinh ngạc, hâm mộ, đố kỵ của mọi người, hắn cứ vậy công ta lưng hồi Thính Vũ Các.

Hắn nhẹ nhàng đem ta đặt xuống giường, chống lại đôi mắt thâm thúy sâu thẳm của hắn, câu dẫn hồn phách của người khác, khiến ta cảm thấy một trận run rẩy dị thường.

Hắn thay ta vén những sợi tóc mai vương trên trán: “Phức Nhã, kiếp này nếu có người bên cạnh làm bạn, như vậy ta đã mãn nguyện rồi”.

Ta chỉ cười không nói.

Tay phải mơn trớn hai má của ta, đồng thời cúi đầu hôn lên đôi môi đang hé mở, mềm nhẹ cẩn thận, sợ bị ta cự tuyệt. Ta hai tay nắm chặt thành quyền, cuối cùng vẫn là vô lực buông ra, nhẹ nhàng đặt tay nơi thất lưng tinh tế của hắn, nhẹ nhàng khẽ đáp lại nụ hôn của hắn, hắn vừa thấy đã được cho phép, từ sự cẩn thận ban đầu chuyển thành bá đạo mà chiếm đoạt, thế nhưng vẫn không mất đi sự ôn nhu.

Bị hắn hôn đến thở không nổi, dùng sức mở miệng hít thở một hơi sâu, hắn thừa cơ đem đầu lưỡi nóng bỏng vói vào trong miệng ta, rê khắp miệng ta mà cắn, hút. Thanh âm của ta bị chìm ngập trong giao triền, hóa thành những tiếng thở nhẹ. Khi ta sắp vì hôn mà thở không thông, hắn đã buông lỏng cánh tay, hít sâu một hơi, áp chế dục vọng đang tràn ngập trong đáy mắt, khàn khàn nói: “Sớm đi nghỉ ngơi, ngày mai ta lại đến tìm nàng”.

Nhìn theo hắn từng bước rời khỏi gian phòng, nụ cười trên mặt vẫn đậm bạc như trước, mãi đến Lan Lan và U Thảo cầm trên tay một bữa tối với phong phú các món tiến vào, trên mặt lộ vẻ ái muội cùng thấp phần hài hước, ta vô thức mà đỏ ửng hai gò má. Ta như thế nào lại quên các nàng vẫn luôn đi theo ta như hình với bóng, chuyện vừa nãy chẳng lẽ các nàng đều thấy cả?

Trên bàn ăn đồ ăn được bày trí đẹp mắt khắp bốn góc, hương thơm tỏa ra ngào ngạt, ta đưa ngón trở nhẹ đẩy một mâm trong suốt tựa lưu ly châu ngọc, so với những thức ăn khác trên bàn màu sắc không đồng nhất mà hỏi: “Đây là cái gì?”

“Hồi tiểu thư, đây là tam sắc ngư hoàn!” – Dứt lời, Lan Lan cầm lấy thìa, múc thức ăn đưa vào miệng, đây là quy củ của Thừa tướng phủ, để tránh có người hạ độc vào đồ ăn của chủ tử, cho nên nha hoàn phải thử trước đồ ăn. Quy củ của Thừa tướng phủ cùng Hoàng cung quả có nét tương đồng.

Lại chỉ một cái, một đĩa thịt màu đỏ sậm óng ánh mỡ, dù nhiều mỡ như vậy cũng không làm mất nét thu hút của món ăn: “Còn đây?”

“Nó gọi là đường thố cô lỗ nhục” – U Thảo cũng múc lấy một muống đưa vào trong miệng, gương mặt khoan thai, tựa hồ hương vị của món này thật sự rất ngon.

Ta gạt đầu, đem mọi đồ ăn trên bàn hỏi qua một lần, các nàng cũng đều nhất nhất trả lời, nhất nhất thử thức ăn.

“Tiểu thư người ăn nhanh đi, nguội sẽ mất ngon!” – Lan Lan nhắc nhở ta, còn nói – “Những món này là do chủ tử đích thân căn dặn nhà bếp làm, chủ tử nói người thân thể quá hư nhược, cần hảo hảo bồi bổ” – Nàng tựa hồ cố ý muốn nói cho ta một điều: Hắn đối với ta vô cùng có thành ý.

“Lần đầu tiên ta thấy chủ nhân quan tâm tới người khác như vậy” – U Thảo không khỏi giấu đi nét hâm mộ cùng một thiểu bi thương nơi đáy mắt. Cùng nàng ở chung hơn một tháng, ta xem ra nàng đối Liên Thành là chân tâm chân ý, vừa kính vừa yêu, chỉ tiếc Liên Thành chưa bao giờ chân chính chú ý nàng.

“Những điều này ta đều biết ...” – Lời của ta mới nói được một nửa, chỉ thấy Lan Lan nhắm mắt lại, vô lực té trên mặt đất, U Thảo cả kinh, muốn chạy tới nâng nàng dậy, nhưng cũng vô lực đứng không vững mà té trên mặt đất.

“Nhưng ta phải rời đi!” – Ta thì thào nói nốt phần dang dở của lời nói ban nãy, lúc này các nàng đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Từ đêm qua ta đã hảo hảo vạch ra kế hoạch chạy trốn cho hôm nay, ở ngã tư đường ta cố ý giả vờ đau bụng, Liên Thành quả nhiên không chút nghi ngờ đem ta đến hiệu thuốc chẩn bệnh, lúc hần cùng với đại phu lấy thuốc là lúc ta vụng trộm lấy hai vị thuốc mà khi hòa cùng nhau có thể khiến người ta hôn mê bất tỉnh.

Mới vừa rồi Liên Thành rời đi, ta đem hỗn hợp thuốc mê dạng bột phần đó thoa vào ngón tay, lúc hỏi đồ ăn, ta lén ma sát vào các chén thức ăn, đem thuốc mê vô thanh vô tức bỏ vào đó, chỉ cần giải quyết được hai nàng, chuyện rời khỏi Thừa tướng phủ liền dễ dàng hơn.

Vừa rồi, khi Liên Thành hôn ta, ta vòng tay đến bên hông hần, trộm lấy lệnh bài, chuyện lừa gạt các thủ vệ bên ngoài Thính Vũ các không còn là chuyện gì khó khăn, ta đã có thể rời khỏi nơi quỷ quái đã giam giữ ta suốt một tháng.

Ta bình tĩnh tiến đến đại môn Thừa tướng phủ, tuy rằng trong lòng thực khẩn trương, nhưng ta không thể hoảng, nếu thất thủ dù chỉ một chút, ta liền thua ván cờ này.

“Cô nương, chúng ta không thể để người đi ra ngoài”.

Khi ta nghĩ đến có thể thuận lợi rời khỏi Thừa tướng phủ là lúc bị quản gia đang canh giữ ngoài cửa ngăn trở đường đi, cho dù có lệnh bài của Liên Thành cũng không được. Lòng ta một phen băng lạnh, ta nhẹ nhàng đem mắt nhắm lại, Liên Thành, người thật sự muốn giữ ta ở lại thế này sao?

“Lý thúc, để nàng ta đi đi”.

Kinh ngạc mở mắt, dù muốn hay không, trước mặt ta lúc này là gương mặt cao ngạo của Thừa tướng phu nhân – Linh Thủy Y.

“Phu nhân, Thừa tướng có lệnh ...” – Hần khó xử nhíu mày.

“Thừa tướng sợ dù nàng cầm lệnh bài các người cũng không để nàng đi cho nên đặc biệt phân phó ta đến xem xem” – Nàng nhẹ nắm lấy tay ta, thông dong cất tiếng, từ lòng bàn truyền đến là cảm giác lạnh lẽo cùng run rẩy, nguyên lai nàng đang cố gắng tỏ ra kiên cường.

“Để thủ hạ đi hỏi qua Thừa tướng ...”

Linh Thủy Y dù đang run sợ cũng trừng mắt nhìn hần một cái, hần bị dọa đến không dám nói gì thêm nữa.

“Ta là Biện Quốc công chúa, Thừa tướng phủ nữ chủ nhân, ngay cả lời nói của ta cũng không tin sao?” – Lời của nàng vừa dứt, trong mắt quản gia lại như trước – tồn tại do dự.

“Có chuyện gì, ta nhất định gánh vác!” – Mãi đến lúc nàng nói ra những lời này, quản gia mới thả ta đi.

Linh Thủy Y tiễn ta khỏi phủ, kiên quyết đưa cho ta mấy chục lượng bạc bảo rằng đường xá diều vợi, nàng bảo ta không cần cảm tạ nàng, nàng làm điều này là vì chính nàng. Nàng không muốn tâm tư trạng phu của mình phải vĩnh viễn bị ta tác động, không muốn ta chiếm lấy tâm hần.

Nàng còn nói, nàng thực chán ghét ta.

5. Q.1 - Chương 5: Kim Qua Khiêu Thiết Mã

Khi ta vừa đến cửa thành Biện Kinh, cửa thành đã sắp đóng, ta đưa ra Thừa tướng lệnh bài sáng lóa trong tay, bọn họ liền lập tức mở cửa cho ta ra khỏi thành. Thừa tướng lệnh bài thật đúng là hảo dụng, xem ra nó chẳng khác gì thánh chỉ của Hoàng Thượng, nhờ nó mà cả chặng đường của ta đều thông suốt.

Một thân một mình giục ngựa trên đường, dù mệt cũng không dám dừng chân ngơi nghỉ, bây giờ dừng lại chỉ sợ sẽ bị người của Thừa Tướng phủ đuổi kịp. Ta rời khỏi Biện Kinh cũng đã một canh giờ, Lan Lan và U Thảo hẳn là đã tỉnh, các nàng có trách ta không? Còn có Liên Thành, khi hần biết ta lừa gạt hần để chạy trốn, sẽ phần nộ và thất vọng đến mức nào. Ta chỉ có thể nói với họ ta thật có lỗi, Kỳ Quốc có ân nhân của ta, có người khiến ta vương bận, vô luận thế nào ta nhất định phải trở về.

Bích vân thiên, ánh tà dương từ nền trời nhuộm thắm mặt nước, từng cảnh liễu bên dòng dung đưa theo gió tạo thành hàng hàng thanh âm du dương mỹ tuyệt.

Giục ngựa chạy vội suốt một đêm, ta cùng với con ngựa sớm đã mỗi một đến không chịu nổi, toàn thân vừa nóng vừa khô khốc, thật sự chịu không nổi cái thời tiết giết người ở đây, ta liền tìm một nơi mà bản thân cho rằng an toàn để dừng lại nghỉ ngơi, nằm tựa vào một gốc đại tùng to lớn, dang tán rộng che cả bầu trời mùa hạ. Ta thầm nhắc nhở bản thân chỉ ngủ một chút thôi là tốt rồi, nhưng khi ta tỉnh lại cũng là lúc hoàng hôn đã đến gần.

Thiên a, ta thế nào lại bắt đầu ngủ từ buổi trưa mà ngủ thẳng đến lúc mặt trời xuống núi, thậm chí mình tham ngủ, lại nhìn sang bãi cỏ xanh bên cạnh dòng suối, nơi ta để ngựa của mình nghỉ ngơi lấy sức, cũng không biết khi nào nó đã biến mất không còn bóng dáng. Ta tức giận giương mắt nhìn, trong ngực lại phập phồng một trận lo lắng, vạn nhất Liên Thành đuổi đến phải làm sao bây giờ, ta cũng không muốn mới tự do lại bị hãm giam giữ một lần nữa.

Nghĩ lại một chút, kỳ thật ta cũng không lo lắng đến vậy, bởi vì lộ tuyến lần này ta chọn để trở về Kỳ Quốc là lộ tuyến không ai nghĩ ra được, như vậy ta có thể tránh khỏi truy binh.

Rất đơn giản, đem lộ tuyến nguyên bản đổi thành: Đầu tiên qua Khai Phong rồi thẳng tiến Hàm Đan, tiếp đó qua Dương Châu rồi trở lại Tô Châu. Sở dĩ con đường này không thể tưởng là do hai nguyên nhân: Thứ nhất, con đường này so với lộ trình nguyên bản tốn hơn một nửa thời gian; Thứ hai, Khai phong và Hàm Đan là nơi Kỳ Biện hai nước đang giao tranh, có ai ngốc đến mức chạy đến sa trường phong hỏa mà chịu chết.

Cho nên hiện tại dù ta không có ngựa cũng có thể bình yên đến Khai Phong, đến đó ta có thể dùng tiền thuê xe ngựa trực tiếp hồi Tô Châu.

Đi bộ đã được ngày, quả thật không thấy ai đuổi theo. Ta cứ đi một chút rồi ngừng một chút, có thôn nhỏ ta sẽ vào mà dùng ngân lượng mua lương thực, nếu đi cả một ngày cũng không thấy nơi nào để ta có thể nghỉ ngơi, ăn uống, ta phải dựa vào dã quả mà qua cơn đói, đốt lửa rồi ngủ. Ta lau mồ hôi trên trán, mặt trời chói chang trên đầu khiến ta mở mắt cũng khó khăn, nơi này hẳn là phía nam Khai Phong, đi thêm mấy lý nữa ta có thể đến được Khai Phong thành, có thể hảo hảo mà ăn một chút, ngủ chút, tẩy sạch tro bụi mấy ngày liền trên người.

Ta ở phía nam thành lại phát hiện một dòng suối nhỏ, không sâu lắm, trong suốt sáng ngời, bốn phía đều có đại thụ che chắn, nếu không cẩn thận quan sát thì đúng là khó phát hiện ra dòng suối này. Ngồi xổm trước dòng suối nhỏ, ta lấy tay vốc nước mà rửa hai má, dòng nước lạnh lạnh đem cái nóng trên người đẩy xa vô tích, ta bất giác lộ ra một nụ cười nhẹ.

“Thừa tướng cũng thật là kỳ quái, chúng ta đuổi tới nửa đường, hẳn như thế nào lại muốn chúng ta quay đầu chuyển hướng Khai Phong”.

“Thật không biết Thừa tướng nghĩ như thế nào, nơi này tứ phía đều là Kỳ binh, một cô nương làm sao có thể đi theo hướng này”.

Đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến một trận thì ào ạt giận, ngoại ô bốn bề tĩnh lặng bỗng phá lệ ồn ào. Thanh âm của bọn họ truyền quanh quẩn bốn phía, Thừa tướng trong miệng bọn họ sẽ không là Liên Thành chứ?

Ta cũng không dám nghĩ nhiều, nhảy xuống dòng suối nhỏ rồi tìm chỗ sâu nhất bơi đến, cuối cùng đành chỉ hô hấp lặn xuống lòng suối, hy vọng có thể tránh thoát bọn họ. Lại cảm thấy bất khả tư nghị, hẳn thế nào có thể đuổi tới nửa đường còn lộn ngược trở về hướng Khai Phong mà truy đuổi, hẳn thật đáng sợ, ngay cả này con đường này cũng bị hãm liệ đến.

Cũng không biết ta lặn trong bao lâu, cảm thấy thanh âm nói chuyện càng ngày càng nhỏ, cho đến khi nghe không thấy ta mới chậm rãi trôi lên mặt nước, dùng sức mà hít vào một ngụm không khí, chợt nghe thấy một trận âm thanh:

“Uy, người làm gì ở đó ?!” – Thanh âm vừa kinh ngạc vừa tràn đầy lửa giận, âm thanh vang vọng khắp tứ phía.

Ta mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm nam tử trước mặt đang trần như nhộng đứng trong nước, hẳn mở môi tựa hồ còn muốn nói cái gì đó, ta tức khắc hốt hoảng, thất thố che cái miệng của hắn lại.

“Công tử cứu, cứu ta, có ác bá đang muốn bắt ta làm thiếp, ta không thuận theo bèn bỏ chạy, bọn họ hiện tại đang lùng bắt ta ...” Ta hoang mang hướng hấn mà kể chuyện xưa, chỉ sợ hấn lại kêu một tiếng tiếng nữa thì người của Liên Thành sẽ nghe thấy. Ta còn có ý đồ dùng vài giọt nước mắt để chiếm sự đồng tình từ hấn, nhưng nhìn ý cười đầy trêu tức trong mắt hấn, ta chẳng thể nào tập trung cảm xúc.

Hấn đem ta nhìn một lượt từ trên xuống dưới, buồn cười mà đánh giá ta thật lâu rồi cất tiếng: “Đã xong chưa a ?”.

“Không tin thì quên đi” – Ta nghĩ bọn họ hấn là đã đi xa, thế là quyết tâm hướng về phía bờ mà bơi.

“Nha đầu, chiếm trọn tiện nghi còn muốn đi ?” – Hấn ở phía sau hướng ta hô to.

“Xú tiểu tử, bỗn cô nương chiếm tiện nghi với người là đã nể mặt người” – Trời lên bờ, thầm nghĩ nam tử này quả thật lỗ mãng, cũng không muốn cùng hấn dây dưa không rõ, ta đem mái tóc ướt đầm sửa sang lại, cố gắng chống lại đôi mắt như xích hỏa hùng sư chực chờ phun lửa của hấn, ta bảo: “Tiểu tử, tuổi còn trẻ sao không ở nhà cày ruộng mục ngư, lại chạy đến đây chơi đùa ngoạn nhạc, chặc chặc..... Trẻ con thời nay thật khó dạy!” – Ta rung đùi đắc ý đối hấn châm chọc một câu, nhìn hấn muốn xông lên bóp chết ta nhưng lại đang trần như nhộng mà không dám lên bờ, bộ dạng thật phát chết vì cười.

Ta không đợi hấn tức giận, xoay người bỏ chạy, một trận rống giận quán triệt tận trời cuộn cuộn không dứt vang vọng sau lưng ta:

“Người ... đừng – để – ta – bắt – được !”.

Ta vừa chạy vừa cười, ta có thể tưởng tượng mặt hấn hiện tại sớm đã tức giận đến biến sắc, vừa chạy ta vừa hướng sau nhìn xung quanh, chỉ sợ hấn đã mặc lại y trang hướng ta đuổi theo. Chạy đã mệt, ta liền đứng tại chỗ dùng sức thở, đã lâu chưa được cười vui vẻ như vậy, có lẽ ta thật sự không phải loại nữ sống trong phần dặm tường cao, mà thích hợp với thiên nhiên, nơi có làn nước xanh trong, có khe núi hữu tình. Nhưng ngay sau đó nụ cười của ta vô pháp xuất hiện, thần sắc cứng đờ nhìn tuyệt mỹ nam tử đang cười hân huyết bảo mã, gương mặt hấn không chút thay đổi, cứ vậy nhìn ta.

Suy nghĩ vừa động, ta liền xoay người bỏ trốn, hấn thế nào ... chỉ dẫn theo vài tên tùy tùng, mạo hiểm đi vào Khai Phong, hấn không biết nơi này có bao nhiêu nguy hiểm sao? Thân phận của hấn thừa sức để dụ toàn bộ Kỳ binh đang đóng quân ở bốn phía tập hợp lại khuyh hết toàn lực bắt hấn, một mình mạo hiểm chỉ để bắt ta, nữ tử đã lừa gạt hấn, thật sự đáng giá sao?

Ta cảm giác được âm thanh tiếng vó ngựa đang hướng ta tới gần, biết rõ người và ngựa tốc độ quá chênh lệch nhau, nhưng ta vẫn không buông xuôi, cố níu một cơ hội chạy trốn cuối cùng, tuy nhiên vị nam tử bị ta chế nhạo vừa rồi đã nhanh chóng tóm trụ cổ tay của ta, không cho ta tiếp tục đi trước khi hy vọng cuối cùng của ta tan biến. Nếu của ta ánh mắt có thể giết người, hấn sớm đã bị ta thiên đao vạn quả.

“Xú nha đầu, người còn có lá gan trở lại !” – Hấn hiện tại đã mặc một thân khôi giáp, cầm trong tay kim đao, mái tóc ẩm ướt bị gió thổi qua, có vẻ phóng đảng không kềm chế được, tư thế oai hùng hiên ngang.

Liên Thành ghì mạnh dây cương, ngựa hí một tiếng vang trời, đứng trước chúng ta không xa. Hấn nhìn nam tử bên người ta một hồi lâu mới nói ra ba chữ: “Tần Nam vương?”

Người nọ hướng nhìn Liên Thành, sau đó cười lớn một tiếng: “Ta cứ tưởng là ai, nguyên lai là Biện Quốc Thừa tướng Liên Thành”.

Tần Nam vương? Kỳ Quốc tam hoàng tử Nạp Lan Kỳ Tinh? Trời ơi, ta vừa rồi chế nhạo hấn như vậy, ta như thế nào lại không nhìn ra hấn có thân phận lớn đến vậy!

“Buông nàng ra!” ánh mắt Liên Thành từ đầu vốn luôn đặt trên người ta mà dao động, bộ dạng phệ huyết tàn khốc trên mặt hấn ta chưa từng gặp qua, đây mới chân chính là hấn sao? Vừa chạm phải ánh mắt hấn, ta lập tức cúi đầu, không dám nhìn hấn thêm nữa.

“Nếu ta không buông?” – Kỳ Tinh chút không úy kỵ ánh mắt của hấn, ngược lại càng cười càng lớn, phát ra cuồng vọng kinh người.

“Người đi đi, ta thật sự không thể cùng người trở về!” – Ta thấp giọng, nhỏ nhẹ nói, đầu càng cúi càng thấp.

“Nghe thấy chưa? Ta khuyên ngươi vẫn là nên nhanh chóng rời đi, nếu không đại quân của ta mà đến, ngươi nhất định chết không toàn thân” – Hãn lạnh lùng lên tiếng cảnh cáo.

Liên Thành cuối cùng vẫn phải rời đi, ta từ đầu đến cuối cũng chưa nhìn qua vẻ mặt hãn, ta nghĩ về mặt kia nhất định là khiển trách, là thất vọng cùng thương tâm. Ta nguyên bản tưởng rằng có thể vào Khai Phong thành nghỉ ngơi, nhưng nghe Kỳ Tinh bảo cửa thành đã đóng cửa suốt ba ngày, dân chúng bên trong ra không được, quân đội bên ngoài cũng vào không xong. Ta mới biết được nguyên lai quân đội bọn họ vẫn đóng quân ở ngoài thành Khai Phong năm dặm, chuẩn bị công thành. Ta không có biện pháp nào khác, chỉ đành theo sát hãn, ta chỉ có thể dựa vào hãn để trở về Kỳ Quốc. Hãn tuy không đuổi ta đi, nhưng cũng không đồng ý cho ta đi theo, ta coi như hãn đang đành chịu.

Ta luôn luôn hỏi hãn vì sao lại buông tha cho Biện Quốc Thừa tướng trong khi đang có cơ hội tốt như vậy, hãn không trả lời ta. Mãi đến khi ta theo hãn trở lại quân doanh mới tìm được đáp án.

Thuộc hạ của hãn căn bản không biết được hãn lén trốn khỏi doanh lý, mãi đến hai chúng ta đi vào quân doanh, các tướng sĩ mới một đám há hốc mồm. Ta thật ra rất bội phục hãn, mới vừa rồi chỉ cần hãn hơi loạn một chút thôi, sẽ bị Liên Thành nhìn ra manh mối, kẻ bị bắt giữ sẽ là hai chúng ta. Nhìn hãn bộ dáng tùy tiện, nhưng thật quả nhiên không phụ danh hiệu “Chiến thần”.

Mười hai vạn binh tinh nhuệ của Kỳ Quốc đóng quân ở ngoài thành năm dặm, địa thế trống trải chiếm ưu thế rất lớn, chỉ cần có phục binh xâm nhập thì rõ ràng có thể phát hiện ngay. Trọng yếu hơn cả là tứ phía cỏ dại tươi mới mọc dài mệnh mông, chiến mã có thể có bổ sung thể lực sung túc, tiểu tử này xem ra rất có tâm tư.

Ta cùng với hãn vừa tiến vào quân doanh, các tướng sĩ liền ồ lên một mảnh. Từ trước đến giờ luôn có quy củ, nữ tử không thể vào quân doanh. Mà ta hiện tại lại quang minh chính đại đi vào quân doanh, bọn họ đương nhiên không thể chấp nhận kịp.

“Vương gia, việc quân hiện giờ ta tạm thời không nói đến, nhưng sao ngươi có thể tùy tiện mang nữ tử tiến vào quân doanh, ngươi không sợ dao động quân tâm sao?” – Người vừa nói chuyện là một vị tướng quân tuổi trạc trung niên, anh khí uy vũ.

“Ô đại tướng quân! Ta không phải đã trở lại rồi sao, mà vị cô nương này ...” – Hãn đột nhiên thực bị thương liếc mắt nhìn ta một cái, ta bị hãn nhìn đến mặt đỏ kìa, chỉ nghe hãn thở dài một tiếng rồi kể một câu chuyện khiến ta há hốc mồm:

“Vị cô nương này vốn là nữ nhi của Tô Châu Lương Giang Diêm vận sứ, trong lúc đi đường bị bọn buôn người bắt cóc, bán ột phú lão phú hào Biện Quốc làm tiểu thiếp. Ngài không biết lão nhân quả thực là một kẻ điên, mỗi ngày đều tìm đủ phương pháp đem nàng đánh tới mình đầy thương tích, khổ cực không nói nên lời. Các người nói xem, một thiên kim tiểu thư như thế nào chịu được tra tấn như vậy? Ta ở trong rừng thấy nàng đang thất cổ tự sát, đương nhiên muốn cứu nàng một mạng, phạt nói: Cứu người một mạng còn hơn xây được bảy tháp phù đồ”.

Thấy binh lính chung quanh đến xem náo nhiệt đều dừng ánh mắt đồng tình thương hại nhìn ta, ta cúi đầu, hai vai kích thích, cổ nén trụ một cơn cười lẫn lộn, Tấn Nam vương so với ta kể chuyện còn hay hơn, một chuyện như thế này mà hãn cũng có thể nghĩ ra.

Mà vị kia được hãn gọi là “Ô đại tướng quân”, xem ra ngài ta chắc chắn là phụ thân của Tô Diêu – Tô Cảnh Hoành tướng quân. Hãn thấy hai vai ta rung bần bật, cho rằng ta đang khóc, khẩu khí cường ngạnh ban đầu dần tiêm hóa mà trở nên mềm mỏng: “Cô nương, cũng không phải bản tướng quân vô tình, mà là trong quân quả thật không thể lưu lại nữ tử!”

“Tướng quân, tiểu nữ đã không còn nhà để về. Chỉ mong Kỳ quân có thể sớm ngày phá được Khai Phong, như vậy tiểu nữ mới có thể trở lại Kỳ Quốc. Ta nhớ phụ thân, nhớ tỷ tỷ, nhớ mẫu thân ...” – Ta dùng sức rặn ra vài giọt nước mắt, cùng Kỳ Tinh diễn cho trọn vở kịch này.

Tô Cảnh Hoành trầm tư một lúc lâu, rốt cục đồng ý lưu lại ta, nhưng phải có một điều kiện: Ta phải thay nam trang.

Mặc khôi giáp vô cùng nặng nề, ở trong quân một đêm, ta cố gắng nuốt xuống bữa tối khó ăn nhất trong

đời: Một nồi rau gao nấu chung, đây là thức ăn hàng ngày của toàn quân tướng sĩ. Ta tới giờ mới biết thì ra thức ăn của binh sĩ lại khó nuốt như vậy, ta hỏi thăm binh lính Tô tướng quân và Vương gia thường ăn cái gì, bọn họ trả lời: “Họ cũng ăn giống chúng ta”. Ta càng thêm bội phục đối với Tô tướng quân và Kỳ Tinh, bọn họ ở trong triều địa vị cao ngất là vậy, nhưng lại cùng quân sĩ ăn uống giống nhau, điều này quả thật đáng quý. Cho nên, ta quyết định hôm nay bọn họ nếm thử đồ ăn sáng do ta tự mình xuống bếp làm.

Ta bưng tô cháo thơm ngào ngạt vừa nấu cùng bánh nướng tiến vào quân trưởng đưa cho Tô tướng quân cùng Tấn Nam vương, họ vì thương lượng kế sách công thành mà suốt một đêm chưa nghỉ ngơi. Nhưng Tô tướng quân vừa thấy ta làm điểm tâm cho họ liền thay đổi sắc mặt, cũng không cố kỵ chuyện ta là nữ tử, tiến đến trước mặt ta răn dạy: “Cô nương, người có biết một bữa điểm tâm người làm cho chúng ta thế này có thể đổi giúp 12 chiến sĩ no bụng không!”.

“Tô tướng quân ...” – Tấn Nam vương muốn khuyên ngài ấy nguôi giận, kết quả lại bị cắt ngang.

“Thân làm nhất quân thống soái, nên cùng binh lính hoạn nạn cùng chia, đồng cam cộng khổ, chẳng lẽ ta làm được thống soái của hàng vạn binh lính chỉ nhờ tài trí hơn người? Binh lính ở đây, có ai không do cha mẹ sinh thành? Bọn họ cam nguyện tới đây vì nước xuất lực, ta nếu không thể đối xử họ bình đẳng, thì căn bản không xứng ngồi trên vị trí thống soái này”.

Sắc mặt ta tái nhợt, nhìn trần trời Tô tướng quân một hồi lâu, cuối cùng tự thân ly khai quân trưởng. Tấn Nam vương đuổi theo ta, hần nói: “Tô tướng quân chỉ là khẩu xà tâm phật, cô nương trăm ngàn đừng để ở trong lòng”.

Ta dùng sức lắc đầu, miễn cưỡng cười: “Ta rốt cục hiểu được, vì sao Kỳ Quốc là quốc gia mạnh nhất trong tam quốc, nguyên lai là có một vị Tô Cảnh Hoành Tô đại tướng quân có thể cùng binh lính đồng cam cộng khổ”.

Ta nở một nụ cười mờ mịt với hần, ta thấy hần trong mắt có vài tia ngạc nhiên, cũng không muốn đoán hần ngạc nhiên vì chuyện gì, thản nhiên rời khỏi chủ trưởng. Mây mù mông lung, cát vàng cuộn cuộn, chim diều đề tề. Nhìn cát vàng thổi mù mịt cả một góc trời, tựa hồ sẽ có một hồi mưa to từ trên trời giáng xuống. Trong lòng ta cảm xúc bất đầu hỗn loạn, nếu thủ hạ của phụ hoàng có thể giống Tô tướng quân – một lòng vì nước vì dân, có lẽ Hạ Quốc sẽ không phải đổi chủ.

Ta lại trở lại trù phòng, lấy thức ăn đêm qua nấu thành món thập cẩm, đem tất cả đồ ăn bỏ vào nấu nấu chung, ta tuy rằng không thể cải thiện thức ăn của bọn họ, nhưng ta có thể làm cho đồ ăn không khó nuốt như vậy. Khi ta lại một lần nữa bưng đồ ăn đi vào chủ trưởng, Tô tướng quân cùng Kỳ Tinh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm ta, ta thản nhiên nhồm miệng cười.

“Tướng quân, Vương gia, các người yên tâm, mấy thứ này hoàn toàn giống thức ăn của binh lính. Các người một đêm chưa ngủ, trước hết cần lấp đầy bụng mới có thể có tinh thần tốt để nghĩ ra kế hoạch công phá Khai Phong”. Ta đem một chén thức ăn lớn đưa tới trước mặt Tô tướng quân.

Hần nhìn ta hồi lâu mới tiếp nó, thán một tiếng: “Vừa rồi là ta hà khắc quá mức, người chỉ là một cô nương, những việc quân này người cũng không biết được bao nhiêu!”

Ta tức khắc lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không ủng hộ: “Tướng quân người nói sai rồi, không phải trong mắt nữ tử nào cũng chỉ có phù hoa danh lợi và những việc nhỏ nhặt, nếu tướng quân có để mắt Phan Ngọc đây, xin nghe ta một lời”.

Tô tướng quân trầm ngâm đánh giá ta một hồi, mới gật đầu ý cho ta nói tiếp. Mà Kỳ Tinh ngồi đó, một bên đang dùng khí thế lang hổ ăn gần hết cơm, một bên hảo hảo nhìn ta, tựa hồ thực sự chờ mong điều ta nói.

“Nghe Vương gia nói, mười hai vạn đại quân đã ở ngoài thành đóng quân năm ngày nay, lại chậm chạp không thể phá được Khai Phong”.

Tô tướng quân ngưng trọng gật đầu: “Khai Phong tựa như tường đồng vách sắt, ta quân từng mấy tiến quân công thành, đều thương vong thảm trọng”.

“Ta tin tướng quân và vương gia đã sớm phân tích và nhận ra vấn đề ở chỗ: Thứ nhất Khai Phong binh cường lực thịnh, địa thế trên cao, từ trên à áp đảo quân ta, thực chiếm ưu thế. Thứ hai là dân tâm

sở hướng, dân chúng thể cùng tồn vong với Khai Phong thành”. Ta chậm rãi một hơi, trên mặt Tô tướng quân và Kỳ Tinh bắt đầu thay đổi biểu tình. Ta biết bản thân đã phân tích đúng, liền tiếp tục nói: “Tuy nói Khai Phong đóng chặt cửa thành, không thể nhận trợ cấp lương thực, lương thực trong thành không đủ cho bọn họ ăn trong vài ngày nữa, nhưng quân ta đóng quân cũng nhiều ngày, lương thực cũng sắp hao hết, chuyện công thành cũng gấp như lửa sém lông mày. Cho nên ... hiện tại chỉ có một phương pháp có thể phá được Khai Phong!”

“Phương pháp gì?” – Kỳ Tinh đột nhiên từ ghế ngồi bật dậy, trong tay còn bưng bát cơm đang ăn dở, bộ dáng rất ư là buồn cười, ta nhìn thế nào cũng không thấy hắc có nửa điểm tôn quý như thân phận Vương gia của hắn.

“Nguồn nước, ta sáng nay đi lấy nước phát hiện con sông cách ngoại thành nửa dặm thông thẳng vào Khai Phong, nếu như chúng ta bị hủy đê, phá được Khai Phong là chuyện nhanh chóng”.

“Phương pháp cô nương vừa nói chúng ta đã sớm nghĩ đến, nhưng này con sông đó không chỉ là nguồn nước duy nhất của Khai Phong mà còn là nguồn nước duy nhất của quân ta, cho nên ...” – Tô tướng quân vừa nghe lời ta nói lập tức đáp lại, lay động chòm râu mà lắc đầu, như hai chữ cho nên của ngài ấy vừa thoát khỏi miệng, đã liền bị ta nói thay.

“Cho nên hôm qua Vương gia mới rời khỏi quân doanh”. Ta đem ánh mắt hướng tới Kỳ Tinh, hắn đầu tiên là cứng đờ, tiện đà tán thưởng hướng ta cười khẽ. Ta cũng cười lại với hắn, trong đầu hiện ra một hình ảnh, dĩ nhiên là hình ảnh hắn đứng ở trong nước trần như nhộng, hai gò má hơi hơi nóng lên, cố gắng đá phẳng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, ta nói tiếp: “Hắn chính là muốn tìm kiếm một nguồn nước, thực may mắn hắn đã tìm được rồi. Cách phía nam thành một dặm có một dòng suối nhỏ, trong suốt và sạch sẽ, đủ khả năng cung cấp nước cho toàn quân”.

Ta vừa nói xong, lại không thấy Tô tướng quân và Kỳ Tinh có phản ứng gì, không gian im lặng đến quỷ dị. Chẳng lẽ ta nói sai điều gì rồi, hay ta đã nói phải điều gì không nên nói?

Tô tướng quân đột nhiên một trận cười to, lập tức đi đến trước mặt ta dùng sức vỗ vai ta, lực đạo ép lên khôi giáp nặng nề khiến cả vai bị ép đến đau đớn, khí lực đại kinh người. Dưới chân mềm nhũn thiếu chút nữa không đứng vững, may mắn ta đang tựa tay vào chiếc đỉnh, nhờ vậy mà đứng vững.

“Hảo ột Phan Ngọc, trí tuệ thông minh như vậy, mới đến quân doanh một đêm đã đem tình thế hiện tại một cái nhìn thấu triệt, thậm chí còn đề ra được phương pháp ứng phó, thật hiếm có, hiếm có ...” – Tướng quân vui như gặp được thần tiên trên trời, ý cười cuộn cuộn không ngừng phỉếm khai trên mặt. Ta nhìn hắn, thật giống như nhìn được phụ hoàng, cũng vẻ mặt hiền hòa, nhân ái tươi cười như vậy, khi cao hứng đều ra sức vỗ bả vai ta.

Kỳ Tinh cũng bước, đặt ta lên vai ta, bàn tay chỉ cách cánh tay nhỏ gầy một mảnh giáp: “Theo ý kiến của người, nên như thế nào?”

“Mọi sự đã xong, chỉ thiếu đông phong”. Lời nói chưa dứt, một trận lôi minh vọng đỉnh đầu, quả là âm thanh “Oanh oang long” quán triệt, ta cùng với Kỳ Tinh hai mắt nhìn nhau, dị khẩu đồng thanh cùng nói: “Đông phong đến rồi!”

Tô tướng quân kích động chạy ra doanh trường, đem mấy vạn binh lính tập hợp, lời vừa cất, tín uy thập phần to lớn: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, hướng con sông cách ngoại thành nửa dặm xuất phát, dùng tốc độ nhanh nhất, mau chóng hủy hoại.”

Nhìn mấy vạn binh lính đi theo Tô tướng quân, cả một dàn quân đông đảo khí thế hùng hục tiến bước, ta cũng không khỏi tươi cười mừng rỡ. Ta vốn muốn đi cùng bọn họ, lại bị Kỳ Tinh tóm lại: “Mưa to thế này, người muốn đi đâu?”

“Cùng bọn họ hủy đê a! Chỉ cần đê bị hủy, mưa to sẽ đem toàn bộ đất đá ven bờ cuốn lẫn vào dòng nước. Nước sông nhất bị ô nhiễm mà vẫn đục, như vậy liền tự nhiên có thể cắt đứt nguồn nước của bọn họ, thành nhanh chóng bị phá chừng nào thì ta càng nhanh chóng có thể về Tô Châu chừng đó.”

“Người đi xem nào nhiệt chứ gì, ta không cho phép người đi!” Sau đó cứng ngạnh lôi ta tới bên ghế, đem ta ấn ngồi xuống, sau đó hắn kéo thêm một chiếc ghế nữa, cùng ngồi song song với ta, “Ta ngồi với người một

lát!”

Hai chúng ta cứ ngồi như vậy, hấn cũng không nói gì. Ta thấy hấn rầu rĩ, bày ra biểu tình không vui, lại nhìn sang thấy chân mày hấn nhíu lại, ta ngạc nhiên hỏi: “Nay Khai Phong sắp phá được, Vương gia như thế nào lại không vui?”

“Mẫu phi tuyển cho ta một Vương phi, là chất nữ của Dương Thái sư!” – Mang theo điểm châm biếm, hấn nở nụ cười.

“Vương gia sớm đã trưởng thành, thành gia lập thất là điều tất nhiên!” – Ta theo lý thường phải giả cười nói, giả bộ không nhìn thấy trăm ngàn cái không muốn trong đáy mắt kia. Mẫu phi hấn là Minh quý nhân, nàng xuất thân danh môn quý tộc, tâm cao khí ngạo, kỳ vọng nàng dành cho hấn cũng xuất phát từ thái độ khinh thị của nàng với hết thảy mọi người. Huống hồ con trai của nàng là Kỳ Tinh – tay nắm trọng binh, nàng còn vì Hoàng Thượng sinh thêm một vị tiểu công chúa, dù xét về tài trí hay địa vị trong cung đều hơn người. Nàng nếu muốn chọn con dâu, người đó tuyệt đối cũng phải đích thân chọn được nàng dâu tài trí hơn người, làm sao nàng có thể cho phép Kỳ Tinh tự chủ trong chuyện này?

Hấn cười nhạt: “Đường đường là Vương gia, ngay cả hôn nhân đại sự cũng không thể làm chủ, nói ra há chẳng thành chuyện chê cười!”

Có lẽ thực không nên, nhưng ta chính là ức chế không được, mỉm cười lên tiếng: “Vương gia, ta hỏi ngài một vấn đề, có thể thành thật trả lời không?”

Thấy hấn gật đầu đáp ứng, ta thanh thúy cất tiếng hỏi: “Ngôi vị hoàng đế, ngài có muốn không?”

Năm ngày sau, Khai Phong thành tự sụp đổ, binh lính cùng dân chúng sớm bụng đói kêu vang, liền tự hạ khí giới, khai thành đầu hàng, Khai Phong chính thức thuộc sở hữu của Kỳ Quốc. Đồng thời Hàm Đan cũng truyền đến tin báo đại thắng, toàn quốc vui mừng. Mà Kỳ Tinh phải cùng ta về Tô Châu thành, vì thế đại quân chia làm hai ngã, một ngã cùng Tô tướng quân về Kim Lăng, Kỳ Tinh dẫn mấy ngàn tướng sĩ cùng ta về Tô Châu.

Kỳ Tinh nói muốn cùng ta hỏi Tô Châu, kỳ thật trong lòng chúng ta đều biết rõ ràng, hấn là vì trốn tránh đại hôn, hấn căn bản không muốn hồi triều để gặp một Minh quý nhân vì hấn mà tuyển Vương phi.

Còn nhớ rõ ngày ấy ta hỏi hấn có muốn ngôi vị hoàng đế, hấn chỉ nói một chữ, trầm đĩnh chặt sắt, âm thanh không to mà hữu lực “Muốn”.

Hấn nói: “Từ nhỏ mẫu phi đã nói với ta: ‘Có thể lên ngôi hoàng đế không nhất thiết là thái tử, mà là có thể là người khác’ – khi đó tuổi nhỏ còn không biết mẫu phi có ý gì, mãi đến khi ta mười sáu tuổi, phụ hoàng giao binh quyền cho ta xuất chinh. Ở trên chiến trường, chẳng lẽ không phải một lần xông pha cùng địch nhân chiến đấu đẫm máu, mà hấn Nạp Lan Kỳ Hạo – dựa vào cái gì ngồi mát ăn bát vàng? Chẳng lẽ chỉ vì hấn là trưởng tử?”

Ta có thể nói mình may mắn vì hấn có thể trước mặt ta nói thẳng ra suy nghĩ thật sự trong lòng, hay là nên đau lòng vì hấn đang bước đi trên tuyệt lộ do chính mẫu thân mình xây nên? Từ trước đến nay, ngại vàng nào lại không xây bằng huyết nhục huynh đệ, lại có bao nhiêu anh hùng vì cái mong muốn bất thành đó mà tặng không tính mạng? Nhưng vẫn như trước, vẫn có một đám sĩ nhân vì nó một mực tranh đoạt đến sức tàn lực kiệt, dù chỉ còn một chút hơi tàn cũng không buông tay.

Khi đó ta chỉ hỏi hấn một câu: “Người có tin tưởng bản thân có thể làm một vị hảo hoàng đế lưu danh thiên cổ? Hay là chỉ biết sinh cái dũng của thất phu?”

Trời ây rộng, nguyệt bạch phong thanh, dương hoa phân phân tiệp chiết.

Tiếng chim véo von vẫn dịu dàng mà yên ả, trong không gian đậm một hương thu nồng, trước cửa từng chiếc lá rơi rụng nhẹ nhàng cuốn theo gió, sâu tư ảm nhiên, cây ngô đồng rụng lá ngày một nhiều, mùa thu đang về.

Không ngờ ta ở Biện Quốc mới đó đã hơn hai tháng, ngày hội Trung thu năm nay đã đến gần, ta đứng ở bên ngoài Tô Châu thành – Phan phủ bồi hồi thật lâu, lại chung quy chưa mở cửa bước vào. Mà Kỳ Tinh cũng không hỏi ta nguyên nhân, cũng như hấn chưa từng hỏi quan hệ giữa ta và Liên Thành là thế nào.

Hắn cứ như vậy lẳng lặng đứng cùng ta, mấy ngàn sĩ binh phía sau cũng cứ như vậy mà đứng, con đường đêm đầy phồn hoa của Tô Châu bị chúng ta đứng đến chật như nêm cối.

Kỳ Tinh đến đây làm kinh động toàn thể quan viên huyện quận, tri huyện, tổng binh, thông phán, thiên tổng Hơn mười vị quan viên mang theo đại lễ đứng ngoài Phan phủ bái kiến Kỳ Tinh, lại bị hắn nộ phát xung thiên đuổi cổ, thiếu chút phải vất giò chạy về.

“Nha đầu, người đã đứng gần một canh giờ, còn không đi vào? Chẳng lẽ không muốn gặp người nhà sao?” – Hắn rốt cục nhẫn nại không được, chống lại xao động trong lòng mà hỏi ta.

“Muốn” – Chỉ một chữ này có thể khẳng định cảm xúc của ta, ta nhớ mẫu hậu, phụ hoàng, ta muốn gặp họ ... Mà người nhà Phan gia với ta mà nói, căn bản có cũng được mà không có cũng không sao. Bọn họ đối tốt với ta cũng chỉ vì muốn lấy lòng Kỳ Hữu, ta chán ghét gương mặt dối trá của bọn họ.

“Cô nương?!” – Một tiếng kêu hưng phấn, kinh nghi lại mang theo vui thích, tiếng thét chói tai từ phía sau truyền đến, không đợi ta xoay người, một bóng người mảnh mai liền lao thẳng vào lòng ta, ở ngực truyền đến một trận đau buốt. Nhưng hiện tại ta đã hoàn toàn bất chấp cơn đau ở ngực, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Vân Châu đã khóc đến sụt sùi.

“Người có biết sau khi người mất tích chủ tử đã đi tìm người rất nhiều, ta cũng tìm rất nhiều nữa ... Chủ tử biết chuyện liền phát điên đi tìm người, thậm chí ngay cả đại hôn của thái tử cũng không tham gia, nhưng tìm thế nào cũng không tìm ra người. Ta còn nghĩ nghĩ” – nàng gắt gao ôm lấy thắt lưng của ta, nói năng bắt đầu lộn xộn, khóc không thành tiếng.

Ta bất đắc cười khê, nguyên lai Vân Châu lo lắng cho ta như vậy, mà Kỳ Hữu Hắn phát điên tìm ta là vì sợ sự mất tích của ta làm ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn nên mới không buông tay ta sao? Ta vốn muốn nói mấy câu an ủi, lại thấy ánh mắt Kỳ Tinh đang chăm chú nhìn ta, cảm thấy rung mình, ta hoàn toàn bị sự vui sướng làm mờ mịt ý nghĩ rồi, Kỳ Tinh đang đứng cạnh ta, ta như thế nào lại xem nhẹ sự có mặt của hắn, hắn nhất định nghe thấy Vân Châu nói “Ngay cả đại hôn của thái tử cũng không tham gia”!

Vì tránh cho Vân Châu tiếp tục nói làm thân phận Kỳ Hữu bại lộ, ta nhẹ nhàng mà đẩy nàng ra khỏi lòng, chỉ Kỳ Tinh mà nói: “Vân Châu, mau bái kiến Tấn Nam vương!”

Tiếng khóc của Vân Châu ngay lập tức im bặt khi ta đưa tay chỉ, nàng trợn to mắt nhìn Kỳ Tinh, vẻ mặt bối rối, ngay cả hành lễ cũng quên. Ta nhẹ nhàng đẩy nàng, giúp nàng hoàn hồn, không để thất thố.

“Vân Châu bái kiến Vương gia” – Mãi sau một hồi thần, nàng cuống quýt quỳ rạp trên đất hành lễ.

Mà Kỳ Tinh lại mang theo thâm ý cười bảo Vân Châu không cần đa lễ, nhưng tầm mắt hắn lại thủy chung bồi hồi ở trên mặt ta, ánh mắt càng lúc càng thêm thâm trầm, đùa cợt mà ẩn giấu uy nghiêm. Đầu óc có chút hỗn loạn, hắn đã nhận ra điều gì sao?

“Vương gia đại giá quang lâm, tỳ chúc từ xa không kịp tiếp đón, mong ngài thứ tội!” – Phan Nhân, phụ thân hiện tại của ta bị kích động mà dẫn theo mẫu thân Trương Ưu Lan, tỷ tỷ Phan Lâm ra trước phủ quỳ nghênh.

“Không cần đa lễ, nhị tiểu thư của quý phủ đã bình an về nhà, ta cũng nên hồi cung rồi” – Nụ cười chân thật, ấm áp của hắn làm cho ta cảm thấy là lạ, lại không thể nói rõ là quái lạ chỗ nào.

Tiến bước Kỳ Tinh, ta liền một từ cũng không nói mà đi vào Phan phủ. Trong gia đình này ta vốn chỉ là một kẻ vô gia thế cô, bản thân tựa như một đứa nhỏ đang ăn nhờ ở đậu, mỗi nụ cười dành cho ta đều chỉ để đổi lấy lợi ích.

Quả nhiên, ta vừa hồi phủ ba ngày, triều đình liền sai một vị công công đến truyền thánh chỉ, Phan Nhân được phong làm Hộ bộ thị lang, tức khắc vào kinh diện kiến Hoàng Thượng. Hắn nháy mắt từ Tam phẩm Diêm vận sứ thăng thành Nhị phẩm Thị lang, từ nay về sau hắn có thể ở lại triều đình làm quan.

Ta cũng thu thập hành trang theo hắn vào kinh. Ta thật khó hiểu, vì sao sau khi truyền chỉ, công công đó còn căn dặn một câu: “Mong ngài cùng dẫn Nhị tiểu thư đây tiến kinh”. Ta tò mò nên đưa một số ngân lượng khá lớn cho vị công công đó, hỏi thăm nguyên nhân, hắn chỉ cười một trận khe khẽ, chỉ tay về phía ta mà nói: “Hàn Chiêu nghi ở bên gối Thánh Thượng nói một câu, Phan vận sứ liền một bước đạt được vị trí

mà hàng trăm người tại triều ca tranh đấu đến sứt đầu mẻ trán cũng không có được. Phan gia có cô nương đây là điểm tựa, tương lai một bước lên trời là chuyện tất nhiên.”

6. Q.1 - Chương 6: Khoản Khoản Phụng Cầu Hoàng

Vừa đến Kim Lăng thành, phụ thân liền tiến cung diện kiến Hoàng Thượng, còn ta lại theo Lưu công công đến Tây cung – nơi Hàn Chiêu nghi chính vị.

Những đài hoa nhỏ nhắn tinh tế ẩn núp sau cánh hoa, trong sắc có hương, trong hương có sắc. Sắc hoa đỏ thắm, bạch điệp bay lộng cổ cây, đường đi không bằng phẳng đồng điệu mà cao thấp, khúc khuỷu như đường núi. Tây cung tuy không cao nhà đường hoàng như Đông cung, nhưng lại hoa mỹ mà sâu sắc, cảnh sắc đẹp đến câu động nhân tâm, tựa như vừa đặt chân vào tiên cảnh.

Đông cung cũng tốt tây cung cũng tốt, khó trách người trong thiên hạ đều xưng hoàng cung là “thiên đường nhân gian”. Cả triều văn võ không tiếc tiêu tan hết sản nghiệp chỉ để thiên kim nhà mình vào cung, hậu cung phi tần sử dụng hết mọi chiêu thức, thủ đoạn chỉ để có được chỗ đứng vững chắc. Vì những tham muốn cá nhân này, không biết đã có bao nhiêu lương dân vô tội phải trở thành vật hi sinh của cuộc đấu tranh đầy âm mưu của quyền lực.

Rất nhanh chúng ta đã đến Vọng nguyệt đình ở trung tâm Phi Hương cung biệt uyển, xa xa chỉ thấy một nữ tử thân khoác tử tiêu phượng y, diễm dã mà quyền rũ. Tóc đen như mây, đôi mắt sáng rực hữu thần, nhan sắc có thể sánh cùng Hán cung Phi Yến, Tây Chu Bao Tự, nếu không phải là Hàn Chiêu nghi quý sủng lục cung, còn có thể là ai?

Ta hướng nàng hành lễ, nàng liền ban ghế cho ta, để ta ngồi cùng một bàn với nàng. Ta liền vâng lời hướng đến bên trái nàng ngồi xuống, lúc này mới chú ý tới, trong đình nội còn có một người, y đang ngồi phía bên phải nàng, đối diện ta. Hắn tuần tú ngất trời, khí chất trầm tĩnh phong nhã, ánh mắt sắc bén giống như có thể nhìn thấu hết thảy vạn vật. Đầu mày cách xa nhau, lại có bề sâu, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào ta, có chút đắm chiêu.

“Vị này là đệ đệ của bản cung – Minh Y hầu” – Hàn Chiêu nghi thấy ta vừa gặp hắn đã nhìn đến xuất thần, cho nên lên tiếng giới thiệu cho ta.

Y là người thống lĩnh ba mươi vạn cấm vệ quân – Hàn Minh? Ta lập tức nhớ tới phải hành lễ, nhưng thanh âm của y so với hành động của ta vốn nhanh hơn, một tiếng “Miễn lễ” trầm lạnh, mang theo cảm giác băng giá run người, thanh âm này giống như đã từng nghe qua, lại không nhớ đã từng gặp hắn. Theo lý thuyết mà nói, hắn tuần tú như vậy, lại có thân phận cao đến thế, người như hắn chỉ cần ta gặp qua một lần, ắt sẽ không quên.

“Bản cung nghe nói mấy tháng trước Phan nhị tiểu thư người trên đường về nhà bị người bắt đi, hiện tại có thể bình yên trở về, bản cung rất an tâm”. Nàng nở nụ cười quyền rũ, lại nhẹ nhàng mơn trớn bàn tay đang để trên bàn của ta.

Nàng ở trong cung cấm lại biết được chuyện ta bị bắt, chẳng lẽ nàng phái người theo dõi ta? Dụng ý của nàng rốt cuộc là gì?

“Người đang nghi ngờ bản cung có dụng ý kỳ quái gì phải không? Bản cung cũng muốn nói trắng ra” – Thanh âm của nàng vốn nguyên bản là kiều mị, lại phá lệ trở nên nghiêm túc, trịnh trọng – “Ta muốn đem người tặng cho Hoàng Thượng!”

Giống như vừa nghe thấy một việc nực cười nhất trong thiên hạ, ta đột nhiên đứng thẳng dậy, dùng ánh mắt không thể tin mà nhìn chằm chằm Hàn Chiêu nghi, nàng vẫn như trước, vẻ mặt không thay đổi, ta cất tiếng hỏi: “Nương nương người đang nói gì?!”

“Ta đã phái người điều tra người, gia thế sạch sẽ, phụ thân cũng không can hệ gì tới các đảng phái trong triều, còn có một việc quan trọng, người là bị hoàng hậu nương nương đuổi ra khỏi cung”. Nàng đưa tay chỉnh lại kim kết rồi tung sau gáy, tao nhã đứng lên, cùng ta đối diện thật lâu sau.

“Vì sao chọn ta?” – Sự tình mấu chốt ngay tại nơi này, có lẽ chỉ cần vấn đề này có đáp án, mọi nghi vấn đều được giải đáp gọn gàng.

“Cũng khó trách, toàn bộ hoàng cung chỉ nhóm tú nữ đầu tiên của hoàng gia mới từng gặp qua Viên phu nhân!”. Tuy ý tứ của nàng mập mờ không minh bạch nhưng cũng đủ khiến ta tâm tư chao đảo mấy hồi.

“Ý người ... là!”

“Phan nhị tiểu thư cùng Viên phu nhân quả thật có tới bảy phần giống nhau.”

...

Kỳ Hữu vừa mới gặp ta đã bất chấp nguy hiểm cùng thân phận của mình cứu ta, dùng tà mị ngữ khí thuyết phục ta cùng hắn giao dịch ...

Lúc ở Hương Tuyết Hải, Kỳ Vãn vừa mới gặp ta mà trong mắt đã dâng lên đủ cảm xúc phức tạp, đối với ta cũng đột nhiên ôn nhu

Khi ta đem bức tranh thêu bày ra trước mặt hoàng hậu, trong mắt nàng là kinh hoàng cùng thất thố, lại còn giận dữ đuổi ta ra khỏi cung ...

Hàn chiêu nghi chỉ vừa gặp ta, lại đối ta dị thường nhiệt tình ...

Một màn bí ẩn được vén lên, đáp án cuối cùng dĩ nhiên là: ta cùng với Viên phu nhân có bảy phần tương tự. Ta hé môi, cứng nhắc nói vài chữ: “Nương nương như thế nào biết được tướng mạo của Viên phu nhân?”

“Chỉ cần người đi Trường Sinh điện, vào tẩm cung Viên phu nhân, một vài bức bức họa sinh động sẽ cho người đáp án.”

Chưa hướng Hàn chiêu nghi cùng Minh Y hầu hành lễ, ta đã rời đi. Hiện tại ta chỉ có một ý niệm trong đầu, ta muốn đi Trường Sinh điện. Tuy rằng biết Hàn chiêu nghi chính là đang cố ý muốn ta đến Trường Sinh điện, tuy rằng biết ta nếu vào Trường Sinh điện cũng không tìm được gì, nhưng ta nhất định phải đi. Ta nhất định phải tận mắt nhìn, nếu không ta tuyệt đối không tin tưởng.

Nhìn cửa cung Trường Sinh điện cách ta ngày càng gần, ta càng tăng nhanh cước bộ, lại bị một thân ảnh màu trắng chặn đường.

“Không được vào”. Hắn đang cảnh cáo ta sao, chẳng phải hết thảy mọi chuyện đều là do hắn sắp đặt sao? Từ lần đầu nhìn thấy ta, hắn đã hạ quyết tâm phải dâng ta cho Hoàng Thượng.

Ta lướt qua hắn, nhưng chỉ trong tích tắc, cánh tay lại bị hắn gắt gao tóm trụ. Khí lực của hắn rất lớn, giống như có thể đem xương cốt ta bẻ gãy hết thảy, đau đớn từ cánh tay lan tràn đến toàn thân, nhưng đau đớn chỉ khiến ta càng thêm thanh tĩnh. “Người quang minh chính đại kéo trụ ta như vậy, không sợ bị người khác hoài nghi chúng ta có quan hệ sao?”

“Không được vào!” Vẫn là ba chữ này, lạnh lùng cảnh cáo kèm theo một tia sắc bén, thật là phức tạp. Ngày đó hắn ngụ ý chỉ dẫn ta đến Trường Sinh điện, căn bản là muốn ta đến bính kiến Hoàng Thượng. Chỉ là không may gặp phải Hàn chiêu nghi, khi đó hắn cũng đã hạ quyết định phải đẩy ta đến đó.

“Người sẽ không sợ kế hoạch của người đã bỏ sông bỏ biển sao?” – Ta nổi lên một trận cười lạnh, trong thanh âm không có dù chỉ một chút tình cảm.

“Ta nói, không – được – vào!” – Vẫn là những lời này, hắn hiện tại còn chờ cái gì? Ta hiện tại cũng đã quyết định muốn vào, trở thành nữ nhân của Hoàng Thượng để báo đáp ân cứu mạng của hắn, cũng để hoàn thành đại kế báo thù của ta, hắn lại ngăn cản ta, chẳng lẽ hắn do dự sao?

Vân Châu đứng lúc chúng ta giằng co mãi không kết quả chạy tới, nàng dùng vẻ mặt lo lắng nhìn hai chúng ta nói: “Chủ tử, thừa dịp chưa có ai phát hiện, người nhanh chóng rời đi, ta sẽ trông cô nương!”

Tay hắn buông lỏng, cánh tay đang bị siết chặt của ta được giải thoát, chỉ là trận đau đớn kia lại chưa hết. Hắn thâm ngưng liếc ta một cái, nói vào tai Vân Châu một điều, lập đi lập lại những ba lần: “Nhớ kỹ, nhất định không cho nàng ấy đi vào.”

Ta bị Hàn chiêu nghi bố trí cho lưu lại ở Tây cung Lâm Nguyệt lâu, nàng nói cho ta biết, chỉ cần ta đồng ý cùng nàng hợp tác, ta có thể trở thành nữ nhân được Hoàng Thượng sủng ái nhất. Ở hậu cung ta có thể muốn gió được gió, muốn mưa gọi mưa, Phan gia càng không cần nói tới, từ nay về sau một bước lên mây, quyền khuynh hướng dã. Ta hỏi nàng, chẳng lẽ nàng không sợ ta cướp đi địa vị độc tôn sủng ái bên cạnh Hoàng thượng của nàng, nàng nói bất luận cái giá phải trả là gì, nàng chỉ cần ta giúp nàng một điều: loại bỏ hoàng hậu, không hơn không kém. Thực kinh ngạc thay! Hận ý của Hàn chiêu nghi đối hoàng hậu lại có thể đạt tới loại trình độ này, không tiếc mọi giá.

Ta ngồi tựa lưng trong dục dũng (bồn tắm) đầy hoa hồng, Vân Châu dùng hai bàn tay non mềm nhẹ nhàng hắt từng giọt nước ấm áp lên làn da ta, sau đó giúp ta nhẹ nhàng vuốt ve. Trong đầu ta lúc này chỉ có câu nói của Hàn chiêu nghi quanh quẩn: “Người cùng Viên phu nhân có bảy phần tương tự”. Câu nói đó một lần rồi lại một lần không ngừng vang vọng trong đầu ta như tiếng ma rên quỷ hờn, tra tấn ta đến phát điên, thảo nào Kỳ Vãn đối với ta ôn nhu như vậy, thì ra là do ta giống mẫu phi của hắn, còn có lý do nào buồn cười hơn! Tình cảm của hắn đối với ta hoàn toàn xuất phát từ tâm tư một đứa trẻ đối mẫu thân một lòng không muốn xa rời.

“Vân Châu, các vị Vương gia vẫn còn trong cung phải không?” – Ta hỏi.

“Chắc vậy, bọn họ còn chưa đại hôn, qua mấy ngày nữa, đại hôn của tất cả bọn họ kết thúc mới rời cung trở về phủ đệ của mình!”

Ta đau đầu, đem mắt nhắm lại, nhớ tới ngày ấy Kỳ Vãn tặng cho ta ngọc bội, ta cũng nên trả lại cho hắn, ta căn bản không có quyền giữ lấy ngọc bội này. Bên tai lại nghe Vân Châu nói với ta chuyện của Kỳ Hữu, ta lập tức cắt ngang ngăn nàng nói tiếp, hiện tại ta không nghĩ mình lại muốn nghe đến cái tên này.

“Cô nương..... Kỳ thật chủ tử rất quan tâm đến người, ngày ấy lúc người mất tích, ngài thật sự hết hoảng. Vân Châu theo chủ tử bốn năm, lần đầu tiên thấy trên mặt ngài xuất hiện biểu tình kích động như vậy!”. Vân Châu không để ý tới sự ngăn cản của ta, vẫn như cũ mà tiếp tục kể với ta chuyện của Kỳ Hữu.

Ta tăng hăng một trận hừ lạnh trong lòng, nếu hắn sốt ruột, sợ ta làm kế hoạch của hắn thất bại, tại sao không cho ta biết mọi chuyện từ đầu?

“Chủ tử tự mình dẫn theo một tiểu đội binh mã, đem chiến thuyền tới chặn chiếc thuyền chúng ta đã đi, ngài đặt ra nghi vấn với những kẻ xảy ra xung đột với người trên thuyền hay có quan hệ đặc biệt với người, ngay cả những người từng nói chuyện với người một lần cũng bắt lại”. Vân Châu cứ một câu rồi một câu làm cho ta toàn thân cứng đờ, ta không thể tin được, trừng mắt nhìn Vân Châu ... Có lẽ nên nói ta đang coi Vân Châu là Kỳ Hữu để ra sức trừng, như vậy có lẽ thỏa đáng hơn.

“Đã bắt những ai?”

“Kể đầu tiên đương nhiên chính là tên Lý công tử ngu ngốc đó, sau đó là Tử Hoàn, còn có Ôn cô nương, còn có mấy tên tiểu nhị”. Nàng từng bước từng bước liệt kê, ta nhanh chóng tóm lấy tay nàng hỏi: “Ôn cô nương, có phải hay không là Ôn Tĩnh Nhược?”

“Chủ thuyền cũng gọi cô ta như vậy!” – Vân Châu trả lời mà chưa kịp suy nghĩ, gật đầu đáp ta.

Nạp Lan Kỳ Hữu, hắn thế nào thế nào đầu ta một mảng trầm trọng, suy nghĩ hoàn toàn không thể tiếp tục chuyển động, rốt cuộc ngã vào một vực sâu không đáy. Nếu ta có thể vĩnh viễn ngủ say như vậy, có lẽ ta sẽ không phải tiếp tục đối mặt với những tháng năm mà chính ta cũng cảm thấy dơ bẩn, cũng không một thân một mình gánh vác hai chữ “Phục quốc” nặng nề, ta ... ta chỉ mới mười sáu tuổi mà thôi.

Khi ta lại tỉnh lại đã là hai ngày sau, Vân Châu nói ta nhiễm phải phong hàn. Liên tục hai ngày vẫn sốt cao không lùi, thường xuyên nói mê. Hàn chiêu nghi đã nhiều lần đến thăm ta, số thuốc bổ trên bàn tất cả đều do Hàn chiêu nghi tự mình mang đến. Ta đưa tay sờ sờ vạt áo, ngọc bội đâu? Ta đột ngột nhảy bật khỏi giường, Vân Châu không dự đoán được ta sẽ đột nhiên đứng khỏi giường thế này, chén nước vừa hâm nóng trên tay lập tức mất đà lao đảo, toàn bộ hắt thẳng lên người ta.

“Cô nương..... Cô nương, người không sao chứ.....!” – Vân Châu bị dọa đến choáng váng, lập tức rút khăn thấm giúp ta lau đi phần nước dính trên người.

Ta một chút cũng không cảm thấy đau đớn dù chén được nóng bỏng đã đổ khắp người, nắm chặt bàn tay đang lau loạn trên người ta, ta gấp rút hỏi: “Ngọc bội của ta đâu?”

Cánh tay Vân Châu cứng đờ một lúc, hồi tưởng một hồi, nàng bỏ chạy đến trước bàn trang điểm, lấy sức hộp trước bàn mở ra, cầm lấy khối ngọc bội đặt bên trong: “Là nó sao?”

Run run tiếp nhận khối ngọc bội mang một màu huyết phiếm như trước, gắt gao cầm chặt, cuối cùng vẫn phải buông lỏng ra. Ta vô lực tựa theo thành giường đứng lên, lúc này mới cảm giác được trên người đang chịu tổn thương đau đớn, chịu không nổi đến mặt nhăn mày nhíu. “Vân Châu, ta hiện tại muốn đi ra ngoài một chuyến, giúp ta thay quần áo.” Ta tận lực điều chỉnh ngữ khí để không lộ ra ngữ khí yếu ớt, chỉ là ta đã quá suy yếu đến mức thanh âm phát ra đều khàn khàn.

“Thân thể người như vậy, còn muốn đi đâu?”. Nàng đỡ ta dậy, cẩn trọng, chỉ sợ buông lỏng tay một chút ta sẽ ngã xuống.

“Chuyện rất trọng yếu!”

Ngồi trước bàn trang điểm, nhìn hai gò má tái nhợt thắm đậm như băng tuyết, hai cánh môi nhợt nhạt khô nứt, hai tròng mắt tiêu tụy mê ly vô thần, ta thế này vẫn được gọi là đẹp sao? Vân Châu thật cẩn thận giúp ta búi cao lọn tóc phía sau, ta cầm lấy yên chi nhẹ nhàng trang điểm lại cho chính mình, đôi tay lúc này vẫn đang run rẩy.

“Cô nương, chờ Vân Châu giúp người búi tóc xong sẽ trang điểm giúp người!”. Nàng cầm lấy cánh tay đang run rẩy của ta, hai bàn tay của ta cũng vô pháp thu lại.

Buông yên chi, Vân Châu cầm lấy mỹ bút mà thay ta vẽ chân mày, nét vẽ mỏng tựa lưỡi liềm, sinh động chân thật.

Gương mặt vốn tiêu tụy nhờ bàn tay khéo léo của Vân Châu đã trùng phục mỹ thái, tựa hồ so với ta trước kia chỉ có đẹp hơn chứ không thua kém. Chỉ cần ta không lên tiếng, nhất định chẳng ai đoán được ta đang hư nhược thể nào.

Ta nghe Vân Châu nói, Kỳ Vãn từ nhỏ đã mất mẹ, do ma ma trong cung cẩn thận chăm sóc mà lớn lên. Mãi đến năm hắc mười tuổi, Hàn chiêu nghi tấn phong đứng đầu Cửu tần, Hoàng Thượng đã đem hắc phó thác cho nàng dưỡng dục, tình cảm của hai người lúc đó không cần ai nói cũng biết ngày một dâng cao. Mặc dù nàng không phải mẫu phi của Kỳ Vãn, nhưng chiêu nào say khi tan triều hắc cũng đến Tây cung hưởng nàng thỉnh an. Nếu nói hắc không coi nàng là mẫu phi, thì không thể nào có chuyện thân mật khăng khít như lúc này. Có lẽ xét cho cùng Hàn chiêu nghi và hắc có bao nhiêu quan hệ chất chồng, dẫn đến tạo thành tình huống như bây giờ.

Ra khỏi Lâm Nguyệt lâu, ta đến trước Cảnh Nhân điện, đây là nơi Kỳ Vãn đang ở. Dọc theo đường đi ta lo lắng suy nghĩ, rốt cuộc khi gặp hắc ta nên nói gì, ta chuẩn bị danh sách một loạt những điều muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không ổn. Mãi đến lúc tiến vào Cảnh Nhân điện ta vẫn không nghĩ ra nên nói gì với hắc, hắc đã xuất hiện trước mặt ta.

Hắc vẫn như trước, đôi mắt đỏ vẫn u buồn lạnh nhạt, khi nhìn thấy ta hắc tựa hồ rất kinh ngạc, hắc vốn không đoán được ta sẽ tìm đến hắc. Ta dùng sức nở một nụ cười thật tươi, hắc yên lặng ngồi xuống, ta cũng chưa cử động.

“Người làm sao vậy? Hôm nay trông người là lạ!” – Hắc quan tâm hỏi, thanh âm thanh nhã như cỏ cây trước xuân phong, xao động lòng người.

“Vương gia, ta đến để trả lại cho ngài thứ này” – Ta đem bàn tay đang nắm chặt thành quyền mở ra trước mặt hắc, khối ngọc bội yên lặng nằm trọn lòng bàn tay ta.

“Ta không phải đã nói người thay ta bảo quản sao?” – Hắc cũng không có ý tiếp nhận.

“Phan Ngọc vô đức vô năng, không thể giữ nổi ngọc bội quý giá lại trọng yếu thể này”. Tay của ta thẳng tắp như trước đưa đến trước mặt hắc, đã chạm một chút vào người hắc.

“Ta nói người có tư cách là có tư cách.”

“Nhưng, ta không muốn có tư cách này.”

Trong không khí nhất thời tràn ngập một cỗ hàn khí đông lạnh. Ánh mắt hắn cũng bắt đầu thay đổi, không còn là ôn nhuận trầm thấp, mà là lạnh lùng hỗn loạn hòa cùng vài tia lửa giận. Ta kéo hắn lại, hai tay đem ngọc bội nhét vào trong tay hắn, hắn không cự tuyệt, tiếp được khối ngọc kia.

“Phan Ngọc cáo từ”. Ta hành lễ, nhanh chóng xoay người, không hề lưu luyến mà rời đi.

Hoa sen dần tàn, dương liễu dần thưa, tiếng ve rả rích hoảng loạn cuối hè, không gian bắt đầu trở lạnh, mây mù phủ nhàn nhạt. Ta một mình bước chậm giữa làn mưa phùn lạnh lạnh đang thổi qua Tây cung, suy nghĩ đến xuất thần. Ta cùng với Kỳ Vãn hẳn là đã kết thúc, ta đây đã có thể hành sự không vướng bận, đúng không?

Đầu ta đẩy lên một trận choáng váng mờ mịt, suy tư càng ngày càng nặng, mưa phùn hỗn loạn đem tầm mắt của ta đẩy vào một khoảng mơ hồ. Ta mù mờ mà đảo một vòng quanh Tây cung, mà ngay cả đường trở về ta cũng tìm không ra, chỉ có thể đứng lặng yên trước hành lang dài mà ngăn người. Thật sự là buồn cười, ta đường đường Phúc Nhã công chúa, thế mà cũng có ngày chật vật thế này, nếu đổi lại là trước kia, ta nhất định sẽ không tin tưởng mình lại dùng biện pháp tiêu cực này đối mặt với vấn đề tình cảm.

Nhìn về phía xa, có người đang tiến về phía này, chậm rãi, kim ảnh chói mê mắt. Ta mỉm cười, nhẹ giọng xướng ca một khúc ca quen thuộc:

“Tương ngộ thị duyên, tương tư tiệp triền, tương kiến khước nan.

Sơn cao lộ viễn, duy hữu thiên lí cộng thiên quyên.

Nhân bất mãn, uyên mộng thành không phiếm, cổ nhiếp hình tướng, thác hồng nhận, khoái sảo truyền.

Hỉ Khai Phong, phủng Ngọc Chiếu, tế Đoan Tường, dẫn kiến anh thần hồng, liễu my đại, tình mâu thủy uông uông, tình thâm ý canh trường.

Vô hạn ái mộ chấm sinh tố? Khoảnh khoảnh đông nam vọng, nhất khúc phượng cầu hoàng.”

Gặp nhau là duyên, tương tư ngày ngày, chỉ khó mong ngày gặp lại

Núi cao đường xa, thân thuyền quyên cách xa ngàn dặm

Người không muốn, giấc mộng uyên ương vỡ tan, cố giữ lấy hình tượng, gửi hồn theo cánh hồng nhận, gửi tin đến nơi xa

Khai Phong hoan hỉ, nâng Ngọc Chiếu trên tay, ngắm Đoan Tường xa, chỉ thấy cánh môi ánh đào hồng nhuận, mây liễu yêu kiều, tình mâu long lanh ngập nước, tình ý thâm sâu.

Ái mộ vô hạn nói sao thành câu? Chân thành nhìn về hướng Đông nam, hát nên một khúc phượng cầu hoàng.

Một đôi hài thêu Kim Lăng, trên đó thêu một đôi song long tranh châu sinh động, vừa thực thực lại hư hư. Ta ngẩng đầu nhìn chủ nhân của đôi giày đó, tuổi ngoại ngũ tuần, tóc đã điểm bạc, ánh mắt cơ trí, uy nghiêm nhiếp nhân.

“Người” – Ta kỳ quái hỏi một câu, hắn lại đột nhiên ngồi xổm xuống đối ta mà nhìn chăm chăm, cầm chặt hai bàn tay lạnh lẽo của ta, đứng trước ta hỏi một câu: “Người là ai?”

“Người là ai?” Ta đảo đảo nhãn tình, đạm cười mà nhìn hắn.

Tầm mắt hắn thủy chung dừng lại trên mặt ta, một khắc cũng không rời đi, hốc mắt nổi lên lệ quang nhàn nhạt, lúc này đã có kẻ nổi giận mà thét lên: “Lớn mật, nhìn thấy Hoàng Thượng còn dám ngồi đó”.

Hoàng Thượng?! Ta mới nhớ tới phải hành lễ, lại bị hắn dùng lực đỡ lại. Hắn hỏi: “Nói cho trẫm tên của người!”

“Hồi Hoàng Thượng, nô tỳ Phan Ngọc.”

“Nhất biệt tương tư không như thủy, mạch nhiên hồi thủ dĩ tam sinh”

(Từ biệt tương tư không như nước chảy, bỗng nhiên ngoái lại đã ba kiếp người)

Hoàng Thượng nhột nhạt cất tiếng than nhẹ, tựa hồ đã muốn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, ánh mắt mang bi thương toát ra từ sâu thẳm tâm hồn.

Rốt cục ta đã hiểu được, Hàn Chiêu nghi vì sao nói, chỉ cần ta muốn là có thể đem toàn bộ hậu cung ngoạn chuyển trong lòng bàn tay, cho dù là hoàng hậu quyền khuynh hướng đã cũng không có năng lực làm khó dễ ta. Càng hiểu được vì sao hoàng hậu lại vội vã đuổi ta ra khỏi cung như vậy, Kỳ Hữu vì sao chọn ta làm người giúp hắn thực hiện kế hoạch thừa kế để vị. Nguyên lai ... ta đúng là có giá trị lợi dụng.

7. Q.1 - Chương 7: Nhất Nhiệm Quân Phương Đồ

Đình các xanh tựa phỉ thúy, từng dãy lan can dấy lên sắc đỏ rực dưới nắng, lầu cao chói vót san sát lẫn nhau, từng chiếc lá vàng mùa thu lả tả rơi ngẫu, những cơn mưa đầu thu cũng đã ngừng rơi. Hoàng Thượng đi dạo, theo sát phía sau là một nhóm nô tài, không đem theo ai khác, chỉ cô độc cùng ta rời Đông cung, đi đến nơi ta vẫn đang tột cùng tò mò – Trường Sinh điện. Hắn yên lặng đi phía trước, ta lẳng lặng đi theo sau, ta thật đoán không ra hắn hiện đang suy nghĩ cái gì.

Gió thu từng đợt hướng chúng ta thổi tới, rối loạn hàng tóc mai của ta, hàn ý thỉnh thoảng lại xông thẳng và thân thể vốn đang suy yếu của ta, ta đưa hai tay ma sát lại với nhau. Hoàng Thượng chậm nhịp bước lại, quay đầu nhìn ta một cái, lập tức đem long bào nạm vàng, thêu hoa văn tinh tế trên người cởi ra, khoác lên người ta, hắn chỉ mặc một kiện áo đơn. Nhìn hắn, ta thụ sủng nhược kinh, nhưng ta càng hiểu được, ở trong mắt hắn ta là Viên phu nhân.

“Trẫm rất muốn để người bồi trẫm thưởng thức thịnh cảnh vạn mai tề phóng ở nơi này, đáng tiếc ...” – Chúng ta đặt bước vào Mai lâm, đây là lần thứ hai ta đến đây, nơi này vẫn rậm rạp như trước, một rừng mai mệnh mông, bát ngát, xao động lòng người.

“Ba tháng sau, nơi này nhất định vạn mai tề phóng. Nô tỳ nhất định cùng Hoàng Thượng ở đây, thưởng thức diễm quan thiên hạ chi cảnh.” – Bị đau thương nồng đậm trong mắt Hoàng Thượng tác động, ta ngay cả chính mình đang ứng thuận hứa hẹn cũng không hay không biết.

Hoàng Thượng mỉm cười, tang thương phóng tầm mắt: “Phan Ngọc, kể từ hôm nay, người chính là chủ nhân của Trường Sinh điện.”

“Hoàng Thượng, vạn vạn không thể, nô tỳ chỉ là một dân nữ tầm thường, sao có thể trụ nhập.....” – Ta kinh hãi vội vàng cự tuyệt, lại bị Hoàng Thượng một câu cắt ngang.

“Trẫm sẽ cho người một danh phận để trụ nhập Trường Sinh điện” – Hắn nhìn chung quanh bốn phía một vòng – “Phiên nhiên Tuyết Hải gian, liên phong nàng là Tuyết Hải phu nhân!”

Tuyết Hải phu nhân, bốn chữ này cao đến nhường nào! Ngay cả Hàn Chiêu nghi bầu bạn bên Hoàng Thượng hơn mười năm cũng không được tấn phong phu nhân, mà ta lại dễ dàng đạt đến địa vị này, chỉ vì dung mạo của ta cùng Viên phu nhân tương tự. Nói trắng ra là, ta chỉ là thay thế phẩm của Viên phu nhân, ta lúc này nên bi ai hay là nên vui vẻ?

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương ngoài điện cầu kiến.” Ngữ khí lạnh như băng, ẩn hàm một tia lửa giận khó phát hiện.

Ta bất khả tư nghị nhìn người đang quỳ gối trước mặt chúng ta, dĩ nhiên là Dịch Băng. Hắn như thế nào làm việc bên cạnh hoàng thượng, chẳng lẽ lại do Kỳ Hữu an bài? Mà Hoàng Thượng vừa nghe hoàng hậu cầu kiến, rõ ràng không kiên nhẫn, hắn muốn ta lúc này chờ hắn, nhanh chóng cất bước rời đi.

Dịch Băng thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm ta, thật lâu sau không nói lời nào. Ta chậm rãi đem long bào trên người kéo đến trước ngực.

“Muốn dùng thân thể của người để phục quốc sao?” – Đây là câu hỏi đầu tiên Dịch Băng hỏi ta, cũng là lần đầu tiên hắn chất vấn ta. Trước giờ, đối với những việc ta làm những điều ta nói hắn chưa từng nghi ngờ qua, mà nay, hắn cũng bắt đầu nghi ngờ ta sao?

“Nếu ta nói là phải.”

“Ta đây sẽ khinh thường ngươi” – Thanh âm tức giận, cùng với ánh mắt bi thương của hắn khiến tâm ta cũng cảm thấy đau đớn. Ta mở miệng định nói, hắn lại không quay đầu lại nhìn ta mà ly khai, không hề dù chỉ một tia lưu luyến.

Chậm rãi hoạt động bước chân, dõi theo thân ảnh hắn mờ mờ xa dần, nỉ non nói: “Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi nguyện như thế sao?” Đáp lại ta chỉ có thanh âm trong trẻo của gió thu cùng hàng lá vào đung đưa trước gió.

Đợi hồi lâu cũng không thấy Hoàng Thượng trở về, ta cảm thấy nghi ngờ hoàng hậu lúc này đến yết kiến Hoàng Thượng là vì chuyện gì, chẳng lẽ nàng đã biết Hoàng Thượng cùng ta đến Trường Sinh điện? Ta cùng với Hoàng Thượng gặp lại mới không đến một canh giờ, nàng thế nào đã biết được, cười thầm nàng thân là hoàng hậu nhưng phải ngấm ngấm sai người đến bên cạnh hoàng thượng, sự xuất hiện của ta rõ ràng đã làm nàng mất phương hướng rồi.

Bước ra khỏi Mai lâm, lúc này màn đêm đã dần dần buông xuống, hàn khí càng ngày càng nặng, ta lại quật cường không chịu kéo long bào lại. Thản nhiên đi đến trước tấm cung, đã thấy vài bóng người vội vã chạy về hướng này, đến gần, mới nhìn rõ người tới.

Thái tử điện hạ, Kỳ Vãn cùng Kỳ Hữu đều chạy về phía tấm cung, thấy ta đứng ở nơi này, nhất thời bọn họ đều bất động, không nói không rằng nhìn ta. À không, có lẽ nên nói bọn họ nhìn ta đang cảm long bào thì chuẩn xác hơn.

Ta xấu hổ đứng đơ người, không để ý tới ánh mắt nghi ngờ chất vấn của bọn họ, chỉ nghe bên trong tấm cung truyền ra một tiếng gầm giận dữ: “Ngươi cho rằng trẫm không dám phế ngươi!”

Thái tử lo lắng đến mức vô pháp khống chế nỗi lo đang hiện trên mặt, vốn muốn chạy vào để tìm hiểu sự tình, lại bị Kỳ Hữu chặn lại: “Hoàng huynh, người quên phụ hoàng có chỉ, không được ngai cho phép, bất luận là kẻ nào cũng không được tiến vào tấm điện của Viên phu nhân?”

Thái tử nghe xong liền thu hồi bước chân, mà ta thì đang tự đặt câu hỏi cho chính mình về vấn đề diện mạo của Viên phu nhân. Nhiều năm qua, Hoàng Thượng nhất định chưa cho phép bất kỳ vị hoàng tử nào tiến vào tấm điện, cho nên thái tử và Kỳ Tinh nhìn thấy ta trước sau đều không có phản ứng. Mà Kỳ Vãn nhìn qua bộ dáng của mẫu phi nhiều lần nên thái độ của hắn không có gì phải bàn, như vậy còn Kỳ Hữu, hắn như thế nào biết được diện mạo của ta và Viên phu nhân tương tự nhau? Chẳng lẽ hắn đã tiến vào tấm điện của Viên phu nhân?

Bên trong tấm cung lại truyền đến một trận thanh âm rơi vỡ của đồ sứ, chúng ta đều khẩn trương nhìn vào sâu bên trong cánh cửa sơn son kia, lắng nghe động tĩnh bên trong. Đã sốt ruột còn gặp thái tử, hắn khi thì ghé mắt như muốn nói với ta điều gì, nhưng rốt cuộc lại đem mọi lời chưa nói nuốt ngược trở về.

Bên trong cũng trở nên im lặng. Khi ta nghĩ sự tình hẳn là đã bình ổn cũng là lúc, Hoàng Thượng từ bên trong tấm cung đi ra, trên mặt rất rõ ràng lệ khí hung ác nham hiểm.

“Phụ hoàng!” – Thái tử là người đầu tiên tiến lại, tay hắn mới chạm đến tay áo Hoàng thượng đã bị gạt ra.

“Trẫm hiện tại đã hạ chiếu phế truất hoàng hậu”. Hàn ý chợt lóe, biểu tình của hoàng thượng không hề giống nói suông, nhưng lời nói ra lại nhẹ nhàng như một lời nói bình thường mà thôi. Ta rất ngạc nhiên một hoàng hậu bình tĩnh trừ danh lại làm chuyện gì khiến Hoàng Thượng phẫn nộ như thế, thậm chí đề cập đến chuyện phế hậu.

“Phụ hoàng, không thể!” – Thái tử quỳ xuống, dùng thân thể ngăn trở bước đi của Hoàng Thượng, thần sắc lo lắng vì hoàng hậu mà cầu tình, hy vọng Hoàng Thượng có thể như vậy mà bớt giận.

Ta ngưng thần ghé mắt nhìn Kỳ Hữu, muốn nhìn một chút để biết giờ phút này hắn sẽ có biểu tình như thế nào, vừa quay sang đã gặp phải cặp mắt đang giấu giếm đủ loại cảm xúc. Hô hấp một chút, ta thấy trong mắt hắn là loại cảm xúc đau lòng mà ta chưa từng thấy qua. Ta không thể tin được, dụi dụi mắt, chỉ muốn xác nhận có phải hay không ta đã nhìn lầm, lại phát giác đôi mắt của hắn vẫn như trước, băng lãnh đầy hàn ý, nguyên lai là ta nhìn lầm rồi.

“Mong phụ hoàng cân nhắc kỹ trước khi rời đi”. Kỳ Vãn và Kỳ Hữu cũng quỳ xuống, vì hoàng hậu cầu tình. Bất luận là chân tình hay là giả ý, đây đều là cử chỉ sáng suốt.

Một vị nữ tử phong hoa tuyết đại từ tẩm cung bước ra, thần sắc thâm đạm, bước đi không vững, phải lấy tay mà vịn để giữ thăng bằng. Khi nhìn thấy ta liền bỗng dừng chân động, hai đấm nắm chặt, bàn tay đang đặt trên ban công hành lang bầu chặt, móng tay cắm sâu vào nền gỗ, oán hận trừng mắt nhìn ta.

Hoàng Thượng một cước đá văng thái tử đang ôm chặt chân mình, giận không thể kìm chế, xuống tay rất nặng, hoàng thượng thậm chí không băn khoăn rằng người dưới chân mình chính là đứa con thân sinh ruột thịt của mình. Chỉ thấy thái tử tê liệt ngã xuống đất, một ngụm máu tươi phun ra. Hoàng hậu sắc mặt đại biến, lao xuống ôm thái tử đã bị thương. Ở bên trong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại dẫn tới long nhan biến sắc, khiến hoàng thượng kiên quyết như thế, ngay cả đứa con thân sinh cũng không thể ngăn cản?

“Hoàng Thượng!” – Ta nhíu mi hé mở đôi môi.

Lúc này hoàng thượng với chú ý tới sự có mặt của ta, lệ khí sắc bén trong ánh mắt hẳn giảm không ít: “Sao nàng lại tới đây?”

“Đêm nay rất lạnh, ta lo Hoàng Thượng cảm lạnh, nên đem y bào đưa lại cho người!” – Ta gắt gao mở rộng long bào, tự mình khoác cho Hoàng Thượng.

Ánh mắt Hoàng Thượng chuyển sang thâm trầm, cuối cùng đem ám đồng cùng một tia lệ khí cuối cùng đánh tan hết, ta cũng hợp thời mở miệng: “Hoàng Thượng, thỉnh người nhất định cân nhắc.”

“Người cũng vì nàng cầu tình? Người có biết nàng muốn trầm xử trí người như thế nào?” Hoàng Thượng phủ liếc nhìn qua thái tử và hoàng hậu, trong mắt lần lần nói không có lấy một tia ấm áp.

“Nương nương thân đứng đầu hậu cung, tất nhiên có quyền xử trí một nô tỳ. Hoàng Thượng vạn vạn không thể vì một việc nhỏ như vậy mà phế truất hoàng hậu. Nếu như Hoàng Thượng khư khư cố chấp, nô tỳ bị thiên hạ thóa mạ là hồng nhan họa thủy không nói, nhưng nền tảng quốc gia vì vậy mà lung lay thì vạn vạn không nên. Cố thỉnh Hoàng Thượng cân trọng”. Lời này của ta vừa nói ra, năm đôi mắt với năm cảm xúc bất đồng liền chia thẳng vào ta.

Thái tử là cảm kích, Kỳ Vãn vẫn thâm đạm, Kỳ Hữu là phức tạp, Hoàng Thượng là thưởng thức, hoàng hậu là khinh thường.

“Trẫm quyết định, sau khi đại hôn của tam vị vương gia kết thúc, sẽ tiến hành sắc phong Phan Ngọc làm Tuyết Hải phu nhân”. Khóe môi Hoàng Thượng khẽ nhếch lên nhẹ nhẹ mà đậm cười, nhu tình như nước nhìn ta. Lại đối lấy Kỳ Hữu, Kỳ Vãn, thái tử, hoàng hậu trẫm miệng một lời.

“Hoàng Thượng!”

Âm lượng hỗn loạn vang lên cùng một chỗ có vẻ phá lệ vang dội.

“Đến lúc đó, ta sẽ ban thánh chỉ, để nàng đến Đông cung tiếp nhận kim ấn hoàng hậu”. Ngữ khí quyết tuyệt cùng thần thái kiên định, làm cho tất cả mọi người biến sắc, bao gồm cả ta. Ta không dự đoán được Hoàng Thượng lại ban cả kim ấn cho ta, ta càng không dự đoán được đối với chuyện này, ta chỉ cảm thấy thêm không vui. Ta bây giờ một bước lên mây, trở thành nữ nhân được hoàng thượng sủng ái nhất, cho dù mây mưa thất thường thì sao, chuyện đó chỉ như một cái nhấc tay, không đáng nhắc đến. Ta ở Hoàng Thượng bên gối nhất ngữ, hẳn chắc chắn xuất binh thảo phạt Hạ Quốc, nhưng vì sao ta vẫn không cảm thấy vui?

“Nô tì là tuyệt đối sẽ không giao ra thụ ấn, trừ phi Hoàng Thượng phế đi nô tì” – thanh âm của Hoàng hậu tuy mạnh mẽ cứng rắn, nhưng cũng không che giấu được thanh âm run rẩy.

“Ý trẫm đã quyết”. Bỏ lại bốn chữ, Hoàng Thượng bước đi không hề quay lại nhìn chúng ta lấy một lần, phiêu nhiên rời đi. Bóng dáng hần sao cô đơn như thế, thân đế vương vốn cô tịch như vậy, nhưng vì sao có nhiều người muốn leo lên vị trí này như vậy, bọn họ ... không sợ cô tịch sao?

Mãi đến lúc bóng dáng Hoàng Thượng biến mất ở cửa cung ta mới thu hồi suy nghĩ, xoay người cúi thấp hướng hoàng hậu hành lễ cáo lui, mới vừa quay đầu lại chỉ cảm thấy một trận gió xẹt qua, một cánh tay trắng đẹp tuyệt tựa bạch ngọc như gió hướng về phía ta.

“Nương nương thỉnh người tự giữ thân phận”. Kỳ Vãn nhanh chóng đứng dậy chặn tay hoàng hậu lại, lạnh nhạt cảnh cáo. Ta từng sốt, hần dám nói chuyện như vậy với hoàng hậu sao?

Hoàng hậu tức giận đến toàn thân run rẩy, dùng sức thu hồi cánh tay đang bị Kỳ Vãn chế trụ, hàn quang hết nhìn Kỳ Vãn lại nhìn sang ta, đột nhiên hoàng hậu cười mị một trận, cuối cùng quay sang đỡ thái tử, thân nhiên mà đi. Nàng từ đầu đến cuối cũng liếc mắt nhìn Kỳ Hữu dù chỉ một lần, để hần một mình ở lại nơi này, tựa như hần căn bản không phải đứa con thân sinh của nàng, bây giờ ta đã hiểu vì sao Kỳ Hữu đối với hoàng hậu lại có oán hận sâu đậm như vậy.

Kỳ Hữu tao nhã đứng dậy, dường như đối với sự coi thường của hoàng hậu, hần đã sớm quen, cũng không xúc động gì quá mức. Thấy Kỳ Vãn rời đi, hần cũng định rời đi, ta liền ngăn hần lại.

“Thả những người trên thuyền ra, bọn họ vô tội!”

“Vô tội?” – Hần khịt mũi cười lạnh – “Người lúc này tự bảo vệ mình cũng không xong, lại vì những người chẳng có tương quan gì với mình mà lo lắng!”

“Người có ý gì?” – Tim đập nhanh từng hồi, bất an đến mức muốn nhảy từ lồng ngực lên đến tận não, ta nín thở nhìn hần.

“Ngày mai người sẽ biết được.” – Âm thanh hần lóe lên nét hiểm ẩn.

Gió thu lan tỏa u hương, trăng khuất sau áng mây đen mờ mịt, hàn khí từ từ dâng cao, chim hoàng anh đáp đậu trên ngọn ngô đồng, hoa phiên điệp mọng.

Vừa vào Lâm Nguyệt lâu, Vân Châu chỉ sợ bệnh tình của ta nặng thêm, vội vàng lôi ta vào trong, sau đó phủ thêm một kiện áo khoác lông lên cho ta. Nàng rõ ràng đã đợi ta từ lâu, lấy ra chén canh ninh thần vừa được hâm nóng đưa tới tay ta, tổn công như vậy, tất cả chỉ vì muốn ta được uống một chén canh nóng.

Bất chấp nhiệt khí vẫn lượn lờ bốc cao từ chén canh, ta một ngụm lại một ngụm đưa vào miệng, nguyên bản thân thể đang lạnh như băng, lại nhờ bát canh này mà ấm lên. Tuy rằng Vân Châu chỉ vì ta làm một chuyện nhỏ như thế này, cũng đã đủ khiến ta tâm sinh cảm kích.

Nhìn một người dùng hết chân tâm đối đãi mình, đối với ta, quan tâm không phải là nụ cười người đó trao cho ta tươi tắn thế nào, giúp ta làm những việc hảo ưu viết ra sao, quan trọng chính là sự quan tâm xuất phát từ chính nội tâm, sự quan tâm của Vân Châu chính là như vậy. Nàng làm cho ta những việc bé nhỏ tưởng chừng không đáng kể, thế nhưng lại làm cho ta ghi nhớ trong lòng, bởi lẽ đây là chứng minh cho việc nàng đang đối đãi thật tâm với ta.

“Vân Châu, về thân thể của người, có thể kể chi tiết cho ta nghe được không?” – Ta đem ngụm canh cuối cùng uống cạn, hỏi.

Vân Châu lại trầm mặc, thật lâu sau không có trả lời ta.

Ta thở dài khe khẽ, nàng vẫn là không thể buông khúc mắc trong lòng mà thẳng thắn, thành thật nói cùng ta. “Nếu người không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng.”

“Không, cô nương!” – Nàng gấp gáp kêu một tiếng, giống như vừa đưa ra một quyết định trọng đại, hít sâu một hơi, mới nói, “Nô tỳ vốn tên là Thẩm Tú Châu.”

“Gia phụ Thẩm Tuân Nãi thanh danh hiển hách, đường đường một đại tướng quân công cao cái thế, nhưng sáu năm trước bị hoàng thượng ghép vào tội phản nghịch mà xử trảm toàn gia. Ta sợ dĩ tránh được một kiếp đều nhờ quản gia đã đưa đứa con nhỏ thân sinh của mình thay ta lên đoạn đầu đài. Người khác có thể không biết, nhưng ta biết rõ, phụ thân bị gán tội này là vì không đồng ý cùng hoàng hậu kết minh tạo thành bè đảng ủng hộ thái tử, cho nên hoàng hậu liền bịa đặt tội danh này để giá họa cho phụ thân.”

Thanh âm của nàng trầm thấp mà tế nhuyễn, bi ai hiển hiện trên mặt, toàn thân tản ra hận ý nồng đậm.

“Nói đến cũng khéo, ta du dương bên ngoài, lấy ăn cắp mà sống qua ngày. Mãi đến một lần ta trộm túi tiền của chủ tử, bị hần bắt được. Hần không bắt ta đi báo quan, chỉ cho ta hai con đường lựa chọn, một là tiếp tục trộm cắp, hai là theo hần. Ta chọn điều thứ hai, nhưng sau đó, ta biết được ngài là con trai thân sinh của hoàng hậu, liền giận dữ ám sát hần, chuyện không thành, bị giam vào lao ngục, ngài hỏi ta vì sao, bảo

rằng ta quá nhỏ, việc làm này không thể xuất phát từ tâm cơ sâu xa gì, thế là ta đem thân thể của mình nói thẳng ra.”

Ta than nhẹ một tiếng, đem Vân Châu kéo vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Có phải sau đó hần nói rằng, chỉ cần người vì hần làm việc, hần có thể rửa sạch oan tình cho Thẩm gia của người?”. Cảm giác được nàng ở trong lòng ta nhẹ nhàng gặt đầu, ta một trận mờ mịt, Nạp Lan Kỳ Hữu, chỉ cần có người có thể góp sức cho con đường bước lên ngôi hoàng đế của người, người đều có thể không tiếc hết thầy đại giới mà lợi dụng sao? Trong lúc này, trước mắt ta lại hiện lên nụ cười nhạt của hần ngày đầu gặp mặt.

“Từ nay về sau, ta gọi người Châu nhi được không.”

Nàng bỗng nhiên ngửa đầu nhìn chăm chăm ta, nước mắt sớm đã ướt tràn hai gò má, nàng nói: “Đã lâu lắm rồi, không còn ai gọi ta là Châu nhi.”

Trầm mặc thật lâu sau, nàng còn nói: “Mấy tháng trước nghe chủ tử nói Thẩm gia ta đại thù sắp báo, người sẽ báo thù cho ta chính là cô nương người. Lúc mới gặp, ta chỉ cảm khái trước dung nhan khuynh thế của cô nương, nhưng cũng không biết người có năng lực gì để đấu cùng hoàng hậu. Mãi đến lúc ở chung một chỗ lâu ngày với người ta mới phát giác, cô nương thật sự không phải một nữ tử tầm thường.”

Nghe xong, ta một trận cười khở, ta cùng với những nữ tử khác bất đồng, chỉ nhờ ta quá may mắn, sinh ra có một dung mạo tương tự với Viên phu nhân.

“Nói cho ta biết, Kỳ Hữu lần này tuyển Vương phi, là thiên kim nhà ai?” – Ý niệm trong đầu chợt lóe, ta phá lệ khấn trương dò hỏi.

“Nghe nói là nữ nhi của Đỗ thừa tướng – Đỗ Hoàn.”

Hôm sau, Lâm Nguyệt lâu rất nhiều khách không mời mà đến, một đám nữ nhân nùng trang diễm mạo, tranh kì khoe sắc, dáng điệu uyển chuyển, quả là tuyệt thế mỹ nữ tử, mới đi một đám người lại tới thêm một đám người khác, các nàng còn đi tới đi lui thì thế này nữa thì toàn bộ Lâm Nguyệt lâu xem ra sẽ bị đập nát. Vân Châu càng lúc càng tức giận, tính cách cũng trở nên táo bạo hơn, đồng thời nàng đang lo lắng ta vừa khôi phục thân thể, sợ là còn phải chịu cảnh này sức khỏe sẽ tụt dốc trở lại, mệt nhọc mà sinh bệnh.

Hôm nay Lâm Nguyệt lâu sở dĩ náo nhiệt như vậy, chỉ có một nguyên nhân, đêm qua Trường Sinh điện đã phát sinh một việc, việc đó nội trong một đêm đã truyền khai khắp cung, “Phan Ngọc” đã trở thành cái tên được toàn bộ cung đình sở đảm, cũng khó trách Đông cung phi tần đều phải đến để nhìn đến tột cùng, rốt cuộc Phan Ngọc này có bộ dáng thế nào, mà có thể khiến Hoàng Thượng trọng khải chức vị tam phu nhân. Đại đa số tần phi đến đây đều dẫn theo đại lễ đến lấy lòng ta, ngay cả những tần phi có thế lực lớn nhất hoàng cung cũng tụ tập tại một chỗ, khí thế thập túc, xem ra ai cũng sợ mất lòng ta.

Ta bị một đám yến sầu hoàn phi, đủ mọi sắc đẹp ép qua ép lại đến hoa cả mắt, tâm tình ủ dột, giờ mới hiểu được những lời Kỳ Hữu nói đêm qua – tự thân khó bảo toàn, hần sợ ta sẽ bị số đông của hoàng cung – những phi tần có tâm kế sâu xa hãm hại.

“Cô nương, lại có người tới!” – Tiểu yêu tử trông cửa hoang mang, rối loạn chạy vào bẩm báo, Vân Châu không thể kiềm được, nổi trận lôi đình quát: “Không gặp không gặp, cô nương đã mệt rồi!”

“A, thật hảo cao giá nha.” – Người chưa thấy, tiếng đã tới trước, nghe giọng nói khí thế này đã có thể đoán rằng người đang đến nhất định thân phận cao quý hơn người, nếu không, nào có người dám đối diện với ta – người chưa tiến cung bao lâu liền tấn chức Tuyệt Hải phu nhân nói chuyện như vậy.

Lông mi thon dài cong vút tựa đuôi loan, nhãn tình sáng ngời lại thâm thúy đảo quanh, dung nhan tà nhu nị mỹ quyến rũ không nói nên lời, nụ cười vũ mị, khi mỉm cười hai lúm đồng tiền liền hiện trên đôi gò mà ngọc ngà, thật tựa như lạc nhận trầm ngư, tu hoa bệ nguyệt, hương kiều ngọc nộn.

Ánh mắt của nàng từ Vân Châu chuyển sang người ta, nụ cười trên môi ngay lập tức buông xuống, rốt cuộc không nhịn được cất tiếng ngắt quãng: “Người..... Người!” – Nàng sốt ruột muốn nói điều gì, nhưng thanh âm lại chỉ có thể dừng lại tại một chữ “Người”, cứ vậy không ngừng lặp lại.

“Người là ...?” – Ta nhíu mày nhìn lại nàng, nàng lúc này so với mới vừa rồi hoàn toàn không giống nhau, biểu tình lúc này trông thật kỳ quái. Chẳng lẽ nàng cũng gặp qua Viên phu nhân, cho nên mới khủng hoảng

đến độ thất thố như vậy?

Nàng nhìn ta một lúc lâu, rồi cuộc vẫn là thu hồi thất thố sắc. Tự giấu cười, nàng đưa bàn tay trắng nõn, gõ gõ vào hương đàn trên bàn, dùng thanh âm không cao không thấp ở chính đường vang lên: “Minh quý nhân!”

Vừa nghe nàng nói lên thân phận của chính mình, ta cùng với Vân Châu lập tức quỳ lạy hành lễ, nguyên lai nàng chính là mẫu phi của Kì Tinh – Minh quý nhân, quả nhiên khí thế hơn người!

“Đêm qua nghe nói Hoàng Thượng muốn phong lập phu nhân, ta còn cảm thấy kỳ lạ mà đoán xem là vị cô nương nào có thể đả động trái tim sớm đã đóng bụi nhiều năm của Hoàng thượng, hôm nay vừa thấy, thì ra là thế.” – Nàng lại tươi cười như trước, chỉ là ánh mắt đã đại ra, giống như đang nhìn ta, lại giống như đang ngóng nhìn một người khác.

Ghế ngồi chưa nóng, Minh quý nhân liền vội vàng rời đi, ta cùng với Vân Châu lộ vẻ sâu thẳm nhìn nhau, vị Minh quý nhân này tựa hồ vẫn yêu thương Hoàng Thượng, ta đang thương cảm cho nàng sao? Ý tưởng này khiến ta phải tự nở một nụ cười nhạt mà nực cười thay ình, Phúc Nhã ta lỡ dính phải hào quang của Viên phu nhân rồi, nhưng ta không muốn làm bóng dáng của nàng, vĩnh viễn nép phía sau nàng. Ta nghĩ, không quá vài ngày, toàn bộ cung đình sẽ biết Phan Ngọc cùng Viên phu nhân diện mạo tương tự.

“Cô nương, người đang vui về sao?” – Vân Châu thì thảo hỏi ta.

“Nàng ta đương nhiên vui về!” – Một âm thanh không kiềm chế được lửa giận chen ngang vào cuộc hội thoại của chúng ta, ta cùng với Vân Châu kinh khởi nhìn người vừa tới.

Thực không khéo, ta vừa gặp nhân vật phiền toái nhất hoàng cung – Linh Nguyệt công chúa. Đại danh của nàng ta từ lúc chưa vào cung đã nghe thấy, Hoàng Thượng cùng Minh quý nhân có một trưởng nữ là nàng, từ nhỏ đã được bọn họ nâng niu trong tay nhưng nâng trứng, cho nên được nuông chiều từ bé, điều ngoa thất thường. Từng có hai cung nữ vô ý làm đổ canh lên người nàng mà bị đánh đến chết. Cái gọi là “Thiên tử phạm pháp xử tội như thứ dân”, lý lẽ này trăm ngàn năm không thay đổi. Chỉ là Hoàng Thượng thật sự rất sủng ái nàng, không đành lòng trách phạt, chỉ là đem nàng đưa khỏi cung, đến một nơi không xa hoàng cung là bao, thanh tâm tự tại hơn một năm, sau lại đem nàng hồi cung tiếp tục nuông chiều.

“Không biết công chúa giá lâm, có gì chỉ giáo?” – Ta tận lực tránh va chạm cùng nàng, dù sao nàng cũng là một phiền toái nan giải.

“Chỉ giáo? Bản công chúa hôm nay muốn hảo hảo giáo huấn ngươi, cho ngươi hiểu được chính mình có mấy cân mấy lượng”. Nàng vỗ bàn, thuận thế cao ngạo ngồi xuống, lập tức đưa ngón tay chỉ thẳng vào mặt ta: “Đi, đem trà đến cho bản công chúa”.

“Công chúa, ta giúp người ...” – Vân Châu mới nói vài chữ đã bị ta cắt ngang.

Ta đi tới hậu đường lấy trà Long Tĩnh ngâm vào chén nước không lạnh không nóng, đưa tới trước mặt nàng: “Công chúa, mời dùng trà!”

Nàng vừa lòng tiếp nhận trà, trước đưa lên ngửi hương trà, sau nhúm mày, trong thời gian một khắc liền đen toàn bộ nước trong chén trà toàn bộ hắt lên mặt ta, ngay sau đó là một trận thét chói tai của Vân Châu. Ta chỉ âm thầm khen mình may mắn trong lòng, may mắn ta ngâm không ngâm trà vào nước sôi, nếu không gương mặt ta bị hắt trà thế này, chắc chắn bị hủy.

“Công chúa, ngươi khinh người quá đáng”. Hai mắt Vân Châu đỏ au, dùng khăn lụa giúp ta lau sạch nước trà trên mặt.

“Đây là ta thay mặt cô nương nhà ngươi, dạy dỗ ngươi!” – Nàng đứng dậy vươn tay vỗ nhẹ vai trái Vân Châu, cuối cùng khi nói đến hai tiếng “dạy dỗ” thanh âm liền phá lệ nhấn mạnh, chỉ nghe “Ba, ba” hai tiếng, trên mặt Vân Châu lưu lại dấu tay đỏ tươi.

Ta chụp lấy cổ tay của cánh tay vừa rồi dám đánh Vân Châu, khi dễ ta có thể, nhưng nàng không được phép động tới Vân Châu.

“Làm càn, dám đối với bản công chúa vô lý như thế” – Nàng dùng sức muốn rút cánh tay về, chỉ là nàng càn giãy giụa, bàn tay ta càng siết chặt.

“Phu nhân so với công chúa, thân phận của ai cao hơn?” – Ta dùng thanh âm không lớn không nhỏ hỏi Vân Châu.

“Đương nhiên là phu nhân!” – Vân Châu mỉm cười, tức khắc lớn tiếng nói.

“Phu nhân? Cho dù là hoàng hậu cũng quản ta không được, huống hồ hiện tại thánh chỉ chưa hạ, người vẫn là một nô tỳ”. Nàng tuy rằng đau đến mức nói chuyện không thể liền mạch, cũng không quên bảo trì nét tươi cười trên mặt, điểm ấy so với hoàng hậu thật giống nhau.

“Ở đây đang có chuyện gì?” – Hàn chiêu nghi hợp thời xuất hiện, Vân Châu giống gặp được Cứu Mệnh Bồ Tát, liền vọt tới bên người nàng, dùng ánh mắt tội nghiệp mà nhìn.

Ta buông lỏng lực đạo, đem cổ tay Linh Nguyệt công chúa buông ra, hướng Hàn chiêu nghi hành lễ. Nàng nhìn sang vẻ mặt chật vật của ta, lại nhìn Linh Nguyệt: “Chuyện gì khiến Linh Nguyệt tức giận như thế?”

Linh Nguyệt xoa xoa cổ tay phẫn nộ, chợt thấy một đốm tươi máu tay, nhìn thấy kiệt tác của ta, trong lòng nàng cũng thông khoái hơn.

“Mới vừa rồi ta thấy mẫu phi ngẩn lệ hồi cung, nghe nói là mới vừa tới Lâm Nguyệt lâu!” – Linh Nguyệt ở trước mặt Hàn chiêu nghi khí diễm toàn vô, chu chu đôi môi giống như một chú cừu non dịu dàng, ngoan ngoãn, tốc độ thay đổi thật là nhanh.

“Cho nên người liền cho rằng Phan cô nương đây khi dễ mẫu phi người, cho nên đến đây, vì Minh quý nhân xuất đầu?” – Hàn chiêu nghi xảo tiểu khiến nàng không thể nào nói tiếp được điều gì.

Linh Nguyệt vuốt cằm, ánh mắt nhìn ta giấu giếm lửa giận, ta lúc này mới có thể đánh giá dung mạo của nàng.

Tuyệt cơ hoa mạo thường tinh thanh (Mặt hoa da phấn thanh thoát), đào tai hạnh kiêu hành đoan chính (mặt hạnh má đào đoan chính), nguyệt my tinh nhân thiên nhiên tính (lông mày bán nguyệt tự nhiên), lại mỏng manh như tiên oa, tư thái yếu điệu. Đáng tiếc ngày thường một bộ dáng đoan trang thanh lệ, lại thiếu mất bản chân lan tâm.

“Linh Nguyệt ngọc, theo ý của bốn cung mà nói, Minh quý nhân không phải là người mà bất luận kẻ nào đều có thể tùy tiện khi dễ được. Chắc là gặp phải một việc thương tâm, ưu sầu đáng cao, nên mới rơi lệ”. Hàn chiêu nghi mơn trớn tóc mai nàng, giải vây cho ta, mà Linh Nguyệt tựa hồ cũng hiểu được đạo lý, trầm mặc không nói, ngưng thần cân nhắc.

“Mới vừa rồi Minh Y hầu đến Tây cung, người có thuận tiện đi gặp y luôn không? Người cũng lâu rồi chưa ...” – Không đợi Hàn chiêu nghi nói hết, Linh Nguyệt lập tức đáp “Linh Nguyệt trước cáo lui!”, nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Ta lập tức hiểu rõ Linh Nguyệt vì sao thấy Hàn chiêu nghi tựa như chuột thấy mèo, ngoan ngoãn kỳ lạ, nguyên lai nàng ta sớm đã hướng trọn tâm tư về phía đệ đệ của Hàn chiêu nghi – Hàn Minh.

Ta vào nội các thay ra bộ trang phục đã ướt sũng vì nước trà, sau đó đi ra gặp lại Hàn chiêu nghi, chúng ta đem đồ thị nữ lui ra, ta tự mình vì nàng pha trà, đưa đến tay nàng, cảm tạ nàng đã giải vây cho ta, nếu không vừa rồi ta thật không biết phải làm thế nào để kết thúc chuyện này.

Nàng vẫn chưa uống trà, chính là đang thưởng thức khúc dạo đầu, nàng chợt cất giọng, sâu kín hỏi: “Đêm qua Hoàng Thượng muốn phế truất hoàng hậu, vì sao lại ngăn cản? Người phải biết rằng, hiện tại người ở bên người hoàng thượng nói gì, mỗi một câu đều có thể khiến Hoàng Thượng hạ lệnh.”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu, bắt giác hiện ra vẻ tươi cười: “Hoàng hậu đắc tội căn bản không đủ để có lý do truất phế, Hoàng Thượng đêm qua đưa ra quyết định chỉ là nhất thời tức giận công tâm, đến khi tâm tình dịu lại chắc chắn sẽ hối hận, ta đây vì Hoàng Thượng tìm một lý do để rút lại trước khi hối hận, có gì là không được?”

Trầm tĩnh một lát, nàng rót cuộc đưa chén trà đến bên miệng, uống một ngụm: “Vậy ý người là?”

“Nương nường đừng vội, thế lực của hoàng hậu tại triều đình sớm đã thâm căn cố đế, nếu muốn phế nàng, trừ phi đem thế lực đó nhổ tận gốc.”

“Người đang nói Đỗ thừa tướng?” – Nụ cười của nàng có chút đậm thốn.

“Sai, nương nương nghĩ lại xem, vì sao Đỗ thừa tướng và hoàng hậu có thể ổn tọa trên triều đình?” – Ta nhẹ giọng nhắc nhở, hy vọng nàng có thể nhận ra lý lẽ sâu xa đó.

Nàng âm thầm suy nghĩ, đột nhiên linh quang chợt lóe: “Người đang nói thái tử?”

“Đúng!” – Ta như có như không gật đầu, có lẽ ta nên đi gặp Kỳ Hữu, bây giờ hẳn đã có ta đối phó Đông cung, chẳng biết bây giờ hẳn đã đoán ra ta đang nghĩ gì?

Tiến bước Hàn chiêu nghi, ta gọi Vân Châu giúp ta truyền lời cho Kỳ Hữu, dặn dò nàng trăm ngàn lần không được để người ta phát hiện, nàng thực cẩn thận mà gật đầu. Đối với năng lực làm việc của nàng ta luôn cảm thấy yên tâm, huống chi Kỳ Hữu có thể đem nàng giữ ở bên người bốn năm, chắc chắn có dụng ý này.

Đợi lâu cũng chưa thấy Vân Châu trở về, ta liền ra khỏi Lâm Nguyệt lâu, một mình đi dạo. Hai ngày nữa chính là lúc tam vương đại hôn, cũng chính là ngày ta được sắc phong phu nhân, mơ hồ cảm thấy sự tình lúc này quá thuận lợi nhưng sao lại không như những gì ta tưởng tượng. Lời nói của Linh Nguyệt công chúa, cái nhìn của hoàng hậu đã ảnh hưởng ta chăng? Nếu thật sự không phải, ta là nên thất vọng hay là cảm thấy may mắn?

Cười lạnh ra tiếng, may mắn? Ngày đó liêu lĩnh từ Biện Quốc trốn về Kỳ Quốc là vì ai? Kỳ Vãn sao? Nếu nói là Kỳ Hữu tựa hồ thỏa đáng hơn, bất luận hẳn cứu ta vì mục đích gì, hẳn chung quy vẫn là ân nhân của ta và Dịch Băng. Ta không thích thiếu nợ nhân tình, cho nên ân của hẳn, ta nhất định trả.

“Phước Nhã, kiếp này nếu có người làm bạn, ước nguyện của ta thế là đủ”.

Lời nói của Liên Thành vào lúc này lại quanh quẩn bên tai, đổi lại mà nói, nếu không có bọn họ, ta không phải liên cam tâm tình nguyện ở lại Biện Quốc, ở lại bên người Liên Thành?

“Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy?”

Ta bị thanh âm này làm giật mình, một phát lùi ta về thực tại, Kỳ Tinh như quỷ mỵ đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, ta trừng lớn hai mắt nhìn hẳn cười đến tặc mị, hồi lâu cũng không thể nói chuyện.

“Sẽ không là bị dọa đến ngu chứ?” – Hẳn thu hồi tươi cười, hoa chân múa tay, vui sướng lắc lắc hai vai ta: “Nhìn ta, ta là ai?”

Ta bật cười, hoàn hồn sáng giọng: “Người là đồ ngốc, Tấn Nam vương!”

Hẳn nói tiếp, thần sắc lại đột nhiên chuyển ngưng, biến hóa cực nhanh làm ta kinh ngạc, hẳn nhìn chăm chăm ta hồi lâu mới nói: “Người Nghe nói sau tam vương đại hôn, người sẽ tấn phong nhất phẩm phu nhân.”

Nguyên lai hẳn là vì chuyện này mà đến, ta lặng im không biết phải nói thế nào, thậm chí hẳn sẽ không vì việc của Minh quý nhân mà đến cảnh cáo ta chứ, nghĩ đến đó sắc mặt ta càng phát ra tia ngưng trọng.

“Đã sớm đoán được người không phải một nữ tử tầm thường.” – Một trận cười khê tiện đã xuất hiện, tiếp theo lại là một trận trầm mặc. Chân mày ta càng thêm nhíu chặt, vẻ mặt của hẳn vì sao lại thay đổi? Còn nữa, hẳn rốt cuộc muốn nói cái gì?

“Sao nữa?” – Ta rốt cục vẫn là chịu không nổi không khí khấn trương kỳ quái này, nhin không được mở miệng hỏi.

“Phụ hoàng của ta già như vậy, người còn muốn gả cho ngài.” – Lời nói của hẳn đầu tiên là khiến ta sững sốt, sau chuyển sang cười điên cuồng. Nguyên lai hẳn từ xa đến đây chỉ để nói lời này với ta, hại ta khấn trương lâu như vậy, ta đây có thể lý giải thành hẳn không muốn ta làm phi tử của Hoàng thượng a.

Rốt cuộc, cơn cười điên loạn của ta bị cái trừng đầy tức giận của hẳn làm đình chỉ, ta vuốt vạt áo đậm cười: “Người nghĩ rằng ta và người nói không gả, Hoàng Thượng sẽ lập tức không sắc phong ta?”. Hoàng Thượng là thiên tử, toàn bộ Kỳ Quốc đều là của hẳn, nay hẳn muốn sắc phong ta, chẳng lẽ ta có tư cách cự tuyệt?

Hẳn tà nịnh cười, nhìn về phía chân trời xanh thẳm: “Làm hoàng đế thật tốt, muốn cái gì sẽ có cái đó!”

Bất đắc dĩ một tiếng thở dài, dù rất nhỏ, đến chính mình cũng không thể phát hiện, ta hiểu được hần lại đắm chìm chính mình trong ảo tưởng. “Vương gia, ta muốn cùng ngài thảo luận, nếu ngài là Hoàng Thượng, sẽ trị quốc thế nào?”

“Nhất gia nhân, nhất quốc hưng nhân, nhất gia nhượng, nhất quốc hưng nhượng, nhất nhân tham lộ, nhất quốc tác loạn” – Không chờ hần nói tiếp, ta liền vội vàng cắt ngang, liềm đi về tươi cười cuối cùng trên mặt.

“Vương gia, ta đang muốn đàm luận với ngài về đạo trị quốc, ngài như thế nào lại đem Tứ thư ra đây!”

“Trong Tứ thư rõ ràng viết như vậy” – Hần nhướn mày, khó xử nhìn ta.

“Nếu chỉ cần đọc sách liền có thể làm một hảo hoàng đế, thiên hạ có nhiều nho sinh như vậy, chẳng lẽ tất cả đều có tư cách làm Hoàng Thượng?”. Hần thật sự quá chân thật, có lẽ hần ở trên chiến trường kiêu hùng là vậy, nhưng nói đến trị quốc, căn bản không biết gì cả. “Vương gia vừa rồi người nhắc tới gia nhân, gia nhượng, vậy người có thể cho ta biết, thế nào là gia nhân, thế nào là gia nhượng?”

Khả dĩ đợi hồi lâu cũng không có được câu trả lời của hần, ta cười lạnh nói: “Cái gọi là gia nhân chính là khiến cho gia tộc tương thân tương ái, cung khiêm lễ nhượng. Huynh đệ tương tàn tất phải trảm thủ mà định thiên hạ, thê thiếp tranh đấu tất phải giam vào cấm cung, con cái phạm tội nhất định phải nghiêm trị để làm yên lòng thần dân. Nếu Vương gia có thể nhẫn tâm như vậy, thì người đã có bước đầu của một hảo hoàng đế. Chỉ là, ngài thật sự có thể nhẫn tâm thí huynh, cấm thê, trừng tử?”

Hần nhìn ta, đồng mục mở to đến không chớp mắt, sợ hãi như gặp quỷ, thật lâu sau cũng không thể nói ra điều gì dù chỉ một chữ.

Ta cảm thấy chính mình nói tựa hồ có chút quá, liền dịu đi ngữ khí: “Kỳ thật không phải bậc hoàng đế nào cũng có khả năng lưu danh thiên cổ, trong lịch sử đã ghi lại bao nhiêu hôn quân vong quốc, chịu người thóa mạ? Lại hoàn toàn tương phản, Hán triều có Vệ Thanh, Hoắc triều có Bệnh tướng quân, trực sấm Mạc Bắc, hoành tảo Hung Nô, lập nên chiến công hiển hách. Đường triều có Lý Tịnh tướng quân, trung quân hộ chủ, kinh qua đủ trận chiến lớn nhỏ, chưa một lần thất bại. Bọn họ chính là lưu danh sử sách, tiếng thơm thiên cổ, trở thành đề tài cho dân chúng bàn luận say sưa trong lúc trà dư tửu hậu.”

“Nói hay lắm!” – Xa xa truyền đến một thanh âm lãnh đạm đầy thưởng thức, ta nhìn về hướng âm thanh vọng tới, chính là Minh Y hầu đang bước tới gần, theo sát phía sau còn có Linh Nguyệt công chúa.

Ngóng nhìn đôi mắt hần, càng xem càng thấy giống như đã gặp qua ở đâu đó, nhưng lại

“Phan cô nương tài tình như vậy, so với nam nhi chỉ có hơn chứ không kém, nếu thân là nam nhi nhất định sẽ trở thành trụ cột quốc gia, đáng tiếc” – Lời tán thưởng của Hàn Minh khiến ta bất giác nhíu mày, hai chữ “đáng tiếc” vừa thốt ra, ta lập tức cắt ngang.

“Ai nói nữ nhi không thể vì quốc xuất lực báo đáp triều đình? Không phải tất cả hồng nhan trong thiên hạ đều như Đắc Kỷ mị chủ, Hỉ Muội loạn cung, ta – Phan Ngọc có làm sẽ làm theo gương trường tôn hoàng hậu của Đường Thái Tông!” – Từng câu chữ đều lộ ra phong thái tự tin, đồng thời ta phát hiện trên mặt hần lộ ra sắc thái kinh ngạc, mà Linh Nguyệt hết nhìn Hàn Minh, lại nhìn ta, cuối cùng biến sắc.

8. Q.1 - Chương 8: Uyên Ương Toái Hồng Trường

Ngày hoàng đạo, tam vương đại hôn, thịnh thế chưa từng có. Nô tài bận rộn lui tới liên hồi, trên mặt đều tràn đầy tươi cười, Kỳ Quốc tam vương đại hôn tất nhiên là chuyện trọng đại nhất thiên hạ. Nô tài nào cũng đặc biệt cẩn thận, sợ làm ra lỗi sai gì, tay bưng hỷ chúc, tâm phải đặt vào nó mà để chừng, chân lại cố gắng bước nhanh về phía Cảnh Nhân điện, phóng mắt nhìn lại, toàn bộ hộ vệ Tây cung đều lấy hồng cân quần ngang trán, quan viên rộn ràng, nhồn nháo cầm hậu lễ đến chúc, nhưng tất cả đều gặp phải một vấn đề nan giải, phải đứng ngoài cửa cung.

Đông cung – Vị Tuyền điện của Kỳ Hữu, Tây cung – Cảnh Nhân điện của Kỳ Vãn, Trắc Tây cung – Cẩm Thừa điện của Kỳ Tinh, chủ nhân của nơi nào cũng là người bọn họ không thể đắc tội, đi chỗ này lại phải

bỏ hai chỗ kia, đều hận không thể phân thân thành ba người, đồng thời đến tam điện xem lễ. Vì vấn đề này, đại đa số quan viên đều ở trước cửa cung bồi hồi khó nghĩ, khe khẽ thảo luận.

Mà ta, cũng có lo lắng giống bọn họ, nên đi tham gia hôn lễ ở chỗ nào. Chiều lễ mà nói, ta được Hàn chiêu nghi an bài ở tại Tây cung, nên tham gia hôn lễ của Kỳ Vãn mới là phải, nhưng ta thật sự không muốn nhìn thấy bộ dáng tươi cười rạng rỡ của hắn trong ngày đại hôn. Đi Đông cung kia càng không thể, quan hệ của ta cùng với hoàng hậu chưa thân thiết đến trình độ như vậy. Còn Trắc Tây cung? Không được, Linh Nguyệt trưởng công chúa đối với ta địch ý thâm hậu, sợ là chân trước mới bước vào đại điện, chân sau là bị nàng lôi ngược ra.

Ta còn suy nghĩ nên hay không đợi tại Lâm Nguyệt lâu, chỗ nào cũng không đi, vậy mà Vân Châu đã đem bộ trang phục mà nàng cho là đẹp, đầu cài trâm ngọc ngũ phụng, phía trên còn cài xéo một cây phỉ thúy ngọc trâm, y phục được may bằng cẩm lữ, thêu hoa văn bách oanh xuyên hoa hà y, vậy tím nhạt điểm xuyên bách tâm kết. Nàng vừa lòng, ở ta trên mặt ta chỗ này nhìn một cái chỗ kia nhìn một cái, làm hại ta toàn thân cũng không tự tại. Bất đắc dĩ hướng nàng đạm cười nói: “Hôm nay cũng không phải đại hôn của ta, người giúp ta đẹp như thế này để làm gì?”

“Đúng rồi, Nhất song tiểu yếp tài hồi điện, thập vạn tinh binh tận đảo qua (Một đôi lúm đồng tiền trên mặt, mười vạn tinh binh cũng đảo điên)” – Vân Châu rung đùi đắc ý bắt đầu lôi thi từ ra.

“Châu nhi ngốc, người không hiểu” – Ta đem trâm ngọc gỡ xuống, trước đài trang điểm tự gỡ xuống tất cả: “Ngày cưới không được quá rực rỡ hơn tân nương, ta mà đem bộ dạng này đi chúc mừng sẽ bị coi là điềm xấu.”

“Cô nương nhà chúng ta trời sinh xinh đẹp, cho dù không mặc trang phục đẹp hay đeo trang sức hoa quý vẫn dư sức làm lu mờ ánh hào quang của tân nương”. Lời nói của nàng quả thật rất là đáng yêu, ta nguyên bản phiền muộn, tâm tình nhất thời sáng sủa hẳn lên.

“Đúng rồi, Sở Thanh vương Vương phi là ...” – Ta nhỏ giọng hỏi, Vương phi của Kỳ Tinh và Kỳ Hữ ta đều đã biết, duy độc Vương phi của Kỳ Vãn ta đến nay vẫn còn không biết, có lẽ là ta không dám hỏi hắn.

“Cô nương còn không biết sao? Là Đa La Quận chúa Nạp Lan Mẫn”. Vân Châu thực kinh ngạc vì vấn đề của ta, phát ra tiếng cảm thán liên tục. “Vị Đa La quận chúa này là nghĩa nữ Hoàng Thượng thu được khi đến dân gian vi hành, ‘tài tư tế nhị, tất vi đại sự giả’ (người có tài lại biết cư xử, chắc chắn có thể làm nên chuyện đại sự) – Hoàng Thượng đối với nàng ta đưa ra bình luận như thế, sắc phong nàng làm quận chúa, tuy nhiên tới nay cũng rất ít lộ diện trong cung. Trong lúc chuyện về nàng sắp phai nhạt trong tâm trí mọi người, nàng lại tham gia tuyển Vương phi.”

Một cô nương có thể được Hoàng Thượng thưởng thức như thế, rõ ràng là một người bất phàm. Nghe Vân Châu nói, ta liền động tâm, muốn đi nhìn một cái nàng rốt cuộc là cái bộ dáng gì. Vì thế quyết định tối nay đi Cảnh Nhân điện tham gia Kỳ Vãn đại hôn.

“Cô nương, người thật sự muốn đi Cảnh Nhân điện?” – Vân Châu thì thầm tự nói, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, trầm tư trong chốc lát lại nói – “Nếu có thể, Châu nhi rất muốn đi xem chủ tử đại hôn.”

Ta ngăn người, nhìn vẻ mặt thất vọng của Vân Châu, chẳng lẽ nàng ... “Kỳ Hữ thành thân với thiên kim của Đỗ thừa tướng, chỉ là sợ tương lai không có ngày nào được yên”. Ta ngay lập tức mang đề tài chuyển dời qua người Đỗ Hoàn.

Nàng bật cười, cầm lấy dây kết ngọc bội của ta: “Kể cũng không phải, khi đó còn tưởng rằng nàng sẽ trở thành thái tử phi, nào ngờ đi dạo một vòng lại thành Vương phi của chủ tử.”

“Đỗ Hoàn tính tình như thế nào, chúng ta đều gặp qua, cho nên Kỳ Hữ sẽ không thích nàng!” – Ta có thâm ý khác, đem điều này nói ra, Vân Châu lại lâm vào một mảnh trầm tư, nhìn nàng trầm tư, ta cũng lâm vào trầm tư.

Hồng ảnh phát động, nhất liên hoa mộng, kim nghệ huân triệt, chúc quang lay động.

Tối nay tân lang trước mặt mọi người, liên tục bị các đại thần mời rượu, ta tới đây vốn để được xem diện mạo của Đa La quận chúa, lại vì tối trễ nên căn bản không thể thấy dáng vẻ nào của nàng, nàng đã sớm được đưa vào tẩm cung. Vốn định xoay người bước đi, ngẫm lại lại thấy, mọi người đều là đến đây, nếu là

cứ như vậy xoay người rồi đi thì ta có vẻ rất không quy củ. Vì thế an vị ở góc khuất nhất trong điện, nhìn chăm chăm Kỳ Vãn cười đến phá lệ tiêu sái. Trên bàn sơn hào hải vị ta một miếng cũng không nhích đưa, ngược lại rượu mạnh một ly lại cứ chui tọt vào bụng.

“Cô nương người đừng uống nữa!” – Vân Châu dùng sức muốn đoạt được chén rượu trong tay ta, nhưng ta liều chết nắm lại, không để nàng lấy ra.

“Cô nương người để tay lên ngực tự hỏi, tối nay ép buộc chính mình như thế, rốt cuộc là vì ai? Là vị Vương gia ở Tây cung Cảnh Nhân điện này, hay là Đông cung Vị Tuyền điện?” – Nói xong, nàng thử đoạt chén rượu trong tay ta, lúc này đây lại dễ dàng.

Ta ngoảnh mặt làm ngơ, lắc lư chống bàn đứng lên, Vân Châu lập tức đỡ ta, sợ ta té ngã, ta lại đem cánh tay đang được nàng nắm lấy thu về, thần nhiên nói: “Trong đây nóng quá, ta ra ngoài tìm chút gió!” – Đi chưa được mấy bước lại quay đầu lại nhìn chăm chăm Vân Châu đang muốn đi theo ta, nói – “Không cho phép đi theo ta!”

Vân thu yên tịch liêu, tu trúc nhiều hồi đường

U tịch trường đình nguyệt ánh sương, tiểu tường huỳnh ám, tiền giai cung thiết.

(Tiết thu muộn đầy tịch liêu, gió lạnh phất qua tay áo, trúc rậm che lấp lối về

Trường đình tịch tịch dưới gió sương, đom đóm bay trước tường trúc cũ, côn trùng rả rích trên hàng thềm rêu phong.)

Ta đứng bên lề đường đưa mắt nhìn mặt nước đang phản chiếu bóng trăng hư ảo trên đỉnh đầu, cùng bóng dáng ta đang chiếu trong nước, ta không khỏi phát ra một trận cười khê:

“Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân

(Nâng chén rượu kính vầng minh nguyệt, nhìn lại bóng mình trong nước bỗng hóa thành ba người)”

Nỉ non một câu, đáng tiếc có ảnh lại không có rượu, thật lãng phí một câu thơ hay như vậy của Lý Bạch Lý tiên sinh.

“Ly nhân vô ngữ nguyệt vô thanh

Minh nguyệt hữu quang nhân hữu tình”

(Người đi không nói, trăng không tiếng

Trăng có ánh sáng, người có tình)

Có lẽ câu này càng có thể thể hiện tâm tình của ta giờ phút này. Ngồi xồm xuống, đầu ngón tay kích thích mặt nước bình lặng, gợn sóng tràn ra lan tràn, băng thấm thấu hàn.

“Không nghĩ tới, một nữ tử tự phụ như Phan Ngọc người cũng có thể ngâm ra những câu thơ tiêu cực như thế.”

Ngửa đầu nhìn nam tử bước ra từ bóng đêm, đang bước về phía này, con ngươi lạnh như băng, thần sắc âm đạm, ngữ khí kiêu ngạo, chợt cảm thấy rung mình. Đến gần, mới nhìn ra gương mặt hần, Hàn Minh. Ta lại một trận cười, ta rốt cuộc nhớ tới mình đã gặp qua hần ở đâu. Ta như thế nào sớm không nghĩ tới, hần chính là vị thích khách ta cứu được ngày đầu tiên cung.

Minh Y hầu, ta cứu người, quả nhiên cứu được một đại nhân vật.

Hần cùng với ta sóng vai ngồi xồm bên bờ, tinh tế chăm chú nhìn thủy điện. Ta nhìn bóng hần trong nước: “Hầu gia vì sao cũng ra đây?”

“Ta không thích náo nhiệt!” – thanh âm vô pháp phòng như trước, ta tất nhiên có thể nhìn ra được, khối băng nhân lạnh lẽo từ đầu đến chân như một pho tượng thể này làm sao thích những nơi náo nhiệt âm ỉ.

“Thương thế của người hần là đã khỏi hần?” – Ta nói tự nhiên, con ngươi hần lại biến đổi, cả người đề cao gối bị khắp bốn phía, nhìn chăm chăm vào mắt ta, giống như giấy kẻ tiếp đây, hần sẽ cho ta đầu lia khỏi cổ.

Nhìn thẳng hần thật lâu sau, rốt cục vẫn là ta thỏa hiệp trước. Ánh mắt hần thật khiến cho ta toàn thân phát lạnh, liền muốn rời khỏi đây, hần lại hung mãnh đè lại cánh tay của ta, khí lực to lớn làm cho ta như mày.

“Buông ra!” – Ta dùng sức muốn bỏ tay hần ra, lại chỉ phí công.

“Nếu người dám tiết lộ điều gì ra ngoài, người sẽ chết thật sự khó coi”. Hần lạnh giọng cảnh cáo, trong giọng ảm hàm khí phách không cho người khác cự tuyệt.

“Ta nói người buông ra!” – Thật sự nhịn không được đau đớn, cũng không quản hần là Hầu gia, thân phận tôn quý, hướng hần rống giận.

Trong mắt hần đột nhiên hiện lên ý cười, lòng ta chợt lạnh, nụ cười thật quỷ dị. Tiếp theo, đau đớn trên cánh tay biến mất, hần đã buông tay ta ra. Đang lúc ta vừa ý cũng là lúc cả người mất trọng tâm ngã xuống hồ nước, ta uống mất vài ngụm nước. Ta sao lại ngu xuẩn như vậy, quên mất chính mình đang đứng ngay bên bờ hồ, chẳng lẽ thật sự ta say đến thế sao?

Hần ở trên bờ tựa tiểu phi tiểu nhìn ta giãy dụa trong nước. Bốn phía xung quanh căn bản không có chỗ đạp chân, rất khó lên bờ, rất muốn gọi hần kéo ta một phen, lại bị biểu tình của hần trên tức đến sinh khí, thủy chung không chịu nói ra tiếng cầu cứu.

“Ai, không ai tin nổi Phan Ngọc cũng có ngày chật vật như vậy”. Hần bắt đầu cảm khái đứng lên, nguyên bản tức giận, ta lại đem lửa giận chuyển thành bi thương, cuối cùng hốc mắt như có thứ gì đang chảy ra, đúng vậy, ta như thế nào lại có một ngày chật vật thế này?

Lòng ta chợt lạnh lẽo, tay chân cũng không giãy dụa nữa, chậm rãi chìm vào trong nước. Hắc ám vô tận dùng mãnh xâm niệm vào tư tưởng của ta, ngay cả hô hấp cũng không thể khống chế. Kỳ Vãn đại hôn, Phan Ngọc lại chết chìm trong nước, buồn cười cỡ nào đây. Nhưng vì sao giữa giờ phút này đây, trong đầu ta vẫn nghĩ về hần, nam nhân đang lợi dụng ta để bước lên ngôi hoàng thượng?

Một đoạn cẩm bào thêu kim phụng, mây ất phụng, dễ thân mà không thể gần, đôi nhân tình ẩn khuất dưới hàng mi tràn ngập hận ý, nàng nắm chặt bàn tay một nam tử thân mặc ngân giáp: “Dịch Băng, nhất định phải bảo vệ Phúc Nhã vạn toàn.”

“Mẫu hậu” – Ta thì thầm muốn vọt tới bên người mẫu thân, đã thấy người dùng sức một cái, đem Dịch Băng đang không chút phòng bị đẩy ra, ngân quang chợt lóe, cắt qua ám dạ, chủ tử đã hoàn toàn chìm ngập vào bụng. Huyết tinh, chậm rãi chảy ra, từng giọt đọng trên phiến bàn cẩm thạch u ám.

“Phúc Nhã, nếu may mắn có thể tránh được một kiếp Nhất định phải nhớ kỹ, tại Cam Tuyền điện này, máu tươi đã thấm đẫm, là máu của phụ hoàng, của mẫu hậu, của vong linh tất cả các binh sĩ” – Người dùng hết toàn lực đem những lời nói cuối cùng nói hết một lượt, mới yên tâm mà nhắm mắt, ngã xuống trước mặt chúng ta.

Ngực phảng phất một trận hít thở không thông khiến khí tức trong người như tắc nghẽn, bên tai truyền đến rất nhiều thanh âm vụn vặt, ồn ào không chịu nổi. Ta ho khù khụ một trận mãnh liệt, có một thứ gì đó rất lạnh lẽo đang trôi vào cổ họng, cuối cùng dọc theo khe miệng chảy xuống. Ta mở to mắt, mê mang nhìn người đang ngồi trước mặt mình.

“Thật may mắn, Tây cung tránh khỏi một trận án mạng huyền ảo” – Hàn Minh trong tư thế nửa quỳ bên giường, đang ngồi cạnh người ta, gặp ta tỉnh dậy rất cuộc nặng nề mà nói ra một hơi, nguyên lai khối băng này cũng có thời khắc khản trương như vậy.

Ta nhìn thấy Vân Châu, gương mặt vô biểu tình nhưng thái độ lại khác thường, kinh ngạc đứng ở phía sau Hàn Minh nhìn ta, cái loại thần sắc này dĩ nhiên là thất vọng.

“Người tới đây, đưa Phan cô nương hồi Lâm Nguyệt lâu”. Hần kêu đến hai tên nô tài giúp đem ta hồi Lâm Nguyệt lâu, Vân Châu lại thủy chung theo ở phía sau, một câu cũng không nói.

Ta vô lực vào trong phòng, Vân Châu vẫn đứng ngoài cửa. Ta thăm dạm liếc mắt nhìn nàng một cái, chẳng biết sao một chữ cũng nói không nên lời, nàng lại mở miệng nói với ta: “Cô nương, người thật làm ta thất vọng rồi.”

Toàn thân cứng đờ, dùng ánh mắt không dám tin nhìn chăm chăm đôi mắt xinh đẹp đã không còn lấy một tia ấm áp của nàng. Ta đột nhiên một trận cười lạnh, dùng sức đóng cửa lại, đem nàng cách trở bên ngoài, ta tựa lưng vào cửa, chậm rãi tựa xuống, ngồi lên mặt đến lãnh lẽo.

Hai tay cuộn lại, đem mặt vùi vào thật sâu. Thanh âm Vân Châu lại vang lên ở bên ngoài: “Ta vẫn nghĩ cô nương là cầm lên được thì cũng buông xuống được, là một nữ tử rất lý trí, không thể tin rằng, người so với những cô nương tục thế lại giống nhau.”

Ta trầm mặc hồi lâu, hít thật sâu mới nói ra một hơi, đối với chất vấn của nàng, ta chỉ cảm thấy thật tức cười: “Vì sao ta không thể giống như những nữ tử tục thế? Ta cũng chỉ là một nữ tử bình thường a” – Ngữ khí thản nhiên thoát ra từ trong miệng ta, dùng thanh âm không lớn không nhỏ mà nói, cũng không quản Vân Châu có thể hay không nghe được.

“Chẳng lẽ đơn giản ta là công chúa, ta phải gánh vác gánh nặng phục quốc? Chẳng lẽ đơn giản là ta giống Viên phu nhân, phải vì giúp các người mà làm phi tử của hoàng thượng? Các người chỉ nghĩ đến, nữ nhân này có thể giúp các người hoàn thành sở nguyện các người không thể thực hiện, lại không nghĩ tới, nữ nhân này có nguyện ý hay không”. Những hàng lệ ẩn nhẫn nhiều năm nay rốt cuộc chảy xuống, một năm trước phụ hoàng cùng mẫu hậu chết thảm ở trước mặt ta, ta cũng chưa rơi một giọt lệ, bởi vì ta nói với chính mình ta không thể rơi lệ, nếu không liền không thể gánh vác trọng trách phục quốc này. Nhưng đến hôm nay ta mới phát hiện, ta thật sự gánh vác không nổi, thật sự mệt mỏi quá.

Có người gõ cửa, một tiếng lại một tiếng, dồn dập vang dội, ta một chút cũng không để ý đến, chỉ gắt gao ôm lấy chính mình, những âm thanh ồn ào này cũng không tài nào lay động được linh hồn đang giá lạnh tưởng chừng sắp tan vỡ của ta.

Rốt cuộc, tiếng đập cửa không còn, chỉ là, cửa sổ lại bị một người phá nát, một thân ảnh từ cửa sổ nhảy vào, tiến đến trước mặt ta. Ta dùng đôi mắt đắm lệ giữa đầu nhìn người vừa tới, sắc mặt kinh biến, dĩ nhiên là Nạp Lan Kỳ Hữu.

“Người” – Ta rung động đôi môi, đầu tiên là không thể tin, theo sau lại hiện lên sắc thần ảm đạm, nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn, tất cả chua xót trong lòng đều phai nhạt.

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt ta, mắt nhìn thẳng vào mắt ta, lúc này đây ánh mắt của ta của bị những cử chỉ này của hắn làm khiên động. Hắn vươn ngón tay ấm áp lau đi nước mắt của ta, đôi mắt hắn cũng trở nên thâm trầm mà ảm nhiên nói: “Kế hoạch này, đình chỉ.”

Từng câu từng chữ khiến tâm can ta rung động, đôi mắt mong mỏi này, nó khiến ta không tài nào tìm ra bất kỳ dụng ý nào trong câu nói của hắn.

“Từ giờ trở đi, Phúc Nhã, người được tự do” – Thu hồi bàn tay đang lau nước mắt cho ta, khoe môi hắn cong lên giật giật, nụ cười cười nhu tình đến thâm thương – “Người không nợ ta cái gì, cũng chưa từng nợ ta bất kỳ điều gì” – Phân lượng hàm ý nặng trĩu trong đó khiến tâm ta vừa động, hắn muốn buông tay sao?

“Để vị” – Ta cúi đầu khẽ gọi hai chữ khiến tất cả mọi người trong thiên hạ đều phải vì nó táng tâm thất phách.

“Không cần nữa” – Nụ cười nhạt hàm chứa ba phần khinh cuồng – “Ta cứ nghĩ ngôi vị hoàng đế là mục tiêu cả đời ta truy đuổi, hiện tại lại phát hiện, nguyên lai nó lại dễ dàng buông ra như vậy”. Nhịn không được một tiếng thở dài, nhu tình lưu chuyển, khinh nhiên như gió.

Thân thể một phen khấn trương, hắn đã chặt chẽ mà ôm siết ta trong lòng, để ta tựa vào vai hắn. Ta an tâm tựa vào trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập vững vàng, cường kiện mà hữu lực, trong tâm bỗng dấy lên những cơn đau nhẹ nhẹ. Giờ phút này ta mới dám thừa nhận, hôm nay sở dĩ làm ra những cử chỉ thất thố, vốn không phải bởi vì Kỳ Vãn đại hôn, mà bởi Kỳ Hữu đại hôn.

Nghĩ đến sự lợi dụng của hắn đối với ta bất giác khó chịu, nhưng cũng chỉ có hắn mới có thể xoa dịu đi ngọn lửa đang bùng hực trong ta. Vẫn cho rằng ta liều lĩnh bỏ trốn trở về Kỳ Quốc là vì Kỳ Vãn, lại không phát hiện, người mà ta tối tưởng niệm, tối quái niệm, chung quy vẫn chỉ là hắn. Thủy chung quên không được chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, tự nhắc nhở chính mình, quan hệ của chúng ta chỉ là lợi dụng lẫn nhau.

Đối với sự liễu lĩnh của bản thân chỉ để giúp hần, lúc nào ta cũng lấy lý do là báo ân, tất cả chỉ là không muốn thừa nhận tình cảm của mình, sợ bản thân sẽ bị thương tổn?

“Thật sự không cần sao?” – Ta không thể tin tưởng mà hỏi lại một lần.

“Nếu có được ngôi vị hoàng đế, mà phải đánh đổi bằng nạng, ta thà rằng không cần”. Ngừ khí thanh khiết, chân thật làm cho ta an tâm nhắm mắt lại. Hần, thật sự vì ta mà buông tay, không tranh đoạt để vị nữa sao? Ta thủy chung không thể tin được, một nam tử hùng tài vĩ lược như vậy sẽ vì nhi nữ tình trường, đem giấc mộng tùy tay vứt bỏ, ta có thể tin tưởng hần sao?

Đột nhiên tránh khỏi lòng hần, chợt nhớ hôm nay là ngày đại hôn của hần, uyên ương hồng trướng, động phòng hoa chúc. “Người nên ly khai!”

Trong mắt hần hiện lên dị sắc, nhẹ nhàng mím môi, đôi mắt thâm trầm nhìn ta mà nói: “Tối nay ta không đi đâu hết”.

“Không được, ngày đại hôn người ở trước mắt bao nhiêu người đến Lâm Nguyệt lâu đã phạm vào hậu cung quy củ. Nếu suốt đêm không về, tất nhiên sẽ khiến cho sóng to gió lớn”. Gọi lên ý cười nhẹ, trong thanh âm chính mình thậm chí nhận ra được mấy phần chua xót.

Hần nắm chặt hai cánh tay lạnh lẽo của ta, một từ cũng không nói, giống như đang do dự. Đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, đem ta vốn đang ngồi dưới đất nâng dậy. “Toàn thân đều ướt đầm, không sợ cảm lạnh sao? Còn không đi thay một bộ xiêm y sạch sẽ”.

Cúi đầu một cái nhìn lại quần áo chính mình, mới nhớ tới ta là vừa được Hàn Minh vớt từ dưới hồ lên. Lại nhìn vào bộ hỉ bào hồng sắc của hần bởi vì vừa rồi ta tựa vào trong lòng hần, mà nhiễm thượng một tầng nước, xấu hổ đem hai tay cọ sát lấy nhau.

Hần vẫn chưa để ý, ra ngoài gọi Vân Châu, Vân Châu thật cẩn thận rào bước tiến vào phòng, Kỳ Hữu lại thâm sâu nhìn ta đầy suy nghĩ một cái, mới rời đi.

Vân Châu đi tới tủ quần áo lấy ra một bộ y phục mà xanh nhạt thêu hoa văn bách điệp đưa cho ta. Nhìn hành động của nàng, ta hỏi: “Vì sao?”

“Cô nương thay quần áo đi” – Nàng trả lời không đúng câu hỏi của ta, khẩu khí bình tĩnh, ta ngay lập tức lại hỏi: “Nói cho ta biết, đây là vì sao?”. Mới vừa rồi Kỳ Hữu đột nhiên xuất hiện, ta liền đoán được chuyện đêm nay, hết thấy đều do nàng an bài.

“Đau lòng, ta đau lòng vì cô nương”. Mấy chữ giản đơn, lại cất giấu bao nhiêu ẩn nhẫn, chua xót cùng với thoái nhượng. Cho nên nàng đã sớm thông tri để Kỳ Hữu đến Lâm Nguyệt lâu, lại ra về đối với ta thất vọng, muốn bức ta trước mặt Kỳ Hữu đem tất cả lời trong lòng nói ra. Hết thấy mọi việc, chỉ vì nàng đau lòng cho ta, đau lòng đến ngay cả đại oan của Thẩm gia nhà nàng, nàng cũng không để ý sao?

“Ta quả nhiên không đánh giá cao tình cảm của chủ tử đối với người, hần là thật sự, thật sự quan tâm người”. Đôi mắt tràn ngập niềm vui của nàng nhìn ta, tinh thuần như tuyết, Phúc Nhã ta có vinh hạnh to lớn như vậy, có thể có một người như nàng bồi bạn trước sau.

“Còn tâm ý của người đối với Kỳ Hữu thì sao?” – Nàng vô tư đối đãi ta như vậy, thật khiến ta không dám nhận. Nàng cũng là một cô nương mười bảy tuổi, nàng cũng giống ta, từ nhỏ liền tan nhà nát cửa, ta có thể được nhiều người vì ta mà đau lòng như vậy, còn nàng thì sao? Nàng tại sao không tự vì mình mà thương tâm một lần?

Hiện tại Vân Châu hết như một đứa trẻ đi ăn trộm bị người ta bắt phải, không biết làm sao, nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng mới buồn bã đạm cười: “Chỉ cầu kiếp này có thể làm bạn cùng cô nương và được ở lại bên người chủ tử, ta không cần cầu mong gì khác”.

Một đêm không ngủ, duy chỉ nghe thấy tiếng lãnh phong thét gào bên ngoài cửa lâu, trước mắt mông lung hình ảnh một gian phòng hoa chúc.

9. Q.1 - Chương 9: Mãn Đình Cẩm Thâm Tỏa

Trên trời lơ đãng từng gợn mây xanh ngắt, dưới mặt đất lá vàng rơi phủ kín, ám hương tiêu hồn. Sắc thu yên ả tựa khói sóng, mặt trời tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng thu.

Ta khẽ dựa lưng ngồi trên ghế đá bên ngoài hành lang, ngắm lá rụng ngoài đình. Nghe nói, ba vị Vương gia sau khi kết thúc đại hôn đã cùng kiều thê trở lại vương phủ, mà ta cũng đã mấy ngày rồi chưa gặp lại Kỳ Hữu. Hắn hiện tại đang làm gì? Có phải hay không lại trù tính làm cách nào lật đổ thái tử, hay là đang tìm kiếm một người mới, một người có giá trị cho hắn lợi dụng?

Mấy ngày nay, Hoàng Thượng đích thân tới Lâm Nguyệt lâu vài lần, biểu hiện của ta chỉ gói gọn trong mấy chữ khước từ, lạnh nhạt. Thậm chí ba ngày trước, hắn đối ta nhắc tới việc tấn phong phu nhân, ta lại rất to gan, cự tuyệt ý tốt của Hoàng Thượng, đến nỗi khiến hắn phẩy tay áo bỏ đi. Nhưng ta rất rõ ràng, cũng không phải một câu “Không muốn” của ta là có thể ngay lập tức xóa đi ý niệm trong đầu Hoàng Thượng, hắn dù sao cũng là một hoàng đế, bất kể thứ hắn muốn là gì, chắc chắn hắn phải có được.

Ta cứ như vậy, ngồi đó hết buổi chiều, tịch dương đem tiểu đình nhuộm đỏ dưới ánh sáng cuối ngày, khắp nơi bao phủ một sắc màu, yêu diễm mà buồn thương. Dưới hoàng hôn, tiếng chim kêu khóc u uẩn, hoa rơi rụng mà chào đón thu thiên, Vân Châu yên lặng đứng bên cạnh ta, chân thành mà ngẩn đầu nhìn đại nạn thương mang bay qua, không một biểu tình.

Tiểu yêu tử trông cửa từ đầu vội vàng chạy đến, lo lắng nói: “Cô nương, Hoàng Thượng phái người truyền lời, triệu ngài đến, đến” – Hắn cứ ấp a ấp úng, mặt gặp nạn sắc, ta kỳ quái vội hỏi: “Hoàng Thượng truyền ta đến đâu?”

“Thừa Hiến điện” – Ba chữ này không chỉ khiến Vân Châu kinh ngạc, cũng khiến ta kinh ngạc. Khiến ta đang ngồi yên trên ghế cũng phải bật dậy, kim lòng không dặng mà lập lại một lần ba chữ “Thừa Hiến điện”.

“Tiểu yêu tử người có nghe lầm không, Thừa Hiến điện là nơi mỗi ngày bách quan lâm triều, Hoàng Thượng như thế nào lại triệu cô nương đến đó?” – Vân Châu sắc mặt ngưng trọng hỏi.

“Nô tài mới vừa rồi cũng hỏi công công như vậy, nhưng hắn nói khẩu dụ của Hoàng Thượng quả thật là như vậy” – Tiểu yêu tử cũng mang vẻ mặt hoang mang khó hiểu.

Từ xưa đến nay, ngoại trừ Thái Hậu, hoàng hậu là có tư cách bước đến ngoại điện Thừa Hiến, nữ tử nếu đến gần đã là trọng tội. Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không hồ đồ đến mức này. Trực giác nói cho ta biết, Hoàng Thượng lần này triệu kiến ta nhất định là có việc vô cùng trọng yếu, dự cảm bất hảo trong lúc này nảy nở trong lòng.

Công công truyền lời dẫn ta đến ngoại điện Thừa Hiến, sau đó chậm rãi cáo lui, tựa hồ Hoàng Thượng có phân phó bất luận kẻ nào không được tiếp cận nơi này, nhìn khắp bốn phía, cả một bóng nô tài cũng không có.

Ta tiến nhập đại điện thanh lãnh, một trận hàn khí từ lòng bàn chân truyền thẳng vào tim. Trước mắt đứng là kim quang chói sáng, nạm vàng khảm ngọc, chính là long ý mà bất luận anh hùng đời nào đứng trước nó cũng phải khom lưng cúi gối, giữa đại điện vi ám vẫn tồn tại một quang huy chói mắt là vậy. Cứ mỗi khi bước lên một bước, sẽ có âm thanh vang vọng mồn một, ta phải cực lực khắc chế tiếng bước chân của mình.

Đại điện trống rỗng chỉ có mỗi ta, Hoàng Thượng đâu? Trong lòng dâng lên cảm giác mờ mịt, vô thố, đã thấy Hoàng Thượng từ phía thiên điện bên phải u ám đi ra. Hắn được một khoảng bóng tối gắt gao bao phủ, khiến ta không thể nhìn rõ mặt của hắn. Mãi đến lúc hắn bước tới long ý ngồi xuống, ta mới nhìn rõ đôi con ngươi vừa lạnh lùng, vừa tang thương đầy mâu thuẫn.

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng!” – Có lẽ do ta quá bận với những suy nghĩ trong lòng, đột nhiên quỳ xuống, đầu gối va chạm mặt đất phát ra một tiếng lợi vang. Ta nhú mi, nhìn xuống đau đớn hướng hắn lễ bái, nhưng hắn thật lâu sau cũng không gọi ta đứng lên. Ta ngẩng đầu nhìn vị Hoàng Thượng đang im lặng, một từ cũng không thốt, lại trong mắt hắn tìm được nhiều loại cảm xúc, giống như trầm tư, giống như do dự, giống như đang đứng trước một quyết định quan trọng. Ta bị ánh mắt của hắn nhìn như vậy, thật bất an, sợ hãi lại từ trên đầu buông xuống, chờ đợi hắn lên tiếng.

Đến lúc hai đầu gối ta bắt đầu tê dại, hắt từ tay áo rộng thùng thình lấy ra một tấu chương, trên mặt đột nhiên trở nên dị thường tức giận: “Trẫm muốn người tới quyết định, trẫm nên xử trí việc này như thế nào” – Hắt vừa cất tiếng, tấu chương đã bị quăng đến bên chân ta.

Ta run rẩy đem nó nhặt lên, trên mặt đại biến, bởi vì tấu chương này được ký tên “Nạp Lan Kỳ Hữu”, sớ ruột đem nó mở ra, bên trong chỉ có một hàng chữ mạnh mẽ hữu lực, một hàng chữ khiến cho ta khắc cốt minh tâm, đời này kiếp này không quên được.

“Phan Ngọc và nhi thần, là thật tâm yêu nhau”.

Cánh tay càng lúc càng run rẩy đến lợi hại, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên. Lệ, từng giọt từng giọt long lanh như tuyết trắng rơi đọng trên trang giấy, không thể tin được. Hắt, thật sự vì ta, muốn buông tay tất cả sao?

“Hoàng Thượng..... Hắt Thành vương hắt.....” – Ta thì thào suy nghĩ vì hắt giải thích, muốn cầu Hoàng Thượng tha thứ cho hắt, nhưng ngay cả một câu trọn vẹn ta cũng vô pháp nói ra.

“Người không biết, trẫm từ năm năm trước đã hứa với hắt một việc” – Hắt đột nhiên đem đề tài thay đổi, thở dài rất khẽ – “Ta nhận lời hắt, chỉ cần hắt có năng lực lật đổ thái tử, mà có thể bịt miệng cả thiên hạ, không để mọi người đối với chuyện này có gì bàn tán, ngôi vị hoàng đế này là của hắt.”

Ta toàn thân ngẩn ra, chợt trầm mặc, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt vắng lặng của Hoàng Thượng, trong cổ họng như ứ nghẹn thứ gì đó, khiến thanh âm không thể phát ra.

“Chuyện tới nay, trẫm cũng không còn cách nào khác mà phải nói cho người biết, trong lòng trẫm vốn chỉ có một mình Kỳ Hữu mới đủ tư cách kế thừa đế vị. Trí tuệ hải thế, hùng thao vĩ lược, tâm ngoan thủ lạt. Nếu hắt có thể bước lên ngôi hoàng đế, nhất định có thể làm nên những chuyện kinh thiên hải tục, đem Kỳ Quốc tiến đến một thịnh thế chưa từng có” – Lời nói tự tự hữu lực, lay động lòng ta, trong đại điện vắng lặng chợt vang vọng thanh âm của hắt. Ngực khí lại dị thường kích động, có thể thấy được trong lòng hắt đang cảm thấy may mắn biết bao, tự hào biết bao khi có một người con như vậy.

“Thái tử mặc dù không kém, nhưng hắt chỉ là con rối do hoàng hậu nuôi dưỡng. Nếu tương lai chấp chưởng gặp phải chính sách quan trọng, hoàng hậu dị kỹ bài trừ, chỉ sợ sẽ lại có thêm một Võ Tắc Thiên. Cho nên thái tử nhất định phải phế, trẫm tuyệt không cho phép hậu cung độc đại, trẫm muốn nói cho nàng ta biết rằng, giang sơn này chung quy là thiên hạ của đế vương. Cho nên mười năm trước, trẫm tuyển một Hàn chiêu nghi có dã tâm ngang hàng hoàng hậu tiến cung để kiềm chế thế lực của nàng ta. Suốt mười năm, trẫm tọa sơn quan hổ đấu, cùng Kỳ Hữu bí mật bồi dưỡng ra một quân đội. Hoàng hậu như thế nào cũng không liệu được, đưa con thân sinh của nàng lại đem nàng bán đứng.”

Hoàng Thượng nhìn ta – kẻ lúc này đã không còn sức để mở miệng nói bất kỳ điều gì, gọi lên một chút tà ác tươi cười, nói: “Phúc Nhã công chúa, người cũng có phần trong kế hoạch này của ta!”

Từ lời nói này của hắt ta đã có thể đoán được, ta không chỉ có trong kế hoạch của hắt, mà nhân vật ta đang phải sắm vai đây, là một nhân vật đặc biệt quan trọng.

“Trẫm sớm đã nghĩ đến, nếu muốn chân chính phế truất thái tử, đem thế lực của hoàng hậu nhổ tận gốc, nhất định phải có ngòi nổ. Ta từng đem bức họa của Viên phu nhân đưa cho Kỳ Hữu xem, ta muốn hắt đi tìm một nữ tử có dung mạo giống nàng. Mãi đến ngày ấy, ta ở Đông cung nhìn thấy người, liền hiểu được, người là quân cờ Kỳ Hữu tìm được cho ta, chỉ là, hắt không có nói cho ta biết! Đến khi ta chất vấn hắt, hắt mới đem thân phận của người nói thẳng ra, ta liền đoán được hắt đối với người đã có động tình sinh ý, vì không để hắt làm ảnh hưởng kế hoạch chúng ta đã trù tính nhiều năm, ta khẩn cấp muốn phong người làm phu nhân!”

Ta cười khổ một chút, đã sớm thấy kỳ quái, Kỳ Hữu vì sao biết diện mạo Viên phu nhân. Đoán đủ trăm ngàn loại nguyên nhân, lại không nghĩ tới, hết thảy mọi chuyện đều do vị đế vương thiên tử đứng ra chỉ đạo.

“Đáng tiếc, hắt vẫn thoát không khỏi một chữ “Tình”, rốt cuộc lại muốn vứt bỏ trẫm, muốn trẫm một mình đối mặt cùng thế lực cường đại của hoàng hậu” – Ánh mắt hắt hiện lên bi thống cùng bi thương.

Nghe Hoàng Thượng gằn từng tiếng, ta mới phát hiện, nguyên lai là ta khờ khạo đến buồn cười, từng nghĩ tình cảm của hắt dành cho Viên phu nhân là thứ tình cảm thuần chân đến đường nào, lại không nghĩ rằng,

hắn cuối cùng chỉ là kẻ lợi dụng danh nghĩa của Viên phu nhân để củng cố quyền lực bản thân. Đây là bi ai của một kẻ thân là đế vương sao? Nhất định phải kiềm chế thiên hạ, ngay cả mối tình sâu đậm nhất cũng có thể buông lơi?

Yêu, cả đời chỉ một lần, chỉ yêu một người là Viên Tuyết Nghi.

Những lời này lại hiện lên trong đầu ta, yêu, đến phút cuối cũng không trọng yếu bằng quyền lực?

“Trẫm rất hiểu Kỳ Hữu, hắn là người có dã tâm. Nếu hắn thật sự bỏ qua cơ hội này, tương lai hắn nhất định sẽ hối hận, sẽ thống khổ”. Hoàng Thượng từ trên long ý đứng dậy, đi đến trước mặt ta, nhìn xuống kẻ đang quỳ là ta, muốn nói gì, lại bị ta giành trước: “Đỗ Hoàn cũng là do người muốn mượn sức Đỗ thừa tướng nên được tuyển làm Vương phi của Kỳ Hữu!”

Hoàng Thượng nhìn ta, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, sau đó cười to, cười đến đặc biệt khinh cuồng: “Hoàng hậu hướng ta nhắc tới vì chuyện tuyển phi cho thái tử cùng chư vương, ta liền đoán được dụng ý của nàng, muốn mượn sức Tô đại tướng quân làm hậu thuẫn quân sự. Nàng lại không nghĩ rằng mượn sức Tô đại tướng quân, lại bỏ thân đệ đệ Đỗ thừa tướng. Không lâu nữa, trẫm sẽ chứng minh cho nàng ta xem, quyết định của nàng có bao nhiêu ngu xuẩn!”

Ta bất giác cười lạnh thành tiếng, có lẽ hành động này ở trước mặt hoàng thượng là vô cùng bất kính, nhưng ta không còn sức quản nhiều chuyện như vậy. Ta lạnh lùng nhìn về mặt đắc ý của Hoàng Thượng: “Hoàng thượng cũng nên nói cho nô tỳ biết, lần này người triệu kiến ta là vì chuyện gì?”

“Người là một nữ tử thông minh, không cần trẫm dạy người phải làm gì, đúng không?” – Hắn có thâm ý khác trong lời nói, lại đổi lấy một trận cười lạnh của ta, nguyên lai hoàng đế này một chút cũng không đơn giản. Hắn đem tất cả mọi người đùa bỡn trong lòng bàn tay, quả nhiên không hổ là Hoàng Thượng, người lãnh đạo một Kỳ Quốc cường đại như thế này.

Tâm đã định, chậm rãi lộ ra ý cười, mâu quang tập trung nhìn Hoàng Thượng, ngạo nghễ nhìn hắn, lúc này khí thế của ta tuyệt đối không thể thua hắn, cho dù hắn là thiên tử, là Hoàng Thượng: “Phúc Nhã không hiểu, thỉnh Hoàng Thượng minh kì.”

Hắn mày kiếm chợt nhú thành một đường, như một mũi nhọn muốn đâm sâu vào tim người khác, sắc mặt thuần chân nhưng lạnh lùng khóa ta cứng đờ một lát: “Trẫm cho người hai con đường, hiện tại trở về Lâm Nguyệt lâu, cho rằng chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, chờ đợi ý chỉ sắc phong của trẫm, trợ giúp trẫm quét dọn thế lực Đông cung” – Thanh âm mỉa mai hoặc lại ẩn chứa nhu tình vang vọng bốn phía, bất chợt thái độ lại thay đổi nhanh chóng, lãnh ngâm nói: “Nếu như không thuận theo, người sẽ biến mất.”

Ta ức chế không được, cười lên thành tiếng, trăm ngàn ý niệm trong đầu chợt lóe lướt qua: “Xin hỏi Hoàng Thượng, cái gì gọi là biến mất?”

Đôi chân mày mỏng cùng đôi mắt anh duệ nhếch lên, sắc mặt chợt có chút âm trầm: “Như vậy Phúc Nhã công chúa muốn chọn con đường thứ hai? Người thật sự không cần phục quốc?” – Hắn thu hồi ý cười trên mặt, nhưng lại quỳ một gối xuống ta trước mặt ta, cùng ta nhìn thẳng. Ta xem không hiểu thâm ý trong đó, lại nghe hắn lại mở miệng – “Chỉ cần người gạt đầu một cái, ngày mai trẫm liền xuất binh thảo phạt Hạ Quốc.”

Ý cười ở bên môi lại lớn hơn nữa, điều kiện thực mê người. Liên Thành hứa bốn năm, Kỳ Hữu hứa tám năm, câu nói “Ngày mai” của vị hoàng đế này phá lệ rút ngắn, căn bản không thể cùng hai điều kia đánh đồng, chỉ là.....

“Hảo ý của Hoàng Thượng, Phúc Nhã vô cùng cảm kích!”

“Người không muốn?” Ngực khí của hắn phút chốc đông lạnh, sát ý nổi lên bốn phía.

“Là Kỳ Hữu không muốn” – Thanh âm của ta đột ngột cao lên, ý tứ cường ngạnh, chưa được hắn cho phép đã đứng dậy, hai chân đã sớm đã quỳ lâu mà chết lặng. Nhưng hiện tại đến phiên ta cúi xuống nhìn hắn, hắn vẫn đang trong tư thế nửa quỳ, hắn tựa hồ không ngờ đến ta sẽ đột nhiên đứng dậy, nhưng lại tim đập mạnh và loạn nhịp ngưỡng mộ ta một hồi lâu. Ta cười thâm trong lòng, tiện đà nói: “Kỳ Hữu chính miệng nói với ta, kế hoạch này, đình chỉ.”

Đến khi ta nói xong, hấn mới ý thức được hiện tại chính mình đang quỳ gối trước mặt ta, trong một khắc liền mất tự nhiên, nhưng rất nhanh điều chỉnh, tao nhả đứng lên: “Như vậy, ngươi liền biến mất đi.”

Đến tận Giờ Dậu, ta mới trở lại Lâm Nguyệt lâu, Vân Châu gặp ta bình yên mà về cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Ta cùng với nàng đứng ở bên trong đình viện chưa vào nhà, thanh phong thổi lúc xa lúc gần, bóng lan lay động, hương bay khắp viện.

“Cô nương, Hoàng Thượng triệu ngài đi làm cái gì?” – Vân Châu bất an hỏi ta, dường như mơ hồ nàng đã nhận ra chút gì.

Bàn tay đang ẩn nấp bên trong tay áo vô cùng căng thẳng, dùng sức nắm chặt tấu chương mang về từ Thừa Hiến điện, ta không đáp, chỉ hỏi lại: “Nếu như Kỳ Hữu bước lên ngôi vị hoàng đế, nhất định sẽ là một minh quân lưu danh thiên cổ chứ?”

“Thiên cổ minh quân Châu nhi vẫn không dám nói, nhưng ngài nhất định sẽ trở thành một Kỳ chủ có một không hai trong lịch sử” – Nàng dùng sức gật đầu, tỏ vẻ đối với Kỳ Hữu nàng luôn khẳng định cũng như tán thành.

“Như vậy, nếu như ta giúp hấn” – Ta đem ánh mắt hướng tới bầu trời đêm tối đen ảm đạm, nói đến một nửa, Vân Châu liền đánh cắt ngang ta.

“Chủ tử tuyệt đối sẽ không lợi dụng người để đi lên ngôi vị hoàng đế” – Lại là một câu khẳng định, lại dùng vài phần lực đạo nắm tấu chương trong tay, lại phát hiện Vân Châu đã quỳ gối trước mặt ta – “Chủ tử cô tịch hai mươi năm, thật vất vả tìm được một người có thể bầu bạn bên cạnh, khiến ngài có thể tìm lại cảm giác thanh thoi, cô nương, người trăm ngàn không thể bỏ lại chủ tử!” – Nàng giống như ý thức được điều gì, dùng ngữ khí cầu xin khẩn cầu ta.

Than thở một tiếng, đem nàng đỡ dậy: “Châu nhi ngốc, ta làm sao có thể rời khỏi hấn?” – Vuốt ve thất lưng của nàng, ta nhẹ giọng trấn an – “Ngày mai khi hấn lâm triều, thay ta truyền đạt một lời nhắn, ta sẽ ở chỗ cũ chờ hấn.”

Vân Châu nghe xong, ngữ khí lập tức cao hứng, sung sướng mà gật đầu: “Cô nương yên tâm, Châu nhi nhất định thay người truyền lời.”

Hôm nay trời vừa sáng ta liền rời Lâm Nguyệt lâu, hướng về “Chỗ cũ” của chúng ta – Vị Tuyền cung mà đi. Bởi vì Kỳ Hữu đã rời đi, nên ở đây cả nha hoàn cùng thị vệ đều rất ít. Ta thần không biết quỷ không hay lưu tiến vào tấm ốc của Kỳ Hữu, đợi hồi lâu cũng không thấy hấn đến, mắt nhìn nhuyển thác trước mặt, bắt đầu sinh buồn ngủ. Nhất định là đêm qua không ngủ ngon, hôm nay lại sáng sớm đã ra ngoài. Tâm niệm vừa động, ta liền cúi mặt cúi vào chăn đệm, dù sao hấn hấn là không về sớm như vậy, ta có thể an tâm ngủ được một canh giờ, lát nữa tỉnh lại đợi hấn cũng không muộn.

Đem mặt vùi vào chăn đệm mềm mại, ngửi được hương thơm thanh thơm ngát, là mùi hương đặc trưng của Kỳ Hữu. Đã biết hấn được gần hai năm, tuy rằng thời gian ở chung chưa phải nhiều, bình thường đều là vội vàng đến vội vàng đi, nhưng đặc hữu hương vị trên người hấn, ta luôn ghi nhớ trong lòng.

Nhắm mắt lại, nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt Kỳ Hữu, đôi mắt ôn nhuận của hấn tựa như có gió xuân phảng phất, ôn nhu đem ta đang bị thương lên lưng ngựa Suy nghĩ dần dần bị gió thổi đi, cơn buồn ngủ dụ hoặc khiến ta không thể kháng cự, lại tham lam lưu luyến giờ khắc yên tĩnh này.

Mơ hồ nhập nhèm, hình như có một con “sâu” du đãng đang qua lại trên mặt ta, ta thực bực bội mà vươn tay gãi gãi khuôn mặt, muốn đuổi nó đi. Lại không nghĩ rằng nó càng ngày càng làm càn, rên rỉ một tiếng, xoay người nằm nghiêng, tiếp tục tiến vào mộng đẹp.

Sâu? Ta chậm rãi hoạt động đầu óc đang mờ mịt tự hỏi. Sau một lúc lâu, ta đột nhiên mở mắt, đối diện trước một đôi mắt đang mỉm cười nhìn ta, ta lập tức ngồi bật dậy trên giường, cơn buồn ngủ lập tức biến mất dạng.

“Khi nàng ngủ bộ dáng thật đáng yêu” – Hấn đang ngồi nghiêng ở mép giường, hai tay chống đỡ hai sườn của ta, đem ta toàn bộ ngã vào lòng hấn.

Ta không được tự nhiên xê dịch về phía sau, tư thế này thật sự ái muội, ta xấu hổ mà tăng hăng thông yết hầu che dấu bất an trong lòng: “Người đã đến rồi!”

“Muốn ta sao?” – Hấn trêu tức mà khêu mũi của ta, tràn ngập ý cười hỏi.

“Tân hôn vẫn còn khoái trá sao?” – Lời vừa ra khỏi miệng ta liền hồi hận, chỉ thấy nét tươi cười trên mặt hấn liềm đi, đổi thành hung ác, nham hiểm, lãnh lệ, không khí khẩn trương bất ổn ở tràn ngập chung quanh.

Đến lúc ta nghĩ hấn sẽ đứng lên mà rời đi, hấn lại mở miệng: “Phức Nhã, ta chỉ muốn nàng!” – Đáy mắt lộ ra một tia kiên định cùng mê ly.

Ta gật gật đầu, nhìn hấn mà cười lại, trong đôi đồng tử của hấn phản chiếu bóng dáng ta, khiến ta nhìn đến xuất thần, mãi đến lúc hấn cúi đầu xuống, hôn trụ đôi môi của ta. Ta mở to hai mắt ngóng nhìn từng đợt từng đợt nhu tình tỏa ra từ đôi nhãn tình đó, phút chốc kinh ngạc, một cảm giác tinh tế ôn nhu nhuyễn lan tràn trong khoang miệng, hô hấp trở nên nóng bỏng, hấn cùng ta giao hòa, say mê nút nhả.

Ta không chế không được, thì thảo rên rỉ thành tiếng, xiêm y trên người cũng một kiện rồi kiện chẳng biết đi đâu. Trán, mắt, cằm, cổ, môi, mỗi một tắc trên mặt ta đều dao động, mùi tình dục lan tỏa nồng đậm khắp thân thể chúng ta. Cuối cùng, hấn ôm ta, cùng nhau tiến vào trong giường, hai bàn tay đặt trên cơ thể ta không ngừng chuyển động, vuốt ve. Khiến ta một trận run rẩy, mỗi một khóa da thịt trên người ta lúc này đều bùng bùng hỏa nhiệt, tâm trí cũng trở nên lảo đảo, mơ hồ.

Vào lúc này hấn lại đột nhiên dừng lại mọi động tác, nhìn lại ánh mắt ẩn nhẫn của hấn, ta không khỏi lộ ra nét mặt mê mang: “Phức Nhã! Không phải lúc này” – Thanh âm của hấn lúc này trở nên khàn khàn, trầm thấp, ngón tay khê luồn vào bên trong tóc ta, đem ta ôm sâu vào lòng. Má ta kề sát vào lồng ngực nóng rực như lửa đỏ, trong lòng sớm đã rối loạn phương tắc.

“Ta nhất định sẽ cho nàng một danh phận, ta muốn nàng danh chính ngôn thuận làm thê tử của ta – Nạp Lan Kỳ Hữu”. Hấn gắt gao ôm lấy ta, tựa như muốn đem thân thể của ta và hấn hòa làm một.

Mà ta, có thể im lặng để nói rằng ta đồng ý với những lời này của hấn không? “Kỳ Hữu, ta” – Ta do dự mà lắp bắp, nói mãi vẫn chưa nói xong.

“Nàng làm sao vậy?” – Hấn khẩn trương hỏi.

Ta bỗng cong môi thật cao: “Ta đói bụng!”

Hấn ngạc nhiên nhìn ta một hồi lâu, lập tức mỉm cười. Đến tận lúc này đây, ta mới thật sự cảm nhận được nụ cười của hấn, nụ cười chân tâm với ý cười tràn ngập đáy mắt, không phải là kiểu mặt cười thần không cười, hờ hững, lãnh đạm lại quý dị. Hấn hiện tại, đã muốn oàn toàn rộng mở nội tâm đối với ta. Nhưng đối với chúng ta, tất cả chỉ mới là bắt đầu, nhưng phải chăng, chúng ta cũng sớm phải kết thúc? Ta thật sự không cam tâm

Giờ Dậu ta mới chia tay cùng Kỳ Hữu ở Vị Tuyền cung, nhớ mang máng lúc gần đi hấn nói muốn ta chờ hấn, hấn nói không bao lâu nữa, hấn sẽ cưới ta làm thê tử. Ta như trước đam cười không nói, những chua xót chỉ có thể giữ trong tim mà tự nói ình, Hoàng Thượng không có khả năng đồng ý cho việc ta và hấn ở bên nhau. Ở trong lòng Hoàng Thượng, đã không còn coi việc diệt trừ thế lực Đông cung là trọng yếu, cho nên, Hoàng Thượng nói với ta: “Trong vòng ba ngày, nếu người không biến mất khỏi Kỳ Hữu, biến mất khỏi Kỳ Quốc, vậy đừng trách trẫm ra tay trợ lực, giúp người biến mất.”

Ta biết cái Hoàng Thượng gọi là trợ ta biến mất, nó nghĩa là – giết không tha! Hấn hiện tại cho ta cơ hội, muốn ta tự thân rời đi. Nhưng ta không rõ, hấn vì sao cấp cho ta cơ hội tự biến mất này? Hấn không sợ ta sẽ đem việc này nói cho Kỳ Hữu, càng khiến cho hấn thêm phần loạn sao?

Trở về Tây cung, vẫn chưa về Lâm Nguyệt lâu, mà là chuyển hướng đến ngoại cung Phi Hương. Hỏi nhóm nô tài Minh Y hầu có đang ở trong tẩm cung của Hàn chiêu nghi hay không, bọn họ nói đã ở trong đó khá lâu. Ta lại không vào Phi Hương cung, đứng vào Hàn chiêu nghi thì sự việc liền phiền toái. Cho nên liền đứng ở ngoài cửa cung chờ hấn đi ra, gió lạnh bất ngờ thổi lại, nhưng sao ta lại không cảm nhận được dù chỉ một chút cảm giác mát mẻ?

Bóng trăng đêm nay như ngọc, từng chiếc lá rơi rụng thoang thoang hương thu, đêm nay chẳng những lạnh mà còn quá yên tĩnh, hoàng cung này chỉ khiến ta cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, cao lầu họa các dưới ánh trăng lấp lánh dát vàng. Nhìn này con đường kang trang lại thê lãnh, chỉ có cảm giác trang nghiêm.

“Người như thế nào lại ở chỗ này?”

Thanh âm lãnh đạm như hàn băng, không cần quay đầu lại, cũng biết Hàn Minh đã từ nội cung Phi Hương đi ra. Hắn ở trong đó thật là quá lâu, ta đã đợi hắn suốt một ngày.

“Người là thống lĩnh cấm vệ Kim Lăng thành, ta muốn người cho ta một thứ giúp ta có thể đi khắp đông tây cũng thông suốt, không gặp bất kỳ cản trở nào” – Ta cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp thiết nhập chính đề.

“Người phải rời khỏi?” – Thanh âm bình tĩnh vô ba của hắn rốt cuộc có biến hóa, hắn bước tới trước mặt ta, nhìn chằm chằm ta, muốn từ trong mắt ta tìm được đáp án.

“Người không cần hỏi nhiều, người chỉ cần giúp ta rời khỏi” – Không nghĩ sẽ trả lời hắn, người biết chuyện này càng nhiều, sẽ có càng nhiều nguy hiểm.

“Dựa vào cái gì ta phải giúp người?!” – Hắn buồn cười nhìn bốn phía, cuối cùng lại bồi hồi nhìn ta.

“Chỉ bằng ta đã cứu người một mạng, hiện tại là thời điểm người có thể báo ân” – Ta tận lực bảo trì tươi cười trên mặt, cũng cảm thấy lo lắng rằng hắn sẽ không giúp ta. Nếu ta không rời khỏi hoàng cung, ba ngày sau Hoàng Thượng thật sự sẽ giết ta, ta tin tưởng.

Vốn muốn Hoàng Thượng hạ một đạo ý chỉ giúp cho ta có thể an toàn rời đi, nhưng nghĩ lại một lúc, ta lại cảm thấy không có khả năng, Hoàng Thượng sở dĩ muốn ta biến mất chỉ vì muốn cho Kỳ Hữu tìm không ra ta, có thể an tâm tranh đoạt đế vị. Nếu hắn hạ chỉ chẳng khác nào tương đương chiếu cáo thiên hạ, Phan Ngọc là Hoàng Thượng tiến bước, Hoàng Thượng không thể nào lại muốn bị người trong thiên hạ nhạo báng. Cho nên ta mới đến tìm Hàn Minh giúp ta, xem như ta đặt hết tất cả cho ván này.

Hắn trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc thở dài, từ trong áo lấy ra một khối lệnh bài, đưa tới trong tay ta. Ta nhìn khối lệnh bài được khắc tinh tế một chữ “Minh”, đây là thông hành lệnh của ta. Cảm kích liếc nhìn hắn, hắn lại lảng tránh ta.

“Người nếu ly khai, Hàn chiêu nghi làm sao bây giờ? Nàng đem mọi hy vọng ký thác trên người người” – Hắn cúi đầu, nhìn thạch trụ trước mặt, thanh âm hoảng hốt.

“Nếu Hàn chiêu nghi thật sự muốn diệt trừ hoàng hậu, như vậy đi tìm Kỳ Hữu đi” – Ta xem hắn sắc mặt theo từng lời ta nói mà có chuyển biến, hắn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm ta, giống như những gì ta nói là một việc vô cùng đáng chê cười: “Những lời ta nói với người đêm nay, đừng cho bất luận kẻ nào biết, nếu không người sẽ có nguy hiểm rất lớn. Còn nữa Đem tất cả những người đã thấy ta hôm nay, giúp họ im miệng đi.”

Ta tin tưởng y theo trí tuệ thông minh Hàn Minh, có thể lý giải lời nói của ta. Huống chi, hắn là Minh Y hầu, ban đêm xông vào đông cung, hắn tuyệt đối không phải là kiểu người có lá gan nhưng không có não, càng không phải là kẻ không có tâm cơ.

Kỳ Hữu, ta đi đây.

Chàng trời sinh vốn là để làm một bậc đế vương, ta không thể làm một vật cản trên vương đạo của chàng, bất luận dù chúng ta có xa cách nhau thế nào, tâm của Phúc Nhã luôn hướng về phía chàng. Ngay từ lần đầu gặp mặt một năm về trước, ta đã đem tâm của mình ra giao cho chàng rồi.

10. Q.1 - Chương 10: Tiêu Tiêu Tuyết Trung Mai

Biện quốc – Kinh Châu thành

Nơi nơi uyên ương đi đâu cũng có cặp, những người cô đơn đi trên đường có vẻ cũng không ít, con đường đông đúc, dường như ai ai cũng đổ về đây, tựa cô nhận hồi quy.

Trên bầu trời sương mù nhàn nhạt, che mờ một tầng nhật quang, ánh sáng mờ ảo như khói phơ phất, sương mù mang một màu đỏ tiêu hồn người.

Ta đang ngồi trong một tửu lầu xa hoa nhất Kinh Châu, ném một số tiền thưởng khá lớn cho tên tiểu nhị, hẳn liền giúp ta tìm được một bàn cạnh cửa sổ, trên lầu hai, vị trí này vừa yên tĩnh vừa có thể quan sát cảnh sắc của toàn thành. Lấy cả hai tay chống lên bàn để nhìn ra xa cảnh sắc Kinh Châu, lại có một cảm giác thương cảm khó nói.

Ta rời khỏi Kim Lăng đã hơn một tháng, tuy rằng suốt đường đi không hề bị ai truy đuổi nhưng trong lòng lại dâng lên cảm giác mất mát khó tả. Phải chăng trong tiềm thức, ta luôn mong muốn Kỳ Hữu sẽ tìm ra ta? Nhưng điều này không thể, hoàng thượng sẽ không cho phép, nghĩ đến đó liền cảm thấy trong người như có áp lực, khó chịu đến không chịu đựng được. Hoàng thượng muốn ta biến mất khỏi Kỳ quốc, biến mất khỏi tầm mắt của Kỳ Hữu, Hạ quốc khẳng định ta không thể đi, ở đó, đa phần các quan viên đều đã gặp qua ta, bắt đầu dĩ chỉ có thể đến Biện quốc. Tin tin rằng, không thể nào khéo đến mức có thể gặp Liên Thành được, hẳn đường đường là thừa tướng một nước, chỗ của hẳn là Biện Kinh, vì hoàng thượng mà giải quyết âu lo, chia sẻ quốc sự, bày mưu tính kế.

“Tư vãng sự, tích lưu phương, dịch thành thương. Nghĩ ca tiên liêm, dục tiểu hoàn tần, tối đoạn nhân tràng.”

(Nhớ chuyện cũ, lại nhớ tích xưa một thời, trong lòng bỗng chuyển hóa thành đau thương. Lại nhớ về khúc ca đầu tiên, bỗng cười đến náo lòng, muốn cười ột lần sau cuối)

Ta một tay chống cằm, cứ như vậy mà than nhẹ một câu.

Ta lúc này nên đi con đường nào? Có nên hay không, dừng chân tại Kinh Châu? Nếu dừng chân ta phải tìm việc gì để làm cho qua thời gian đây? Nhưng, ta căn bản không thiếu tiền, viên nhân ngự dạ minh châu của Hàn Chiêu nghi không nói, chỉ cần túi vàng Hàn Minh đưa cho ta lúc đi cũng đã đủ cho ta tiêu xài. Bây giờ đã buông xuôi chuyện phục quốc, lại chợt nhận ra, mình còn chuyện gì để làm?

“Cô nương, đồ ăn của người đến đây” – Tiểu nhị đem thức ăn cẩn thận đặt xuống bàn ta, trên mặt tràn đầy ý cười nịnh nọt, trong miệng còn không ngừng gọi tên từng món ăn – “Phù dung kim ngư hà, kim thiềm thộn san hô, hồng khẩu quả tử li, hồng bái hùng chương, tố sao thái tâm ... ”

Một mâm đồ ăn đầy bàn khiến ta nhìn đến hoa mắt ngây ngốc, mới vừa rồi khi gọi món, ta bảo hẳn chỉ cần tùy tiện lấy vài món đặc sản, không nghĩ tới lại thành gọi nhiều thứ như vậy, ta một người ăn thế nào cho hết? Tuy rằng tiền của ta rất nhiều.

Hắn còn chưa kể hết tên món ăn, vị cô nương đối diện liền vỗ mạnh vào chiếc bàn tròn, hướng về phía chúng ta mà rống giận: “Tiểu nhị, không phải ngươi nói không có hồng bái hùng chương sao, vì sao lại đem lên cho nàng ta?” – Thanh âm sắc nhọn vô cùng, đem toàn bộ thanh âm huyền ảo trong tửu lầu áp chế tất cả, tất cả mọi người đều đem ánh mắt đổ về phía ta và nàng, tiểu nhị lúng túng nhìn vị cô nương kia.

“Tiểu nhân có nói vậy, bởi vì hồng bái hùng chương đã được gọi bởi vị cô nương này đây, mâm trên bàn này chính là mâm cuối cùng!” – Hẳn cố gắng cười làm lành, muốn xoa dịu trận xung đột này.

“Không có gì, nếu vị cô nương này thích, ngươi cứ bưng cho nàng đi” – Huống hồ một mình ta cũng ăn không hết số đồ ăn này, vì thế đem mâm hồng bái hùng chương dời ra một tấc, tươi cười nói.

Đưa mắt đánh giá nữ tử đang vận hồng y như hỏa trước mặt, mi mục tựa viễn sơn, trán rộng mũi cao, làn da kiều nộn như lưu thủy, quả là một trang đoan vi quốc sắc. Đáng tiếc tình tính lại không tốt, nàng làm ta liên tưởng đến Đỗ Hoàn, nàng ta hiện tại có phải đang ở cùng Kỳ Hữu không? Thái độ của Kỳ Hữu đối với nàng sẽ là như thế nào?

Sự thoái nhượng của ta chẳng những không khiến nàng ngượng ngoai cơn tức, ngược lại còn khiến hai hàng lông mày của ta thêm xếch cao, chỉ thấy nàng hướng về phía ta đi tới, hùng hổ đứng cạnh ta như một cây đại thụ, liếc mắt nhìn xuống: “Ngươi dám không để bốn tiểu thư vào mắt sao?”

Ta thầm thở dài một tiếng trong lòng, đem đồ ăn tặng cho nàng lại bị nàng nói ta không để nàng vào mắt, nếu ta không cho nàng, nhất định nàng cũng sẽ nói ta không coi ai ra gì: “Cô nương đừng hiểu lầm, ta không hề có ý này.”

“Ta thấy ngươi rõ ràng là có!” – Nàng dùng khí thế bức nhân, vừa nói vừa vung tay chỉ thẳng vào mũi ta, lửa giận hừng hực, so với Đỗ Hoàn nàng ta quả thật chỉ có hơn chứ không kém.

“Cô nương, ngươi cố tình muốn gây sự sao?” – Ta từ trên ghế đứng thẳng dậy, đem ngón tay đang chỉ trở trước mũi mình, sau đó lấy ra một phiến kim điệp tử để lại trên bàn, coi như là tiền ăn đi. Ta cũng không muốn cùng nàng hơn thua tranh chấp, dù sao ta cũng không phải là kẻ yêu thích việc đầu đá.

(*)kim điệp tử: lá vàng – vàng được đúc thành lá, là đơn vị tiền tệ được chọn dùng trong truyện

Tiểu nhị như muốn nhỏ dãi, đem phiến kim điệp tử kia nhặt lên cảm khái mà than nhẹ. Lúc ta chuẩn bị rời đi, hắt lại “À!” một tiếng, thu hút sự chú ý của cô nương kia. Nàng tiến lại, một phen đoạt lấy kim điệp tử, nhìn qua nhìn lại mấy lần, cuối cùng nở ra một nụ cười đến là giả tạo, hướng về phía bốn thị vệ phía sau: “Mau giúp bốn tiểu thư bắt lại tên gian tế Kỳ quốc này!”

Không khí âm lãnh, mùi nước ngậm tanh tươi từ lòng đất bốc lên, không khí xú uế không dứt, thậm chí bốn góc tường còn có chuột chạy qua lại. Ta bị giam giữ tại nhất trọng đại lao của Kinh Châu, các lao binh đều đồng loạt coi ta là nhất cấp phạm nhân mà giam vào ngay khám đầu, ta ngồi trên đôi hài cỏ sớm đã bốc mùi hôi thối, lưng tựa vào bức tường đá cao, hai tay ôm chân, ai thán liên tục.

Ta quả thật chưa từng nghĩ tới, vừa mới đến Kinh Châu ngày thứ nhất đã bị cho là gian tế mà giam vào đại lao, lần này quả thật là ta quá sơ sẩy. Chỉ biết túi kim điệp tử Hàn Minh cho ta có giá trị liên thành, lại vạn lần không nghĩ tới, mỗi phiến điệp tử đều được khắc một chữ “Kỳ”, nếu không nhìn kỹ thật đúng là khó có thể phát hiện.

“Hàn Minh, ngươi hại chết ta rồi!” – Những lời này ta cứ nhắc đi nhắc lại, cũng không ngừng mắng bản thân mình không chịu cẩn thận, nếu không đã không bị tiểu thư điều ngoa Hác Tịch Nhi – muội muội của Kinh Châu phủ doãn nhốt vào đây.

Rất nhiều tiếng bước chân đang hướng về phía khám giam của ta, một tiếng lại một tiếng, thật giống như hàng hàng đạo thôi mệnh phù đánh liên tục vào lồng ngực ta.

“Đại nhân, chính là ả!” – Lao đầu khom người hướng hắt hành lễ, một tay còn chỉ về phía ta.

Ta nhướng mi cười nhạt, nhìn ra ngoài cửa lao, trước mặt ta lúc này là một đôi nam nữ, Hác Tịch Nhi xích y như hỏa, Hác Tuấn Phi tử y đậm tú.

“Ca, muội lục soát trên người ả còn phát hiện thứ này” – Hác Tịch Nhi vẫy tay bảo tùy tùng đem phong tấu chương đưa ra, đem tới trước mặt hắt. Hác Tuấn Phi mở ra, đem câu nói: “Phan Ngọc và nhi thần thật tâm yêu nhau” lặp đi lặp lại đến mấy lần.

“Đây là ý tứ gì?” – Hắt nghi hoặc nhìn ta, lại nhìn sang Hác Tịch Nhi, thần sắc mờ mịt.

“Huynh xem tấu chương này ký tên là Kỳ Quốc Hán Thành vương – Nạp Lan Kỳ Hữu, nhất định là mật hàm hắt cấp cho ả ta, muốn đến Kinh Châu dò thám cơ mật, những lời này khẳng định có thâm ý khác” – Hác Tịch Nhi vừa dứt lời, ta liền cười to, cười đến đặc biệt khinh cuồng, tiểu thanh trần ngập toàn bộ lao phòng, đến độ sắc mặt bọn họ đều thay đổi.

“Đúng nha, đây chẳng những là mật hàm, còn hàm chứa một nhiệm vụ tối bí mật” – Ta vừa cười vừa gật đầu lia lịa. Sau khi nhìn thấy hắt cầm tấu chương, trong lòng ta ban đầu là cảm giác đau thương đến chết đi sống lại, sau lại nghĩ ra một cách để cứu lấy chính mình, ta phải đánh cược một keo.

“Là nhiệm vụ bí mật gì?” – Hác Tuấn Phi sốt ruột đem hai tay nắm chặt cửa lao hỏi.

Ta mỉm cười trào phúng, dùng thanh âm phi thường bình tĩnh nói: “Bí mật này, ta chỉ nói ột người” – thanh âm của ta càng đến cuối câu càng nhỏ, khiến tất cả bọn chúng ngừng thở tập trung lắng nghe điều ta sắp nói tiếp – “Ta chỉ nói cho Biện Quốc Thừa tướng – Liên Thành!”

Hác Tịch Nhi cùng Hác Tuấn Phi nhìn nhau, tràn đầy nghi hoặc. Ta cũng không không vội vàng hấp tấp, dùng ngữ thanh vô cùng êm tai mà nói tiếp: “Ta chính là đang tặng cho các ngươi một cơ hội lập công a, nếu có thể đem một gian tế trọng yếu như ta đến Thừa tướng phủ ở Biện Kinh, triều đình nhất định sẽ coi đây là đại công, ngay cả thăng quan ba cấp cũng không phải là chuyện quá khó khăn” – Ta cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt bọn họ, từ nghi hoặc chuyển sang ngạc nhiên, cuối cùng là vô cùng vui vẻ, khoái trá.

“Đúng vậy, ta như thế nào lại không nghĩ tới!” – Hác Tuấn Phi cười lớn một tiếng, liền phân phó lao đầu đem ta áp giải ra ngoài, trực chỉ Biện Kinh.

Quả thật quá dễ lợi dụng, phàm là nhân sinh, khó ai có thể thoát qua hai từ bốn chữ “danh lợi”, “phú quý”, mà hai huynh muội lại này trúng ngay chiêu nặng nề nhất – “danh lợi”, tuy rằng ta không biết nếu bản thân bị đưa đến Thừa Tướng phủ, Liên Thành sẽ xử trí ta như thế nào, nhưng ít ra so với việc chịu tai ương tại Kinh Châu này, ở đó vẫn tốt hơn.

Hai huynh muội bọn họ vừa dứt lời đã liền lên đường, đem ta giam vào xe tù, trực chỉ Biện Kinh. Suốt dọc đường đi, ta tìm mọi cách để đoạt lại tấu chương kia, nhưng Hác Tịch Nhi chỉ luôn trả cho ta hai chữ “Vọng tưởng”! Theo ngữ khí và ánh mắt của nàng mà nói, ta có thể thấy được nàng đối với ta có bao nhiêu địch ý, ta thật không hiểu được, chẳng lẽ lão thiên sinh ra ta mang gương mặt ai nhìn vào cũng đều chán ghét như vậy sao? Hít sâu một hơi, đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh đang lần lượt bay lùi về phía sau.

Ngô đồng đã trụi cành, giờ đã là té chạp, thời gian này cỏ cây cũng bắt đầu đi vào giấc ngủ, hồng trần vạn tượng tựa như chỉ một phen thúc ngựa đã vượt qua.

Bây giờ đã vào đầu đông, gió đông lạnh rét, mưa bụi phát phơ, lúc này trước mắt ta chính là buổi hoàng hôn của những ngày tịch đông, cuối cùng, sau ba ngày bốn ba dặm trường, ta đã đến được Thừa Tướng phủ – Biện Kinh.

Một nam tử trung niên vẻ mặt dữ tợn, thân đeo trường đao đang đứng trước cửa phủ chờ chúng ta đến, nghe Hác Tuấn Phi gọi hắn là Trương phó tướng, hắn là thủ hạ dưới trướng Liên Thành. Ta còn chưa kịp mở miệng, Trương phó tướng kia đã sai người áp giải ta vào cấm lao Thừa tướng phủ.

Bên trong cấm lao, từng dòng nước đen ngòm, u lẫm chảy qua các khe hốc, chỉ có bốn phía góc tường nhóm lửa bập bùng, miễn cưỡng chiếu sáng cả cấm lao.

Lúc này ta đã bị trói chặt trên một phiến gỗ hình chữ thập, được vị Trương phó tướng kia đích thân thẩm vấn. Mà Hác Tịch Nhi và Hác Tuấn Phi cũng đứng phía sau xem kịch vui. Nhưng từ đầu chí cuối, ta chỉ có năm chữ “Ta muốn gặp Liên Thành”.

“Thừa tướng và người sao có thể ngang hàng, chẳng lẽ ngươi muốn gặp là gặp được?” – Hắn kéo ghế ngồi xuống trước mặt ta, xem ra rất kiên nhẫn muốn thẩm vấn ta.

“Không cho ta thấy hắn, chuyện gì ta cũng không nói”. Hơn nữa, quả thật ta chẳng có gì để nói, bởi lẽ nói ta không phải gian tế Kỳ quốc, nói phong tấu chương kia chỉ là một phong tấu chương bình thường, bọn họ sẽ tin sao?

“Trương phó tướng, nha đầu kia rất cứng miệng” – Hác Tịch Nhi ung dung mỉm cười nhìn ta.

“Ta chỉ sợ nàng ta không đủ cứng rắn thôi!” – Khóe miệng hắn sẽ gợi lên một nụ cười phệ huyết đáng sợ, quay về phía lao đầu cất tiếng – “Đem roi của bản tướng đến đây!”

Khi ta thấy lao đầu đem đến một trường tiên vừa mảnh vừa mềm dẻo đến đây, sắc mặt đã có thay đổi, bởi vì trên roi còn có một lớp hạt tiêu dày, nếu hắn tặng cho ta một roi thế này, ta liền biết được thế nào là cảm giác da bong thịt tróc.

“Tuy rằng ta cũng không muốn dùng một khúc hình như thế này đối với một tiểu mỹ nhân quốc sắc thiên hương như nàng, chỉ là ...” – Nụ cười nhạt trên khóe miệng hắn đột nhiên liếm đi, trở thành âm ngoa, tàn độc. Một roi đã không hề lưu tình quật thẳng vào người ta, tiếng roi giữa nơi đây phá lệ chói tai – “Người không thích nói chuyện, ta chỉ còn cách tra tấn.”

Ta cắn chặt răng, thét lớn một tiếng, thủy chung không hề mở miệng, chỉ cảm thấy nơi vừa bị quất vào ban đầu là cảm thấy đau rất như có ốt xát, sau lại giống như bị vạn trùng cắn xé, một lần lại một lần cắn xé, hút máu ta nơi miệng vết thương.

“Ta cũng vậy” – Phản ứng của ta đã chọc giận hắn, hắn vung tay ra tiếp mấy roi liền, ta liền tục bị tra tấn, trong đầu sớm đã trống rỗng, chỉ còn sót đúng một chữ – đau.

“Để ta xem miệng của ngươi cứng được chừng nào” – Hắn lại nâng tay muốn hạ tiếp một roi nữa, cổ tay lại bị một người hung hăng khấp trụ lại, bộ mặt hắn lúc này tựa như hung thần ác sát, đang muốn chửi ầm

lên, nhưng vừa quay mặt lại thấy người phía sau, mặt liền trắng bệch, cắt không còn một giọt máu: “Thừa thừa tướng!”. Hắn bị ánh mắt tương hận đến mức hận sao không thể đem hắn ra băm thây thành vạn đoạn dọa đến khiếp sợ, quỳ rạp trên mặt đất.

Ta vô lực buông xuôi khớp hàm đang cắn chặt, rất muốn nói một tiếng, lại phát hiện, bây giờ cả sức lực để thở cũng không còn. Mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống khóe mắt, rồi đổ xuống hai gò má: “Người rốt cuộc đã đến!” – Ta cố nở một nụ cười khổ, nhìn về mặt phần nộ vô thố của Liên Thành, lại nhìn sang quần gia đang đứng cạnh hắn.

Chắc là nhờ quần gia đi thông báo với Liên Thành, tính mạng này của ta mới có thể bảo trụ. Tầm mắt chậm rãi mờ hồ, cuối cùng trở thành một mảnh hắc ám.

“Tiểu thư, người đừng cử động vội” – Lan Lan vội vàng buông chén thuốc trong tay chạy về phía này, ngăn cản hành động bỏ dậy khỏi giường của ta.

“Ta đã ổn, không còn chuyện gì!” – Nằm suốt nửa tháng trên giường, dày vò này ta thật chịu không nổi, xương cốt đã lâu không được hoạt động, dường như muốn rã ra thành từng mảnh.

“Thừa tướng muốn người hảo hảo nghỉ ngơi” – Nàng đem ta ấn lại xuống giường, lại đem chén thuốc bên bàn đưa tới trước mặt ta, một ngụm lại một ngụm đưa vào miệng.

Thứ thuốc này, liên tục nửa tháng qua ta đều phải một ngày ba cử, mới dần khó chịu đến mức rất khó khăn mới có thể nuốt xuống, nhưng nhiều lần cũng thành thói quen, căn bản không còn phân biệt được vị đắng. Còn nhớ rõ, ta bị roi quất đến mình đầy thương tích mà ngất đi, tính mệnh đã như chỉ mảnh treo chuông, đến nỗi tất cả các đại phu đều thở dài bảo rằng ta đã hết cứu, ta lại cứ như kỳ tích mà tỉnh lại.

Vừa mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là Liên Thành, y đang túc trực bên giường ta, dung mạo vẫn như trước như đã tiêu tụy đi không ít, phong độ cùng khí chất cao quý cũng hẳn hoàn toàn bị thương tổn ngập che lấp. Lúc này mới nhận ra, tay ta đang nắm chặt lấy tay hắn, đối với câu nói: “Ta xin lỗi, thực xin lỗi” của hắn ta cũng vô phương trả lời, lúc này ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, chỉ có thể nhìn hắn hưng phấn chạy khỏi phòng mà triệu gọi đại phu.

Sau đó, lại nghe Lan Lan và U Thảo bảo hai huynh muội Tịch gia kia đã bị Liên Thành đẩy ra biên cương, còn vị Trương phó tướng đã tra khảo ta cũng bị nhốt vào lao, mỗi ngày đều phải chịu khổ hình roi đánh. U Thảo còn nói, khi đại phu nói y cũng bất lực, Liên Thành đã khóc. Ta chỉ có thể cười trừ, chuyện này ta thật không tin tưởng.

Hiện tại, miệng vết thương của ta cơ bản đã khép lại, đại bộ phận vảy da cũng đã bong ra, duy chỉ có mấy chỗ trọng thương thì vẫn chưa khỏi hẳn, cũng không biết đại phu đã thượng loại tiên dược gì lên những vết sẹo xấu xí đó, không chỉ hồi phục cực nhanh, ngay cả vết sẹo cũng đều lặn mất.

U Thảo lúc này đã đẩy cửa bước vào, nhìn về phía ta chân thành mỉm cười: “Tiểu thư, người đã có thể xuống giường được rồi.”

“Thật sao?” – Mắt ta liền sáng lên, lập tức xoay người muốn bước xuống giường, thiếu chút nữa đã va vào Lan Lan đang ngồi cạnh đó, nàng cả kinh liên tục lùi về phía sau mấy bước, chén thuốc trống trơn từ trên tay rơi xuống, rơi vỡ. Nàng bất đắc dĩ thở dài, ngồi xổm xuống thu dọn từng mảnh vụn nhỏ.

U Thảo lúc này đã quay đi chọn trang phục cho ta, giúp ta chọn một tiểu điệp y màu vàng hoàng oanh nhạt, thắt lưng màu lục lại có tua rua hai bên hông, mỗi tay đeo một bộ vòng chạm khắc hình hoa hồng tinh xảo, trên cổ lại choàng một chuỗi ngọc phỉ thúy bất bảo bản liên. Chưa hết, nàng lại kéo ta đến trước bàn trang điểm, giữa tóc là một bộ cài ngũ phụng phi thiên, lại cắm thêm điều mao trâm trắng bạch tựa tuyết, lung linh tuyệt đẹp, hoa tai lại là hình ảnh song phụng hí châu, phía dưới còn có một tua vàng dài tựa lưu tinh hạ phàm. Chân mày được vẽ mỏng manh tinh tế lại ngời sáng như sao, phần hồng nhẹ nhàng thoa hai gò má, cách trang điểm thật vô cùng hòa hợp với trang sức trên người, tạo nên một nét tự nhiên, thuần phác, tựa như nước chảy hoa trôi.

Tay nàng khéo léo đến không thể soi mói, cùng với kỹ thuật trang điểm siêu việt của Vân Châu chỉ có thể nói mỗi người một vẻ. Chợt nghĩ về Vân Châu, thần sắc của ta liền trở nên ảm đạm vô quang. Hiện tại nàng có hay không mạnh khỏe, ta từng đáp ứng nàng dù thế nào cũng sẽ để nàng ở lại bên cạnh bầu bạn

cùng mình, nhưng hiện tại lại bất đắc dĩ bỏ lại nàng. Kỳ Hữu liệu có trách tội nàng đã không trông chừng ta tốt không, Kỳ Hữu hiện tại chàng đang làm gì?

“Tiểu thư, để U Thảo đưa người ra ngoài” – Nàng đưa tay nâng kẻ đang nghĩ đến xuất thần là ta đứng dậy, tiến về phía cửa, Lan Lan bỗng gọi ngược chúng ta. Nàng đi về phía tủ áo lấy ra một kiện áo khoác được may bằng lông chồn trắng và lông cừu đưa cho ta, thì thào: “Giờ đã là tháng chạp, trời rất lạnh, tiểu thư vừa khỏe lại, coi chừng cảm lạnh.”

Ta đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông mềm mại, tâm sớm đã cảm thấy đầy áp, mà U Thảo vừa kéo mở cánh cửa gỗ đỏ chói kia, lập tức một trận gió lạnh thổi phật qua hai gò má, cảm giác tựa hồ như bị đao cắt.

“Tiểu thư, mời” – U Thảo đưa tay mời ta bước ra trước, biểu tình có chút cổ quái, tựa hồ đang giấu giếm điều gì, ta tuy thấy nghi hoặc, nhưng cũng không truy tới. Bước chân ra khỏi cửa, hít vào một ngụm đông phong lạnh lạnh, ứ khí tích tụ trong cơ thể mấy ngày nay liền hóa thành hư không. Lại hít một hơi, một mùi hương thanh nhã tràn vào khoang mũi, mùi hương này là

Ta lao ra hành lang dài, lần theo mùi hương mà tìm kiếm, cuối cùng tìm ra một góc trời ngập màu phấn bạch, một phen xúc động đến kinh tâm, đây là hương tuyết hải!

Hương nồng theo gió quanh quẩn trong đình viện, giữa trời giá rét, cánh hoa vãn cao ngạo vươn cao, đậm chồi nảy lộc, hương hoa tựa tầng tầng lớp lớp sương, phủ đầy mặt đất.

Ta chạy vào giữa hương tuyết hải, nhớ lại lần trước ngụ ở Thính Vũ các, nơi đây chỉ có một bãi cỏ dài rậm, không ngờ lần này nhìn lại, đã có thể so sánh với mai viên của Trường Sinh điện. Ta rốt cuộc đã hiểu vì sao ánh mắt của U Thảo lại cổ quái như vậy, nguyên lai là muốn tặng cho ta một cái kinh hỉ. Liên Thành không ngờ lại vì ta bỏ ra nhiều tâm tư như vậy, hắn từ đâu biết được ta hỉ mai?

Hoa hầu như đã nở gần hết, mỗi lần có gió thổi tới, cánh hoa xoay tròn giữa không trung, lác đác rơi rụng như một vũ điệu mê đắm lòng, đài hoa ngọc ngà như lưu luyến cánh hoa không muốn rời, những cánh mai bị gió xuy tán cuối cùng lả tả đáp lại trên tóc ta, đưa tay chạm đến chúng, khoe mắt đột nhiên khó chịu, có gì đó cay cay. Lại đưa tay ra giữa không trung, tiếp nhận những cánh hoa rơi lạc đưa lên mũi nhẹ nhàng. Là hương vị này, hương vị của Hạ quốc.

“Thích không?” – Liên Thành vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau ta cất giọng hỏi, ta chung quy không quay đầu lại, vẫn như trước ngược đầu nhìn một cảnh hoa bay đầy trời, không nói một lời.

“Còn nhớ lần đầu gặp nàng, nàng đang đứng giữa tuyết hải lâm của Hạ cung, phiên nhiên mà khởi vũ, kỹ thuật múa tựa gió đưa tuyết thổi, bước chân cứ như đang đạp trên những tầng mây, chợt nhẹ nhàng mà phóng vút lên, hết như cửu thiên tiên tử, lay động tâm ta” – Thanh âm của hắn trầm thấp, giữa gió lạnh có chút xuy tán, nhưng ta vẫn có thể nghe được rõ ràng, nguyên lai lần đầu tiên hắn gặp ta không phải tại buổi tối ở Cam Tuyền điện, mà là tại tuyết hải lâm.

“Vũ điệu đó là vong quốc chi vũ” – Ta bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hắn – “Bắt đầu từ ngày đó, ta đã thề sẽ không múa nữa.”

Hắn chỉ cười mà không nói gì, vươn tay giúp ta phát đi những cánh mai đáp trên tóc, ta cúi đầu, mỉm cười yếu ớt: “Người có thể trả phong tấu chương đó lại cho ta không?” – Ngữ khí có chút đông cứng.

“Là nó?” – Hắn từ trong tay áo rút ra bản tấu chương đó – “Phan Ngọc, đây là tên của nàng ở Kỳ quốc sao?” – Hắn đem tấu chương mở ra, đưa mắt đọc.

Ta lập tức đưa tay muốn đoạt lại, tốc độ của hắn so với ta lại nhanh hơn, nhanh chóng thu hồi tay lại, ta tức giận nhìn hắn, dùng ánh mắt chất vấn hắn vì sao không trả lại cho ta, khoe môi hắn chợt gợi lên một nụ cười tà mị, khuy nh quốc khuy nh thành.

“Thứ này đối với nàng trọng yếu như vậy, cho nên ta muốn giữ nó lại, để nàng không thể rời đi.”

Ta bất đắc dĩ dõi mắt theo bàn tay đang cầm tấu chương của hắn, rốt cuộc thỏa hiệp mà gật đầu: “Ta sẽ ở lại đây, bởi vì ta không còn nơi nào để đi”. Lời này của ta vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của hắn liền thay đổi, tựa hồ muốn hỏi ta đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không biết nói từ đâu.

“Vậy, bây giờ đã có thể trả nó cho ta chưa?” – Ta vươn tay muốn lấy, nhưng hắn vẫn không trả cho ta.

“Nếu ta còn đưa cho nàng, nàng sẽ lại liều lĩnh chạy trốn như lần trước, ta sẽ không mạo hiểm một lần nữa”. Hắn đem tấu chương thu hồi lại, thanh âm bình tĩnh, ầm ập như gió xuân, khiến lòng ta có phần lay động.

Hắn nhắc lại chuyện trước như vậy, khiến trong lòng ta bất giác sinh ra áy náy, ta nói: “Ta sẽ không chạy trốn nữa, người trả nó lại cho ta đi.”

“Không được!”- Hai chữ này cùng với ngữ thanh kiên quyết đã hoàn toàn đánh tan hy vọng trong ta, hắn xoay người rời khỏi Tuyết hải lâm, như là sợ hãi ta sẽ tiếp tục đuổi theo mà đòi phong tấu chương kia, ta chỉ cười khẽ một trận, khiến hắn vừa bước đi được hai bước đã quay đầu lại nhìn ta, thần sắc phức tạp. Ta xấu hổ lảng tránh, hai tay nắm chặt ở phía sau, chợt nhớ mình còn thiếu hắn một câu “Ta xin lỗi” vì thế đột nhiên ngẩng đầu muốn nói, lại phát hiện giữa mai lâm, thân ảnh hắn đã dần xa, cuối cùng thất tung.

Ta âm thầm nhắc nhở chính mình, lần sau phải đem ba chữ này nói với hắn.

Ta đứng ngơ ngẩn ở mai lâm hồi lâu, ngay cả bản thân cũng quên mất thời gian, mãi đến khi trời đổ tuyết, tuyết trắng cùng những cánh mai rơi rụng cùng nhau bay đến trước mặt ta, ta mới cảm thấy toàn thân đã lạnh lẽo. Tuyết rời rời, ta cũng nên trở về thôi.

Vừa mới quay đầu, đã thấy ở hành lang cách đây không xa một nữ tử vận xiêm y lụa đào đang đứng đó, đón từng cơn gió bắc của tháng chạp, quần áo cũng như tóc mai đều tung bay trong gió, phiêu dật không ngôn ngữ nào diễn tả hết, đôi mắt đẹp đỏ thủy chung dán chặt trên người ta, không muốn thu hồi.

“Công chúa” Ta tiến về phía nàng, thản nhiên nở nụ cười, nàng xấu hổ thu hồi tầm mắt, ôn nhu mỉm cười lại với ta, nụ cười xinh đẹp chỉ tiếc mờ mịt vô thần.

“Không nghĩ tới, người vẫn là đã trở lại” Nàng ra vẻ thoải mái mà đi xuống hành lang dài, ánh sáng phản chiếu của tuyết chiếu lên tóc mai của nàng, phảng phất như có sương mù ngưng tụ.

“Công chúa đừng hiểu lầm, kỳ thật ...” Ta vốn muốn giải thích quan hệ của ta và Liên Thành, bởi vì ta không đành lòng tổn thương nàng, dù sao ta cũng là kẻ thứ ba đang chen chân vào giữa phu thê bọn họ.

Nàng tức thì dùng sức lắc đầu, ý bảo ta không cần lại giải thích thêm nữa. “Ta hoàn toàn nhìn ra người là một hảo cô nương, khó trách Liên Thành đối với người có thể nhưng nhớ nhường vậy.”

Nghe đến hết câu, nụ cười của ta đã có phần đậm thốn. “Liên Thành có thể có một thê tử như người là phúc của hắn, ta tin tưởng, sẽ có một ngày hắn sẽ nhìn ra những ưu điểm của người”. Ngữ khí hơi tiếc hận, nghĩ đến chuyện lần trước nàng giúp ta chạy trốn trong lòng liền nảy sinh cảm kích, rất muốn hỏi một chút xem Liên Thành có hay không làm khó nàng, nhưng liền nghĩ lại, nàng đường đường là công chúa, Liên Thành nào dám làm khó nàng.

Sau khi nghe ta nói những lời này, ánh mắt nàng bất giác lộ nét cô đơn, nhất thời trong lúc này, vạn vật vô thanh, chỉ có mùi hương thanh nhã thoang thoảng quanh mũi.

“Tiểu thư” Phía xa trong mai lâm truyền đến thanh âm thanh thúy của Lan Lan, ta và Linh Thủy Y hai mắt cùng nhìn lại, Lan Lan chính là đang chạy về phía này, vẻ mặt nguyên bản vui vẻ sau khi thấy Linh Thủy Y liền biến mất trong nháy mắt, không thấy tăm hơi.

“Phu nhân!” Lan Lan hướng nàng hành lễ, vẻ mặt cẩn thận, tựa hồ rất đề phòng nàng.

Linh Thủy Y đạm nhạt liếc mắt nhìn nàng mọi cái, nói: “Mang nàng hồi Thính Vũ Các tỉnh dưỡng đi, thân thể vừa khỏe lại, sao chống cự cái rét của trời đông này.”

“Công chúa người cũng chú ý thân mình” Ta cũng quan tâm nói với nàng một câu, sau đó cùng Lan Lan cất bước ly khai.

Chúng ta đi một lúc lâu, Lan Lan vốn đang cầm dù đi phía sau che cho ta bỗng nói một câu: “Tiểu thư, về sau người và thiếu phu nhân tốt nhất đừng nên lui tới nhiều.”

“Người đối với nàng có vẻ rất nhiều địch ý?” Ta hỏi thử, nhưng ta vốn đi trước nàng, không thể thấy được biểu tình.

“Nàng ta tuyệt đối không đơn giản đâu, đừng bao giờ thấy nàng ta đối với người ân cần quan tâm mà lầm tưởng, người như nàng ta dù vẻ mặt tươi cười nhưng khi gặp chuyện, lục thân không nhận cũng không có gì là lạ. Tiểu thư ta nói cho người nghe a, ta và U Thảo trước khi vốn là đang hầu hạ nàng”

Thanh âm nói chuyện nhẹ nhàng, thản nhiên cứ vậy truyền khắp mai lâm, quanh quần, mờ mờ, lan tràn

Màn tuyết vốn dĩ mỏng manh, yếu ớt lúc trước nay đã nhanh chóng biến đại, đem toàn bộ Thừa tướng phủ bao phủ trong một mảng tuyết trắng mờ mờ, đã hai ngày hai đêm, vẫn như trước không chịu ngừng lại. Ta ngồi ở thư phòng nằm trên tầng cao nhất của Thính Vũ các, tựa mình vào thành cửa sổ, bề bề ngắm một biển tuyết trắng dài vô tận. Mai lâm vốn thuộc một biệt uyển khác, chỉ có vị trí này mới có thể nhìn ra, vì vậy mỗi khi có thời gian ta liền bỏ lên đây quan mai thưởng tuyết.

Một vài nơi trúc cùng hồng mai xen kẽ khiến con đường nhỏ nổi bật một sắc hương hồng, tuyết lạnh khiến sương thêm dày đặc, lượn lờ khắp vạt dặm.

Mãi lúc ta nhìn đến nhập thần, bỗng có âm thanh leng keng của binh khí va chạm nhau truyền đến, ta nhìn về phía phát ra tiếng động, bên ngoài biệt uyển đang có hai thân ảnh giao thủ cùng nhau, ta liền chuyển mình bước về phía cửa sổ khác để có thể nhìn rõ hơn.

Hai thân ảnh một trắng một xám tay cầm trường kiếm, kiếm khí trong tay họ khiến những ngọn cỏ đang úa tàn xung quanh bốn phía cũng phải lay động, không gian liên tục thay đổi tựa điện quang hỏa thạch, bạch y nam tử nguyên bản đang ở thế hạ phong nay đã bắt đầu phản kích, thật khiến người khác kinh ngạc, thân hình y thon dài tựa thần hạc, kiếm chiêu nhanh tựa tất phong, như mộng như ảo, khiến khôi y nam tử phải liên tục lui về phía sau. Cuối cùng, kiếm của bạch y nam tử xẹt qua gáy hắc, khôi y nam tử liền thu kiếm thủ thế, tránh khỏi một kích trí mạng kia.

Rốt cuộc, hai người thu hồi kiếm thế, chậm rãi ổn định thân mình, tuyết trắng vẫn như trước bay tán loạn. Lúc này ta mới nhìn, bạch y nam tử kia chính là Liên Thành, ta thật không ngờ võ công của hắn lại đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa như vậy. Nếu so với Dịch Băng, thắng bại quả là chuyện khó đoán biết trước.

Còn khôi y nam tử là ai? Vì sao lúc này y cùng Liên Thành so kiếm? Lúc ta còn đang cảm thấy kỳ quái, nam tử kia đã nghiêng đầu nhìn về phía này. Ta cả kinh, lập tức vọt đến phía sau cửa sổ. Kỳ quái, vì sao ta phải trốn? Nghĩ đến đó liền thầm mắng bản thân làm điều thừa thãi.

Đến lúc dùng bữa tối, ta vẫn là kiếm lòng không đặt mà cất tiếng hỏi U Thảo: “Liên Thành còn có huynh đệ nào khác không?”

U Thảo nghi hoặc nhìn ta hồi lâu mới gật đầu: “Chủ tử còn có một tiểu đệ nhỏ hơn người hai tuổi, tên là Liên Dận, tiểu thư đã gặp qua y sao?”

Ta liền đoán được nàng lại loạn tưởng, lập tức giải thích để ngăn cản nàng tiếp tục nghĩ sai: “Ta chỉ là tình cờ nhìn thấy lúc ngồi bên cửa sổ, ta không có ý bỏ trốn.”

Nghe được câu nói của ta, U Thảo mới thở vào một hơi, nhưng không biết thế nào, sau đó có một nô tỳ tiến vào Thính Vũ Các, nói là lão phu nhân ở chính đường thiết yến muốn gặp ta, ta cùng với U Thảo nhìn nhau, rất ăn ý nói ba chữ: “Hồng Môn Yến”.

Lan Lan khuyên ta không nên đi, lúc này Liên Thành đang ở hoàng cung cùng hoàng thượng nghị sự việc xuất binh chưa về. Mà lão phu nhân này nổi danh lợi hại, sợ ta bị bà khi dễ. Nhưng ta đã bước đến bàn trang điểm chỉnh trang lại một chút, ta chỉ muốn thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, sợ nàng vì ta phải rắc thêm phiền toái.

Ta cùng Lan Lan, U Thảo ra ngoài, tiếng chân sột soạt rung động trên nền tuyết, chúng ta cứ như vậy, từng bước từng bước hướng về phía chính đường. Giày của ta khi đi trong tuyết đã bị ẩm ướt đến hơn nửa, hàn khí lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền đến toàn thân.

Chính đường sáng ngời, rộng mở, rường cột chạm trổ, đồ gỗ được sơn đỏ, trang trí tinh xảo. Nhắc đến đồ trang trí, thật không thể bỏ qua chiếc bàn tròn nạm vàng bề bề nằm giữa chính đường cùng những thứ bày trí trên bày, khiến ta không khỏi nghĩ đến câu:

“Quỳnh tương mãn phẩm pha ly trần, ngọc dịch nùng châm hổ phách bôi”

(Đong rượu đầy một chén mật, rượu ngon châm một ly hổ phách)

Trong đầu ta chỉ có hai chữ “xa xỉ”, càng xa xỉ lại càng thấy được địa vị của Thừa tướng trong triều cao đến bao nhiêu, chỉ sợ hoàng thượng so với thừa tướng vốn đã không còn gì quá khác biệt.

Thủ tọa hẳn là lão phu nhân, má cao, dáng người thấp tròn, trên người khoác một chiếc áo bằng lông chồn bạc, bốn viên bảo châu phỉ thúy trên người ngời sáng dưới ánh nến, rạng rỡ sinh huy, khiến ung dung quý khí càng hiển lộ. Lại nhìn nam tử đang ngồi phía trên trái, mắt sao mày kiếm, thần thái tự nhiên, ta đoán chắc hẳn chính là khôi y nam tử ban sáng. Còn người ngồi bên phải, tư dung mỹ diệu, xuất trần thoát tục – Linh Thủy Y.

Lão phu nhân thấy ta ngay cả mời ngồi cũng không buồn, một câu khách sáo cũng không có, ta cứ vậy đứng trước mặt lão phu nhân, ngăn cách bởi cái bàn trước mặt, đôi bên cứ vậy đưa mắt nhìn nhau.

“Người chính là nữ tử mà Thành nhi đang kim ốc tàng kiều sao?” Bà dùng ánh mắt khinh thường nhìn ta từ trên xuống dưới.

Ta trầm mặc, nhưng vẫn duy trì nét tươi cười trên mặt, chờ đợi bà nói tiếp.

“Không cần cố gắng quán lấy Thành nhi, ta tuyệt không cho phép hắn nạp người về” Giọng nói của bà trở nên đáng sợ, muốn dùng khí thế bức nhân áp chế ta.

Vừa nghe những lời này, ta liền biết bà đang hiểu lầm “Lão phu nhân, kỳ thực ta và hắn không phải như người đã nghĩ ...”

“Người ột giá đi!” Bà vội vàng xao động, không đợi ta giải thích hết, nhưng lời này thật khiến ta tức giận, chẳng lẽ trong mắt bà ta thứ gì cũng có thể dùng tiền giải quyết sao? Càng không thể tha thứ chính là, bà tự xem mình quá là cao quý, lại coi người khác quá là đê tiện.

“Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là lẽ thường, huống hồ Liên Thành đường đường Thừa tướng, dưới một người trên vạn người, cho dù có kim ốc tàng kiều thì có gì quá đáng sao? Nói đi nói lại, nữ tử cũng phải có xuất thân trong sạch, không phải là kẻ sống trong chốn phong trần, như thế còn đỡ làm nhục thể diện của Thừa tướng?” Nét tươi cười trên mặt ta vẫn chưa liếm đi, kéo dài trên gương mặt. Lão phu nhân vốn đang độc đoán chuyên quyền, ý thế lấp miệng người trong khoảnh khắc liền biến sắc, bà vỗ bàn đứng thẳng lên, giận đến không thể kiềm chế, trừng mắt nhìn ta.

“Chẳng lẽ phụ mẫu ngươi chưa từng dạy ngươi phải tôn trọng trưởng bối như thế nào sao?”

“Nếu muốn người khác tôn trọng mình, trước hết cần phải biết tự trọng. Nếu lão phu nhân đã không còn chuyện gì khác, ta xin phép cáo lui” Không đợi bà trả lời, ta liền xoay người rời đi, vừa quay đầu đã liền bắt gặp vẻ mặt tươi cười rất chỉ là thưởng thức của U Thảo.

Ra khỏi đại môn, trận tuyết lớn vẫn như trước rơi lả tả, rốt cuộc ta đã hiểu được vì sao Liên Thành đem ta cấm trong Thính Vũ các, nguyên lai là có thâm ý này. May mắn, ta thật sự không muốn gả làm thiếp hẳn. Nếu không, ta phải chịu đủ với bà bà cao quý này.

“Tiểu thư, người thật lợi hại, lần đầu tiên mới có người dám chống đối lão phu nhân như vậy, mặt ai cũng xanh mét một màu!” Lan Lan đối với chuyện vừa xảy ra cảm thấy thống khoái không thôi, dọc theo đường đi lải nhải không ngừng, trước ngữ khí thiên chân của nàng, ta cũng thần nhiên nở nụ cười.

“Thừa tướng, lần này đến biên quan tấn công Âm sơn, ngài thật sự có thể nắm chắc?” Thanh âm đột nhiên truyền ra từ đoạn hành lang gấp khúc, ta biết là Liên Thành đã quay về, liền gấp rút phóng về phía đó.

“Liên Thành, người đã về?” Ta đặc biệt vui vẻ mà túm lấy cánh tay hắn, vừa nói vừa cười khanh khách.

“Ân” Hắn nhìn chăm chăm vào bàn tay đang túm lấy cánh tay hắn của ta, không được tự nhiên mà trả lời.

“Người muốn đi biên quan tấn công Âm sơn?” Thanh âm ta đặc biệt đề cao vài phần, kèm theo hưng phấn dị thường.

“Ân” Hắn vẫn gật đầu như trước, mục quang tràn đầy tiểu ý nhìn ta.

“Có thể mang ta đi cùng không?”

“Không được” Nụ cười trên mặt hần dần biến mất, nhanh chóng cự tuyệt một hơi, khiến tâm tư của ta một phen trầm xuống. Đúng vậy, Âm sơn chính là quan khẩu quan trọng nhất của Hạ quốc, nếu thật sự có thể công hãm, diệt Hạ quốc chỉ còn là vấn đề thời gian. Vừa rồi nghe bọn họ nhắc đến chuyện xuất binh tiến công Âm sơn, cừu hận trong lòng ta phút chốc bị châm ngòi. Ta thật sự rất muốn đi cùng Liên Thành, ta muốn tận mắt trông thấy Âm sơn bị công hãm.

“Nàng không biết, nơi đó rất nguy hiểm, trận này ngay cả ta cũng không dám chắc” Hần thấy ta thật lâu không nói lời nào, rốt cuộc đem ngữ khí dịu dàng trở lại, nhẹ giọng giải thích với ta.

“Ta không sợ!” Ta nhanh chóng tiếp lời hần, đưa hai ngón tay lên phát thệ “Ta cam đoan sẽ không chạy loạn, tuyệt đối nghe lời người, luôn ở bên cạnh người!” Ta chỉ muốn hần có thể yên tâm mà mang ta theo.

Hần cúi đầu trầm tư một lúc lâu, trên mặt lúc sáng lúc tối, thật không biết trong đầu hần đang nghĩ gì, đôi mắt sâu thẳm dừng lại trên người ta, mâu quang lộ ra nhu tình: “Vậy thì được!”

11. Q.1 - Chương 11: Âm Sơn Minh Huyết Sĩ

Âm sơn kéo dài xuyên suốt lãnh thổ hai nước, dài bốn trăm dặm, từ bắc vào nam kéo dài một trăm năm mươi dặm (đơn vị cổ xưa: 1 dặm = 360 bước). Địa thế cao, dốc, đỉnh núi cao, đồi núi trùng trùng điệp điệp, nơi nơi đều có quái thạch, vách núi đen ngòm sừng sững dựng nên những vách tường kiên cố. Đây chính là nơi giao nhau của Biện quốc và Hạ quốc.

Bốn ngày trước, ta đi cùng Liên Thành và đại quân đến biên quan, trước mặt hai mươi dặm chính là Âm sơn, cảnh vật đập vào mắt là cánh đồng hoang vu dài mênh mang vô tận, tuyết phong vạn dặm, gió bắc thổi qua mười vạn tướng sĩ, lạnh thấu tứ chi, thế nhưng bọn họ dứt khoát không nghĩ, ra sức bảo vệ quân trưởng, đề phòng tập kích bất ngờ.

Mà ta lúc này đã một thân nam trang, tóc mai cũng đã giấu gọn vào mũ, sắm vai một gã sai vặt theo hầu Liên Thành. Suốt bốn ngày nay, ta vẫn luôn ở trong chủ trương, một bước không rời, bởi vì Liên Thành không cho phép. Mỗi ngày đều thấy Liên Thành triệu tập các vị phó tướng, cùng bàn luận về đại hình Âm sơn, tìm kiếm một cửa khẩu có thể đột phá, giành chiến thắng ngay trong một trận.

Ta thật cảm thấy kỳ quái, Liên Thành dường như là Thừa tướng một nước, xuất binh đánh giặc sao lại phiên tới hần đích thân cầm binh, mấy ngày nay nghe hần đàm luận cách bố trí phục binh, thiết lập chạ mìn cho địch quân, quả thật vạn phần sâu sắc. Chỉ sợ đến cuối đó cũng chỉ là lý luận suông, đem mười vạn quân chôn chôn tại Âm sơn. Âm sơn này chính là phòng tuyến quan trọng nhất của Hạ quốc, Hạ quốc hoàng đế chắc chắn đặc biệt lưu tâm đến nơi này, Liên Thành nếu như không có đủ chính kiến rõ ràng cùng quyết tâm cao độ, sợ rằng rất khó công phá.

“Triệu tướng quân, thám tử chúng ta phái đến Âm sơn do thám vẫn chưa trở về sao?” Liên Thành sau khi đem kế hoạch hảo hảo bố trí, chợt trầm ngâm nói.

Một số tướng lĩnh sau khi lĩnh mệnh đã nhanh chóng rời đi, quân trưởng vốn dĩ nóng nảy nhất thời an tĩnh lại, Liên Thành có chút mệt mỏi, tựa lưng vào chiếc ghế lót lông ngan hồ, nhắm mắt dưỡng sức giây lát, đã hơn ba ngày nay hần không hề nghỉ ngơi, hiện tại nhất định đã mệt đến chết được, Lãnh binh đánh giặc vốn là việc vất vả nhất, hần vì sao khi không lại tự tiếp nhận việc khổ sai như thế này?

“Bốn năm, nàng nguyện ý chờ không?”

Lời hứa hẹn của Liên Thành chợt hiện lên trong tâm trí, quanh quẩn không dứt. Ta không dám tin, đưa mắt nhìn chằm chằm Liên Thành lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần. Chẳng lẽ, lần này tấn công Âm sơn là hần chủ động hướng Hoàng thượng xin đi, là vì ta?

“Liên Thành” Ta kim lòng không dặng mà gọi một tiếng, hần thân nhiên ứng ngữ đáp lời, đôi mắt vẫn như trước không mở ra.

“Mệt lắm phải không?” Ta bước đến sau lưng hần, hai tay giúp hần xoa bóp hai huyệt thái dương, nhẹ nhàng vuốt ve, coi như đây là một chút tâm ý của ta đi.

Thân thể hần lúc ta vừa đụng vào đột nhiên cứng đờ, sau đó chậm rãi thả lỏng, hưởng thụ sự vuốt ve của ta, trên mặt xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, ấm áp tựa xuân phong “Chỉ cần lần này thuận lợi chiếm được Âm sơn, không bao lâu nữa sẽ ...” Hần không chút để tâm mà nói ra suy nghĩ.

“Không cần khiến bản thân phải khó xử” Động tác ở tay của ta chợt dừng lại trong giây lát, sau đó nhanh chóng tiếp tục vuốt ve.

Thật lâu sau, hần vẫn không đáp lời, hô hấp bình tĩnh cùng cơ ngực nhè nhẹ lên xuống phập phồng của hần cho ta biết, hần đã ngủ say. Cẩn thận thu hồi động tác ở bàn tay, ta thở dài một tiếng như có như không “Thực xin lỗi!”

Hai ngày nữa lại trôi qua, thám tử Liên Thành phái đi vẫn một đi không trở về, quân tướng tuy toàn thân lạnh cóng nhưng tâm vẫn nóng như có lửa đốt, đây thật sự không phải dấu hiệu tốt lành gì, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra biến cố? Nhìn sang vẻ mặt ngưng trọng của Liên Thành, tựa hồ sự việc này thật sự khó giải quyết, ta thật muốn mở miệng hỏi vài thứ, cuối cùng nuốt xuống, ta thật không muốn tăng thêm ưu phiền cho hần, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh bầu bạn cùng hần.

“Không thể đợi thêm nữa, tiết trời giá lạnh thế này khí sĩ khí thụt lùi, nếu không tốc chiến tốc quyết, hậu quả thật không thể tưởng tượng” Mọi vị phó tướng xúc động mà vội vàng rống lên.

“Hạ quốc kia hư thực thế nào chúng ta đều không đoán ra, như thế nào có thể chiến đấu?” Triệu Hồng tướng quân trấn an vị phó tướng kia.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ phải chịu cảnh hao sút như thế này?” Lại thêm một vị tướng quân thiếu kiên nhẫn.

Hai bên tranh chấp không ngớt, ý kiến không đồng nhất, Liên Thành cũng không nói lời nào, lạnh lẽo nhìn, trong tâm hần chắc chắn cũng là không thể đi. Binh gia không bao giờ đánh nếu chưa nắm chắc được tình thế, ngay cả đối phương như thế nào cũng không biết, làm sao có thể khai chiến? Theo ý ta, hiện giờ chỉ có thể chờ, địch bất động ta cũng bất động, hiện tại chính là lúc so kiên nhẫn, điều này có lẽ Liên Thành sẽ không hiểu.

“Báo – Tướng quân, vừa rồi bên ngoài quân trưởng chúng ta bắt được một thám tử Hạ quốc” Một binh sĩ vọt vào, tiến lên bẩm báo.

Mọi người vừa nghe liền mừng rỡ, nghe được tin này chẳng khác nào nhận được than sưởi ấm trong trời tuyết rơi. Lúc binh lính đem tên thám tử Hạ quốc đã bị trói gô vào, tất cả mọi người đều vây lại thẩm vấn tin tức nội bộ của Hạ quốc, hần lại cắn chặt môi, một chữ cũng không nói.

“Chỉ cần ngươi nói ra, ta liền cho ngươi một con đường sống, thậm chí còn có thể cho ngươi hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận” Liên Thành rốt cuộc cũng mở miệng, tên gian tế kia vừa nghe, ánh mắt liền trở nên mê mông “Ngươi thật sự có thể cho ta con đường sống?”

“Bổn soái nhất ngôn cửu đỉnh” Liên Thành thật sự hứa hẹn.

Hần im lặng giống như đang tự hỏi bản thân một phen, cuối cùng nói ra “Có bốn vạn tinh binh đang đóng quân ở biên phòng Âm sơn, ở Đại Thanh sơn hơn bốn nghìn người, Ở Lạp sơn tám nghìn. Tuy rằng ở đó binh số có ít, nhưng hai ngày nữa viện binh sẽ đến. Cho nên tướng quân đem toàn bộ thám tử Biện quốc bắt lại, sợ các ngươi biết được tình huống thật sự, hần chỉ muốn kéo dài thời gian chờ viện binh.”

Tất cả tướng sĩ vừa nghe lời này, ánh mắt liền thay đổi, đem hy vọng đặt lên trên người Liên Thành, chỉ chờ hần hạ quyết tâm. Lời của gian tế này quả thật rất trọng yếu, lấy tình hình hiện tại để xem, Hạ quân đóng binh ở Âm sơn căn bản không chịu nổi một kích, nhưng nếu hai ngày sau viện quân thật sự đến, sợ là sẽ có một hồi ác chiến, đến lúc đó máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán là chuyện không thể tránh khỏi. Như vậy, hiện tại chỉ có thể tốc chiến tốc quyết.

“Chúng tướng sĩ nghe lệnh, tức khắc hướng biên phòng xuất phát” Ánh mắt Liên Thành sáng rực, biết rõ nay đã là tình thế nguy cấp, không cho phép hần lại do dự, chỉ có thể hạ quyết tâm. Chúng tướng sĩ vừa nghe lời này, trên mặt lập tức hiện lộ thái độ đã chờ sự phát động này từ lâu, tin tưởng tràn trề.

Binh hùng tướng mạnh, quân kỳ phấp phật trong gió, tiếng tù không ngừng vang vọng. Ba quân nhuệ khí vang trời, binh lính liệt hùng tài, chín vạn đại quân phân ra thành Tiên phong quân, Hữu hộ quân, Tả hộ

quân, Hậu vệ đội, đội du kỵ cũng nhất tề xuất phát, để lại một vạn đại quân đóng ở quân doanh, mà ta cũng bị Liên Thành giữ lại, hẳn muốn ta ở đây chờ hẳn về.

Nhìn đại quân vươn cao vũ khí trực chỉ hướng Bắc, khí thế như sơn, nhuệ khí hùng hực, tâm của ta một phen rối loạn, ta cảm thấy sự tình tiến triển quá mức thuận lợi, dường như có điều gì không đúng, nhưng lại không chỉ rõ được vấn đề là ở đâu. Có lẽ là ta đã quá đa nghi, chỉ là đến cuối cùng, ta vẫn cảm thấy thám tử Hạ quốc kia có gì đó rất quen mặt.

Gió bắc gào thét, chúc quang lay động, ta nằm bên trong quân trường đã lâu vẫn không thể đi vào giấc ngủ, càng nghĩ đến thám tử kia càng thấy quen mắt, ta khẳng định mình đã gặp qua hắn ở đâu đó. Còn cả lời nói của hắn, thật sự đáng nghi, quân đội đóng ở Âm sơn mà chỉ có bốn vạn? Ta nhớ rõ khi phụ hoàng tại vị, người coi Âm sơn là biên phòng quan trọng bậc nhất, quân đội đóng tại đây ít nhất phải hơn bảy vạn, hiện tại Hạ quốc hoàng đế lại chỉ để có bốn vạn, chẳng lẽ lại thiếu coi trọng như vậy sao?

Ta từ trên giường ngồi bật dậy một phát mạnh, rất nhanh phóng ra khỏi quân trường, hướng về quân trường đang giam giữ mật thám kia một đường đi thẳng, vén màn cửa tiến vào, chỉ thấy hắn đang nằm trên nền tuyết, vẫn bị trói gô như cũ, vừa thấy ta đến, trong mắt hắn có một tia ngạc nhiên.

Ta ngồi xổm xuống nhìn hắn đang nằm trên mặt đất: “Trần Dịch Chi giáo đầu, có hay không vẫn còn nhớ bản công chúa?” Ta đã nhớ ra hắn, hắn chính là giáo đầu phụ trách huấn luyện cấm vệ quân trong hoàng cung, với sự trung thành của hắn mà, không thể nào có chuyện hắn sợ chết mà bán đứng Hạ quốc, khai ra bí mật quân tình.

Nghe ta nói xong, hắn kinh ngạc nhìn ta đánh giá thật lâu sau, rốt cuộc trong mắt khôi phục lại thần thái, lập tức ngồi dựng dậy, hướng ta dập đầu “Phước Nhã công chúa, người còn sống.”

“Đừng gọi ta là công chúa, ta không có thuộc hạ như ngươi, phụ hoàng bị người soán vị, người chẳng những không cản ngăn mà còn hòa theo Nhị hoàng thúc. Hiện tại ngươi lại không màng tính mạng mà chạy tới biên quan đây truyền tin tức giả, ngươi còn mặt mũi gọi ta là công chúa?” Ta dùng sức túm lấy cổ áo hắn, trừng mắt tức giận.

“Quốc gia gặp nạn, thất phu phải có trách nhiệm. Biện quốc muốn đánh Hạ quốc ta, chẳng lẽ người muốn ta giương mắt nhìn Biện quốc đoạt lấy giang sơn Hạ quốc, giết con dân ta? Huống hồ, hoàng đế hiện tại là một hảo hoàng đế!” Hắn nói ra những lời chính nghĩa, phảng phất, người sai là ta.

“Hảo hoàng đế? Nhưng ngươi quên rằng ta là công chúa sao?” Ta cười lạnh một trận, thất vọng nhìn hắn. Chẳng lẽ phụ hoàng ta không phải là một hảo hoàng đế? Chẳng lẽ Thuần vương soán vị là một việc kinh thiên nghĩa địa?

“Người vĩnh viễn là công chúa trong mắt Dịch Chi” Hắn nặng nề mà dập đầu.

“Vậy ngươi nói cho ta biết, Hạ quốc có bao nhiêu quân đóng ở biên phòng?” Hiện tại an nguy của Liên Thành mới là vấn đề trọng yếu của ta, những việc khác lúc này đều có thể gác qua một bên.

Hắn do dự trong chốc lát mới mở miệng “Ta nói thật với ngươi, Hạ binh đóng ở biên phòng có tám vạn. Ba ngày trước, Kỳ quốc phái tới mười vạn đại quân tiếp viện, Biện quân lần này tiến công, chắc chắn toàn quân bị diệt.”

Tay của ta buông lỏng, trong đầu một mảng trống rỗng, vô lực ngồi xuống nền đất lạnh lẽo. Mọi việc quả là như ta sở liệu, thật sự có vấn đề. Thứ này căn bản là một cạm bẫy được tính trước, Liên Thành lúc này chẳng phải đang nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc sao?

“Biện quân đã xuất phát từ buổi trưa hướng biên phòng thẳng tiến, sợ rằng giờ này đã như cá trong chậu, căn bản chạy không thoát. Công chúa, thừa lúc đại binh chưa đánh đến đây, người nhanh chóng dẫn một vạn tàn binh này chạy trốn đi” Hắn có thâm ý nhắc nhở ta.

“Ngươi nói mười vạn viện binh của Kỳ quốc, chủ soái là ai?” Linh quang chợt lóe, ta cất tiếng hỏi.

“Kỳ quốc – Tần Nam vương và Hán Thành vương” Hắn không thấy rõ nhãn thần của ta, vẫn tiếp tục trả lời vấn đề ta hỏi.

Lời của hắn chưa dứt, ta đã chạy nhanh ra ngoài, khẩn cấp tìm được Lý phó tướng, đem tình huống hiện tại nói giản lược qua một lần, cũng khẩn cầu hắn giúp ta, hiện tại chỉ có một biện pháp này có thể cứu Liên Thành. Nếu như bất thành, ta sẽ chôn cùng một chỗ với hắn, dù sao hắn hiện tại rơi vào hiểm cảnh, đều do ta ban tặng. Nếu không phải ta không hề lo lắng mà đáp ứng ước hẹn bốn năm của hắn, hắn sẽ không khẩn cấp xuất binh tiến đánh Hạ quốc, ta phải chịu trách nhiệm với lỗi sai của mình.

May mắn, Lý phó tướng đối với địa hình vùng này có vẻ quen thuộc, hai chúng ta thúc ngựa phi nhanh trên một con đường mòn nhỏ, hướng biên phòng thẳng tiến. Ta hỏi qua hắn, nếu muốn sắp đặt phục binh để vây khốn chín vạn đại quân, vị trí tốt nhất là ở đâu, hắn nói hắn là Đại Thanh sơn, nơi đó vị thế hiểm yếu, rất dễ che giấu mai phục. Như vậy, Kỳ quân nhất định đang ẩn mình ở Đại Thanh sơn ôm cây đợi thỏ, chờ một đòn chí mạng để Biện quân trở tay không kịp.

Chúng ta thúc ngựa chạy thâu đêm, rốt cuộc sau giờ Mão đã tìm được quân đội đang ẩn mình ở Đại Thanh sơn, hy vọng chúng ta tới kịp lúc.

Lý phó tướng dùng thân thủ xuất sắc của mình đáng hai tên hộ vệ bất tỉnh, chúng ta liền mặc lên mình quân trang của bọn họ, công khai đi vào trong quân doanh, binh lính tuần tra tới lui xung quanh chúng ta hàng hàng tốp tốp.

“Uy, các người là thủ hạ của tướng quân nào, ta như thế nào chưa gặp qua?” Một binh lính đầu buộc hồng cân chặn ta lại hỏi, đồng thời đánh giá chúng ta một lượt từ trên xuống dưới.

“Ta ... là thủ hạ của Tấn Nam vương” Ta ổn định đôi chân sắp mềm nhũn của mình, thực bình tĩnh nói.

“Ta chính là thủ hạ của Tấn Nam vương, như thế nào lại chưa từng gặp qua các người?” Nghi ngờ trong lòng hắn ngày càng nặng, ánh mắt lợi như muốn nhìn thấu chúng ta.

“Chúng ta là người mới tới” Ta cố ý khiến thanh âm của mình hạ xuống thấp nhất có thể, tránh có thêm tướng sĩ đến xem, nếu không chỉ e chúng ta càng nhanh bại lộ hơn.

“Chuyện gì âm ỉ như vậy?” Một nam nhân từ quân trưởng vén màn bước ra, là Kỳ Tinh! Ta lập tức vọt về phía hắn, gắt gao ôm lấy thắt lưng mà hô to: “Vương gia, vương gia!”

Hắn bị ta biến thành mặt danh kỳ diệu, dùng sức muốn đẩy ta ra, nhưng ta lại càng ôm chặt hơn nữa: “Xú tiểu tử, ta là Phan Ngọc!” Thanh âm khe khẽ yếu ớt, nhưng hắn vẫn có thể nghe được, toàn thân cứng đờ, đứng như trời trồng tại chỗ.

“Vương gia, các người ... biết nhau?” Binh lính kia nghi hoặc nhìn chúng ta “ôm nhau”, cũng nhất thời ngớ người không thể suy nghĩ gì thêm.

“Biết!” Hắn cố gắng thốt ra hai chữ cứng đờ, sau đó túm ta lôi vào quân trưởng, cho tất cả mọi người bên trong lui ra, sau lại nường theo ánh nhìn ta thật lâu, sau một hồi hồi trụ ta chặt chẽ mới nói ra một câu: “Người chưa chết?”

“Người nói điều điên khùng gì vậy?” Mặt ta tức thời trầm xuống, ở Kỳ quốc nhất định đã xảy ra việc lớn gì, hơn nữa, ta cũng có liên quan.

“Đêm đó, tất cả mọi người đều thấy Lâm Nguyệt lâu một hồi đại hỏa, người bị chết cháy bên trong, hiện tại người ... lại rõ ràng đứng trước mặt ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hắn thủy chung vẫn chưa chấp nhận đây là sự thật, mà tâm ta thì đã minh bạch.

Khó trách lúc ta chạy khỏi hoàng cung không có bất kỳ ai truy đuổi, nguyên lai hoàng thượng đã giúp ta diễn một màn đổi trắng thay đen, tròng đại hỏa kia nhất định là hắn sai người phóng, mục đích chỉ có một: Muốn mọi người thật sự tin rằng Phan Ngọc đã chết, thì thế đã bị đốt cháy, còn ai có thể phân biệt được người chết có phải hay không là Phan Ngọc? Hay ột cái dụng tâm khổ trí của hoàng thượng, chỉ vì muốn Kỳ Hữu chặt đứt niệm tưởng về ta, có thể không tiếc mà làm ra chuyện như vậy.

“Như vậy, còn Vân Châu?” Ta tận lực hồi phục tâm tình của mình, nhỏ giọng hỏi về Vân Châu, nàng là người ở trong Lâm Nguyệt lâu cùng ta, nàng không thể xảy ra chuyện gì, nhất định không thể xảy ra chuyện gì.

“Nàng là người đầu tiên phát hiện hỏa hoạn, vì cố chạy vào cứu người, nửa mặt đã bị thiêu hồng” Ánh mắt Kỳ Tinh thủy chung vẫn bồi hồi trên mặt ta, có lẽ hẳn muốn xác định, người đứng trước mặt mình có thật sự là ta hay không?

Vì cứu ta, gương mặt của Vân Châu bị thiêu hủy. Ta vô lực quỳ gối trước mặt Kỳ Tinh, chờ dẫn ngựa đầu nhìn hẳn: “Ta muốn cầu người hai việc, nếu còn coi ta là bằng hữu, mong người hãy đáp ứng ta.”

“Thứ nhất, chuyện hôm nay gặp ta, không được kể với bất kỳ ai, nếu không sinh mệnh của người nhất định sẽ gặp nguy hiểm.”

“Thứ hai, cầu người buông tha Biện Quốc Thừa tướng – Liên Thành, chỉ cần cho hẳn một con đường sống là tốt rồi.”

Về mặt hẳn trở nên âm trầm, không nói không rằng chăm chú nhìn ta, thần sắc phức tạp hiện lên “Yêu cầu thứ hai không có khả năng, cho dù ta có đáp ứng, Thất đệ cũng sẽ không đồng ý, trừ phi người tự mình đi mà cầu hẳn. Bởi vì, hiện tại nhất quân thống soái chính là hẳn, hết thảy mọi thứ đều do hẳn định đoạt.”

“Không được, ta không thể gặp hẳn” Ta dùng sức mà lắc đầu, thành khẩn túm lấy tay hẳn mà nói “Người giúp ta nói với hẳn một câu “quy sư vật át, vi sư tất khuyết”, hẳn nghe xong sẽ minh bạch được đạo lý trong đó.”

“Tham kiến Hán Thành vương” Ngoài trường truyền đến thanh âm dị thường vang dội của binh lính, ta biết là Kỳ Hữu đang đến đây, trong lòng liền thất kinh, lập tức chui xuống gầm giường, bên trong tuy ngọt ngào nhưng ta không dám thở mạnh dù chỉ một tiếng. Ta không thể khiến chàng gặp lại ta, nếu không ta sẽ lại hại thêm càng nhiều người, Vân Châu vì ta mà bị thương, còn Kỳ Hữu, ta như thế nào còn muốn xuất hiện trước mặt chàng một lần nữa? Chàng là hoàng đế tương lai của Kỳ quốc, chàng đang chờ đợi cơ hội để triển khai khát vọng của mình, ta không thể ràng buộc cước bộ của chàng, nếu như chàng tưởng ta đã chết, vậy thì Phúc Nhã sẽ vĩnh viễn chôn sâu trong tâm chàng. Như vậy mới là chính xác nhất.

“Thất đệ, tình hình chiến sự như thế nào?” Thanh âm của Kỳ Tinh vô cùng bình tĩnh, đều đặn.

“Chín vạn Biện quân đã bị mười tám vạn đại quân bao vây, chỉ tiếc bọn chúng vẫn cố gắng chiến đấu, không biết lượng sức” Là thanh âm của Kỳ Hữu vẫn cao ngạo, tự phụ như trước, thanh đạm như nước, nhưng ta cảm thấy nó lại có thêm một phần lãnh lệ cùng tang thương. Ta cố gắng kiềm nén xúc động, ngăn mình không lao ra ngoài ôm lấy chàng, nước mắt lại vô phương khống chế, cứ rơi xuống nền đất, ta chỉ có thể dùng lực mà bịt chặt miệng mình, không cho tiếng khóc truyền ra.

Kỳ Tinh trầm mặc một lúc, dùng ngữ thanh giận dữ nói: “Trong Tôn Tử binh pháp có một câu nói về tình huống hai quân tranh đấu như thế này “quy sư vật át, vi sư tất khuyết”, khiến sinh linh đồ thần quyết không phải là mục đích của chúng ta lần này.”

(*) Tôn Tử binh pháp – thiên thứ 7 – Quân tranh: địch rút về nước thì không nên chặn đường, bao vây quân địch nên chừa một lối thoát cho chúng, địch cùng khốn thì không nên quá bức bách chúng.

“Huynh muốn ta cho bọn chúng một con đường lui?” Một tiếng cười lạnh vang lên, âm vụ tràn ngập không gian.

“Sai, không phải cho bọn chúng đường lui, mà là cho chính mình một đường lui. Bọn chúng hiện tại đã là cá trong chậu, khó thoát khỏi cái chết. Nếu bọn chúng liều chết chiến đấu, quân ta tất thương vong thảm trọng, đến lúc đó máu chảy thành sông, thầy phơi khắp chốn, chẳng lẽ đệ muốn nhìn thấy cảnh này? Đối lại mà nói, nếu chúng ta thả chủ soái của bọn chúng, cứu vạn đại quân sẽ như rắn không đầu, muốn tiêu diệt vốn là chuyện dễ như trở lòng bàn tay” Kỳ Tinh chính là đang nói những lời trong lòng ta, hẳn có thể lý giải điều ta nói. Hiện tại chỉ cần xem thái độ của Kỳ Hữu như thế nào, nếu chàng kiên trì quyết không buông tay, như vậy toàn quân Biện quốc nhất định bị diệt.

Nội tướng bỗng trở nên một mảng im lặng, chỉ còn những tiếng hít thở rất nhỏ. Kỳ Hữu nhất định ở thế lưỡng nan, mà ta lại tin tưởng chàng không phải một kẻ lãnh huyết vô tình, không để ý đến an nguy của con dân mình, đặt tất cả vào tử lộ.

Ta và Lý phó tướng cuối cùng an toàn ly khai Kỳ quân, Kỳ Tinh đích thân tiễn bước chúng ta. Trên đường đi, hẳn bảo sẽ chừa tiểu lộ ở phía nam Đại Thanh sơn cho chúng ta chạy trốn, chỉ cần Liên Thành vừa ly

khai, bọn họ sẽ lập tức vây khốn toàn quân, đây là điều cuối cùng hấn có thể giúp ta, hấn chỉ muốn ta mọi sự đều phải cẩn thận.

Đến lúc sắp chia tay, ta nói lời cảm ơn với hấn, nhưng hấn lại không nhận, chỉ nói một câu: “Người cho rằng chuyện lần này chỉ một câu nói cảm ơn là xong? Nói cho người biết, người còn phải báo đáp ta.”

Những lời này khiến ta mỉm cười, khi ở cùng Kỳ Tinh, hấn luôn có thể hóa giải nỗi khổ sở sâu trong nội tâm ta, thậm chí có thể khiến ta cười to. Trong lòng ta, sớm đã coi hấn là bằng hữu, một bằng hữu duy nhất.

Nhưng, lúc ta tái kiến Liên Thành cũng là lúc thái độ của hấn khiến ta hoàn toàn thất vọng. Hấn không muốn bỏ trốn, hấn coi đó là sỉ nhục của một thống soái, là yếu đuối, hấn nói hấn muốn tồn vong cũng đại quân.

Ta dùng sức tặng hấn một cái tát, các tướng sĩ chung quanh xem đến ngây người, ta chỉ tay về phía đại quân nay đã bị nhốt tại đây, gương mặt lộ ra nét tuyệt vọng “Trước tiên phải tự bảo vệ chính mình, sau mới tiêu diệt địch nhân, đây là nguyên tắc cơ bản trong chiến đấu. Tuy nói “bại” và “trốn” là một điều vô sỉ, nhưng không phải vì vậy mà cứ lấy trứng chọi đá, tự chuốc lấy diệt vong.”

Khóe môi Liên Thành gợn lên chút cười lạnh, nhìn ta mà cười châm chọc “Hạng Vũ binh bại Ô giang, tình nguyện rút kiếm tự tử, chứ không còn mặt mũi nào mà vượt qua Ô giang. Huống hồ Liên Thành ta còn phải trở về Biện quốc, gặp lại Hoàng thượng, đối mặt cùng con dân Biện quốc, ta phải ăn nói thế nào với phụ mẫu của chúng binh sĩ?”

“Đó là vì Hạng Vũ ngốc” Ta dùng hết khí lực toàn thân mà rống to, nước mắt tuôn trào như đê vỡ “Hấn vốn dĩ có thể ẩn trốn chờ qua đợt sóng gió, bảo tồn thực lực, tương lai ắt sẽ thành công, huống hồ hấn hùng thao võ lược, rõ ràng đủ thực lực để có thể Đông sơn tái khởi, mà hấn chỉ vì sợ phải đối mặt cùng hương thân phụ lão mà tự vẫn. Ta coi thường hấn, trong mắt ta, nếu nam nhân rơi vào cảnh khuất thân phải như Hàn Tín, cam chịu nhục nhã, người xem hấn vẫn thiên cổ lưu danh, có ai dám xem thường hấn?”

Dường như bị lý lẽ trong lời nói của ta lay động, chúng tướng sĩ đồng loạt quỳ xuống, cùng nói “Thừa tướng, thỉnh người tốc tốc rời đi, giữ được thanh sơn, sợ gì không có củi đốt.”

Liên Thành động dung nhìn chúng tướng sĩ, lại nhìn sang ta, không nói không rằng, mà hốc mắt của Lý phó tướng sớm đã đỏ hồng: “Thừa tướng, ngài có biết vị tiểu huynh đệ này vì ngài mà mạo hiểm sinh mệnh, lên vào Kỳ quân, tất cả chỉ vì cầu được một cơ hội sống cho ngài. Nếu ngài không muốn phụ hấn, cầu ngài nhanh chóng rời đi!”

Ánh mắt hấn dừng lại trên gương mặt ta, mục quang ẩn tàng vô số bi thương. Ta dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, găt gao lao vào trong lòng hấn, dùng tất cả khí lực còn sót lại ôm lấy hấn “Liên Thành, nếu người chết đi, ta phải làm sao bây giờ?”

Ta cảm giác được tay hấn khẽ động đây, khẽ vuốt nhẹ đỉnh đầu của ta, đang run rẩy, đang do dự. Ta đã không thể đợi thêm nữa, lập tức đưa mắt nhìn Lý phó tướng, ý bảo hấn dùng đến biện pháp vũ lực đưa Liên Thành lên ngựa.

Vài tướng sĩ cũng tiến lại trụ hai tay hai chân Liên Thành, đưa hấn áp lên ngựa, cuối cùng dẫn hai vạn binh lính cùng chúng ta tẩu thoát theo tẩu lộ duy nhất Kỳ Tinh lưu lại cho chúng ta.

Ta nhớ rất rõ, Liên Thành ngồi trên ngựa vẫn liên tục ngoái đầu, nhìn về phía bảy vạn binh lính ở lại, hấn nói: “Sỉ nhục ở Âm sơn hôm nay, ta sẽ suốt đời ghi khắc. Sẽ có một ngày, ta vì chúng huynh đệ báo thù, ta muốn Kỳ, Hạ hai nước, nợ máu phải trả bằng máu”. Thần sắc của hấn vô cùng quyết tuyệt, ta cũng bị khí thế rét lạnh trên mặt hấn làm cho kinh sợ, thái độ phệ huyết này, ta mới gặp lần đầu. Nếu như ta có năng lực dự liệu tương lai, thì hôm nay ta đã không phải cứu Liên Thành, chỉ là ta có thể khẳng định, ta ... không hồi hận!

Mười vạn Biện quân cuối cùng chỉ còn ba vạn trở về, cử quốc đồng thương, toàn bộ Biện Kinh trở thành một tòa tử thành, trên mặt mọi người không có lấy một chút tươi cười. Hoàng thượng đối với thất bại lần này cũng không đổ lỗi gì cho Liên Thành, còn dân chúng nhắc tới Biện quốc Thừa tướng cũng chỉ thở dài một tiếng, không nói gì. Mà ta trở về Biện Kinh cũng đã năm ngày, năm ngày nay ta chưa từng gặp hấn, hấn đang bận gì sao? Hay vẫn chưa thể bước ra khỏi bóng ma của sự thất bại?

Đứng ở thư phòng nằm trên đỉnh lầu các, ta vô tình vớ trúng Kinh Thi “Yêu yêu thảo trùng, địch địch phụ chung. Vị kiến quân tử, ưu tâm sung sung. Diệc ký kiến chỉ, diệc ký cầu chỉ, ngã tâm tắc giáng.”

Đọc tới đọc lui, lại nhớ đến Kỳ Hữu. Nghe nói Hạ, Kỳ đã chinh sửa bang minh, Hạ quốc thần phục Kỳ quốc. Khó trách Âm sơn chi chiến, Kỳ quốc lại phải tới những mười vạn đại quân tiếp viện, như vậy Biện quốc chẳng khác nào tứ cố vô thân, chỉ sợ có một ngày, hai nước liên minh tấn công Biện quốc, lúc đó hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Lần này, chủ soái của mười vạn đại quân là Kỳ Hữu, xem ra Hoàng thượng đã khẩn cấp bắt đầu công cuộc chuyển binh quyền cho Kỳ Hữu, như vậy, thái tử đang ở trong cái nguy cơ như thế nào đây?

Ta dời mắt khỏi thư kinh, quay đầu về phía cửa sổ, hít sâu một ngụm mai hương thanh nhã, đưa mắt nhìn bốn phía, bỗng toàn thân ngẩng ra, Kinh Thi trong tay rớt xuống đất, ta đứng lên, mạnh mẽ đóng hai cánh cửa sổ lại. Nhắm mắt trầm tư một lúc lâu, hướng Lan Lan và U Thảo đang canh giữ bên ngoài hô to: “Nhanh đem mấy tấm ván gỗ đến đây.”

Các nàng nghe tiếng ta gọi đều nhanh chóng bước vào, vì những lời ta nói mà khó hiểu nhìn nhau, đồng thanh: “Tiểu thư, để làm gì?”

Ta nhìn hai phiến cửa sổ, trong lòng sinh ra một mảng lạnh lẽo: “Che hai phiến cửa sổ này lại cho ta.”

“Vì sao?” Các nàng vẫn khó hiểu nhìn ta.

Ta chỉ gọi lên một ý cười đậm nhạt như có như không, khom người nhặt lên quyển Kinh Thi đang nằm trên mặt đất “Chúng rất phiền toái, che đi.”

Các nàng thấy ta không muốn nói rõ, liền thức thời không truy vấn thêm, liền phái tới hai thợ mộc, đóng đinh chặt chẽ hai phiến cửa sổ. Ta đưa hai tay lên trước lò sưởi, sau đó đặt tay lên trước bụng, lẳng lặng ngồi xuống “Thừa tướng từ hôm đó đến nay có khỏe không?”

“Không khỏe” U Thảo lập tức lắc đầu tiếc than, trong mắt chỉ có khổ sở “Năm ngày trước hồi phủ, Thừa tướng tự nhốt mình trong thư phòng, không gặp bất kỳ ai, cũng không ăn uống gì. Ta thật lo lắng, cứ như vậy chỉ e chủ tử không gượng dậy nổi.”

“Cái gì? Chuyện thế này tại sao các người không báo sớm cho ta biết?” Ta giật bắn lên, cất tiếng răn dạy các nàng.

“Tiểu thư, chúng ta không đành lòng nói với người” Lan Lan lập tức giải thích, gương mặt vì bị ta quát to mà trở nên trắng bệch, dù sao trước giờ ta chưa từng trở nên tàn khốc như vậy trước mặt các nàng “Chúng ta đều nghe nói, lần này chủ tử có thể an toàn thoát hiểm, tất cả đều nhờ tiểu thư, chúng ta lại thấy người tinh thần không được tốt, cũng không dám để chuyện của chủ tử làm phiền người. Cứ nghĩ lão phu nhân có thể giải quyết chuyện này, ai ngờ”

Ta buông bép lò ấm áp trong tay, cũng phát hiện ngữ khí của mình đã trở nên nặng nề, liền cố gắng bình phục tâm tình, hạ thấp giọng nói “Các người thật hồ đồ, mau dẫn ta đến thư phòng.”

Vầng minh nguyệt như sương khói, sương lạnh phủ trùm không gian, ngoài cửa phòng hiu hắt bóng nến.

Ta đứng bên ngoài thư phòng nói hết nửa canh giờ, bên trong cũng không có lấy một chút phản ứng, ta chỉ có thể dùng đến hạ sách này. Tìm hai gia đình cường tráng đến đây, phá cửa sổ phía sau thư phòng, sau đó nhờ Lan Lan và U Thảo trợ lực, nhảy vào bên trong.

Bên trong thư phòng một mảng hỗn loạn, bàn ghế bị đổ ngược, giấy viết nghiên mực nằm ngổn ngang trên đất. Mà Liên Thành lúc này vẻ mặt suy sụp ngồi bẹp trên đất, đầu khể tựa vào giá sách, nhân thân ngày đại, mục quang đông lạnh. Ta cố gắng tránh né những thứ trên mặt đất, tiến lại phía hần.

“Liên Thành, người đang làm cái gì vậy?” Ta nhìn xuống bộ dạng không chút phản ứng của hần, hần cũng không để ý đến ta, vẫn như trước, đắm chìm trong dòng suy nghĩ của riêng mình, không thể hoàn hồn.

“Chỉ một chút thất bại liền biến một Thừa tướng không ai sánh kịp biến thành bộ dạng như thế này? Còn dám nói cái gì giúp ta phục quốc trong vòng bốn năm, bây giờ cho người bốn mươi năm người cũng không

làm được” Ta tức giận đề cao thanh âm, hần vẫn như cũ không để ý đến ta, chỉ còn dư âm phiêu tán trong thư phòng, hòa cùng ánh nến thiêu đốt nuốt chửng mọi thứ, trở nên đặc biệt bi thương.

“Ta thật không nên đến đây!” Nổi tức giận nháy mắt dâng trào, ta đối với hần hoàn toàn thất vọng, xoay người rời đi. Lại phát hiện tay của ta bị hần gắt gao tóm trụ, âm thanh khàn khàn đặc biệt trầm thấp “Đừng đi.”

Ta thấy bộ dáng này của hần, trong lòng liền một trận dậy sóng, quay lại ngồi xổm trước mặt hần, dùng sức nắm lấy tay hần, đôi tay lúc này đã lạnh lẽo đến thấu xương “Ta sẽ không đi, nhưng muốn vậy, nhưng muốn dậy người phải tự vực dậy, trả lại cho ta một Liên Thành đầy chí khí, tiêu sái, phong nhã.”

Hần cuồng tiếu thành tiếng, những trầm uất mấy hôm nay nhất thời xả ra hết, miệng cười nhưng sao có chút tang thương “Phức Nhã, cảm ơn nàng!” Hần vươn tay, dịu dàng xoa hai gò má ta, toàn thân ta lúc này đã đông cứng, ý lạnh tràn vào cả trong tâm.

Ta phức tạp nhìn hần, chợt thần nhiên mỉm cười “Thay vì nói cảm ơn ta thì người nên ăn một chút gì, người có biết lúc này bản thân tiêu tụy thể nào không?”

Hần vuốt cằm, đáp ứng vô điều kiện “Chỉ cần nàng ở lại bên ta, chuyện gì ta cũng y theo nàng.”

Ta buông tay hần, vui vẻ mở đại môn của thư phòng, phân phó Lan Lan và U Thảo vào đây dọn dẹp, lại phân phó vài nha đầu đem đồ ăn đến đây.

Ta bưng một chậu nước ấm áp tiến vào thư phòng, tự mình rửa mặt, chải đầu giúp Liên Thành. Bộ dáng ngây ngốc của hần khiến ta cười thành tiếng, thế mà hần vẫn mặc danh kỳ diệu nhìn ta, ánh mắt mê mang, trông thật đáng yêu. Trời ạ, bộ dáng hiện tại của Liên Thành thật sự rất chặt vật, ta như thế nào lại cảm thấy hần đáng yêu?

Hần rốt cuộc nhìn không được mà hỏi ta “Nàng đang cười cái gì vậy?”

“Không có gì, đồ ăn đến rồi, người mau ăn đi” Ta lảng tránh ánh mắt hần, tiến lên tiếp nhận đồ ăn từ tay nha hoàn, kéo hần ra bàn dùng bữa. Ta giúp hần múc một chén canh nhỏ, trước hết cần giúp hần lấp cái bụng rỗng đó trước.

Hần bưng bát canh nhìn ta hồi lâu, rốt cuộc vẫn không uống, chỉ hỏi “Nàng sẽ vẫn ở lại bên cạnh ta sao?”

Trầm mặc nhìn hần, ta do dự. Ta muốn trở về Kỳ quốc, ta muốn ở lại bên Kỳ Hữu, chỉ là, ta không thể nói như vậy “Ta vẫn sẽ ở lại bên người”. Tình trạng hiện tại của Liên Thành căn bản không thể chấp nhận nổi lời nói thật lòng này của ta, ta cũng phải ở lại bên hần, tất cả là ta nợ hần.

Ta ở lại thư phòng bồi Liên Thành đến tận giờ Tý, lúc này hần mới bình yên đi vào giấc ngủ. Trải qua nhiều chuyện như vậy, mối quan hệ của chúng ta tựa hồ từng bước từng bước nhích gần lại, dẹp bỏ được rất nhiều phòng tuyến. Có lẽ, con người phải trải qua nhiều khảo nghiệm sinh tử mới có thể chân chính nhận được sự tín nhiệm lẫn nhau.

Nhìn hần đang an tĩnh ngủ trên giường, ta an tâm buông tay hần, cẩn thận nhét nó vào dưới chăn. “Hảo hảo ngủ một giấc, khi thức dậy thì chuyện gì cũng đã qua rồi.”

Thối tất nền trên bàn, lén lút ra khỏi thư phòng, thay hần đóng cửa lại. Hết thấy mọi việc ta đều làm vô cùng cẩn thận, hần vất vả lắm mới có thể ngủ một giấc, ta không muốn đánh thức hần. Lánh phong từng cơn thổi dạt cây cối, sương đêm đọng lại trên mái tiểu đình, dưới vầng minh nguyệt chiếu rọi trở nên lấp lánh kinh động lòng người, tựa muốn níu trụ cơn gió dừng chân.

Lan Lan, U Thảo vốn luôn ở bên cạnh ta lúc này đã sớm bị ta điều về nghỉ ngơi, từng đợt gió lạnh băng sương ập vào người, bảo hai nữ tử đơn bạc như các nàng canh giữ ngoài cửa, như thế nào lại chịu nổi?

Gió bắc cứ vô tình xâm nhập toàn thân ta, ta nhất thời không thể thích ứng liền kéo chặt áo choàng, muốn ngăn cản một ít lạnh phong, đầu cúi thấp hết mức có thể, một đường chạy thẳng về Thính Vũ các. Ta liên tục ai thán trong lòng, sớm biết trời đêm tháng giêng lạnh thế này, ta đã trú ở thư phòng một đêm.

“Cô nương, trẻ như vậy vẫn còn chạy loạn trong Thừa tướng phủ sao?” Thanh âm âm u, quỉ mị vang lên giữa hành lang gấp khúc thê ám, lạnh lẽo, ta lập tức giảm lại cước bộ, thân mình đứng thẳng nhìn nam tử

đối diện – Liên Dận.

Tim ta nhảy lên rút xuống mấy đợt, bất đắc dĩ nở ra một nụ cười “Ta đang muốn trở về Thính Vũ các.”

Môi Liên Dận khẽ cong lên nhẹ nhẹ, hần cười đến là thâm ảo, nụ cười có phần không chân thực, khiến ta có cảm giác mơ hồ “Thế thì để Liên Dận đưa cô nương đi một đoạn.”

Không thể cự tuyệt khiến tâm ta bao trùm một mảng áp lực, ta chỉ có thể vuốt cằm đáp ứng. Suốt dọc đường đi ta không hề hé môi, ngược lại, hần chính là người mở lời với ta.

“Cô nương quả là cân nhắc anh hùng, dám đơn thân độc mã tiến vào Kỳ quân đàm phán cùng nguyên soái của chúng, cứu đại ca trở về.”

“Quá khen, ta chỉ nói một câu với nguyên soái đó thôi” Ta nghiêng đầu mỉm cười, tận lực bảo trì vẻ thản nhiên. Thấy hần nghi vấn nhìn chằm chằm ta, ta liền dùng ngữ điệu không chút hoang mang mà từ tốn giải thích “Quy sư vật át, vì sư tất khuyết.”

Hần giật mình, sau đó liền hiểu rõ mà nở nụ cười “Cô nương đối với Tôn Tử binh pháp cũng có nghiên cứu?”

“Cũng có chút hiểu biết” Mới đầu ta cũng không thích mấy cái nam nhi, gia gì đó, nhưng sau khi phụ hoàng và mẫu hậu chết thảm, ta bắt đầu nghiên cứu Tôn Tử binh pháp, bởi vì tương lai sau này phục quốc nó có thể hữu dụng, nhưng hôm nay xem ra, quả nhiên dùng để cứu người cũng rất là hiệu quả.

Hai chúng ta sau đó một câu cũng không nói đến tận lúc về tới bên ngoài Thính Vũ các, trong lòng ta rốt cuộc cảm khái, rốt cuộc cũng đã đến, đây chính là đoạn đường dài nhất ta đã đi trong suốt cả cuộc đời này. Ta đang muốn cảm ơn hần đã đưa ta trở về, nhưng hần đã nhanh hơn ta một bước, nhẹ cất giọng “Hoa mai nở có phải rất đẹp không?”

Hai tay run lên, ta mỉm cười khe khẽ, cực lực bảo trì sự bình tĩnh “Hoa mai sớm tàn, đã mất đi vẻ kiêu diễm người đang nói” Ta hướng hần khom người một cái, coi như là hành lễ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Liên Dận này quả thật vô cùng đáng sợ, ta rốt cuộc đã hiểu vì sao lần đầu tiên nhìn thấy hần, ta liền trốn tới phía sau cửa sổ, chính là vì sát khí trong mắt hần quá lạnh, khiến ta run sợ. Nam tử như thế, về sau vạn vạn không nên tiếp cận, nếu không, người bị thương chính là ta.

Quyển 1 Hoàn

12. Q.2 - Chương 12: Kim Lũ Đẳng Phượng Khuyết

Cảnh vật đông đưa trước mắt, như ảo như mộng, cơn mưa như hàng ngàn sợi tơ thoát khỏi mặt trời, đáp xuống ngàn dặm trần gian.

Hoa vì gió mà phiêu linh, lá cũng âm thầm vô thanh vô tức, đông qua xuân đến, tuyết khuynh thành.

Nhoáng một cái đã hai năm trôi qua, ta vẫn ở nơi Thính Vũ các, chưa từng bước ra ngoài lấy một bước, lão phu nhân cũng không hề đến đây làm khó dễ ta, tất cả đều vì chuyện ta cứu mạng Liên Thành hai năm trước đã lan truyền huyền ảo khắp thành Biện Kinh, bà xuất phát từ tình yêu thương của một người mẫu thân đối với hài tử, đối với ta sinh lòng cảm kích, tất nhiên sẽ không cùng ta so đo.

Lan Lan và U Thảo vẫn như trước, bồi lại bên ta, sự quan tâm của các nàng đối với ta chẳng khác nào Vân Châu. Nhìn hai gương mặt tươi cười thiên chân, can tĩnh trước mặt, trong ta liền sinh chút ấm áp, xoa dịu nỗi thương tâm nhiều năm qua.

Liên Thành mỗi ngày đều tới Thính Vũ các, hần thường ngồi nói chuyện phiếm với ta, cùng nhau đánh mấy bàn cờ, nghiên tập binh pháp. Thần kỳ nhất chính là, tư tưởng của chúng ta vô cùng giống nhau, đều cho rằng cảnh giới cao nhất của Tôn Tử binh pháp khái quát trong một câu: “Lập vu bất bại chi địa, nhi bất thất địch chi bại dã.”

Sau nhiều ngày thương thảo, cả cuốn sách được chúng ta gói gọn trong một chữ – “Chính” (trong chuyên chính, ý bảo phải đề ra phép tắc, khuôn mẫu rõ ràng), chỉ cần quốc gia có một người cầm quyền chuyên

chính đủ sáng suốt, noi theo tấm gương Đường Thái Tông lắng nghe quần thần can gián, không ngừng khai quật nhân tài, tài quốc có hưng thịnh thì dân chúng mới an cư lạc nghiệp, người người nghiêm túc nạp thuế, nạp lương, quân đội mới có thể sung thực, hết thảy lấy chủ làm chính lấy dân làm phụ, tất cả vì bề trên.

Hắn và ta đều hướng đến cùng một mục tiêu, thật khiến ta kinh ngạc. Trong quá khứ, khi ta kiến giải vấn đề này với phụ hoàng, người lúc nào cũng nói ta bất quá chỉ là một nữ nhi, dụng binh quan trọng nhất là chữ “Biến (thay đổi liên tục)”, Tôn Tử binh pháp có câu “Chiến thế bất quá kì chính, tề chính chi biến, bất khả thắng cùng dã. Tề chính tương sinh, như tuần hoàn chi vô đoan, thực năng cùng chi”. Thế là chính khiến của ta phụ hoàng chẳng lý đến dù chỉ một câu, từ đó ta cũng không bao giờ đàm đạo cùng phụ hoàng về binh pháp sở kiến của mình.

Nhưng hiện tại, những lời của ta đã được Liên Thành thừa nhận, ta thật sự rất vui khi có được một tri âm như hắn. Mỗi ngày cùng hắn đàm đạo binh pháp khiến ta cảm thấy thực vui vẻ, mọi phiền não đều có thể dẹp lại phía sau. Có đôi khi ta còn nghĩ hắn nếu có thể trở thành hoàng thượng, nhất định sẽ là một hảo hoàng đế liêm chính.

Chỉ là, suốt hai tháng nay, hắn lại chưa từng ghé qua Thính Vũ các dù chỉ một bước. Tuy nói hắn là Thừa tướng đương triều đại quý nhân, bận trăm công nghìn việc, nhưng bận thế nào mà suốt hai tháng lại không ghé sang đây? Chẳng lẽ bên ngoài đã xảy ra đại sự?

U Thảo đẩy đẩy ta: “Tiểu thư, người nghĩ gì mà xuất thần đến như vậy, kêu người mấy lần cũng không thể phản ứng?”

Ta chợt hoàn hồn, liếc mắt nhìn U Thảo một cái: “Có chuyện gì vậy?”

“Chủ tử đã nhiều ngày không tới, người có hay không nhớ ngài ấy?” Nàng rõ ràng là có thâm ý, mắt cũng không ngừng dò xét ta qua lại.

Ta cười nhạt, không nói gì, tiếp tục trầm mặc. Hai năm nay, ta tự mình điều tâm dưỡng tính, tâm tư vốn đã thông dong, an bình, gần người và trầm tư vốn trở thành hai việc ta phải làm hàng ngày. Báo hại các nàng đều nói ta đã thay đổi. trở nên u buồn, cao ngạo, thanh lãnh nhưng lạnh lùng, làm cho người ta không dám thân cận. Chẳng lẽ ta thật sự đã thay đổi?

“Ta cảm thấy, có một số sự việc đã nên cho tiểu thư biết” Lan Lan sau một hồi trầm mặc đột nhiên mở miệng, biểu tình ngưng trọng. Ta lặng lẽ nhìn nàng, chờ đợi câu kế tiếp.

“Kỳ thực, suốt nửa năm qua Thừa tướng và Kỳ quốc có lui tới với nhau, tựa hồ đang mưu tính điều gì” Lan Lan dùng thanh âm không cao không thấp mà nói, nhưng thế cũng đã đủ cho ta cảm thấy hoảng hốt “Ngày nay cần thay đổi rồi.”

“Người nói, Liên Thành muốn soán vị!” Ta cảm thấy một phen thất kinh, âm lượng đề cao rất nhiều, Liên Thành liên thủ cùng Kỳ quốc mưu đồ về nên một vở diễn bức vua soán vị? Kỳ quốc dựa vào cái gì mà đồng ý giúp hắn, còn có câu nói “Bất Kỳ, Hạ hai nước nợ máu phải trả bằng máu” vẫn còn in sâu trong tâm trí ta chưa mờ phai, hắn làm sao có thể?

Rốt cuộc, thân thể ta sau một hồi căng thẳng đến đông cứng cũng có thể thả lỏng, trong lòng không ngừng oằn thán, nguyên lai hắn cũng là một nam tử vô cùng có dã tâm. Hiện tại, Lan Lan dám nói chuyện này với ta, chứng tỏ Liên Thành tất đã có phần nắm chắc phần thắng. Chuyện này vô cùng có khả năng, giờ đây hắn vốn đã nắm trọn hoàng cung trong lòng bàn tay, nhưng dù sao công chúa cũng là thê tử của hắn, chẳng lẽ hắn lại sơ suất, mạo hiểm như vậy?

Chẳng lẽ tất cả mọi người khi đối mặt với dục vọng chỉ có thể cúi đầu? Tọa ửng thiên hạ chẳng lẽ thật sự trọng yếu như vậy?

Thừa Thiên năm thứ mười hai, đầu tháng bảy, Biện quốc cao tổ Linh Ngạo Phi băng hà tại Vĩnh Lạc cung, hậu táng tại hoàng lăng.

Thừa Thiên năm thứ mười hai, giữa tháng tám, Biện quốc thừa tướng được chư vương đề cử, giữa Phương Khuyết điện đăng cơ xưng đế, sửa quốc hiệu thành Dục (vừa có nghĩa là tương lai, vừa mang nghĩa là ánh sáng mặt trời), niên hiệu thành Trinh Nguyên, đại xá thiên hạ.

Liên Thành không đứng, giờ ta phải gọi hần là hoàng thượng, hoàng thượng đã đem ta an bài ở Chiêu Dương cung được ba tháng nay, mai lâm ở Thính Vũ các hần cũng sai người dời cả về đây. Đáng tiếc, một mớ hương tuyết hải mỹ lệ tuyệt trần lại bị đem vào chốn thâm cung sâu thẳm, nhan sắc đều mất hết, trở nên thương đậm thanh lãnh, bị thương tột cùng.

“Nhất vọng quan hà tiêu tác, thiên lí thanh thu, nhĩn ngưng mâu”

(Ngẩng đầu nhìn cửa sông xưa hoang vắng, thanh thu cách xa nghìn dặm, tự dặn mình đừng nhìn thêm)

Đầu ngón tay lướt qua huyền cầm trước mặt, một loạt tiếng vang vọng giữa Chiêu Dương cung, khiến Lan Lan và U Thảo cũng phải kinh ngạc.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Lan Lan nhìn ta, trong mắt toát ra lo lắng.

Mấy ngày nay, cảm xúc của ta phi thường không tốt, vài lần ta bảo U Thảo đi thỉnh Liên Thành đến Chiêu Dương cung, hần đều lấy cớ bận việc thoái thác không đến. Trước kia, dù bận rộn thế nào hần cũng dành thời gian ghé qua Thính Vũ các mà ngồi chốc lát. Mà nay lại viện cớ như vậy, chỉ có một giải thích, hần đang trốn tránh ta, trốn tránh suốt hai tháng nay.

Bởi vì ta căn bản không có bất gì giao thiệp nào với bên ngoài nên cũng không biết được Liên Thành rốt cuộc dùng cách nào để bước lên ngôi vị hoàng đế, nhưng ta dám khẳng định, đế vị là do hần đoạt mà được. Dù sao, đối với cựu hoàng thượng, hần cũng chỉ là quan hệ quần thần, có truyền ngôi kiểu nào cũng không thể truyền tới tay hần. Như vậy, hần làm thế nào đối diện cùng mệnh đời? Làm thế nào nói chuyện đúng sai với Linh Thủy Y công chúa?

“Liên Hoàng thượng vẫn bận việc sao?” Đột nhiên lại bắt ta sửa miệng gọi hần là hoàng thượng, ta thật có chút không quen.

U Thảo mỉm cười “Hoàng thượng mới đăng cơ hai tháng, tất nhiên vẫn còn nhiều việc cần giải quyết a. Tiểu thư, người cố gắng đợi thêm một khoảng thời gian nữa, hoàng thượng nhất định sẽ đến gặp người.”

Ta lại một lần nữa kích thích huyền cầm, suy nghĩ một lát rồi cất tiếng: “Cùng ta đến Phượng khuyết điện”.

Người đã không dám tới gặp ta, vậy thì ta sẽ tự tìm đến người. Có một số việc, vốn không thể trốn tránh.

Ta bị vài tên thị vệ cản lại bên ngoài Phượng Khuyết điện không cho vào. Lan Lan nói ta trở về, ta lại cố chấp không chịu, tối nay ta nhất định phải gặp cho được hần. Có một số việc, ta phải nói cho hần biết, phải giải nghĩa cho hần.

Ta thông thả đi tới lui ngoài điện thật lâu, chung quy vẫn không có người để ý đến ta, cơn tức nháy mắt bùng phát lên trong tâm, liền chẳng kiêng kỵ thị vệ đang đứng gác hai bên, xông thẳng vào trong, nhưng lập tức bị bọn họ ngăn cản.

“Buông ra, ta muốn vào trong” Ta dùng sức đá tên thị vệ đang trụ cánh tay mình, hướng phía bên trong hô to.

“Mau đem nữ nhân này lôi xuống cho ta” Một gã công công sợ ta đại náo kinh động đến hoàng thượng, lập tức lo lắng ra lệnh bảo bọn chúng đuổi ta đi.

Ta dùng sức giãy dụa, Lan Lan và U Thảo cũng lo lắng xông lên giúp ta ngăn hai tên thị vệ đang kèm hai bên.

“Liên Thành, nếu người không ra ta sẽ chết dưới tay thị vệ của người” Ta không chút để ý tới sự rụt rè đáng có của nữ tử, hướng vào trong la to, ta không tin hần thật sự có thể coi như không nghe, không thấy.

“Nữ nhân điên, dám la hét tục danh của hoàng thượng, người không muốn sống rồi có phải không?” Công công tức giận mà chỉ vào mũi ta, toàn thân run run.

“Buông nàng ra” Liên Thành rốt cuộc cũng xuất hiện ở ngoài điện, sắc mặt vô cùng không tốt, khẩu khí cũng sắc bén hơn nhiều.

Các thị vệ đang nắm tay ta thấy hần nổi cơn thịnh nộ liền ngay ngốc đến quên động tác ở tay, Liên Thành tiến lên một bước đẩy bọn họ ra, lúc này cánh tay của ta mới được giải thoát.

Hắn không nói không rằng, túm lấy tay ta một hơi lôi vào Phòng Nguyệt điện, bộ pháp rất lớn, ta phải khó khăn lắm mới đuổi kịp được hắn. Mãi đến khi tiến vào trung ương đại điện, bốn phía kim bích huy hoàng hắn mới buông tay ta ra “Vừa đúng lúc, ta cũng định tìm nàng.”

Ta cười nhạt, sau đó là một trận cười lạnh “Nếu ta không đến tìm ngươi, ngươi nhất định cũng không đến tìm ta.”

Một chút xấu hổ sẽ lướt qua nhãn quang của hắn, hắn im lặng tự giấu cười, không nói gì.

“Ngươi cần bản không cần trốn tránh ta, ta sẽ không chất vấn ngươi làm cách nào đạt được ngôi vị hoàng đế này, cũng sẽ không khinh thường ngươi. Hơn nữa, hiện tại ngươi cần phải lập hậu, lập Linh Thủy Y làm hậu” Ta liếc đi nụ cười lạnh nhạt, dùng thanh âm ôn nhuận mà mỉm cười phân tích “Ngươi vừa đăng cơ, tất sẽ có nhiều người không phục, nếu ngươi phong muội muội của tiên đế làm hậu, sẽ danh chính ngôn thuận có được thiên hạ, lại có thể bịt miệng được chúng nhân, vì vậy, ngươi không cần phải do dự.”

“Nhưng ta muốn” Hắn sốt ruột muốn nói điều gì đó với ta, lại bị ta cắt ngang, ta phải nói rõ với hắn “Ngươi muốn lập ta làm hậu, đúng không?”

Chăm chú nhìn ta hồi lâu, hắn vuốt cằm, sắc mặt tái nhợt.

“Nhưng lý trí lại nói với ngươi, muốn tọa ổn giang sơn, phải lập Linh Thủy Y làm hậu. Ngươi sợ lập nàng làm hậu ta sẽ không vui, nên suốt mấy ngày nay cứ trốn tránh ta” Ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt đã có phần mờ hồ của hắn, đồng thời cũng khẳng định suy đoán của mình “Chỉ là, đối với ngôi vị hoàng hậu, ta đây vô tâm, ta thậm chí không muốn trở thành phi tử của ngươi.”

“Nàng đã nói, sẽ ở lại bên ta” Hắn đột nhiên nắm lấy hai vai ta, ánh mắt lóe sáng.

“Ta đã nói như vậy, nhưng ta nói điều này với Liên Thành, không phải với hoàng thượng” Cảm giác đau đớn từ hai vai lan truyền đến tâm can, nhưng ta không hề la hét, chỉ bình tĩnh nói “Hiện tại ngươi tọa ủng Biện quốc, là người có quyền lực cao nhất, nhưng ngươi lại bán đứng lương tâm của chính mình.”

Hai bàn tay đang nắm lấy vai ta bỗng dưng không còn khí lực, vô lực mà tụt xuống “Ta làm hết thấy mọi việc, đều là vì nàng.”

Nghe câu đó, ta không hề thấy cảm động, chỉ cảm thấy buồn cười, tiểu thanh bất giác xuất khẩu “Đừng nói vì ta, Liên Thành. Ta đã nghĩ chúng ta là hảo bằng hữu, là bằng hữu tâm giao, nhưng tại sao ngươi cứ khẳng khái không nói ra sự thật, đem tất cả mọi thứ quy tội cho ta. Ngươi hãy để tay lên ngực tự hỏi, thật sự là vì ta sao? Hay là vì tư tâm, dục vọng, dã tâm của ngươi?” Thanh âm của ta bén nhọn, như lưỡi dao đâm thẳng vào xương, làm cho sắc mặt của hắn mỗi lúc một tái nhợt thêm, mỗi lúc một ngất đại ra.

Thanh âm phiêu đảng nơi đại điện trống rỗng, mãi đến lúc hắn mở miệng “Hiện tại, ta có thể buông tay với đế vị này.”

“Đừng ngốc như vậy, ngươi sớm đã không thể quay đầu” Ta hít thật sâu một ngụm lạnh khí “Nếu việc đã đến nước này, hãy làm một hảo hoàng đế. Nhớ rõ những câu trệ quốc chí đạo từng nói với ta, ngươi nhất định phải làm được.”

“Phước Nhã” Hắn đột nhiên hung hăng đem ta ôm vào lòng “Nàng sẽ không rời đi, đúng không?”

Ta dùng hết toàn lực giãy dụa nhảy khỏi lòng hắn, lạnh lùng nhìn hắn “Thực xin lỗi, ta không thể ở lại bên cạnh ngươi.”

“Vì sao, vì ta đã cướp lấy ngôi vị hoàng đế này sao?” Thanh âm hắn trở nên lạnh lẽo, lộ rõ trong từng câu chữ.

“Bích thảo nhận như ti, bàn thạch vô chuyển di”

(Cổ tuy mềm nhưng rậm rạp, bền vững. Đá tuy nặng nhưng vẫn có thể di chuyển)

Ta chỉ có thể nói với hắn mười chữ này, trong tâm ta chỉ có duy nhất một người, đó là Kỳ Hữu, cho dù ta với chàng kẻ trời nam người đất bắc. Nhưng ta sẽ không vì vậy mà phản bội tình cảm của chúng ta. Cho nên, ta càng không thể làm phi tử của Liên Thành. Ta từng thiên chân đến mức nghĩ rằng, ta sẽ sống ở Thính Vũ các đến hết quãng đời còn lại, mỗi ngày cùng Liên Thành tri âm tâm tình, nâng cốc ngôn hoan,

ta dùng toàn tâm toàn ý để làm bạn hần, giúp hần cởi bỏ những gút mắc, nhưng ta đã sai lầm. Hần là đế vương, một đế vương không bao giờ có cái gọi là bằng hữu tri âm.

Nam tử diệp vi thần, nữ tử diệp vi phi.

(Nam thì làm thần tử của hần, nữ sẽ là phi tần của hần)

“Hay cho câu “Bích thảo nhận như ti, bàn thạch vô chuyển di”. Vậy nàng cũng nghe cho rõ đây, đối với nàng, trầm nhất quyết không buông tay”. Hần đột nhiên đề cao âm lượng, cảm xúc dao động thật lớn, hơn nữa, hần lại trước mặt ta xưng “Trầm”. Giờ khắc này ta liền hiểu được, tình nghĩa hai năm phút chốc đã tan biến, sự tín nhiệm cũng không nói đến nữa. Sau này ta lại trở thành chim hoàng yến, Lan Lan và U Thảo sẽ trở lại như xưa, thành hai công cụ giám sát ta, không còn thật tâm đối đãi ta, cũng không còn nghe ta tâm sự.

“Đã vậy, nô tỳ cáo lui” Ta đột nhiên quỳ xuống trước mặt hần, hành lễ một cái. Hần lập tức lui về phía sau vài bước, thất vọng nhìn ta, không nói một lời.

Lúc ta vừa bước ra khỏi Phượng Khuyết điện, Lan Lan và U Thảo lập tức tiến lại, mở miệng muốn nói điều gì đó với ta, lại nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm vô cảm xúc của Liên Thành “Lan Lan, U Thảo, vào đây cho trầm.”

Các nàng nhìn nhau, không hện mà cùng liếc mắt nhìn ta một cái, cuối cùng không nói lời gì, đi vào đại điện, không cần đoán cũng biết, Liên Thành nhất định phân phó hai nàng trông chừng ta cẩn thận, không cho ta chạy trốn. Quan hệ của ta và Liên Thành, rốt cuộc cũng tới điểm cuối rồi sao?

“Người đã gặp hoàng thượng?” Linh Thủy Y một thân phượng tiêu tử y, không biết từ khi nào đã xuất hiện bên người ta. Sắc mặt nàng tái nhợt, mâu trung không một chút ánh sáng, ngữ điệu toát ra một tia khản trương.

Ta vuốt cằm, sắc mặt của nàng lại tái nhợt thêm mấy phần, ánh mắt phá lệ hỗn loạn, nàng cầm tay ta hỏi “Người và hoàng thượng nói nói cái gì?”

Tay nàng và tay ta thật giống nhau, đều lạnh lẽo đến xương “Về chuyện lập hậu!”

“Lập hậu?” Sắc mặt của nàng hồi phục một tia huyết sắc, tay cũng run lên, lại có phần cứng ngắt.

“Đương nhiên là lập công chúa ngài làm hậu” Ta rút tay về, lơ đã phất vào lọn tóc đen trên vai, né tránh ánh mắt của nàng “Tương lai, công chúa chính là hoàng hậu nương nương – mẫu nghi thiên hạ. Là người đứng đầu lục cung, nhất định phải kiểm điểm từng hành vi của chính mình, đừng để mất mặt hoàng gia.”

“Người có ý gì?” Nàng rùng mình, âm thanh càng lúc càng run rẩy.

“Chỉ là nhắc nhở thôi, công chúa đừng khản trương” Ta ôn hòa mỉm cười, lại ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao “Công chúa có hận hần không?”

Nàng trầm mặc hồi lâu, cũng ngẩng đầu cùng ta ngắm trăng, gió thu phất qua, lay động hai ống tay áo của chúng ta, triền miên không dứt.

“Hận!” Một chữ thật kiên định, nhưng nàng lại nói tiếp một câu “Nhưng so với người, ta yêu thương hần nhiều hơn.”

Ta hít sâu một hơi rồi nói “Như vậy, thỉnh người hảo hảo yêu thương hần, như vậy, hần cũng không cần cố gắng tỏ ra ngoài mặt kiên cường như vậy.”

“Hần cần, chỉ có người” Trong thanh âm của nàng ẩn chứa ghen tị, không cam lòng, tuyệt vọng và rối rắm. Khi tất cả những cảm xúc đó tụ hợp tại một chỗ, đó là phức tạp.

Có lẽ đây đúng là một loại tình cảm phức tạp, có vậy mới có thể khiến nàng – đường đường một công chúa có thể buông xuôi mối hận đoạt vị với Liên Thành. Ta nhìn ra được, đến giờ nàng vẫn giằng dụa giữa mâu thuẫn đó.

Ta cùng với nàng sóng vai mà đứng, hồi lâu cũng không nói nữa, mãi đến lúc Lan Lan và U Thảo bước ra khỏi đại điện, trên mặt bày ra biểu tình khó xử. Chẳng lẽ, Liên Thành đã phân cho các nàng làm một số chuyện khó xử sao?

Bách điệp phượng quần được may bằng phượng lừng, điểm xuyên mười hai kim lừng bằng phiến, treo tổng cộng hai mươi chín viên tiểu châu, hai bên sườn váy treo hai tua san hô khảm vàng buông dài, trên ống tay áo khảm xen kẽ hồng và lam bảo thạch. Bộ xiêm y này do Liên Thành sai người đem đến Chiêu Dương cung, ý tứ của hần đã quá sáng tỏ, hôm nay là đại điển phong hậu, ta phải mặc giá y này tham gia.

Chỉ là, ta tuyệt đối không thể mặc nó, bộ giá y này so với y phục hoàng hậu cùng mũ phượng của Linh Thủy Y chỉ có chói mắt hơn chứ không kém, nếu ta mặc nó chẳng khác nào tự nhận bản thân là kẻ không hiểu quy củ, dám xem mình ngang hàng cùng hoàng hậu, cả hậu cung sẽ nhìn ta bằng con mắt như vậy.

Tùy ý khoác lên người một kiện bách hoa xuyên điệp y màu xanh nhạt, đầu cài hờ một linh trâm(trâm khảm hình chim), đơn giản thanh lệ. Nhưng tất nhiên Lan Lan và U Thảo không đáp ứng ta, dù sao lệnh vua không thể cãi, nếu Liên Thành trách tội xuống, các nàng lập tức tránh không khỏi.

“Yên tâm, nếu có việc gì, ta nhất định sẽ gánh vác” Ta nhẹ giọng trấn an các nàng rồi đưa mắt ngắm nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, màn đêm đang dần buông. Đã gần giờ Dậu, ta phải nhanh đến Phượng Khuyết điện, ta không muốn tới trễ để thành điểm chú mục của chúng nhân.

Vội vàng cùng Lan Lan và U Thảo chạy đến Phượng Khuyết điện. Lại chứng kiến được, Phượng Khuyết điện của hôm nay và hôm trước hoàn toàn là hai bộ dáng khác nhau, cửa khảm lục thủy tinh, bốn vách tường điêu khắc hoa văn song long hí châu, hoa văn long châu được khảm bằng chính trân châu Đông hải, giữa điện được trải dài một tấm thảm hồng, hỉ khí sung vượng, kéo dài từ cửa đến bậc thềm cao. Tinh tế đến, tổng cộng có chín bậc thềm cả thảy. Bước qua chín bậc thềm, đập vào mắt sẽ là kim quang rạng rỡ tỏa ra từ long ỷ, tay vịn khảm hoa văn đuôi chim trĩ, sinh ra hào quang chói lọi. Hai bên thảm hồng sắp xếp hai hàng bàn ghế, tất cả đều làm bằng gỗ tử đàn, lúc này rất nhiều vương công quý tộc đã an tọa.

Ta vừa bước vào Phượng Khuyết điện liền hoảng hốt, vội lấy tay áo che mặt, hướng đến chiếc bàn cuối cùng của dãy bên trái muốn trốn vào. Lan Lan lại bắt lấy tay của ta, chỉ vào vị trí đầu tiên của dãy trái, nói “Tiểu thư, kia mới là chỗ của người.”

Bất đắc dĩ, ta bước theo nàng đến nơi đó, đầu cúi thấp, không dám nhìn đến xung quanh, lại cảm giác được có ánh mắt đang dõi theo ta.

Cứng ngắc ngồi xuống, vừa ngẩng đầu lại bất gặp ngay một đôi nhãn mâu lạnh băng. Ta xấu hổ thanh thanh yết hầu, che giấu cảm giác không tự nhiên của mình.

Ta như thế nào lại không đoán ra, Liên Thành lần này đăng vị, Kỳ quốc chắc chắn có công lao không nhỏ, đại điển phong hậu lần này, Kỳ quốc chắc chắn phái người đến chúc mừng. Ta có nên cảm thấy may mắn vì sứ thần lần này Kỳ quốc phái tới là Hàn Minh?

“Hoàng thượng giá lâm” Thanh âm bén nhọn vút cao vang lên, tất cả đồng loạt hành lễ “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Thanh âm tràn ngập toàn bộ đại điện, vắng vắng không dứt.

“Các khanh bình thân” Liên Thành hôm nay một thân long bào, hiển thị quý khí nghiêm nghị. Ta đứng dậy mà chống lại đôi con ngươi uất giận của hần, ta chỉ có thể cười, hiện tại cứ coi như ta đang trái lời hần đi.

Tiếp theo, một vị công công mở ra đạo thánh chỉ, đọc “Phụng thiên thừa vận, thế tông hoàng đế chiếu viết: Linh Thủy Y là thê tử kết tóc của trẫm, cùng trẫm bầu bạn đã hơn ba năm, giữ phận hiếu cần, đoan trang hiền thực, đối nhân khoan dung, rất có phong phạm của một bậc mẫu nghi thiên hạ. Nay sắc phong nàng làm Dục quốc Đoan Cần hoàng hậu, tiếp nhận kim ấn, mẫu nghi thiên hạ, chính vị cung vi, quản lý lục cung. Khâm thử.”

Ý chỉ vừa tuyên đọc xong, Linh Thủy Y một thân hồng lừng y, đầu đội kim phượng quan tỏa ra ánh sáng ngũ sắc bước ra từ phía sau bình phong, bước đi nhẹ nhàng, khí chất cao nhã, tiểu dung ngọt ngào, xinh đẹp tựa thiên tiên. Hoàng hậu quỳ xuống, tiếp nhận kim ấn tượng trưng cho địa vị cao nhất lục cung từ tay hoàng thượng.

Cứ vậy, buổi tiệc thật nhàm chán, không khí trầm lắng, tiệc tùng mà không thể lớn tiếng ồn ào, cũng không thể thoải mái chèn chén, chỉ có nghe thể nghe hoàng thượng đang cầm một đạo thánh chỉ nói gì đó, nhưng ta cũng không nghe rõ được điều gì.

Ta u ám mà tự nói chuyện với mình, nhìn một mâm phù dung cao tinh xảo đặt trước bàn, thật khiến người ta thêm nhỏ dãi, tùy tay cầm lấy một khối đưa lên miệng, cắn một miếng nhỏ, tinh tế nhắm nháp, cảm giác ngọt ngào tràn ngập đầu lưỡi.

“Tiểu thư” Lan Lan đang ngồi cạnh khẽ kéo tay áo của ta, nhỏ giọng gọi.

“Có chuyện gì sao?” Ta quay đầu lại nhìn nàng, bất giác phải chống lại ánh mắt bắt đắc dĩ của Liên Thành, ta liếc mắt khiêu khích hắt một cái, sau đó đem phần phù dung cao còn lại trên tay bỏ hết vào miệng.

Một trận cười khẽ từ đối diện truyền đến, vừa nhìn lên, ta liền nghếch mặt. Tất cả những người có mặt ở đây đều chú mục tại ta, ánh mắt nào cũng mang một vẻ bất khả tư nghị, ngay cả Hàn Minh xưa nay nét mặt chẳng bao giờ thay đổi cũng xuất hiện ý cười nhẹ.

Miệng đầy phù dung cao, nuốt cũng không được, nhổ cũng không xong, rốt cuộc vương ngay cổ họng, làm ta một phen mắc nghẹn. Ta đỏ mặt, nhẹ giọng khụ khụ, nhưng âm thanh bé nhỏ này trong đại điện yên tĩnh lại phá lệ rõ ràng, càng thu hút thêm nhiều ánh mắt, ngay cả Linh Thủy Y đang quỳ nhận kim ấn cũng quay đầu lại nhìn ta.

Hiện tại, ta chỉ có một ý niệm trong đầu, rời khỏi đại điện càng nhanh càng tốt, thật sự muốn dọa người khác bỏ về mà. Tại sao ta lại quên mất vị trí mình đang ngồi dẫn nhân chú mục thể nào, thậm chí còn quên đây là sắc phong đại điển, thể mà lại thần nhiên ngồi ăn.

U Thảo lập tức rót cho ta một chén rượu, nhưng nó chỉ khiến yết hầu của ta tạm dịu đi, khối điểm tâm kia vẫn không chịu nuốt xuống, liên tục ba chén, ta mới có thể ngừng lại. Ta đem một miệng đầy phù dung cao nhanh chóng nuốt xuống, cúi đầu né tránh ánh mắt khác thường của tất cả mọi người.

Mãi đến lúc thanh âm của Hàn Minh vang lên giữa đại điện, ta mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn, Hàn Minh đang cầm trong tay một bức tượng ngọc bích thời Hán, dùng thanh âm bình tĩnh vô ba nói: “Thần Kỳ quốc sứ thần – Hàn Minh, phụng mệnh hoàng thượng đem vật này đến chúc mừng tân hoàng đăng cơ, sắc phong tân hậu. Hy vọng từ nay Kỳ Dục hai nước giữ vững bang minh, quan hệ bền vững.”

“Thay trăm cảm tạ Kỳ quốc hoàng đế, từ hôm nay trở đi, Dục quốc sẽ thần phục dưới trướng Kỳ quốc” Có lẽ người khác nghe không hiểu, nhưng ta hoàn toàn có thể nghe ra, tiếng cười này vừa lạnh lẽo lại vừa cứng ngắc.

Nguyên lai điều kiện để Kỳ quốc trợ hân đăng vị chính là đất nước này phải thần phục Kỳ quốc. Hiện nay, Kỳ, Hạ hai nước đều đã thần phục cho Kỳ, tương lai Kỳ quốc nhất thống thiên hạ là chuyện hiển nhiên. Nay đã có hai nước này hỗ trợ, tương lai Kỳ quốc hoàng đế muốn phế Đông cung vốn là chuyện dễ dàng, chỉ thiếu một lý do danh chính ngôn thuận.

Bóng dáng say sưa đón lấy cơn gió, trong giấc mộng chập chờn chẳng biết là cô quạnh hay còn đôi, giữa tấm cung cô tịch, lựa mộng phơ phất. Mãi đến gần khuya, ta mới được Lan Lan và U Thảo đưa khỏi Phụng Nguyệt điện, tửu lượng của ta vốn chẳng bằng ai, chỉ mới vài chén đã bắt đầu hỗn loạn, ngay cả đi đường cũng không vững.

Một thân say say hương men được các nàng đặt nằm vào nệm nhuyễn tháp, hai nàng nhẹ nhàng giúp ta lau hai gò má rồi mới rời đi. Ta nhắm lại đôi hàng mi, rất nhiều kỷ niệm chợt hiện về trong phút chốc, ta rúc vào lòng phụ hoàng, nghe người giảng giải những điều về thế gian, về những đại nhân vật đã trải qua bao phong vân thăng trầm của lịch sử. Ta còn nhớ phụ hoàng từng nói, chỉ cần ta thích, người liền cắt một nửa giang sơn, tặng ta tùy ý chơi đùa, nhưng ta không cần thứ đó, ta chỉ cần phụ hoàng còn sống

Người ta thường nói “Tá tửu tiêu sầu sầu canh sầu” (Mượn rượu giải sầu sầu càng sầu thêm), hôm nay, ta chính thức giác ngộ được thâm ý trong đó, chuyện cũ cứ một lượt cuộn trào lại trong tâm trí, khiến đầu ta đau đến gần như tê liệt, cứ tỉnh lại rồi lại mong được tiến vào giấc mộng.

Nhanh chóng, hình ảnh phụ hoàng chết thảm dưới loạn đao, huyết nhục mơ hồ liên tục xuất hiện. Bên tai quần quanh di ngôn của mẫu hậu: “Phước Nhã, nếu may mắn có thể tránh khỏi một kiếp Nhất định phải nhớ

kỹ phụ hoàng, mẫu hậu cùng vong linh các tướng sĩ đã tử vong tại Cam Tuyền điện.”

Khóe mắt chợt cảm thấy lạnh, dường như có nước mắt lướt qua, dọc theo hai gò má tụt xuống bên gối.

Phụ hoàng, mẫu hậu Phức Nhã bất hiểu, ủng hộ hai người từ nhỏ đã sủng ái ta như vậy, nhưng ta lại vô lực nhận nhiệm vụ phục quốc quá nặng nề này, càng không thể lấy linh hồn và tình yêu của mình ra đánh đổi.

“Đang nghĩ đến chuyện gì mà lại khóc thương tâm như thế?” Giữa tấm cung trống rỗng truyền đến thanh âm tựa quỷ mị, làm ta tỉnh rượu đến phân nửa, từ giường ngồi bật dậy, chăm chú nhìn khắp bốn phía tấm cung đen kịt, đưa tay không thấy rõ năm ngón, tìm kiếm chủ nhân của thanh âm này.

“Là Hàn Minh?” Ta nghi hoặc thành tiếng, thanh âm lãnh đạm này chỉ có thể thoát ra từ trong miệng hắn.

“Không ngờ được đã nhiều năm trôi qua, Phan cô nương vẫn nhớ rõ giọng nói của ta” Một trận than nhẹ, hần lúc này đã ngồi bên giường ta, trong bóng đêm u ám, ta chỉ lơ mơ thấy ánh mắt hắn đang dừng trên người ta.

Ta vội đưa tay lau quệt lung tung những giọt nước mắt còn đọng trên má “Người đến đây làm gì, chẳng lẽ người không biết nơi đây nguy hiểm thế nào sao, đây là nhân tuyến của Liên Thành.”

“Nửa đêm đột nhập Đông cung ta còn làm được, chẳng lẽ lại sợ một cái Chiêu Dương cung nho nhỏ?” Hắn cười đến thanh lãnh, khí thế lạnh lùng vẫn không suyễn suy “Xem ra, người quả nhiên là ở đây.”

Ta không nói lời nào, hắn cũng dời ánh mắt khỏi mặt ta. Cứ trầm mặc như vậy suốt nửa canh giờ, cuối cùng ta vẫn nhin không được, cất tiếng hỏi.

“Thái tử như thế nào?”

“Rất nguy hiểm.”

“Kỳ Tinh như thế nào?”

“Vẫn nóng nảy.”

“Kỳ Vãn như thế nào?”

“Vẫn an phận.”

Lại một trận trầm mặc, không khí như bị nhuộm đậm một tầng lạnh lẽo “Đã hỏi tất cả mọi người, vì sao không hỏi Kỳ Hữu?”

Nghe được tên Kỳ Hữu, ta không khỏi cười khổ một tiếng, tình trạng của chàng ấy còn chờ đến ta hỏi sao? Chàng thông minh cơ trí, lại có hoàng thượng giúp chàng an bày tất cả, ta căn bản không cần lo lắng.

“Hoàng thượng mấy năm nay lâm trọng bệnh, Đông cung đã bắt đầu rục rịch, có lẽ thời điểm phế thái tử đã gần kề” Thanh âm của hắn vững vàng, gần thành từng tiếng, đánh thẳng vào tâm ta “Một năm trước, Hàn Chiêu Nghi quyết định liên thủ cùng Kỳ Hữu, bọn họ đã đặt ra một hiệp nghị, Hàn Chiêu Nghi sẽ dùng hết mọi sức lực để đưa hắn lên ngôi hoàng đế, bù lại, nếu Kỳ Hữu thành công, hắn phải tôn Hàn Chiêu Nghi làm thái hậu.”

Nghe đến đó, ta chỉ khẽ mỉm cười, không ngờ Hàn Minh quả thật nghe theo lời ta nói trước lúc ra đi, quả nhiên đi tìm Kỳ Hữu. Nhưng bọn họ chỉ mới hợp tác từ một năm trước, nói như vậy, Hàn Minh dùng thời gian một năm để điều tra Kỳ Hữu, sau đó mới yên tâm hợp tác. Hàn Minh, con người này tuyệt đối không đơn giản, làm việc cẩn thận không hề qua loa, cẩn thận quan sát ngôn từ, hành động của người khác, khó trách hoàng thượng có thể an tâm đem ba mươi vạn cấm quân giao cho hắn toàn quyền xử lý.

“Thế sao?” Ta bình tĩnh đáp lời hắn, sau đó xoay người bước xuống giường, loạng choạng bước về phía cửa sổ. Hàn phong thổi lên mặt, cơ mặt vốn đang nóng hừng hực đến khó chịu liền đặc biệt thoải mái, triệt tiêu chút men say cuối cùng khiến ta hoàn toàn thanh tỉnh.

“Có thể nói cho ta biết vì sao Hàn Chiêu Nghi lại thống hận Hoàng hậu như vậy không?”

“Người có biết vì sao Hàn Chiêu nghi không thể sinh con không?” Hàn Minh chỉ cần một câu liền có thể làm bình tĩnh người trong mộng, hắn tiếp tục nói, thanh âm băng lãnh vốn ngàn năm không đổi nay lại hỗn loạn đau xót “Là Đỗ hoàng hậu làm hại, ả sớ Hàn Chiêu nghi nếu có thể sinh hạ hoàng tử sẽ gây ảnh hưởng đến địa vị của ả và thái tử, cho nên âm thầm mua chuộc thị nữ bên cạnh Hàn Chiêu nghi, mỗi ngày hạ độc vào trà của Chiêu nghi, nàng không chút ý thức được tình huống, cứ thế uống suốt nửa năm. Rồi cuộc có một ngày, cung nữ đó đem sự thật nói ra. Hàn Chiêu nghi liền nổi cơn thịnh nộ, lôi nàng đến chỗ hoàng thượng tố giác tội trạng. Chỉ là, đi được nửa đường thì cung nữ kia bị người dùng ám khí diệt khẩu, thế là việc này cứ như vậy chìm sâu, không còn cách nào khác.”

Ta cúi đầu suy ngẫm từng câu nói của Hàn Minh, rõ ràng không đúng. Ta đang muốn mở miệng tiếp tục hỏi, hắn lại dùng thanh âm lạnh lẽo cất tiếng hỏi ngang “Người cùng ta trở về Kỳ quốc có được không?”

“Nếu ta trở về, kế hoạch của các người nhất định sẽ bị nhìn ra. Huống hồ Liên Thành sẽ không để ta rời đi.”

Thu phong cuộn cuộn thổi, một chút hương vị ám trầm xộc lên nồng nặc trong khoang mũi. Ta đem cửa sổ đóng lại, gọi lên một chút giễu cười “Người đi đi.”

Xung quanh một trận trầm mặc, trầm mặc đến mức làm ta tin rằng trong tấm cung này chỉ có ta tồn tại, buồn bã cùng áp lực dấy thẳng trong lòng: “Người đang lo lắng cho ta sao? Kỳ thật, ngày ấy người trợ ta rời khỏi hoàng cung, người đã không còn nợ ta bất kỳ điều gì. Vì vậy, không cần phải canh cánh ở trong lòng.”

Ta nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ, là từ trong miệng hắn truyền đến “Vậy người bảo trọng.”

Chỉ là một câu, nhưng rõ ràng có thâm ý khác, ai cũng có thể hiểu được, hậu cung vĩnh viễn là nơi tàn khốc nhất, cho dù ta không muốn cùng người tranh đấu, nhưng người khác vẫn sẽ bất chấp mọi thủ đoạn, dù có là thủ đoạn tàn khốc nhất để hãm hại ta, ta có thể an toàn tồn tại giữa một cuộc sống như thế này sao?

13. Q.2 - Chương 13: Trầm Luân Đế Huyết Kiếp

Từng đợt đàn hương từ kim đỉnh toát ra, ngào ngạt trước khoang mũi, bên trong tấm cung tràn ngập một bầu không khí quý dị. Hôm nay đã là ngày thứ tư kể từ khi Linh Thủy Y được sắc phong hoàng hậu, nàng khi không lại đến Chiêu Dương cung, hơn nữa, còn cho tất cả nô tài lui xuống, chỉ lưu lại duy nhất hai người chúng ta tĩnh tọa trước chiếc bàn cẩm thạch giữa tấm cung yên lặng. Nàng nhìn ta thật sâu, mãi một lúc sau mới mở miệng nói “Chúng mừng người ba ngày sau sẽ được tấn phong quý phi.”

Vừa nghe xong, tay của ta chợt run lên, bộ trà trên bàn cũng bị ta đánh nghiêng, chén trà rơi nhào khỏi bàn, vỡ một tiếng thật lớn, khiến Lan Lan và U Thảo vốn canh giữ ngoài cửa cũng bị kinh động, liền tiến vào, dùng ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm Linh Thủy Y.

“Ai cho các người tự tiện vào? Ra ngoài” Ta thấp giọng quát, các nàng dám chiêu nhìn nhau một lúc mới lui ra ngoài.

Ta dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Linh Thủy Y “Vì sao ta không biết chuyện này?”

“Hôm qua, thánh chỉ của hoàng thượng đã được đưa đến tấm cung của ta để thụ ấn. Chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ người không biết?” Dung mạo của nàng một phen biến sắc, có vẻ như nàng không thể tin tưởng điều ta nói.

Bàn tay đang để trên bàn nắm lại thành quyền, lửa giận hừng hực từ ngực lan thẳng đến não, Liên Thành người dám lừa gạt ta? Ta vốn đến để nói rõ ràng mọi việc cho người, nhưng người lại cố ý muốn sắc phong ta làm phi, người rõ ràng đang ép ta. Vừa nghĩ đến con người này, ta liền tức giận đến mức từ ghế đứng phắt dậy, nhưng tay của ta đã bị nàng dùng sức đè lại. Theo ánh mắt của nàng mà thấy, nàng có lẽ cũng đã tin tưởng ta đối với sự việc này không hay không biết.

“Ta muốn đi tìm hắn” Ta rút lại bàn tay đang bị nàng đè lại, cơn tức đã không cách nào tiêu tán.

“Nếu hoàng thượng đã có chủ tâm muốn gạt người, thì có nghĩa là ngài đã quyết định muốn sắc phong người làm phi, Đã vậy, hiện tại người vốn không có khả năng gặp được ngài” Nàng nhẹ giọng nhắc nhở, trong mắt

xẹt qua một tia tiếc hận “Người thật sự không cam lòng làm nữ nhân của hoàng thượng? Ta cứ nghĩ người sẽ rất vui vẻ mà tiếp nhận.”

“Tôi tận bây giờ, ta chỉ coi hần là tri kỷ, là một bằng hữu mà ta có thể thổ lộ tình cảm cùng. Ta cứ nghĩ rằng hần sẽ tôn trọng ý định này của ta, lại không ngờ hần” Bàn tay đang nắm chặt thành quyền của ta chợt buông ra, tâm tư vốn đã loạn.

Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười nhạt “Nếu người thật sự không muốn, ta có thể giúp người bỏ trốn một lần nữa” Một câu vừa thốt, ta phát hiện trên môi nàng hiển hiện một nụ cười lạnh.

Nụ cười lạnh cũng lập tức phiếm khai trên mặt ta, ta biết rõ trong đó còn có thâm ý khác. Nàng thật sự có lòng tốt như vậy? Ta không tin.

“Vì sao? Hoàng hậu không sợ bị hoàng thượng trách tội sao?”

“Chỉ bằng ta là muối muối của tiên đế, hần đã không dám động đến ta” Trong mắt nàng tràn đầy tự tin “Lý do ta giúp người vẫn giống lần trước, bởi vì ta chán ghét người, chán ghét người vì sao giữ trọn toàn bộ tâm tư, toàn bộ tình yêu của hoàng thượng. Từ khi người xuất hiện, trong mắt ngài chỉ có người, căn bản không có sự tồn tại của ta”. Nói đến đây, nàng đã bắt đầu thở dài khóc lóc, ánh mắt mơ hồ lộ ra bi thương vô cùng vô tận, nếu ta là một nam tử, chắc chắn sẽ vì những giọt lệ của nàng mà động tâm. Đáng tiếc, ta không phải nam tử, nên không thể dùng cách của nam tử để đối xử với nàng.

Nàng thấy ta không nói không rằng, liền đột ngột quỳ gối xuống sàn, lê gối đến trước mặt ta, khẩn cầu thành tiếng “Cầu người, ta lấy thân phận của Dục quốc hoàng hậu, Biện quốc công chúa khẩn cầu người rời đi.”

Ánh mắt của ta dần trở nên mờ mịt, ảm đạm, ta nhìn chằm chằm vào đôi nhãn mâu trong suốt như nước của nàng, trầm tư hồi lâu. “Hảo, ta đáp ứng người.”

Ta vừa nói xong lời này, trên mặt nàng liền hơi xuất hiện ý cười, ngược lại, ta cất tiếng “Nhưng người phải giúp ta lấy một thứ trong tay Liên Thành, nếu không có được nó, ta quả quyết sẽ không rời đi.”

Giờ Sửu hôm sau, Linh Thủy Y một thân hắc y dạ hành men theo cửa sổ phía sau vọt vào.

Suy nghĩ đầu tiên của ta chính là nàng có võ công! Ta thật sự không ngờ được, một công chúa có vẻ ngoài nhu nhược, mảnh khảnh như nàng lại có công phu cao như vậy.

Nàng đem một kiện tấu chương cũ vàng óng ánh đưa cho ta “Người xem, đây có phải thứ người muốn không?”

Ta tiếp nhận nó, mở ra, bên trong viết rõ ràng “Phan Ngọc và nhi thần là thực tâm yêu nhau”, ta gật gật đầu, đem nó cất vào áo.

Nàng bước đến trước bàn, vì ta mà rót một chung Bích loa xuân, một ngụm uống cạn.

“Điều người yêu cầu ta, ta đã làm được. Vậy điều ta yêu cầu người làm, người cũng phải làm được” Nàng lấy từ trong áo một mảnh giấy đưa cho ta “Đây là lộ tuyến đồ của hoàng cung, người xem cho kỹ.”

“Trong bốn cổng của hoàng cung, Ngọc Hoa môn nằm ở phía Bắc, là nơi có canh phòng lỏng lẻo nhất. Giờ Dần mỗi ngày đều có người đem dạ hương* vận chuyển ra khỏi cung, ta đã mua chuộc được một trong hai kẻ vận chuyển. Chỉ cần người thần không hay quỷ không biết thay thế hần, liền có thể bình an rời khỏi. Đi ra ngoài người liền thấy một con đường lớn, đó là đường cái của Biện Kinh, lúc này người không phải quang minh gì mà rời khỏi, cho nên người phải đi về giao lộ phía Bắc. Ở đó ta đã phái người chờ người sẵn, người đó sẽ đưa người đến nơi an toàn. Chỉ cần qua khỏi bắc giao, người liền an toàn.”

*dạ hương: thì là “chất thải của nhân loại” đó

Nàng sợ ta xem lộ tuyến trên giấy không hiểu, liền phân tích rõ ràng lộ tuyến này cho ta, quả là một kế hoạch thiên y vô phòng (áo trời không chỗ rách → kế hoạch hoàn hảo không kẻ hở).

Sau đó, nàng đưa cho ta một gói mê hương dùng để đối phó với Lan Lan và U Thảo, cùng một bộ trang phục tiểu tư (hạ nhân) để ta mặc khi chạy trốn. “Giờ Dần ngày mai, nhớ kỹ, nếu để lỡ giờ Dần, người có mọc cánh cũng không thoát.”

Ta hảo hảo thu lại bản đồ, gặt đầu “Cám ơn”. Ánh mắt của ta vẫn thận trọng nhìn nàng từ trên xuống dưới, chỉ sợ bỏ sót một tia cảm xúc.

“Ta nói rồi, ta lần này ra tay không phải để giúp ngươi, mà là giúp chính mình” Bộ dáng của nàng tuy có tỏ ra vô tâm, nhưng thần sắc của nàng đã tiết lộ hết thấy, đó là đắc ý.

Ta ngồi trước bàn hồi lâu, ánh mắt vẫn nhìn về phía cửa sổ Linh Thủy Y vừa dùng để rời đi, gió làm cánh cửa lay động chừng nào thì tâm tư của ta dao động chừng đó.

Ta có nên hay không rời khỏi hẳn? Nếu ta lưu lại, Liên Thành nhất định sẽ sắc phong ta làm phi. Nhưng nếu ta rời đi, rất có thể sẽ mắc vào mưu kế của Linh Thủy Y.

Dù sao, hai năm trước, ta đã phát hiện một bí mật không thể cho ai biết!

Ngày ấy, ta đang ngồi trong thư phòng ở Thính Vũ các lật xem Kinh thi, đúng lúc ta đưa mắt nhìn ra phía ngoài, lại phát hiện phía sau giả sơn trong biệt uyển, có một đôi nam nữ đang hôn nhau, dây dưa, nồng nhiệt.

Bọn họ không phải ai khác, chính là Linh Thủy Y và Liên Dận.

Ngay tại một khắc đó, ta liền hiểu được vì sao khi vừa gặp, ánh mắt Liên Dận nhìn ta lại tràn đầy sát khí như vậy, ta lúc đó dù không hiểu gì cũng liền trốn tránh hẳn, nay ta đã hiểu, ngay tại giây phút đó, hẳn đối với ta đã có sát ý.

Phát hiện chuyện này, ta liền cấp tốc che đi hai phiến cửa sổ kia, nhưng ta vẫn cảm thấy nguy hiểm tồn tại bốn phía. Ta cũng không phải kẻ lảm chuyện, cho nên mỗi lần đối mặt cùng Liên Thành, lời vừa đến bên môi liền nuốt trở về. Mà nay Linh Thủy Y đột nhiên tìm mọi cách yêu cầu ta rời đi, khó tránh khỏi nàng sẽ nửa đường hạ sát thủ, ta chết thảm trong rừng thì sẽ không ai có thể nghi ngờ đến nàng. Nhưng theo lời nàng, nếu bây giờ ta không chịu ly khai, sau này sẽ không còn cơ hội.

Ta gắt gao nắm chặt ngọc bội trong tay, các đốt tay đã trở nên trắng bệch, đầu ngón tay cũng bắt đầu sinh đau.

Ta phải đi, hơn nữa, còn phải rời đi trong đêm nay!

Ngô đồng vươn cao đón lấy cơn mưa, thân cây ngạo nghễ vươn thẳng, chỉ một loài cây mà khí thế cao tựa núi, khói xa phản phát chút ánh sáng yếu ớt trông như từng đợt sương mù mờ mờ ảo ảo.

Ta làm theo lời của Linh Thủy Y, liền dễ dàng rời khỏi hoàng cung, chẳng qua là trước thời gian đã định một ngày, hy vọng nàng không đoán được, nếu không, ta khó tránh khỏi kiếp nạn này.

Phiến rừng u sầm này chẳng biết vì sao lại nhuộm một màu u thương, cỏ thụ mọc thẳng, rễ cây gồ ghề trên mặt đất, quả thật là một nơi thập phần bí ẩn. Nếu nàng thực sự hạ sát thủ với ta tại đây, sợ là căn bản không ai biết tới. Nếu ta rời khỏi nơi này, ta sẽ phải đi đâu, Dục quốc sợ rằng ta chẳng thể ở lại nữa, chẳng lẽ lại trở về Hạ quốc?

“Liên Dận, quả nhiên là chàng dự đoán chính xác, nàng ta thật sự rời đi trước một ngày” Vài hắc y nhân che mặt đang đứng trước ta không xa, người vừa lên tiến chính là Linh Thủy Y – nàng vẫn một thân y phục dạ hành, bên cạnh nàng chính là vẻ mặt tươi cười âm hiểm của Liên Dận, phía sau còn có bốn hán tử thân thể rắn rỏi, tay cầm đại đao gương mặt hổ nhìn ta.

Linh Thủy Y tiến về phía này, bức ta phải lùi về sau mấy bước. “Ta vốn phải ly khai, vì sao các ngươi vẫn không chịu buông tha cho ta?”

“Ngươi đã nhìn thấy, đúng không?” Ánh mắt âm lãnh của nàng nhìn thẳng vào ta, sát ý tràn ngập, hết như lần đầu tiên ta gặp, có lẽ đây mới là con người chân chính của nàng.

“Ta nếu có ý muốn nói ra dù chỉ một chút, Liên Thành sớm đã phế truất ngươi” Lời của ta vừa hết, nàng liền ngậy người, ta liền tóm lấy cơ hội này mà bỏ chạy. Nhưng xét theo trận thế này, ta căn bản chạy không thoát. Chẳng lẽ, ta thật sự phải táng mệnh như thế này?

Một đạo bóng đen bay vút qua đầu ta, còn chưa thấy rõ người tới, cổ đã nhanh chóng bị khép trụ. Hô hấp cũng bắt đầu khó khăn, giống như tất cả không khí trong lồng ngực đều bị người rút cạn, ta vừa thống khổ vừa tuyệt vọng nhìn nàng, hai tay vô thức nắm chặt.

“Ta luôn cảm thấy rất kỳ quái, người dựa vào cái gì có thể làm cho Liên Thành mê luyến mình như vậy, chẳng lẽ là nhờ gương mặt khuynh thế tuyệt mỹ này?” Nàng vung thanh chủy thủ chói sáng như tuyết quang một đường hạ lên mặt ta, cảm giác đau đớn hỗn loạn hòa cùng mùi máu tươi, làm ta muốn nôn mửa.

“Nếu ta hủy đi dung mạo này, liệu Liên Thành có còn yêu người nữa không?” Lại một đạo nữa xẹt qua.

Ta dùng sức cắn môi, quật cường không thét thành tiếng, chủy thủ của nàng không người chỉ hoa trên mặt ta.

“Ta thật muốn lấy gương để người có thể tự xem bộ dáng của mình lúc này, xấu xí vô cùng” Huyết tinh dọc theo lưỡi đao chảy xuống, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống cổ tay nàng, hãi mục kinh tâm.

“A~~!” Ta dùng sức hét lớn một tiếng, ta không biết mình lấy khí lực từ đâu mà đem cổ tay đang khép trụ cổ mình đẩy ra. Nàng không dự đoán được ta đột nhiên tập kích, nhanh chóng không đứng vững, mà ta cũng không khá hơn nàng, trọng tâm cũng nghiêng về phía sau.

Chỉ là ta không thể ngã lên mặt đất như mình mong muốn, cả người ta trở nên nhẹ tênh, lảo đảo xuống sườn núi.

Ta sắp chết rồi sao? Chết giữa mảnh rừng hoang vắng, không ai biết đến.

Có lẽ, cứ như vậy rời khỏi trần thế phù hoa này, ta có thể không cần phải đấu tranh tư tưởng giữa di nguyện của mẫu hậu và lý trí nguyên bản của ta. Một mảnh hắc ám vô tình cắn nuốt lấy ta, đau đớn khiến lý trí của ta dần rời khỏi thân thể

14. Q.2 - Chương 14: Mộng Yểm Trú Hồng Nhan

Hương hoa đào nhẹ nhẹ tỏa vào khoan mũi, cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng vươn ra đón lấy từng đợt cánh hoa tựa như đang đón từng đợt y hương, vô vàn đợt tàn hoa lá tả rơi rụng cuốn theo dòng nước.

Ta đứng ở tiểu ốc trước rừng đào hoa, từng đợt gió thay nhau thổi làm đào hoa trên cành rung động rơi tán loạn. Nguyên lai, ta đã trú ở Lan Khê trấn được một năm lẻ hai tháng, cất bước trên con đường mòn trái đầy cánh hoa, hương hoa vẫn phảng phất nơi mũi.

Ta vươn tay, hợp hai bàn tay lại làm một, đón lấy những cánh hoa đang rơi xuống không ngừng, đón đến lúc cả lòng bàn tay tràn ngập cánh hoa, đã lâu tâm tư chưa từng có được một cảm thụ sung mãn như thế này.

“Khứ niên kim nhật thử môn trung

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng ”

(Ngày này năm ngoái tại cửa đây

Hoa đào và mặt người cùng ánh lên sắc hồng)

Ta cúi đầu nhẹ ngẫm, nhìn đóa hoa phấn nộn tuyệt mỹ trong tay, xuất thần hồi lâu, đến khi bừng tỉnh tâm trí, lại không nhớ mình đã nghĩ cái gì.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ.

Đào hoa y cựu tiếu xuân phong.

(Trước sau chẳng thấy bóng người

Hoa đào năm ngoái còn cười gió xuân)

Thanh âm trầm thấp, u ám vẫn lạnh lẽo như trước, lãnh đạm như băng, chẳng biết vì sao nay lại có thêm một phần tang thương. Ta quay đầu nhìn Hàn Minh – một thân hắc sắc trường bào theo gió luật động, trong mắt hiện lên sắc kinh ngạc, ta nhớ rõ hắn chỉ đến mỗi tháng một lần, mà rõ ràng, đây là lần thứ hai trong tháng này.

Hắn đến trước mặt ta, từ trên ngọn cây bẻ xuống một nhánh đào hoa, cài vào tóc ta, nói: “Người xem, gương mặt này vẫn là nhân diện đào hoa” Hắn nhẹ nhếch khóe môi như một nụ cười nhẹ, đối lại chỉ là một cái liếc mắt tức giận từ ta.

Ta tháo cành hoa đang cài bên đầu xuống, gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay: “Người tới chỉ để giễu cợt ta?” Khẩu khí của ta có phần đông cứng vì xấu hổ.

“Ta chỉ nói sự thật, quả thật là rất đẹp” Hắn còn ra sức gật đầu với ta, ánh mắt nhìn thẳng cứ như muốn chứng minh điều mình vừa nói là sự thật. Bất quá, ta không nhìn hắn, chỉ đưa mắt nhìn ra một mảng trời xa xăm. “Nói đi, lần này người tới có chuyện gì?”

“Ta sắp thành thân” Trong thanh âm của hắn mơ hồ ẩn giấu một tia tự giễu “Là hoàng thượng tứ hôn, với Linh Nguyệt công chúa.”

“Hoàng thượng ...” Hai tiếng hoàng thượng khiến ta than nhẹ một hơi, sau đó là cười nhạt, Hoàng thượng hiện tại chính là Kỳ Tuyên đế Nạp Lan Kỳ Hữu, từ nửa năm trước chàng đã bước lên ngôi vị đó. Thật sự rất nhanh, chàng nay đã là hoàng đế.

“Thành thân là chuyện tốt.”

Đột nhiên phía sau ta truyền đến thanh âm bẻ gãy của nhánh cây, vô cùng thanh thúy. Ta quay đầu nhìn nhánh cây vừa bị bẻ gãy trong tay hắn, nguyên là là hắn đang tức giận. Ta nhẹ nhàng nở nụ cười: “Linh Nguyệt công chúa chỉ là tính tình kém một chút, những thứ khác đều rất tốt” Ta thấy những ngón tay đang nắm nhánh cây kia đã siết đến trắng bệch, chẳng lẽ cười nằng nặc lại khiến hắn thống khổ vậy sao?

“Đúng, nàng thì cái nào cũng tốt, chỉ là, ta không yêu nàng” Một hồi lâu, hắn mới buông lỏng ngón tay, nhánh cây đột ngột mất lực cản, rơi xuống mặt đất, lại tạo thành một thanh âm khe khẽ.

“Vậy ra, người đã có người trong lòng?” Ta nhíu mi cười nhẹ, dùng ánh mắt ái muội nhìn hắn, hắn lập tức quay đầu né tránh.

“Người đừng nói lung tung” Hắn hạ giọng nói một câu, biểu tình mất tự nhiên, đây là lần đầu ta nhìn thấy hắn trong bộ dạng thế này, liền trêu ghẹo thêm “Người đang khẩn trương?”

“Người đừng nói lung tung” Hắn hạ giọng nói một câu, biểu tình mất tự nhiên, đây là lần đầu ta nhìn thấy hắn trong bộ dạng thế này, liền trêu ghẹo thêm “Người đang khẩn trương?”

“Ta không có” Thanh âm của hắn chợt đề cao khiến thanh âm trên cột của ta phút chốc im bặt. Ta không quen nhìn hắn như thế này, chẳng giống hắn chút nào, trước đây cho dù ta có đùa cợt quá trớn thế nào, hắn tuyệt đối cũng sẽ không vì vậy mà tức giận, tâm tình hắn hôm nay tựa hồ thật sự không tốt. Hắn nhìn ta, thanh thanh yết hầu “Ta xin lỗi.”

Ta khẽ lắc đầu ý bảo không sao, biểu cảm tức giận trên mặt được bình ổn, thanh âm của hắn lại chuyển thành lãnh đạm “Tháng sau ta sẽ thành thân, đại hôn lần này chuẩn bị cũng khá gấp gáp, có thể trong bốn tháng sẽ không thể đến gặp người.”

“Ta tự biết chiếu cố chính mình, người cứ an tâm mà toàn ý lo đại hôn đi” Sau khi nói xong, ta trầm tư hồi lâu “Lần này người đại hôn, ta đây chẳng có lễ vật gì có thể tặng, vậy để ta hát một khúc Niệm nô kiều tặng người.”

Ta thanh thanh cổ họng, trong lòng có chút khẩn trương. Bởi vì đã lâu không khai xướng, chỉ sợ bản thân hát chẳng được hay, vì thế liền đưa lưng về phía hắn, ánh mắt mờ mịt nhìn đào hoa, nhỏ giọng hát:

Tiêm yêu niểu niểu, đông phong lý, sính tận phình đình thái độ

Ứng thị thanh hoàng thiên trước ý, tận bả thiều hoa phó dữ

Nguyệt tạ hoa đài, châu liêm họa hạm, kỷ xứ đôi kim lữ

Bất thắng phong vận, mạch đầu hựu quá triều vũ.

(Eo nhỏ lay động, gió đông thổi, tư thái tuyệt sắc hơn người)

Nhận ơn hoàng thiên ban cho, xuân sắc tỏ bày

Dung nhan tựa từ, rèm châu ngăn cách thế gian, kim lữ (vải kim tuyến) trải đầy

Không thể thắng phong ba, quay đầu nhìn lại cơn mưa đã qua)

Xương ca đến đây, thanh âm nguyên bản khe khẽ của ta dần phóng đại, khai mở, lên xuống dật dìu, những vết thương chôn sâu nơi đáy lòng dường như cũng đã có thể thấy được.

Văn thuyết bá thủy kiều biên, niên niên xuân mạc, mẫn địa phiêu hương như

Yểm ánh tịch dương thiên vạn thụ, bất đạo lý tình chính khổ

Thượng uyển phong hòa, tảo song trú tĩnh, điều lộng kiều oanh ngữ

Thương xuân nhân sầu, ý lan bán hướng diên trư.

(Từng nghe bên cầu Bá Thủy, quanh năm chẳng có mùa xuân, chỉ có sương mù giăng kín đất

Ánh tịch dương lấp ló phía sau nghìn vạn đại thụ, đường tình duyên không ngờ quá đắng cay

Cây lay động theo gió, ô cửa nhỏ lại một sáng yên bình, vang vọng thanh âm cười đùa của giai nhân

Thương thay cho dáng xuân gầy, ngày ngày bên lan can mỗi mắt đợi chờ)

Mãi đến lúc ánh tịch dương khuất hẳn sau núi, vạn dặm thiên vân vì mất đi ánh sáng soi rọi cũng giấu đi tung tích, hòa mình vào bóng tối. Hàn Minh vừa rời khỏi Lan Khê trấn, ta đã tiễn hân đến tận trấn khẩu rồi mới trở về Đào Nguyên cư. Đào Nguyên cư này là do Hàn Minh mời người có chuyên môn đến tạo nên, bên trong thực im lặng, không ai có thể đến quấy rầy ta, nhờ vậy ta có thể ngày qua ngày, an nhàn yên tĩnh.

Đẩy cửa vào phòng, ta bước đến ngồi trước bàn trang điểm, cẩn thận nhìn gương mặt này phản chiếu trong gương đồng, thanh tú thoát tục, da thịt trắng nõn như giấy, mơ hồ có chút yếu bệnh, chỉ có ánh mắt vẫn sâu tựa biển, rạng rỡ phiếm quang như ngày nào, mỗi khi ngưng mắt cười nhẹ, hai bên liền lộ ra hai lún đồng tiền nho nhỏ, đáng yêu động lòng người.

Kể từ ngày ấy té xuống sườn núi, ta đã được Hàn Minh cứu, hân đem ta về Kỳ quốc, thu xếp ta lưu lại Lan Khê trấn.

Ta không biết hân rốt cuộc đã tìm ra ta bằng cách nào, không biết nhưng cũng không muốn biết, chuyện cũ trước đây ta đã không còn muốn nhớ lại. Ta vẫn nhớ rõ, gương mặt này đã lãnh đủ năm đạo chủ thủ của Linh Thủy Y, nhìn thấy đã ghê người. Nhưng khiến ta bận tâm không phải là gương mặt của mình, mà chính là đạo tấu chương kia, ta phát điên mà truy vấn Hàn Minh, hỏi hân khi cứu ta có nhìn thấy nó không, nhưng hân chỉ trả lời lúc cứu ta cái gì cũng không thấy, nước mắt tích tụ trong người liền lập tức tuôn trào. Ta lúc này chỉ có phong tấu chương kia là minh chứng cho tình yêu của Kỳ Hữu dành cho ta, bây giờ cả thứ duy nhất có thể dùng để an ủi bản thân cũng tìm không thấy, ta chẳng thể làm gì ngoài tuyệt vọng.

Sau đó, ta lại nhốt mình trong phòng, căn bản không gặp Hàn Minh, cũng không cho hân gặp ta, mang một gương mặt bị hủy như thế, ta còn cách nào hé ra gặp người? Nhưng hân một chút cũng không để tâm đến bộ dạng này của ta, luôn ở bên cạnh an ủi ta, có lẽ, những ngày đó chính là những ngày hân phải nói nhiều nhất trong suốt một kiếp này.

Năm ngày sau, ta rốt cuộc cũng có thể tỉnh táo trở lại, chỉ là gương mặt thôi mà, nói cho cùng nó cũng chỉ là một lớp da. Nhưng sau đó Hàn Minh lại dẫn đến một vị thần y, công phu dịch dung của y có thể coi là thiên hạ nhất tuyệt, mục đích chỉ để khôi phục dung mạo cho ta, lại bị ta cự tuyệt.

“Cô nương muốn có một gương mặt như thế nào?”

“Bình thường.”

“Còn gì nữa không?”

“Chỉ cần bình thường là đủ.”

Nghĩ đến ngày ấy, thần y sau khi đối thoại cùng ta, bộ dáng không nói được gì mà nhìn trân trân Hàn Minh của hắn thật rất buồn cười, có lẽ hắn cho rằng mọi nữ tử trên thế gian này đều theo đuổi mỹ mạo. Nhưng ta không nghĩ bản thân lại cần một mỹ mạo nữa, ta không muốn nhìn lại gương mặt đã bị hủy đó, càng không muốn nhìn đến gương mặt giống y Viên phu nhân đó, ta không muốn bị lợi dụng thêm một lần nào nữa, nên ta chỉ cần một gương mặt thanh tú đậm nhũ, một cũng sống bình phàm vô kỳ như bao người.

Khi ta nói lời cảm tạ với Hàn Minh, hắn lại bảo hắn chỉ trả ân cứu mạng của ta. Ta chỉ có thể chua xót mỉm cười, cứ coi như ngày ấy quyết định cứu hắn là ta đã đúng, , nếu không giờ này ta đã sớm chết thảm nơi thâm sơn, trên thế gian đã không còn một người tên gọi Phúc Nhã.

Ta chưa thể chết, chưa thể chết trước Kỳ Hữu, ngay cả khi ta và chàng vĩnh viễn không còn cơ hội gặp lại, mỗi tháng, chỉ cần mỗi tháng đợi Hàn Minh đem tin tức về Kỳ Hữu đến cho ta, như vậy đã đủ rồi.

Một năm trước, hoàng thượng lâm trọng bệnh, Đông cung một phen biểu diễn tiết mục binh biến, muốn bức hoàng thượng thoái vị. Hoàng thượng vốn là kẻ khôn khéo, tại một nơi bí mật gần hoàng cung đã bố trí hết thảy cho Kỳ Hữu, ngày Đông cung bức thoái vị, đại quân bất ngờ xuất động, tóm gọn một ổ. Thái tử bị người người lên án, hoàng thượng phần nộ hạ lệnh phế truất, trục xuất khỏi hoàng cung vĩnh viễn không được quay lại. Hoàng hậu mang tội danh không quản giáo tốt thái tử, đem nhốt vào Lãnh cung đời này vĩnh viễn không được ra khỏi. Nạp Lan Kỳ Hữu thân là đứa con duy nhất còn lại của hoàng hậu danh chính ngôn thuận bước lên ngôi vị thái tử. Năm sau, hoàng thượng vì bệnh băng hạ tại Dưỡng Tâm điện, thái tử đăng cơ, lấy danh hiệu Kỳ Tuyên đế, tôn người đứng đầu cửu tần – Hàn Chiêu nghi làm thái hậu, sắc phong thê tử kết tóc Đổng Hoàn làm hoàng hậu.

Hai tháng sau, hoa đào đều đã tàn hết, một phiến đào lâm bỗng choáng ngợp trong màu phấn nộn của bạch đào, đào triêu quả lan từ tiểu viện đến tận chân tường. Ta đang đứng trong viện, bất chợt nghe thấy vài thanh âm trong trẻo truyền đến, sau một hồi lắng nghe, ta xác định đây là thanh âm của tiểu hài tử. Đến đây ta đã đoán ra là có mấy tiểu hài tử háu ăn, muốn hái những quả đào mọc qua bờ tường. Tính trẻ con của ta nhất thời nổi lên, lập tức đẩy cửa bước ra, vài đứa nhỏ trông thấy ta, lập tức muốn nhanh chân bỏ chạy.

Ta không nhanh không chậm gọi bọn chúng “Muốn ăn đào cứ tùy tiện tiến vào”. Bọn chúng nhìn ta kỳ quái, giống như không tin, cứ vậy đứng bất động tại chỗ.

“Tiến vào đi!” Ta hướng bọn chúng vẫy tay, rất nhanh, chúng liền chạy về phía ta, ta nắm lấy bàn tay nhỏ bé đó dẫn vào trong viện. Không thể phủ nhận, ta rất thích trẻ con, bởi vì chỉ có ánh mắt của chúng mới là đơn thuần vô tạp niệm. Chỉ có trong mắt chúng, ta mới tìm lại được sự tinh thuần của chính mình, nhưng chút tinh thuần đó của ta đã sớm lu mờ theo tháng năm chuyển dời, ta thật mong rằng bọn trẻ có thể giữ được sự tinh thuần của mình đến cuối đời.

Ta hái xuống một quả đào hồng căng từ trên cành, cười nhìn bọn trẻ: “Nếu các đệ muốn ăn đào, phải đối được một câu thơ của tỷ tỷ, đối hay được ăn đào, được hay không?”

Mấy tiểu hài tử dùng sức gật đầu, ta bắt đầu lưu chuyển ánh mắt:

“Lựu chi a na lựu thật phồn, lựu mô khinh minh lựu tử tiên (Lựu trên cành thật nhiều, dưới dương quang trông thật sáng tươi). Ai có thể nói câu còn lại?”

Bọn chúng đều nhìn nhau, không biết đối đáp thế nào. Lúc này ta mới giật mình, bọn chúng chỉ là trẻ con, làm sao có thể lợi hại đến mức tiếp nối câu này, đang tính đối sang câu khác dễ dàng hơn, đã thấy một nam hài tuổi chừng mười hai gơ tay lên, nói:

“Tỷ tỷ, ta biết. Đây là bài Thạch lựu của Lý Thương Ẩn thời nhà Đường, câu tiếp theo là

Khả tiện dao trì bích đào thụ

Bích đào hồng giáp nhất thiên niên

(Đào kia sum suê bên hồ nước

Hồng đào kia đã một ngàn năm)”

Hắn không chút do dự mà đọc tiếp. Mắt ta phút chốc lóe sáng tinh quang, không ngờ tại một tiểu trấn thế này lại có một nam hài lợi hại như vậy. Ta đưa trái đào cho nó, hỏi “Đệ tên là gì?”

“Ta tên Triển Mộ Thiên, sở dĩ cha đặt tên cho ta là Mộ Thiên, chính là hy vọng một ngày nào đó ta có thể vì triều đình ra sức, mộ thiên nhan”. Hắn tiếp nhận quả đào từ tay ta, xoa xoa mấy cái, há mồm cắn một phát rõ to.

Ta nhẹ vuốt trán nó, vừa nghe hắn nói đến ba chữ “mộ thiên nhan” ta liền cười khở. Dân chúng ai cũng có khát vọng đến triều đình làm quan, lại không biết rằng tại triều đình nếu người không có thể lực, thì một chỗ nhỏ bé để dung thân cũng không có nổi. Trừ phi người thăng quan quyền quý, có vây cánh để dựa vào, có như vậy mới mong được thi triển khát vọng.

Khi suy nghĩ của ta bắt đầu trôi dạt về phương xa cũng là lúc hơn mười tên quan binh phá cửa xông vào, trưng bộ mặt hung thần ác sát tiến về phía ta, rất nhiều tiểu hài sợ đến mức trốn ra phía sau ta. Duy độc Triển Mộ Thiên vẫn đứng đó, bất động thanh sắc, chăm chú nhìn đám quan binh kia.

“Đăng ký danh tự của người vào đây!” Nam tử cầm đầu lỗ mãng đưa một quyển sổ nhỏ và một cây bút lông về phía ta mà quát.

“Vì sao phải đăng ký?” Ta che chắn kỹ bọn nhỏ phía sau, chỉ sợ đám quan binh làm tổn thương đến chúng.

Hắn chẳng chút kiên nhẫn mà liếc nhìn ta, khẩu khí vô cùng khó nghe: “Tân hoàng đăng cơ, hậu cung cung nữ thiếu trăm trọng, Hoàng thượng có lệnh, trưng thu nữ tử dân gian vào cung làm tì.”

“Các người rõ ràng là cường chinh!” Triển Mộ Thiên thề mà lại nhanh hơn ta một bước, khẩu khí sắc bén căn bản không giống một nam hài mười hai tuổi, rất có khí thế của bậc vương giả.

“Tiểu quý, không đến lượt người xen mồm, xéo qua một bên” Tay hắn vung lên, một cái bạt tay như trời giáng đánh thẳng vào mặt Triển Mộ Thiên, nhưng tiểu hài tử lại dùng sức bắt lấy tay hắn, há mồm cắn. Chúng binh lính vừa thấy cảnh này, liền tiến lên lôi nó ra, phải tốn bao khí lực cuối cùng mới lôi ra được.

“Tiểu quý, người chán sống rồi phải không?” Tên thủ lĩnh của đám binh lính lấy tay che miệng vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt, gương mặt đỏ bừng, có thể thấy được phát căn này của Triển Mộ Thiên vốn chẳng lưu tình.

Ta thấy một binh sĩ vung tay tính tát nó, liền tức giận xông ra chắn trước mặt, ngăn kẻ kia xuống ta: “Tiểu hài không hiểu, quan gia, người đừng so đo làm gì, ta liền đi theo các người tiến cung.”

Hoàng cung tường cao thêm ngọc, so với trước đây chẳng có mấy thay đổi, ngự hoa bốn mùa vẫn nở nơi cấm điện, bốn phía tường cao điêu khắc cừu long, sắc đỏ huy hoàng.

Một lần nữa bước vào Kỳ quốc hoàng cung, nơi này vẫn toát ra khí thế khuynh thế to lớn như ngày đầu, ta cùng với một ngàn dân gian nữ tử tiến cung được binh lính dẫn đến Quan Lăng điện, một vị công công đang cầm trong tay quyển sổ nhỏ, đọc tên chúng ta.

“Trần Tú Tú, Trương Lan, Vương Băng Phụng, Lý Tĩnh. Phân phó hầu hạ Đặng phu nhân ở Phụng Ngâm cung.”

“Mã Hương, Tiểu Ngọc, Triệu Đại Vân, Thượng Quan Lâm. Phân phó hầu hạ Nghiên quý nhân ở Vũ Vi Hiên.”

“Trịnh Tinh Nhi, Bạch Tử Đào, Trần Diễm, Vạn Hân Hân. Phân phó hầu hạ Hoa mỹ nhân ở Tử Nhâm cư.”

Ta cúi đầu, nghe hắn đọc một tên rồi lại một tên, trong lòng dấy lên chua xót nhưng cần dần phai nhạt. Mấy ngày trước, ta còn nghĩ rằng bị tiến cung cũng tốt, có thể gặp lại chàng một lần, nhưng sao ta lại quên mất, chàng nay đã có hậu cung giai lệ ba nghìn người, cho dù gặp được thì đã sao, chỉ để thương tâm thêm.

“Tuyệt Hải không có sao?” Công công gầm lên một trận, đem suy nghĩ của ta lùi ngược trở về, ta lập tức đáp: “Tuyệt Hải có mặt.”

“Tuyệt Hải, Trình Mộng Lâm, Tiểu Sảnh, Nam Nguyệt. Phân phó hầu hạ Tú quý tần ở Phiên Vũ các.”

Ta cùng với ba vị cô nương kia tiến vào Phiên Vũ các, cả ba đều tò mò nhìn quanh, tựa hồ lần đầu trong đời được thấy cung điện huy hoàng như thế này, nhìn không được trộm ngắm vài lần.

Chim chóc nhảy múa, nụ hoa tựa như đang nở miệng cười. Văng vẳng đâu đây tiếng chim trống tìm bạn đời, bóng lan soi mình trong dòng nước xanh trong.

Cảnh này quả là xứng với danh xưng Phiên Vũ các, bên tai chỉ có cao sơn lưu thủy, thật là một nơi tốt. Không biết vị Tú quý tần này là người thế nào, dung mạo thiên tiên hay tuệ chất lan tâm?

“Được rồi, bản công công chỉ đưa các người đến đây, các người tự vào tham kiến Tú quý tần đi” Hần nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

Đội hần đi xa, ta và các cô nương ở đây đồng loạt nhìn nhau, nhất thời ăn ý cũng tiến vào bên trong cánh cửa gỗ tử đàn. Tinh tế ngắm cảnh sắc bên trong, thầm nghĩ đến một câu thơ:

“Trù trưởng đông lan nhất chu tuyết, nhân sinh khán đắc kỷ thanh minh.”

(Ngoài trường tuyết đông rơi u sầu, nhưng sao nhân sinh vẫn tươi sáng.)

Mấy cánh cửa sổ theo gió thoáng dao động nhẹ nhẹ, những cán hạnh hoa theo gió rời cảnh, theo khe hở cửa sổ lưu nhập vào trong ốc, đập lên mặt đất, khi gió thổi vào lại khẽ bay lên, song vẫn lại đáp xuống mặt đất.

“Các người là ai?” Có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, biết đó là chủ tử của mình, chúng ta lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Tham kiến Tú quý tần, chúng là tân nhân vừa tiến cung, được phái đến hầu hạ người”. Người vừa lên tiếng là Nam Nguyệt, thanh âm uyển chuyển dễ nghe, khẩu khí lại vững vàng, vừa nghe lập tức có thể nhận ra đây là một nữ tử rất có đầu óc.

“Đứng lên đi” Tú quý tần thản nhiên nói một câu, xen kẽ vài tiếng ho nhẹ, tựa hồ bị phong hàn, tại sao lại không thỉnh ngự y? Ta đối với nàng không khỏi tò mò, vụng trộm liếc mắt lên, dùng dư quang khẽ đánh giá nàng, vừa nhìn thấy ta liền không khỏi ngẩn người, toàn thân bất giác run rẩy. Tú quý tần không ngờ chính là Vân Châu! Khó trách Kỳ Hữu tứ danh cho nàng là Tú, chỉ có chàng mới biết tên thật của nàng là Thẩm Tú Châu.

Nàng không tô son điểm phấn, sắc mặt nhợt nhạt, trắng bệch như tờ giấy, không có lấy một tia huyết sắc. Càng khiến ta sợ hãi chính là nửa mặt bên trái của nàng loan lổ những vết sẹo đỏ thẫm, là dung nhan quyền lệ như hoa mặt hết nhan sắc.

“Nàng là người đầu tiên phát hiện ra hỏa hoạn, lúc chạy vào ốc cứu người, nửa bên mặt đã bị thiêu hủy.”

Lời nói của Kỳ Tĩnh năm đó đột nhiên vang lên trong đầu, hai bàn tay ta siết chặt, móng đâm cả vào thịt, hai môi cắn chặt, nước mắt ngưng đọng nơi mi. Là vì ta Vân Châu mới bị hủy dung. Nàng sớm cái gì cũng không còn, ông trời vì sao còn cướp đi cả dung mạo của nàng?

“Thế nào, dung mạo của bản cung làm người khiếp sợ à?” Nàng nhú mi nhìn bộ dạng thất thố của ta, cười khổ thành tiếng. Ta lập tức lắc đầu, nhưng cú lắc đầu này làm những giọt nước mắt trên khóe mi nhanh chóng rơi xuống, tuôn dài trên mặt.

Nàng không hiểu mà nhìn ta đang khóc không thành tiếng, ta nghe thấy tiếng tim nàng đập mạnh, loạn nhịp hồi lâu: “Dung mạo của bản cung xấu đến mức dọa người phát khóc?” Khẩu khí của nàng đột nhiên chuyển lệ, hỗn loạn cảm xúc xấu hổ, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi.

Ở Phiên Vũ các, ta dùng thời gian hai ngày để tìm hiểu thấu đáo về tình cảnh của Vân Châu. Nghe nói Kỳ Hữu sau khi sắc phong hoàng hậu hai ngày đã phong nàng làm quý tần đệ ngũ đẳng trong cửu tần, tứ hiệu là “Tú”. Tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, hoàng thượng vì sao sắc phong một người diện mạo xấu xí, xuất thân thấp hèn làm quý tần. Càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là, từ ngày sắc phong quý tần đến nay, hoàng thượng chưa từng triệu nào thị tẩm, càng chưa bước vào Phiên Vũ các một bước. Ngay cả ta cũng cảm thấy kỳ quái, nếu Kỳ Hữu thật sự không thích Vân Châu, vì sao phải sắc phong nàng, lưu nàng bên người làm nô tỳ không phải tốt hơn sao?

“Nương nương, mời người ra dùng văn thiện” Ta cung kính đứng trước cửa gọi nàng, lúc này nàng đang ngồi lặng yên trước bàn trang điểm ngừng mắt nhìn dung mạo chính mình.

Nàng đột nhiên quay lại, dùng ánh mắt khác thường nhìn ta, một lúc lâu sau, ánh mắt vốn dĩ quang mang tỏa sáng bốn phía lại trở nên mờ nhạt, ảm đạm, nàng không nói không rằng, tiếp tục ngồi thẳng người nhìn bóng mình trong gương. Ta mơ hồ nhìn thấy nụ cười khổ của nàng phản chiếu qua gương: “Nương nương làm sao vậy?” Ta nhẹ bước lại phía nàng mà hỏi.

“Vừa rồi nghe giọng nói của người, ta nghĩ đến” Nàng không nói tiếp nữa, khéo môi giật giật, đem những lời định nói nuốt ngược trở vào, ho khan vài tiếng. Ta hiểu được, người nàng nghĩ đến là Phan Ngọc, là Phúc Nhã. Ta áp chế tâm tư cuộn trào như sóng, ta không thể nói, cái gì cũng không thể nói.

“Nương nương, thân thể của người có vẻ không khỏe, có cần nô tỳ thay người thỉnh ngự y” Bộ dáng của nàng khiến ta rất lo lắng, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống không thể tỉnh dậy.

Nàng lắc đầu than nhẹ: “Là bệnh cũ, không có gì” Vừa nói nàng vừa đưa tay với lấy chiếc lược làm bằng ngà voi khảm ngọc trước bàn trang điểm, lại bị ta giành trước một bước “Để nô tỳ giúp nương nương trang điểm.”

“Người không sợ ta sao? Ta vẫn nhớ tặc dạ bộ dáng bị ta dọa cho sợ hãi của người” Khéo miệng nàng lộ ra nụ cười nhạt, kiều mỵ lãnh đạm vô cùng.

Nhẹ nâng lên lọn tóc đen tuyền của nàng, một cảm giác mềm mại tràn ngập nơi lòng bàn tay, ta nhẹ nhàng giúp nàng chải tóc “Ta chưa bao giờ cảm thấy nương nương xấu” Khẩu khí của ta thật sự làm cho nàng một phen cứng đờ, ta lại nói tiếp “Với con người mà nói, dung mạo bất quá chỉ là một cái túi da, thứ trọng yếu nhất là bản chất, ta tin tưởng nương là một người có bản chất thanh cao, thuần khiết như liên hoa.”

“Người thực sự cho là như vậy?” Nàng hưng phấn quay phắt đầu lại nhìn ta, khiến ta sốc một phen, lược ngà trong tay rơi xuống đất vỡ đôi, ta lập tức quỳ xuống nhặt lên, trong miệng thì thào “Nô tỳ đáng chết.”

“Không có gì” Nàng đỡ ta dậy, vừa chạm vào tay nàng, một cảm giác băng hàn thấu tâm liền lan tỏa. Tay của nàng thật lạnh.

“Hoàng thượng sẽ không để ý đến ta đâu.”

Vừa nghe nàng nhắc đến Kỳ Hữu, tâm của ta liền co thắt đến đau đớn một trận, Vân Châu rất yêu Kỳ Hữu, yêu đến vô cùng. “Nương nương, sao người không tìm cách để hoàng thượng chú ý đến mình.”

Nàng cười đến trào phúng chính mình “Trong mắt hoàng thượng căn bản không hề có ta, làm sao có thể làm ngài chú ý đến ta” Bàn tay đang nắm chặt tay ta phút chốc buông lỏng, nàng lại xoay về phía gương, thủy chung, nàng vẫn coi trọng gương mặt này “Huống hồ, trong mắt hoàng thượng chỉ có Tĩnh phu nhân.”

“Tĩnh phu nhân” Thanh âm của ta có chút run rẩy, Kỳ Hữu đã có ái nhân khác sao?

Nàng đột nhiên hừ lạnh “Tĩnh phu nhân sở dĩ được sủng ái chỉ vì trong nàng ta có hình bóng của người đó, nếu không, khi nào mới tới lượt nàng ta sủng quan hậu cung?”

Tim của ta vì những lời nàng nói mà có phần đập nhanh hơn, sau đó nàng hít sâu một hơi, đứng thẳng khỏi ghế “Đi dùng bữa.”

Bước vào chính đường, khắp một bàn ăn toàn sơn hào hải vị, ta cùng với Nam Nguyệt đứng cạnh bàn hầu hạ nàng dùng bữa, Trình Mộng Lâm và Tiểu Sảnh cùng hai vị công công gác cửa bên ngoài. Ánh trăng lác chiếu vào, tựa như ngưng sương, bóng của chúng ta trên đất có thay đổi, kéo dài thật dài.

“Đúng rồi, các người tên gọi là gì?” Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nhỏ giọng hỏi, nâng khăn lụa lên lau đầu mỡ vương trên khóe miệng.

“Hồi nương nương, nô tỳ tên gọi Nam Nguyệt.”

Màn đêm buông xuống, bóng tối như một bằng hữu thân quen một lần nữa bao trùm lấy cả hoàng cung, sắc hoa vẫn kiều mị như ngày nào.

Trước khi Vân Châu đi ngủ, ta cùng với Nam Nguyệt đem chậu đồng ra giếng trước Thu Lâm viện lấy nước giúp nàng rửa mặt, chải đầu.

Nhưng do lúc này chưa phải là lúc đi ngủ, nên cạnh giếng có rất nhiều cung nữ đang đứng xếp hàng lấy nước. Đợi khoảng một nén nhang cuối cùng cũng đến chúng ta, nhưng lúc này lại có hai cung nữ đột nhiên bước lên trước chúng ta. Nam Nguyệt nổi giận đẩy các nàng qua một bên “Ra phía sau mà xếp hàng.”

“Người dám đẩy chúng ta?” Nam Nguyệt tuy thấy nàng kia vô cùng nổi giận, không ca yếu thể mà xoay thất lưng, bước ngang qua nàng.

Vị cung nữ kia thấy nàng khí thế vú lấp miệng em, liền nảy sinh một khắc sợ sệt “Các người là người của cung nào?”

“Phiên Vũ các” Nam Nguyệt đồng dục ba chữ, lại đổi lấy hai vị cung nhân kia nhìn nhau, mỉm cười khinh miệt, trong mắt bọn họ là trào phúng và khinh miệt “Ra là nô tài của quý tần xấu xí kia.”

“Các người nói gì?” Ta tức giận bước lên chắn trước mặt Nam Nguyệt, lạnh lùng trừng mắt hai cung nữ kia, bản thân cũng cảm nhận được giọng nói của mình phá lệ âm lãnh.

Nàng ta cười khê một trận, càng nói càng càn quấy, càng nói càng lỗ mãng “Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao, chủ tử của các người căn bản xấu xí khó coi, khó trách hoàng thượng chán ghét nàng như vậy, một cái liếc mắt cũng không buồn liếc tới.”

Nghe những lời này, cơn giận của ta phút chốc cuộn trào, ta vươn hai tay nắm lấy một lọn tóc của hai nàng. Một tiếng kêu bi thảm liền cất ngang không gian vắng lặng trong tiểu viện. Các nàng không chịu yếu thế, ngay lập tức phản đòn, dùng hết sức véo cánh tay của ta. Ta bất chấp cơn đau, hai tay hợp lại kéo tóc, trên các mặt nàng liền xuất hiện vẻ thống khổ, lực đạo véo tay ta cũng tăng lên mấy phần.

“Người thật to gan Chúng ta là thị nữ của Tĩnh phu nhân” Các nàng la hét đến chói tay để bắt ta buông ra, kết quả lại vô ích.

Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai nhục mạ Vân Châu, trong lòng ta sớm đã xem nàng là thân nhân mà đối đãi, huống hồ dung mạo của nàng vốn là vì ta mà bị hủy.

“Các người còn không dừng tay!” Một tiếng gầm to khiến chúng ta phải ngừng động tác trong tay, sau đó một tiếng “Tê” vang lên, tại thời khắc yên lặng này phá lệ chói tai. Ống tay áo của ta bị cung nữ kia xé toạc hơn phân nửa, thương tích không đếm nổi, trên làn da trắng điểm mấy điểm đỏ tím, nhìn đến ghê người. Nhưng hiện tại, khiến ta chú ý không phải là bộ dáng chật vật của mình mà chính là nam tử trước mặt.

Không biết là ai hô một tiếng “Dịch đại nhân”, khiến những người khác đồng loạt quỳ xuống hành lễ. Chỉ có ta vẫn đứng như tượng tại chỗ, nhìn về mặt lạnh lùng có phần tức giận của nam tử đó – Dịch Băng.

Hắn bước về phía chúng ta, tầm mắt đảo qua một lượt, cuối cùng lướt tới mặt ta, nhưng thủy chung vẫn rời đi. Tựa hồ hắn cũng không để ý đến việc ta đang không để ý đến phép tắc mà đứng đó, nói: “Các người thật to gan, dám đánh nhau nơi hậu cung trọng địa.”

“Là ả động thủ trước” Cung nữ kia cướp lời xĩa thẳng vào ta, đúng lý hợp tình mà đem mọi trách nhiệm đổ lên người ta.

“Là nàng ta vũ nhục nương nương của chúng ta trước” Nam Nguyệt không cam lòng yếu thế chen ngang một câu.

Dịch Băng cau mày, trong mắt xuất hiện một tia thiếu kiên nhẫn: “Nương nương của các người là ai?”

“Tú quý tần” Ta dùng ngữ khí không cao không thấp trả lời, lại khiến hắn chú mục. Hắn dùng ánh mắt đánh giá kỹ lưỡng ta từ trên xuống dưới một lần, cất tiếng hỏi: “Người là ai?”

Ba chữ ngắn ngủi khiến ta thầm hoảng hốt, hắn đã nhìn ra ta sao? Không có khả năng! Dung mạo của ta lúc này sớm đã không còn nguyên bộ dáng ban đầu, không còn chút manh mối, trừ giọng nói này. “Nô tỳ Tuyết Hải!”

Sau đó, trận khời hài này nhờ một câu “Giải tán” của Dịch Băng mà kết thúc.

Trở về Phiên Vũ các, ta hướng hai vị công công nhập cung sớm hơn ta – Tiểu Phúc Tử và Tiểu Thiện Tử hỏi thăm về Dịch Băng, từ trong miệng bọn họ ta biết được hần nay đã là nhất phẩm thống lĩnh thị vệ nội đại thần, là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, là đối tượng được bách quan nịnh bợ. Dịch Băng đã bắt đầu hưởng những tháng ngày xa hoa như thế này sao? Hần đã sớm quên Phúc Nhã công chúa, quên đi cả hứa hẹn trợ ta phục quốc sao? Như vậy cũng tốt, người hãy an nhàn tận hưởng cuộc sống của mình đi, dù sao đối với việc phục quốc, ta sớm đã buông tay từ cái ngày ly khai Kỳ quốc.

“Hồi nương nương, nô tỳ tên gọi Tuyết Hải.”

Nàng giật mình, ngưng mắt nhìn ta, thỉu ngâm thành tiếng “Lộ kính ả hương, phiên nhiên tuyết hải. Quả là một hảo mỹ danh tự.”

“Đa tạ nương nương tán thưởng” Ta lẩn tránh ánh mắt của nàng, sợ nàng sẽ phát hiện ra điều gì.

“Nô tỳ có thể hỏi nương nương một vấn đề không?” Nam Nguyệt đột nhiên cất tiếng, sau khi Vân Châu vuốt cằm tỏ vẻ đồng ý, nàng ta mới mở lời “Gương mặt của người vì sao lại như thế?”

Nghe xong những lời này, trong lòng ta thầm than nàng thật lớn mật, dám trước mặt chủ tử mà hỏi vấn đề vô cùng đáng kiêng dè như vậy, nàng ta tuy thật ngốc nhưng vấn đề này ta thật sự rất muốn nghe Vân Châu nói. Chỉ thấy Vân Châu khẽ nhủ mi, mãi một lúc sau mới chậm rãi mở mắt ra.

“Vì ta đã lao vào biển lửa để cứu lấy sinh mệnh của người quan trọng nhất với ta, đáng tiếc, chỉ là phí công” Nàng lãnh đạm bảo chúng ta lui ra, để bản thân yên tĩnh một mình ngồi trước bàn, không biết nghĩ chuyện gì đến xuất thần.

Ngày hôm sau, ta và Tiểu Sảnh đứng giờ tiến vào tắm các giúp Vân Châu chải đầu rửa mặt, còn Nam Nguyệt và Trình Mộng Lâm ở bên ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng.

“Nương nương, để nô tỳ giúp người trang điểm” Ta mời nàng đến ngồi trước bàn trang điểm kim phượng, đưa tay mở hộp kim mộc đàn, trang sức bên trong rực rỡ muôn màu khiến ta không khỏi lóa cả mắt.

“Tùy tiện một chút là được” Câu nói này thủy chung vẫn là không đổi, ta cũng phần nào hiểu được nàng lúc này chẳng thể có bao nhiêu hứng thú với việc trang điểm, dù có điểm trang thế nào, vết sẹo hải mục trên mặt nàng vẫn ở nguyên nơi đó.

Ta không nói gì, tay bắt đầu chuyển động, giúp nàng bới tóc, đeo thêm hai vòng kim hoàn hai bên tai, hoa văn ngũ phượng bo châu tương đồng cùng tử hoa diên trên tóc, cài thêm một anh lạc trâm bằng bích ngọc, tua dài rũ xuống mang tai, trên tay nàng lại đeo thêm một chiếc nhẫn khảm hình mai khô. Nhẹ nhàng giúp nàng kẻ chân mày, mi sơn mảnh mảnh, vừa đúng, dùng thêm phấn trân châu cho hai gò má nhảu che giấu vết sẹo, sau đó lại thêm một lớp yện chi, dùng sắc trắng cũng chúng át đi sắc yện hồng của vết sẹo.

“Đại công cáo thành” Ta vui vẻ lùi về phía sau một bước, để nàng có thể thưởng thức dung mạo chính mình đang phản chiếu qua gương.

Nàng không thể tin được mà trừng mắt nhìn, không thể tin người trong gương chính là mình. Vết thương trên mặt đã được ta tận lực dùng phấn son che giấu, nếu không nhìn kỹ quả thật rất khó phát hiện. Huống hồ, nàng nguyên bản thiên sinh lệ chất, lại có thêm trang phục rực rỡ, trang sức lung linh điểm trang ỳnh, trông nàng lúc này thật sự như đã thoát thai hoá cốt.

“Tuyết Hải, người làm bằng cách nào vậy?” Nàng cuối cùng đã tin được người trong gương chính là mình, lập tức quay nghiêng sang hỏi.

Ta cười nhạt thưởng thức Vân Châu trong lúc này, chỉ nói duy nhất một câu: “Nương nương, từ nay về sau đã có Tuyết Hải bên cạnh người, người không cần lo lắng nữa.”

Nghe xong câu nói của ta, nàng ban đầu là hoài nghi, sau biến thành mê mang, cuối cùng chuyển thành cảm động, nước mắt trong suốt ngưng đọng nơi vành mi.

“Nương nương ...” Nam Nguyệt kích động chạy vào, thần sắc thập phần lo lắng “Bách Oanh cung Tĩnh phụ nhân mời người sang.”

“Nàng?” Vân Châu trong lòng một phen nghi hoặc, nhưng ta đã hiểu được, đại phiến toái đã đến trước cửa, nhất định là vì việc ẩu đã cùng hai cung nữ kia hôm qua. Vừa lúc, ta cũng muốn nhìn thấy vị Tĩnh phu nhân này.

Cung lâu như phản chiếu ánh nắng ban mai, những bức tường nhờ vậy mà bày ra sắc huy hoàng, ngọc thạch anh lát khắp nơi khiến toàn cung bày ra một sắc xanh biếc. Thì ra đây là Bách Oanh cung, cảnh tượng xa hoa như vậy, vừa nhìn liền nhận ra mức độ ân sủng.

Chúng ta bước bên Vân Châu tiến vào Bách Oanh điện, một nữ tử cao ngạo, tự phụ đang ngồi chờ chúng ta đến, nàng đang thưởng thức chén trà trong tay, giống như đang trầm tư.

Chúng ta đều hướng nàng hành lễ, khi vừa đứng dậy liền nghe một tiếng “Phu nhân, chính là ả” Vừa nói ánh mắt vừa bắn thẳng về phía ta.

Mà ta lúc này chỉ ngưng mắt nhìn Tĩnh phu nhân, suối tóc đen tuyền, làn da trắng nõn kiều diễm, chân mày vừa dài lại vừa mỏng, mắt phượng sâu thẳm, phối hợp cùng u hương tự nhiên trên người, quả nhiên vẽ nên một bức mỹ nhân đồ khuynh đảo chúng sinh. Nàng chính là Tĩnh phu nhân mà Kỳ Hữu sủng ái nhất. Nhưng, nàng cũng chính là nữ tử ngày đó cùng ta đàm đạo thi họa trên thuyền, Ôn Tĩnh Nhược. Ta thật không thể tin được, nàng lại chính là Tĩnh phu nhân sủng quan lục cung, vạn lần ta cũng không nghĩ đó là nàng.

“Không biết Tĩnh phu nhân mời ta đến có gì chỉ giáo?” Vân Châu bề ngoài liếc mắt nhìn nàng, sau đó nhẹ nhàng lướt đi, khẩu khí ẩn giấu mấy phần khinh phung.

Tĩnh phu nhân kinh ngạc nhìn dung nhan của Vân Châu, sau đó nhanh chóng bình phục thất thố: “Nô tỳ của Tú quý tần cũng thật là lợi hại, ngay cả Chỉ Thanh nha đầu của bốn cung cũng dám đánh” Nàng vừa nói, ánh mắt vừa lướt về phía ta.

Vân Châu theo tia nhìn của nàng mà quay về phía ta, thần sắc như đang cười thầm: “Đánh cũng đã đánh rồi, phu nhân muốn ta làm thế nào đây?”

Sắc mặt của Tĩnh phu nhân nhất thời ngưng trọng, vì ý khiêu khích trong lời nói của Vân Châu mà biến sắc: “Nói như vậy, người muốn che chở cho nàng ta?”

“Phu nhân, người có thể hỏi Chỉ Thanh, trước khi ta đánh nàng ấy, nàng đã nói quá điều gì không?” Ta nhìn thẳng vào mắt Tĩnh phu nhân, không có ý kiêng dè thân phận cùng địa vị của nàng.

“Người, đem những lời nói với chúng ta hôm qua, trước mặt phu nhân cùng quý tần đây, nói lại một lần nữa xem” Ta chỉ về phía Chỉ Thanh lúc này mặt mày đã tái nhợt.

Nàng khó xử nhìn Tĩnh phu nhân, lại khiếp đảm nhìn Vân Châu một cái, một chữ cũng không dám nói.

“Nói” Tĩnh phu nhân lớn tiếng quát, nàng lập tức toàn thân run rẩy “Nô tỳ không dám.”

“Nàng ta nói vì quý tần nương nường xấu xí nên Hoàng thượng mới chán ghét người” Nam Nguyệt hợp thời mở miệng tiếp lời, lời vừa nói, liền khiến sắc mặt của cả Tĩnh phu nhân và Vân Châu đều đại biến.

“Phu nhân, nha hoàn lỗ mãng như vậy chẳng lẽ không đáng đánh?” Thanh âm của Vân Châu phá lệ đồng cứng, ẩn lộ vài tia run rẩy.

Trên mặt Tĩnh phu nhân trong khoảnh khắc một trận trắng bệch, tái xanh: “Cho dù muốn đánh cũng không đến lượt nha đầu kia đánh” Nàng vươn bàn tay mềm mại chỉ về phía ta, sau đó nở một nụ cười quyến rũ, đưa mắt về phía Vân Châu “Huống hồ, điều Chỉ Thanh nói là sự thật.”

Ta đột nhiên ngẩn ra. Lời thế này là thốt ra từ miệng của Ôn Tĩnh Nhược! Thì ra ngày đó nàng ta đã che giấu rất tốt, vẫn là ta bị vẽ ngoài thoát tục của nàng che mờ mắt, không nhìn ra nàng là một nữ tử như thế này.

“Tĩnh – phu – nhân” Vân Châu nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn nàng, thật sự vô cùng tức giận.

Tĩnh phu nhân vẫn như trước, mỉm cười kiều mị như hoa: “Cho dù người có dùng son phấn che giấu vết sẹo kia, cũng không thể che lấp việc người thật sự xấu xí.”

Ta thấy Vân Châu hai tay siết chặt thành quyền, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên cấp cho nàng ta một quyền, những việc đại nghịch thế này ta nhất quyết không để Tú quý tần nàng phải làm. Ta liền bước một bước dài, tiến lên tặng cho nàng ta một cái tát, tiếng vang thanh thúy ngân lên, Tĩnh phu nhân té ngã xuống nền đất, không khí chung quanh bao trùm một mảng lạnh lẽo.

“Làm càn!” Thanh âm hỗn loạn lửa giận lại vô cùng sắc bén, ta toàn thân cứng đờ, đứng tại chỗ không thể nhúc nhích, gương mặt nhìn nam tử một thân kim cầm long bào bước ngang qua ta.

Hắn lạnh lùng quét mắt về phía ta một cái, lại thân tình mà nâng Tĩnh phu nhân ngồi dậy, hỏi nàng có sao hay không, ta biết, chàng không nhận ra ta.

“Người đâu, đem nô tỳ lớn mặt này ra ngoài đánh sáu mươi trượng cho trểm” Thanh âm lạnh băng vô tình quanh quẩn bên tai ta. Ta nở nụ cười, Kỳ Hữu – người khiến ta đau khổ nhưng nhớ suốt bốn năm đang muốn dùng trượng hình trừng phạt ta.

Vài tên thị vệ tiến đến muốn bắt ta, không ngờ Vân Châu đem ta gắt gao ôm chặt, không cho bọn họ đụng đến, quay sang hướng Kỳ Hữu khẩn cầu: “Hoàng thượng khai ân, hoàng thượng khai ân.”

Chàng hờ hững không nói, nhẹ nhàng giúp Tĩnh phu nhân xoa chiếc má đã loang lổ đỏ, trong mắt nhu tình như nước, trong mắt chàng chỉ có Tĩnh phu nhân.

“Hoàng thượng, nàng chỉ là một cô nương yếu đuối, làm sao nhận hết sáu mươi đại bản, ngài sẽ đánh chết nàng mất” Vân Châu gắt gao ôm ta, tiếp tục cầu xin. Mà ánh mắt ta thủy chung vẫn tập trung về phía Kỳ Hữu, tâm của ta, thật đau!

“Lôi ra ngoài” Chàng không kiên nhẫn mà hạ lệnh, căn bản không cần biết ý tứ gì của ta, cũng không muốn nghe Vân Châu cầu xin gì thêm.

Vân Châu đột nhiên buông ra, tiến đến trước mặt Kỳ Hữu mà quỳ xuống: “Hoàng thượng, xin ngài nể tình nô tỳ ngày đó liều chết lao vào biển lửa cứu cô nương mà tha thứ cho tội bất kính của nàng” Thanh âm của nàng run rẩy nghẹn ngào, vừa nói vừa hướng Kỳ Hữu dập đầu.

Kỳ Hữu vừa nghe xong, trong mắt liền lóe một tia bất thường, trầm tư một lúc, rốt cuộc mở miệng tha cho ta, sau đó ôm Tĩnh phu nhân – lúc này đã như một con chim nhỏ nép vào lòng chàng mà rời đi. Cung điện nhất thời bao trùm một mảng tịch mịch. Vân Châu vô lực nằm xuống sàn nhà lạnh băng, riêng ta ngồi lặng một chỗ cười lạnh.

Phải, đây là lần đầu tiên ta nhận ra Kỳ Hữu lãnh khốc, vô tình nhường nào, đối với những người không có giá trị sử dụng, chàng không bao giờ hao tâm tổn sức cân nhắc đến. Như vậy, lúc trước chàng đã hạ bao nhiêu quyết tâm, dùng bao nhiêu dũng khí mới có thể buông tha cho dục vọng của chính mình, thật tâm mong muốn ở bên ta, nay phải chăng chàng đã hối hận vì quyết định do nhất thời xúc động ngày đó? Hiện nay, Phúc Nhã ở trong tâm chàng còn bao nhiêu địa vị?

“Người có biết vì sao hoàng thượng phong ta làm quý tần không?” Vân Châu vẫn nằm trên nền đất, khẩu khí gần như tuyệt vọng “Vì báo ân! Bởi vì ta từng lao vào biển lửa, liều mạng cứu một cô nương dẫn đến dung mạo bị hủy. Ngài cảm kích ta, đồng tình ta, thương cảm ta, cho nên tiếp nhận ta. Nhưng ngài không biết, nếu bắt ta phải nhìn ngài cô độc một đời, ta thà rằng không làm cái quý tần này, ở lại bên ngài bầu bạn suốt đời.”

Ta quỳ gối bên người Vân Châu, run run ôm nàng vào lòng. Nguyên lai người đẩy nàng vào chốn hậu cung vô tình này là ta, tất cả đều là sai lầm của ta. Là ta hủy đi Vân Châu, là ta

“Nương nương, người không thể im lặng mãi như vậy được, người phải đem tâm của hoàng thượng đoạt lại.”

“Đoạt?” Nàng ngẩng đầu, gương mặt vẫn còn đầy nước mắt ngược nhìn ta.

“Ta nhất định giúp người” Đây là hứa hẹn của ta, vì hồi đáp cho những hy sinh vì ta của nàng trong suốt bao năm, nay đã biết hết thấy, ta nhất định giúp nàng.

15. Q.2 - Chương 15: Phiên Nhiên Huỳnh Tuyệt Vũ

Từ lần đắc tội với Tĩnh phu nhân ở Bách Oanh cung, liên tục ba tháng nay, các nô tài ở Phiên Vũ các đều phải nhận hết thấy xem thường của nô tài khắp lục cung, mọi người chỉ sợ không đủ ghét. Giờ phút này, Phiên Vũ các có thể dùng câu “Lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thăm thăm thích thích” để hình dung. Bất tri bất giác, mùa thu đã tới, cánh hoa trải đầy mặt đất, cảnh vật nhuốm thêm một tầng điêu linh, gốc ngô đồng xa xa lại thêm một phần sầu muộn.

Thật vất vả mới có thể cạy miệng Tùng công công nghe chuyện Bích Ngọc Hồ, tọa lạc giữa Tây cung, nghe nói nơi đó vô cùng ma quái, thường có rất nhiều ma nữ xuất hiện, di động trên mặt hồ. Dần dần thời gian trôi qua, nơi này trở thành một nơi hoang vu tĩnh mịch, không ai lui tới. Tuy nhiên, đó là nơi ta phải đến tới nay.

Trăng trên cao sáng tựa thiên quang lại mờ ảo tựa sương, ánh sáng chậm trải ánh lên chút phiếm quang nơi mặt hồ tĩnh lặng, mặt hồ lặn vào một phần bờ, cỏ dài do đã lâu không ai cắt tỉa, rậm rạp hết nơi u lâm.

Ta nắm chặt chiếc túi trong tay, trầm tư một lúc, sau đó thở ra một ngụm hàn khí, cất bước tiến vào bụi cỏ cao đến mức có thể lấp chìm ta, hai tay không ngờ chụp động trên những nhánh cỏ, nhất thời lục quang xuất hiện, từng đốm từng đốm bay lượn xung quanh ta. Động tác của ta vẫn duy trì như trước không ngừng, sau đó xoay tròn một vòng, gió làm tóc ta rối loạn, dây kết trên tóc bị thổi tứ tán, trong lòng bàn tay mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn.

Lục quang phiên nhiên mà khiêu vũ, thanh phong thổi nhẹ, lay động, quấn quanh, phi vũ, cảnh sắc đó thay đổi muôn hình, hết thấy đều là thiên nhiên mỹ cảnh. Cảnh sắc này chợt khiến tim ta vang đập thành thịch, chỉ là, ta mặc kệ tất cả, ta chỉ biết rằng, ta phải gọi ra càng nhiều đom đóm càng tốt.

Còn nhớ rõ năm đó đào vong, sau khi được Kỳ Hữu cứu mạng, hắn đem ta an trí bên trong khách điểm, cuối cùng cũng có thể tìm được một cảm giác an toàn trong giấc ngủ. Chỉ là, trong mộng liên tục hiện lên hình ảnh chết chóc của phụ hoàng và mẫu hậu, ta hét to, từ trên giường ngồi bật dậy, mồ hôi đầm đìa, ánh mắt mê loạn.

Vì muốn đẩy tan áp lực, ta đi dạo trong hậu viện của khách điểm, mờ mịt nhìn một mảng cỏ bụi, nội tâm bỗng bị một cảm giác tê lương mạnh mẽ chế trụ, chợt phát hiện có mấy điểm lục quang bay ra từ bụi cỏ, mất ta nhất thời sáng ngời, lao thẳng vào bụi cỏ, huỳnh quang nhất thời hiện ra, bay lượn quấn quanh bốn phía. Ta vươn tay, nhẹ nhàng phất qua một điểm huỳnh quang, trên mặt lộ ra nét cười thương nhiên.

Kỳ Hữu không biết từ lúc nào xuất hiện bên người ta, đến tận bây giờ, ta vẫn nhớ như in những lời chàng nói lúc đó: “Phước Nhã công chúa, người thật sự rất vô tình!”

Âm thanh của chàng lúc đó đánh vỡ bầu không khí tĩnh lặng, nhiễu loạn chút cảm giác hưởng thụ trong một giây phút của ta. Ta dừng lại động tác nơi tay, ánh mắt nhìn chàng đầy cảnh giới. Chàng đi về phía ta, hai chân bước vào giữa bụi cỏ, càng khiến nhiều đom đóm bay ra: “Quốc phá, song thân vong, thế mà người vẫn có tâm tình nhìn ngắm đàn đom đóm này, mỉm cười vui vẻ đến thế.”

Nhìn dung mạo tuấn tú nhã nhiên, thần thái cao ngạo của chàng, ý cười của ta cũng phải liếm đi mấy phần: “Ta đang cười, nhưng nó không có nghĩa rằng chuyện nước mất không khiến ta thương tâm” Ta ngược đầu nhìn lên một nền trời đầy lục quang, hai mắt mờ mịt “Mỗi con đom đóm này đều đại biểu cho hy vọng của ta, hy vọng phụ hoàng và mẫu hậu ở trên trời an vui.”

“Người rất thiên chân” Chàng vươn tay bắt lấy một con đom đóm, sau đó hung hăng bóp chết nó trong lòng bàn tay “Đom đóm có thể đại biểu thay cho hy vọng? Vậy người cầu nó giúp mình phục quốc đi.”

Sắc mặt của ta đột nhiên trắng bệch một mảng, không còn một tia huyết sắc, khóe miệng co giật nhưng một từ cũng không thốt nổi.

Nét ôn nhu xuất hiện trên gương mặt tuấn tú đó, giọng cười trong vắt nhưng không kém phần lạnh lùng “Ta cũng từng nuôi hy vọng, nhưng sau này chợt nhận ra, điều đó thật ngu xuẩn. Nếu người muốn phụ hoàng cùng mẫu hậu của mình ở trên trời vui vẻ, vậy thì, vì họ báo thù đi”

Ta cười khổ một tiếng, thu hồi suy nghĩ, cừ hận sâu trong nội tâm, có lẽ lại bị chàng gợi lên rồi.

“Phan Ngọc?” Từ sau lùm cây vang lên một tiếng nói đầy kinh ngạc, thanh âm không lớn không nhỏ nhưng vẫn đủ vang vọng trong không gian u tĩnh nơi đây.

Ta giật mình đứng sững, động tác trong tay chợt dừng lại, bước chân cũng không nhích lên, không dám cử động, càng không dám quay đầu lại. Chỉ nghe một hồi nhịp chân hỗn loạn chạy đến, tiếng cò dưới chân bị đập, lòng ta không khỏi một mảng khấn trương, quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Kỳ Tinh lúc này đang đứng im như tượng, nụ cười kích động trên mặt hần phút chốc tan biến, chỉ còn lại mê mang cùng thất vọng: “Người là ai?”

“Nô tỳ Tuyết Hải” Ta cúi đầu, tận lực nén thấp thanh âm của mình.

“Cả giọng nói cũng giống như vậy, người nhất định là Phan Ngọc” Ngữ khí nửa hư nửa thực của hần thật khiến ta không khỏi kinh ngạc, trong tiềm thức của ta, Kỳ Tinh không hề thông minh như vậy, chẳng lẽ chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi hần đã luyện được tới mức này?

“Nô tỳ không hiểu ý tứ của ngài.”

Hần cười khê một trận, ta không nói gì, nhú mi nhìn hần cười mà trong lòng phát lạnh, thật không biết hần đang nghĩ điều gì.

“Người ở đây làm gì?” Đột nhiên hần chuyển hướng, hỏi sang chủ đề khác.

“Bắt đom đóm” Thấy hần không tiếp tục truy hỏi thêm về vấn đề kia, tâm tư của ta cũng buông lỏng một phần.

Hần ngẩng đầu nhìn đom đóm tầng tầng lớp lớp phi vũ đầy trời, khê nói một tiếng: “Ta giúp người.”

Ta kinh ngạc nhìn hần, trong đầu một trận mê hoặc, một vương gia như hần từ khi nào có sở thích làm những việc của tiểu hài tử, thật sự tính trẻ con của hần vẫn chưa mất hết sao? Trong lúc ta còn sợ sệt, hần đã nắm lấy chiếc túi trong tay ta.

“Người còn không mau bắt đi a.”

Vừa nghe hần nhắc nhở ta mới hoàn hồn, mỉm cười, quay đầu về hướng phát ra lục quang kia chớp tới, hoàn toàn buông xuôi để phòng trong lòng.

Có lẽ vì hần chính là bằng hữu duy nhất của ta.

Hay bởi vì chỉ có hần mới có thể luôn nói với ta những lời chân tâm thật ý trong lòng, cho dù dung mạo của ta đã không còn được như trong quá khứ, hần lại có thể gọi ngay ra tên của ta, mà đây lại là điều mà Kỳ Hữu không thể làm, chẳng lẽ đây là sự bất đồng giữa ái nhân và bằng hữu?

Ta bắt đầy hai lòng bàn tay, hai bàn tay hợp nhau giữ lại, sau đó quay đầu chạy về phía hần, cười cười nhìn chiếc túi trong tay hần, chỉ là hần lại chậm chạp không có phản ứng, ta lấy khuỷu tay cọ cọ vào hần: “Đang nghĩ gì đó, còn không mau mở túi ra a.”

Bị ta cọ một cái hần mới hoàn hồn, chỉ xấu hổ mỉm cười, sau đó hé miệng túi, giúp ta đem toàn bộ đom đóm bỏ vào, rồi giữ chặt lại.

Thanh âm của hần lại vang lên: “Vì sao phải bắt nhiều đom đóm như vậy? Chắc không phải đơn giản chỉ vì chúng đẹp?”

“Chính là vì chúng đẹp” Ta nói, nhưng vẫn không quay đầu lại, một tiếng thở dài khiến động tác nơi bàn tay ta dừng lại. Ta khó hiểu nhìn hần: “Vì sao người thở dài?”

Hần cười khỏ một tiếng rồi ngồi xuống, chậm chậm đặt thân mình xuống bãi cỏ cao. Hần dù sao cũng là một vương gia, thế nhưng lại không thể để tâm đến mặt cỏ vô cùng dơ bẩn? Ánh mắt hần mơ hồ, theo đom đóm trên à chuyển động: “Trước đây ta thường cùng các vị ca ca đệ đệ đến đây bắt đom đóm. Sau đó, mẫu phi không cho phép ta đi cùng bọn họ nữa, người nói, trong chốn cung đình này, ngoại trừ thân sinh mẫu thân, ai cũng không đáng tin, cho dù đó là một người bình thường đối xử với người vô cùng tốt đi chăng nữa, y cũng có thể cho người một nhát đao từ sau lưng.”

Nương theo ánh trăng, ta có thể nhìn thấu sự cô tịch, ưu thương ẩn sâu trong đôi mắt hắt. Nay Minh quý nhân đã trở thành Thái phi, tước vị cao quý, chẳng lẽ bà vẫn chưa buông tha ý niệm muốn Kỳ Tinh làm hoàng đế sao?

“Kỳ thật, Minh thái phi nói cũng không phải không đúng hoàn toàn, cứ như thái tử điện hạ và Kỳ” Thanh âm của ta càng lúc càng nhỏ, cuối cùng nuốt ngược vào miệng.

“Ta không nhớ rằng mình đã nói với người về thân phận của ta” Hắc nói một cách vô cùng thâm ý, trong lúc ta sốt ruột không biết phản đính chính lại lời nói của mình như thế nào, hắc lại cắt ngang “Để ta đưa người trở về.”

Ta gật đầu, cũng không muốn giải thích gì thêm, bất luận hắc đã nhìn ra manh mối gì, nhưng hắc vẫn không tiếp tục truy vấn khiến ta thật cảm kích. Càng may mắn hơn, khi ta có được một bằng hữu tri kỷ hiểu thấu ta như thế.

Đêm tối tịch mịch, từng bóng cây in mình trên nền cửa sổ. Hoa ẩn hương, nhưng vẫn đủ lan tỏa kinh động cả một mảnh trung đình. Hậu cung là nơi Kỳ Tinh không thể tự tiện đi, vì thế, hắc chỉ có thể đưa ta đến trung cung.

Ta nhẹ tay nhẹ chân chạy trở về phòng, cẩn thận đẩy cửa ra, sau đó tận lực dùng sức nhẹ nhất có thể mà khóa cửa lại, sợ làm kinh động đến Nam Nguyệt đang ngủ cùng phòng.

“Từ ngày đó đến giờ, người thường xuyên về rất trễ” Thanh âm của Nam Nguyệt đột nhiên vang lên từ phía sau, khiến ta dừng đứng mình vì sợ hãi.

“Chỉ là có chút việc cần làm” Ta đi đến cạnh bàn, cầm lấy hỏa hạp châm châm lửa vào cây nến trên bàn. Trong khoảnh khắc, chúng quang đầy lùi bóng đêm u ám trong phòng, soi rọi một khoảng.

“Việc gì? Đòi là công đạo cho quý tần nương nương sao?” Nàng từ trên giường ngồi dậy, tùy tay vớ lấy một kiện áo khoác phủ lên mình rồi bước về phía ta.

Ta không nói, chỉ là tự rót ỉnh một chén trà dù trà đã sớm nguội lạnh, một ngụm uống cạn, thanh tẩy ngọn lửa đang bùng bùng trong cổ họng khô rát. Nàng đứng đối mặt cùng ta, tự rót ỉnh một chén, nhưng nàng vẫn là không uống, chỉ để trong lòng bàn tay mà xoa nắm.

“Ta thật không hiểu nổi người, vì một quý tần thất sủng mà ra tay đánh Tĩnh phu nhân, bây giờ còn vì nàng ta mà bôn ba mệt nhọc như vậy, thật chẳng khác nào dùng một cái giỏ trúc mà múc nước, công dã tràng mà.”

“Thân là nô tài, vì chủ tử ra sức là chuyện thiên kinh địa nghĩa” Ta buông chén nước trong tay xuống bàn, tay hơi dùng vài phần lực, khiến chén nước khi chạm mặt bàn phát ra tiếng vang động nhỏ.

Nam Nguyệt cười khê một tiếng, ghé tai ta nhỏ giọng: “Cứ ở bên Tú quý tần, chúng ta mãi cũng không có ngày trở mình, chi bằng chúng ta tìm một chủ tử khác tốt hơn, tìm đường tiến cho chính mình.”

“Người có biết mình đang nói gì hay không?” Ta lớn tiếng ngăn chặn những lời bất kính từ miệng nàng.

“Sống giữa hậu cung, nếu người không tìm được người có quyền, có thể dựa vào thì số phận của những kẻ như chúng ta sẽ vô cùng thảm. Cũng như ngày đó ở Bách Oanh cung, Tĩnh phu nhân có thể châm chọc Tú quý tần như thế, nàng ta cũng không dám lên tiếng, chỉ có một nô tỳ không hiểu chuyện như người mới vì nàng mà đắc tội với Tĩnh phu nhân. Khi hoàng thượng tới, ngài cũng không cần hỏi đến ai đúng ai sai đã lập tức ra lệnh lôi người ra ngoài đánh sáu mươi trượng, Tú quý tần xem như phải liều cả mạng mới bảo vệ được cái mạng nhỏ của người, như vậy thôi đã đủ biết địa vị của Phiên Vũ các là chỉ tới đó” Nàng ngưng một chút, nhãn mâu sắc bén lướt nhìn về phía ta “Lại nói. Một vị chủ tử vừa có quyền thế, vừa có địa vị như Tĩnh phu nhân”

Ta không để nàng nói tiếp, lập tức lên tiếng cắt ngang: “Đủ rồi!”

Nàng xem ra bị một tiếng hét này của ta dọa đến mất hồn, nhìn ta mà không khống chế được tâm trạng, ta cũng phát giác được cảm giác nóng nảy vừa rồi của bản thân, bình phục kích động trong lòng, hai tay nắm chặt thành đấm: “Người cũng đã nói, ngày đó, quý tần nương nương vì một nô tài hèn mọn như ta mà

không tiếc mình, quỳ xin hoàng thượng thứ tội cho ta. Thử hỏi một hảo chủ tử như vậy, nếu ta phản bội nàng thì ta nào khác Cao Phi?”

“Ngu xuẩn!” Nào dùng sức mà đặt chén trà trong tay xuống bàn, nước trong chén theo lực tay nàng mà văng lên tung tóe, vài giọt bắn lên mặt ta, trên cổ tay nàng cũng ướt không ít nước.

Giờ Tuất hôm sau, ta lại đến Ngọc Bích hồ ở trung cung bắt đom đóm, không ngờ Kỳ Tinh đã đến từ sớm, đứng nơi đó chờ ta. Hẳn như thế nào đoán biết được hôm nay ta sẽ lại đến? Tuy nghi hoặc vô cùng nhưng ta vẫn không biết phải hỏi như thế nào, chỉ thấy trước mắt bóng dáng hắc mị hồ hiện lên cùng với ánh lưu quang của đom đóm.

Giữa bãi cỏ u sầm lấp lờ những đóm sáng nho nhỏ, thu nguyệt trên ao rọi xuống nhân gian tĩnh lặng, gió nhẹ thổi mang đến chút cảm giác lạnh lẽo, mai hoa xác xơ hòa cùng bóng đêm.

Liên tục năm ngày, hắc mị cùng ta đi bắt đom đóm đến nỗi thể lực hầu như không còn, mãi đến khi đom đóm đầy một túi mới đưa ta rời trung cung. Nhưng tối nay, hắc mị mang ta đến Cẩm Thừa điện, sai người chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn. Một tỉnh Hoa Điêu tửu được bày ra, tửu hương thoảng khắp bốn phía, hương thơm phác mũi say lòng người, cùng với bốn món ăn phụ ngư lân già tử, băng đường ngân nhĩ, tao sao kê phiến, kim ngân đậu hủ. Hương đồ ăn nghi ngút, cùng với hương rượu hòa lẫn vào nhau, khiến ta sớm đã thèm đến nhỏ dãi. Giữa hoàng cung lại có thể có một bàn thức ăn dân gian tinh tế thế này quả thật không dễ, khiến ta không khỏi cảm kích dụng tâm của hắc mị.

“Ăn đi a, còn khách khí với ta nữa sao” Thấy ta vẫn chưa động đũa, hắc mị liền lên tiếng thúc giục.

“Ta đây không khách khí!” Múc một thìa thật to cho vào miệng, hương vị ngọt ngào từ đầu lưỡi truyền đến tận đầu.

Khi ta ăn xong cũng là lúc phát hiện hắc mị vẫn chưa động đũa, chỉ lẳng lặng nhìn ta ăn, báo hại ta lập tức ngưng ngừng, nhanh hốt ăn cầm đũa.

“Nhìn người ăn thật là một loại hưởng thụ” Hắc mị mỉm cười thân thiết, thấu triệt tựa thủy.

Ta đặt đũa xuống, ngẩn ra một lúc rồi chuyển sang cười nhạt: “Nói chuyện với người cũng là một loại hưởng thụ.”

Nhất thời chúng ta cùng không nói gì với nhau, chỉ nhìn nhau rồi cười nhạt, không hẹn mà cùng nâng chén cạn ly, tiếng vang thanh thúy như vang lên từ lòng ta. Uống thêm ngụm rượu, yết hầu ta liền cảm thấy nóng nóng không khỏe, phải lấy vài miếng gà bỏ vào miệng trung hòa lại.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trăng trên cao toát ra quang mang thâm đậm, hào quang nhẹ nhàng đáp xuống nhân gian. Ta không khỏi lấy rượu sinh thơ: “Đối tửu đương ca, nhân sinh kỉ hà.”

Ta với hắc mị liên tục đối ẩm mấy chén liền, đã lâu rồi, ta không được uống đến cao hứng như thế này: “Có thể cùng người tri âm kết làm tâm giao, chẳng màng phong nguyệt đối đời, đó vốn là phần phúc của ta” Giờ phút này tuy đã chéch choáng hơi men, nhưng quả thật thần trí ta vẫn còn rất thanh tỉnh.

“Nếu người đã coi ta là bạn chi giao tâm đầu ý hợp, ta đây muốn hỏi người một việc, mong người trả lời tường tận” Hắc mị nhìn chăm chăm ta, một lúc sau, tựa hồ đã quyết định, hắc mị rót cuộc mở miệng: “Người là Phan Ngọc.”

“Phải, là ta” Ta không chút do dự mà trả lời, lại nhìn về mặt của hắc mị, thực bình tĩnh, hắc mị quả nhiên sớm đã đoán được thân phận của ta. Ta cười nhạt hỏi lại: “Ta nay đã thành khẩn bẩm báo, xem ra người cũng phải thẳng thắn báo đáp ta, trả lời ta, cho đến nay, ngôi vị hoàng đế vẫn là tâm nguyện của người?”

“Ta vốn dĩ chưa bao giờ buông tay” Hắc mị vẫn như lúc ở quân trưởng năm đó, thành khẩn nói thật tâm với ta, không một tia dối gạt “Hoàng thượng Nạp Lan Kỳ Hữu phải hay không là người người chi tâm sở ái?”

Vấn đề này của hắc mị làm cho ý cười trên môi ta phút chốc cứng đờ, hắc mị nhưng thế nào biết được chuyện của ta và Kỳ Hữu?

Mãi một lúc sau ta vẫn không nói gì, chỉ im lặng rót đầy một chén rồi tự cạn sạch, chén này không đủ, lại thêm một chén. Liên tục năm chén, mãi đến khi Kỳ Tinh vươn tay cản ta lại, ta mới dừng lại. Hắc mị nói:

“Nếu người đã không muốn nói, ta cũng không muốn bắt buộc.”

Ta vẫn cúi đầu, đưa mắt nhìn chén rượu bản thân đang siết chặt trong tay, mà chén cũng đã sớm cạn đáy, ta chỉ có thể cười khổ một tiếng: “Đúng vậy, ta yêu hẳn.”

Khi ta tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau, mặt trời lên cao, kiêu dương tựa hỏa. Ta xoa xoa huyết thái dương, mơ màng mở mắt đối diện cùng một đôi thủy mâu thân thiết đang ngập tràn lo lắng. Tư tưởng của ta còn chưa kịp phản ứng, nàng đã nhanh chóng giúp ta ngồi tựa dậy: “Người rồi cuộc cũng đã tỉnh?”

“Nương nương, người như thế nào lại ở đây?” Yết hầu của ta đã khô khan, thanh âm nói ra hữu khí vô lực.

“Sáng nay ta không thấy người đến hầu hạ, hỏi Nam Nguyệt mới biết được là người say rượu chưa tỉnh nên ta đến xem xem” Thanh âm của nàng uyển chuyển tựa lưu thủy, khiến tâm tư đang căng thẳng của ta phần nào chùng xuống.

Ta đưa mắt nhìn Nam Nguyệt đang đứng phía sau Vân Châu, kỳ quái mà hỏi: “Tối qua làm cách nào ta trở về được?”

“Là thị vệ của Tần Nam vương đưa người về” Nhìn biểu tình cổ quái của nàng, nghi hoặc trong ta càng sâu thêm, chẳng lẽ đêm qua quả thực ta đã thất thố? Cố gắng hồi tưởng lại chuyện xảy ra đêm qua, thủy chung vẫn không nhớ ra điều gì, ta sẽ không nói điều gì không nên nói chứ, ta có bị rượu say loạn tính hay đại loạn vậy không?

“Tuyệt Hải, người và Tần Nam vương, hai người biết nhau sao?” Trong mắt Vân Châu xuất hiện tia nghi ngờ.

“Không phải, ta chỉ vô tình bính kiến cùng ngài sau đó cùng ngài ấy uống vài chén” Ta lo lắng giải thích, đây là hậu quả của việc mê rượu đây mà, về sau phải tự dặn mình, không bao giờ được uống nhiều như thế nữa.

“Đúng rồi, nương nương, hôm nay người đã uống thuốc chưa?” Ta lập tức chuyển đề tài.

“Một canh giờ trước đã uống rồi. Đúng rồi, chúng quả thật dùng rất tốt, liên tục dùng suốt hai tháng, tuy vết sẹo vẫn thấy được như trước nhưng đã không còn đau nữa, cũng không làm người sợ hãi như lúc trước” Nàng vui sướng, vừa nói vừa đưa tay xoa lên vết sẹo đỏ chói mắt đến kinh tâm bên má trái.

“Nương nương, chỉ cần người kiên trì dùng được, nhất định sẽ không còn cảm thấy đau ở vết thương nữa” Thứ này chính là phương thuốc thần y viết cho ta năm xưa, tuy nói hẳn giúp ta tạo nên một gương mặt mới, nhưng vết sẹo đó vẫn ẩn dưới gương mặt này, thường xuyên gây đau đớn cho ta, tra tấn ta cả về thể xác lẫn tinh thần, đau đớn khôn cùng. Mãi đến khi thần y nghiên cứu ra một phương thuốc, ta liên tục dùng suốt nửa năm, mọi đau đớn đều biến mất. Cho nên ta đã nghĩ, dù vết thương của Vân Châu đã kéo dài nhiều năm, nhưng phương thuốc này hiệu dụng như vậy, dùng trên mặt nhất định cũng phải có hiệu quả cho nên đã cả gan thử một lần. Quả nhiên, không chỉ khiến những cơn đau của nàng biến mất, ngay cả vết sẹo cũng mờ nhạt đi mấy phần, thật không hổ danh thiên hạ đệ nhất thần y danh tiếng bốn phương.

“Vết sẹo trên mặt ta” Ánh mắt chờ mong của nàng dừng trước ta.

Ta nhẹ lắc đầu, nếu quả thật thứ thuốc này có thể khai trừ dấu vết hủ mục đó thì lúc trước thần y đã không giúp ta dịch dung. Nàng thoáng có chút thất vọng, suy sụp mà hạ hai vai, rất nhanh lại bình phục, nở nụ cười mà nói: “Chuyện người nói làm đến đâu rồi?”

Ta không nói lời nào, đưa mắt nhìn về phía Nam Nguyệt, nàng nhìn về phía ánh mắt của ta, hiểu rõ bản thân phải làm thế nào: “Nô tỳ đi giúp nương nương chuẩn bị ngọc thiện.”

Mãi đến khi Nam Nguyệt lui ra, ta mới buông lỏng đề phòng trong tâm, khẽ tiến gần, nói nhỏ vào tai Vân Châu: “Đêm trung thu mười ngày nữa”

Bảy ngày sau, ta lại đến Ngọc Bích hồ ở trung cung, hy vọng có thể bính kiến Kỳ Tinh, ta có chuyện cần hẳn hỗ trợ.

Trời đêm in bóng dưới mặt nước, chất chứa cả một nửa sắc thu, đêm man mát sâu, gió khẽ lay động, tiêu hao mòn mỏi. Đom đóm lúc này đã rất thưa thớt, nhưng ngẫu nhiên lại có một đàn đom đóm bay ra từ bụi

mặn gai, soi sáng kim điểm một khoảng tịch liêu.

Ta lướt qua bụi cỏ, ngồi lại bên hồ, hai chân nhẹ nhúng xuống nước, đem mặt nước bình lặng đập tung tóe thành những gợn sóng tròn tỏa ra không ngừng. Từ lần uống say ở Cẩm Thù điện đến nay, ta không còn lui tới đây nữa, sợ rằng ngày đó say rượu đã nói phải lời không nên nói, dù sao, chuyện sau đó ta cũng không nhớ nổi.

Nhìn lên bầu trời đêm tối đen không có lấy ánh trăng. Còn hai ngày nữa là tới Trung thu, chẳng lẽ ánh trăng cũng không nguyện ý xuất hiện chốn thâm cung tường cao sâu thẳm cô tịch, vô tình này sao?

“Ta cứ nghĩ người đang trốn tránh ta” Thanh âm trêu tức của Kỳ Tinh vang lên khiến ta thực kinh ngạc, ta căn bản không hy vọng quá nhiều rằng hắn sẽ đến đây. Hắn đường đường là một vương gia, há lại dư dả thời gian đến nơi vắng vẻ này đi dạo?

Thấy hắn mới đó đã bước đến ngồi bên cạnh mình, ta không khỏi lộ ra biểu tình xấu hổ: “Tối hôm đó ta không làm chuyện gì thất thổ chứ?”

Hắn cúi đầu nhìn mặt nước, thanh âm theo tiếng cười khê mà nhẹ nhàng vang: “Chỉ có người mới khiến cho ta luôn có những cái nhìn sâu sắc mà lại vô cùng khác biệt như vậy.”

Ta lẳng lẳng mà suy nghĩ, những lời này thật ẩn giấu hàm ý, hắn lại mở miệng: “Nói đi, có chuyện gì mà đến tìm ta.”

Ta cười nhẹ một tiếng, quả nhiên hắn luôn hiểu rõ ta, hiểu được ta đến tìm nhất định là có việc cần hắn hỗ trợ. Nếu hắn đã đoán được, ta cũng không cần quanh co dài dòng, từ trong vạt áo lấy ra một mảnh giấy đã được gấp lại đưa cho hắn: “Ta muốn ngay đêm Trung thu, người đem thứ này giao cho hoàng thượng.”

Hắn tiếp nhận rồi mở ra xem, trời đêm một màn đen kịt làm hắn không thể thấy rõ, phải nhìn rất gần mới có thể thấy được: “Lạc hương tán tạt phục không yếu, mộng đoạn tư nhĩ lâm vị tuyền.”

Sau khi đọc một hồi, hắn đem mảnh giấy thu vào trong áo, sắc khoái đáp ứng: “Không thành vấn đề”. Hắn vẫn hệt như bốn năm trước, đối với mọi việc ta làm đều không hề hỏi nhiều.

Đột nhiên, mấy giọt mưa rơi xuống mặt ta, ta liền ngước lên bầu trời “Mưa rồi!”. Khó trách đêm nay trăng bị mây đen che khuất, không khí ảm đạm, ra là dấu hiệu trời sắp đổ mưa.

Ta và hắn lập tức rời Ngọc Bích hồ, chạy vào hành lang gấp khúc trú mưa. May mắn, mưa cũng không phải quá lớn, may mà chúng ta chạy vừa kịp lúc, chỉ là lớp dây kết trên tóc ta đã có phần ẩm ướt. Chỉ mới trú được một lúc, mưa rơi càng lúc càng mạnh hơn, tựa hồ không có ý dừng lại.

Mưa thu kéo theo cả cái lạnh lẽo điêu tàn, cuốn trôi tất cả hương hoa đang ngập tràn khoảng sân. Trong nhất thời, chúng ta đứng bên cạnh nhau nhưng lại chẳng có điều gì để nói, chỉ có thể im lặng sóng vai nhau cùng đứng bên hành lang dài nhìn từng hạt mưa nặng trĩu đáp xuống khiến bùn đất văng lên, dơ cả một phần tà áo chúng ta.

“Hoàng huynh? Mọi việc vẫn an mẫu phi, nghe người nói huynh đã sớm hồi phủ, vì sao giờ này vẫn còn ở đây?” Người vừa lên tiếng chính là Linh Nguyệt công chúa, nàng vừa nói vừa tiến về phía này, nàng đang mặc trên người một bộ tử phục y may bằng gấm vóc hảo hạng, đỉnh đầu cài phi nguyệt lưu phong kế, toàn thân đầy ánh kim quang lờ lờ của trang sức. Đứng phía sau nàng chính là người ta đã không gặp nhiều tháng nay, người có ân cứu mạng ta – Hàn Minh, hắn một thân hắc y phong bào, những lọn tóc đen nhánh được buộc gọn sau đầu bằng một mảnh kim lũ long trụ, đơn giản nhưng không mất đi quý khí.

Khi vừa thấy ta, sắc mặt hắn nhất thời trở nên kinh ngạc, lại ngại đang có người ngoài nên không thể hỏi, ta vẫn bình tĩnh, hướng bọn họ hành lễ.

“Hoàng huynh, từ khi nào huynh có hứng với các tiểu cung nữ như vậy?” Ánh mắt của Linh Nguyệt công chúa đặt trên người ta một hồi “Nhìn tuy không có gì đặc biệt nhưng xem ra cũng là dạng thủy linh nhu thuận, chẳng lẽ hợp khẩu vị của huynh?” Trong giọng nói của nàng tràn ngập tiểu ý.

“Linh Nguyệt, đừng có mà hồ nháo” Giọng của Kỳ Tinh có thêm mấy phần sắc bén.

Nàng chẳng những không vì lời nói của Kỳ Tinh mà chịu dừng lại, ngược lại còn tiếp tục hướng ta hỏi: “Người tên gì, là nô tỳ của cung nào? Ta thật muốn biết chủ tử của người là người thế nào nha.”

“Nàng ta là Tuyết Hải, nô tỳ bên cạnh Phiên Vũ các Tú quý tần” Kỳ Tinh cũng không hề phản bác nào, chỉ là đem thân phận của ta báo cho nàng biết, ta còn đang cảm thấy kỳ quái vì sao trong thanh âm của hẳn chứa mấy phần hàm ý cảnh cáo thì đã thấy gương mặt của Linh Nguyệt biến sắc.

“Tú quý tần?” Thanh âm của nàng liền chuyển điệu, đặc biệt nghiêm túc, lại giấu giếm vài phần sắc bén, chuyện nào rốt cuộc là tại sao? Chẳng lẽ tại chốn hậu cung này, Vân Châu thật sự đã trở thành cái đích ọi người chỉ trích?

“Tốt lắm Linh Nguyệt” Thanh âm của Kỳ Tinh cũng dần hạ xuống, dãy hành lang phút chốc trở nên im lặng khiến người ta tâm tư nặng trĩu, một bầu không khí quỷ dị bao trùm. Sau khi nhắc tới Vân Châu, Linh Nguyệt liền lặng im, trong việc này ắt có nguyên nhân, ta nhất định phải tìm hiểu tường tận, chỉ có cách đó mới có thể giúp Vân Châu về sau bình yên sống giữa hậu cung. Nhưng, hiện nay, điều trọng yếu trước mắt chính là tìm mọi cách khiến hoàng thượng sung hạnh Vân Châu, đây mới là bảo mệnh phù đảm bảo an nguy cho tính mệnh của nàng!

Đêm trung thu cuối cùng cũng đã đến, tiết trời cuối thu se se lạnh, được trốn trong lớp áo thật ấm áp. Mặc dù ta sớm đã nghe các nô tài nói hôm nay hoàng thượng sẽ cùng Tĩnh phu nhân đón Trung thu, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép quấy rầy, nhưng ta và Vân Châu vẫn đến Vị Tuyền cung từ sớm để chờ hoàng thượng giá lâm. Vân Châu vô cùng khẩn trương, hai tay gắt gao nắm chặt lại khiến các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, không một tia huyết sắc. Lần đầu tiên ta bắt gặp nàng trong trạng thái thế này, chẳng lẽ từ đầu đến nay, địa vị của Kỳ Hữu trong thâm tâm nàng vẫn kiên cố, vững chắc như thế?

Ta nhìn phiến cửa đang đóng chặt phía sau, những ký ức lại ủa về như nước chảy, phía sau cánh cửa đó, chàng đã từng nói với ta, muốn ta trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của mình. Tình cảm của ta và chàng lúc đó đơn giản chỉ là một lời hứa hẹn mờ mịt mà thôi. Việc ta làm hôm nay, không chỉ vì Vân Châu mà còn vì xác định địa vị của Phúc Nhã trong tâm chàng.

Màn đêm buông xuống, từng bóng tường đổ dài trên nền đất, minh nguyệt treo trên nền trời đen huyền, bề nghệ nhìn ngắm chúng sinh vạn vật. Ta mỗi một mà ngồi trước hành lang, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, ánh trăng chiếu rọi ta, tạo thành một vệt bóng dài trên nền đất, gió thổi xuy xuy làm tay áo phiêu phiêu chuyển. Vân Châu ngơ ngác đứng giữa đình viện, hai mắt vẫn không ngừng trông ngóng, ánh sáng mong chờ ngập tràn đáy mắt ban đầu dần chuyển thành thất vọng ảm đạm, chỉ có bóng dáng nàng vẫn nơi đó si ngốc ngốc nhìn.

Chàng, thật sự không tới sao? Là Kỳ Tinh vẫn chưa đưa mẫu giấy đó cho chàng? Hay căn bản chàng không hiểu được ý tứ trong đó?

“Tuyết Hải, chúng ta ...” Vân Châu thu hồi tầm mắt mà nhìn ta. Tựa hồ đã muốn buông xuôi.

“Hoàng thượng giá lâm!” Một tiếng hét to, cao vút đánh vỡ bầu không khí tang thương nơi đây, ta và Vân Châu quỳ xuống hành lễ, chàng thần nhiên liếc mắt quét nhìn chúng ta một cái, phất tay ý bảo chúng ta bình thân.

“Lạc hương tán tận phục không yếu, mộng đoạn tư nhĩ lâm vị tuyền” Chàng cầm mảnh giấy trong tay, đem những chữ ta viết đọc lên một lần “Người tổn công mời trẩm tới đây có chuyện gì?”

“Hoàng thượng, mời ngài cùng nương nương vào trong nói chuyện” Ta lập tức lên tiếng, hiện tại Vân Châu đứng đây nói gì cũng uống công, chỉ có vào gian phòng kia mới có thể tiếp tục nói.

Chàng đột nhiên nghiêng người, con ngươi sắc bén nhìn ta chằm chằm hồi lâu, cuối cùng thu hồi mục quang, đem ánh mắt thâm thúy ẩn giấu thất vọng nhìn về phía Vân Châu “Có điều gì người cứ nói tại đây, Tĩnh phu nhân đang đợi trẩm.”

“Hoàng thượng, đêm hàn lộ trọng, thỉnh ngài tiến vào ốc” Nàng nhẹ giọng khẩn cầu.

Chàng hít sâu một hơi, trẩm tư một lát, cuối cùng dời bước tiến vào ốc. Ta nhanh chóng tiến lên phía trước giúp mở cửa.

“Chi~~” Một tiếng vang nhỏ vọng lên, truyền khắp tiểu đình trống vắng. Lục quang hiện lên trong phòng, đem nơi vốn dĩ ảm đạm này một phen soi sáng bởi một trời đầy đom đóm, như ẩn như hiện, lúc sáng lúc tối.

Kỳ Hữu kinh ngạc tiến vào cửa, hai mắt không chớp mà nhìn khắp bốn phía, không biết đang suy nghĩ điều gì. Vân Châu cũng bước sát theo tiến vào, đom đóm từ nội môn bay ra, giống như vừa được tự do, phi vũ về phía bầu trời, dần biến mất nơi phương xa.

“Hoàng thượng, tất cả đom đóm lấp đầy phòng này đều do nương nương hao tâm tổn lực tìm bắt mấy ngày liền, mỗi một con đều đại biểu cho nguyện vọng của người, hy vọng tỷ tỷ của người ở trên trời có thể hạnh phúc khoái hoạt” Thanh âm của ta tuy nhỏ nhưng lại chắc nịch hữu lực.

“Tỷ tỷ?” Chàng thu hồi đôi tròng mắt rung động, quay đầu lại, dùng ánh mắt mong mỏi nhìn về hướng này. Ánh mắt của chàng nhìn thẳng về phía Vân Châu, có thể thấy rõ sự hồ hững ban đầu đã hoàn toàn biến mất.

Vân Châu dùng sức gật đầu: “Trong lòng nô tỳ sớm đã xem cô nương là thân tỷ tỷ, hôm nay là đêm Trung thu đoàn viên, nô tỳ sợ tỷ tỷ ở một mình sẽ rất cô đơn nên đã thỉnh hoàng thượng đến đây, muốn ngài cùng bầu bạn để đêm nay tỷ tỷ bớt đi cô tịch, để cho tỷ tỷ biết được rằng, vẫn còn có người nhớ về nàng, chưa từng quên” Thanh âm của nàng nghẹn ngào, dần chuyển thành nức nở khóc.

Ánh mắt Kỳ Hữu từ kinh ngạc chuyển thành đau thương, ta lui bước về phía sau, tiện tay giúp họ khép cửa, cho bọn họ một cơ hội được yên tĩnh ở bên nhau. Khe hở trên cánh cửa càng lúc càng nhỏ, cuối cùng đóng chặt, hoàn toàn cách ngăn ta và chàng. Móng tay của ta cắm thật sâu vào lớp sơn đỏ trên cánh cửa. Vì sao tâm của ta lại đau như vậy? Người bên trong chính là muội muội của ta, thân muội muội của ta, không thể, ta làm sao có thể đau. Là ta nợ nàng, nợ này ta đã thiếu, nay phải trả.

Ta buông lỏng hai bàn tay căng cứng vì siết chặt, vốn muốn quay lưng rời đi, lại ần ần nghe thấy thanh âm của Vân Châu vang lên từ bên trong: “Hoàng thượng, hãy để thần thiếp thay tỷ tỷ yêu ngài.”

Ta nở nụ cười, dòng lệ chưa xót từ khóe mắt chảy xuôi. Phải, để Vân Châu thay ta yêu chàng, ta tin tưởng nàng ấy sẽ làm tốt hơn cả ta.

Ta buông tay. Nạp Lan Kỳ Hữu, ta hoàn toàn buông tay.

Mây mù mờ hồ quần vũ trên bầu trời, gió vẫn hổi từng cơn, buốt giá tựa tiền xuyên tâm, chút không khí trong lành của mùa thu quần quanh trong làn gió tây mong manh.

Ta ngồi trên thềm đá lạnh lẽo trước Vị Tuyền cung. Ta không dám đến gần đình viện, sợ rằng bản thân mình sẽ không khống chế nổi mà chạy vào, hai bàn tay lúc này đã nắm chặt thành nắm, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nhưng chẳng biết vì sao lại không thấy đau đớn.

Ta từng nghĩ rằng bản thân mình vốn không cần, vốn có thể mỉm cười thật tươi mà nhìn hai người bọn họ ân ân ái ái, nhưng ta đã sai lầm, quá sai lầm.

Hôm nay ta đã chứng thực được một việc, Kỳ Hữu vẫn yêu ta, tình yêu đó chưa từng thay đổi. Ta vốn nên cảm thấy vui vẻ, nhưng sao lại vui vẻ đến mức cả đứng dậy cũng không nổi?

Thiên hạ vốn có nhiều chuyện bi thương khiến người ta đau đến đứt từng đoạn ruột

Không phải là thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, cũng không phải lương xử mang mang giai bất kiến

Mà là ta đứng trước mặt người, mà người lại không nhận ra ta.

“Hỏi thế gian tình là gì”

Tâm tư ta vốn dĩ đang chìm sâu trong suy tư liền bị tiếng nói này kéo ngược trở về, ta mê man nhìn Hàn Minh đang ngồi trên bờ tường trước mặt ta. “Cả tục thi người cũng lấy ra niệm” Ta cười khê, hung hăng nói một câu.

“Vậy ta nên nói cái gì? Rằng trên đời chỉ có ánh trăng này là thứ tinh khiết nhất?” Hắn nhìn lên vầng trăng, cười khê nói. Lần này vừa tái kiến hân, lại chợt phát hiện trên gương mặt hắn đã có thêm bao phần tang thương, chẳng lẽ mấy tháng qua, hắn sống không tốt sao?

Ta kinh ngạc nhìn hần, không nói điều gì, hần cũng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía ta, vừa lúc bắt gặp ánh mắt ta: “Khi ta nghe những đứa nhỏ xung quanh đó nói rằng người bị binh lính chọn tiến cung, ta vốn không nghĩ đến việc tìm người. Bởi vì ta biết với tài trí của người hoàn toàn có thể tránh được kiếp nạn này, nhưng cuối cùng người vẫn vào đây, lời giải thích chỉ có một, đó là do người tự nguyện, người vẫn không buông tay hần được” Ánh mắt của hần cơ hồ khiến ta trầm mặc nói không thành lời “Nhưng hôm nay, người lại đem người mình yêu thương nhất trao cho Tú quý tần, chẳng lẽ, đây là mục đích thật sự của người khi tiến cung?”

Ta vẫn trầm mặc như trước, không nói không rằng mà đạm nhạt nhìn hần, chỉ là tâm của ta sớm đã bị những lời nói của hần làm cho vỡ nát. Nếu có thể, ta thật sự muốn khóc thật to một tràng, chỉ là ta không thể. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy, cho dù đau khổ thế nào, ta cũng không bao giờ khóc thành tiếng, ta vốn không thể.

“Có phải hay không người rất sợ hãi, không dám chân chính nhận mặt cùng hần? Người sợ một khi hần thấy gương mặt này thì hình ảnh người trong tâm hần sẽ thay đổi, đúng không?”

Thanh âm chất vấn của hần liên tục công kích vào nỗi đau của ta, ta liền lớn tiếng phủ nhận: “Không phải!”

Hần đột nhiên tiến thẳng đến, bắt lấy cổ tay của ta: “Hảo, vậy ngay lập tức, ta đem người đến trước mặt hần, chính miệng nói với hần người là Phan Ngọc!”

“Không cần” Ta lập tức muốn gạt tay hần ra, nhưng hần nắm thật sự rất chặt, mặc ta giãy giụa thế nào cũng không thể thoát, ta cảm giác cổ tay của mình đã trật khớp, đau đớn từ tâm lan nhập khắp toàn thân.

Hần thấy ta điên cuồng giãy giụa, lập tức nới lỏng bàn tay, ta liền ngã ngồi trên mặt đất, hai tay ôm lấy mặt, nước mắt nhanh chóng lướt qua, từng giọt đọng lại nơi mu bàn tay: “Là ta yếu đuối, là ta ngu xuẩn, nhưng đây chính là ta, ta phải làm sao cơ chứ?”

Hần ngồi xổm xuống, vươn tay mơn trớn những giọt nước mắt trên mặt ta: “Ta thực xin lỗi!”

“Ở trong lòng Kỳ Hữu, ta sớm đã chết đi. Nếu chàng đã tin rằng ta không còn nữa, vậy thì tại sao ta còn phải xuất hiện trước mặt chàng? Cho dù xuất hiện thì sao đây, gương mặt ta lúc này đã xấu xí biết bao Chàng thân là vua một nước, như thế nào lại muốn sắc phong một nữ tử như thế này làm phi Huống hồ” Huống hồ ta còn là Hạ quốc đào vong công chúa, nếu thân phận của ta bị vạch trần, thì âm mưu mưu sát thái tử trước kia của Kỳ Hữu chẳng phải sẽ bị phơi bày toàn bộ?

Hần đột nhiên đem ta ôm vào lòng, ta kinh ngạc nhìn hần, muốn giãy khỏi. Kết quả hần lại dùng khí lực lớn hơn mà ôm ta vào lòng, dùng nghị khí thực bình tĩnh mà nói: “Dung mạo vốn không phải là tất cả, trong tâm ta, dung mạo của người vĩnh viễn đẹp tựa thiên tiên.”

16. Q.2 - Chương 16: Duy Hữu Hương Như Cố

Hôm sau, thái giám tổng quản của Dưỡng Tâm điện mang theo ý chỉ sắc phong Tú quý tần thành Tú chiêu dung đến Phiên Vũ các, đi phía sau còn có hơn hai mươi thái giám, cung nữ mang theo châu báu lụa là.

“Hoàng thượng có thưởng, kim phụng năm chiếc, Đông hải dạ minh châu hai mươi lăm viên, nội vô quang bảy viên, toái tiểu chính châu một trăm hai mươi viên, nội ô lập chính châu hai viên.”

“Hoàng thượng có thưởng, vòng kim khảm san hô một cái, trên vòng khảm năm viên nhị đẳng đông châu, hai viên ngũ đẳng đông châu.”

“Hoàng thượng có thưởng”

Trong vòng một đêm, Tú quý tần thăng cấp ba bậc thành Tú chiêu dung, tước vị chỉ đứng sau Hoàng hậu, Tam phu nhân cùng Chiêu nghi. Khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó tin, một nữ nhân thân phận thấp kém, dung mạo sừ lậu lại giành được sủng ái của hoàng thượng, khiến tất cả nô tài có một dịp xôn xao. Bọn họ chỉ biết một điều, vào đêm Trung thu, hoàng thượng bỏ rơi Tĩnh phu nhân mà mình sủng ái nhất, đến Vị Tuyền điện sủng hạnh Tú quý tần, nhưng vẫn là không ai biết đến nguyên do thật sự trong đó.

Liên tục năm ngày, hoàng thượng đều đích thân tới Phiên Vũ các sủng hạnh Tú chiêu dung, thậm chí hoàng thượng vừa bãi triều liền lập tức đến thẳng Phiên Vũ các, cùng nàng nói chuyện phiếm, đánh cờ, phẩm trà. Mỗi ngày, các tiểu chủ tử cùng phi tần đến Phiên Vũ các bái kiến nhiều không đếm xuể, trong khoảnh khắc, Tú chiêu dung đã đem quang mang của Tĩnh phủ nhân áp chế hoàn toàn.

Phiên Vũ các của hôm nay đã khác hẳn ngày xưa. Nhưng điều ta lo lắng lúc này chính là, cây càng to thì càng dễ bị gió thổi, huống hồ tại triều đình, Vân Châu vốn không có hậu thuẫn, quả thật vô cùng nguy hiểm.

“Ta thật sự rất ngạc nhiên, ngươi rốt cuộc đã làm cách nào mà khiến cho Tú chiêu dung được sủng ái chỉ sau một đêm?” Nam Nguyệt tò mò bước đến giường ta, vẻ mặt chờ mong, hy vọng ta sẽ nói cho nàng biết.

Ta chỉ cười một tiếng, đem chân đệm kế bên kéo nhẹ về phía mình: “Nương nương vốn dĩ thiên sinh lệ chất, được sủng ái vốn là chuyện bình thường.”

Nàng liếc ta một cái: “Ngươi đúng là chỉ trả lời cho có lệ, sớm biết vậy ta đã chẳng thèm hỏi”. Nàng nhích người, tiến đến gần ta thêm một chút, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi rốt cuộc là gì của Tú chiêu dung, vì sao lại bán mạng giúp nàng như vậy? Thân thích? Tỷ tỷ?”

Ta cẩn thận nhìn biểu tình của nàng, muốn từ nhỏ kiếm được chút manh mối: “Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, chỉ cần chủ tử được sủng ái, nô tỳ đương nhiên cũng hưởng được chút lợi lộc.”

Nàng hơi cúi đầu, khẽ lắc lắc: “Ngươi cho rằng nàng ta sẽ được sủng ái trong bao lâu? Một tháng? Hay nửa năm? Hậu cung ba nghìn giai lệ, oanh yến không thiếu, nương nương lại không có khuynh thế mỹ mạo, càng không có chỗ dựa, sớm muộn hoàng thượng cũng sẽ lãng quên nàng.”

“Ngươi có vẻ rất hiểu?” Nghe lời nói của nàng, ta giật mình nhận ra nàng không đơn giản một chút nào, rốt cuộc thân phận của nàng là gì, đến Phiên Vũ các có mục đích gì?

“Ngủ đi” Nàng hạ rèm giường ta, trong một khoảnh khắc, ta phát hiện có thứ gì đó long lanh dưới ánh sáng rơi ra từ mắt nàng, khiến nghi hoặc trong ta càng thêm sâu sắc. Hết thấy tựa hồ đều xoay quanh Vân Châu, Vân Châu như đang bị đốt cháy dần mòn bởi những việc đang xảy ra? Chẳng lẽ nàng đã phát hiện một bí mật không thể cho ai biết? Trong hàng nghìn hàng vạn lý do, ta phải tìm ra được đầu mối thực sự.

Xét đến tài trí kinh tuyệt của Kỳ Hữu, chàng không thể nào không biết dã tâm của Kỳ Tinh. Có thể ví Kỳ Tinh đang đứng bên một vực thẳm đen ngòm, chỉ cần Kỳ Hữu hạ quyết tâm đẩy hẳn xuống, hẳn lập tức rơi vào nơi vạn kiếp bất phục. Nhưng trong suốt một năm này, Kỳ Hữu không hề đối phó với vị ca ca vô cùng có sức uy hiếp này, ngược lại còn đem Linh Nguyệt công chúa tứ hôn cho Hàn Minh, chẳng lẽ chàng không sợ Hàn Minh phản chiến, cùng Kỳ Tinh bắt tay đối phó mình? Rốt cuộc Kỳ Hữu muốn gì, Vân Châu và trận tranh đấu chốn cung đình này có liên quan với nhau như thế nào?

Trong phòng từng trập hương thơm phác mũi, từng làn khói mỏng nhẹ tỏa từ kim nghệ đỉnh, tỏa khắp bốn phía, tạo nên không khí ấm áp vô cùng. Hoàng thượng sau khi bãi triều lại đến Phiên Vũ các, lại đột nhiên có hứng cùng Tú chiêu dung đánh cờ. Ta đứng hầu một bên, mắt vẫn chăm chú theo dõi bàn cờ, Tú chiêu dung đã thua ba ván liền, ván thứ tư này cũng gần như thảm bại, Hoàng thượng dùng kế dụ rần rồi hang dẫn dụ nàng bước vào bẫy do mình đặt trước, cuối cùng đẩy quân cờ trắng của nàng vào tuyệt cảnh.

“Không chơi nữa, lại thua rồi” Tú chiêu dung ném quân cờ lại vào hộp, quân cờ chạm vào hộp, tạo nên một tiếng vang thanh thúy.

Trên mặt hoàng thượng gợi lên ý cười: “Kỳ nghệ của nàng ầu vẫn là thiếu chút hỏa hầu” Đoạn đưa tay lấy chén trà ngọc bích bên cạnh, đưa lên miệng nhấp một ngụm.

Ta nhìn hai người bọn họ thân ái ngọt ngào như vậy, trong lòng vừa hoan hỉ vừa chua xót, không khỏi ngăn mình nhớ về bốn năm trước. Câu nói của Vân Châu: “Chỉ cần kiếp này có thể bầu bạn cùng cô nương, được ở bên người chủ tử, ta không còn mong gì hơn”. Mãi đến nay, điều này vẫn hiện lên mòn một trong ký ức ta, hết như chỉ mới xảy ra hôm qua. Hiện tại, ba chúng ta đều đã tái ngộ, tuy rằng hai người không nhận ra ta, nhưng chỉ cần ta được ở bên cạnh hai người, hy sinh cả cuộc đời này ta cũng không tiếc. Bây giờ, Kỳ Hữu và Vân Châu, cả hai là chủ tử của ta.

“Nếu hoàng thượng có thể thắng Tuyết Hải, nô tỳ liền chịu thua” Nột đột nhiên đứng dậy kéo tay ta, đem ta ngồi đối mặt cùng hoàng thượng.

Hoàng thượng có chút đăm chiêu, liếc mắt nhìn ta một cái: “Nàng ấy chính là nô tỳ mạo phạm Tĩnh phu nhân ngày đó?” Ánh mắt sắc bén đảo quanh trên người ta, ta cúi đầu, lảng tránh ánh mắt đó: “Đúng là nô tỳ.”

“Lá gan của ngươi quả thật rất lớn” Thanh âm của chàng tựa hồ vĩnh viễn thanh nhã như nước, tựa như gió thổi không biết từ xa hay gần, nghe không ra hỉ nộ, đây là điểm đáng sợ nhất của chàng.

“Hoàng thượng, kỳ thật ngày ấy do Tĩnh phu nhân” Ta nghĩ muốn đem tình huống ngày đó nói ra, ta thực khẳng định, Vân Châu chắc chắn chưa bao giờ đứng trước mặt hoàng thượng, biện giải qua vấn đề này.

“Được rồi, những việc vụn vặt chốn hậu cung, trầm thật sự không có hứng” Trong thanh âm ẩn hiện thái độ không kiên nhẫn, hiển nhiên hoàng thượng hiểu rõ, hậu cung là nơi phi tần đấu đá lẫn nhau, tranh giành quyền lực, chàng chỉ giả vờ không biết thôi. “Bồi trầm vấn kế tiếp.”

Ta mất tự nhiên mà ngồi xuống, thân mình nhích qua nhích lại trên ghế một lúc. Ta chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày được mặt đối mặt cùng chàng, đánh cờ như thế này, run run đưa tay vào hộp lấy ra một quân cờ trắng, nhẹ nhàng đặt ngay chính giữa bàn cờ.

Ván này chúng ta đánh đến hết một canh giờ, ta thua mười quân. “Hoàng thượng kỳ nghệ siêu việt, nô tỳ hổ thẹn” Vừa nói ta vừa đứng dậy ngay tức khắc.

Hoàng thượng ngồi thẳng, dựa nửa thân vào thành ghế, tinh tế đánh giá ta, ánh mắt có gì đó rực cháy như thiêu đốt ta. Tâm của ta pháp phỏng không thôi, trán đã đầy mồ hôi lạnh. Hoàng thượng, rốt cuộc đang nhìn cái gì?

Vân Châu cũng phát giác không khí này có phần cổ quái, liền lên tiếng cắt ngang: “Hoàng thượng, kỳ nghệ của nàng ấy không tệ chứ?”

“Quả thật không tệ, nhưng không phải kỳ nghệ, mà là tâm tư” Ánh mắt của chàng thủy chung vẫn ngưng nhìn ta “Một bên ứng phó thể công của ta, một bên suy tính làm sao không cần đánh lại mà vẫn không thua ta.”

Nghe chàng nói xong, ta vẫn không nói gì, điều đó là dĩ nhiên. Tuy kỳ nghệ của hoàng thượng có thể coi là nhất tuyệt, muốn ta thắng chàng ta cũng không thể nắm chắc được mấy phần. Nhưng dù sao chàng nay đã là cử ngũ đế vương, ta nếu đánh hết toàn lực, không cần thận vô tình thắng chàng, long nhan đại nộ, sáu mươi đại bản kia ta sao tránh khỏi lần hai. Lá gan ta không lớn đến mức đi khiêu chiến uy nghiêm của hoàng thượng.

“Trầm hiện tại muốn nghe ngươi phú một bài” Chàng đột nhiên hưng khởi, lại như muốn làm khó ta.

Trong lòng ta chưa dám có chủ ý, quay đầu nhìn Vân Châu, thấy nàng nhẹ gật đầu, ý bảo ta có thể phú từ.

Ta thu hồi tầm mắt, nhẹ nhắm hàng mi, trong nháy mắt hiện lên hình ảnh đêm Trung thu đó, Vân Châu một thân cô ảnh đứng si ngốc nơi đình viện, nhất thời mở mắt, xuất khẩu thành thơ.

“Lạc hoa phi vũ, hàn quang lược ảnh khinh la sam

Âm nhiên hồi thủy, khinh chu phiếm thủy thủy không lưu

Ý môn vọng, ngưng mâu tư ngữ, úc úc thương hồng nhan

Đạm tương tư, nhận đơn phi, lệ lạc vô ngân, thê thê hồn phi khổ.”

(Hoa rơi đầy trời, bóng trăng soi ảnh khinh la sam

Âm đạm ngẩng đầu, nhãn mâu lưu thủy vô hồn

Tựa cửa ngóng, ánh mắt ngóng trong, thương thay hồng nhan

Tương tư nhạt như nước, cánh nhận cô độc bay, lệ rơi không thành tiếng, tâm tư đắng nghẹn.)

Thanh âm của ta chợt im bất, nội các bỗng yên lặng không có lấy một tiếng động, Kỳ Hữu lúc này đã từ ghế đứng bật dậy: “Bài phú của người vẫn chưa hoàn” Một câu này lập tức khiến ta lẫn Vân Châu kinh ngạc. Cả hai chúng ta đồng loạt đưa mắt nhìn thần tình có phần dao động của hắn.

“Hoàng thượng, bài phú của nô tỳ vốn đã hoàn” Ta bình phục tâm tình, cười nhẹ một cái, bảo trì thái độ tự nhiên.

Hắn dùng ánh mắt sắc bén chăm chăm nhìn ta, giống như một điểm cũng không bỏ sót, vừa mở miệng tính hỏi điều gì, đã có một thanh âm còn nhanh hơn cả hắn từ ngoài truyền vào: “Hoàng thượng, Tĩnh phu nhân ngắt xỉu ở Ngự hoa viên.”

Cuối cùng, hoàng thượng vẫn là cùng Chỉ Thanh – nô tỳ của Tĩnh phu nhân rời đi. Ta chỉ trào phúng mỉm cười, ngắt xỉu – lý do này không mới mẻ cho lắm, nhưng hắn vẫn đi. Quyền lựa chọn thuộc về Kỳ Hữu không phải sao? Bởi vì Kỳ Hữu vẫn để ý đến nàng, nên dù biết đây chỉ là giả nhưng vẫn chọn lừa rồi đi. Tú chiêu dung dường như cũng không đặt biệt quan tâm đến vấn đề này, có lẽ nàng cho rằng bản thân hiện tại đã nhận được quá nhiều ân sủng, có lẽ nàng thật sự là người dễ dàng cảm thấy thỏa mãn.

Nàng thở hắt ra một ngụm khí lạnh, lưng khẽ tựa vào ghế, tựa hồ rất mệt mỏi. Ta bước đến bên người nàng, giúp nàng xoa bóp hai vai, giúp nàng dịu đi phần nào.

“Người vẫn chưa phú xong, phải không?” Thanh âm của nàng vô cùng trầm thấp, thậm chí mờ mịt như không thật “Ồ trước mặt hoàng thượng có thể không tiện ngâm ra, chẳng lẽ trước mặt ta cũng không được sao?”

Động tác nơi tay ta nhất thời cứng đờ, buồn bã ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chua xót từ đâu lại trào dâng trong tâm, lại thản nhiên mỉm cười: “Những câu chính là nằm ở phần sau này.”

Hít thật sâu một hơi, ta lại bắt đầu ngâm, ngữ thanh nhỏ tựa một lời thì thầm:

“Vi tình thương, lệ tự khinh sa phiêu phong tùy ảnh khứ

Vi tình lữ, vũ nhược bi thu phân phi cô thành bích

Nhân diện đào hoa, vật sự nhân phi

Cung tịch bi sảng, hồng tường chu môn

Long đình kim nghê, đình viện thẩm tảo

Khuynh quốc khuynh thành dã uống nhiên.”

(Vì ái tình, lệ cứ tuôn rơi tựa khinh sa phát phơ theo gió

Vì lữ tình, mưa thu buồn bã rơi bên vách tường cô bóng

Dung mạo xinh đẹp, phàm là người nào tránh khỏi sai lầm

Cung điện lặng im bi sảng, tường hồng cửa đỏ

Cung son điện ngọc, đình viện sâu hút

Khuynh quốc khuynh thành cũng uống công.)

Một cảm giác nóng rực tràn ngập hốc mắt, tâm lại nóng lên, lệ ngưng đọng nơi vành mắt. Bài từ này đoạn trước là nói về mối tương tư khổ của Vân Châu, đoạn sau lại chính là tâm tình của ta lúc này. Khi ta thu hồi tầm mắt trở về cũng là lúc phát hiện Vân Châu đã quay đầu lại nhìn ta, mục quang dường như đang phủ một tầng sương mờ mịt.

“Tuyệt Hải, làm sao đây, ta đối với người thật rất hiếu kỳ” Mặc dù nàng đang mỉm cười, nhưng ta cảm nhận được, đằng sau nụ cười đó chôn giấu bao nhiêu chua xót. “Mặc dù thường ngày người đều mang một dung mạo tâm thường như thế này, nhưng ta lại không có cách nào bỏ qua sự tồn tại của người, cổ khí chất cao quý xuất trần trên người người cả bốn cung cũng còn kém xa, nữ tử như Tĩnh phu nhân cũng phải thua kém người ba phần. Lời nói, cử chỉ lại phong nhã do tuyệt, văn thái xuất chúng, thi từ tinh tuyệt, là một kỳ tài nữ tử. Nhưng tại sao người lại phải vào cung? Lại phải giúp đỡ ta? Vì sao người có thể khiến người luôn

bình tĩnh như hoàng thượng động dung? Vì sao ta luôn có cảm giác đã từng quen biết người?” Nàng thỉn ngâm như đang tự nói với chính mình, lại như đặt ra một loạt nghi vấn với ta.

“Nương nương, người hỏi liên tục bốn cái “Vì sao”, ta làm sao trả lời người được đây?” Ta thần thờ thở dài, tâm tư bị áp lực lúc này làm xao động, là bị chồn cung cấm này bức sao? Ta cảm giác lúc này như có một tảng đá nặng nghìn cân đang đè vào tâm ta, dù cố gắng thế nào, ta cũng không thể mảy may di động nó.

Nàng chậm rãi ngồi thẳng dậy, sau lại dựa vào thành ghế, hai mắt nặng nề nhắm lại, không buồn hỏi lại, cũng không biết đang nghĩ điều gì.

“Nô tỳ muốn hỏi nương nương một vấn đề” Tuy không nghe được lời đáp của nàng, nhưng ta biết chắc rằng nàng vẫn đang nghe, liền hỏi tiếp “Hoàng thượng thật sự sắc phong người chỉ vì người đã cứu vị cô nương kia sao?”

Hai mắt vẫn nhắm chặt như trước, miệng cũng không mấp máy đáp lại dù chỉ một chữ, nhưng bờ ngực đang phập phồng hỗn loạn của nàng đã nói cho ta đáp án. Vân Châu thật là một hài tử đơn thuần, ngay cả gạt người cũng làm không xong.

Đêm đó ta chợt nghe được một tin tức, Tĩnh phu nhân đã mang long thai hơn một tháng, hoàng thượng biết chuyện, cao hứng mở đại yến tại Dưỡng Tâm điện, gọi chúng phi tần cùng đến dự yến ăn mừng, dù sao mà nói, Tĩnh phu nhân cũng là phi tần đầu tiên hoài thai con nối dõi cho hoàng thượng. Có câu “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” (Bất hiếu có ba loại, không có dòng dõi là lỗi lớn nhất), nay đã có con nối dõi, căn cơ của hoàng thất càng được củng cố.

Ta vốn định chuẩn bị trang phục giúp Vân Châu tham dự dạ tiệc tối nay, lại bị nàng cự tuyệt, chỉ để ta giúp nàng thi phần che đi vết sẹo. Ta biết rõ dụng ý của nàng, nàng không muốn cùng các phi tần khác tranh kỳ khoe sắc. Tại hậu cung, những nữ tử không có tâm cơ, dục vọng như Vân Châu quả thật rất ít ỏi.

Ta và Nam Nguyệt theo nàng đến Dưỡng Tâm điện, bên trong chúng phi đã tề tựu không dưới hai mươi người, ai ai cũng xinh đẹp tuyệt luân, đua nhau tranh sắc. Ngồi bên trái hoàng thượng chính là Hàn chiêu nghi năm đó, nay đã là Hàn thái hậu, người tuổi đã hơn ba mươi, nhưng vẫn như trước, phong hoa tuyệt đại, băng cơ ngọc cốt, nếu có khác, chính là ánh mắt. Ánh mắt của nàng đã mất đi nét phong tình vạn chủng, vũ mị kiều nhu năm xưa, thay vào đó là sự thành thực lão luyện, túc mục nghiêm cẩn. Ngồi bên phải Kỳ Hữu chính là Đỗ Hoàn, nàng mỉm cười ôn hòa, vẻ mặt tự nhiên, làm hoàng hậu vốn không phải là việc đơn giản, phải học cách bảo trì bình tĩnh, lãnh đạm, nhiều năm đã trôi qua như vậy, nàng nhất định chịu đựng không ít. Phía dưới Đỗ Hoàn chính là Ôn Tĩnh Nhược – vẻ mặt mỗi một nhưng vẫn tự phụ như trước.

Tĩnh phu nhân, sống mũi nờn tựa yên chi, khí chất như ngọc, tố phục thanh khiết, trang sức rực rỡ, khí độ ngạo mạn.

Đặng phu nhân, nhẹ nhàng lả lướt, vòng eo thon nhỏ, mi dài tinh tế, ngay cả nhãn mày cười cũng xinh đẹp, cánh môi như hoa, răng trắng như ngọc.

Lục chiêu nghi, minh mâu hạo xỉ (mắt sáng răng trắng), nhu mị hơn người, sắc đẹp dịu dàng, lại mang trên mình trang sức quý giá, quả là quang diễm chiếu nhân.

Nghiên quý nhân, bước chân vừa khởi tựa hồi phong vũ tuyết, băng thanh ngọc khiết, thanh nhã cao quý.

Hoa mỹ nhân, dung mạo đẹp đến cực nhu, đẹp tựa hoa lan, hương kiều ngọc nộn, đôi mắt tựa làn thu thủy trong veo, tiên tư ngọc sắc.

Huệ tài nhân, mi dày mắt sáng, yếu điệu phong tình, trang sức đủ loại, tú sắc bức nhân, vô cùng xinh đẹp.

....

Thì ra đây chính là hậu cung của Kỳ Hữu, đều là thiên tư quốc sắc, khiến người nhìn chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ cả đời không quên. Ta không khỏi ngẩng đầu nhìn Kỳ Hữu đang ngồi cao cao trên long ỷ kia, tú mục tuấn nhã, khí chất long phụng, hạo xỉ chu thân (răng trắng môi đỏ), ánh mắt thâm sâu, dáng dấp cao to, toàn thân đều tỏa ra khí chất vương giả, khiến người khác chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn chứ không dám tiếp cận.

Bổng Hàn thái hậu quay đầu nói nhỏ điều gì đó với hần, hần lập tức quay đầu nhìn về hướng này, ánh mắt đó không nhìn ai khác mà chính là ta. Có lẽ, trong mơ hồ ta bị ánh mắt sâu thẳm đó hấp dẫn, quên mất phải di dời tầm mắt, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn thẳng hần.

“Tuyệt Hải, ở đây có phải ta là người xấu xí nhất không?” Tú chiêu dung cất tiếng khiến ta một phen xao tỉnh, ta hốt hoảng dời tầm mắt, mắt tự nhiên mà trả lời: “Nương nương, người phải có lòng tin.”

Bàn tay đang nấp trong ống tay áo chậm rãi siết chặt, vừa rồi tràn ngập một cảm giác đau thương, tâm ta một phen cảm nhận đầy đủ, ta thật sự nhận ra tâm tư nguyên bản đã chết của ta, vì ánh mắt đó mà phút chốc hồi sinh trở lại, cảm giác vẫn vương này chính là hạnh phúc, chính là ngọt ngào sao? Trong nháy mắt chỉ cần trong nháy mắt, ta có thể đường đường nhìn thẳng hần một lần.

Dạ tiệc cũng đã an nhàn mà chấm dứt, Tĩnh phu nhân được hoàng thượng đích thân đưa về Bách Oanh cung, các phi tần khác cũng tự động hồi cung. Mà Hàn thái hậu lại gọi Tú chiêu dung đến, cùng người về Thái Hậu điện. Dọc suốt đường đi, người cũng chỉ nhàn thoai việc trong cung, không thì cũng an ủi vài câu, cũng không bộc lộ vấn đề rõ ràng. Nhưng ta biết rõ, tuyệt đối không chỉ an ủi vài câu đơn giản như vậy.

Ngô đồng đón gió, từng chiếc lá theo gió thổi phiêu tán, phiến muôn bông nhẹ dề lòng, hơi lạnh khe xuyên qua vạt áo. Ta lúc này đã đứng trước Thái Hậu điện trang nghiêm túc mục, kim bích huy hoàng. Vừa thấy thái hậu trở về, Hàn Minh liền bước ra nghênh đón, ta vừa thấy người đến là hần, liền cúi thấp đầu lên nhìn hần chăm chú, trong đầu hồi tưởng về những điều hần nói với ta đêm Trung thu đó.

“Chỉ cần người nguyện ý, ta lập tức hướng hoàng thượng muốn người, người sẽ không phải chịu đựng đau khổ như vậy nữa.”

Một khắc kia, tâm ta đã thực sự dao động, rất muốn mở miệng đáp ứng, đáng tiếc, trái tim của ta không cho phép, không cho phép tâm ta chứa Kỳ Hữu lại còn ở một chỗ với Hàn Minh, không cho phép ta bỏ lại một người tứ cố vô thân như Vân Châu ở lại. Cho nên ta đã cự tuyệt, hung hăng mà cự tuyệt.

“Hoàn toàn không có khả năng, tâm ta chỉ có một, và nó dành cho Nạp Lan Kỳ Hữu.”

Hần nghe xong liền nở một nụ cười, cười đến tẻ nhạt, lại ẩn ẩn mang theo vài phần lẳng ngạo. Hần như vậy, là lần đầu ta gặp.

“Người đoán, thái hậu, hầu gia và nương nương đang nói gì bên trong?” Nam Nguyệt nghiêng đầu hỏi ta, nhiều loạn mạch suy tưởng.

Ta quay đầu nhìn nụ cười đến là giả tạo của nàng: “Người rất muốn biết?”

Nàng tức khắc gạt đầu, tỏ vẻ tò mò: “Nếu chỉ là việc bình thường, việc gì phải bắt chúng ta đứng lại bên ngoài, nhất định đang nói một bí mật không thể cho ai biết.”

“Phận làm nô tài, tự làm tốt bốn phận của mình là tốt nhất” Ta tuy cảnh cáo ngoài miệng, nhưng trong lòng vẫn không khỏi sinh nghi, Vân Châu vì sao lại có liên quan với Hàn thái hậu.

Mãi đến khi Vân Châu cùng thái hậu từ trong điện đi ra, vẻ mặt trắng bệch, cước bộ loạng choạng, hai mắt thất thần, ta lo lắng đưa tay giúp nàng, lại bị nàng gạt ra. Ta giật mình nhìn thái độ của nàng, suy đoán của ta lúc này càng chắc chắn hơn. Vân Châu nhất định đã biết một bí mật không thể cho ai biết, liên lụy đến Hàn thái hậu, Hàn Minh, Minh Thái Phi, Kỳ Tĩnh, Linh Nguyệt, thậm chí là Kỳ Hữu. Như vậy, rốt cuộc nó là bí mật gì, sao lại liên lụy đến nhiều đại nhân vật như vậy?

Trong lúc vấn đề trong não ta vẫn còn chưa thông, Vân Châu đột nhiên ngã xuống, gió lạnh thổi qua, u buồn mờ mịt.

Việc Vân Châu ngã xỉu khiến Kỳ Hữu vốn đang nghỉ ngơi ở Bách Oanh cung thay đổi tâm ý, giữa một trời mù mịt sương chạy đến Phiên Vũ các, ta nhìn ra ánh mắt hần nhìn Vân Châu là đau lòng, tự trách và áy náy.

Nàng nằm trên nhuyễn tháp, ho nhẹ từng cơn, bệnh tình của nàng ngay từ ngày đầu đến Phiên Vũ các ta đã lưu tâm, nhiều lần khuyên nàng tĩnh ngữ y, nàng lại nhất quyết không chịu, chỉ bảo là bệnh vặt.

“Hoàng thượng, thỉnh ngài cho ngự y đến khám qua cho nương nương.”

“Không không cần thỉnh ngự y” Vân Châu sốt ruột tiếp lời ta, lúc này cả một câu hoàn chỉnh nàng cũng nói không nổi.

Kỳ Hữu nắm chặt tay Vân Châu, tựa như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng lại không thể thốt nên từ nào.

“Chủ tử” Vân Châu đột nhiên đổi cách xưng hô, gọi hần là chủ tử “Vân Châu không sợ chết Chỉ là ta vẫn luyến tiếc chủ tử. Ngài đã cô tịch cả đời Vân Châu thật không đành lòng rời đi” Nàng nhăn mày lại vì đau đớn, nhưng mắt vẫn kiên cường trừng mở.

Kỳ Hữu vẫn như trước, một từ cũng không nói, tâm của ta đau như dao cắt, muôn vàn dự cảm bất hảo trào ra. Tựa hồ tựa hồ ta không thể tin được mà lắc đầu, hần muốn đưa Vân Châu đến tuyệt lộ sao?

“Không, người không thể chết được” Ta hô to một tiếng, lao đến quỳ trước nhuyển tháp, gất gao ôm lấy nàng chỉ sợ nếu buông lỏng, nàng sẽ lập tức nhắm mắt vĩnh viễn: “Nương nương, chỉ là một cơn phong hàn nho nhỏ, uống vài thang thuốc sẽ hết, làm sao người có thể chết được!”

“Truyền ý chỉ của trẫm” Kỳ Hữu đột nhiên buông tay nàng, từ nhuyển tháp đứng dậy, đưa mắt nhìn ra bầu trời đen kịt bên ngoài cửa sổ: “Tú chiêu dung, dịu dàng đoan trang, trí tuệ mẫn tiệp, rất được lòng trẫm, sắc phong nhất phẩm Tú phu nhân.”

Nghe xong ý chỉ này, hai tay ta một phen buông lỏng, thơ thẩn ngồi bẹp xuống, cười lạnh. Chẳng lẽ hần nghĩ rằng thứ Vân Châu thật sự muốn là thân phận và địa vị sao? Ta thật không hiểu nổi, cảm hận phút chốc thấu tâm can, ta muốn quy tội cho Kỳ Hữu. Hần vì sao không thỉnh ngự y đến bắt mạch cho Vân Châu? Vì sao đến tận giờ phút này, hần cũng không nguyện dành cho Vân Châu một lời hỏi han, ân cần? Hần vì sao phải đẩy Vân Châu ra xa? Hần thân là vua một nước, nhưng cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được, hần hao tâm tổn cơ bước lên vị trí này rốt cuộc còn có ý nghĩa gì?

Đêm đó hoàng thượng tức trực bên giường, bầu bạn nàng đi vào giấc ngủ, một khắc cũng không chớp mắt. Lúc ngủ say trông nàng thật bình yên, chỉ là thi thoảng lại ho nhẹ vài tiếng, phá lệ vang dội giữ tấm cung lạnh im, tiếng vang lan đến từng góc ngách sâu nhất.

“Hoàng thượng, người cứ đi đi, nơi này đã có ta chiếu cố.”

Hần đột nhiên vươn tay giữ chặt cổ tay ta, dùng ánh mắt băng lãnh nhìn ta: “Người là ai?”

Ta đứng yên không dám cử động, cũng không dám thu tay về, chỉ có thể vô lực nhìn ánh mắt chất vấn của hần, muốn mở miệng nhưng lại không nói được từ nào, hần nhận ra ta sao? Tâm ta thoáng có chút mong chờ.

Bàn tay đang kháp trụ cổ tay ta lại tăng thêm một phần sức: “Người và Kỳ Tinh có quan hệ gì? Sao hần phải giúp người truyền tin?”

Một trận cười khê thoát khỏi môi, nhưng ta vẫn không đáp gì, chỉ cúi đầu. Nguyên lai, ước nguyện của ta quá xa vời, hần làm sao có thể nhận ra ta, ở trong tâm hần, ta sớm đã chết đi.

“Hần phái người tới Phiên Vũ các để giám thị Vân Châu?”

Ta dùng hết sức để rút tay về, nhưng thủy chung vô pháp giẫy giụa: “Nô tỳ không hiểu ý tứ của hoàng thượng.”

“Thật sao?” Hần đột nhiên buông tay ra, mắt trọng tâm, ta lập tức nặng nề ngã ạch xuống nền đất, cảm giác đau đớn từ móng lan tràn đến toàn thân. Ta ngưng mắt, mỉm cười nhìn hần, mang theo một tia trào phúng: “Tú phu nhân nay đã nguy hiểm sớm tối, ngài lại còn tâm trạng đi bắt gian tế.”

Trong mắt hần chợt lóe một tia vô thức, mê mang nhìn ta “Người” Hần đưa tay muốn giúp ta đứng dậy, ta liền gạt tay hần, thực dùng sức mà gạt cánh tay đó ra.

“Ngày ấy, Kỳ Tinh còn nói với trẫm người chính là Phan Ngọc. Hừ, hần nghĩ rằng tìm đại một nữ nhân có thanh âm và dáng dấp giống người đó đến bên trẫm thì mưu kế của hần liền có thể thực hiện sao?” Hần đột nhiên nở nụ cười khiến tâm ta giật bắn, Kỳ Tinh, là Kỳ Tinh sao

Một loạt những gì xảy ra ở Cẩm Thù điện một đêm chợt hiện ra trước mắt

Ta cúi đầu, ngẩng nhìn chén rượu trong tay, mặc dù rượu trong chén sớm đã cạn khô, ta cười khổ một tiếng: “Đúng vậy, ta yêu hần.”

“Vân Châu rốt cuộc là ai?” Hần lại rót thêm một chén rượu, uống cạn.

“Vân Châu là nhi nữ của Thẩm Tuân, vận mệnh của nàng thật sự rất bất hạnh, nếu người có thể giúp gì cho nàng, liền giúp đi” Ta lại tự châm thêm một chén rượu ithub.

“Thẩm Tuân? Như vậy hoàng thượng” Hần đột nhiên cười khẽ, buông chén rượu nhìn ta, trong mắt bỗng một tia thấu suốt. Ta nhìn không hiểu, nhưng suy nghĩ của ta đã không thể thoát thành lời, cuối cùng ngã xuống mặt bàn, bất tỉnh nhân sự.

Ta gục đầu xuống, nước mắt từng giọt tuôn trào khỏi khóe mắt, lạnh lẽo ướt đầm hai gò má, nước mắt đọng thành mảng lớn trên sàn, nhưng lệ của ta không chảy vì Kỳ Hữu, mà vì Kỳ Tinh. Nguyên lai, hần đến tột cùng vẫn là đang lợi dụng ta, cố ý khiến ta quá chén, dụ ta nói ra. Hay cho câu “Có thể cùng người tri âm kết làm tâm giao, chẳng màng phong nguyệt dối đời, đó vốn là phần phúc của ta” Thật sự là một chuyện đáng cười nhất trong thiên hạ, ta thật không ngờ, bán đứng Vân Châu, người bán đứng Vân Châu, lại chính là ta.

Hần thấy không ta nói lời nào, cho rằng ta đã cam chịu, trong miệng liền truyền ra một tiếng thở dài khe khẽ, tựa hồ có chút thất vọng: “Người, ngay lập tức rời khỏi Phiên Vũ các, rời khỏi Vân Châu. Thay trăm truyền lời cho Kỳ Tinh một câu, bảo hần tốt nhất nên an phận, sự dễ dãi của trăm đã đến cực hạn.”

Ta đột nhiên đứng dậy, ngây ngốc liếc nhìn hần một cái, cất bước lao ra khỏi tấm điện. Nam Nguyệt đang đứng bên ngoài đem ta ngăn lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cửa cung đang mở, lại nhìn sang ta: “Người muốn đi đâu?”

“Tránh ra!” Trong lòng ta lúc này xao động không thôi, ngữ khí phá lệ lãnh băng.

“Nếu người muốn biết chân tướng, đi theo ta” Khóe môi Nam Nguyệt bỗng gợi lên ý cười khẽ, cười đến mỹ lệ, ta cũng mỉm cười, quả nhiên ta đoán không sai, nàng thật sự là gian tế. Kỳ Tinh là người phải nàng đến? Như vậy, ta cũng nên đi theo nàng để minh bạch đáp án.

Lúc ta bước vào Cẩm Thừa điện một lần nữa trong đời, Kỳ Tinh vẫn đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ, bốn món điểm tâm và lại một bầu Hoa Điều tửu. Ta bước theo Nam Nguyệt tiến về phía hần, hần rót đầy một chung rượu, đưa đến trước mặt ta, ta lập tức vươn tay đẩy ra, chung rượu bay khỏi tay hần, rượu đổ đầy đất, chung ngọc xoay tròn mấy vòng với chậm chậm dừng lại.

“Vì sao?” Giờ phút này, trong lòng ta chỉ có hai chữ muốn hỏi.

“Người đều biết cả rồi” Hần nhếch mép cười, vẻ mặt vẫn đạm mạc, không có chút gì vui vẻ.

“Ta hỏi người vì sao?” Ta rốt cuộc khắc chế không được kích động trong lòng, hướng hần rống to. Hần tại sao ngay cả ta cũng lợi dụng, để vị thật sự là thứ có thể khiến con người đánh mất lý trí, bán đứng linh hồn sao?

Ánh mắt đạm mạc của hần phút chốc chuyển thành chua xót, sau lại thành điên cuồng: “Bởi vì hần đã hại chết phụ hoàng” Hai tay hần đột nhiên vung lên, gạt đổ tất cả mọi thứ nằm trên bàn. “Bùm, bùm” âm thanh rơi vỡ trên mặt đất khiến người ta phải sợ hãi.

Ta cười lạnh, hần lấy cớ cũng thật gượng ép quá đi. Tiên đế là thân sinh phụ thân của Kỳ Hữu, ngài cũng đáp ứng, muốn truyền ngôi lại cho hần, hần căn bản không có lý do gì để hại chết tiên đế. Huống hồ, người trong thiên hạ đều biết, tiên đế do lao lực lâu năm sinh bệnh mà chết.

“Ta biết người không tin, nhưng đây là sự thật, phụ hoàng ta là do Nạp Lan Kỳ Hữu hại chết!” Hần oán trừng mắt, ngón trở duỗi thẳng chỉ vào ta: “Người khởi xướng chính là người, Phan Ngọc! Hay là ta nên gọi người là Phúc Nhã công chúa thì đúng hơn.”

“Ta không hiểu người đang nói gì” Ta vô lực lui về phía sau vài bước, chẳng có cách nào thừa khí lực chống trụ bản thân, hần làm sao biết được?

“Người phải hay không cảm thấy rất kỳ quái, ta như thế nào biết được quan hệ của người cùng Kỳ Hữu, lại làm cách nào biết được thân phận thật sự của người, còn nữa người có muốn biết vì sao ta nói cái chết của phụ hoàng là vì người?” Hần cười khê, thu hồi cảm xúc kích động.

“Ngày ấy Lâm Nguyệt lâu một phen đại hỏa, Phan Ngọc bị thiêu sống bên trong, lúc ta vừa đuổi tới, vừa kịp nhìn thấy Kỳ Hữu lúc hần bắt gặp thì thể bị cháy trụi không rõ hình dạng, một kẻ luôn giữ bình tĩnh như hần lại rơi lệ. Lúc ấy ta liền thấy kỳ quái, hần vì sao mà khóc, vì người ư? Như vậy người là gì của hần, quan hệ của các người đến tột cùng là như thế nào? Nhưng sau đó, ta nhanh chóng quên đi, không nghĩ nhiều thêm nữa.

Mãi đến trận chiến ở Âm sơn, người từ đầu xuất hiện lù lù trước mặt ta, cầu ta buông tha Biện quốc thừa tướng, vậy quan hệ giữa người và Liên Thành là gì, vì sao người lại trốn tránh không muốn gặp Kỳ Hữu, tròng đại hỏa ở Lâm Nguyệt lâu rốt cuộc là kiệt tác của ai?” Hần đem một loạt vấn đề, rõ ràng nói một lượt trước mặt ta.

“Như vậy, người làm cách nào tra được đáp án?” Ta cố gắng cất âm thanh cứng đờ dò hỏi.

Ta vốn cho rằng Kỳ Tinh thấu hiểu ta, thông cảm cho ta, nên điều gì cũng không cần hỏi nhiều. Nguyên lai là ta đã sai lầm, hần không phải là không hỏi, hần chỉ đem nghi vấn đặt trong lòng, sau đó đi điều tra. Chỉ có ta mới ngốc nghếch cho rằng hần coi ta là tri kỷ, thật buồn cười biết bao.

“Đương nhiên là từ chỗ tên phụ thân yếu đuối, nhát gan, tham tiền của người- Phan Nhân biết được” Vừa nói hần vừa rút ra một kiện khăn lụa lau những vạt áo đã dính dầu mỡ do gạt thức ăn trên bàn.

“Ta vốn đã luôn thấy kỳ quái, quan hệ của hần và người một chút cũng không giống cha con. Đêm đó, ta liền phái người đến Tô Châu bắt thê tử, nhi nữ của hần đưa đến, buộc hần nói ra thân phận thật sự của người, hần nhanh chóng sợ hãi kể ra tất cả, ta sau đó coi như đã biết được quan hệ giữa người và Kỳ Hữu. Nhưng như vậy người rốt cuộc là ai? Vì thế, ta liền cho người cảm bức họa của người tìm hỏi chung quanh, cuối cùng từ một viên quan Hạ quốc biết được, người nguyên là Hạ quốc Phúc Nhã công chúa. Vậy, mục đích của người đến Kỳ quốc chính là để phục quốc, quan hệ của người và Liên Thành ta cũng minh bạch.”

“Đúng, người nói một chút cũng không sai” Ta rất bội phục tài trí của hần, nguyên lai ta đã quá xem thường hần, vốn nghĩ rằng hần chỉ biết cầm quân đánh giặc, đối với tranh đấu phức tạp nơi hoàng thất hần chẳng biết gì cả, là hần che giấu hảo, hay do ta vẫn cứ tin tưởng hần?

Hần ném kiện khăn lụa đã vấy bẩn trên tay: “Ta thật sự đã xem thường Thất đệ, vốn nghĩ rằng hần bản chất thanh tâm quả dục, không muốn đua tranh cùng thế tục, có nghĩ thế nào cũng không ngờ được, dã tâm của hần so với tất cả bọn ta đều to lớn hơn.”

“Từ ngày đó, phụ hoàng dần tín nhiệm hần, chậm rãi đem binh quyền giao vào tay hần, ta lập tức nghĩ đến tròng đại hỏa tại Lâm Nguyệt lâu. Có năng lực khiến Lâm Nguyệt lâu một đêm bốc hỏa, lại có thể khiến tất cả mọi người lầm tưởng Phan Ngọc đã chết, chỉ có thể là phụ hoàng. Hết thảy mọi chuyện đều chứng tỏ, phụ hoàng dụng tâm lương khổ như vậy, tất cả chỉ vì muốn truyền ngôi lại cho Kỳ Hữu, hần thật khiến ta đổ kị. Nhưng ngay từ giây phút đó, ta liền buông xuôi tham vọng tranh đoạt ngai vàng” Thần sắc hần lúc này thập đầu đau thương, trong ngữ điệu thể hiện rõ ý không cam tâm.

“Hai năm trước, phụ hoàng vốn dĩ long thể tráng kiện, đột nhiên lại mắc phải bệnh lao, long thể mỗi lúc một bất an, ban đầu chỉ là ho nhẹ, về sau càng lúc càng kịch liệt, tất cả ngự y đều nói do phụ hoàng lao lụy thành bệnh. Một năm sau, phụ hoàng băng hà vì bệnh tại Dưỡng Tâm điện, cùng ngày đó, thái y chẩn trị cho người cũng vô cố biến mất, ta liền sinh nghi. Vài năm gần đây, ta lại chuyển nghi vấn sang Vân Châu, nàng vốn hầu hạ bên cạnh phụ hoàng, vì sao nàng đột nhiên được sắc phong làm quý tần? Chính vì vậy, ta liền phái Nam Nguyệt đến bên cạnh nàng ta.”

Lúc này Nam Nguyệt tao nhã tiến lên vài bước, nhìn về phía ta khê cười: “Ta từng hướng vương gia miêu tả căn bệnh của Tú chiêu dung, so với căn bệnh của tiên đế quả giống nhau đến kỳ lạ, chỉ là nặng nhẹ bất đồng mà thôi, vì vậy mà nàng ta không dám thỉnh ngự y, sợ sẽ bị người khác hoài nghi. Vậy, người có biết vì sao Vân Châu mắc căn bệnh này không? Đối với ngự thiện của hoàng thượng, nô tài đều phải nếm trước để đề phòng có kẻ hạ độc, tiên đế vì ăn thức ăn này mà tích độc lâu này sinh bệnh, còn Vân Châu, nàng ta thay tiên đế nếm đồ ăn lâu như vậy, dĩ nhiên cũng mắc bệnh.”

“Ta thật sự rất bội phục dũng khí của nàng ta, vì Thất đệ, cả mạng cũng không cần” Kỳ Tinh đột nhiên thở dài “Ngày ấy, ta chỉ muốn khiến người quá chén để điều tra thân phận đích thực của Vân Châu. Không ngờ người lại tín nhiệm ta đến tuyệt đối, nói ra tất cả mà không giấu giếm, ta thật không hiểu, tại sao người có thể tín nhiệm ta đến mức đó? Tín nhiệm một kẻ muốn lợi dụng người để lật đổ đương kim hoàng đế.”

Ta cười cười gật đầu, quả thật ta rất ngu xuẩn: “Vì sao phải nói với Kỳ Hữu thân phận của ta?”

“Người lầm rồi, ta không thật sự muốn nói thân phận của người cho hần, ngày ấy ta chỉ nói với hần rằng: “Hoàng thượng có hay không cảm thấy nô tỳ thân cận của Tú chiêu dung rất giống Phan Ngọc, hay có thể nàng ta chính là Phan Ngọc?” Người cũng biết đấy, nếu những lời này xuất phát từ ta, hần sẽ không nghi ngờ mà coi người là đối tượng hoài nghi, thân phận của Nam Nguyệt đang bị nghi ngờ, ta tất nhiên không thể khiến Nam Nguyệt bị lộ, chỉ có thể đẩy người ra.”

Ta liền bước lên, cho hần một cái tát: “Nạp Lan Kỳ Tinh, là ta đã nhìn lầm người.”

Hần không hề né tránh, nhận lấy một tát này rồi mỉm cười: “Người quả nhiên có cá tính, bằng không Kỳ Hữu sẽ không vì người mà mưu toan giết cha.”

“Vì ta?” Ta vừa nghe được một chuyện vô cùng đáng cười, khiến ta cười đến điên cuồng.

“Bởi vì hần biết hồi đại hỏa ở Lâm Nguyệt lâu là do phụ hoàng một tay sắp đặt, nên dưới cơn thịnh nộ, sát ý dồn sinh.”

“Người dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Bằng không, vì lý do gì mà hần phải giết cha, để vị vốn đã là vật trong tay hần, chỉ còn là sớm hay muộn mà thôi. Hần vì sao phải mạo hiểm như vậy, ngộ nhờ có điều gì sơ suất, hần liền rơi vào vạn kiếp bất phục. Ta hiện tại chỉ có một nghi vấn, phụ hoàng vốn có thể giết chết người, vì có gì phải cho người một con đường sống?”

Ta không nói không rằng, một mạch rời khỏi Cẩm Thừa điện, đem những lời hần nói nhảm đi nhảm lại thật sâu trong tâm. Thật không có khả năng, Kỳ Hữu làm sao có thể vì ta ... mà mưu sát tiên đế? Chẳng lẽ từ đầu chí cuối, người sai chỉ là ta? Ta căn bản không nên tự mình đứng, rời khỏi hoàng cung, có lẽ, ngay từ đầu ta nên lựa chọn cùng đứng trên một chiến tuyến với Kỳ Hữu, ta căn bản không nên yếu đuối, chấp nhận thoái nhượng rồi đi mà cho rằng là vì Kỳ Hữu.

Ta địa vị của ta trong tâm Kỳ Hữu, thật sự còn trọng yếu hơn so với phụ hoàng hần sao?

Vân Châu còn người người thật sự ngốc, rất ngốc.

Dọc theo con đường khuya, chiếc bóng đơn độc phản phát, gió đưa hương hoa sực nức, sương khuya khiến tiết trời thêm phần ẩm thấp.

Khi ta dừng lại bộ pháp mà ngược nhìn, cũng là lúc ta đã đứng trước cửa Trường sinh điện. Tiên đế nay đã băng hà, nơi này đã thành một mảnh thê lương, ngay cả thủ vệ gác cửa cũng không có. Ta hơi do dự nhìn nơi này, bản khoăn nên vào hay không vào. Có lẽ

Nghĩ đến đây, ta không khỏi thấy thương tâm. Nhưng rồi, như bước trong vô thức, chân vốn không muốn vào lại bước vào. Dùng sức đẩy ra cánh cửa đồ sơn nặng trĩu, Trường Sinh điện hôm nay tựa như vật còn người đã mất, một mảnh hương tuyết hải tuyết mỹ lại không người nhìn ngắm.

Bước chậm từng bước vào phiến tuyết hải lâm, lại thấy thấp thoáng một bóng người, nếu không phải Kỳ Vẫn còn có thể là ai? Ta thật không ngờ, bốn năm trước khi ta đến mai lâm này, người đầu tiên ta gặp là hần, bốn năm sau, ta lại đến nơi đây, người ta gặp vẫn là hần, thật khéo.

“Dịch ngoại đoạn kiều biên,

Tịch mệnh khai vô chủ.

Dĩ thị hoàng hôn độc tự sâu,

Canh trước phong hòa vũ.”

(Phía bên kia chiếc cầu,

Lặng lẽ nở, không ai làm chủ.

Hoàng hôn đến cho u sầu một thân,

Đời này chẳng có tình yêu, bên mình chỉ có gió và mưa.)

Hắn nhẹ ngâm bài “Vịnh mai”, ta bước về phía hắn, thuận thể đem câu thơ tiếp theo ngâm khỏi miệng:

“Vô ý khổ tranh xuân,

Nhất nhiệm quần phương đồ.

Linh lạc thành nề niên tác trần,

Chỉ hữu hương như cố.”

(Chẳng muốn tranh sắc cùng xuân tiết

Lại phải chịu người người đổ kỵ.

Hoa kia rồi cũng có một ngày rơi rụng, trở thành cát bụi, phơi hồng trần

Duy độc hương kia vẫn như hồi ức.)

Thanh âm của ta khiến hắn đột nhiên quay đầu lại: “Phan ...” Thanh âm vừa phát khỏi miệng liền đột nhiên im bặt, hắn xấu hổ nhìn ta. Ta chỉ mỉm cười nhìn hắn: “Chỉ hữu hương như cố, quả thật không sai.”

“Giọng nói của người rất giống một bằng hữu của ta” Hắn nhanh chóng giải thích, dường như sợ ta hiểu lầm điều gì.

“Vị bằng hữu kia của người là ai?” Ta có chút dăm chiêu hỏi, thanh âm của ta, hắn nhớ rõ sao?

“Nàng ấy đã chết trong một trận hỏa hoạn ngoài ý muốn, nàng ấy rất giống mẫu thân ta, thật sự, thật sự rất giống” Thanh âm của hắn càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức ta cũng không thể nghe rõ.

Ta mỉm cười, mẫu thân của hắn đã chết từ lâu như vậy, thế mà hắn vẫn còn chìm trong đau xót: “Mẫu thân của người, nàng nhất định rất đẹp, giống như hoa mai vậy, chắc hẳn nàng cũng là người có phẩm chất cao khiết.”

“Đúng, người rất đẹp, bởi vì người đẹp như vậy, nên mới bị kẻ khác hại chết” Thanh âm của hắn chợt hỗn loạn những tia hận ý, khiến ta thật sự kinh ngạc, Viên phu nhân là bị người khác hại chết? Không phải nàng chết do sinh khó sao?

Ta cẩn thận hỏi: “Là bị ai hại chết?”

Ta thấy hai bàn tay hắn nắm chặt: “Đỗ Chỉ Hy!” Ba chữ này tựa hồ là hắn nghiền răng nghiền lợi nói ra.

Đỗ Chỉ Hy? Là mẫu hậu của Kỳ Hữu? Làm sao có thể là nàng? Ta vốn định mở miệng hỏi, sau lại bị cấm khẩu, nhưng không thể hỏi nữa, nếu không sẽ bị hoài nghi. Như vậy mà nói, nếu muốn tìm ra chân tướng, ta chỉ có cách tự mình đi tìm.

Hồi lâu sau, hắn mới hồi phục tâm tình: “Ta không biết vì sao bản thân lại nói nhiều việc với người như vậy, có lẽ do thanh âm của người rất giống nàng. Người tên là gì?”

“Tuyết Hải.”

“Hương Tuyết Hải?” Hai mắt hắn đột nhiên sáng ngời, kích động nắm chặt lấy vai ta, thật đau. Ta nhú mi, hắn lúc này mới nhận ra bản thân đã thất thố, mất tự nhiên mà nở nụ cười: “Ta có hơi kích động.”

“Vậy người tên gì?” Tuy rằng ta dĩ nhiên biết rõ tên của hắn, nhưng thân phận ta lúc này là Tuyết Hải, ta và hắn, chỉ là những người xa lạ mà thôi.

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một hồi: “Vẫn, người cứ gọi ta là Vẫn đi”. Ta gật gật đầu, trong lòng cũng hiểu rõ, hắn không muốn cho ta biết thân phận của hắn, ta cũng coi như không biết vậy.

“Vì sao người lại gọi là Vẫn?”

“Bởi vì ngày ta sinh ra, mẫu thân cũng liền mất đi, phụ thân mới đặt tên ta là Văn, để ta ghi nhớ về mẫu thân.”

Tiểu nữ dần dần phiêu tán ở Mai lâm, lan tràn vô hạn đến cả góc ngách sâu nhất

17. Q.2 - Chương 17: Phiên Vũ Các Kinh Biển

Cùng Kỳ Văn hàn huyên đến hai canh giờ mới rời đi, chuyện phiếm thoải mái với hân khiến tâm tư đang siết chặt đầy hỗn loạn của ta dần hồi phục, đã có thể an tĩnh mà suy nghĩ về vấn đề này. Ta đứng trước một đình viện, nhẹ tay bẻ một nhành hoa cạnh đó, hương thơm phác mũi, bản thân nhẹ lâm vào trầm tư. Lấy hiểu biết của ta về Kỳ Hữu mà xem xét, hẳn không có khả năng vì ta giết cha, tuyệt đối không có khả năng! Chỉ có một cách khác để giải thích, chính là còn có ẩn tình không thể cho ai biết. Lại nghĩ đến câu nói kia của Kỳ Tinh “Ta hiện tại chỉ có một nghi vấn, phụ hoàng vốn có thể giết chết người, vì cớ gì phải cho người một con đường sống?” Câu nói này cũng đồng thời đánh thức ta, vì sao hẳn lại thả ta? Chẳng lại lại có thêm một bí mật không thể nói cho người khác biết?

Ta hiện tại có nên đem sự tình này đi hỏi Văn Châu, hay là, ta có nên đem thân phận mình nói cho nàng biết, chỉ có như vậy nàng mới có thể chân chính đem mọi việc kể lại cho ta. Nhưng, việc này rốt cuộc là nên hay không? Làm như vậy, đối với Văn Châu có phải là chuyện tốt hay không?

Ta bồi hồi đứng trước Phiên Vũ các hồi lâu nhưng vẫn không bước vào, chỉ bước đến dưới tán một gốc cây ngô đồng nhỏ ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn quãng sáng phía xa chân trời, muốn đem hết thảy mọi chuyện xảy ra tối qua suy ngẫm một lần nữa.

Nếu đúng như lời Nam Nguyệt nói, tiên hoàng nếu thật sự do Văn Châu hại chết, thì bản thân nàng cũng đã mang bệnh gần một năm, sinh mệnh nay đã nguy hiểm sớm tối. Ta cũng đã mơ hồ đoán ra, lúc ở Đường Tâm điện Thái hậu đã nói gì với Văn Châu, nhất định là bọn họ đã phát hiện Kỳ Tinh bắt tay vào điều tra chuyện này, vì tự bảo vệ mình, bọn họ muốn đẩy Văn Châu ra, cho nàng nhận lãnh trách nhiệm toàn bộ từ đầu chí cuối. Nếu nói vậy, cái chết của tiên đế, thái hậu cùng Hàn Minh cũng có phần? Vì sao bọn họ lại liên thủ đối phó tiên đế, người mà thái hậu cảm hận không phải chỉ là Đỗ hoàng hậu đang bị giam nơi lãnh cung sao?

Ta nhất định phải nghe chân tướng từ chính miệng Văn Châu, chỉ là vừa quyết định, lại bị trận buồn ngủ này tập kích. Ta âm thầm nói với chính mình, tạm ngủ hai canh giờ, sau hai canh giờ, Văn Châu cũng thức dậy, ta sẽ nói với nàng ta sự thật chính là Phan Ngọc. Nghĩ đến đây, ta liền an tâm nhắm mắt lại.

Cũng không biết bản thân mình đã ngủ trong bao lâu, chỉ cảm thấy bỗng có rất nhiều thanh âm khắc khải truyền vào tai, ta mơ màng mở to mắt, nhìn ánh mặt trời đang rọi trên đỉnh đầu, một trận âm thanh hỗn loạn truyền ra từ Phiên Vũ các, chẳng lẽ Văn Châu đã gặp chuyện?

Cơn buồn ngủ phút chốc biến mất, đột ngột bò dậy, cũng không kịp chỉnh trang quần áo, cấp tốc chạy vào trong. Tình hình xảy ra bên trong khiến ta không khỏi giật mình. Hoàng hậu, Tĩnh phu nhân, Đặng phu nhân, Lục chiêu nghi, bốn người ngồi bốn góc, bao vây Văn Châu ở giữa, đang quỳ xui lơ trên mặt đất. Nam Nguyệt đang canh giữ ngoài cửa, thấy ta chạy vào liền ngăn lại “Đây không phải là chuyện người có thể nhúng tay.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Vì sao cả hoàng hậu cũng đến đây, chẳng lẽ tự tìm phiền toái sao?

“Hôm qua có người gửi thư nặc danh cho Tĩnh phu nhân, tố giác Văn Châu là hậu nhân của loạn thần” Nam Nguyệt bình tĩnh nói, nhưng cánh tay ngăn cản tay thủy chung vẫn không buông xuống.

Ta lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, chỉ có Kỳ Tinh mới biết được thân phận của Văn Châu, như vậy, thư nặc danh này nhất định do hắn gửi. “Hoàng thượng đâu?”

“Không cần trông cậy vào hoàng thượng, hoàng thượng đã đem quyền xử lý Văn Châu toàn bộ giao cho hoàng hậu nương nương, hôm nay Văn Châu có chạy trời cũng không khỏi nắng” Nàng khinh miệt cười,

cười đến cuồng dại “Đương kim hoàng thượng thật sự là vô tình nha Vì muốn tự bảo vệ mình, để Vân Châu một mình gánh vác cả thủy.”

Ta lẳng lẳng nghe nàng nói, ánh mắt thủy chung ngừng lại trên người Vân Châu, bóng dáng của nàng quỳ đó, mảnh mai và cô tịch. Ta cũng đồng thời hiểu được vì sao hôm qua Kỳ Hữu lại hạ chỉ sắc phong nàng làm phu nhân, mục đích của hắn chỉ có một, khiến đồ kỵ của cả hậu cung dành cho nàng dâng cao, khiến các nàng đẩy nhanh tốc độ diệt trừ Vân Châu, mới xảy ra một màn hôm nay.

“Vân Châu, người tốt nhất thành thật khai ra, mục đích người tiến cung là gì, là ai đã phái người đến hoàng cung?” Thanh âm của Đỗ Hoàn kiều mị mà không kém phần nghiêm túc, quyết đoán vang lên.

Vân Châu cúi đầu, cái gì cũng không nói, lẳng lẳng nhìn chằm chằm mặt đất. Tĩnh phu nhân đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, một tay đưa ra kháp trụ cằm nàng, khiến nàng phải nhìn thẳng lên, ánh mắt nghiêm nghị: “Người cho rằng bản thân không nói gì thì chúng ta sẽ không có biện pháp?” Nàng liếc mắt nhìn về phía Đỗ Hoàn một cái “Hoàng hậu nương nương, người xem”

Đỗ Hoàn trầm tư trong chốc lát “Tĩnh phu nhân, bốn cung đem quyền xử trí nàng ta giao cho người.”

Tĩnh phu nhân kỳ quái liếc nhìn nàng một cái, trầm mặt giấy lát: “Người đâu, đánh cho ta, đánh tới khi nào ả nói thì thôi” Lời của nàng vừa dứt, vài tên thị vệ liền đem trường côn nhanh chóng tiến vào, xem ra đã có chuẩn bị từ trước. Ta dùng sức huy khai cánh tay Nam Nguyệt, nhưng nàng lại tuyệt đối không buông: “Vương gia đã có căn dặn ta, người tuyệt đối không thể tiến vào.”

“Nếu ta nhất định muốn vào thì sao?” Ánh mắt vốn dĩ dán chặt về phía Vân Châu của ta bất ngờ chuyển sang liếc nhìn nàng, gắt gao liếc nhìn.

Cánh tay giữ ta lại tăng thêm vài phần lực đạo: “Như vậy, ta hiện tại liền vạch trần thân phận của người.”

“Tùy người” Ta hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu, ta muốn đến bên cạnh Vân Châu, căn cứ tình trạng hiện giờ của Vân Châu, vốn không thể chịu nổi trạng hình này, ta không thể để nàng trước khi chết còn phải chịu đựng hình phạt tàn khốc như vậy.

“Người không sợ sau khi thân phận người bị vạch trần, địa vị của hoàng thượng sẽ vì thân phận người mà bị uy hiếp? Hắn chẳng những chứa chấp nhi nữ của Thẩm Tuấn, còn che giấu cho Hạ quốc công chúa” Nàng đề thấp thanh âm nhắc nhở ta, nhưng những điều này chẳng thể dập tắt ngọn lửa phẫn nộ trong ta, không còn cách cục cựa, chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng.

“Vương gia cũng chỉ muốn tốt cho người, hẳn kỳ thật” Nàng mở miệng muốn thay Kỳ Tĩnh giải thích điều gì, lại bị ta cắt ngang: “Phải nha, hẳn đối với ta cũng thật hảo, lợi dụng ta hãm hại Vân Châu, lợi dụng ta đả kích Kỳ Hữu, lợi dụng ta để bước lên đế vị. Hẳn đối xử ta tốt như vậy, ta nhất định sẽ nhớ kỹ. Còn có người nữa, Nam Nguyệt!”

Nàng chưa xót mím cười: “Cảm ơn người, vì đã ghi nhớ ta.”

Ánh mắt ta chuyển về phía Vân Châu lúc này đã bị thị vệ ấn chặt xuống, Tĩnh phu nhân từ trên cao lếc xuống nhìn nàng. “Ta cho người cơ hội cuối cùng, người có khai không?”

“Vân Châu không có gì để nói” Thanh âm của nàng thấp phần suy yếu, nhưng lại kiên định vô cùng. Hai nắm đấm của ta siết chặt, tâm tư của Vân Châu dành cho Kỳ Hữu quả thật cứng cỏi bất dịch, thủy chung không đổi sao? Nhưng Kỳ Hữu đã cho nàng những gì, là vứt bỏ a.

Vân Châu, vì thế nào người lại không vì mình ngấm lại, bốn năm trước, người buông tay tình yêu dành cho Kỳ Hữu, thanh toàn cho ta và hắn. Bốn năm sau, thật vất vả mới có thể khiến Kỳ Hữu vì người đau lòng một lần, người lại vì hắn, một mình nhận lãnh một trách nhiệm.

“Đánh cho ta” Tĩnh phu nhân vừa ra lệnh, hai gã thị vệ liền vung trường côn, hung hăng đánh vào ngực, vào lưng, vào đùi Vân Châu. Ta nhắm chặt hàng mi, không dám nhìn cảnh tượng quá đỗi tàn nhẫn. Nhưng một tiếng rên rỉ cổ nén hạ đến mức thấp nhất lại lọt vào tai, nước mắt từ đầu lạnh lẽo tràn ra, phút chốc đầy mặt. Trong đầu óc trống rỗng của ta, Vân Châu bỗng xuất hiện, từng màn, từng màn một.

“Kiếp này chỉ cần có thể bầu bạn cùng cô nương và chủ tử, Vân Châu không còn cầu gì hơn.”

Nguyện vọng của người vốn dĩ đơn giản như vậy, thủy chung lại không thể thực hiện được.

“Vì ta đã lao vào biển lửa để cứu lấy sinh mệnh của người quan trọng nhất với ta, đáng tiếc, chỉ là phí công.”

Rõ ràng người biết biển lửa kia có thể lấy mạng của người, vì sao lại có thể không cần suy nghĩ, liền lao vào để cứu ta, đơn giản chỉ vì ta là người quan trọng nhất với người sao?

“Hoàng thượng, hãy nể tình nô tỳ từng liều chết lao vào biển lửa cứu cô nương, tha thứ cho tội bất kính của nàng”

Vì cứu lấy một nô tỳ, người liền đem ân tình ngày đó ra khấn cầu Kỳ Hữu, người rốt cuộc là một nữ tử thế nào vậy hả, người từ trước tới giờ, không biết vì bản thân suy nghĩ, lo lắng một lần sao?

Ta chậm rãi mở mắt, đột ngột huy khai cánh tay của Nam Nguyệt, chắc chắn nàng không dự đoán được ta sẽ đột ngột thế này. Ta dễ dàng vượt qua nàng, chạy vào nội các, bổ nhào lên người Vân Châu, đem nàng chặt chẽ bảo hộ dưới thân. Không ai ngờ được có một người từ đâu vọt vào, hai gậy không chút lưu tình đánh thẳng vào lưng ta, nhưng ta không hề cảm thấy đau đớn, bây giờ ta chỉ quan tâm một việc, bảo hộ Vân Châu.

Thị vệ mất thấy tình hình như vậy, liền dừng lại, kinh ngạc nhìn chúng ta, Vân Châu chậm rãi ngược lên, trên mặt bám đầy bụi bẩn, huyết tinh chậm rãi chảy ra từ miệng nàng, nhiễm đỏ cả mặt, lan đỏ cả một khoảng đất. Ta đưa tay, run run vuốt ve gương mặt nàng: “Châu nhi” Ta khê khằng gọi một tiếng.

Nàng bỗng trợn to hai mắt, dùng ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm ta, gương môi như muốn nói điều gì “Người người” nhưng lại vô pháp thành câu, ta biết thể lực của nàng vốn đã tinh kiệt, chỉ còn giữ được một chút khí lực cuối cùng, cứng rắn chống đỡ thần trí bản thân. Ta cũng biết được nàng đang muốn nói gì, ta dùng sức gật đầu, kề sát tai nàng, dùng thanh âm nhỏ đến mức chỉ có chúng ta nghe thấy, nói: “Châu nhi, nghe cho rõ đây, ta là Phan Ngọc, ta không hề chết, ta vẫn luôn bên cạnh muội.”

Ánh mắt nàng phút chốc sáng rõ, trên gương mặt lấm lem xuất hiện nụ cười, nàng gắng sức xoay trở thân mình, chỉ để nói với ta ba chữ: “Thực xin lỗi.”

Ta vụn vụn cũng không ngờ, sau khi biết được thân phận ta, nàng chỉ nói ra ba tiếng “Thực xin lỗi” này, nàng thế nhưng lại nói xin lỗi với ta.

Ta biết nàng sợ ta ghét chuyện nàng đã là nữ nhân của Kỳ Hữu, nhưng đối với ta, ta có thể ghét nàng sao? Ta làm sao có thể

“Hay ột cặp chủ tớ tình thâm” Tĩnh phu nhân khinh thường hừ nhẹ, tao nhã cầm chén trà trên bàn nhấp một ngụm nhỏ.

“Lôi ả nô tỳ này ra, tiếp tục đánh” Vừa lên tiếng là Lục chiêu nghi, vẻ mặt đạm mạc không biểu tình.

Vừa nghe lời này của nàng, ta lập tức quỳ xuống, dùng hết sức đập đầu, cầu xin các nàng buông tha Vân Châu: “Van cầu các vị nương nương đừng tra tấn chủ tử của ta thêm nữa, nàng vốn chẳng còn bao lâu thời gian nữa, cầu các người cho nàng thanh thản ra đi Cầu các người!”

“Người là ai mà dám trước mặt chúng ta thay ả cầu tình?” Đặng phu nhân từ trên ghế đứng dậy, giận dữ bác bỏ lời ta, tất cả những người ở đây, cũng không có ai vì lời khấn cầu của ta mà mảy may động dung.

Ta đột nhiên giật mình, chờ đợi người vì sự vô tình trong lời nói của các nàng, cùng với những ánh mắt vô tình kia, tình hình lúc này chỉ có thể lấy bốn chữ “lòng người đen bạc” mà hình dung. Nay Vân Châu đã thế thảm như vậy, các nàng còn không chịu buông tha sao?

“Cai quản lục cung là chức trách của bốn cung, quyết không cho phép nghịch thần chi nữ giảo lộng hoàng thượng, họa loạn hậu cung. Huống hồ, bốn cung chấp chương kim ấn, nắm giữ quyền sinh sát giai lệ ba nghìn. Nàng ta đã làm sai, dĩ nhiên phải chịu tội” Đỗ Hoàn vốn trầm mặt từ đầu tới giờ nay cũng đã cất tiếng, nói hay đến độ quan miện đường hoàng, nghĩa chính từ nghiêm.

Ta cười lạnh. Các nàng đối xử với Vân Châu như vậy chẳng qua bởi vì thời gian trước hoàng thượng sủng ái Vân Châu, đe dọa địa vị của các nàng, nay được diệt trừ mầm họa, thống khoái trong lòng. Nói trắng ra, tất cả đều vì tư tâm. Trong các nàng, có ai thật tâm suy nghĩ cho hoàng thất, suy tính vì Kỳ Hữu?

Ánh mắt của ta lảng lảng từng chút một đảo qua Đỗ Hoàn, Ôn Tĩnh Nhược, Đặng phu nhân, Lục chiêu nghi. Việc xảy ra hôm nay, cả đời ta sẽ ghi khắc.

Một ngày kia, ánh kiêu dương quuyền rũ bao trùm không gian, bốn phía gió thổi phiêu linh, tâm tình như chết lặng, sau khi thị vệ đem ta lôi ra ngoài, Vân Châu chịu thêm hai bản nữa, trút hơi thở cuối cùng. Nước mắt của ta thủy chung bồi hồi trong hốc mắt, quật cường không chảy xuống, gương mặt nhìn bốn vị nương nương rời đi, vừa đi vừa bàn luận.

“Thật không nghĩ tới, mới ba mươi mấy bản đã chết.”

“Chết cũng đáng, con gái của nghịch thần mà còn muốn được hoàng thượng sủng ái, quý sủng lục cung.”

“Chỉ một cho Tĩnh phu nhân, trong thời gian này còn phải lo tố giác thân phận thật sự của tiểu tiện nhân này.”

.....

Móng tay ta hung hăng cắm chặt vào lòng bàn tay, răng nanh cũng dùng sức cắn lấy môi dưới, đến nỗi có thể ngửi được mùi máu trong khoang miệng, ta chờ tất cả mọi người rời đi, rốt cuộc rơi lệ. Chính các trống vắng, Vân Châu lẳng lẳng nằm trên mặt đất lạnh như băng. Ta quỳ gối nhìn gương mặt phẳng phất ý cười đầy ngọt ngào đó, nàng trông như đang ngủ, thật sự rất an tường. Nhìn nàng như vậy, ta cũng khẽ nở nụ cười.

“Nếu ta nói phong thư nặc danh kia không phải do vương gia gửi cho Tĩnh phu nhân, người có tin không?” Nam Nguyệt ở trước mặt Vân Châu quỳ xuống, ngữ khí thực mờ mịt, thực lãnh đạm, vô cùng nghiêm túc “Vương gia không có lý do gì để làm như vậy”

“Đủ rồi, người cũng đã chết, người có nói gì cũng đâu còn ý nghĩa?” Ta vô lực trả lời nàng một câu, hiện tại ta chẳng còn dư chút tâm tình nào để nghĩ đến cung đình đấu tranh phức tạp, ta chỉ muốn hảo hảo bồi Vân Châu trong chốc lát.

“Người tưởng rằng ta nguyện ý nói chuyện với người sao? Vương gia vì người suýt chút nữa bỏ quên hết thấy, người lại cứ như vậy hiểu lầm hân” Nàng kích động túm lấy cổ áo ta, kích động hướng ta gào thét, ánh mắt hỗn loạn không rõ cảm xúc.

Ta cười khẽ, một tiếng hừ nhẹ thoát khỏi miệng: “Hắn quả thật đã bán đứng ta, giẫm lên sự tín nhiệm của ta, không phải sao?”

Nàng vô lực buông tay, khóc không thành tiếng, cuối cùng bỏ chạy ra ngoài, ta cũng không lưu ý gì thêm với sự khác thường của nàng, tiếp tục bồi bên người Vân Châu, cũng không biết trôi qua bao lâu, hai nô tài đem túi vải tiến vào đem Vân Châu đi. Đây là quy củ, chỉ cần là người có tội thì dù tỷ nữ hay phi tần cũng sẽ bị tống xuất hoàng cung để hỏa táng, cuối cùng đem tro cốt tát nhập Hoang Lam hồ ở phía Tây, tuyệt đối không cho phép toàn thây, đó là cái gọi là quy củ.

Trơ mắt nhìn bọn họ khiêng Vân Châu ra khỏi chính các, lại ra khỏi Phiến Vũ các, ta không có điên cuồng giữ chặt bọn họ, cũng không đuổi theo đưa tiễn nàng, chỉ trơ mắt nhìn bọn họ càng đi càng xa, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt. Ta từ ngực áo rút ra một chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng lau những vết máu trên mình, máu nhiều đến mức nhuộm thẫm một mảnh khăn, ta đem chiếc khăn siết chặt trong lòng bàn tay, đây là máu của Châu nhi, máu của muội muội ta.

18. Q.2 - Chương 18: Họa Khởi Do Tiêu Tường

Mùa thu đã qua quá nửa, những cơn gió cuối thu kèm theo những trận mưa lất phất thổi qua lãnh cung, khiến nơi này càng thêm vắng lặng, thê lương.

Bước qua làn sương mờ ảo, một tiếng bước nhẹ trên nền đất cũng tạo nên tiếng vang đặc biệt vang dội.

Ta cầm đèn lồng trên tay, từng bước tiến về phía “Bích Trì cung”, đây là nơi giam giữ hoàng hậu của tiên đế – Đỗ Chỉ Hy.

Đẩy ra chu môn đang đóng chặt, một tiếng kéo kẹt chói tai vang lên, hàn ý từ đâu bao trùm thân thể. Ta nương theo tia sáng mỏng manh phát ra từ ngọn đèn nhìn khắp đại điện tối đen như mực, bên trong bày trí cũng thật đơn giản, đập vào mắt là một chiếc bàn gỗ nằm ngay chính giữa đại điện, tùy tiện bày vài chiếc ghế xiu vẹo xung quanh, nhìn thẳng vào trong là tấm tháp, mền gối bạc thếp cuộn lại từng đoàn, hỗn độn vô cùng, tấm rèm trước giường theo gió phi vũ.

Đây là lãnh cung sao? Đỗ thái hậu quyền khuynh hướng đã năm đó đã lưu lạc đến một nơi như thế này sao? Rốt cuộc, bà bỏ công tính toán kế sách, hao tâm tổn trí đến cuối cùng là vì cái gì? Tìm kiếm phù hoa danh lợi, cuối cùng vẫn là công dã tràng.

“Người tới đây làm gì?” Một tiếng kêu u oán, buồn bã đột ngột truyền đến từ phía sau, không kịp dự liệu khiến ta giật cả mình, lồng đèn theo tay rơi thẳng xuống mặt đất, lưng chợt đổ mồ hôi lạnh. Một bóng trắng quỷ mị như u hồn tiến đến trước mặt ta, dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm ta. Ta dùng sức bình phục tâm tư hỗn loạn, nhẹ gọi một tiếng “Hoàng hậu nương nương”

Bà vừa nghe ta gọi liền lập tức đứng thẳng dậy đề phòng, nhưng trên mặt lại có thêm đôi phần mờ mịt. Ta lập tức đem hộp thức ăn trên tay bày xuống chiếc bàn gỗ phủ đầy bụi bặm, lại cúi xuống nhặt đèn lồng đang nằm trên mặt đất: “Là hoàng thượng phái ta đến thăm người.”

“Hoàng thượng không cần ta không cần gặp hần” Sắc mặt của bà đột nhiên kinh hãi đại biến, hai tay vung tán loạn, cứ như gặp phải một thứ còn đáng sợ hơn quỷ thần. Ta thật không khỏi thất kinh, làm thế nào mà một người luôn kiên định, bình tĩnh như bà lại rơi vào hoảng sợ như thế này?

“Nương nương, không phải tiên đế, là con trai của người – Kỳ Hữu, ngài hiện tại đã là đương kim hoàng thượng” Ta bắt lấy hai tay của bà, lên tiếng trấn an.

Bà nghe ta nói xong quả thật dần bình phục cơn kích động, chăm chú nhìn ta, từ trong hốc mắt lóe lên lệ quang trong suốt: “Hữu nhi, làm hoàng đế?”

Ta vuốt cằm khẽ gật đầu, lại giúp bà ngồi lên giường. Bà đem tay của ta gắt gao nắm chặt, cảm giác lạnh lẽo truyền từ bàn tay đến tận tâm can. Lại thấy bà ngậy ngốc cười thành tiếng: “Như vậy Hữu nhi đã trở thành một kẻ không thể thừa nhận nỗi đau của mình, không biết nó đang cô đơn biết bao a!” Dứt lời, nước mắt liền tuôn dài “Thật sự, là Hữu nhi sai người đến thăm ta?”

Mặc dù thấy bà chật vật thế này, ta vốn không nhẫn tâm lừa gạt, nhưng ta đang cần bà nói ra chân tướng sự việc, ta chỉ còn cách lừa gạt bà. Nhưng cấp cho bà một cái hy vọng cũng tốt, cho dù bà chưa bao giờ đối đãi với Kỳ Hữu như đứa con thân sinh đúng nghĩa: “Đúng vậy thưa nương nương.”

Bà tự mỉm cười trào phúng, đột nhiên cũng buông hai tay ta ra “Hần vẫn còn nhớ mẫu hậu sao? Vẫn còn nhớ đến người mẫu hậu đã đối xử tàn nhẫn với hần?”

Giờ phút này, nghe bà nói đến Kỳ Hữu, thái độ so với mấy năm trước thật cách biệt cả một trời một vực, là lý do gì khiến bà trở nên như vậy?

“Nương nương, hoàng thượng muốn ta tới đây hỏi người một vấn đề, một câu hỏi mà ngài đã giấu trong lòng hai mươi lăm năm vẫn không thể hỏi ra.”

“Ta biết hần muốn hỏi ta cái gì” Bà khẽ mỉm cười gật đầu, ý tứ rất thông suốt, phảng phất một chút thê lương “Hần muốn biết vì sao trong mắt ta chỉ có Hạo nhi, tất cả yêu thương ta đều dành cả cho Hạo nhi, lại keo kiệt không muốn chia một chút cho hần. Tất cả đều là lỗi của ta, ta không xứng đáng làm mẫu thân của hần.”

“Hiện tại, nhi tử của người đã là vua một nước, ngài không còn coi điều gì là cố kỵ nữa, vậy người có thể kể chi tiết lý do được không?” Ta mơ hồ cảm giác được rằng, bà cũng có một nỗi khổ tâm không ai biết.

Hai hàng mi mắt của bà nhất thời buông xuống, ánh nhìn chăm chú hướng về đôi bàn tay của chính mình, trầm mặc hồi lâu, thủy chung không nói điều gì. Khi ta nghĩ rằng bà không muốn nói, chuẩn bị lên tiếng tiếp tục truy vấn cũng là lúc, bà mở miệng.

“Không phải ta không chịu cho hần yêu thương, mà là không dám cho” Trên khóe mắt bà khẽ đọng một giọt lệ, mê mang nhìn ánh trăng treo ngoài cửa sổ, thở dài một cái, tựa hồ thở dài cho hết thảy bi ai trên thế

gian: “Có đôi khi, quyền lực thực đáng sợ, ta chỉ đi sai một nước cờ, liền thua cả một ván.”

Mãi đến giờ Tuất, ta mới bước ra khỏi Bích Trì cung, ánh trăng trên cao sáng ngời như muốn tẩy đi bóng đêm u tối, ánh trăng sao thê thiết bi trầm, lại lạnh lẽo bụi trần. Dưới chân ta vang lên tiếng “sa sa” của những chiếc lá khô bị dẫm lên, ta đang đứng bên trong Phiên Vũ các, đứng bồi hồi thật lâu, nơi này sớm đã người đi, cảnh còn cô độc. Châu nhi, dưới hoàng tuyến muối có hay không mạnh khỏe? Tỷ tỷ liệu có thể báo thù uội không? Tỷ muốn những kẻ từng hại người, từng người từng người một nhận được báo ứng của chúng.

Hung hăng bẻ một cành liễu tàn, lại bẻ nó làm đôi, ném xuống mặt đất. Lại suy nghĩ về lời nói của Nam Nguyệt, Kỳ Tinh không có lý do gì để gửi thư nặc danh, hẳn vốn không thể không biết Vân Châu đối với Kỳ Hữu một mực trung thành, dù có đánh chết nàng, nàng cũng sẽ cắn chặt môi, một chữ cũng không khai. Vì vậy, hẳn căn bản sẽ không dùng Vân Châu để đối phó Kỳ Hữu. Như vậy, lá thư kia là do ai viết? Chẳng lẽ là Kỳ Hữu?

Những lời Đỗ hoàng hậu nói vừa rồi lại văng vẳng bên tai.

“Hai mươi lăm năm trước, ta đã phạm một sai lầm tày trời, mưu hại Viên phu nhân lúc nàng sắp lâm bồn. Ta sợ, rất sợ nàng sẽ sinh ra một hoàng tử, lúc đó, nàng sẽ cướp đi ngôi vị hoàng hậu của ta, còn hài tử đó, nó sẽ cướp đi địa vị thái tử của Hạo nhi. Lập tức, ta sai một cung nữ hạ hồng hoa vào trong trà của nàng, vốn muốn hài tử của nàng chết trong bụng mẹ, lại không ngờ đẩy nhanh sinh kỳ của nàng. Nô tài hầu hạ nàng lúc đó nghĩ nàng sắp sinh, liền mời bà mụ đến đỡ. Nàng vì quá yêu thương đứa con trong bụng, liền gắng hết sức lực sinh ra nó, cuối cùng vì tiêu hao hết thể lực mà qua đời. Tất cả mọi người đều nghĩ nàng vì sinh khó mà chết, hoàn toàn không ngờ rằng tất cả là do hồng hoa của ta.”

“Kể từ ngày ấy, ta luôn lâm vào tự trách bản thân, ta không nên nhất thời để quỷ mê tâm hồn mà hãm hại nàng, cuối cùng để lại mầm họa về sau. Sau đó, hoàng thượng như thế nào liền sinh nghi, cho điều tra về chuyện này, ta sợ hãi, liền giết chết cung nữ kia, cứ nghĩ rằng việc này đến đây chấm dứt. Nhưng ta lại phát hiện, thái độ của hoàng thượng với ta ngày một lạnh nhạt, ánh mắt lại hiện rõ chán ghét. Ngay từ giây phút đó, ta đã hiểu rõ, hoàng thượng đã biết hết thảy, chỉ bất hạnh thay bản thân không có chứng cứ, không thể đem ta ra trị tội.”

“Vì tự bảo vệ mình, trong triều ta không ngừng mở rộng thế lực, cấu kết vây cánh, thậm chí chỉ cần giúp Hạo nhi an ổn ngồi trên ngôi thái tử, tương lai đăng cơ để vị là có thể bảo hộ cho kẻ làm mẹ hèn như ta. Nếu như Hạo nhi không thể thuận lợi đăng cơ, tương lai hai mẹ con chúng ta không cần nhắc đến, chỉ có bốn chữ vạn kiếp bất phục, ta dĩ nhiên hiểu rõ. Vì không muốn Hữu nhi dấy vào trường ân oán này, ta cắt đứt ra chán ghét hẳn, hy vọng có thể vì vậy mà trong tương lai, hoàng thượng có thể đối hẳn hạ thủ lưu tình.”

“Trong thiên hạ, có người mẹ nào không đau vì cốt nhục của mình, ta lạnh lùng với hẳn một phần, tâm ta lại thêm một nhát dao cắt. Biết bao lần ta vụng trộm đến Vị Tuyền điện nhìn hẳn, bao nhiêu lần suýt đã không kìm lòng được, muốn đem hẳn ôm chặt vào lòng ngực, bao nhiêu lần muốn nói với hẳn, mẫu hậu rất yêu thương hẳn Nhưng ta không thể, ta đã đem một đứa con để trước sóng gió nguy hiểm, ta không thể đẩy cả đứa con lại ra trước vực sâu không đáy.”

“Vì tranh đấu cùng hoàng thượng, ta đã lao tâm lao lực quá độ, cuối cùng vẫn thua trắng tay. Nhưng lại không phải thua trong tay hoàng thượng, mà lại thua trong tay đứa con ta đã âm thầm bảo hộ bấy lâu. Hoàng thượng, hẳn thực sự đáng sợ.”

Nghe xong những lời của hoàng hậu, ta đã đoán ra, Kỳ Hữu giết tiên đế chỉ vì một nguyên nhân, đó là hẳn đã phát hiện ra âm mưu của tiên đế. Như vậy, rốt cuộc âm mưu này còn lớn như thế nào? Chẳng lẽ từ đầu chí cuối, tiên đế chỉ lợi dụng Kỳ Hữu để tiêu diệt thế lực của Đông cung?

“Như vậy Hữu nhi đã trở thành một kẻ không thể thừa nhận nỗi đau của mình, không biết nó đang cô đơn biết bao a!”

Ta hiểu được ý tứ của Đỗ hoàng hậu trong câu nói đó, nỗi đau của Kỳ Hữu chính là tự tay đem mẫu hậu mình nhốt vào lãnh cung, tự tay đem ca ca ruột thịt của mình thôi đến tuyệt lộ, tự tay đem phụ hoàng của mình hạ độc. Những nỗi đau này, nếu là ta ta cũng không thể chịu đựng nổi. Hẳn từ nhỏ đã luôn khát

khao yêu thương của mẫu hậu, lại thủy chung không có được, phụ hoàng đem đến cho hắn một tia kỳ vọng, nhưng sau đó lại tự tay bóp chết tia kỳ vọng này. Mẫu thân lạnh lùng, phụ hoàng lợi dụng, hắn có phải hay không bị ai đến cùng cực?

Lặng lặng nhắm lại hàng mi, hồi tưởng đến ánh mắt không có lấy một tia hối hận của Vân Châu, trong khoảnh khắc này, ta liền bình tĩnh đại ngộ. Phong thư nặc danh kia rất có khả năng do chính Vân Châu gửi. Bởi vì nàng quá yêu Kỳ Hữu, tình yêu đó chỉ cần cho đi mà không cần nhận lại. Với ta, điều thật khó, rất khó chấp nhận.

“Ngày mai sẽ có người đem các nô tài của Phiên Vũ các phân phát tới các cung, người tính đi con đường nào?” Hàn Minh vô thanh vô thức đến bên cạnh ta, hai mắt ẩn chứa xúc cảm phức tạp, lại hàm chứa một tia chân thành. Lúc này gặp lại hắn, cảm giác xấu hổ khi trước đã hóa thành hư không, ta bình tĩnh đối diện hắn, khóe miệng vẽ thành một nụ cười nhẹ: “Người cảm thấy ta nên đi tới nơi nào?”

“Ta lặp lại câu nói cũ, nếu người muốn rời khỏi nơi thâm cung đại điện viện này, ta liền hướng hoàng thượng cầu người” Khẩu khí mặc dù lạnh lùng, nhưng đã có mấy phần mềm mỏng.

Ta như trước lắc đầu: “Hoàng thượng đã nhận định ta là người của Kỳ Tinh, không có khả năng thả ta đi, trừ phi ta đem thân phận thật sự của mình nói ra, nhưng nếu như vậy, ta càng không có khả năng rời khỏi nơi này. Tự bước vào hồng tường cao vạn trượng, số phận coi như đã định cả đời phải gắn liền cùng cung đình chi tranh, không thể thoát khỏi.”

“Vậy, người cam nguyện chịu khổ?” Hắn trầm mặc một lúc rồi đột ngột lên tiếng, đề cao vài phần âm lượng, vài phần lo lắng.

“Là đau khổ, là mệt mỏi, là bị thống, ta đều đã kiên cường bước qua, người cho rằng trên đời này còn có gì có thể ngăn cản ta?” Ta tươi cười đến lóa mắt, ánh mắt hắn nhìn ta loại toát ra một tia mê ly. “Nay trên thế gian này, ta đã mất đi một người có thể tin” Sự phản bội của Kỳ Tinh quả thực khiến tâm ta hoàn toàn nguội lạnh.

“Ta có thể ở bên cạnh người, thủ hộ cho người được không?” Những lời này cơ hồ hắn đã kìm nén rất lâu, khi thốt ra, thanh âm hiện rõ một tia run run. Ta lắc đầu cự tuyệt, ta không muốn lời thêm bất kỳ ai xuống nước nữa, đây là chuyện của ta, ta muốn bản thân mình tự thân hoàn thành.

Hắn bị thương cười, một nụ cười mà bao hàm biết bao cảm xúc: “Ai cũng đều có một người mà bản thân muốn bảo hộ, nếu người muốn bảo hộ Kỳ Hữu, vậy thì người, sẽ do Hàn Minh ta đây bảo hộ” Hắn nói vô cùng kiên định, khiến cho ta vô cùng sửng sốt, hắn có biết bản thân đang nói gì không?

“Hàn Minh!” Một thanh âm bén nhọn vang lên, quán triệt khắp đình viện tĩnh lặng khiến ta với hắn đồng loạt quay lại nhìn. Linh Nguyệt công chúa bước nhanh về phía chúng ta, trên mặt hỗn loạn bị thương cùng phần nộ. Ta thở dài, phiền toái tựa hồ lúc nào cũng đi theo ta.

“Ta tự hỏi bản thân gả cho người làm vợ, trước sau an thủ bốn phận, đối với ân oán của người, mẫu phi và Tam ca ta cũng không hề nhúng tay tham gia, thậm chí dốc hết sức lực, đứng trước mặt bọn họ nói tốt về người, thiếu chút nữa đã phải trở mặt với mẫu phi. Người lại không cho ta lấy một phần săn sóc, quan tâm. Hiện tại, người lại đem mọi quan tâm cấp cho nha đầu này, còn muốn bảo hộ nàng? Còn ta thì sao?” Nàng vô cùng đau đớn cất câu hỏi, toàn thân phủ một mảng bị thương, khiến cả ba người một phen bị thương tràn ngập.

Hàn Minh thủy chung chỉ nhìn nàng, nhất ngữ bất phát, trên mặt Linh Nguyệt chỉ còn nộ khí khó coi, ánh mắt uất giận của nàng dần chuyển hướng về phía ta, oán hận chỉ tay vào mặt ta: “Con tiện tỳ nhà người, câu dẫn tam ca bất thành, lại tới đây câu dẫn tướng công của bốn công chúa, người rốt cuộc muốn gì?”

“Câm miệng!” Hàn Minh quát lên một tiếng, đậm đặc lửa giận.

“Người bảo ta câm miệng? Ta thật sự không hiểu nổi, ả có điểm nào có thể sánh với ta, Hàn Minh người nói xem ả có điểm nào tốt hơn ta?” Linh Nguyệt càng nói càng kích động, điên cuồng nắm lấy vạt áo trước ngực của Hàn Minh.

Hàn Minh cũng không có phản kháng, chỉ yên lặng tùy ý để nàng xé rách vạt áo, dùng thanh âm kiên định mà hồi đáp: “Nàng so ra quả thật kém công chúa, không có khuynh thế mỹ mạo, cũng không có thân phận

cao quý, càng không thể đối đáp ta bằng chân ái như công chúa đã làm.”

“Vậy người vì sao ...” Tay nàng vẫn như trước, nắm chặt lấy vạt áo đã rách đến hỗn độn của Hàn Minh, thê lương cất tiếng.

“Bởi vì nàng ấy xứng đáng, xứng đáng để ta dùng cả phần đời còn lại để bảo hộ” Khi Hàn Minh đem những lời này thốt ra, ta và Linh Nguyệt đều một phen bị dọa. Tay của nàng dần buông lỏng, đầu cúi thấp, nhưng người vẫn đứng thẳng như thường, nhưng bởi vì nàng vẫn đưa lưng về phía ta, nên ta không thể thấy rõ biểu tình của nàng.

“Chẳng lẽ, ta không đáng để người yêu?”

Hàn Minh chuyển tầm mắt từ Linh Nguyệt sang ta, dùng ánh mắt bi thương nhìn ta, bên môi tràn ngập ý cười mờ mờ: “Ngay từ lần đầu gặp nàng, tâm của ta đều trao hết cho nàng, không còn bất kỳ chỗ trống cho ai khác.”

Một câu nói, đối lấy một cái tát của Linh Nguyệt. Bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng hít thở phập phồng. Ta nhìn thẳng vào ánh mắt thực sự nghiêm túc của Hàn Minh, tâm tình của ta lúc này chẳng có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt nổi. Đây là lần đầu tiên, hắn đứng trước mặt ta công nhiên thừa nhận tâm tư của mình. Ta trước giờ vẫn nghĩ, tình cảm của hắn đối với ta chỉ dừng lại ở mức tri ân ta đã cứu mạng hắn. Ai ngờ được, trong lòng hắn, tình cảm dành cho ta sớm đã thâm sâu như vậy.

Bây giờ đã là tháng chạp, đêm trừ tịch đang đến gần. Ngày này năm trước, tuyết rơi ngập đất, bốn phía chỉ có một màu tuyết trắng không tỳ vết, nhưng năm nay chỉ có gió bắc thổi về từng cơn, thổi vào tay áo lạnh buốt. Ta ngồi bên cạnh giếng, ra sức tẩy rửa xiêm y nặng trĩu, hai tay sớm đỏ bừng vì lạnh, thắt lưng cũng tê đến mức không đứng dậy nổi, nhưng ta vẫn như trước không ngừng cọ xát xiêm y trước mặt. Xiêm y này là của thái hậu nương nương, ta nếu tẩy không kịp sẽ bị phạt, không được ăn cơm chiều.

Sau khi Vân Châu mất, các nô tài ở Phiên Vũ các đều bị phân phát đi khắp nơi. Ta bị điều đến Thái hậu điện hầu hạ cho Thái hậu nương nương. Nghe nói, ngày ấy Tĩnh phu nhân từng có ý muốn điều ta đến Bách Oanh cung làm nô tỳ, chẳng qua Thái hậu nương nương lên tiến trước nàng một bước, nàng cũng không dám làm thái hậu khó xử, mới buông tay tha cho ta. Ta cũng hiểu được thái hậu vì sao chỉ đích danh chọn ta, nhất định là Hàn Minh đã khẩn cầu điều gì với bà, nếu không, ta nhất định phải ở chỗ Tĩnh phu nhân nhận bao nhiêu đau khổ. Ta không quên lần đó ở Bách Oanh cung, ta hung hăng tặng cho nàng một cái tát, ta không quên, nàng tất nhiên càng không thể quên.

Từ ngày đại nháo một trường với Linh Nguyệt, ta chưa từng gặp lại Hàn Minh, cũng tránh gặp mặt hắn. Có lẽ là tội lỗi, cũng có lẽ là khó xử.

Còn về phần Thái hậu, ngay từ lần đầu gặp mặt đã bắt đầu làm khó ta, ta không hiểu nổi nguyên nhân trong đó, chẳng lẽ vì ta từng là thị nữ của Vân Châu, nên bà đối với ta phá lệ đề phòng?

“Người nghe nói gì chưa, ngày đầu tiên của tháng giêng sắp tới, Hạ nhị quốc hoàng thượng đều đến Kỳ quốc để triều kiến hoàng thượng của chúng ta đó nha” Đạm Nguyệt – cung nữ đang cùng giặt áo với ta đột nhiên nói.

“Thật không?” Tuy nói nhưng ta vẫn không dừng động tác ở tay, tiếp tục hung hăng vò giặt.

“Đến lúc đó sẽ có một hồi thịnh yến a, nếu được đến đó nhìn một cái cũng là tốt rồi” Nàng thở dài một thán một hơi thật dài, tựa hồ vô cùng muốn đếm xem dù chỉ một lúc.

Ta vì những lời này của nàng mà dừng lại động tác ở tay, lập tức hỏi: “Cái gì mà thịnh yến?”

“Người còn không biết gì sao, Dục quốc hoàng hậu Linh Thủy Y, Hạ quốc hoàng hậu Trần Anh Phụng đều sẽ hiển vũ ở yến hội. Chúng ta là phía chủ nhà, cũng đưa ra Đồ hoàng hậu, Tĩnh phu nhân, Đặng phu nhân hiển vũ, ta chờ mong nhất cũng chính là vì vũ tư của Tĩnh phu nhân. Ta từng nghe người khác kể qua, vũ tư của nàng uyển nhược tựa thiên thủy lạc thần, lướt qua hồng trần vạn tượng, chỉ cần xem qua một lần, liền cả đời khó quên, Tĩnh phu nhân cũng là nhờ một điệu vũ “Hô toàn” mà được hoàng thượng sủng ái, một bước liền được phong làm phu nhân, nhận hết muôn vàn sủng ái.”

Sau đó nàng còn tiếp tục huyền thuyên điều gì nữa, ta cũng không còn có thể nghe thêm điều gì, chỉ biết được một điều, thịnh yến kia chính là mấu chốt. Ta dùng sức vẩy tay, xua đi những giọt nước còn đọng lại trên đó, chạy thẳng về phía Thái Hậu điện, để lại Đạm Nguyệt đang nhìn ta kinh ngạc không nói được gì.

Lúc ta thở hồng hộc chạy vào đến Thái Hậu điện cũng là lúc Thái hậu và Hàn Minh đang nói gì đó. Bà vừa thấy ta chẳng có quy củ gì mà tiến vào, sắc mặt liền trầm xuống: “Thái hậu điện là nơi nào mà nô tỳ nhà người có thể xông loạn vào?”

“Thái hậu nương nương về dạ yến tháng giêng này nô tỳ muốn”

“Không được” Người lên tiếng cắt ngang ta không phải là thái hậu mà chính là Hàn Minh, ta kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng có chút khó hiểu, hắn vì sao muốn ngăn cản ta?

Ta chăm chú nhìn hắn hồi lâu, thấy hắn không nói gì, liền hướng tầm mắt về phía thái hậu: “Nô tỳ muốn ở thịnh yến” câu nói của ta chưa nói hết, Hàn Minh lại một lần nữa hét lên “Không được” cắt ngang. Ta giận dữ, trừng mắt nhìn hắn, hắn giống như không thấy ánh mắt của ta, thản nhiên hướng thái hậu hành lễ: “Để thần mang nô tỳ không biết tuân thủ quy củ này ra ngoài.”

“Chậm đã” Thái hậu đột nhiên ngăn cản, tao nhả đi để trước mặt ta, thản nhiên nhìn từ trên xuống dưới: “Người nói tiếp đi.”

“Nô tỳ muốn ở thịnh yến hôm đó, vì tam quốc hoàng đế hiển vũ” Ta đón nhận ánh mắt của bà, không một tia nhút nhát, tự tin tràn ngập. Ta biết, giờ phút này nếu khí thế của ta có một tia sơ hở, nàng liền cự tuyệt ta.

“Chỉ bằng người sao?” Bà hình như vẫn chưa nhìn ta đủ, đi một vòng quanh người ta để đánh giá, ta cười nhạt đối mặt cùng ý kinh thường trên mặt nàng: “Nương nương, người trước tiên có thể xem vũ tư của ta trước, rồi quyết định cũng không muộn.”

19. Q.2 - Chương 19: Phụng Vũ Chấn Cửu Tiêu

Hôm nay chính là ngày đầu tiên của tháng giêng, ngoài trời tuyết trắng phủ thuần một mảng, những cành mai cô độc lẳng lặng cười.

Ta đem toàn bộ mái tóc đen tuyền búi hết ra sau đầu, lại chia tóc thành nhiều phần nhỏ, mỗi phần uốn cong thành một vòng tròn, đây là một kiểu búi khá thịnh hành thời Nam Tống, tên gọi là Phi thiên kết. Trên đỉnh đầu đội phụng hoàng kim quan, kim quan kia phối hợp cùng gương mặt trái xoan của ta vô cùng ăn ý, khiến ta càng hiển lung xinh đẹp, thật phiêu sái. Trên mặt điểm phấn trang nhã, lại khéo léo dùng bút họa mi, khiến đôi mắt ta càng thêm trong suốt, linh động. Trên thân khoác tấm áo được may bằng hồng lông thượng đẳng, hoa văn bách phụng triều dương, y phục đặc biệt vừa khí, lại mát lạnh nhẹ nhàng, tựa như cái lạnh chỉ từ tâm mà sinh, không phải xuất phát từ bên ngoài.

Tất cả những thứ trên người ta lúc này, từ trang phục đến trang điểm, búi tóc đều do một tay Thái hậu làm, trong mắt tất cả nô tỳ khác, đây là một vinh hạnh to lớn. Nhưng ta trái lại hiểu rõ, lần này điểm trang có nghĩa là trong tương lai, ta phải hoàn trả cho Thái hậu gấp bội, nó không phải là vinh hạnh, mà chính là một món nợ.

Từ ba ngày trước, hai vị quân chủ đứng đầu Hạ, Dục nhị quốc đã cùng hoàng hậu của mình tiến vào Kỳ quốc, được an trí tại Trung cung Kim Tường điện, mà hôm nay, lại chính là ngày thịnh yến diễn ra. Người trong thiên hạ sớm hiểu rõ, Hạ, Dục hai nước vốn đã quy thuận, thần phục dưới trướng Kỳ quốc, lần này đến đây cũng chỉ cốt yếu tiến cống trân bảo, cắt nhượng thành trì. Hiển vũ xét ra mà nói, cũng chỉ bất quá khí thịnh yến hôm nay phong phú sắc màu, phô bày thái bình chi thế của Kỳ quốc.

“Thái hậu nương nương nếu chúng ta không khởi hành đến Dương Tâm điện ngay có thể bị trễ” Đạm Vân tuy cố nhịn, nhưng vẫn khó khống chế được mà lên tiếng nhắc nhở, cá tính của nàng lúc nào cũng thế, vội vàng và dễ bị xao động.

Hàn thái hậu cười khẽ, đầu ngón tay của bà khẽ lướt qua búi tóc của ta, dần hạ xuống hai gò má, đầu ngón tay ấm áp không ngừng dao động chung quanh hai má: “Dạ yến hôm nay, ai gia chỉ mong chờ màn biểu

diễn của Tuyết Hải người.”

Ta im lặng ngồi trước bàn trang điểm, bắt gặp gương mặt hài lòng của thái hậu qua gương đồng trước mặt, quả thật quý bí, tà dị. Đột nhiên, một tay bà trượt xuống, khấp trệ cảm ta, khiến ta phải ngẩng cao đầu, bên tai vang lên tiếng của bà, lạnh lùng mà ra lệnh: “Lần này nếu có thể lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, người đừng quên chính ai gia là người đã ban cho người cơ hội nghìn năm có một này.”

“Nô tỳ nhớ rõ trong lòng!” Lực đạo của bà mạnh đến mức khiến ta vô pháp nói chuyện bình thường.

Bà vừa lòng mỉm cười, tay cũng bất chợt buông cảm ta, trên mặt sớm đã khôi phục thần sắc nhu hòa, quay đầu đối Đàm Vân phân phó: “Di giá Đường Tâm điện.”

Khi chúng ta đến Đường Tâm điện, thịnh yến sớm đã bắt đầu, Thái hậu yên lặng nhập tọa, không làm kinh động đến người khác. Chỉ thấy bà cúi đầu, khẽ nói gì đó vào tai Kỳ Hữu, hẳn ban đầu khẽ ngưng mắt trầm tư, nhưng sau đó cũng rất nhanh gạt đầu. Thái hậu mỉm cười nhìn về hướng ta, gạt nhẹ đầu, ý bảo Kỳ Hữu đã đáp ứng cho ta hiển vũ. Theo quy củ mà nói, một nô tỳ nhỏ bé hèn mọn như ta vạn vạn không có cơ hội xuất hiện trong đại yến long trọng này, đừng nói đến ra mặt độc vũ, nhưng Thái hậu lại có năng lực đem đến cho ta cơ hội này, ta thật rất ngạc nhiên, bà ta rốt cuộc đã nói gì với Kỳ Hữu?

Ánh mắt bất giác dời về phía bên tay phải hoàng thượng, nơi Dục quốc hoàng đế Liên Thành đang ngồi, mâu quang của hắn mờ hồ không rõ, nhưng vẫn tỏa sáng thanh nhã, nụ cười phong nhã tuyệt mỹ như trước thường trực bên môi, thỉnh thoảng lại nâng lên chung rượu quỳnh tương một ngụm uống cạn. Còn người đoan trang ngồi bên cạnh hắn chính là Linh Thủy Y, làn da trắng ngần, tư dung cao quý, nhan sắc đó, có thể khiến con cá trong nước quên bơi mà chìm lặn, có thể khiến chim trên trời quên bay mà rơi xuống, có thể khiến con nai chỉ một lần nhìn mà không kịp thốt lên tiếng tuyệt đại. Nếu ta nói với người khác, kẻ hủy tan nát dung mạo của ta chính là vị Linh Thủy Y đoan trang, dịu dàng này, ai sẽ tin đây? Nay nàng đã là nhất quốc chi hậu, có ai biết được nàng đã làm chuyện mờ ám với Liên Dận?

Lại chuyển mắt nhìn người ngồi phía bên tay trái hoàng thượng, là nhị thúc của ta – Hạ quốc hoàng đế, gương mặt không nhìn ra tuổi tác, nhưng hai bên tóc mai đã ngả bạc, đuôi mắt cũng đã có nếp nhăn. Hai mắt chăm chú nhìn Tĩnh phu nhân đang thanh thoát khỏi vũ giữa trung ương điện, bàn tay lại theo tiếng ca mà khẽ nhịp tấu, vô cùng hưởng thụ.

“Tuyết Hải à, lần này người như thế hiển vũ, có phải khấn trương lắm không?” Đàm Vân nhẹ túm tay áo ta, cất giọng hỏi.

“Có gì phải khấn trương, chỉ cần khiêu vũ bình thường thôi” Nghe nàng nói như vậy, xem ra nàng còn khấn trương hơn chính ta, thân thể còn run rẩy như vậy.

“Nhưng người là độc vũ a!” Nàng dùng sức lay cánh tay của ta, ý muốn nhắc nhở.

“Người yên tâm!” Nhẹ vỗ bàn tay đang túm chặt lấy ta, ý bảo nàng hãy thả lỏng, không cần quá lo lắng cho ta.

Các cung nữ xung quanh lúc này đang chăm chăm nhìn về phía Tĩnh phu nhân khiêu vũ, nàng hôm nay trang điểm xinh đẹp, hai tay mềm nhẹ lay động, dáng người yếu điệu, eo nhỏ dong đưa, bàn chân nhỏ nhắn liên tục nhẹ nhàng rướn cao, từng động tác một đều chừng mực, vừa đủ thể hiện vẻ đẹp hình thể, không háo thắng thể hiện dáng vẻ, các động tác cũng mạch lạc, gắn kết nhau. Dem toàn bộ nét đẹp của thân thể thể hiện trọn vẹn như vậy, nhất là nàng đang mang thai hai tháng, lại có thể khiêu vũ điệu mỹ như vậy, thật không khỏi khiến ta than thầm sợ hãi.

Cuối cùng, nàng dùng bước nhảy xoay liền bốn vòng để kết thúc điệu nhảy sở trường “Hồ toàn vũ”, chiếm được sự ủng hộ của cả sảnh đường, những tiếng vỗ tay vang lên khắp bốn phía, hồi lâu vẫn không dứt. Nàng cũng hài lòng mà thi lễ với đám đông một cái, rồi lui về bàn của mình.

“Hạ, Dục nhị quốc chủ không biết cảm thấy màn biểu diễn của ái phi trầm như thế nào?” Kỳ Hữu đạm cười mà hỏi hai vị hoàng đế, cuối cùng đem ánh mắt đặt trên người Tĩnh phu nhân, nhu tình tỏa ra tứ phương.

“Ta là lần đầu được xem một điệu vũ hồi phong điệu tuyệt như vậy, khiến lòng lay động không ngớt. Hoàng thượng thật sự hảo phúc khí, có được một phi tử tài mạo song toàn như vậy” Hạ quốc hoàng đế tận lực khen ngợi.

Đối lập với sự tán thưởng đó, Liên Thành lại đặc biệt đậm mạc, chỉ nói một câu: “Không sai.”

“Xem ra Dục quốc quốc chủ xem vẫn chưa thỏa mãn, như vậy liền để ai gia đề cử một nữ tử hiền vũ” Thái hậu thanh thanh giọng, cất tiếng, từ phụng ngai đứng dậy, thanh âm vang dội bốn phía. Nhắc đến khiêu vũ chúng ta không khỏi nhắc đến Triệu Phi Yến, người này cũng có thể sánh ngang tầm. Nàng là vũ giả xuất sắc nhất ai gia từng gặp qua trong đời, hôm nay sẽ mang đến cho nhị vị quốc chủ một màn kinh thiên chi vũ – Phụng vũ cửu thiên”.

Ta từ vạt áo lấy ra một kiện cẩm khăn màu son, nhẹ nhàng mở ra, sau đó che lên nửa mặt. Đạm Vân dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hành động này của ta, định mở miệng hỏi nguyên do, lại nghe thấy Thái hậu truyền ta tiến vào chính điện, ta liền nhanh nhẹn bước vào, bởi vì ta dùng chân trần mà đi trên nền đất nên một trận hàn ý lãnh lẽo từ lòng bàn chân lan tập đến toàn thân.

Khi ta đã đứng ở trung ương chính điện, bước vào tư thế chuẩn bị cho điệu vũ Phụng vũ cửu thiên chờ đợi tiếng đàn vang lên cũng là lúc nghe thấy một tiếng chén rượu rơi xuống. Im lặng mà nhìn, liền bắt gặp ánh mắt bất khả tư nghị của Liên Thành đang ngồi đối diện, vừa kích động, vừa nghi hoặc. Ta liền thu hồi ánh mắt của chính mình.

Tiếng đàn chợt vang, tay ta bắt đầu vươn lên, hai ống tay áo dài buông lỏng, khinh diệt phiêu trần, vũ lộ cùng gió. Động tác thoảng nhẹ đi một chút, nhanh chóng dồn toàn lực xuống đầu ngón chân, khéo léo xoay người nhảy lên, dễ dàng xoay ba vòng trên không trung rồi vững vàng đáp đất. Hai chân vừa chạm đất liền nhẹ nhàng chuyển, bước đi như bay, gắn kết không kẽ hở, lại yếu diệu đa sắc, nhẹ nhàng mà vững vàng. Nhưng mỗi khi lấy đà bay lên rồi đáp xuống, ta lại không khỏi bắt gặp ánh mắt của Liên Thành khiến tâm ta run lên, suýt chút đứng không vững, may mắn kịp hoàn hồn, không làm ảnh hưởng đến toàn cục.

Nghe tiếng đàn đang đến cao trào, ta ngửa đầu về phía sau, thuận lực tung bay tay áo khiến cho dải hồng lẳng nấp trong hai ống tay này giờ được tung ra, nhanh chóng móc nó lên xà trụ của đại điện, song lẳng giao triển. Bàn tay mềm mại nắm chặt, ngưng khí nơi đan điền giãy lắt, mượn lực mà bay lên, vọt cao giữa không trung. Dùng thất lưng làm tâm điểm của điệu vũ, toàn thân buông lỏng, tựa như hồng nhạn phiến phi, bước chậm trên từng đám mây, thân nhẹ như phi yến, làn váy theo gió phiến nhiên bốn phía mà phi vũ. Như phiêu tiên trôi dạt đến trần thế, bỗng nghe được tiếng đàn nín bật, ta liền thu lại hồng lẳng, khiến nó xoay tròn ba vòng trên không trung, chân lại xoay tròn điệu vũ bốn vòng. Đến lúc tiếng đàn quán triệt, mạnh mẽ như một hồi kết, ta nghiêng người hết sức có thể, liên tục xoay tròn chín vòng trong không trung, thể như tạt phong. Đây chính là cảnh giới tối cao nhất của Phụng vũ của thiên – Cửu toàn vũ.

Khi thể lực của ta hầu như tiêu hao hết, nhẹ nhàng đáp xuống đất, lấy tư thế phụng hoàng vươn cánh kết thúc vũ khúc, không một tiếng ủng hộ, trầm trồ hay khen ngợi, xung quanh một mảng yên tĩnh. Ta vụng trộm đảo mắt bốn phía, cuối cùng liếc nhìn Kỳ Hữu một cái. Hắn lúc này đã rời khỏi chỗ ngồi, đứng thẳng mà nhìn ta, trong ánh mắt lóe lên một tia đau lòng khó hiểu, chống lại ánh mắt của hắn, đôi mắt ta lúc này đã mở mịt một tầng thủy khí.

Hắn đột nhiên bước về phía ta, nhưng so với hắn, đã có một người còn nhanh hơn, bước đi như bay đến trước mặt ta, nhanh chóng lật tung khăn che trên mặt ta, người đó là Liên Thành.

Ánh mắt của hắn vốn dĩ kích động, lại nhanh chóng chuyển thành ảm đạm, mà phần đau xót trong mắt Kỳ Hữu cũng đột nhiên tan biến, hai mày nhíu chặt, chăm chú nhìn ta.

“Hoàng thượng, ta có một yêu cầu quá đáng” Liên Thành đột nhiên nắm lấy tay ta, quay đầu lại nhìn Kỳ Hữu: “Ta muốn nữ nhân này.”

Kỳ Hữu mỉm cười: “Ngài đang muốn nữ nhân của trẫm?” Kỳ Hữu từ trên cao bước xuống, bước qua tầng tầng lớp lớp kim giai mà đến trước mặt ta, đem ta kéo vào lòng. Đồng thời, Liên Thành cũng buông lỏng bàn tay đang bị hắn nắm chặt. Tựa vào lòng Kỳ Hữu, ta hoàn toàn cứng đờ, cảm giác quen thuộc này phút chốc lan tỏa khắp toàn thân, như thế nào tưởng tượng được, ta vẫn có ngày được tựa vào vòng tay vừa rộng, vừa mạnh mẽ, lại ấm áp này.

“Nàng là phi tần của hoàng thượng sao?” Liên Thành thoảng nhãn mặt, thần sắc kinh ngạc chợt lóe.

“Đương nhiên, nàng là Tuyệt tiệp dư của trẫm” Cánh tay Kỳ Hữu lại tăng thêm mấy phần lực đạo, đem ta ôm chặt vào lòng, bàn tay cuộn lại thành quyền, ánh mắt kiên định, không cho người khác có lấy một cơ

hội hoài nghi.

Liên Thành liếc mắt nhìn ta một cái thật sâu, chua xót cười, biểu tình cũng dịu đi: “Thứ cho ta đã đường đột.”

Trên gương mặt quan ngọc nhả nhận của Kỳ Hữu mang theo một nụ cười nhạt xuân phong mộc nhân, chỉ có ta nhận ra mâu trung của hần ẩn hiện mũi nhọn cùng hàn ý lãnh khốc. “Ái phi của trẫm có kỹ thuật nhảy khuynh thế tuyệt mỹ, khó tránh khiến Dục quốc quốc chủ luôn bình tĩnh tự giữ lại có thể động dung” Dư quang của hần miết qua người ta, bỗng dưng thêm lạnh. Vì ánh mắt đó của hần, bàn tay ta cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Cảm giác mạnh mẽ như vậy, khiến ta chỉ có thể nhìn mà không thể động đậy mảy may.

“Trẫm mệt rồi, phải lui về tắm cung trước, mọi người cứ tiếp tục” Thần sắc sắc bén vừa rồi đột nhiên liễm khởi, thần nhiên cười nói, cũng không chờ mọi người kịp phản ứng, liền trước mặt mọi người nắm chặt tay ta, kéo ta rời khỏi Đường Tâm điện.

Bên ngoài tuyết đông vẫn chưa tan, một màu trắng xóa bao phủ cung tường, lầu các, những phiến lá rụng, những bậc thêm đá. Nhưng trên người ta chỉ độc kiện quần áo đơn bạc, gió lạnh từng đợt thổi tung áo lụa mỏng manh trên người, phi vũ phiêu dật. Nhưng ta vẫn chưa hề cảm giác được cái lạnh, bởi vì bàn tay của ta đang được bàn tay to lớn, ấm áp của Kỳ Hữu nắm chặt, tươi cười vẫn thật sâu trên mặt, nhưng chỉ có ta biết được, nụ cười này che giấu bao nhiêu mất mát.

“Đạp tuyết đã vô ngần, hồng y diệp xích túc” (Chân đi trên tuyết không để lại dấu vết, một thân hồng y cũng chân trần). Một tiếng khinh ngâm khẽ gọi ta về với thực tại, ta dừng mọi suy nghĩ, quay lại nhìn Kỳ Hữu. Ngẩn ngơ một lát, ta chợt nhận ra bản thân đang đi chân trần trên tuyết mà không hay không biết, cảm giác lạnh lẽo truyền từ bàn chân đến khắp toàn thân, rốt cuộc cũng cảm giác được cái lạnh, không khỏi rùng mình một cái.

Hần đột nhiên buông tay ta ra, một cảm giác mất mát nồng đậm đột nhiên xuất hiện, nhưng lại thấy hần đột nhiên khom người, choàng tay qua người ta ôm dựng lên, rất nhẹ nhàng, ta cũng không khỏi đưa tay choàng qua cổ hần, ngạc nhiên nhìn cử chỉ này của hần, không biết phải làm sao.

Thần sắc của hần vẫn rất trầm tĩnh, nhưng lại có phần đắm chiêu: “Làm thế nào lại giống nhau như vậy” Ngữ khí tuy lạnh nhạt, nhưng lại đủ kéo ta vượt khỏi thời gian, quay về một khoảng không gian xa xôi nào đó, lại hàm chứa vô hạn hoang mang.

Lại ngẩng người thêm một lúc, trầm ngâm suy nghĩ về hàm ý của câu nói đó, nội tâm xuất hiện trăm mối suy tư ngổn ngang, nhất thời khó mà thừa nhận. Chỉ có thể cuộn mình vào lòng hần, hưởng thụ thời khắc này, hưởng thụ loại ấm áp dành riêng cho ta, nước mắt lặng lẽ lướt qua gò má. Hần cuối cùng nhìn ta: “Vì sao lại rơi lệ?”

Ta không nói, chỉ chậm rãi nhắm lại đôi mắt, lại nghe giọng nói trầm thấp, ôn nhuận của hần truyền xuống đỉnh đầu: “Bất luận lúc trước nàng là người của ai, kể từ bây giờ trở đi, nàng là người của trẫm” Thanh âm ẩn chứa cả ẩn nhẫn lẫn cảnh cáo, ta biết trong lòng hần vẫn coi ta là gian tế của Kỳ Tinh, đối với ta vẫn cảnh giới như trước.

“Kỳ Hữu” Ta khẽ gọi thành tiếng, đột nhiên cảm giác được cước bộ của hần dừng bật, thân thể thoáng cứng đờ một khắc, nhưng rất nhanh dịu xuống, tiếp tục bước về phía trước. Hần có biết ta muốn nói thế nào, muốn nói cho hần biết rằng, ta chính là Phúc Nhã. Người người đang ôm trong lòng lúc này đây, chính là Phúc Nhã a!

Nội tâm nổi lên một trận bi ai, nhịp tim cũng trở nên lộn xộn, lại nghe vang vọng nơi tai nhịp tim ổn định của hần, trong đầu tức khắc lại trống rỗng.

Khi ta tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên long sần của hoàng thượng, liền lập tức ngồi bật dậy, dùng án mắt khó hiểu nhìn về phía Kỳ Hữu đang ngồi phê tấu sơ nơi long án đối diện, hần mỉm cười nói: “Người đã tỉnh.”

Ta xấu hổ muốn bước khỏi giường, nhưng hần lại tiến tới, giữ ta lại, trong lúc ta vẫn đang ngồi ở mép giường như vậy, hần lại ngồi xổm xuống đất làm ta một phen căng thẳng, nuốt nước miếng, khẩn trương nhìn hần: “Hoàng thượng, ta”

“Về sau người liền bồi bên người trầm có được không?” Bàn tay hắn khẽ vuốt qua những cọng tóc rũ trước trán ta, ánh mắt tỏa ra nhu tình vô hạn, nhưng ta biết rõ, người hắn đang nhìn là Phúc Nhã, không phải ta.

Chuyện này quá đổi nực cười, chẳng thể nào nực cười hơn, ta chẳng phải chính là Phúc Nhã đây sao? Một trận chua xót dừng mãnh tiến vào tận tâm can, ta mấp máy môi: “Hoàng thượng, kỳ thật ta chính là ...”

“Ta biết, ta dĩ nhiên là biết” Hắn đột nhiên cắt ngang, không cho ta tiếp tục nói.

“Ngài biết cái gì?” Ta kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn hít thật sâu một ngụm khí lạnh, sau đó mới chậm rãi nói ra, âm thanh trầm thấp: “Người là người của Kỳ Tinh, nhưng ta không quan tâm. Chỉ cần từ giờ trở đi, người thật tâm bồi bên cạnh trầm, trầm sẽ không quan tâm bất kỳ chuyện gì trong quá khứ của người.”

Ta cười sâu thẳm, bàn tay vươn ra, nắm lấy bàn tay trái của hắn đang đặt trên người ta, nhẹ nhàng nắm lại, cảm giác hắn run rẩy đến rõ ràng: “Hoàng thượng, từ nay về sau hãy để nô tỳ ở bên cạnh làm bạn cùng ngài, nô tỳ sẽ không để ngài phải cô đơn nữa.”

Hắn kinh ngạc nhìn ta, thần sắc mê mang khó hiểu, nhưng vẫn cúi đầu xuống, khẽ tựa đầu vào đùi ta, hết như một đứa trẻ đang bị thương. Ta đưa tay, nhẹ nhàng vuốt qua gương mặt với những đường nét rõ ràng của hắn. Đã lâu lắm rồi, ta không được cảm nhận Kỳ Hữu một cách chân thật như thế này. Có lẽ, để hắn nhận ra ta là Phúc Nhã, ta vốn không cần phải nói ra, phải, ta tuyệt đối ta sẽ không nói cho hắn biết thân phận của mình.

Chúng ta vẫn ngồi lặng yên như vậy, hưởng sự thời khắc yên tĩnh này, trong lòng ta đột nhiên xuất hiện một ý tưởng quá đổi thiên chân: Nếu ta và hắn có thể mãi dựa vào nhau như thế này, gắn bó với nhau, sóng vai nhau ngủ thì hạnh phúc biết bao. Nhưng ta biết, đây chỉ là một hy vọng xa vời, cho dù hắn nhận ra người trước mặt hắn lúc này đây là Phúc Nhã, hắn cũng không thể thuộc về riêng ta, hắn nay đã là nhất triều quân chủ, nhất đại đế vương, vốn đã không có khả năng độc sủng riêng ta.

Hắn vẫn như trước tựa vào chân ta, tựa hồ đã ngủ, ngủ đến thực an tường, hai chân ta lúc này đã tê đến chết lặng nhưng vẫn không dám mảy may động đậy, sợ quấy rầy giấc ngủ say của hắn. Màn đêm sớm đã buông xuống, chu môn cũng đã đóng chặt, ngăn cản từng đợt gió bắc từ ngoài tràn vào. Cảnh sắc ngoài trời phản chiếu trong mắt ta qua khung cửa sổ, tuyết tựa hồ đang rơi. Thi húng đột nhiên tràn ngập trong tâm, ta khẽ ngâm: “Dạ thâm tri tuyết sâu, thời văn chiết trúc thanh” (Đêm dài biết tuyết rơi cũng nhờ nghe tiếng trúc gãy).

“Hoàng hậu nương nương, người không thể vào trong ...” Bên ngoài truyền đến thanh âm đã cố gắng đè thấp của tổng quản công công, ta run lên, thế nào lại quên mất chuyện hôm nay bản thân đã làm kinh động thế nào, nếu để hoàng hậu nương nương thấy ta ở trong tấm cung của hoàng thượng, tương lai nguy cơ sẽ không nhỏ.

Kỳ Hữu đột nhiên mở mắt khiến ta một phen nhảy dựng lên. Hắn là bị thanh âm bên ngoài đánh thức, hay là căn bản không hề ngủ? Hắn nhẹ nhàng tựa đầu vào đùi ta một hồi lâu rồi mới ngẩng đầu dậy, dùng thanh âm hữu lực nói: “Cho nàng tiến vào!”

Ta vừa nghe hắn lên tiếng đáp ứng, liền sợ hãi, từ long sàng nhảy dựng lên. Hai chân vốn đã mất đi tri giác, lại mơ hồ cảm thấy đau nhè nhẹ từng trận, run rẩy đến khó chịu, huống hồ, ta vẫn đang đứng trên đôi chân trần.

Sau khi chu môn mở ra, Đỗ Hoàn một thân phục sức hoa mỹ bước vào, trên vai vẫn đọng lại mấy bông tuyết chưa tan. Mà Kỳ Hữu lúc này cũng đã khôi phục khí độ vương giả, ngạo nghễ ngồi bên giường, bề ngoài nhìn nằng.

“Hoàng thượng, như thế nào lại để một nô tỳ ty tiện bước chân vào Dưỡng Tâm điện!” Nàng thoáng có chút kích động, tay run run chỉ vào mặt ta.

“Trầm đã nói qua, nàng là Tuyết tiếp dư” Hắn dùng ánh mắt sắc bén đảo qua nàng, lại quay qua nhìn ta, ánh mắt thoáng ý cười.

Đỗ Hoàn nghe rõ ý hẩn như vậy, nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể uất giận nhìn ta hồi lâu, khuôn ngực phập phồng chứng minh giờ phút này đây vô cùng phần nộ. Ta cúi đầu, không dám và cũng không muốn nói, nhiều lời cũng chỉ khiến thành kiến của nàng với ta càng sâu thêm.

“Hoàng hậu tìm trẫm có chuyện gì?” Hẩn nhẹ nhàng sửa sang lại long bào có phần lộn xộn khi ngủ trên đùi ta, ngữ khí lạnh nhạt.

Hoàng hậu không nói, chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, ánh mắt của nàng đang bảo ta lui ra ngoài. Ý thức được không khí lúc này vô cùng cổ quái, ta thức thời thì lễ lui ra, Kỳ Hữu cũng không nói gì thêm. Xem ra, hẩn và Đỗ Hoàn cũng có những bí mật không muốn bị người khác nghe thấy.

Ta chân trần bước đi trên hành lang gấp khúc thấm lạnh, phóng mắt nhìn tuyết rơi trên nền trời đêm đen kịt. Lúc ở chính điện, Liên Thành có phải hay không đã nhận ra ta? Dù sao, vũ khúc “Phụng vũ cửu thiên” của ta chỉ có duy nhất một người từng được xem qua, hẩn thật sự có thể nhận ra ta chỉ bằng một điệu vũ sao? Nhưng nếu hẩn thật sự nhận ra ta, hẩn sẽ làm sao? Là buông tay đem ta giao cho Kỳ Hữu, hay sẽ tố giác thân phận của ta, làm cho người trong thiên hạ đều biết rằng Kỳ Hữu từng cấu kết với Hạ quốc đào vong công chúa? Như vậy mọi người đều biết được mọi âm mưu, dã tâm của Kỳ Hữu khi xưa, Kỳ Hữu sẽ phải xử lý thế nào?

Có lẽ do ta suy nghĩ quá mức nhập thần, đi không nhìn đường đến mức đâm vào một “bức tường” cứng rắn, ta hô đau một tiếng, ngửa đầu nhìn gương mặt của “bức tường” mình vừa đụng phải, sắc mặt lập tức biến đổi, lộ vẻ sầu thảm.

“Đây chẳng phải người vừa múa một khúc Phụng vũ cửu thiên – Tuyết tiếp dư đây sao?” Trầm thấp cười vài tiếng, nghe một câu mang dụng tâm kín đáo của nhị hoàng thúc, trong lòng không khỏi chấn động. Hít sâu một hơi, khôi phục về bình thường: “Tham kiến nhị vị quốc chủ.”

Tận lực né tránh ánh mắt có chút đăm chiêu của Liên Thành, chỉ thấy nhị hoàng thúc đột nhiên cười to, phá lệ cuồng vọng, tiếng cười không ngừng qua lại, phiêu đảng giữa những đoạn hành lang gấp khúc, phá lệ chói tai. Tâm ta mỗi lúc một căng thẳng, chẳng lẽ hẩn đã phát hiện?!

“Thật sự khó có thể tưởng tượng, chỉ một nữ tử bình thường thế này lại có thể múa nên một vũ khúc như vậy, hiếm thấy, hiếm thấy.” Hẩn quay đầu nhìn sắc mặt khác thường của Liên Thành, “Cũng khó trách Dục Quốc quốc chủ ở điện thượng rơi vào thất thổ.”

Ta kim lòng không đành, nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai là vậy. Liên Thành lúc này thần sắc phức tạp, ánh mắt biểu lộ nỗi khổ, ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm ta không chuyển, cất tiếng: “Kỳ Quốc hoàng đế thật sự là hưởng hết tề nhân chi phúc.” Lời này nói ra, rõ ràng có thâm ý khác.

Âm thầm đoán ra hẩn nói lời này có mục đích riêng, cũng đã thấy hẩn lướt qua ta, ngênh ngang mà đi. Mà nhị hoàng thúc cũng khinh miệt cười, tùy theo hẩn mà rời đi. Lúc ta và Liên Thành gần nhau nhất – lúc hẩn lướt qua ta cũng là lúc tinh tường nghe thấy một tiếng hừ lạnh từ xoang mũi hẩn truyền ra. Ta đứng chết trân tại chỗ, thật lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn, mãi đến khi Kì Tinh xuất hiện, nhìn cái khí thế âm trầm trên mặt hẩn, ta nhất thời không thể mở miệng nói chuyện.

“Chúng ta lại đi uống một chén đi.” Thanh âm của hẩn bình thản, nghe không ra cao thấp phập phồng, ta gọi lên ý cười trên môi, “Hảo.”

Lại là Cẩm Thừa điện, lại là một bàn thức ăn, lại là hai ta ngồi đối diện, chỉ tiếc sớm đã không thể cùng nhau nâng cốc tâm tình như ngày đó. Hẩn uốn liền ba chén rượu, sau vẫn ôm cái chén không khư khư, thủy chung không nói lời nào. Mà ta cũng lẳng lặng ngồi, đắm chìm trong bầu không khí quý dị, cũng không có ý định phá vỡ nó.

“Nha đầu.....” Hẩn đột nhiên nâng chén kính ta, “Thực xin lỗi, ta đã lợi dụng sự tín nhiệm của người đối với ta.” Một ngụm uống cạn, lại rót một chén, rồi lại giơ lên kính ta, “Thực xin lỗi, ta đã hại chết Văn Châu.”

Ta nhìn hẩn, cười thành tiếng, thanh âm châm chọc. Ngày đó cho ta một đao, nay lại đến nói với ta hai câu “thực xin lỗi”, hẩn nghĩ chỉ cần như vậy, những việc hẩn đã làm có thể được bù đắp hết thấy sao? Ta vì chính mình rót một ly rượu nhạt.

“Xú tiểu tử.....” Ta nhẹ nhàng nâng chén, lần này lại gọi hắn là xú tiểu tử, chỉ cảm thấy hết thấy đều đổi thay, “Cám ơn ngươi, lúc ở Âm sơn đã đồng ý buông tha Liên Thành.” Ta uống cạn, rượu vào bụng nóng rực, hết như bị hỏa thiêu, lại tự rót thêm một ly, “Cám ơn ngươi, đã cho ta một vết thương nặng nề như thế này.”

Ta uống cạn, sau đó, cầm chén rượu nâng lên, thả lỏng để nó rơi xuống, tiếng vang quanh quẩn nội cung. Ta thản nhiên đứng dậy, xoay người rời đi. Mới đi được hai bước, hắn đã gọi ta. “Phan Ngọc, từ nay về sau, chúng ta không ai nợ ai.”

Vừa nghe hắn nói những lời này, ta lập tức xoay người, khoe miệng gọi lên một nụ cười kiêu nhiên, “Đã như vậy, ta có thể yên tâm.” Chống lại ánh mắt của hắn, lòng ta chợt run sợ, tận lực dồn sức trên gương mặt để ý cười thật tự nhiên, cuối cùng, vẫn là xoay người ly khai Cẩm Thừa điện, không hề lưu luyến.

Ta một đường độc lai mà đi, cũng không biết bản thân đã đi đến nơi nào, chỉ biết một điều – bản thân đã chẳng còn sức bước tiếp, liền ngồi xồm xuống, hai bàn tay trắng xanh đặt trên nền tuyết lạnh lẽo, để tuyết mặc sức khiến hai tay đông lạnh.

Hai tay nâng lên một cụm tuyết trắng, chăm chú nhìn thật lâu. “Tuyết tự mai hoa, mai hoa tự tuyết, tự hòa bất tự đô kì tuyết” (Tuyết giống như hoa mai, hoa mai cũng giống như tuyết, cả hai tuy khác nhau nhưng chẳng phải đều đẹp đến kỳ tuyết sao). Ngâm hoàn ta liền nở nụ cười, tuyết, mai, vốn là không nên giống nhau, càng không thể xưng tuyết.

“Phan Ngọc!” Hàn Minh đột nhiên xuất hiện, làm cho ta giật mình, hắn lớn tiếng như vậy, còn gọi ta là Phan Ngọc, vạn nhất làm cho người khác nghe được thì làm sao bây giờ.

“Người như thế nào lại một mình ở chỗ này? Thái Hậu đang chờ ngươi trở về.” Trong mắt hắn ẩn hàm gấp gáp, xem ra thanh âm cũng đã cố ý đè thấp.

Ta giật giật khoe môi, cười rộ thành tiếng, hắn bị tiếng cười của ta làm ạc danh kỳ diệu, ta chỉ cất tiếng khàn khàn nói: “Ta không biết đường về.”

Hắn kinh ngạc nhìn ta, xem xét một lúc lâu, vẻ mặt biến đổi, cười khê thành tiếng, sau lại quay đầu, đưa lưng về phía ta, ngồi xồm xuống, “Người không phải không biết đường về, chỉ là, ngươi đã vô pháp đi hoàn con đường này.”

Ý cười trên môi liếm đi, nhìn thân mình to lớn của hắn, hai vai dày rộng, suy nghĩ một phen bách chuyển. Lại nghe hắn mở miệng: “Nếu con đường này khó đi như thế, liền để ta công ngươi đi qua.”

Khê cắn đôi môi, do dự một lát, cuối cùng vẫn là nằm úp sấp lên lưng hắn, để hắn công ta bước đi trên con đường dài đằng đẵng này. Con đường này thật sự rất khó đi, huống hồ ta còn là chân trần mà đi, thật sự vô lực cố sức. Hãy để ta ích kỷ một lần, được mong muốn sống ích kỷ dù chỉ một lần, ta muốn có ai đó giúp ta đi hoàn đoạn đường này, những lúc ta mệt có thể giúp đỡ ta, những lúc ta đau có thể an ủi ta.

“Hàn Minh.....” Ta khinh gọi một tiếng, “Ta có thể tin tưởng ngươi không?” Sự phản bội của Kỳ Tinh sớm đã khắc vào tâm khảm, nhưng một vết đao cắt vào tâm ta, thật sâu, ta không thể chịu đựng việc một ai đó lại cho ta thêm một đao.

Hắn không trả lời ta, tiếp tục cùng ta đi về phía trước, bước đi như có một tiết tấu muôn thuở. Ta nghiêng đầu, ngắm bầu trời đầy tuyết bay, thì thào hỏi: “Vì sao tuyết không có màu sắc, ngươi biết không?” Ta buồn bã cười, “Ta vẫn nhớ rõm có một người từng nói với ta, tuyết vốn có màu sắc, chỉ vì nó bị thương quá đau, nên đã quên mất màu sắc của mình.” Thực ngốc, thực xuẩn, một câu tự hỏi tự đáp, ngay cả ta cũng cảm thấy buồn cười.

“Hàn Minh, tên của ta là Phúc Nhã.” Đây là lần cuối cùng ta tín nhiệm một người, cho nên ta đem thân phận chân thật của chính mình nói ra. Có lẽ, ta có thể đoán được Hàn Minh rồi cũng sẽ như Kỳ Tinh, vô tình mà giẫm lên tín nhiệm của ta. Chẳng qua ta muốn cấp cho chính mình một cái hy vọng, hy vọng tại hoàng cung đầm máu còn có người ta có thể tín nhiệm. Nếu sống trên đời mà không có lấy một người để tín nhiệm, quả là một việc đáng buồn cỡ nào a.

20. Q.2 - Chương 20: Phúc Thọ Lãnh Tranh Phong

Ngày hôm sau, ta được tổng quản thái giám hầu hạ ở Dưỡng Tâm điện – Từ công công đưa đến Hiệt Phương viện, nơi này hiện đã có hơn mười vị tiếp dư cùng ở, chân đi theo hần, đầu ta có chút nặng nề, chắc hẳn là vì hôm qua bị phong hàn, khiến cho hôm nay một chút tinh thần cũng không vực dậy nổi.

Bách hoa điều linh, nở rộ rồi hôm nay cũng tàn úa, một trời mây trắng ảm đạm, gió lạnh vượt qua từng cơn, thiên địa một màu, từ cửa sổ nhìn ra, một màu trắng phủ đầy. Sương ngoài cửa trong veo hết ánh mắt của các tiểu cô nương, phá lệ trong suốt, khiến ta có cảm giác rằng có rất nhiều đôi mắt dõi theo ta, linh động, đáng yêu.

“Các vị tiểu chủ, vị này là Tuyết Tiệp dư.” Từ công công chính là qua loa giới thiệu thân phận của ta, sau liền dẫn ta đi về hướng đông, đến sương phòng cuối đường.

Vừa đẩy cửa liền ngửi được một mùi tro bụi nồng đậm, phá lệ gay mũi. Từ công công lấy tay huy huy trước mặt, “Tiểu chủ, người chịu khó ở đây ủ khuất mấy ngày, đợi sau Hoàng Thượng triệu người thị tẩm, tấn phong phi tần.”

Ta vì ngửi phải một phen tro bụi, ho nhẹ vài tiếng, lại từ trên cổ tay tháo xuống một vòng ngọc phỉ thúy, đưa cho Từ công công, “Về sau còn phải nhờ vào công công ngài.” Hần nguyên bản đẩy qua đẩy lại không muốn nhận, nhưng vừa nghe lời này, liền cười meo meo nhận lấy, vụng trộm nhét vào trong ngực, “Chốc nữa nô tài sẽ tìm một nô tỳ tay chân lanh lẹ một chút, đến để hầu hạ tiểu chủ.”

Ta mỉm cười tiến bước Từ công công, sau đó liền nhẹ ngồi trên chiếc ghế gỗ đầy bụi, một tay tựa trên bàn, chống trán, thật sự mệt chết đi được. Toàn thân giống như sắp vụn, rất muốn lên giường hảo hảo hưởng thụ một giấc ngủ, lại không thể bình yên nhắm mắt, trong đầu toàn là những chuyện phát sinh mấy ngày nay.

Kỳ Tinh lợi dụng, Vân Châu ra đi, Thái Hậu tỏ ý tứ cảnh cáo, cùng với âm mưu không muốn ai biết của tiên đế kia, còn có..... sự áy náy của ta đối với Hàn Minh. Bởi vì, từ hôm qua, từ lúc đáp ứng để hần công ta đi hết con đường kia, ta đã bắt đầu lợi dụng hần. Lợi dụng quan hệ của hần cùng Thái Hậu, lợi dụng giao tình của hần cùng Hoàng Thượng, cho nên, ta thản nhiên thừa nhận thân phận của mình với hần, tất cả cũng chỉ vì khiến cho hần tín nhiệm ta. Ta cũng không lo lắng hần sẽ đem thân phận của ta công chư hậu thế, bởi vì hần không có lý do gì. Có lẽ..... cho hần biết nhiều một chút, liền có thêm 1 phân tín nhiệm của hần đi.

Ta thở dài, cơn đau đầu càng thêm lợi hại, ta nghĩ..... Ta thật sự là bị bệnh, đột nhiên, ta cảm thấy vai phải bị ai đó vỗ thật mạnh, dọa đến mức cái ý nghĩa xấu xa trong đầu ta lập tức chạy biến, ta liền dùng ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm hai vị cô nương đang cười đến phá lệ hồn nhiên vô tà trước mắt. Nụ cười thiên chân như vậy, ở trên người ta sớm đã không còn nữa, lại tính ngày, nếu trong vòng ba tháng nữa ta vẫn giữ cái tâm trạng như vậy, liền biến thành một cái lão bà.

“Người là Tuyết Tiệp dư mà bọn họ đang nhắc đến sao a!” Thanh âm thanh thúy, giống như hoàng anh xuất cốc, rõ ràng, dễ nghe, làm cho người nghe cũng cảm thấy vui vẻ. Mi tựa Viễn Sơn, tinh mâu rạng rỡ, quốc sắc thiên hương, chỉ là trên người vẫn còn vài phần non nớt.

“Các người là ...?” Ta hữu khí vô lực cất tiếng hỏi, ta thật sự không có dư nhiều khí lực như các nàng – tinh lực dư thừa.

“Ta là Tô Tiệp dư, còn nàng là Dương Tiệp dư.” Cô nương mới vừa nói lại mở miệng, đột nhiên cầm chặt bàn tay đang chống trên bàn của ta, “Ta nghe nói hôm qua một khúc phụng vũ cửu thiên của người là một màn kinh thiên diệu vũ, các nhóm nô tài cứ liên tục truyền nhau, ngay cả ta cũng tò mò là ai có thể lấn áp cả người ỷ vũ diệu mà kiêu ngạo như Tĩnh phu nhân, hôm nay vừa thấy.....” Thanh âm của nàng từ lúc ban đầu hưng phấn chờ mong chuyển thành thất vọng, những lời còn lại cũng nuốt vào chẳng nói tiếp.

Đã thấy dương Tiệp dư nhẹ nhàng đẩy Tô Tiệp dư, ôn nhu hướng ta cười, “Ta tin tưởng, có thể lay động mãn điện, diễm kinh tứ tòa – Tuyết Tiệp dư chắc chắn có chỗ bất phạm, mà dung mạo cũng không phải quá quan trọng.” Thanh âm tao nhã, giống như tiếng hót trầm ấm của bách linh, lan diệu tứ phương, “Huống

hồ dương kim Thánh Thượng cũng không phải loại quân chủ ham mê sắc đẹp, hưởng hồ, ngài thích người có tài hoa, trí tuệ, càng thích người có thể hiểu rõ tâm tư mình.”

“Người như thế nào biết được?” Lời nói của nàng thật khiến ta có chút kinh ngạc, căn bản không giống lời của một tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi, người như nàng nếu muốn có được thánh sủng, chỉ e chẳng phải chuyện khó khăn.

“Nghe các nô tài truyền nhau mười, tự nhiên cũng hiểu một hai.” Nàng một tay mơn trớn lọn tóc bên tai, cử chỉ thập phần tự nhiên ôn nhu, thanh lệ thoát tục, “Huống hồ, Tĩnh phu nhân không phải là một ví dụ sao? Hoàng Thượng yêu nàng bởi vũ kỹ, thi tài cùng trí tuệ.”

Vừa nghe nàng nói như vậy, ta liền kinh ngạc mà nhìn, ngực đau đến không thở nổi, “Tĩnh phu nhân..... Như thế nào có được thánh sủng?”

“Chuyện này thì ta biết.” Tô Tiệp dư lập tức lên tiếng, “Nàng từng là thiên kim một vị chủ thuyền, cũng không biết phạm phải tội gì mà bị hoàng thượng – lúc ấy vẫn là Hán Thành vương bắt vào đại lao. Mà phụ thân của nàng thân thể vốn không tốt, vừa nghe nữ nhi bị bắt vào đại lao, liền bệnh không dậy nổi, cuối cùng qua đời. Mà nàng ở đại lao nghe được tin tức đó, bỗng nhiên khóc lớn, ngày đêm ngâm xương bài từ của Võ đế Tư Mã Viêm Phi:

“Cốt nhục chí thân, hóa vi tha nhân, vĩnh trường từ hê

Thảm sảng sầu bi, mộng tưởng hồn quy, kiến sở tư hê

Kinh ngũ hiệu thiếu, tâm bất tự liêu, khắp liên dưng hê”

(Cốt nhục chí thân, nay thành người lạ, xa cách từ đây

Thảm sảng sầu bi, gửi hồn về theo mộng, gặp nhau chỉ có thể đắm chiêu nhìn

Lòng này sợ hãi, tâm không tự chủ, khóc triền miên.)

Có lẽ một khúc này quá thương tâm, khiến người rơi lệ, cả thị vệ thủ lao cũng cảm thấy bất nhẫn, Hoàng Thượng tức thì bị nàng sở động, liền tức phóng thích nàng, thu làm thiếp.”

“Đợi chút..... Ta như thế nào nghe nói nàng dựa vào một khúc Hồ Toàn vũ mà lọt mắt xanh của Hoàng Thượng?” Ta lập tức nhớ tới những lời Đàm Văn kể tháng trước, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Dương Tiệp dư chỉ mỉm cười, gơ lên khóe môi, “Ta còn nghe nói, Tĩnh phu nhân là vì rất giống một nữ tử mà hoàng thượng yêu chân thành nhất nên mới có được ân sủng ngày hôm nay! Ai thiết ai giả sớm không thể nói rõ, dù sao câu chuyện về Tĩnh phu nhân cũng trở thành một cái truyền kỳ.”

“Huống hồ nàng hiện tại đã có mang hai tháng, sau này..... nếu sinh hạ được hoàng tử nói không chừng còn có thể sắc phong làm thái tử, ta thật sự hâm mộ nàng rồi ...” Chỉ nghe thanh âm lải nhải của Tô Tiệp dư bồi hồi bên tai, nhưng ta căn bản nghe không rõ nàng đang nói gì nữa, chỉ cảm thấy cả miệng khô ran, ánh mắt mê ly, suy nghĩ mơ hồ, tứ chi vô lực. Cuối cùng ý thức của ta dần dần chìm vào hắc ám.

Ta ở trên giường bệnh liên tục hai ngày, Tô Tiệp dư cùng Dương Tiệp dư ghé thăm không ít nếu không muốn nói quá nhiều lần, Tâm Uyển – nô tỳ được Từ công công phái đến hầu hạ ta cũng hết lòng chăm sóc, thuốc ngự y khai toa cho ta cũng một ngày ba cử, đúng giờ liền đưa đến tận miệng. Bệnh tình mới hơi hảo chuyển, liền nghe có nô tài truyền lời, nói là Tĩnh phu nhân tối nay thiết yến tại Bách Oanh cung, khoản đãi các vị Tiệp dư.

Tất cả mọi người cao hứng, ai nấy ở trong phòng ra sức điểm trang, chỉ mong để lại cho Tĩnh phu nhân một cái ấn tượng tốt, hay chính xác mà nói, chỉ cần Tĩnh phu nhân hưởng hoàng thượng đề bạt các nàng thị tẩm, liền một bước lên trời.

“Tiểu chủ, người không cần đi, nô tài đi cấp Tĩnh phu nhân bẩm báo một tiếng.” Tâm Uyển có chút lo lắng chăm chú nhìn ta.

“Không thể.” Ta từ tháp thượng đứng dậy, xỏ chân vào giày thêu đi tới trước bồn rửa mặt, sẽ dùng làn nước ấm áp lau mặt.

Nàng vừa đưa khăn giúp ta lau mặt vừa lo lắng nói, “Nhưng nếu người ở yến thượng thất thố.....”

Ta mỉm cười, lau đi những giọt nước còn đọng trên gương mặt, “Không đi dự tiệc mới là chân chính thất thố.”

Ngồi xuống trước bàn trang điểm, chăm chú nhìn gương mặt tiều tụy không một tia huyết sắc phản chiếu trong gương, than thở một tiếng, nếu ta đoán không sai, Tĩnh phu nhân lần này thiết yến mục đích có thể là hướng vào ta. Nếu ta không đi, nàng chắc chắn lửa giận công tâm, cho rằng ta tâm cao khí ngạo, cố ý lấy cớ từ chối không đi, tình cảnh của ta đây liền càng thêm nguy hiểm.

Giờ Thân hôm đó, ta cùng với hơn mười vị Tiệp dư tới Bách Oanh cung bái kiến Tĩnh phu nhân, nàng ban tặng chúng ta mỗi người một ngọc bội hồ điệp, khéo léo tinh xảo, cầm vào tay thấm lạnh. Ta dĩ nhiên hiểu rõ, đây là thượng đẳng hảo ngọc, nàng ra tay quả nhiên hào phóng.

“Các vị Tiệp dư ai cũng một dáng tiên tư thanh thuần, lại nhu thuận giúp vui cho bản cung, tin tưởng Hoàng Thượng nhất định sẽ rất thích.” Nàng đảo qua mọi người liếc mắt một cái, cuối cùng đem ánh mắt dừng tại mặt ta, cất tiếng đầy thâm ý, “Nhất vũ của Tuyết Tiệp ở Đường Tâm điện hai ngày trước, đến nay bản cung vẫn nhớ rõ vô cùng, ký ức vẫn mới mẻ như chỉ vừa hôm qua.”

Nghe nàng ngữ khí ẩn giấu, ánh mắt hàm dị, ta chỉ cung khiêm hồi đáp một câu. “Phu nhân quá khen.”

Nàng kiều miểu cười, đem ánh mắt thu hồi, chuyển đầu hướng mọi người, “Chỉ cần các vị Tiệp dư trung với bản cung, được thánh sủng hoàng ân chỉ là sớm muộn, nhưng là, nếu có chút tâm tà niệm, dự tưởng đảo điên hậu cung, bản cung tuyệt không khinh thứ.” Nàng thần nhiên đem ánh mắt chuyển về phía ta.

Ta phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của nàng, cùng chúng Tiệp dư đồng thanh, “Chúng nô tỳ thề sống chết nguyện trung thành cùng Tĩnh phu nhân.”

Nàng liếm khởi nét sắc bén trong ánh mắt, cười tinh xảo, “Tốt lắm, cùng bản cung đến Phúc Thọ các nghe diễn đi.”

Đạm vụ di không, gió bắc như kêu khóc, ta ngồi ở vị trí thứ tư bên phải Tĩnh phu nhân, chỉ cách một đoạn rất ngắn, tọa bên cạnh ta là Dương Tiệp dư, ánh mắt của nàng vẫn dán chặt trên sân khấu, các con hát đang trình diễn một vở diễn được lưu truyền khá lâu trong dân gian – Mẫu đơn đình.

Mẫu đơn đình toàn bản khi còn bé ta cũng từng vụng trộm đọc quá, kể về một đoạn tình thuật của Đỗ Lệ Nương cùng Liễu Mộng Mai, chuyện tình đẹp như vậy, khiến ta vì nó lén rơi bao nhiêu lệ, ta thật thích câu nói “Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm (Tình không biết bắt đầu tự lúc nào, chỉ biết hướng về một người mà yêu say đắm).” Đến nay vẫn tràn đầy cảm xúc.

Khi chúng ta nghe được đến đoạn cao trào, lại nghe báo hoàng hậu nương nương đến đây, liền cùng đứng dậy thi lễ, chỉ thấy ánh mắt nàng thâm sâu ngưng nhìn Tĩnh phu nhân, còn Tĩnh phu nhân lại hướng nàng chân thành cúi chào, chỉ là điệu bộ như một con khổng tước cao ngạo, bên môi là ý cười giả nhân giả nghĩa. Đây chính là đạo lý sinh tồn chốn hậu cung, bất luận người có bao nhiêu chán ghét với người đang đứng trước mặt, người cũng không được biểu lộ ra, chỉ có thể dùng tươi cười che giấu.

“Nghe nói muội muội mời các vị Tiệp dư đến Phúc Thọ các nghe diễn, bản cung cũng đến giúp vui, muội muội chắc sẽ chào đón chứ?” Thanh âm của nàng mặc dù rất nhẹ, rất nhu, lại ẩn giấu uy nghiêm không cho phép ai cự tuyệt.

“Làm sao có thể.” Nàng lui lại từng bước, lệnh cho người đem ghế ra, mời hoàng hậu ngồi xuống, “Hoàng hậu nương nương thỉnh ngồi.”

Đợi đến khi hoàng hậu ngồi xong, nàng cũng thần nhiên ngồi xuống, trong mắt hiện lên thần sắc chán ghét rất rõ ràng, nhưng lập tức rất nhanh liếm khởi.

Nàng mới nghe xong vài câu liền quay đầu hỏi Tĩnh phu nhân, “Mẫu đơn đình? Muội muội như thế nào lại thích loại hí khúc này.”

“Du viên kinh mộng, duyên định tam sinh. Vở diễn này cảm động vô cùng.” Khi nàng nói lời này là lúc, trên mặt lộ ra ý cười mê người đầy yếu ớt, cất giấu ưu thương. Ta thực kinh ngạc, nàng lại có biểu cảm như vậy.

“Nhưng Mẫu đơn đình chung quy là sách cấm, ngừng đi.” Hoàng hậu ra lệnh một tiếng, cắt ngang tiếng hát, sau trầm tư một lát, mới mở miệng nói, “Thay thành Mã ngụy pha.”

Mẫu trung Tĩnh phu nhân hiện lên ửng ửng hờn giận, chỉ là không nói gì, nhất ngữ bất phát nhìn chằm chằm nhóm con hát đang theo lệnh mà đổi vở, diễn cảnh Dương quý phi vì vớ người nguy nan ngày một tiến gần mà phải thất cổ tự tử.

“Muội muội người xem, Dương Ngọc Hoàn cũng từng là một quý phi hậu cung ba nghìn riêng nàng độc sủng, nhưng kết cục của nàng vẫn là rơi vào mê lương như thế. Phù hoa tươi đẹp như vậy phút chốc chuyển thành mây khói, thật đáng buồn a!” Thanh âm Hoàng hậu rất lớn, tựa hồ muốn cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy, những người hiểu chuyện vừa nghe liền có thể phát giác nàng đang châm chọc Tĩnh phu nhân.

“Nhưng tình yêu của nàng cùng Đường Huyền Tông cũng đã trở thành một đoạn ái tình thiên cổ có một không hai, không phải sao? Mừng bảy tháng bảy Trường Sinh điện, nửa đêm có người thì thầm bên tai. Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm phu thê cùng gối chăn.” Thanh âm bình tĩnh êm tai, nhưng là ngữ điệu lại lộ ra vô cùng tự hào.

Ta hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, cảm tình của Tĩnh phu nhân cùng Kỳ Hữu tựa hồ sớm vượt qua tường tượng của ta, phải không? Tình cảm của bọn họ đã có thể kiên trì bất di như Dương quý phi cùng Đường Huyền Tông sao? Ta đã muốn bắt đầu hoài nghi tình cảm của Kỳ Hữu đối với Tĩnh phu nhân, thật sự chỉ vì nàng giống như ta sao?

Hoàng hậu không thèm nhắc lại, Dương Tiệp dư bên cạnh ta lại thở dài một tiếng, ta kỳ quái nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi, “Vì sao lại thở dài?”

Nàng hơi hơi nhíu mi, dùng thanh âm so với ta còn thấp hơn nói, “Khúc my phong giáp, thanh thanh nhi tiện thể, tú ngoại nhi huệ trung. Phiêu khinh cư, phần bạch đại hắc giả, liệt ốc nhi nhàn cư, đồ sủng nhi phụ thị, tranh nghiên nhi thủ liên” Nàng ngâm nhẹ hai câu ngắn ngủi, đã đem tình cảnh hậu cung điêu khắc sinh động như thật, thật sự khó tưởng.

Ta lại hỏi, “Vì sao lại cảm khái như vậy?”

Nàng buồn bã cười, “Nhất nhập cung môn thâm tựa hải.” Dứt lời liền cúi đầu, tựa hồ lâm vào một hồi chuyện cũ bi thương của chính mình, “Ta căn bản không muốn tiến cung, nhưng phụ mẫu vẫn nhất quyết đẩy ta vào thâm cung tịch mịch này, ta đối với bọn họ có hận, nhưng bọn họ chung quy vẫn là cha mẹ của ta.”

“Cũng không biết vì sao, từ khi nhìn Tuyết Tiệp dư ở Đường Tâm điện trình diễn nhất vũ, bây giờ xem cái gì cũng đều vô vị.” Khi ta còn đang lẳng lặng nghe Dương Tiệp dư kể chuyện, thanh âm của hoàng hậu lại từ tiền phương truyền đến, ta tùy theo hướng âm thanh truyền đến mà lắng nghe, “Không biết bản cung có thể có may mắn được thưởng thức vũ kỹ của người một lần nữa?”

Ta lập tức từ trên ghế đứng dậy, quỳ rạp, “Nô tỳ thân thể không khoẻ, sợ là không tiện thi vũ.”

Tĩnh phu nhân thoáng cười, mâu quang cũng dừng trên người ta, “Hoàng hậu nương nương chỉ sợ không có phúc thưởng thức điệu vũ này, vũ kỹ Tuyết Tiệp dư cũng chỉ vì Hoàng Thượng mà thi triển.”

Hoàng hậu thần sắc một phen ảm đạm, “Là bản cung không đủ phân lượng?” Thanh âm mang ý tứ cảnh cáo theo gió lạnh truyền vào tai ta, thâm nghĩ lúc này bản thân không chịu thua, nàng nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng là xét theo sức khỏe ta lúc này, muốn trình diễn Phụng vũ cửu thiên sợ là lòng có dư mà sức chẳng đủ.

Gương mặt xinh đẹp Tĩnh phu nhân thoáng than nhẹ tiếc hận, “Hoàng hậu nương nương còn không biết sao? Hoàng Thượng chính miệng truyền tối nay cho Tuyết Tiệp dư thị tẩm.”

Ta cùng với hoàng hậu đều kinh ngạc, như thế nào ta không hề nghe qua tin tức này? Là Tĩnh phu nhân cố ý ở trước mặt hoàng hậu bịa đặt việc này, hay nàng sớm đã hạ quyết tâm tối nay phá hỏng việc ta thị tẩm?

“Khó trách cao giá như thế, người muốn một bước bay lên cảnh cao làm phượng hoàng sao?” Hoàng hậu đột nhiên đứng lên, ánh mắt băng lãnh đến đáng sợ thẳng bức hướng ta, “Tuyết Tiệp dư, bản cung nói cho người biết, chỉ cần còn có bản cung ở đây, người đừng vọng tưởng có thể trèo lên long sán.”

Mãi đến khi mọi người rời khỏi Phúc Thọ các, ta vẫn như trước quỳ trên mặt đất, để gió bắc vô tình thổi qua người, cuộn cuộn nổi lên ám trần. Ôn Tĩnh Nhược, một chiêu này của người quả thật rất inh, đem ta cùng với hoàng hậu thất cùng một chỗ, người lại bình yên thoát ra.

21. Q.2 - Chương 21: Phục Thủy Dã Nan Thu

Đêm đó Hoàng Thượng quả thật không rời ta thị tẩm, ta cũng không nghe ai tới truyền chỉ, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng cũng chỉ cười trừ. Ta lên chuẩn bị một ít đồ ăn, đến Bích Trì cung vẫn an vị. Đỗ Hoàng hậu thần trí bất minh kia, ta cũng không phải quan tâm đến bà, chỉ là muốn từ trong miệng bà biết nhiều hơn về Kỳ Hữu.

Một lần nữa đặt chân vào Bích Trì cung, ta chỉ thấy một trận hàn khí tập thân, so với lần trước còn có hơn nhiều cảm giác âm trầm, đèn lồng trong tay lúc sáng lúc tối, theo gió lay động. Ta ta không khỏi vươn tay kéo áo khoác chặt thêm một chút, nhưng vẫn không ngăn được hàn khí, lạnh đến run cả người, cẩn thận đẩy ra cánh cửa đóng chặt trước mặt.

“Chi –” một tiếng vang nhỏ lại vô cùng chói tai, tay của ta đột nhiên mất đi khí lực, hộp thức ăn cùng đèn lồng trong tay rơi thẳng xuống đất, bản thân ta cũng mất đà ngã xuống, phát ra tiếng vang lớn hơn nữa. Ta trừng lớn hai mắt, nhìn hết thấy sự việc trước mắt, một tiếng tiếng thét chói tai cắt qua cung viện vắng lặng, phá lệ thê lương, cuối cùng tứ chi vô lực, ngổ ngĩnh dưới đất.

Trong vòng một nén hương, Bích Trì cung đã tràn ngập ánh lửa, bọn thị vệ đem lân cung trống vắng vây quanh tần tầng lớp lớp, chặt như nêm cối, khi bọn hắc đem thi thể treo cổ dỡ xuống cũng là lúc, ta như trước ngổ ngĩnh dưới đất, đồng tử như đại ra nhìn gương mặt tái nhợt của Đỗ Hoàng hậu, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Mãi đến khi Hoàng Thượng đi vào nơi này, ta vẫn như trước không thể nói năng, ngơ ngác nhìn hắc ngẩng ngốc đứng trước thi thể Đỗ Hoàng hậu, đến thật lâu sau. Trong mắt hắc cất giấu thần sắc ưu thương, hai mắt nhắm chặt, “Chết như thế nào?” bốn chữ ngẩn ngẩn lại mang theo nguy hiểm vô cùng, hơi thở cũng mang theo hàn ý.

“Hắc là thất cổ tự sát.” Thị vệ bên cạnh nơm nớp lo sợ trả lời một câu.

Mà ngỗ tác (người khám nghiệm tử thi) đang khám nghiệm tử thi đột nhiên hô to một tiếng, “Nương nương là bị giết, ừ ngân nơi gáy trái đều một vòng, như thế rõ ràng. Nhất định là hung thủ đứng phía sau người, dùng bạch lăng siết đến chết, sau đó mới treo lên xà nhà.”

Kỳ Hữu đột nhiên liếc về hướng ta, hàn ý trong mắt tỏa ra lạnh lạnh, “Người như thế nào có mặt tại đây?”

“Ta..... Ta vội tới gặp nương nương..... Đưa cơm.” Trong thanh âm có vài phần run run, lại cực lực không chế được.

“Hoàng Thượng, trong tay nương nương có nắm vật này.” Ngỗ tác hét lên quái dị, từ trong tay bà lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Kỳ Hữu, hắc tiếp nhận xong liền sắc mặt tức biến. Sau đem ngọc bội gắt gao niết ở lòng bàn tay, chuyển hướng bọn thị vệ, “Đi thỉnh Tán Nam vương đến cho trẫm!” Từ “Thỉnh” kia phá lệ sáng giọng, ánh đèn rọi nghiêng mặt Kỳ Hữu lúc sáng lúc tối, ta mơ hồ cảm giác, sắp có một hồi đại biến.

Kỳ Hữu tiến lên nâng dậy ta, ánh mắt lóe ra một chút khác thường, nhìn chăm chăm ta đến thật lâu sau, cuối cùng hắc thở hắt ra một hơi mạnh, “Đã bị kinh hách rồi sao?”

“Hoàng Thượng..... Ngai..... Mẫu hậu.” Hốc mắt không thể không chế mà nóng lên, nước mắt như vậy trào ra, hắc lập tức đưa tay tiếp được vài giọt lệ vừa rơi xuống, một tay kia nhẹ nhàng giúp ta lau đi nước mắt.

“Có thấy kẻ khả nghi nào xuất nhập nơi này không?” Hắc thấp giọng hỏi, lại hỗn loạn vài phần ủ dột, đoán không ra hỉ giận.

Ta lập tức lắc đầu, “Ta vừa mở cửa đã thấy nương nương đã bị treo cổ ở trên xà ngang.”

Hắn nhẹ nhàng nắm tay của ta, thật lâu sau cũng không nói gì, mãi đến khi Kỳ Tinh bị vài vị thị vệ “Thỉnh” đến đây, hắn vẫn như trước nhẹ nắm tay của ta, cảm giác ấm áp du nhiên nhi sinh, vuốt ve lên trái tim đã bị kinh hách của ta.

“Tấn Nam vương, một canh giờ trước, ngươi ở đâu, đang làm cái gì!” Hắn đậm mặt bình tĩnh hỏi.

“Dĩ nhiên đi ngủ!” Kỳ Tinh tựa hồ cũng nhận thấy sự tình nghiêm trọng, phá lệ ngưng trọng trả lời.

“Ai có thể chứng minh!” Kỳ Hữu từng bước ép sát.

Thanh âm của Kỳ Tinh tuy hoạt kê nhưng vẫn không giấu được căng thẳng, “Không có!” Thực cứng ngắt hai chữ, tựa hồ sự tình từ trong bóng tối đã được dẫn dắt ra ánh sáng, ta chỉ thấy bàn tay Kỳ Hữu dần căng thẳng, có mồ hôi chảy ra, truyền tới tay của ta.

“Ngọc bội này là của ngươi.” Ngọc bội vốn được siết chặt trong lòng bàn tay từ từ xuất hiện khiến ta có thể nhìn rõ, mặt trên rõ ràng khắc một chữ “Tấn”.

Kỳ Tinh đậm mắt liếc mắt nhìn ngọc bội, lại nhìn sang ta, cuối cùng chăm chú nhìn về phía Đỗ Hoàng hậu, thực trầm trọng gật gật đầu, một câu cũng chưa nói.

“Người đâu, đem nghịch tặc dám giết mẫu hậu bắt lại cho trẫm.” Bàn tay đang nắm lấy tay ta tựa hồ ngày một siết chặt, mà ta lại không cảm giác đau đớn, chỉ là kinh ngạc nhìn hắn bị thị vệ chế trụ hai tay.

“Hoàng Thượng, cho phép ta nói thêm câu nữa.” Hắn sau một hồi trầm mặc cuối cùng chậm rãi mở miệng, đem ánh mắt dừng lại trên người ta, trên mặt lộ ra ý cười, phá lệ thê lương. “Có thể cùng người tâm đầu ý hợp kết làm tri tâm chi giao, không quan hệ phong nguyệt, là may mắn của ta, đến nay cũng không hối hận.”

Tay của ta đột nhiên run rẩy, khớp môi giật giật, bất động nở nụ cười, ẩn chứa muôn vàn cảm xúc, có chua xót, có thoải mái, có áy náy, có sung sướng..... Cuối cùng chỉ im lặng không nói, ánh mắt nhìn theo hắn bị thị vệ áp giải đi, mãi đến khi bóng hắn mất dần ngoài cửa cung, tầm mắt của ta lại như trước không thu hồi. Tâm ta chìm sâu, nhớ về một khoảng thời gian trước, khoảng thời gian dường như đã bị lãng quên.

“Người và tiểu thê tử của ngươi dạo này thế nào?” Ta một bên bắt đom đóm, một bên tìm đề tài cùng hắn nói chuyện phiếm.

Hắn ha ha cười, có chút khờ ngốc, ngay cả ta cũng không chế không được mà cười theo hắn, “Rốt cuộc thế nào kéo dài đến tận bây giờ? Khi nào mới tính sinh một cái oa nhi (đứa con)?”

“Ta cùng với nàng đã phân phòng ngủ hơn bốn năm, ngươi cảm thấy thế nào?” Hắn sâu kín cất một tiếng thở dài, khiến động tác trong tay ta lập tức dừng lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, hắn vẫn như trước không động đậy. Ta kêu lên một tiếng sợ hãi, “Phân phòng ngủ?”

“Nàng ngủ trong phòng, ta ngủ ở thư phòng.” Hắn bình thản đến mức dường như đây là chuyện dĩ nhiên, trong mắt hắn hoàn toàn là ý cười giỡn, ta lập tức quát hắn, “Ngươi làm sao có thể như vậy, nàng là thê tử ngươi.”

Trong mắt hắn hiện lên một tia bất đắc dĩ, “Đừng nói về nàng, nói chuyện chúng ta đi.”

Ta dùng biểu tình kỳ quái đối diện hắn, sau lảng tránh ánh mắt hắn. “Chúng ta có cái gì hay mà nói.”

“Chúng ta không phải bằng hữu sao?” Hắn giữ ta lại, sau từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội đưa vào tay ta, “Bằng hữu nên có một cái tín vật, thứ này cho ngươi.”

Ta nhìn chằm chằm khối ngọc bội khắc một chữ “Tấn” thật lâu sau lên tiếng, “Nhưng ta không có gì để cho ngươi a.”

Hắn cũng trầm tư một hồi, lại nhìn lên bầu trời không trăng đêm đó một phen, sau hướng ta ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo ta đến gần. Ta mặc dù khó hiểu, nhưng vẫn đi qua, chỉ thấy hắn cúi đầu nói vào tai ta điều gì đó, thật lâu lại không nghe được có thanh âm từ trong miệng hắn truyền ra. Ta đang muốn hỏi, chỉ cảm thấy má trái truyền đến một trận cảm giác ấm áp, ta toàn thân cứng ngắt, xấu hổ nhìn hắn, trong đầu trống rỗng, hắn..... thế nhưng lại hôn ta!

Ta nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, đã thấy hần nở nụ cười, cười đến hết sức lỏng lẻo, tựa hồ phát hiện một chuyện vô cùng mới mẻ, “Quả nhiên, cảm giác khi hôn người so với hôn nữ nhân khác, thật không giống nhau.”

Mãi đến hết một hồi thần, ta mới hiểu rõ, nguyên lai hần lấy ta làm trò cười, hại ta hạt khấn trương một phen, “Nạp Lan Kỳ Tinh, người muốn chết nha!”

Ta lẳng lặng ngồi trước cửa tẩm cung của Hoàng thượng, nhìn ánh trăng ảm đạm bị một lớp mây đen che đi, trong đầu đem toàn bộ dĩ vãng nhớ lại, nghĩ lại mà kinh hách. Kỳ Hữu đang ở ngự thư phòng cùng các đại nhân thương lượng cách xử trí Kỳ Tinh, mà ta lại bị hần an trí ở Dưỡng Tâm điện, hần muốn ta chờ hần trở về, bởi vì..... Hần có chuyện muốn nói với ta.

Bên trong tẩm cung không có một bóng người, ngoài cửa chỉ có một tiểu công công đứng giữ, không gian im lặng đến mức ta có thể nghe âm thanh lửa nến chuyển động, lại thất thần. Hoàng Thượng..... Sẽ xử trí Kỳ Tinh như thế nào? Nay thế lực của Kỳ Tinh tại triều đình đã rất có ảnh hưởng, muốn giết hần tuyệt không có khả năng. Như vậy, chỉ có thể là lột bỏ phiên vị, đoạt đi binh quyền, giam cầm chung thân vĩnh viễn không thả?

Ta đi tới trước bàn Hoàng Thượng, đầu ngón tay nhẹ nhàng đưa về phía ánh nến, cảm giác ấm áp truyền tới đầu ngón tay, Kỳ Quốc vào lúc này lại phát sinh chuyện lớn như thế, vậy Dục, Hạ nhị quốc sẽ có thái độ gì đây? Nhất là Liên Thành, hần sẽ mượn gió bẻ măng? Hay vẫn là bàng quan?

“Có thể cùng người tâm đầu ý hợp kết làm tri tâm chi giao, không quan hệ phong nguyệt, là may mắn của ta, đến nay cũng không hối hận.”

Lời nói của Kỳ Tinh đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện trong đầu ta, ta bất giác lẩm bẩm nói, “Đến nay cũng không hối hận..... Lúc người biết là ta giá họa cho người, người cũng không hối hận sao?”

Một trận nóng rực đau đớn truyền khắp ngón trỏ, ta lập tức thu tay về, đầu ngón tay lúc này đã bị thiêu hồng, đau đớn tận tâm. Cùng lúc kích thích ý thức của ta, ta liền cất bước lao ra khỏi tẩm cung, ta..... muốn đi ngự thư phòng, ta muốn cứu Kỳ Tinh.

Mới chạy ra tẩm cung được vài bước, ta liền gặp phải Tĩnh phu nhân, ta sững sờ đứng yên tại chỗ, hướng nàng hành lễ. Nàng tựa hồ thực kinh ngạc khi nhìn thấy ta lúc này, sợ sệt hồi lâu, “Người như thế nào có mặt tại đây?”

Thấy nàng tựa hồ không có ý cho ta đứng dậy, ta chỉ có thể lẳng lặng quỳ, để cảm giác đau đớn lan tràn khắp đầu gối, “Hồi phu nhân, là Hoàng Thượng muốn nô tỳ ở đây chờ ngài.”

“Hoàng Thượng?” Nàng thì thào tự nói một phen, thật lâu sau mới nói, “Người hiện tại có thể đi rồi.”

“Là à Hoàng Thượng muốn nô tỳ ở đây chờ ngài.” Ta nặng nề lặp lại một lần, thanh âm đề cao rất nhiều, ý tứ khiêu khích rất hàm súc.

Tĩnh phu nhân biến sắc, “Lời của bản cung người cũng không nghe? Thật to gan.” Nàng lập tức hướng tả hữu hai vị công công phân phó, “Vả miệng cho ta.”

“Vâng!” Vừa nhận được mệnh lệnh, bọn họ liền hướng ta mà đến, ta vừa thấy không ổn, lập tức đứng dậy, liền tục lui về phía sau vài bước, “Ôn Tĩnh Nhượng, là Hoàng Thượng muốn ta ở đây chờ ngài trở về, người muốn cãi mệnh lệnh của Hoàng Thượng?”

Nàng kiều mỹ cười, bước về phía ta, một tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt ta, “Nha đầu xấu xí, thân phận lại ti tiện, người như người cũng muốn đoạt thánh sủng, thật sự là không biết tự lượng sức mình.”

Ta đột nhiên ngẩn ra, nhìn thấy trước mặt xa xa đang có mấy bóng người tiến về phía này, mỉm cười, lặng yên thu hồi ánh mắt, cúi xuống bên tai nàng nói nhỏ, “Người cũng chỉ là con gái một nhà đồ, thân phận và năng lực có thể cao quý đến nào đây?”

Tựa hồ nói đến chỗ đau của nàng, Tĩnh phu nhân hung hăng vung tay, tặng cho ta một cái tát, tiếng vang thanh thúy tràn ngập bốn phía. Mặt của ta xoay hẳn về một bên, cảm giác có huyết tinh tràn vào khoan miệng, má phải truyền đến cảm giác đau đớn nóng rực.

“Ôn Tĩnh Nhược!” Một tiếng gầm lên giận dữ từ cách đó không xa truyền đến, tiếng động lãnh lệ không ngừng vọng ở chung quanh, sắc mặt nàng biến đổi, cứng ngắc xoay người nhìn về mặt thịnh nộ của Hoàng Thượng.

“Người cũng quá làm càn đi!” Hoàng Thượng bước nhanh mà đến, lướt qua vẻ mặt diễm đam đáng yêu của Tĩnh phu nhân, đi đến bên người ta, xem xét vết thương trên mặt ta, “Người không sao chứ?”

Ta đậm cười lắc đầu, “Nô tỳ không có việc gì.”

“Hoàng Thượng ta.....” Tĩnh phu nhân đột nhiên kéo lấy tay áo Hoàng Thượng, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu, suy nghĩ muốn giải thích chuyện vừa rồi, lại bị hấn đẩy ra, “Trẫm không muốn nhìn thấy người, cút!”

Điều này khiến Tĩnh phu nhân nước mắt như mưa, vẻ mặt xấu hổ mà đi, Kỳ Hữu trong mắt lại không có một tia đau lòng, chỉ lẳng lặng hướng tấm cung bước vào, ta lại thủy chung đứng tại chỗ, giật mình quay đầu nhìn bóng dáng hấn, cao ngạo thanh tuyệt. Bỗng nhiên hấn dừng lại bộ pháp, quay đầu nhìn ta, “Đi thôi.”

Ta vẫn đặt ánh mắt trên người hấn, một tắc không dời, “Ngài.....” Một chút cảm giác rất kỳ quái từ tâm dâng lên, trên mặt hấn nhìn không ra cảm xúc gì, như trước lộ vẻ cười nhạt, nhưng mâu trung lại không một chút ấm áp. Ta biết, hấn vì mẫu hậu của mình mà đau thương, cho dù hấn hận nàng như thế, chung quy máu mủ tình thâm, có ai có thể trở mặt nhìn thân nhân uống mạng mà vẫn có thể thản nhiên?

“Muốn trẫm ôm người đi vào?” Một câu nói như đùa từ trong miệng hấn xuất ra, ta sững sốt, sau chuyển cười, “Vâng!”

Vốn chỉ là lời nói vui đùa, không muốn làm thực, lại phát hiện hấn lại thật sự quay lại, dang tay ôm lấy ta, đi vào tấm cung. Ta tuy có kinh ngạc, lại chưa biểu hiện ra ngoài, “Hoàng Thượng..... Tần Nam vương án tử, các đại thần nói như thế nào?”

“Người hy vọng trẫm xử trí như thế nào?” Cúi đầu ngưng mắt nhìn ta một cái, đem vấn đề chuyển sang cho ta.

Ta âm thầm suy tư ý tứ trong lời nói của hấn, giống như đang thử ta, ta buồn bã thở dài, nhẹ ngồi trong lòng hấn nói, “Hoàng Thượng gia sự, nô tỳ không tiện nhiều lời.”

“Là không tiện hay là không dám?” Hấn đã ôm ta đi vào tấm cung, thủ vệ bên ngoài thuận tay đem chu môn nhẹ nhàng đóng lại.

Hấn đang ép ta sao? Ta đây nên trả lời như thế nào mới thỏa đáng, “Nô tài nghĩ, hấn dù sao cũng là ca ca ngài, mặc dù không.....” Ta nhỏ giọng muốn thay Kỳ Tĩnh nói chuyện, lại vì tiếng cười khê của Kỳ Hữu mà cầm khẩu, nghĩ hoặc nhìn hấn cười đến phá lệ hư vô.

Chỉ thấy hấn nhẹ nhàng đem ta đặt lên long sàn mềm mại, ánh mắt thâm sâu nhìn ta một lúc, “Giá họa cho hấn là người, giờ muốn giúp hấn thoát tội cũng là người. Nói cho trẫm, người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Tâm ta vì lời ấy mà căng thẳng, hô hấp một hơi, hấn thế nhưng biết được. Hấn nếu đã biết chân tướng sự việc, lại vì sao buông tha ta? Cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu ta chính là — Hàn Minh, bởi vì, Đỗ Hoàng hậu chính là do hấn giết chết!

Khi ta đẩy ra cánh cửa đóng chặt của Bích Trì cung, hình ảnh đầu tiên xâm nhập vào mắt chính là một hắc y nam tử tay dùng bạch lăng (lựa trắng) gắt gao siết lấy cổ Đỗ Hoàng hậu, bà liên tục liều mạng giãy dụa, muốn la lên lại nhưng cổ họng lại không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào. Lúc bà phát hiện ta đứng ở ngoài cửa, liền vung hai tay hướng ta cầu cứu, ta lại chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ, dại ra nhìn hắc y nam tử, mà hấn lại đứng là Hàn Minh.

Ta sớm quên la lên.

Mãi đến khi bà vô lực giãy dụa, hai tay như lá úa, héo tàn vô sức mà rơi xuống, cuối cùng ngã xuống mặt đất lạnh như băng, ánh mắt lại thủy chung hung hăng trừng ta, giống như Ta chính là hung thủ giết người.

Hàn Minh đưa mắt nhìn ta – thủy chung vẫn đứng như tượng tại cửa, mâu trung hiện lên thần sắc phức tạp, cuối cùng không nói lời nào, từ trong vạt áo lấy ra một khối lệnh bài kim quang lờ lờ. Muốn nhét vào trong tay Đỗ Hoàng hậu đã chết, nương theo ánh trăng thâm đậm, một chữ “Tần” phản chiếu vào mắt ta, ta lập tức hiểu được một hồi giá họa tiết mục này.

“Đợi chút.” Ta đột nhiên kêu lên, thanh âm dồn dập phiêu đảng bốn phía, âm trầm lạnh lẽo, ta từ bên hông lấy ra một khối ngọc sáng trong, mặt trên rành mạch khắc một chữ “Tần”.

“Dùng thứ này sẽ khiến người khác dễ dàng tin tưởng.” Hơi dùng một chút lực, đem ngọc bội ném, ngọc bội ở không trung vẽ một độ cong hoàn mỹ, cuối cùng rơi vào tay hần.

Hần cái gì cũng không hỏi, chỉ đem khối ngọc kia nhét vào trong tay bà, sau đó dùng khinh công trác tuyệt phiêu nhiên từ sau cửa sổ bay vọt đi. Một lát sau, ta thét một tiếng chói tai vang vọng tận trời, cái gì cũng không kịp nghĩ, quanh quẩn trong đầu ta là đôi mắt u oán kia, đến chết vẫn trừng trừng nhìn ta. Một màn này cứ như khắc sâu trong đầu, không cách nào gạt khỏi.

Khi đó ta căn bản không kịp nghĩ nhiều, Hàn Minh rút cuộc muốn làm cái gì, hần nghe ai sai sử. Ta chỉ biết, mục đích của hần là muốn giá họa Kỳ Tinh, cái chết của Vân Châu lại dửng dưng tỏ hiện trong tâm trí, nếu không phải vì hần thủy chung nhớ thương đế vị kia, nếu không phải vì hần tìm cách hãm hại Kỳ Hữu Bọn họ làm sao lại bất đắc dĩ đến mức đem Vân Châu đẩy ra làm con cừ non thế tội. Nghĩ đến đó, ta liền quyết tâm hỗ trợ Hàn Minh một tay.

Tới tận bây giờ, Kỳ Hữu một câu đem ta đánh tỉnh, càng làm cho ta nhận rõ vấn đề, một việc không có khả năng xảy ra đã trở thành hiện thực. Hàn Minh cứ nhiên chịu Kỳ Hữu sai sử! Vì sao, chỉ vì trừ bỏ Kỳ Tinh mà thôi, hần lại nhẫn tâm xuống tay đối với mẫu hậu của mình, hần thật sự có thể diệt sạch nhân tính như thế sao?

“Nàng có biết, trước khi Vân Châu chết, ta từng nhận lời với nàng ấy một việc, một việc rất quá đáng.” Thanh âm của hần từ từ truyền đến, đánh gãy suy nghĩ trong ta giờ phút này, “Thay Thẩm gia mấy chục nhân mạng báo thù, ta là vua của một nước, một lời nói ra đáng giá ngàn vàng, cho nên không thể không giết mẫu hậu. Tuy rằng bà chưa bao giờ đối đãi ta như cốt nhục thật sự, tuy rằng bà chưa làm được dù chỉ một phần trách nhiệm của người làm mẫu thân, nhưng bà chung quy là mẫu hậu của ta, dù có trăm ngàn mưu tính cũng không đành lòng. Nhưng bà giết hại Thẩm gia trên dưới mấy chục nhân mạng là sự thật, đồng thời, ta cũng nghĩ đến kế nhất tiễn hạ tam điều, thứ nhất có thể vì Vân Châu báo thù, thứ hai đem đã tâm bưng bưng của Kỳ Tinh nhanh chóng tiêu diệt.” Thanh âm của hần dần dần mang theo tình cảm, thanh âm chiến tặc, bàn tay nắm chặt tay ta cũng có chút vô lực.

“Như vậy con điều thứ ba đâu?” Ta đem lời muốn nói đem ra khỏi miệng, chợt ngưng bật, ta chợt cả kinh nhận ra, hần cùng với ta nói chuyện này giờ chỉ luôn xưng “Ta” mà không phải “Trẫm”, hô hấp của ta bắt đầu gấp gáp, đáy lòng tràn ngập một cảm giác mát lạnh.

Hần nâng tay xoa xoa gáy ta, ôn nhu chạm đến cánh môi ta, rồi chuyển sang hai má, cuối cùng là đôi mắt, “Có thể đem nàng vĩnh viễn ở lại bên người ta.” Chạm nhẹ hết gương mặt của ta, hần cười ôn nhu đến tao nhã, cố gắng giấu giếm bao nhiêu tang thương cô tịch, thần sắc phức tạp tuôn trào khó che giấu, “Phước Nhã, bốn năm trước ta đã mất đi nàng một lần, bốn năm sau, ta tuyệt đối sẽ không buông tay.”

“Người... Khi nào đã nhận ra.” Ta đè nén từng đợt sóng ngầm mãnh liệt trong tâm, thấp giọng hỏi.

Thanh âm của hần cũng trầm thấp vài phần, xuất hiện vô hạn nhu tình, “Còn nhớ rõ nàng đã nhờ Kỳ Tinh đưa tin không? Lạc hương tán tận phục không yếu, mộng đoạn tư nhĩ lâm vị tuyền. Cả ý của câu này, chẳng phải là hai chữ “Phước Nhã” sao? Lúc đầu ta còn tưởng Kỳ Tinh cố ý thử ta, nhưng lúc ở Vị Tuyền cùng ta lại nhìn thấy nàng.....”

“Vì sao người không nghĩ là Châu nhi viết?”

“Châu nhi căn bản không biết tên nàng là Phước Nhã, làm sao có thể viết ra câu thơ này. Huống hồ..... thanh âm của nàng, ánh mắt của nàng, chữ viết của nàng, ta như thế nào lại không nhìn ra? Còn có căn phòng tràn ngập ánh sáng của đóm đóm, chỉ có nàng mới có thể vì ta và Châu nhi mà dụng tâm bắt giữ, cũng chỉ có nàng mới có thể hiểu rõ tâm tư ta như thế.” Từng câu từng chữ ngấn ngui như thể cứ liên tục nói ra, nói hết nguồn cảm, tựa như mùa đông cho chút gió lạnh nhẹ thổi vào tâm ta, xua tan mọi thống khổ, bi ai.

Nguyên lai, chàng từ ngày ấy đã nhận ra ta, ta lại vẫn ngây ngốc nghĩ rằng chàng cái gì cũng không biết, thậm chí còn muốn thành toàn cho chàng cùng với Vân Châu, không ngờ, người mù mịt chẳng hay biết gì lại chính là ta.

“Đừng trách ta đến tận lúc này mới hướng nàng tựa nhận hết thấy, nếu không phải Kỳ Tinh cố sức ép sát, muốn lợi dụng nàng áp chế ta..... Ta chỉ có thể hờ hững đối đãi cùng nàng, nàng có biết ta phải nhẫn nại biết bao mới có thể kiềm nén xúc động muốn ôm nàng vào lòng.” Một câu rồi lại một câu, từ tuy ít nhưng hàm ý vô cùng ô tặc, những lời này từ miệng Kỳ Hữu thoát ra, từng câu từng chữ đều chân thực như vậy.

Mà ta, lại không nói gì.

Tất cả tâm tư của nửa đời người, chỉ tựa một làn mây khói, lượn lờ tiêu tán, đến cuối cùng hóa thành một tiếng than nhẹ, một chút ngưng lệ

Đêm đó, bên trong tấm cung ẩm đậm phiêu phong, ánh nến tắt hẳn, sa liêm khê che. Chàng gắt gao ôm lấy ta đi vào giấc ngủ, đầu nhẹ tựa vào cổ ta, không nói bất kỳ điều gì, nhưng đôi tay mạnh mẽ đó lại cường ngạnh ôm lấy vòng eo ta.

Ta tuy có rất nhiều, rất nhiều điều nói muốn hỏi chàng, nhưng lại chưa mở miệng, bởi vì ta biết, giờ phút này chàng chỉ muốn được yên lặng. Ta thậm chí ích kỷ đến mức không nói cho chàng biết nguyên nhân thật sự khiến mẫu hậu bỏ rơi chàng, chỉ sợ khiến chàng càng thêm hối hận tự trách, trên lưng của chàng đã phải gách vác rất nhiều thứ, ta chỉ nguyện ở lại bên chàng bầu bạn tử hũ, giúp chàng bù đắp bi thương nửa đời người. Đã vậy, cứ để cho chàng nghĩ rằng..... Đổ hoàng hậu cho tới bây giờ chưa từng thật tình đối đãi mình đi.

Nghĩ đến đó, ta liền tựa vào vòng ngực đó, bình yên ngủ.

Mông mông lung lung, chợt thấy có bóng dáng chớp lên trước mắt ta, ta thực không tình nguyện mở mắt, mê mang nhìn về mặt đậm cười Kỳ Hữu, chàng nói, “Đã lâu lắm rồi, không được nhìn thấy dung mạo của nàng khi ngủ say, thật sự tuyệt đẹp.”

Ta chợt mỉm cười, trong nháy mắt, tâm của ta đã được lấp đầy, thật viên mãn, cảm giác này ngọt ngào như ăn một quả cam vậy, chàng thật sự không quan tâm đến dung mạo của ta sao? Trong lòng còn có chút bất an, đã thấy chàng cúi đầu hôn lên môi ta, trong một khắc chạm nhau kia, một luồng điện mạnh mẽ, tê dại khiến ta khinh ngâm một tiếng, cùng chàng gấn bó gian giao triển khiến ta điên đảo như say rượu, ta vô hình lạc lối trong ôn nhu vô hạn cùng bá đạo chiếm lĩnh, khê nhắm mắt, cảm giác từng nhịp thở của tình dục.

“Hoàng Thượng!” Thanh âm từ ngoài cửa truyền vào, “Đã đến lúc tảo triều.”

Hắn nhẹ nhàng buông, nhưng đôi môi vẫn di chuyển khắp môi, mũi và gò má của ta, tình ý chưa hết. Ta nhẹ nhàng đẩy ra, mới phát hiện sắc trời sớm đã tăng sáng, “Nên đi tảo triều rồi.”

Chàng có chút không tình nguyện đưa tay sờ tóc ta, than nhẹ một tiếng, “Phức Nhã.” Lại gắt gao cầm hai tay ta, mười ngón tay đan chặt vào nhau, tựa như không thể tách ra, “Sinh tử khoát khế, tình định tam sinh diệp bất hối.” (Sinh tử đã viết rõ ràng trên giấy, tình này đã định, ba kiếp cũng không hối)

Nghe vậy, ta gắt gao tựa đầu vào trước ngực chàng, dùng sức ôm chặt thắt lưng vững vàng đó, vùi đầu vào trong lòng chàng, nghe tiếng tim chàng đập hỗn loạn, ngấm nhiên cười, “Ta cũng như thế!”

“Hoàng Thượng!” Ngoài cửa, Từ công công lại bất an lên tiếng thúc giục, kết quả tự rước lấy một trận uất giận của Kỳ Hữu, “Trẫm đã biết!”

Ta cười thấp một tiếng, lách mình ra khỏi vòng tay chàng, khiến chàng không khỏi giật mình một cái, có chút mất tự nhiên buông ta, xoay người xuống giường, lệnh cho nhóm nô tài tiến vào giúp thay quần áo. Mà ta vẫn như trước lẳng lặng ngồi nguyên tư thế bên trong sa trướng, mắt nhìn chăm chú chàng đang được một đám nô tài vây quanh giúp thay y phục. Nhất cử nhất động xác thực mang theo khí thế vương giả, chỉ là cả người tản ra một cỗ lãnh khí khiến cho người ta chỉ nhìn thôi đã khiếp sợ.

“Hoàng Thượng.....” Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện rất trọng yếu, vội vàng thốt ra, âm lượng cũng bất giác đề cao vài phần.

“Ân?” Chàng quay đầu nhìn ta, các nô tài không vì động tác xoay người của chàng mà dừng đi công việc, cẩn thận nương theo chàng mà thay đổi vị trí, tiếp tục lên đến những phụ kiện phía cao hơn của long bào.

“Tội của Kỳ Tinh..... Hoàng Thượng tính.....” Lời của ta mới nói đến một nửa, đã hoặt kê mà dừng lại, bởi vì đồng tử chàng đã hơi ám sắc, tê mầu trầm xuống, chú ý đến điểm khác thường này, ta âm thầm thở dài, không dám hỏi tiếp.

Chàng không trả lời ta, bỗng nhiên xoay người, không hề nhìn ta, nhóm nô tài ba chân bốn cẳng giúp chàng thay quần áo, tằm cung nhất thời im lặng, mang theo chút khủng bố âm trầm. “Lát nữa ta cho người đến truyền cho nàng một khẩu dụ, nàng đi xem Kỳ Tinh đi.”

Ta đột nhiên giật mình, chàng có ý tứ gì? Chẳng lẽ chàng muốn — giết không tha? Chàng chuẩn bị thỏa đáng hết thấy, đang muốn hướng ra ngoài mà đi, ta đột nhiên hoàn hồn, lao nhanh xuống giường, trong miệng dồn dập hô, “Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng.....” Sau đó kéo lấy cánh tay chàng, khiến chàng phải dừng bước.

Chàng bất đắc dĩ liếc mắt nhìn ta một cái, “Trẫm ý đã quyết!” Bốn chữ này như một chậu nước đá, đem toàn bộ hy vọng ta níu kéo được tiêu diệt toàn bộ.

Cuối cùng ta chỉ có thể hóa tượng tại chỗ, nhìn thân ảnh chàng dứt khoát rời đi, run run đôi môi, vô lực ngã ngồi trên mặt đất, thật là giết không tha sao?

Sau nửa canh giờ, Hoàng Thượng quả nhiên phái người cho ta một đạo thủ dụ làm cho phép ta có thể ra vào Thiên Lao gặp Kỳ Tinh, ta hai tay nắm chặt, đứng đứng cửa Thiên Lao do dự có nên hay không đi vào, sau khi đi vào nên đối mặt hần như thế nào, lại nên cùng hần nói cái gì? Ban nầy tình cờ gặp Nam Nguyệt đi chung một đường, trong tay nàng cầm theo thực hộp, ánh mắt oán giận nhìn chằm chằm ta.

Ta bỗng dừng lại chột dạ, nhìn nàng khinh thường lướt qua ta, muốn tiến vào Thiên Lao, lại bị thị vệ trông coi ngăn cản. Nàng rút ra hoàng kim rúc rờ muốn hỏi lộ bọn họ, nghĩ như vậy liền có thể vào gặp Kỳ Tinh, lại bị thị vệ quát lớn vài tiếng, tiền tài cũng không thể sở động. Nhìn vẻ mặt nàng vừa thất vọng vừa sốt ruột, ta rốt cục vẫn là cất bước hướng về phía nàng, đem thủ dụ của Hoàng Thượng đưa ra, dễ dàng mang theo Nam Nguyệt tiến vào Thiên Lao. Bên trong Thiên Lao tối như mực một mảnh, gần đó có mấy ánh lửa đem bốn phía chiếu sáng lên, miển cưỡng có thể nhìn được đường đi.

Ta vẫn đi phía sau Nam Nguyệt, nàng ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái cũng không, chỉ chăm chăm tiến về phía trước. Ta cũng không nói gì, cứ nhắm theo cước bộ của nàng rồi bước theo, đột nhiên nàng dừng lại cước bộ, hô to một tiếng, “Vương gia!”

Ta tránh ở một bên không dám hiện thân gặp hần, ta..... không còn mặt mũi nào gặp hần, chỉ có thể tinh tế lắng nghe bên trong động tĩnh, nhưng người trong lao lại lặng im.

Nam Nguyệt nhẹ nhàng buông thực hộp trong tay, “Vương gia, Nam Nguyệt đến thăm ngài, ngài ăn vài thứ đi.” Nàng đem một mâm đồ ăn bưng ra, theo khe hở nhà lao nhét thức ăn vào.

Như trước không người nói chuyện, Nam Nguyệt đột nhiên quỳ xuống, lên tiếng khóc lên, “Vì sao không giải thích, ngài rõ ràng có thể giải thích, ngọc bội kia đã sớm không ở trên người ngài.” Trong giọng nói có ẩn nhẫn, kích động, ám trách..... “Có phải hay không bởi vì nàng?” Nàng đột nhiên hét lớn, rưng rưng liếc nhìn ta, ý tứ khiển trách vô cùng hàm súc, rõ ràng.

Ta chậm rãi nhích chân, từ một bên đi tới trước lao, nhìn Kỳ Tinh bên trong, dung nhan tiêu tụy, búi tóc hỗn độn, ánh mắt hăm sâu, gương mặt tái nhợt, hần ngồi trên giường đá, yếu ớt dựa vào đồng rơm. Một Kỳ Tinh luôn luôn hăng hái, thể nhưng biến thành cái dạng này, đều là ta hại! Nếu không phải ta đem khối ngọc bội giao cho Hàn Minh, hần sẽ không hết đường chối cãi như thế, ta cúi đầu gọi, “Kỳ Tinh!”

Hần rốt cục giật mình, vươn tay ngóng nhìn ta, liếc mắt một cái, chưa xót cười, không nói gì rồi lại cúi đầu xuống, tự nhìn đăm mình trong ý nghĩ nào đó.

“Ăn một chút gì đi.” Ta ngồi xổm xuống, đem một chén cơm đặt ở trong tay, hy vọng hần có thể lại đây ăn chút gì, hần là cả một ngày chưa ăn cơm rồi.

Nam Nguyệt một phen đoạt chén cơm trong tay ta, đem ta đẩy ra, ta không hề đoán trước, liền ngã xuống đất, “Không cần người tới giả vờ hảo tâm, người nghĩ rằng ta không biết sao, giá họa Vương gia chính là người, ta tận mắt thấy hắn đem ngọc bội tặng cho người!” Một chữ một câu, như đao nhọn giãy xéo trong tâm ta.

“Nam Nguyệt! Là ta cam tâm tình nguyện.” Khàn khàn một tiếng, đem thanh âm kích động, thê lương của Nam Nguyệt cắt đứt, “Nếu ta giải thích..... Người sẽ cùng ta bị trói đem vào Thiên Lao.” Hắn giống như than nhẹ, hít sâu một ngụm khí lạnh, hướng ta đi tới.

“Người không cần áy náy, cho dù không có người, Nạp Lan Kỳ Hữu cũng sẽ tìm ra một lý do hoàn hảo đem ta đưa vào Thiên Lao!” Hắn đến đến giây phút này vẫn còn muốn trấn an ta, muốn ta không cần áy náy? Hắn nghĩ ta thế nào lại không áy náy?

“Ta đi tự thú, là ta hãm hại người.....” Thanh âm của ta dần dần yếu đi, quay người lại muốn chạy ra ngoài, cánh tay lại bị Kỳ Tinh hung hăng trụ lại, ta lẳng lẳng nhìn hành động này của hắn.

“Ta thua, hoàn toàn thua!” Hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, bàn tay nắm lấy cánh tay ta cũng vô lực buông thông, “Nạp Lan Kỳ Hữu thật là vị Kỳ chủ có một không hai, ta Nạp Lan Kỳ Tinh thua tâm phục khẩu phục!” Trong miệng lại có ý khâm phục, ta không hiểu nhìn hắn, muốn từ trong ánh mắt hắn tìm ra ý tứ chân thật.

“Hắn so với ta cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, như trước lợi dụng người.” Ánh mắt hắn đột nhiên trầm xuống, mỉm cười nhìn ta, lại hơn vài phần thoải mái, “Chỉ tiếc, ta thua ở chỗ ta không nắm được trái tim của người!”

Ta chợt rung mình, ánh mắt sáng ngời nhìn theo hắn, “Người đang nói cái gì!”

“Người nghĩ vì sao hắn cho phép người vào đại lao gặp ta? Hắn biết rõ tại triều đình thế lực của ta đã thâm căn cố đế, muốn giết ta căn bản không có khả năng. Hôm nay hắn lại đem người đưa đến nơi này, cũng chỉ vì muốn nhắc nhở ta, chỉ cần ta có ý định cầu sinh, người tất phải thay ta bồi táng.” Hắn ha ha cười, cười đến thê lương, “Canh bạc này, hắn thắng, ta thua.”

Tay của ta đột nhiên siết chặt lấy cửa lao, mơ hồ sinh cảm giác đau đớn, ta không tin chuyện này là thật, “Không có khả năng, hắn làm sao có thể lợi dụng ta!” Liền một hồi, ta như thế kích động, ta tuyệt đối không tin, Kỳ Hữu vì muốn giết Kỳ Tinh, ngay cả ta cũng coi là quân cờ.

“Người quá ngây thơ rồi, nếu ta không chết thì kẻ phải chết chính là Nạp Lan Kỳ Hữu.” Hắn oán hận đâm vào thanh sắt phòng giam một quyền, ta thấy máu từ mu bàn tay hắn tràn ra, màu máu đỏ tươi kích thích tư tưởng của ta, khiến ta tiếp nhận được chuyện này là thật.

Kỳ Hữu quả thật lợi dụng ta, nhưng mà, “Cho dù như thế, ta vẫn muốn đi tự thú, nếu như Hoàng Thượng thật sự muốn giết ta, ta cũng cam nguyện!”

“Nha đầu!” Hắn mạnh mẽ hét, “Cho dù ta tránh thoát lúc này đây, vẫn còn vô số lần nguy hiểm đang chờ ta. Thỉnh người đừng khiến ta khó xử, ta sợ đi không giải thích chính là muốn bảo vệ người, người đến bây giờ còn không hiểu sao?”

“Ta không rõ, ta không rõ! Ta không muốn người chết!” Ta điên cuồng hô vài câu, thanh âm không ngừng quanh quẩn ở lao trung trống vắng, nước mắt sớm tràn ra như nước chảy. Lúc giá họa hắn, ta như thế nào cũng không ngờ Hàn Minh lại chịu Kỳ Hữu làm chủ, mục đích chỉ vì hoàn toàn diệt trừ Kỳ Tinh! Vì sao, vì sao lúc đó ta bị cừu hận che mắt, mù quáng không để ý hậu quả, phạm phải sai lầm nghiêm trọng như thế.

Hắn đột nhiên đem chiếc đĩa trước mặt đập vỡ, tiếng vang thanh thúy truyền khắp bốn phía, khiến ta kinh ngạc nhìn. Hắn đập đĩa..... hắn đang muốn làm gì!

Chỉ thấy hắn ngồi xổm xuống, nhặt lên một mảnh vỡ bén nhọn, vừa cười vừa nói, “Nha đầu, người biết không, ta là thật sự coi người là bằng hữu tri kỷ Lợi dụng người ta cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.” Tay hắn vừa động lực, mảnh vỡ liền xẹt qua cổ tay, máu không cách nào kiềm chế trào ra, “Nhưng lúc này, nếu phải dùng cái chết của người để đổi lấy sự sống cho ta..... Ta tuyệt đối làm không được!”

Ta còn trong một khắc sợ sệt, đột nhiên một thanh âm so với ta còn nhanh hơn, nòng hét lên chói tai, “Không cần a..... Vương gia!” Một tiếng hét chói tai này liền khiến hoàn hồn, ta hô to cho các thị vệ ngoài cửa nghe, “Người đầu mau đến đây..... Kỳ Tinh, Kỳ Tinh tự sát..... Mau tới a!!” Ta khàn khàn hô hoán, điên cuồng đập cửa sắt, như thể muốn nó rơi xuống, nhưng nó vẫn không chút sứt mẻ.

Hồi lâu, một vài thị vệ chạy tới, luống cuống tay chân mở cửa ra, ta liền vọt vào, ôm lấy hân lúc này đã ngã xuống mặt đất, máu nhiễm đỏ mặt, nhiễm đỏ cả làn váy của ta, “Mau mời ngự y..... Mau mời.....”

Hân phản thủ nắm chặt tay ta, “Nha đầu, từng đối với người lợi dụng, ta..... Thật sự, thật sự có lỗi!”

“Ta đã sớm không còn trách người, người..... Người đừng nói nữa!” Ta mơn trớn cổ tay hân, máu như chảy cả vào lòng bàn tay, mu bàn tay toàn bộ nhiễm hồng, phá lệ hải mục chói mắt.

“Như vậy, ta liền..... có thể an tâm ly khai!” Hân sắc mặt tái nhợt, ánh mắt mê ly.

Ta dùng sức loạng choạng ôm lấy hân, “Không thể..... Ngự y lập tức đến, người kiên trì..... kiên trì.”

Hân hơi thở mong manh ai thán một tiếng, “Phù hoa danh lợi thật sự..... chỉ là công dã tràng, ta sớm nên nghe lời người nói, buông tay với cái vị trí không thuộc về ta, nha đầu..... Đáp ứng ta, đừng để bị hậu cung đâm máu ô nhiễm, người hãy rời khỏi đây, xa chừng nào hay chừng đó. Kỳ Hữu..... không phải là bên đầu cuối đời cho người, người thuộc loại..... thuộc loại.....” Thanh âm của hân dần dần yếu đi, trầm xuống, nhỏ dần..... Cuối cùng đôi môi không còn phát ra bất kỳ âm thanh nào, toàn bộ thân thể vô lực buông thõng xuống, bàn tay siết chặt tay ta đã không còn một điểm khí lực, gương mặt đầy máu gục sang một bên.

“Vương gia!” Nam Nguyệt thê lương khóc thét một tiếng, nước mắt như vỡ bờ mà rơi, dùng sức đập đầu một cái, vô lực nhào vào trong, lên tiếng khóc lớn.

Ta lẳng lẳng chứng kiến hết thấy, dĩ nhiên không thể nói gì, ta không hề dự đoán được, lần này ta vào thăm, chẳng khác nào thay hân chăm sóc người nhà trước lúc lâm chung! Đây gọi là nước đổ khó hốt sao? Ta tự tay đẩy một người mình coi là bằng hữu tri kỷ, đẩy y vào tuyệt lộ.

22. Q.2 - Chương 22: Lãnh Hương Dục Đoạn Trường

Ta cứ thế mơ mơ màng màng tiêu sái ra khỏi Thiên Lao, hướng ngự thư phòng bước thẳng, ta hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu, ta muốn gặp ngay lập tức Kỳ Hữu! Chuyện này ta nhất định phải giáp mặt hỏi rõ ràng, nếu không ta sẽ không thể tin tưởng. Sáng nay chàng còn nói với ta “Sinh tử khoát khế, tình định tam sinh diệp bất hồi” (Sinh tử đã viết rõ ràng trên giấy, tình này đã định, ba kiếp cũng không hồi), chẳng lẽ đều là giả? Đến cuối cùng, ta cũng chỉ là một quân cờ trên bàn cờ, tùy nghi lợi dụng thôi sao?

Bước đi lúc ban đầu vốn dồn dập dần trở nên phù phiếm vô lực, cũng không biết đã chạy qua bao nhiêu con đường, ta chỉ cảm thấy thể lực hầu như không còn, toàn thân xụi lơ, thở hổn hển liên tục, mãi đến khi bản thân dần chậm lại đến không thể bước tiếp. Nhẹ tựa tay vào bức tường, mắt vô thức dõi theo áng mây lững lờ giữa trời cao, ta thật sự không thuộc loại người này, đột nhiên trong đầu lại xuất hiện loại xúc động muốn chạy trốn khỏi nơi này, thâm cung đại viện nguy cơ tứ phía, đằng sau bức tường này bốn bề thọ địch, lại cất giấu biết bao huyết án không thể cho ai biết. Cái chết của Vân Châu cùng Kỳ Tinh không phải là ví dụ sao?

Trong đầu ta vang lên tiếng nói muốn ta buông tay, đừng nói ngự thư phòng không phải là nơi ta có thể vào, cho dù có vào được thì có thể như thế nào, chất vấn khiển trách Kỳ Hữu sao? Kỳ Tinh nói đúng, nếu hân không chết, Kỳ Hữu hẳn phải chết, chẳng lẽ ta lại hy vọng người phải chết là Kỳ Hữu sao?

Cười khổ một tiếng, lúc trước ta vì sao phải chấp nhất như vậy, không chịu theo Hàn Minh rời khỏi đây, có lẽ nếu ta cùng hân rời đi, ta sẽ không phải đặt mình trong tình huống này.

Ta đỡ đỡ xoay người, khóe môi gợi lên một chút ý cười chua xót, mới nâng mắt liền phát hiện Liên Thành đã không biết khi nào đứng trước mặt, thật lâu sau hân mới mở miệng, “Ta có chuyện muốn hỏi người.” Đôi mắt hân sâu thẳm, đen láy như màn đêm, gương mặt tuyệt mỹ của hân vẫn như xưa, một ánh nhìn liền khiến người khác xiêu đổ.

“Ta không có chuyện gì có thể trả lời ngươi.” Giờ phút này, tâm tình sớm lâm vào một mảnh xao động cùng tuyệt vọng, ta không có khí lực dư thừa để hướng hắc giải thích.

“Nếu ngươi không trả lời ta, ta hiện tại liền đi tố giác thân phận của ngươi.” Hắc từng bước tới gần ta, những cảnh cáo này thật quá lợi hại đi, khiến ta chỉ muốn cười, thay đổi tình huống một chút, nếu hôm qua hắc nói với ta lời này, ta tất nhiên sẽ rất sợ. Mà tiếc thay, hắc lại chọn hôm nay, ta đã đem hết thấy vất sang một bên.

“Liên Thành, nay ngay cả ngươi cũng muốn lợi dụng ta sao?” Ý cười của ta thủy chung duy trì bên môi, “Ngươi hiện tại phải đi tố giác a, ngươi đi nhanh đi a..... Chỉ cần ngươi có bằng chứng chứng minh ta chính là Phúc Nhã công chúa, ngươi liền thắng.” Một tiếng hừ lạnh cùng với tiếng cười khê vang.

Sắc mặt hắc đột nhiên biến đổi, lại đánh giá ta, ánh mắt mang theo cảm tình hoang mang đến xa lạ. Ta đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt này, không nóng không lạnh cất tiếng, “Khuôn mặt này sớm đã không bằng năm xưa tuyệt mỹ khuynh thế, mà ngươi, ngươi hãy để tay lên ngực tự hỏi, cái ngươi yêu là vẻ ngoài đó hay bản chất con người của Phúc Nhã.”

Tầm mắt hắc như một mũi nhọn xẹt qua, chợt trầm hắc, hắc không nói lấy một câu. Ý cười bên môi ta càng lúc càng khuếch tán, mang theo ác ý mãnh liệt, “Nếu ngươi muốn ta giải thích, thì thôi cứ đi mà hỏi hoàng hậu của ngươi – Linh Thủy Y, ta vô cùng tin tưởng nàng sẽ cho ngươi một đáp án vừa lòng.”

Lướt qua hắc, ta tiếp tục bước đi, một chút lưu luyến cũng không để lại, gió lạnh mang theo chút lãnh hương xông vào mũi, ta dùng sức hít sâu một ngụm, sau đó nhẹ nhàng thở ra, suy nghĩ của ta càng lúc càng rõ ràng.

Nam Sơn hữu diều, tự xưng trác mộc

Cơ tắc trác mộc, mộ tắc túc sào

Vô can vu nhân, duy chí sở dục

Thử cái tự ty, tính thanh giả vinh, tính trọc giả nhục

(Nam sơn có một loài chim, tên gọi là gỗ kiến

Đói thì mổ gỗ, hoàng hôn tìm nơi làm tổ

Không liên can tới ai, riêng mình giữ tình riêng

Một cái tự ty, tưởng rằng quang vinh, thật ra chỉ là nhục nhã)

Kỳ Tinh nói không sai, ta phải rời khỏi nơi này, đi tìm một nơi thuộc về chính mình mà tá túc, ta nguyện ý buông tay với thế tục hồng trần, quy ẩn nơi núi rừng, Kỳ Hữu liệu có thả ta đi chăng?

Nghĩ tới nghĩ lui, chợt thấy kiêu của Đỗ hoàng hậu đang nghênh ngang đi về phía ta, ta lập tức quay đầu nhắm một hướng khác bỏ chạy, ta không muốn vào lúc này bính kiến vị hoàng hậu thiếu kiên nhẫn như vậy.

“Tuyệt tiếp dư!” Đỗ hoàng hậu từ rất xa đã đem ta gọi ngược, ta không thể không dừng lại cước bộ, quỳ xuống nghênh đón kiêu của hoàng hậu.

“Thấy bốn cung đến ngươi lại bỏ trốn như vậy sao?” Kiêu ngọc dừng lại trước mặt, thanh âm của hoàng hậu từ đỉnh đầu truyền đến, rõ mồn một.

“Nô tài là do không nhìn thấy nương nương.” Ta cúi đầu, cũng không muốn gây chuyện thêm với nàng, thâm nghĩ mau mau chấm dứt cuộc nói chuyện này cùng hoàng hậu.

Nàng kiêu my cười khê một trận, âm thanh lọt vào tai ta nghe phá lệ lạnh lẽo, “Nghe các nô tài nói, ngươi đem qua thị tẩm rồi! Bốn cung thật sự bội phục thủ đoạn của ngươi.” Nàng đầu tiên là trấn áp liền một trận, thấy ta không nói gì lại tiếp tục cất tiếng, “Nhưng là long sần ngươi cũng đã lên giường, vì sao Hoàng thượng lại chậm chạp chưa hạ thủ dụ sắc phong cho ngươi đây?” Thanh âm đắc ý không thể nào che dấu, ta cũng không vì sự trào phúng không rõ sự tình của nàng mà nổi giận, đối với loại tâm đầu này, ta sớm đã chán ghét.

“Như thế nào không nói gì?” Nàng từ kiệu ngọc bước xuống, cúi đầu nhìn bao quát ta, bị nhìn thế này, ta cũng không khỏi sinh nộ ý. “Làm người phải tự biết mình, không nên bước theo con đường xấu của vị chủ tử đã từ trần kia, trở thành cái đích ọi người chỉ trích.”

Nàng vừa nhắc tới Vân Châu, ta đột nhiên ngửa đầu nhìn thẳng nàng, nàng kinh ngạc ngẩn người một lúc, sau liền khôi phục cổ khí chất cao nhã, “Người dám dùng ánh mắt như vậy nhìn bổn cung?” Nàng vung tay véo chặt cằm của ta, “Người nghe cho rõ ràng đây, hậu cung là thiên hạ của Đỗ Hoàn ta, chỉ cần bổn cung ra lệnh một tiếng, một nô tài nhỏ nhỏ như ngươi sẽ chết không có chỗ chôn. Chớ có nghĩ học theo ả đàn bà xấu xí kia, vọng tưởng cùng bổn cung đối nghịch, tranh sủng, nếu không, kẻ tiếp bị đánh chết chính là ngươi.”

Cửu hận trong tim ta khoanh khắc lan tràn khắp toàn thân, mỗi hận mất nước, mỗi thù hủy dung, cái chết của Vân Châu, những lời của Kỳ Tinh..... tất cả từng màn từng màn một từ tâm chạy lên tới đầu ta, ta tựa đầu dùng sức thoát khỏi móng tay của nàng, ta không quan tâm gương mặt đã bị móng tay của nàng đã thương, chỉ cảm thấy một cơn đau đớn lan tràn toàn thân.

Ta đột nhiên đứng dậy, dùng ánh mắt rất bình tĩnh nhìn chằm chằm Đỗ Hoàn, trên mặt lộ ra ý tươi cười, “Hoàng hậu nương nương, nô tài sẽ cho ngài biết, rốt cuộc là ai nắm giữ đại quyền sinh sát tam cung lục viện.”

Lời vừa nói, sắc mặt Đỗ Hoàn đầu tiên là biến đổi, sau chuyển thành cười to, phảng phất như vừa nghe được một chuyện đáng chê cười nhất thiên hạ. “Như thế nào, cớ ngươi cũng muốn cùng ta đấu?”

“Như vậy đi, Hoàng hậu nương nương, sao người không cho nô tỳ một một cơ hội chứng minh cho người xem?” Ta nhẹ giọng nói vào tai nàng, mang theo nhẹ nhàng nguy hiểm.

“Hảo, bổn cung sẽ chờ xem một tiếp dư nhỏ nhỏ, có bản lĩnh gì để đứng giữa hậu cung đòi hô mưa gọi gió.”

Khi ta trở lại Hiệt Phương viện là lúc rất nhiều Tiếp dư đều từ trong phòng chạy ra, bọn họ đứng đầy hành lang nhìn về mặt chạt vật của ta, cứ hai ba người tụ một tùm khe khẽ nói nhỏ cái gì đó, ta cái gì cũng đều không nghe thấy. Chỉ nhìn làn môi của các nàng hé ra hợp lại, phá lệ thú vị, bất giác bật cười thành tiếng, khiến các nàng phải kinh ngạc mà ngưng bật.

“Tiểu chủ, người như thế nào biến thành cái dạng này?” Tâm Uyển lo lắng đỡ ta, sợ ta không cẩn thận một cái liền té ngã trên đất, quả thật, ta đã không còn khí lực dư thừa để ổn định bước đi nữa.

“Không có việc gì!” Chỉ cảm thấy cổ họng phá lệ khó chịu, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng có chút hoạt kê, cãi nhau với Đỗ Hoàn một trận, tựa hồ ta đã dùng hết toàn bộ tinh lực.

“Ai nha, tiểu chủ mặt của người!” Tâm Uyển hô nhỏ một tiếng làm cho ta hoàn hồn, chỉ thấy nàng dùng ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn chăm ta, đó là chỗ mới vừa rồi bị Đỗ Hoàn dùng móng tay tổn thương.

Ta nhẹ nhàng xoa cằm, quả nhiên cảm thấy đau đớn. Nàng vẫn là thiếu kiên nhẫn như năm đó a, thậm chí còn có thêm tự phụ, cuồng vọng không ai bì nổi, tất cả đều phô bày không giấu diếm.

“Tuyệt Tiếp dư, ta có bình thuốc mỡ đây.” Dương Tiếp dư cầm trong tay một bình gốm sứ nhỏ, nàng đưa qua cho ta, nhẹ giọng, “Ta cho ngươi dùng thử, rất có hiệu quả đó.”

Ta vuốt cằm đáp ứng, nở một nụ cười cảm kích, sau đó ta cùng nàng tiến vào sương phòng, nàng đổ thuốc mỡ trong suốt lên đầu ngón tay, xoa nhẹ một chút rồi áp lên vết thương trên mặt ta, vốn dĩ rất đau, nhưng cảm giác mát lạnh từ vết thương nhanh chóng truyền khắp toàn thân, mang theo hương thơm nhẹ nhàng khiến lòng ta nhẹ tênh.

“Nghe nói Tần Nam vương ở trong lao sợ tội tự sát.” Một câu thực bình thản trong miệng Dương Tiếp dư nói ra lại làm cho ta biến sắc.

“Sợ tội tự sát.....” Ta cười nhạo một tiếng, liếc mắt nhìn Dương Tiếp dư một cái, lại đổi lấy một tiếng cảm khái của Tâm Uyển, “Minh thái phi vừa nghe tin dữ liền sinh bệnh, không cách nào gượng dậy nổi, thật sự là đáng thương..... Bất quá ta thật không rõ, Tần Nam vương vì sao phải mưu sát người đã ở trong lãnh cung như Đỗ Hoàng hậu?”

“Quả thật..... Làm người ta khó hiểu.” Ta khinh nhiên trả lời, ánh mắt thần thờ, vừa mới ngẩng đầu liền thấy Từ công công vội vội vàng vàng chạy đến.

Hắn sắc mặt ửng đỏ, miệng còn thở gấp, tựa hồ đã chạy rất nhanh đến đây, “Tuyệt Tiệp dư, Hoàng Thượng triệu ngài đến Đường Tâm điện.”

Ta không nhanh không chậm hỏi, “Hoàng Thượng có việc gì?”

“Nô tài cũng không biết, Hoàng Thượng chỉ kêu nô tài lập tức thỉnh ngài đến.” Hơi thở gấp gáp của hắn dần bình phục, nhưng mồ hôi lạnh trên trán như trước không ngừng chảy ra, ngưng tụ thành hàng trên mặt, rồi chảy dài xuống cổ.

Dương Tiệp dư tư thái nhàn nhã buông thuốc mỡ trong tay, nói, “Mau đi đi, Hoàng Thượng triệu hồi nhất định có việc gấp rồi.”

Ta ngưng mắt nhìn Dương Tiệp dư, lại xem xét Từ công công, đột nhiên nở nụ cười, “Phiền người hồi bẩm Hoàng Thượng, ta thân mình không khỏe, không tiện đến gặp.”

Vài tiếng hít khí lạnh truyền đến trong không khí, đem không khí lúc này đông lạnh tới cực điểm, sắc mặt Từ công công từ lúc ban đầu hồng nhuận biến thành trắng bệch, Dương Tiệp dư mâu trung hiện lên kinh ngạc cùng khó hiểu, vẻ mặt Tâm Uyển là cả kinh cùng lo lắng.

Dùng xong bữa tối, ta liền bảo Tâm Uyển đi ra ngoài, muốn được yên tĩnh lặng ngốc một mình, ánh nến phòng trong như có sinh mạng, hỏa tâm theo gió lay động bốn phía, ta vẫn đứng phía trước cửa sổ, chiếu bóng trên nền nhà kéo thật dài thật dài. Chỉ cảm thấy gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, thổi đến đau đớn gò má, sợi tóc theo gió bay vô định, vạt áo cũng tùy gió tung bay. Trăng non đã lên cao, ánh sáng nhàn nhạt như sương phủ đầy đất, mùi hương thanh nhã từ đầu truyền đến đầu mũi.

Ta cũng không biết bản thân đã đứng bao lâu, có lẽ là một nén hương, lại giống như đã một canh giờ, giống như suy nghĩ rất nhiều, lại dường như cái gì cũng không nghĩ, cứ đứng đây đón gió.

Lần đầu tiên, cừu hận cừu hận trong ta hung mãnh như thế, vây kín toàn bộ trái tim. Thậm chí lúc phụ hoàng, mẫu hậu chết thảm, ta cũng đều lạc quan đối mặt, thậm chí còn tin tưởng giữa thế gian rộng lớn này, vẫn có nơi chân tình tồn tại. Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, ta mới phát giác bản thân càng thoái nhượng càng đổi lấy lợi dụng. Ấn nhẫn của ta thật là cao đi, bị người khác đùa bỡn trong tay như vậy lại hồn nhiên không hay biết.

Kỳ Tinh, không phải ta không muốn ly khai hoàng cung, mà là ta không thể rời đi, sứ mệnh của ta còn chưa hoàn thành, ta làm sao rời đi? Ta thật sự không nghĩ lại vì người khác mà sống, ta chỉ muốn vì chính mình sống một lần, ta muốn hoàn thành di mệnh mẫu hậu cùng lời hứa hẹn với nhi Châu nhi — báo thù.

“Tiểu chủ!” Tâm Uyển vốn đang canh giữ bên ngoài đột nhiên đẩy cửa chạy vào, thanh âm thoảng run run, “Hoàng Thượng..... Hoàng thượng tới.”

Ta vẫn như cũ duy trì bộ dáng an nhiên tĩnh tại nhìn lên phía chân trời không nói một lời, ở trong mắt bọn họ hành động của ta hẳn gọi là làm càn. Nhưng thật ra, ở trước mặt Kỳ Hữu ta không muốn nguy hại chính mình, ta sợ bản thân chỉ cần giả dối một chút, một chút thôi thì phần tình yêu thuần khiết còn sót lại trong ta và Kỳ Hữu sẽ bị vấy bẩn đi, cho nên ta sẽ không vì thân phận của chàng mà ủy khuất chính mình xu nịnh chàng.

“Người lui ra đi.” Âm thanh của chàng tuy thấp lại mang theo thập phần quyết đoán, giữa sương phòng trống vắng vang lên lại đặc biệt trong trẻo.

Chỉ nghe một tiếng đóng cửa rất nhỏ, trong phòng lại lâm vào một mảnh im lặng, giống như chỉ có một mình ta.

“Phức Nhã!” Một tiếng mềm nhẹ khê gọi, lại ngắn gọn hai chữ, không tạo thành câu cú.

Tay của ta xoa xoa ngưỡng cửa sổ, đầu ngón tay nhẹ phủi qua lớp bụi trên đó, lạnh nhạt thở dài, “Đã trải qua nhiều khúc chiết như vậy, thoái nhượng của ta ngược lại chỉ đổi lấy một lần lợi dụng của chàng.”

“Nàng có biết, Kỳ Tinh đã biết quá nhiều.” tiếng bước chân chàng vừa khởi, tựa hồ đang bước về phía ta.

“Cho nên, chàng quyết định lợi dụng ta để loại bỏ tảng đá ngáng chân này, củng cố địa vị của chàng.” Ta tận lực làm cho thanh âm của mình có vẻ thực bình tĩnh, không hỗn loạn quá nhiều cảm xúc, “Nói cho ta biết, chàng như thế nào biết được quan hệ của ta cùng với Kỳ Tinh.”

“Hàn Minh.” Hai chữ ngắn ngủn lại càng chứng thực phỏng đoán của ta, chỉ có hắn biết ngôi ngọc bội đặt trong tay Đỗ Hoàng hậu là Kỳ Tinh đã tặng ta, như vậy..... hắn bán đứng ta sao?

Cảm giác được chàng đã đến bên cạnh, cổ khí tức thanh nhã kia khiến cho ta thở cũng không nổi, ngực dị thường nặng nề, đối với chàng, ta nên đối mặt như thế nào?

“Ta đã cho hắn cơ hội, thậm chí đem Linh Nguyệt tứ hôn cho Hàn Minh, chỉ vì muốn hắn an phận làm một Vương gia, nhưng ta thoái nhượng một bước, hắn lại thừa thế tiến lên một bước, thậm chí lợi dụng thân phận của nàng, muốn tố giác âm mưu của ta năm đó.” Âm thanh trong trẻo nhưng trong lời nói lại ngập tràn lạnh lẽo cùng bất đắc dĩ.

“Làm gì được, căn bản không ai có thể chứng minh thân phận của ta.....” Tay của ta nhanh chóng bấu chặt ngưỡng cửa sổ, phải, ai cũng không thể chứng minh, trừ Hàn Minh..... Câu nói của ta đột nhiên bị Kỳ Hữu cắt ngang, “Mấy ngày trước Kỳ Tinh còn bí mật ở dân gian thăm tra vị thần y từng giúp nàng hoán dung! Nàng nói xem mục đích của hắn là gì?”

Ta đột nhiên xoay người, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ta thế nhưng lại chẳng hay biết gì.....

“Thông minh như nàng sẽ không thể không hiểu chuyện này lợi hại ra sao.” thần sắc của chàng phá lệ nghiêm túc, “Hôm nay ta chỉ là muốn thử tình cảm của hắn đối với nàng rốt cuộc sâu nặng ra sao, quả nhiên, thử một lần liền ra.” Chàng đột nhiên đem ta kéo vào lòng, dùng lực mạnh đến mức khiến ta không thể thở, “Lợi dụng nàng, ta cũng là bất đắc dĩ.”

“Chàng không sợ..... Kỳ Tinh không thắng được chàng nước cờ này sẽ chẳng nể nang gì nữa, lôi ta theo hắn xuống nước?” Nước mắt lặng yên rơi xuống, rơi giọt trên long bào của chàng, chậm chậm khuếch tán.

“Nếu không nắm chắc, ta tuyệt không cho nàng bước vào Thiên Lao.”

Tiếng khóc không thể kiềm nén được nữa từ trong miệng thoát ra, thanh âm đột nhiên đề cao, “Nạp Lan Kỳ Hữu, ta hận chàng!” Khi những lời này thốt ra từ miệng ta, thân hình của chàng chợt sững lại, nhưng tay vẫn nhẹ nhàng vỗ về lưng ta.

“Thực xin lỗi, từ nay về sau ta không bao giờ lợi dụng nàng nữa, ta thề.” Thanh âm của chàng rất là chân thành, trong giọng nói lại tràn ngập ý muốn an ủi.

Ta không nói tiếng nào, dựa vào người chàng khóc rống, như thể muốn đem ủy khuất thống khổ mấy năm nay dồn làm một phát tiết ra, trong lòng lại âm thầm cảnh cáo chính mình, đây là lần cuối cùng ta rơi lệ, một lần cuối cùng.

Cũng không biết ở trong lòng chàng khóc bao lâu, mới phát hiện chính mình nước mắt đã khô cạn, còn lại lúc này chỉ là những tiếng nức nở. chàng khẽ thở dài một cái, lực ôm tay cũng thuyên giảm đôi chút, từ bá đạo chuyển thành ôn nhu, “Lần đầu tiên, nàng ở trước mặt ta khóc.”

Những lời này của chàng tựa hồ ẩn giấu rất nhiều cảm xúc, phức tạp, vui sướng, bất đắc dĩ, kích động..... Chỉ vì ta ở trước mặt chàng khóc?

“Nàng biết không, mỗi lần nhìn nàng cho dù đau đớn cũng không chịu la lên một tiếng, luôn cứng cỏi kiên cường, luôn lấy ý cười để che dấu, khi đó ta liền nói với chính mình, ta muốn chiếu cố nàng trọn đời trọn kiếp.” Bàn tay to dày của chàng không ngừng vuốt ve tóc ta.

“Chàng là đế vương, chàng có bao nhiêu thê tử như vậy, chàng làm cách nào chiếu cố ta trọn đời trọn kiếp?” Ta ghen ngào nói.

Một tiếng cười nhẹ đột nhiên vang, “Nàng đang ghen sao?” Thanh âm kèm theo cảm giác kích động không thể giấu kiem.

“Phải nha, ta ghen.” Ta hừ lạnh một tiếng lại cảm thấy thanh âm của mình không được tự nhiên cho lắm, muốn nói gì thêm để giải thích. Chàng lại đem ta hơi đẩy ra một chút, mâu quang như nước chăm chú nhìn

ta, cất giấu vô số nhu tình, “Hậu cung ba nghìn nhân, ngàn vạn sủng ái chỉ dành duy nhất nàng, đây là hứa hẹn ta dành cho nàng.”

Đối diện ánh mắt chân thành cùng ngữ khí kiên định của chàng, ta dùng sức gật đầu, “Ta sẽ ghi khắc hứa hẹn của chàng, nếu chàng phụ ta, kiếp này chúng ta vĩnh viễn không gặp lại.”

Chàng cúi đầu khẽ hôn vào má ta, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua cổ, trong ánh mắt ẩn ước triền miên, lại nghe chàng nói nhỏ, “Nhớ kỹ ta đã từng nói, ta nhất định sẽ cho nàng một cái danh phận, ta muốn nàng danh chính ngôn thuận làm thê tử của ta – Nạp Lan Kỳ Hữu.”

“Thê tử.....” Ta nỉ non một tiếng, trong lòng ta không khỏi nóng lên một cái, thê tử ư, một từ ngữ hư vô dường nào. Ta biết, trừ phi chàng phế hậu, nếu không ta vĩnh viễn không thể trở thành thê tử của chàng, nhưng chàng không có khả năng phế hậu, trừ phi chàng đã không cần ngôi vị hoàng đế này nữa. Dù sao, chàng có thể bước lên ngôi cửu ngũ, phụ thân củav Đỗ Hoàn nhất định có công rất lớn.

“Mười ngày sau, ta muốn nàng trở thành tân nương hạnh phúc nhất thiên hạ.”

Tầng tầng mây xám trong đầu ta như bị thổi đi, để lộ ra một khoảng không, ý tươi cười dần xuất hiện bên môi, nội tâm cuộn cuộn theo vô hạn ngọt ngào, ta nhắm mắt để chính mình say mê trong đó, tình cảm dành cho chàng từ khi nào thì đã trở nên khó có thể buông tay như vậy? Đến cả chuyện chàng lợi dụng ta ta cũng có thể nhanh chóng dẹp bỏ, ngã mình vào tình nồng ý đậm của chàng, bản thân như vậy, ta thực chán ghét.

“Kỳ Hữu..... Nói cho ta biết, vì sao phải thí sát tiên đế.” Ta đột nhiên nghĩ tới một việc đã xảy ra từ rất lâu như vậy, nhưng đến nay vẫn khiến ta cảm thấy hoang mang không rõ, lập tức nâng mắt mà hỏi.

Chàng hơi hơi sững sốt, cũng không nghĩ tới ta sẽ hỏi đến chuyện này, giật mình một chút rồi mới nói, “Là ai ở trước mặt nàng ăn nói xằng bậy!” Lời nói hỗn loạn lửa giận có thể thấy được rất rõ ràng, “Là Kỳ Tinh?” chàng cất tiếng nghi hoặc, ánh mắt ẩn ẩn lóe sáng.

Trong nháy mắt đó, ta thật sự bị lửa giận ngùn ngụt của chàng dọa sợ, nhưng ta vẫn hỏi tiếp, “Có thể công chính bẩm báo không?”

Chàng không nói, giống như đang trầm tư chuyện gì, không khí nghiêm nghị đậm đặc bao trùm chúng ta lúc này. Ta khe khẽ thở dài, liền tự mình phỏng đoán, “Có phải vì người tiên đế muốn truyền ngôi chính là Kỳ Vãn sao?” Lời của ta chưa dứt người chàng thoáng đã cứng đờ, lệ khí dày đặc như sương mù bao lấy ta, áp lực này khiến ta hít thở không thông, mùi huân hương lan tỏa trong phòng bỗng trở nên nặng nề buồn bực khó tả.

Nửa đêm yên tĩnh, ta mờ mịt nhìn thẳng chàng thật lâu, trong mắt chàng ẩn hiện tia sáng lạnh lẽo, rất nhanh, mồ hôi lạnh ướt đầm lòng bàn tay ta. Sự trầm mặc của chàng lúc này đã là đáp án, suy đoán của ta thực đúng sao?

Chàng cuối cùng thả lỏng thân thể, giống như thở dài, “Vãn là không thể gạt được nàng.....”

“Đêm đó Lãm Nguyệt lâu đột nhiên cháy lớn, ta vốn đã thấy kỳ quái, khi ta hỏi Vân Châu, nàng ta nói mấy ngày trước phụ hoàng từng triệu kiến nàng vào Thừa Hiển điện, ta liền đoán được trận đại hỏa này là phụ hoàng ra tay, lúc giáp mặt chất vấn, ông ấy cũng không phủ nhận. Một khắc đó, hình ảnh người phụ hoàng hoàn mỹ trong tan đã bị đập tan thành tro bụi, nhưng ông ấy dù sao vẫn là phụ hoàng của ta, ông phóng hỏa cũng là vì ta, cho nên ta không thể hận ông ấy.”

“Khi ta trợ phụ hoàng diệt trừ Đông cung, lại phát giác sự tình có biến, phụ hoàng đối ta giấu giếm đề phòng, đêm khuya liền tiếp triệu Kỳ Vãn bí mật tiến cung, may mắn là ta sớm đem Dịch Băng xếp ở bên người phụ hoàng, nếu không ta căn bản không thể nhận ra âm mưu to lớn đó. Nguyên lai ta vẫn luôn kính trọng phụ hoàng, nhưng ông lại coi ta như một quân cờ diệt trừ Đông cung, lời hứa hẹn của ông như một chậu nước lạnh hung hăng kiêu tỉnh ta. Cái chết của nàng cùng sự lợi dụng của phụ hoàng như một thanh đao, hung hăng gợi lên hận ý của ta.”

Không biết vì sao, tâm của ta đột nhiên run rẩy một trận, một giọt lệ chậm chậm theo khóe mắt chảy xuống, “Kỳ Hữu, chàng.....” Ta đã sớm đoán được tiên đế căn bản không thật tâm muốn truyền ngôi cho chàng, nhưng lúc này nghe chàng chính miệng nói lên sự thật, ta vẫn bị rung động đến mãnh liệt. Từ đây

tim, hàng loạt cảm xúc vô danh trỗi dậy, trộn lẫn vào nhau khiến tim ta thấy đau, muốn nói gì đó lại thủy chung không nói được....

Quyển 2 hoàn

23. Q.3 - Chương 23: Phẩm Minh Mẫu Đơn Đình

Kỳ Hữu chung quy vẫn không thể ngủ lại chỗ ta, chàng vẫn phải về Dương Tâm điện, chàng đi rồi, trong tim ta cảm giác mất mát sao mỗi lúc một tăng. Ta tựa mình bên hành lang, vẫn ngây ngốc nhìn vào nơi chàng đã đi qua, ánh ban mai chói lòa từng chút mai một đi bóng dáng đó, thật lâu ta vẫn chưa thu hồi tâm mắt. Tối nay là ai bồi bên gối chàng, là Tĩnh phu nhân vừa hưởng long trạch hay là Đỗ Hoàng hậu luôn bồi bên chàng tả hữu?

Tâm Uyển vẫn thủy chung bồi bạn bên ta, giúp ta khoác lên một kiện áo lông cừu để tránh cảm lạnh. Đưa tay kéo lớp áo khoác sát sao hơn một chút, tuy cảm thấy không gian mỗi lúc một giá rét, gió lạnh vù vù thổi tới, ta lại chẳng muốn vào trong nghỉ ngơi tí nào.

Hôn nha tặn, tiểu lập hận nhân thù ?

Cấp tuyết sạ phiên hương các nhứ, khinh phong xuy đáo đảm bình mai, tâm tự dĩ thành hồi.

(Con quạ yếu ớt, chết đi rồi mới hận trao ai?)

Bão tuyết cuộn cuộn thổi qua phiên hương các, gió nhẹ lướt qua mang theo nỗi niềm của nhánh hoa, trái tim này xem như đã biến thành tro bụi.)

Ưu thương cứ tuôn chảy không ngừng, không ngừng bồi hồi trong lòng, đè nặng suy nghĩ của ta, trần trọc ăn sâu vào tâm ta. Đế vương là trượng phu của tất cả nữ tử trong thiên hạ, âm thầm nhắc nhở chính mình đừng quá để ý, dù sao chàng không phải là người ta có thể giữ riêng ình.

“Tiểu chủ, vào nhà đi. Hoàng Thượng đã đi xa rồi.” Tâm Uyển kéo kéo tay áo của ta, nhắc nhở ta hoàn hồn.

Ta như có như không cất một tiếng thở dài, đang định trở về phòng lại thấy Tô Tiệp dư dắt tay Dương Tiệp dư chạy vội về phía ta, “Tuyết tỷ tỷ, Tuyết tỷ tỷ.” Tô Tiệp dư sợ ta cứ như vậy bước vào cửa, giương giọng gọi ta.

Lại để ý, nàng lúc trước vẫn gọi ta là Tuyết Tiệp dư nay lại sửa miệng thành Tuyết tỷ tỷ, trong lòng thoáng hiện lên kinh ngạc, nhưng cũng lập tức hiểu rõ, mới vừa rồi Hoàng Thượng đích thân tới chỗ ta, tin tức này sợ đã lan truyền khắp hậu cung.

“Muội muội có việc sao?” Ta cũng thuận theo ý gọi nàng là muội muội, Tô Tiệp dư tính cách mạnh mẽ nhưng thủy chung vẫn là một người bốc đồng như vậy.

Trong lúc nhìn nụ cười vui vẻ bên môi nàng, nàng đã cùng Dương Tiệp dư đứng ở trước mặt ta, trông nàng hưng phấn là vậy, Dương Tiệp dư lại trông bình tĩnh hơn rất nhiều, tựa hồ đương lúc ngủ mơ bị Tô Tiệp dư lôi dậy, ánh mắt vẫn còn mông lung hỗn độn.

“Nghe nói vừa rồi ngự giá đi vào sương phòng tỷ tỷ, thật là khiến chúng ta ghen tỵ chết mất.” Nàng đột nhiên buông tay Dương Tiệp dư, chuyển sang nắm tay ta.

Ta có chút mất tự nhiên muốn rút tay về, nhưng vừa mới dùng sức lại lập tức thu hồi, nắm ngược lại tay nàng, mỉm cười đưa mắt liếc nhìn Dương Tiệp dư đang im lặng bên cạnh, “Đều nhờ Hoàng Thượng yêu mến, ta thân mình có chút không khỏe, ngài liền đích thân tới thăm, thật là khiến ta thụ sủng nhược kinh.”

Tô Tiệp dư vừa nghe liền có chút rụt rè bất an, lo lắng xoa trán ta dò xét, “Thân thể tỷ tỷ có gì không khỏe à?”

Ta cố gắng cười đáp lại sự quan tâm đột ngột này, “Sợ là bị chút phong hàn.”

“Được rồi, Tư Vân.” Dương Tiệp dư cuối cùng cũng mở miệng gọi nhũ danh của Tô Tiệp dư, quan hệ của hai nàng tựa hồ tốt lắm, “Tuyết Tiệp dư bệnh chưa khỏi, lúc này người còn giữ nàng nói chuyện phiếm, không sợ nàng bệnh càng thêm bệnh sao?”

Tô Tiệp dư vừa nghe, sắc mặt hơi chợt tắt, sau liền đỡ ta vào phòng nghỉ ngơi, “Đều là lỗi của ta, nếu không nhờ Dung Khê tỷ tỷ nhắc nhở ta, ta vẫn không nhận ra.”

Ta nương theo tay nàng, bước về phía bàn gỗ, nhưng vẫn là không ngồi xuống, “Chỉ là bệnh nhẹ, không có gì nghiêm trọng.”

Mãi đến khi nàng giúp ta lôi chiếc ghế ra, áp ta ngồi xuống, Dương Tiệp dư theo sau cũng an vị, bản thân nàng mới ngồi xuống. Nàng ân cần giúp ta rót chén nước, nhưng tay mới chạm vào thành chén liền nhú mi, ngược lại nhìn Tâm Uyển nói, “Nước trà đã lạnh như vậy cũng không đổi cái nóng, người bảo Tuyết tỷ tỷ làm sao nuốt nổi đây.”

“Nô tỳ không phải, nô tỳ lập tức đi đổi.” Nàng nhanh nhẹn muốn đem chiếc ấm hoa văn phượng hoàng lấp lánh trên bàn đi đổi, ta lại lập tức tiếp nhận chiếc chén làm bằng gốm sứ trên tay Tô Tiệp dư, mỉm cười, “Không có việc gì, cổ họng của ta vốn đang khô nóng, đang muốn uống thứ gì thanh lương một chút.”

Một ngụm uống cạn chén nước, khiến Tâm Uyển không khỏi kinh ngạc sợ sệt, mà Dương Tiệp dư lại đưa tay tiếp nhận cái chén từ ta, “Tuyết Tiệp dư gương mặt đã tới nhợt như vậy nên đi nghỉ thì hơn, ta và Tư Vân không quấy rầy nữa.”

Nói xong liền vô thanh vô tức túm Tô Tiệp dư lôi ra ngoài, vị Dương Tiệp dư này quả thật không đơn giản, thậm chí có thể nhìn mặt đoán ý. Ta tuy vô cùng mất kiên nhẫn trước sự lải nhải của Tô Tiệp dư, nhưng thủy chung vẫn giấu kỹ trong lòng không thể hiện ra ngoài, nhưng lại bị nàng nhìn thấy, vì vậy mới lôi kéo Tô Tiệp dư vội vã rời đi.

Các nàng đi rồi, trong phòng im lặng hồi lâu, Tâm Uyển mới nói, “Tiểu chủ, đêm đã khuya, người cũng tạm nghỉ ngơi đi.”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu, đột nhiên nổi hứng muốn viết chữ, phiêu nhiên tiến đến trước bàn, mài nghiền mực, tùy tiện đưa tay lấy một cây bút lông thỏ đầu nhỏ, tùy ý đề vờ câu thơ.

Tâm Uyển nhìn những chữ ta viết, che miệng giẽu cợt, “Thì ra tiểu chủ hy vọng cùng Hoàng Thượng bạch thủ giai lão.”

Nghe lời đó của nàng, ta mới phát giác mình vừa viết chính là:

Tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

(Sinh ly tử biệt, lòng này thề quyết

Bàn tay này mãi nắm không buông, nắm tay nahu cho đến giao lão)

Ta ngạc nhiên ngẩn người, bàn tay đề bút hóa đá giữa không trung, ánh mắt nhìn mười hai chữ kia đến ngẩn người, mãi đến khi bút một giọt mực lặng lẽ rơi từ đầu lông động trên trên giấy, lan thành một phiếm lớn ta mới giật mình tỉnh. Bút lông theo lực đạo của ta buông lỏng, rớt xuống bàn phát ra một tiếng vang nhỏ, ta đột nhiên đem giấy vo thành một cục, vứt trên mặt đất.

“Tiểu chủ?” Tâm Uyển kỳ quái nhìn hành động khác thường của ta, lo lắng gọi một tiếng.

“Ta mệt rồi.” Khôi phục thái độ bình thường, mệt mỗi than một tiếng, ta cho nàng lui ra.

Ta nghiêng đầu nhìn tờ giấy đã bị vo tròn vứt trên mặt đất, trong lòng một phen bi thương âm ỉ. Chợt tiến về phía bàn đề thêm hai câu thơ:

Quỳnh quỳnh bạch thỏ, đông tẩu tây cố

Y bất như tân, nhân bất như cố.

(Con thỏ trắng cô đơn, đi đông mà lòng vẫn nhớ tây

Áo quần được mới thì hay, nhưng bạn vẫn cũ thì hơn.)

Trưa hôm sau ta mới từ từ tỉnh giấc, hé mắt nhìn ra cánh cửa, dù cách một lớp giấy hồ vẫn có thể thấy ánh mặt trời ảm áp chiếu vào, hôm nay sắc trời tựa hồ tốt lắm, nhưng Tâm Uyển sao không tới gọi ta rời giường.

Ta lại lười biếng không muốn rời xa cái chăn ấm áp, tuy mở to hai mắt nhưng vẫn im lặng nằm, đưa mắt nhìn qua bức rèm, yên tĩnh bất động. Trên bàn lò huân hương lượn lờ khói bay, tràn ngập bốn phía, chợt cảm thấy giống như tiên cảnh, thực là người ta mê vông.

Cũng không biết đã nằm bao lâu, ẩn ẩn nghe thấy vài tiếng cười khê từ ngoài cửa truyền vào, lọt vào tai ta, là ảo giác sao? Ta kỳ quái nghiêng tai, ngưng thần lắng nghe, một tràng cười không báo trước lại vang vào tai ta. Tò mò đứng khỏi giường, muốn bước ra tìm hiểu rõ thực hư. Dù sao tại thâm cung đại viện, thật khó nghe thấy tiếng cười dễ nghe như vậy.

Mới đẩy cửa ra, liếc mắt một cái, tiểu uyển trăm hoa sớm tan mất, chỉ còn chút hương hoa phản phát giữa tiết trời ẩm áp, rõ ràng sự ẩm áp này cũng không phải tốt cho lắm, vì với ta, nó chẳng đem lại tư vị gì. Tiểu viện vốn dĩ rất rộng, nay lại bị vây kín bởi các nữ tử, thướt tha lả lướt sinh tư, nhẵn mày mỉm cười hay cất tiếng oanh ngữ đều động lòng người, tất cả đều là những trang quốc sắc.

“Tuyệt tỷ tỷ, người tỉnh rồi.” Người đầu tiên phát hiện ra ta chính là Tô Tiệp dư – người vốn dĩ đang nói rất hăng say, một tiếng gọi cao vút liền khiến chú ý của mọi người hướng hẳn về phía ta, ta vốn còn chưa thích ứng với khung cảnh xung quanh, cũng chưa kịp đánh giá những người trước mặt, nàng đã nhanh chóng đứng dậy đi đến bên cạnh ta, kéo ta vào phiền não nhiệt này.

“Chúng ta đang tán gẫu về các nhạc khúc, bình luận thi phẩm, Tuyệt tỷ tỷ người có hứng thú bình cùng không?” Dương Tiệp dư phá lệ nhiệt tình tiếp đón ta, sợ khiến ta cảm thấy vắng vẻ.

Trước mặt ta có hơn mười vị cô nương, ai cũng có nét thanh lệ tuyệt mỹ riêng, trong lòng không khỏi vài phần cảm khái. Thấy các nàng vây quanh mà ngồi, trên bàn bừa bộn rất nhiều thi tập, danh họa cùng nhạc khí các loại. Xem ra các nàng đang trải qua một ngày nhàm chán muốn tìm tiêu khiển, thảo nào thấy ta ai cũng có ý mừng rỡ.

Kéo một cái ghế nhỏ ngồi xuống, im lặng nghe các nàng tiếp tục lên tiếng tâm tình, bất giác các nàng lại chuyển chủ đề sang vạn trọng hoa cỏ, có người chỉ yêu thủy tiên – loài hoa sinh dưỡng trong nước, có người thậm chí yêu cả thủy phù dung cùng hải đường, lại có người yêu bạch như sương đến chết đi sống lại ...

“Ta thích mẫu đơn, loài hoa tượng trưng phú quý. Không ngông nghênh như hoa mai, siêu dật như thủy tiên, cao thượng như hoa cúc, mẫu đơn là loài hoa hiện thực nhất.” Lời này xuất từ miệng của một vị cô nương cao ngạo, vừa nhìn qua, làn da của nàng tựa hồ tương tự cùng nước, vô cùng mịn màng, ánh mắt như có linh quang chớp động, nhan sắc của nàng cũng không hẳn là khuynh thành mỹ, tuy nhiên khí chất của nàng lại thoát tục đứng ngạo ngễ quần phượng, cực kỳ xuất chúng.

Ta tinh tế đánh giá nàng thật lâu, mẫu đơn đại biểu cho dục vọng theo đuổi quyền lực, tiền tài, mà nàng lúc này lại bày tỏ dục vọng của mình một cách bình thản trước mặt mọi người, nàng không sợ tại hậu cung bốn bề thọ địch sao?

Có lẽ là bị sự không e dè thẳng thắn, thành khẩn của nàng sở động, ta bất giác bật thốt lên hỏi, “Vị cô nương kia, người tất đã đọc qua Mẫu đơn đình.”

Thật không ngờ ta sẽ mở miệng, nàng thoáng chần chờ ngưng mắt liếc nhìn ta một cái, sau còn thật sự gật đầu nói, “Người trong thiên hạ giai xưng Mẫu đơn đình là đảm đảm chi thư, tuy nhiên ta không nghĩ vậy, mẫu đơn thực chuẩn xác công bố tình cảm thực chất của Liễu Mộng Mai cùng Đỗ Lệ Nương, đến đoạn ‘Lệ Nương tương tư mộng mà sinh bệnh, bệnh nhanh chóng trở nặng, liền họa tranh chân dung truyền cho hậu thể sau đó liền chết. Chết được ba năm, lại có thể gặp được người trong mộng chân thật đứng trước mặt mình’ càng chứng kiến một đoạn rung động lòng người, lệ rơi đầy trang sử, khắc cốt minh tâm.”

Ta đập bàn đứng dựng lên, đại tán một tiếng, “Nói rất hay!” Ta không để ý đến sự rụt rè mà nữ tử nên có, tiến lên từng bước, hơi kích động nói.

“Người cũng đọc qua?” Nàng không vì ta đột nhiên ta ngữ khí mà sợ hãi, ngược lại mâu quang càng thêm lấp lánh, mừng rỡ mà nhìn ta.

Ta cũng không đáp lời, tùy tay cầm lấy cây quạt tròn hình Tây Thi bị các vị tiếp dư khinh khi đẩy vào một góc, tùy tay nhẹ phẩy, thuận lực dựng lên, phẩy phẩy như đang đón lấy một trận gió nhẹ. Ta lên tiếng xướng một câu:

“Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến

Tự giá bàn đô phó đoạn tỉnh đồi viên

Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên

Thử tâm lạc sự thủy gia viện”

(Trước sao hồng tía đua chen,

Giờ sao giếng lấp tường nghiêng thế này

Cảnh xuân sắc thắm còn đây

Lòng xuân lại đã đâu hay nhà nào)

Môi nàng gợi lên một chút ý cười mê người, chiết phiến trong tay khinh tản mở ra, một mùi gỗ tử đàn lan nhẹ giữa không trung. Nàng đứng dậy xoay một vòng, vũ chưa khởi người đã quay đầu lại mỉm cười duyên dáng, hát tiếp khúc của ta:

“Triều phi mộ nguyện, vân hà thủy hiên

Vũ ty phong phiến, yên ba họa thuyền

Cầm bình nhân thắc khán đích giá thiêu quang tiện.”

(Sương giăng sớm, chiều mây cao

Mưa che tranh cũ, khói xao ảnh thuyền

Tuổi xuân thiếp khóa trong hiên

Ngẩn ngơ ba tháng xuân nghiêng qua trời.)

Nhìn ngón tay thon dài của nàng uyển chuyển lay động, mắt chuyển một cái, môi khẽ than nhẹ, toàn thân xoay tròn theo điệu vũ, tất cả đều khiến khí chất đặc hữu trên người nàng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, vừa đúng không sai một chi tiết. Tất cả mọi người đắm chìm giữa bầu trời âm nhạc của nàng không thể dứt ra, thậm chí còn có vài vị Tiệp dư vì nàng tình xướng sâu sắc mà lặng yên rơi lệ.

Hốc mắt ta cũng bất giác trở nên ươn ướt, ta thật không nghĩ rằng cả mình cũng rơi lệ, đối lập hẳn với ta chính là người ngồi bên cạnh, Dương Tiệp dư sớm lệ chảy như mưa, nước mắt không ngừng. Lòng ta sinh kỳ quái, đang muốn mở miệng hỏi nàng vì sao, lại thấy nàng đột nhiên nhắm mắt ngã xuống đất, tiểu uyển vì nàng đột nhiên té xỉu mà bất nháo một mảng thanh trần, lan khắp bốn phía.

Mọi người cùng nhau thét chói tai.

Phượng cao lầu, sương mù ảm hồng, khuất tất vài cụm mây tía mỹ lệ phía chân trời, gió xuân nhẹ thổi. Giờ phút này, ta đang theo một vị công công tiến vào Thái Hậu điện, còn nhớ rõ mới vừa rồi Dương Tiệp dư thốt nhiên ngất đi, khiến vài vị Tiệp dư sợ hãi, nhất là tô Tiệp dư. Trong mắt nàng ta thấy rõ ràng sự lo lắng, thậm chí còn rơi mất mấy giọt lệ, khẩn trương sai người đi thỉnh ngự y. Mà ta lại bị công công ở Thái Hậu điện gọi tới đây, nói là Thái Hậu triệu kiến.

Dọc theo đường đi ta theo sát ngay sau công công, tự hỏi lần này Thái Hậu triệu kiến rốt cuộc là vì chuyện gì, trong lòng ần ần chút bất an. Ta rốt cuộc vẫn là nợ bà một phần tình, chẳng lẽ bà cần ta giúp việc gì sao? Nhưng ta thì có năng lực giúp bà việc gì kia chứ?

“Công công, người có biết Thái Hậu nương nương triệu ta có chuyện gì không?” Ta chính sắc dò hỏi.

“Tiểu chủ đi liền biết.” Thái độ lạnh tránh của công công khiến ta có chút nghi ngờ, lại không thể nói ra, sau đó cũng đến lúc tiến vào cánh cửa gỗ lim nặng nề của Thái Hậu điện, xuyên qua chính điện túc mục, từng bước một tiến vào sâu trong thiên điện, càng đi càng sâu, khói nhẹ mỏng manh từ từ dâng lên, phất phơ bay lượn cùng với cảm trường may bằng tơ vàng mỏng manh, tràn ngập cả điện.

Bước ra tầng tầng lớp lớp sa trường mỏng manh, tiến nhập vào thiên điện chính đường, thứ đầu tiên đập vào mắt ta chính là Hàn thái hậu đang nhắm mắt tĩnh tọa trên ghế toan mộc, bà chậm rãi nâng tầm mắt nhìn ta, đôi mắt xinh đẹp sáng lên ý cười. “Tuyệt Tiệp dư, đến đây.”

“Tham kiến Thái Hậu nương nương.” Ta cúi chào, một mực giữ đủ lễ tiết, sau đó tiến vài bước đến gần vị nữ tử đang ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, thi lễ, “Tham kiến Đặng phu nhân.”

Đặng phu nhân ôn nhiên cười, mâu quang ầm ập, tươi cười khả ái câu nhân, Thái Hậu lại bảo ta ngồi xuống, “Nghe nói Tuyệt Tiệp dư đã xuất nhập tẩm cung của Hoàng Thượng hai lần, thậm chí ban đêm hoàng thượng còn vì lo lắng cho người mà đích thân giá áo Hiệt Phương viện, xem ra trong lòng hoàng thượng, địa vị của người thật rất lớn.” Khẩu khí của Thái Hậu giấu giếm vài phần nghiêm nghị ý.

Vừa nghe lời này, ta một chút cũng không dám do dự, tiếp lời nói, “Tất cả đều dựa vào ân điển của Thái Hậu nương nương.”

Nàng vừa lòng cười, đầu ngón tay khẽ vuốt chiếc nhẫn phỉ thúy bát bảo lục trên ngón trỏ, “Như vậy bước tiếp theo nên là tấn phong người..... Vị trí Tam phu nhân hiện chỉ thiếu một người, Hoàng Thượng chắc là có ý muốn đem người sắc phong phu nhân.”

“Sợ là..... Không đơn giản như vậy.” Đặng phu nhân xen mồm lên tiếng, giọng nói hơi nhỏ, có vài phần lo lắng, “Hoàng hậu cùng Tĩnh phu nhân lần này lại cùng đứng chung một chiến tuyến, trước sau phải thân tín hướng Hoàng Thượng bàn ra.”

“Yên tâm, chỉ cần có ai gia ở đây, tuyệt sẽ không để cho hoàng hậu ở hậu cung này ý quyền độc đại.” Thái Hậu nhàn nhạt cười khẽ nói, nghiêng người nhìn sang bên Đặng phu nhân, “Hôm nay ai gia là cố ý cho các người dẫn kiến, để tương lai giữa hậu cung này dễ bề tiếp ứng lẫn nhau.”

Nhìn thấy Đặng phu nhân thản nhiên cười, bước nhẹ nhàng, từ từ hướng ta mà đến, những chiếc trâm ngọc trên tóc theo nhịp đi và chuyển động va vào nhau tạo thành âm thanh leng keng cùng ánh chiếu chói mắt, “Không ngại bản cung gọi người là Tuyệt muội muội chứ?”

Ta mỉm cười, nghênh hướng nàng nói “Tỷ tỷ, về sau ở trong cung xin hãy chiếu cố nhiều uội muội.”

Trong lòng cũng âm thầm đoán được Đặng phu nhân này chỉ sợ cũng do mộ tay Thái Hậu bồi dưỡng mà nên, Thái Hậu rốt cuộc có chủ ý gì, nàng vì sao vừa muốn nuôi trồng thế lực của mình tại hậu cung? Chẳng lẽ tôn vinh ngày nay vẫn không đủ khiến bà thỏa mãn sao?

Ở Thái Hậu điện dùng xong bữa tối ta mới rời đi, ngẩng đầu nhìn những ngôi sao vừa lóe trên bầu trời đen thẫm như mực, thản nhiên thở dài, cùng một đám cung nhân đứng trước một nơi trống trải thế này, ta lại quay đầu mà nhìn Ba chữ “Thái Hậu điện” treo trên cao. Trong lòng mạnh mẽ xuất hiện vô hạn cảm khái, ta biết lần này bản thân đã không còn cách nào thoát khỏi, phải lâm vào cuộc đấu tranh đẫm máu giữa chốn hậu cung, ta thật sự có thể kiên trì đi tiếp sao?

Khi ta đang lẳng lẳng mắt nhìn những khối kim quang lấp lánh kề nhau như biển, âm thanh của Hàn Minh chợt nhiễu loạn ta, “Người không nên xuất hiện lúc này.”

Thu hồi tầm mắt, ta hờ hững nhìn hắn, “Vì sao đem chuyện ngọc bội báo cho Hoàng Thượng biết?”

“Thân là thần tử, dĩ nhiên phải trung với Hoàng Thượng.”

Mấy chữ này nghe cũng thật là đúng đi, ta không thể cãi lại, chẳng lẽ ta có thể yêu cầu hần nể tình của chúng ta bấy lâu mà đối Hoàng Thượng có điều giấu diếm sao? Cũng vì ở tình thế này, cho nên ta không thể vì hần bán đứng mà trách hần, dù sao Kỳ Hữu là quân chủ, cho dù hần có tâm giấu diếm, đối diện trước sự chất vấn gay gắt của hoàng thượng cũng không thể không cúi đầu. Đây là quyền lợi của Hoàng Thượng, cũng khó trách vô số người mơ ước cái ngai vàng kia, ngay cả Kỳ Tĩnh cũng vì nó mà hy sinh tính mạng.

“Ta hiểu được.” Vuốt cằm cười nhạt, thanh âm có chút huyền diệu, “Tô Cảnh Hoành đại tướng quân, nguyên nhân hần có thiết diện vô tư là vì hần có tâm trung với triều đình, vì lẽ đó mà hần thân là nhạc phụ của phế thái tử mà vẫn bình an đứng giữa triều đình, Hoàng Thượng vẫn yên tâm đem đại quyền trao tặng hần. Ta hy vọng người cũng có thể như hần, nguyện chung thân trung thành cho Hoàng Thượng, tránh khỏi cái

tham của tâm, mọi dã tâm dục vọng đều bắt nguồn từ chữ “tham”, chỉ có cách đó người mới có thể đứng vững không ngã.”

Lại về Hiệt Phương viện, trong lòng một mảnh hỗn độn vô thố, hai bàn tay nắm chặt nhau khiến chúng trở nên trắng bệch. Cái lạnh của mùa đông lại khiến lòng người cảm thấy thêm thê tịch, Hiệt Phương viện lại một mảnh tiêu điều. Mới vừa cùng Hàn Minh đối thoại một phen quả thật khiến ta có chút tâm lực lao lực quá độ, hẳn nói ta thay đổi, cả người đều toát lên cừu hận đậm đặc, so với con người hồn nhiên, không muốn tranh chấp. Có lẽ vậy, ta đã trưởng thành trong sự phản bội của lần lượt từng người ta tin tưởng, không người nào là toàn vẹn, ngay cả thần tiên cũng có thất tình lục dục, lại nói ta không phải thần tiên, cho nên ta cũng không ngoại lệ.

Bước qua cửa phòng Dương Tiệp dư, thấy bên trong đèn đuốc lóe sáng, hình ảnh nàng ấy đột ngột ngất xỉu buổi trưa lại xuất hiện trong đầu, cảm thấy lo lắng cho bệnh tình của nàng, ta quay đầu, bước lại phía cửa phòng nàng.

Kéo kẹt — đẩy ra cánh cửa gỗ, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là hình ảnh Dương Tiệp dư nửa ngồi bên giường, ánh mắt đại ra, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, dưới ánh nến mờ tỏ càng thêm ảm đạm. Một mùi thuốc nồng đậm phả vào mũi, thì ra Tô Tiệp dư đang ngồi đó, tay trái bưng chén thuốc nóng hổi, tay phải cầm cái thìa, tận tình khuyên giải, an ủi nàng uống được. Mà người trên giường vẫn bất động như tượng, tựa như một chữ cũng không nghe thấy, tầm mắt của nàng dường như chỉ hướng về chiếc bàn đã nhuộm đẫm sáp nến đỏ trước mặt.

“Tuyệt tỷ tỷ.” Tô Tiệp dư vừa thấy ta đến, liền đứng dậy đón chào, “Vài canh giờ trước, ngự y giúp Dung Khê tỷ tỷ bắt mạch, nói là do u buồn mà thành tâm bệnh. Kê một đơn thuốc cho người nấu đem tới, nhưng tỷ ấy lại cứ thế này, mãi cũng không uống được chén thuốc.”

Ta hướng bên giường đi đến, “Ngự y đã nói đây là tâm bệnh thì một chén được làm sao có thể chữa trị tận gốc.” Nhẹ nhàng giúp nàng chỉnh lại chiếc mền ngủ ngũ phúc uyên ương bằng gấm trên mình, “Một khúc mẫu đơn đình lại khiến người bất ngờ ngã quỵ như vậy, tất hẳn là có tâm sự rối rắm trong lòng, nếu có thể nói ra mới có thể mở được khúc mắc.”

Đôi đồng tử dờ dẩn vì những lời của mà chuyển động, vô thanh vô tức mà lưu luyến dừng lại trên thân ảnh của ta và Tô Tiệp dư một lúc, tựa hồ còn do dự. Lại nghe thấy tiếng bước chân cùng với âm thanh đẩy cửa, chúng ta tam đồng loạt đổ ánh mắt về phía người vừa bước vào, cũng chính là người đã xướng khúc Mẫu đơn đình giữa đình uyển lúc trưa.

Nàng vừa bước vào đã bị sáu con mắt nhìn đến phải đứng sững, mắt tự nhiên đứng tại chỗ, “Ta không có ý quấy rầy.”

“Không có gì, Doãn tiếp dư như thế nào lại tới đây.” Tô Tiệp dư có chút kinh ngạc vì sự có mặt của nàng.

“Dương Tiệp dư là vì một khúc mẫu đơn đình của ta mà ngất, ta đây thấy thẹn trong lòng, cố ý ghé qua thăm hỏi.” Nàng cười yếu ớt nhìn chúng ta, khí chất thoát tục trên cơ thể thi thoảng thoát ra, “Được chứ?”

“Không có việc gì.” Thanh âm hơi khàn khàn nghe có vẻ đặc biệt khó chịu, xem ra nàng thật sự là bệnh không nhẹ, “Kỳ thật hôm nay ta chỉ là có chút xúc cảm quá độ thôi.”

“Chỉ nghe một khúc đó lại có thể ngất đi, nội tâm tất đã có người yêu thương, Dương Tiệp dư đau lòng chắc chắn là vì chuyện tình cảm, chỉ có tình cảm dành ột người sâu đậm mới thương tâm đứt ruột như thế.” Doãn tiếp dư chậm chậm nói, vừa nói vừa đưa mắt hướng về phía chúng ta, ngữ khí khẳng định chắc nịch.

Dương Tiệp dư đột nhiên cười khổ một tiếng, sắc diện cam chịu. Dù bệnh nhưng nàng vẫn cố hết sức nói chuyện, hơi thở mong manh, chậm rãi nói, “Thuở nhỏ ta cùng con trai của lão quản gia quan hệ rất tốt, có thể nói chúng ta là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư ái mộ lẫn nhau. Nhưng phụ thân lại bắt ta tiến cung tuyển tú, chỉ mong một ngày ta có thể thụ sủng long ân, khiến cả họ được rạng rỡ. Cuối cùng ta cũng bị phụ thân bức đến đường cùng, phải tiến cung.” Một giọt lệ rơi xuống gò má, nàng từ lâu đã sớm khóc không thành tiếng.

Ta rút chiếc khăn bên hông mình ra, khom người giúp nàng lau đi những giọt nước mắt ràn rụa khăn gương mặt, “Muội muội phải bảo trọng thân mình.”

“Nhưng hậu cung vô số giai nhân, Hoàng Thượng như thế nào lại sủng hạnh ta, không nói đến Tĩnh phu nhân được ân sủng nhường kia cũng có lúc phải chịu khổ, cho dù được sủng ái thì có gì có thể cam đoan không có ngày thất sủng. Ta sợ bản thân chỉ có thể sống hết một đời thăm thê ở Hiệt Phương viện này.” Nàng càng nói càng thê lương, kéo theo cả Doãn, Tô nhị vị Tiệp dư cùng ảm đạm thần thương, cúi đầu cảm khái.

Đây chính là nỗi bi ai của những phi tần hơi thâm cung hoạn vắng, có thể nói trong mắt các nàng, được như ta đã là một may mắn dữ dội, có thể được Hoàng Thượng chiếu cố đến, là phúc hay họa tạm thời bất luận. Giữa hậu cung mịt mù những âm mưu tàn khốc, ta sợ bản thân đã vô pháp tách khỏi, bản thân sẽ mãi mãi bị cuốn vào những màn tranh đấu này.

“Chúng tỷ tỷ nếu không chê, vậy chúng ta hãy kết làm kim lan tỷ muội, để ngày sau có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Tô Tiệp dư chợt mở miệng nói.

Ta hồ nghi liếc mắt xem xét nàng một cái, sau liền thư mi mỉm cười, lại cùng dương Tiệp dư nhìn nhau, trong mắt nàng cũng không có ý cự tuyệt. Chúng ta cùng nhìn về phía Doãn tiệp dư đang chần chừ, “Tư Vân muội muội hảo đề nghị, nếu chúng ta đã hữu duyên, liền kết bái đi!”

Tô Tiệp dư chú ý tới ánh mắt lấp lánh của Doãn tiệp dư, “Doãn tỷ tỷ không phải là ghét bỏ chúng ta chứ!”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Làm sao có thể!” Nói xong lại trầm tư một hồi, thủy chung vẫn là không có tỏ vẻ tán đồng.

Ta nhẹ nhàng nắm tay nàng cười nói, “Ta và người cũng hữu duyên như thế, ta trong tâm đã coi người là tri kỷ, như vậy kết bái lại có ngại gì?”

Nàng giật mình liếc mắt nhìn ta một cái, biểu lộ thần sắc phức tạp, cuối cùng vuốt cằm đáp ứng.

Được sự giúp đỡ của ta cùng Tô Tiệp Dư, Dương Tiệp dư được dìu xuống giường, cả bốn chúng ta cùng quỳ gối trên mặt đất, bốn người cùng chung một hướng nhìn về ánh trăng ảm đạm ngoài cửa sổ, nói:

“Ta, Tô Tư Vân.”

“Ta, Tuyệt Hải.”

“Ta, Dương Dung Khê.”

“Ta, Doãn Tĩnh.”

“Nguyện khắc kết làm kim lan tỷ muội, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, thương thiên chứng giám, minh nguyệt làm chứng. Nếu ai sai lời, thiên lôi đánh xuống, không được chết tử tế.”

24. Q.3 - Chương 24: Đệ Nhất Đế Hoàng Phi

Năm ngày sau, sắc trời nguyên bản ảm áp lại đột nhiên phát phơ tuyết bay, vạn dặm phi sương, đưa mắt nhìn bốn phía đều là một mảnh hạo khiết, trong suốt xinh đẹp, mỹ lệ nhiều vẻ, đẹp đến thái lỏng người. Hiệt Phương viện, các Tiệp dư tùm ba, tùm năm chơi đùa người tuyết, hai tay cùng hai gò má vì lạnh mà đỏ bừng, nhưng các nàng vẫn hết sức tận hưởng.

Ta đang cầm lò sưởi tay, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn các nàng thiên chân tươi cười, vô ưu vô lự. Tiếng cười thanh thúy như chuông bạc cùng cảnh vật đẹp mộng lung thê này thật khiến người không khỏi suy tư vô hạn. Các nàng như vậy thật sự khiến ta rất hâm mộ. Bông tuyết rơi mỗi lúc một dày, bay lả tả trên người bọn họ, vẫn vương trên tóc, cả người đều dính bông tuyết, mỗi người lấm lem một vẻ.

“Tiểu chủ, vì sao không chơi cùng các nàng?” tâm tình của Tâm Uyển cũng bị những tiếng hoan hô vui vẻ bên ngoài làm nôn nao.

“Ta sợ lạnh.” Ta giải thích ngắn gọn, bàn tay thỉnh thoảng lại ma sát vào lò sưởi trên tay.

Tâm Uyển trầm mặc nhìn nhánh cây bị tuyết lấp kín, sau một lúc lâu mới chậm rãi hỏi, “Tiểu chủ vì sao phải cùng Doãn, Dương, Tô tam vị Tiệp dư kết bái kim lan tỷ muội? Ta thấy rõ ràng các nàng là biết Hoàng Thượng đối ngài phá lệ ân sủng, cố ý nghĩ nịnh bợ ngài, hy vọng tương lai cũng được tấn phong tần phi.”

Ta thần nhiên nhưng lạnh lùng quay đầu, “Sống ở hậu cung, nhiều tỷ muội dĩ nhiên tốt hơn so với nhiều địch nhân.”

Nàng kinh ngạc, nhìn ta đến xuất thần, ánh mắt dần theo ưu sầu nói, “Nô tỳ ngu kiến, cảm thấy tiểu chủ vốn không cần phải chú ý giao hảo tốt với ai làm gì. Hoàng Thượng đối ngài che chở như thế, sợ là tương lai ngay cả Tĩnh phu nhân cũng phải kiêng kị ba phần, ngài cần gì kiêng kị những tiếp dư nho nhỏ đang phải ngày ngày chờ đợi chút ân sủng này.”

Ta ngửa đầu nhìn thiên không bát ngát, bầu trời cùng mặt đất nay đã trắng xóa một màu, nhìn lâu khiến mắt ta có chút hoa loạn, lại có chút mê mang. “Phụ thân của Doãn tiếp dư là nhất phẩm đốc sát viện tả. Phụ thân của Tô Tiếp dư là nhị phẩm nội các học sĩ. Phụ thân của Dương Tiếp dư là Thương Châu đệ nhất thủ phủ.” Ngừng lại một chút, lại tiếp tục nói, “Hiện tại hậu cung chia làm hai phái, một phái là bè đảng Tĩnh phu nhân, bởi vì Hoàng Thượng đối nàng đặc biệt ân sủng, cho nên khí thế của bè đảng này cũng đặc biệt kiêu ngạo ương ngạnh. Một còn lại là bè đảng của hoàng hậu, chưa tính đến thân phận của nàng là hoàng hậu, chỉ việc phụ thân nàng là Đỗ Văn Lâm Thừa tướng, thế lực tại triều đình cơ hồ có thể lấy thúng úp voi, bao nhiêu cung tần tranh nhau nịnh bợ. Nếu ta nhận long ân thánh sủng của Hoàng Thượng, tất nhiên sẽ bị hai bên đàn áp, vì vậy ta cũng phải xây dựng thế lực cho riêng mình, nếu không cho dù Hoàng Thượng có sủng ta thì cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, chung như lục bình phiêu dăng.”

Tâm Uyển trầm mặc một phen, lại vượt cằm tỉnh ngộ, “Tiểu chủ tâm tư kín đáo, suy nghĩ chu toàn, nô tỳ thật đã được tiểu chủ mở rộng tầm mắt.”

“Thánh chỉ đến — Tuyết Tiếp dư tiếp chỉ!” Một tiếng hét to từ bên ngoài Hiệt Phương viện truyền đến, phá lệ vang dội. Tiếng hoan hô vui vẻ trong tiểu uyển khoảnh khắc đình chỉ, không gian tịch liêu không tiếng động, tất cả chỉnh trang xiêm y, quỳ xuống đất đón chào thánh chỉ.

Ta cũng nhanh chóng buông lò sưởi trong tay, cùng Tâm Uyển nhanh chóng xuất môn quỳ giữa tuyết trung rộng lớn tiếp chỉ, Từ công công đứng trước mặt ta mở một Quyển thánh chỉ bìa vàng óng ánh.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tuyết Tiếp dư, được trăm yêu thương, nguyện kề bên làm bạn một đời. Nay phong làm Đại Kỳ đệ nhất hoàng phi, ban thưởng xưng hào ‘Đế’, nhập phủ tây cung, chính vị Chiêu Phụng cung. Nông lịch mười lăm tháng giêng tức ngày hội nguyên tiêu, chính thức đại hôn, trao tặng phong hào cùng tỷ ấn, khắp chốn mừng vui, đại xá thiên hạ. Khâm thủ!”

Lúc thánh chỉ tuyên đọc xong cũng là lúc, ta nghe được từng đợt âm thanh hít lạnh, mà ta cũng đã bị rung động, cố gắng cất tiếng phá vỡ bầu không khí này, “Nô tài khấu tạ Hoàng Thượng Thiên Ân, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Thanh âm của ta đánh vỡ giây phút yên tĩnh của mọi người, chúng Tiếp dư đồng loạt hoàn hồn nói, “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Ta đưa hai tay tiếp nhận thánh chỉ, giật mình ngóng nhìn đạo thánh chỉ trong tay, thánh chỉ đơn giản như thế, không có hoa lệ từ ngữ trau chuốt, chỉ có ngắn ngủi một câu “được trăm yêu thương, nguyện kề bên làm bạn một đời”. Đế hoàng phi — hoàng đế phi, phong hào cao như thế, có thể nào bảo ta không động dung?

“Đế hoàng phi, nô tài xin phép hành lễ!” Từ công công mỉm cười, quỳ gối xuống hướng ta quỳ lạy, các tiếp dư khác cũng nhanh chóng động thân, hướng ta quỳ lạy, cùng nói, “Tham kiến Đế hoàng phi!”

“Miễn lễ.” Ta lập tức triệu hồi bọn họ đứng dậy, trường hợp này ta vẫn là chưa Quen đi, đã lâu rồi không còn ai hướng ta hành lễ như vậy.

Từ công công chỉnh lại thân mình, cúi lưng chấp tay nói, “Hoàng phi, thỉnh di giá Chiêu Phụng cung, chúng nô tài sớm đã chuẩn bị, chỉ chờ hoàng phi ngài đại giá.”

Ta nhẹ nhàng vượt lại hai bên tóc mai đã bị gió thổi loạn, “Tâm Uyển có thể cùng ta đến Chiêu Phụng cung không? Ta rất thích sự hầu hạ của nàng ấy.”

Hắn kinh ngạc một giây, nhưng cũng nhanh chóng ổn định, “Hoàng phi đã mở miệng, chúng nô tài đương nhiên làm theo.”

Quay đầu hướng Tâm Uyển cười một cái, lại nói, “Vây đa tạ công công!”

Hắn tiếp lời, “Nô tài không dám nhận.”

Ngọc liên của ta đi giữa nhóm cấm vệ quân cùng các nô tài, cứ như vậy lắc lư hướng thẳng Chiêu Phụng cung mà đi, tuyết giữa trời dường như cũng theo nhịp này mà rung động, Tâm Uyển gắt gao đi bên cạnh giúp ta che dù, chắn hết gió tuyết ngoài cửa liễn. Từ công công đang đi tuốt đằng trước dẫn đường, ta ngưng thần, nghiêng đầu nhìn những bức tường sơn của hoàng cung, ngói lưu ly chạm trổ vàng ròng cũng sớm bị tuyết trắng phủ đầy, uốn lượn giống như một con ngân bạch cự long ẩn mình ngay trên tường thành, là điềm tốt. Trước mặt các điện lớn nhỏ cùng lầu các các loại thay đổi liên tục, liên miên không dứt.

Lúc gần đi, ta cùng với ba vị muội muội ở trong phòng nói chuyện một lúc rồi mới đi, các nàng đều là vẻ mặt vui sướng chúc mừng tấn vị của ta, trước khi chia tay đều dùng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn ta, hình như có thiên ngôn vạn ngữ lại không biết từ đâu mở miệng.

Bất luận biểu hiện của các nàng là cố ý lấy lòng, giả dối nịnh hót ta cũng không để ý, dù sao tương lai ta muốn loại bỏ một Đỗ Hoàng hậu không ai bì nổi cùng một Tĩnh phu nhân cao ngạo tự phụ còn phải dựa vào các nàng. Cho nên ngày đó ta cũng cẩn thận, tinh tế quan sát các nàng một phen, Doãn Tĩnh tâm cao khí ngạo, học vấn xuất chúng, có thể ca hay múa tốt. Tô Tư Vân quốc sắc thiên hương, nhanh nhẹn nhanh miệng, tình cảm mạnh mẽ. Dương Dung Khê ôn nhã đoan trang, tướng mạo gồm nhiều mặt, nhưng sắc diện thường không vui. Ba người đó ai cũng có sở trường riêng, mỗi người một kiểu.

Mấy điểm bông tuyết rơi thẳng vào mắt ta, khiến ta bất giác nhắm chặt mắt lại, lại mở, cảm giác mờ mịt bao phủ lấy ta. Lúc ngọc liên bước qua một góc ngoặt cung là lúc ta gặp phải ngọc liên của Tĩnh phu nhân chắn ngay trước mặt. Nàng vẫn như trước, là một phong phạm không ai bì nổi, nhưng trong ánh mắt nàng, ta không thể tìm thấy cỗ khí thế thoát trần, thanh nhã như nàng con gái trên thuyền năm xưa, là hậu cung đã biến nàng trở thành như vậy sao?

Từ công công vừa thấy Tĩnh phu nhân, lập tức quỳ xuống đất hành lễ, “Nô tài xin thỉnh an Tĩnh phu nhân, phu nhân vạn phúc.”

Nàng liếc mắt nhìn Từ công công một cái, “Miễn lễ!” Ánh ắt của nàng lại chuyển đến trên người ta, mâu quang lóe ra, “Cũng không biết tuyết Tiệp dư người dùng thủ đoạn dụ dỗ gì, có thể khiến Hoàng Thượng si mê, thần hồn điên đảo, ngay cả lực lượng của bốn cung cùng hoàng hậu hợp lại cũng không thể cản người sắc lập người. Bản cung thật sự thực khó hiểu, người trừ khéo mồm khéo miệng cùng kỹ thuật nhảy kinh động như vậy, còn có chỗ nào có thể làm cho Hoàng Thượng mê muội.”

Ta cũng chẳng phải ngại ngần gì nàng mà phải nói bóng nói gió, bên môi vẫn giữ ý cười tựa tiểu phi tiểu, “Tuy nói bản cung chưa chính thức thụ tử ấn, nhưng ý chỉ của hoàng thượng dù sao cũng đã hạ xuống, như vậy bản cung ở trước mặt Tĩnh phu nhân người có nên tự xưng là nô tì không đây? Hậu cung quy củ là như thế nào đây, Từ công công?”

Từ công công sắc mặt có chút không được tự nhiên, đưa mắt dõi theo làn sóng ngầm khởi phát từ ta và Tĩnh phu nhân, “Hồi hoàng phi, ngài là Đệ nhất Hoàng phi do Hoàng Thượng sắc phong, trừ hoàng hậu nương nường ra, tất cả cung tần ở trước mặt ngài đều phải xưng là nô tỳ.”

Nghe được đáp án mà mình muốn, ý cười trên môi ta càng phát ra nồng đậm, nhưng ngữ khí lại phá lệ ôn hòa, “Tĩnh phu nhân, không biết đã nghe rõ rồi chứ? Ta nghĩ quy củ đơn giản này chắc chắn người phải biết rồi.”

Sắc mặt nàng nhất thời biến đổi, quần bách đến khó coi, tức giận đến vẻ mặt táo hồng. Mà ta cũng chỉ là thanh thoi dựa lưng ngồi, đưa mắt nhìn nàng.

Một lát sau, chỉ thấy nàng đứng dậy khỏi ngọc liên, cứng ngắc quỳ gối xuống mặt đất bằng tuyết, nửa đầu gối đã bị tuyết trắng vùi lấp. “Nô tì vô lễ, thỉnh hoàng phi thứ tội.” Ngữ tuy là thỉnh tội, lại không có ý thân thiện, thậm chí có chút phẫn hận.

Ta vội vàng nói, “Bản cung sao chịu được đại lễ của phu nhân như vậy. Người hiện tại đang mang long thai, nếu vì cái quỳ này mà đứa nhỏ xảy chuyện không hay, chưa tính đến lỗi của bản cung, phu nhân cũng sẽ mất chỗ trông cậy.”

Ta thấy nàng vì lời nói của ta mà toàn thân run lên nhẹ nhẹ, gian nan từ nền tuyết đứng dậy, “Tạ, Đế hoàng phi.” Khi nàng nói chữ “tạ” âm lượng cũng tăng lên vài phần. Bởi vì nàng vẫn cúi đầu, đến nỗi ta xem không rõ thần sắc của nàng, chỉ thấy tuyết trắng đã phủ đầy mái tóc đen cùng lưng nàng, ngưng kết thành sương, góc áo bị gió bắc thổi tung bay.

“Hồi Chiêu Phượng cung.” Thu hồi mục quang đặt trên người nàng, quay đầu hướng nhìn Từ công công, lúc này hẳn đang sợ sệt nhìn Tĩnh phu nhân chật vật không còn chút diễm khí thường ngày. Câu nói của ta khiến hắn chợt hoàn hồn, không tự chủ được mà sợ đến run cả người, sợ hãi liếc mắt nhìn ta một cái, tức khắc thu hồi, “Khởi giá!”

Bỏ lại một mình Tĩnh phu nhân đứng giữa biển tuyết rơi, một chút cũng không lo lắng biểu cảm của nàng ra sao. Hành động vừa rồi của ta, thứ nhất là khiến của uy của Tĩnh phu nhân bị hạ xuống một bậc, thứ hai là cảnh cáo chúng phi tần trong hậu cung này, ta cũng không phải là người dễ dàng để các nàng trêu chọc.

Ước chừng thời gian một nén hương, ta đã đặt chân đến trước một điện tiền nguy nga, chiếc biển phía trên để ba chữ cỡ đại “Chiêu Phượng cung”.

Chiêu Phượng cung là cung điện xa hoa nhất tây cung, có thể sánh cùng Đông cung “Tử Dương cung” của hoàng hậu, mỗi bên đều đẹp một vẻ. Tử Dương cung kim bích huy hoàng, trang nghiêm túc mục, lại hơn vài phần lãnh khí. Chiêu Phượng cung xa hoa khí phái, cảnh trí di nhân, lại thiếu vài phần huy hoàng.

Bước qua cửa cung là một vườn hoa, đáng tiếc bây giờ đương đông chí không thể nhìn thấy vạn hoa tề phóng, chỉ có thể nhìn cành không khô héo. Đi được trăm bước, trước mặt chính là Chiêu Phượng cung chính điện, bước qua chính điện, bên trái là tử cung, bên phải là thiên đường.

“Hoàng phi, đây là tám nô tài chuyên môn hầu hạ ngài, Hoán Vi, Mạc Lan, Hạo Tuyết, Liễm Thu, Tiểu Đường Tử, Tiểu Huyền Tử, Tiểu Trác Tử, Tiểu Ảnh Tử.” Từ công công dẫn một loạt nô tài ra giới thiệu với ta, sau lại triệu hồi bốn người cầm trong tay đao kích, đương nhiên là cấm vệ quân tiến vào trước mặt ta, “Bốn người bọn họ là do hoàng thượng đặc biệt an bài để bảo hộ cho hoàng phi: Hành Vân, Lưu Thủy, Đào Quang, Kiếm Ảnh.”

Chỉ nghe tên của bọn họ thôi cũng cho ta cảm giác mình đang chìm giữa huyết tinh giang hồ, được tứ đại cao thủ nghiêm mật bảo hộ, lo sợ bị người ám toán. Nhưng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, huống hồ ta phải đề phòng hậu cung lòng người hiểm ác.

Nhưng ta vẫn không quen bị người khác theo sát mỗi bước đi, liền cho bọn họ lui ra, một mình xem xét cảnh vật ở Chiêu Phượng cung.

Ta từ thiên đường đi ra, đẩy ra cánh cửa gỗ hoa lê, thứ đầu tiên xâm nhập vào mắt chính là một cảnh vật như bức tranh cõi tiên tuyệt mỹ. Không quan tâm tới tuyết phong đang cuộn cuộn trên đỉnh đầu, bất giác cất bước ra ngoài. Con đường mòn hẹp dài, mang chút u tịch, nhưng quả thật vô cùng an bình tĩnh lặng, xung quanh chỉ vọng vang nhẹ nhẹ tiếng tuyết va đập vào nền đất. Hai bờ tường ngạo nghễ đã phủ đầy tuyết trắng, tạo thành một mảng hư ảo mờ mịt tuyết sắc lay động lòng người. Đi cũng được thời gian một tuần trà, liền bắt gặp một chiếc cầu cửu khúc, uyển uyển diên diên như cự long nằm giữ mặt hồ.

Đến gần, phát hiện một đình viện khảm ba chữ cực đại bằng vàng ròng “Phi Tiên đình”, đình trụ bốn phía đều khắc bát điều phi long, trông vô cùng sống động. Ta đi cũng đã mệt, liền phải đi tuyết bám trên vai áo, đi vào đình nội tìm ghế ngồi, cảm giác băng lạnh lúc này mới truyền khắp thân thể, khiến ta có chút cảm thấy không khỏe. Ngồi một lát, cảm giác đó cũng không còn.

Hít sâu một ngụm khí lạnh, khẽ vươn tay chụp một lớp tuyết bám trên lan can sau lưng, hảo lạnh, ta lập tức rút tay về. Thò tay vào tay áo lấy đạo thánh chỉ vẫn còn cất trong đó mở ra, tình tế nhìn, những dòng chữ cứng cáp hữu lực vẫn tinh nguyên như trong hồi ức của ta, là thủ tự của Kỳ Hữu a. Nhưng tại sao ta lại không có cảm giác mãnh liệt như lúc nhìn dòng chữ “Phan Ngọc cùng nhi thân là thật tâm yêu nhau”? Chẳng lẽ thật sự là người vật chẳng còn như xưa sao?

Bàn tay cầm thánh chỉ bất giác dùng sức, lòng bàn tay không phải truyền đến cảm giác đau đớn. Đế hoàng phi..... Ta biết, chàng thấy bản thân ta đã thua thiệt quá nhiều, nên muốn dốc hết khả năng mà cấp cho ta những gì tốt nhất. Nhưng chàng lại không biết rằng, cho dù phong cao tới đâu, ta vẫn là thiếp. Cho dù chàng có cho ta ngàn vạn sủng ái như lời hứa thì đã sao, ta vẫn không thể chia sẻ chàng cùng cả hậu cung

này. Ta không phải thánh nhân, bắt ta lơ đi không để ý, bắt ta không ăn dấm chua, ta tuyệt làm không được, nhưng ta có thể làm gì khác sao?

Nghĩ đến đó, ta liền đem thánh chỉ ném thẳng vào hồ, “Bùm!” Một tiếng nặng nề vang lên, nước bắn tung tóe, thủy lưu xoay vài vòng, theo gió tứ đẳng. Nhưng ngay sau đó ta liền hối hận, liền đứng dậy muốn níu lại, nhìn gió thổi, nhất định là đem nó trôi đến nam ngạn. Vì thế việc chạy tới nam ngạn chờ. Bỗng tuyết đã bắt giắc phủ đầy thân thể, ta thật mong thánh chỉ trôi tới mau một chút.

Một lúc lâu sau, thánh chỉ cuối cùng theo chiều gió trôi đến bờ này, ta gắt gao túm lấy cành liễu ven bờ, nghiêng người lao ra. Nhưng là nó vẫn bị gió thổi mà lắc lư không yên, ta cố gắng cách mấy cũng cách nó một tấc. Sợ nó lại trôi đi, ta đem thân mình mỗi lúc một nghiêng dữ dội, cuối cùng hao hết ngàn tâm vạn lực cũng lôi nó lại được.

“Cẩn thận!”

Lúc ta muốn từ từ đứng dậy, lại nghe một tiếng động hỗn loạn lửa giận cùng lo lắng lo lắng hướng ta rống đến, ta cả kinh, bàn tay đang nắm lấy cành liễu chợt buông ra. Cả người ta không còn lực níu giữ té thẳng về phía hồ, ta nghĩ mình phen này phải tắm nước lạnh giữa mùa đông rồi, đột nhiên lại xuất hiện một đôi tay hữu lực gắt gao ôm lấy ta, đem ta an toàn kéo lại.

Ta thở gấp cố gắng bình phục nội tâm đương kinh hãi, lại nhìn thấy gương mặt của Kỳ Hữu đã chuyển sang một màu xanh mét và một đám nô tài bị kinh hách ngay phía sau, ta sợ hãi gọi, “Hoàng Thượng.....”

“Nàng có biết hành động vừa rồi nguy hiểm như thế nào hay không.” Hắn gắt gao bắt hai vai của ta, trong ánh mắt là thần sắc lo lắng khó giấu, ngữ khí tràn ngập lửa giận.

Ta vung vẩy thánh chỉ trong tay cho hắn xem, chứng minh ta không có làm bậy, muốn xoa dịu lửa giận của hắn lúc này, “Ta là vì nhật nó a.”

“Vì nhật một kiện đồ vật, cả mạng của mình nàng cũng không cần sao.” Chàng liếc mắt nhìn đạo thánh chỉ trong tay ta, sau cầm lấy mở ra, chữ viết bên trong đã bị nước hồ làm lem nhem một mảnh đen kịt, chẳng thể thấy chữ viết. Hắn bắt đắc dĩ phun ra một ngụm lạnh khí, đem thánh chỉ đưa cho Từ công công đang đứng phía sau, “Nếu nàng thích, ta sẽ viết lại cái khác cho nàng, trăm ngàn lần không được lặp lại hành động nguy hiểm này.”

Ta cúi đầu nhìn chằm chằm đôi hài thêm bướm của mình không nói gì, trong lòng có ưu sầu không thể nói rõ, cái ta muốn không phải thánh chỉ của chàng, mà là tâm của chàng a.

Đột nhiên, đôi tay sớm đỡ bưng vì lạnh của ta bị chàng nắm lấy, hai lòng bàn tay ma sát lẫn nhau, dùng ấm áp của chàng sưởi ấm cho ta, nhưng bàn tay này thủy chung vẫn lạnh lẽo như trước. Chợt chàng nâng hai tay ta kề sát bên miệng, nhẹ nhàng phả ra chút khí ấm áp, bàn tay đã đông lạnh đến chết cứng của ta chợt cảm thấy ấm áp kỳ lạ.

Ta không nói gì trước hành động này của chàng, chua xót trong lòng đột nhiên chuyển hóa thành ngọt ngào, hốc mắt đột nhiên ướt át, hơi nước bịt kín khóe mắt. Tâm tình từ lâu vốn khô héo đột nhiên dâng trào, trái tim thẳng thắn không giấu giếm, đập nhanh đến lợi hại. Bốn năm sau, đây là lần đầu tiên đã cảm nhận được tình yêu của chàng dành cho ta, nguyên lai, chàng vẫn yêu ta, yêu hết như bốn năm về trước.

Trong tay dần dần có độ ấm, chàng như trước giúp ta ma sát, ta chợt rút tay ra, cầm ngược lại tay chàng, “Kỳ Hữu, chúng ta vĩnh viễn như vậy có được không?”

Đối diện cùng sự ôn nhu đến nghẹn ngào của ta, chàng chợt thất thần trong nháy mắt. Bàn tay nắm lấy tay chàng lại dùng vài phần lực đạo, “Chính chàng cũng đã viết trong thánh chỉ, ta sẽ bầu bạn bên chàng trọn kiếp này, bất luận chàng là đế vương hay khất cái, ta cũng nguyện cùng chàng sống chết.”

Chàng nương theo lực đạo của ta, cầm ngược lại tay ta, khí lực rất lớn, làm ta có chút đau, “Ta, Nạp Lan Kỳ Hữu, nhất định không phụ tương tư ý của nàng.”

Khóe môi nhấc lên, cười ngọt ngào đến tự nhiên, khẽ tựa vào lòng chàng, giữa trời tuyết bay phiêu nhiên ta và nàng tựa vào nhau, ôm lấy nhau, Từ công công xấu hổ mà nâng lên long ô, giúp chúng ta che chắn đi phần nào tuyết đọng. Mà Tâm Uyển còn dùng ánh mắt ái muội đầy hâm mộ nhìn ta.

Ta không ngại ánh mắt nhìn đến trừng trừng của những người xung quanh, cảm giác ám áp của ngày xưa lại tràn ngập trong lòng không thể dứt ra, tất cả chỉ vì ta cảm giác được, chàng là thực tâm yêu ta. Có lẽ tình yêu cùng cừu hận có thể song song tồn tại, ta có thể vượt qua

Chúng ta ở chung không được đến một canh giờ, Từ công công liền bấm báo nói Dịch Bằng ở Đường Tâm điện cầu kiến Hoàng Thượng, Kỳ Hữu phân phó vài tiếng liền vội vàng rời Chiêu Phụng cung, đi giá Đường Tâm điện, tựa hồ có chuyện rất trọng yếu.

Nhớ mang máng mới vừa rồi ta hỏi Kỳ Hữu, tiên đế vì sao buông tha ta trong khi ông có thể giết ta. Chàng cười lạnh một tiếng, “Nguyên nhân có hai cái, thứ nhất là vì nàng rất giống Viên phu nhân, ông ta dĩ nhiên không đành lòng. Thứ hai là lưu nàng một mạng, tương lai có thể sử dụng để kiềm chế ta.”

Nghe lời của chàng, ta chỉ có thể vòng thanh vô tức thở dài, ở cuộc tranh đấu hoàng quyền, chất chứa nhiều lắm âm mưu lợi dụng, ta sớm đã lĩnh giáo qua, nếu tiên đế đã muốn truyền ngôi cho Kỳ Vãn, như vậy..... tình cảnh của Kỳ Vãn hiện tại chẳng phải là rất nguy hiểm? Nay Kỳ Tinh đã bị diệt trừ, vì sao Kỳ Hữu đối với người có uy hiếp nhất với mình là Kỳ Vãn vẫn chậm chạp không hề động thủ? Việc này thật không giống với tác phong làm việc của chàng!

Ta ngồi trông ra cửa sổ của Tây Ôn các, tựa đầu vào thành gỗ mà suy tư, Tâm Uyển đang cầm mấy cành mai vàng tiến vào, hương thơm phác mũi. Nàng cẩn thận đem chúng cắm vào nhiều bình gốm sứ long phụng nhiều màu sắc, khiến ta phải quay đầu lại mà ngóng nhìn, ta yêu nhất vẫn là hoa mai, dù sao trong ký ức của ta, loài hoa này xuất hiện rất nhiều.

Vừa thấy mai ta liền nghĩ đến Liên Thành, nghĩ đến nhị hoàng thúc của ta, vội hỏi, “Dục, Hạ hai vị quốc chủ có còn ở trong cung hay không, khi nào họ rời đi?”

Tâm Uyển đi đến bên người ta nói, “Nguyên bản là tính hôm nay rời đi, nhưng nghe thấy Hoàng Thượng muốn đại hôn, liền lưu lại xem náo nhiệt.” Trầm ngâm một lát lại nói, “Sợ là phải qua cả nguyên tiêu họ mới về nước.”

Bọn họ muốn tham gia đại hôn của ta? Ta lo lắng nhất vẫn là Liên Thành, cho dù ta xó thể xác định tạm thời hẳn không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh thân phận của ta, nhưng nếu giữa ngày đại hôn của ta, hẳn thật sự công khai thân phận công chúa Hạ quốc, thân phận của ta lọt vào nghi ngờ, khiến cho Nhị hoàng thúc nghi ngờ không nói, tình cảm của Kỳ Hữu, ta lấy cái gì để đỡ đây? Cứ nghĩ đến vậy ta liền cảm giác toàn thân lạnh lẽo, không được, ta phải đi gặp Liên Thành một phen.

Nàng thấy ta không nói lời nào, liền hỏi “Hoàng phi, ngài hôm nay trước mặt nhiều người hạ thấp uy phong của Tĩnh phu nhân như vậy, không sợ kích khởi cừu hận của nàng sao? Tình cảnh của ngài lúc này không phải là nguy hiểm càng thêm nguy hiểm sao?”

Vừa nghe lời này ta liền tươi cười đầy mặt nói, “Ta chỉ sợ nàng không hận ta thôi.”

Tâm Uyển kỳ quái ngước mắt nhìn ta, cũng không hỏi gì thêm, mà cho dù nàng tiếp tục hỏi ta cũng sẽ không trả lời, dù sao ta không biết Tâm Uyển là ai, nếu nàng như Nam Nguyệt của ngày trước, nhìn tuy bình thản nhưng lại là gian tế phái đến bên người ta, chuyện gì của ta không phải đều bị nàng thám thính sao. Ta không thể không cẩn thận cẩn thận nhìn người, dù sao này trên đời đã không thể còn có một Văn Châu thứ hai.

“Hoàng phi!” thanh âm của Hoán Vy vang lên bên ngoài, “Hoàng hậu nương nương ở chính điện chờ.”

Ta khịt mũi cười, “Nàng ta?” Lặng im một lát, “Hoán Vi, thỉnh hoàng hậu nương nương ở chính điện chờ đợi một lát, đợi bản cung chỉnh trang một chút liền ra tiếp đón.”

Nghe thấy mệnh lệnh của ta, Hoán Vy lập tức rời khỏi thiên đường, mà Tâm Uyển lại bước đến cạnh đài trang điểm rồi quay đầu lại nhìn ta, mà ta lại như trước dựa bên cửa sổ, ở yên bất động, tĩnh nhiên mà ngắm nhìn tuyết trắng mờ mịt.

“Hoàng phi?” Tâm Uyển đợi hồi lâu cũng không thấy ta có bất kỳ động tác nào, vội vàng gọi một tiếng, “Ngài không phải muốn trang điểm sao?”

Nghe nàng hỏi vậy, khoe miệng ta chỉ đơn giản hàm chứa ý cười nói, “Đem hộp bánh hoa lan trên bàn đến đây cho bản cung.”

Tâm Uyển nhẹ nhàng nhú mi, nhưng vẫn nghe theo phân phó, đem hộp bánh cao cấp phi thường thơm ngon khiến người ta không khỏi muốn ăn lại cho ta, ta cầm lên một khối, tinh tế bỏ vào miệng nhấp nhấp. Ăn xong một khối lại là một khối, Tâm Uyển có chút sốt ruột hoạt động thân mình, muốn nói lại thôi.

Ta chỉ cười không nói, Đỗ Hoàng hậu, hiện tại ngươi nhất định phi thường cáu giận phải không, ngươi vẫn như ngày đó mà thôi, đã vậy, hay là cho ta một cái cơ hội đi.

Ước chừng qua nửa canh giờ, điểm tâm trên bàn đã bị ta ăn đến chẳng còn là bao, Hoán Vy vội vàng từ bên ngoài vọt tiến vào, ta hơi hơi nâng mắt, chăm chú nhìn thần sắc kinh hoàng trong đôi mắt nàng, nàng thở phà phò, sắc mặt vì chạy quá gấp mà trở nên đặc biệt hồng nhuận, hai gò má nóng đỏ như có thể nấu cơm trên đó, “Hoàng hậu nương nương đã tức giận, lệnh nô tỳ cấp tốc thỉnh ngài đi giá chính điện.”

Tâm Uyển cũng có chút lo lắng mà chăm chú liếc nhìn ta, phá lệ khẩn trương, “Hoàng hậu nương nương xưa nay có tiếng là lợi hại, có một phi tần vì chọc phải ngài ấy mà bị trượng hình đánh đến chết. Nay hoàng hậu đi giá Chiêu Phương cung nhất định đã là không có hảo ý, hoàng phi phải cẩn thận a, vạn vạn không thể đối phó hoàng hậu như đối phó Tĩnh phu nhân”

“Tâm Uyển, hôm nay ngươi nói đặc biệt nhiều.” Ta thần nhiên đánh gãy lời của nàng, “Đi bẩm báo với hoàng hậu nương nương, bản cung tưởng phải bày ra tư thái đẹp nhất để cung thỉnh người, thỉnh người chờ một chút.”

Chần chờ một lát, Hoán Vy mới rời đi. Ta một tay chống cằm, xuất thần nhìn mạn vũ phiêu tuyết trên bầu trời, trong lòng thư sướng rất nhiều.

“Tâm Uyển, hoa mai kiêu ngạo cùng bông tuyết băng thanh, ngươi thích loại nào?” Thanh âm của ta đánh vỡ nội đường yên tĩnh, Tâm Uyển chưa kịp trầm tư liền thốt ra, “Mai thua tuyết ba phần trắng, tuyết lại thua mai một đoạn hương. Nô tỳ dĩ nhiên thích mai.”

Nghe nàng xuất khẩu liền bắt phạm như vậy ta không khỏi buột miệng, “Ngươi từng học chữ sao?”

“Nô tài khi còn bé từng lén nấp ở ngoài lớp học, nghe lén tiên sinh giảng bài.” Thanh nhuận thanh âm, cùng với thần nhiên chưa xót. “Ta biết hoàng phi ngài rất có văn tài, sau này đi theo bên cạnh ngài ta liền có thể học được rất nhiều thứ.”

“Tâm Uyển ngốc.” Nghe thanh âm cường tráng vui vẻ của nàng, chính mình cũng thoáng thương cảm, “Ngươi có thể làm thơ không?”

Nàng lập tức lắc đầu, như có như không một tiếng thở dài, “Sẽ không, nô tài chỉ có thể đứng nhìn mà hâm mộ những nữ tử có thể tinh thông thi luật, xuất khẩu thành thơ.”

Ta chợt đứng dậy, đem nàng kéo tới bàn, “Vậy để bây giờ bản cung liền dạy ngươi đi.”

“Khởi thừa chuyển hợp, giữa kính chuyển là hai phó đối tử, thanh bằng đối thanh trắc, hư đối thật, thật đối hư, còn nếu là câu đặc biệt, ngay cả bằng trắc hư thật đều có thể không tuân theo. Liền như câu này.....” Dứt lời liền đề bút trên giấy:

“Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản

Bạch vân thiên tải không du du.”

(Hạc vàng một đi không trở lại

Mây trắng vạn kiếp mãi một màu.)

Tâm Uyển cái hiểu cái không, chỉ biết gật gật đầu.

“Thật sự?” Nàng mâu quang sáng ngời, có chút không rõ ràng mà hỏi.

“Tất nhiên là thật, ngươi cũng không cần thiên bẩm, chỉ cần ngươi chịu khó dụng công một chút.” Lời nói của ta mới buông xong, Hoán Vy liền lao thẳng vào, thần sắc khùng hoảng, mồ hôi lạnh ướt trán, “Hoàng phi..... Hoàng phi.....” Nàng một câu cũng nói không xong, chỉ có thể ở tại chỗ dùng sức thở.

Ngay sau đó một loại âm thanh hỗn độn từ bên ngoài truyền vào, “Hoàng hậu nương nương..... Ngài không thể vào.”

“Ba!” Thanh thúy một tiếng bật tay lớn làm cho người ta sợ hãi, “Cầu nô tài, ngay cả bản cung các người cũng dám cản!” Một tiếng phẫn nộ cùng cường độ âm thanh tăng dần theo bước đi, thanh âm ngạo mạn này không phải Đỗ Hoàn còn có thể là ai.

Nhẹ buông cây bút lông trong tay, nhanh chóng chỉnh lại vạt áo, ngược mắt nhìn nữ tử ngược áo thêu phụng đang tiến vào, cách một cái bàn mà hành lễ, “Nô tì tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Một tiếng hừ lạnh xuất ra khỏi miệng nàng, lửa giận trong mắt quá rõ ràng chẳng khó mà nhận thấy, “Đế hoàng phi thật là cao giá quá đi, bắt bản cung ở chính điện khổ sở chờ người một canh giờ, thế mà người còn ở đây vũ vờ lộng mạc.”

Ta ngẩng đầu mà nhìn, vừa lúc nhìn thấy Mạc Lan đang đứng sau lưng nàng, gò má phải phẫn nộ nay bị in nắm ngón tay đỏ ửng, còn có chút sưng phù. Bàn tay của hoàng hậu nương nương xem ra vẫn lợi hại như xưa, “Hoàng hậu nương nương không cần nổi giận, cho dù đợi một canh giờ ngài vẫn như trước tự mình tới gặp ta, không phải sao?” Nụ cười trên mặt vẫn thường trực, người xưa có câu có đánh ai lại đánh người tươi cười, huống hồ nàng đường đường là hoàng hậu một nước, thân phận cao quý, ở trước mặt chúng nô tài tất nhiên phải có kị vài phần.

Ngón tay của nàng mạnh mẽ chỉ thẳng vào người ta, toàn thân vì tức tức giận mà run run, “Người làm cản!”

Ta thản nhiên tự tại đem ngón tay của nàng đẩy ra khỏi người, “Hoàng hậu nương nương quên ngày đó cùng nô tì đánh cuộc sao? Nô tì còn chưa chứng minh đến tận cùng là ai nắm giữ đại quyền sinh sát ở hậu cung, ngài đã thiếu kiên nhẫn sớm như vậy?”

Nàng trừng mắt nhìn ta, thật lâu sau cũng không thể lên tiếng, ta bước tới đỡ lấy thân mình lung lay sắp đổ của hoàng hậu nói, “Hoàng hậu nương nương sao không bình tâm cùng nô tì ngồi xuống, cùng ăn bánh cùng tán gẫu. Nô tì cũng rất muốn biết mục đích ngài đến đây hôm nay.”

Cánh tay của nàng vì cái chạm vào của ta mà thốt nhiên sưng lại, cứng ngắc nương theo lực đạo của ta mà buông người xuống chiếc ghế gỗ hoa lê, ta quay đầu phân phối cùng các nô tỳ vẫn đang vì chuyện xảy ra trước mắt há hốc mồm, “Còn không mau đi chuẩn bị điểm tâm ngon nhất, đừng chậm trễ chuyện của hoàng hậu nương nương.”

Mạc Lan cùng Tâm Uyển là hai người đầu tiên hoàn hồn, những người khác cũng theo đó dần dần lấy lại tinh thần, nhanh tay lẹ chân chạy ra ngoài chuẩn bị, trong phòng chỉ lưu lại Tâm Uyển cùng một nha hoàn bên người hoàng hậu ở lại.

Lúc này hoàng hậu đã khôi phục ngạo khí cao quý, biểu cảm thất thố ban nãy đã sớm biến mất không còn dấu vết, nàng thanh thanh yết hầu nói, “Người cùng Hoàng Thượng đã sớm biết nhau.” Không phải hỏi, mà là chất vấn.

Không dự đoán được ngay khúc dạo đầu nàng đã đặt ra câu hỏi này, thật kỳ quái, nàng vốn không thông minh, sao có thể đoán ra việc này?

“Chuyện này là sao?”

Một tia kinh ngạc lúng túng chớp lên nơi đáy mắt, nàng u nhiên hỏi, “Như vậy người rốt cuộc là ai?”

“Hoàng hậu nương nương thế lực to lớn như thế, chẳng lẽ cũng tra không ra sao?” Cười phúng một câu đối lại được một câu tức giận của nàng.

“Một cái nha đầu ngay cả thân phận cũng không có, cạy vào Hoàng Thượng sủng ái, liền dám cùng bản cung cãi tay đôi, Tuyệt Hải người là người duy nhất.”

“Tuyệt Hải thực vinh hạnh làm người duy nhất này.”

Nội đường trong khoảnh khắc trở nên im lặng, chỉ có bên ngoài tiếng tuyết đang rơi, đỉnh kim nhê khói trắng lượn lờ, hướng chỗ sâu nhất mà trôi đi, quý dị khí tràn ngập.

Nàng cuối cùng nhin không được áp lực không khí này, phút chốc mở miệng cảnh cáo, “Người muốn cùng bản cung tranh thủ tình cảm, bản cung dĩ nhiên có thể phụng bồi tới cùng. Nhưng là, nếu người muốn học ả tiện phụ Ôn Tĩnh Nhược kia, vọng tưởng trừ khử thế lực của Đỗ gia tại triều đình, bản cung sẽ khiến người chết rất thảm.”

Ta tươi cười như trước, nàng cuối cùng cũng chuyển vào chính đề. Lòng ta vừa động, gương mặt đã đường hoàng nói, “Thiên hạ này đều biết, triều đình này một nửa là của Đỗ gia, Tuyết Hải có tài đức gì mà dám vọng tưởng cùng Đỗ gia tranh quyền. Tuyết Hải mục đích chỉ có Hoàng Thượng.”

Thần sắc xám xịt trên mặt nàng cũng dần liếm đi, nở một nụ cười như có như không, “Đế hoàng phi so với ả tiện phụ kia thực thức thời hơn rất nhiều. Mọi việc ở hậu cung này chỉ có thể giải quyết bằng thủ đoạn.”

Nghe nàng cứ nhắc đến Ôn Tĩnh Nhược thì một tiếng tiện phụ hai tiếng tiện phụ, có thể thấy được hai người bọn họ quan hệ sớm đến thủy hỏa bất dung. Tình cảnh này làm ta gợi nhớ đến khi tiên đế còn tại vị, Đỗ Hoàng hậu cùng Hàn chiêu nghi mười năm chi tranh, tình cảm lúc này khiến ta nghĩ như trai cò tranh chấp. Đợi cho lưỡng bại câu thương, ta sẽ một lưới hốt gọn.

Sau đó Hạo Tuyết, Mạc Lan bưng hai mâm điểm tâm tinh xảo đi trước, một bóng dáng nhỏ bé bưng nước trà theo sau, từ từ tiến vào. Ta cùng với hoàng hậu ngôn ngữ giao phong một hồi mới dần dần bình ổn. Thuận miệng tán gẫu vài câu, nàng liền rời đi. Ta cũng không đưa tiễn, ánh mắt dõi theo làn váy phượng tiêu đỏ tươi như màu son của nàng dần biến mất sau cánh cửa, tay của ta nhẹ nhàng xoa chén, nước trà bên trong sớm lạnh thấu.

Ánh mắt của ta dần trầm xuống, tùy tự khẽ cười, “Tuy là cử án tề mi, rốt cuộc ý nan bình.” (Dù tôn trọng nhau nhưng rốt cuộc ý kiến vẫn là khác nhau). Một câu này nói về Kỳ Hữu cùng Đỗ Hoàn cũng thực chuẩn xác đi.

Tâm Uyển vì ta đột nhiên cười khê có chút kỳ quái, cẩn thận liếc mắt xem xét ta một cái nói, “Hoàng phi ngài thật là có bản lĩnh, ngay cả luôn luôn “cả vú lấp miệng em” như hoàng hậu nương nương cũng phải đối ngài ẩn nhẫn ba phần.”

“Người sai lầm rồi! Cũng không phải bản cung có bản lĩnh.” Ta thần sắc buồn bã, ý tươi cười liếm đi, tự phúng nói, “Là Hoàng Thượng. Nếu hôm nay ta không giữ được sủng ái, tương lai tất sẽ bị các nàng trả lại gấp trăm ngàn lần.”

Mạc Lan tiến lên giúp ta đổi chén nước sớm đã lạnh thấu, châm một ly mới nóng đến mơ hồ đau tay, “Cho nên hoàng phi tuyệt không thể thất sủng.”

Nhiệt khí lượn lờ bay lên, nhẹ thấm vào hai tròng mắt của ta. Thất sủng, sẽ có một ngày như vậy sao?

Không, ta nên tin tưởng Kỳ Hữu. Tình yêu của ta và chàng sẽ không bị trận chiến chốn hậu cung này cuốn vào, ta không thể lợi dụng tình yêu còn sót lại của ngày đó. Nhưng là..... chỉ cần ta nói ta không thể lợi dụng, bản thân liền có thể không lợi dụng sao?

Ban đêm, ta chợt từ trong mộng bừng tỉnh, phút chốc ngồi dựng lên. Cho dù là mùa đông, ta vẫn một thân ướt đầm mồ hôi lạnh. Gắt gao ôm lấy trước ngực chặn ngực thở dốc, ta vẫn đắm chìm trogn giấc mộng không thể tỉnh dậy. Trong mộng, Vân Châu cả người toàn là máu xông đến trước mặt gắt gao bóp cổ ta, hỏi ta vì sao muốn bán đứng nàng. Kỳ Tĩnh đột nhiên xuất hiện, đem ta từ trong tay nàng cứu ra, phong nhã đậm cười hướng ta vươn tay, nói hắn ở trên đường xuống hoàng tuyền rất tịch mịch, muốn ta đi cùng làm bạn. Ta điên cuồng chạy trốn, lại gặp Đỗ Hoàng hậu tóc tai bù xù, hai mắt âm ngoan, bà dùng thanh âm tựa quỷ mị gọi ta đến với bà.

Nụ cười thê lương của Vân Châu trước khi chết, lời nói của Kỳ Tĩnh do ở bên tai, ánh mắt đanh ác của Đỗ Hoàng hậu. Ta nhin không được đưa tay lau trên trán mồ hôi lạnh, ngoài cửa vang lên tiếng Mạc Lan nói chuyện cùng lính canh, đã tới lúc nàng vào để thu dọn nền trên bàn. Phút chốc, ta đem ánh mắt thê chuyển.

“A —”

Tiếng thét chói tai của ta cắt qua Chiêu Phụng cung yên tĩnh, nhất thời bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, người đầu tiên vọt vào chứ là Mạc Lan cùng Liễm Thu, vội vàng chạy đến bàn cầm đèn tiến về phía ta, ánh

lửa nhất thời tràn ngập tấm cung nguyên bản hắc ám âm lạnh. Theo sát phía sau là Hành Vân, Lưu Thủy, Dao Quang, Kiếm Ảnh, bọn họ đao đã xuất vỏ, ánh mắt nhìn xuyên suốt toàn bộ tấm cung.

“Hoàng phi ngài làm sao vậy?” Mạc Lan giờ phút hỏi chuyện phá lệ ngưng trọng.

Ta hít sâu một ngụm khí lạnh, suy yếu nói một câu, “Chỉ là một cơn ác mộng thôi, không có gì, các người lui ra đi.”

Liêm Thu lo lắng nói, “Nô tỳ sẽ ở bên cạnh hầu hạ cho hoàng phi ngủ!”

Ta nhẹ lay động đầu, “Không có việc gì, đều lui ra cả đi. Bản cung không thói quen ngủ có người ở bên cạnh.”

Mọi người chần chờ nhìn nhau, cuối cùng lui xuống. Trong phòng chỉ còn ánh nến đã cháy quá nửa, hai lò sưởi ấm đặt hai bên tấm tháp chậm rãi tỏa khì, dư yên phập phồng theo nhịp của từng cơn gió nhẹ, hết thấy đều rõ ràng mà mê huyền như vậy.

Từ phía sau rèm bước ra một cái bóng đen, ta sớm bình phục nỗi sợ của giấc mộng, bình tĩnh đối mặt người trước mắt.

Ta lấy một kiện áo lông chồn bao lên thân hình đơn bạc của mình, bước xuống giường, phát khai lớp trường bằng lụa mỏng, “Ta đang nghĩ tới như thế nào đi gặp người, không ngờ người tới tìm ta trước.”

“Mặt của người là bị Linh Thủy Y bị phá hủy?” Thanh âm của hắn vẫn ôn nhuận như nước, hết như mây năm về trước, nhưng là nghe vào trong tai ta cũng là nguy hiểm như thế.

“Nàng thừa nhận? Không thể?” Ta nghĩ, cho dù ta cùng với nàng mặt đối mặt đối chất, nàng cũng thà chết không chịu nhận.

“Thật là ả!” Khẩu khí ần ần cơn giận, giọng nói cũng thoáng đề cao, “Ả tiện nhân đó!”

Ta có chút kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái, lần đầu tiên nghe Liên Thành mắng người thực làm cho ta cảm thấy ngạc nhiên, hắn xưa nay bộ dáng tao nhã, vui buồn không để lộ ra mặt, lần này thật sự là phá lệ dung tục lần đầu. “Cho dù là nàng, người có năng lực khiến nàng như thế nào? Huống chi vật đổi sao dời đã suốt bốn năm, người làm thế nào đi tìm chứng cứ.”

“Nàng không phải là nhân chứng tốt nhất sao?”

Ta lập tức ra tiếng ngăn cản nói, “Không thể!” Thanh âm trầm đục có chút bén nhọn, ở giữa tấm cung phiêu đảng một trận mới trôi đi, “Người không thể tố giác thân phận của ta.”

“Nàng là chỉ phúc vi hôn thê tử của Liên Thành ta, hôn thư vẫn còn đây, ta không thể đem nữ nhân của chính mình hai tay dâng ra. Hơn nữa, thân phận của nàng có khả năng nhiễu loạn tất cả quan viên từ lớn đến nhỏ ở triều đình Kỳ Quốc.” Miệng hắn ần chứa ý cười, nụ cười xinh đẹp như ánh mặt trời ấm áp chiếu vào ngày đông tuyết giá băng, nhưng là nhìn trong mắt ta lại lạnh như băng, thắm đến tận xương.

Ta cũng cười đối hắn, “Liên Thành, uống người là kẻ đứng đầu Dục Quốc. Nam nhi cừu hận không phải là dùng lưỡi mác phá trận kỵ binh trên chiến trường giải quyết, thắng bại quyết ân cừu sao. Mà người lại muốn lợi dụng một nữ tử để giúp người nhanh chóng giải quyết vấn đề.”

Hắn thật sâu liếc mắt nhìn ta một cái, “Người thật sự thay đổi, từng.....”

Quả quyết tiết những lời hắn sắp nói, ta cắt ngang, “Đừng nói với ta chữ “từng”, ta sớm không phải Phúc Nhã công chúa thiên chân ngu xuẩn không muốn tranh giành cùng thế gian.”

Hắn nhẹ nhàng nâng tay xoa hai má ta, ta không lảng tránh, bởi vì ta biết hắn đang thưởng thức dung mạo hoàn toàn xa lạ này cũng có mâu thuẫn tâm lý, có lẽ có áy náy cùng thất vọng đi. Ta cho tới bây giờ đều biết, tình yêu của hắn đối với ta cũng có giới hạn, cái giới hạn về một “ta” khiêu vũ giữa tuyết hải lâm, đó là nhất kiến chung tình, đó là kinh hồng thoáng nhìn. Nhưng, đó là yêu sao, có lẽ gọi là mộng càng thỏa đáng.

“Liên Thành, người trăm ngàn lần không thể đem thân phận của ta vạch trần, vạn vạn không thể xúc động. Dù sao người đang ở Kỳ Quốc, vạn nhất Kỳ Hữu trong cơn tức giận đem người nhốt ở Kỳ Quốc, người có

thể đoán được kết quả sau đó.” Ta nhìn ánh mắt thay đổi liên tục của hắn thật sau, những lời này, là ta thiệt tình nói với hắn. “Hơn nữa, người thực cho rằng tình cảm của người đối với ta là yêu sao? Người sai lầm rồi, bởi vì người thủy chung không thể có được ta, cho nên ta trở thành tâm mộng của người. Nếu như có một ngày, người thật sự có được ta, người nhất định sẽ thất vọng, bởi vì ta thật không tốt như trong tưởng tượng của người.”

Âm chưa dứt, tay hắn liền dời khỏi mặt ta, ta nhìn chăm chú đến bàn tay đã rút lại nắm thành quyền, gân xanh di động. Ta không dám nhìn vào mắt hắn, cố gắng hướng tầm mắt sang liềm ảnh nhợt nhạt lay động trong gió, như có như không tựa ảo ảnh.

“Nàng nói đúng, ta là vì một khúc Phụng vũ cửu thiên của nàng mà kinh tâm, thật sâu mê luyện nàng.” Hắn nở nụ cười, thanh âm hư vô xa vời, “Ồ Âm sơn, nàng vì cứu ta mà cả mạng sống của bản thân cũng không thiết đến, làm ta giảm mạnh phòng bị, làm cho ta bắt đầu tín nhiệm nàng. Ngày đó ở Thính Vũ Các, nàng và ta tương giao hai năm, ta bị học vấn cùng trí tuệ của nàng thuyết phục triệt để, có thể ở cùng nàng tâm ta bình tĩnh như nước không gợn sóng. Ta trở thành đế vương, nàng lại không chịu nhận sắc phong của ta, dứt khoát thêm một lần chạy trốn, ta không như lần đầu ngàn dặm truy tìm, ta thả nàng đi. Bởi vì ta đã hiểu tình cảm của ta dành cho nàng sớm đã vượt qua mê luyện lúc ban đầu, ta biết được thứ nàng truy tìm là tự do, cho nên ta thả cho nàng đi cùng tự do của nàng.”

Ta nghe hắn gần từng tiếng tự thuật, chân thật như thế, nguyên lai hắn đã sớm muốn thả ta đi, như vậy lúc trước vì sao còn muốn phong ta làm quý phi? Ta phút chốc ngắc đầu muốn hỏi, đã thấy hắn lại mở miệng, “Nàng nói cho ta biết, đây là chẳng lẽ không phải là yêu sao?”

“Liên Thành, người đã lúc trước lựa chọn buông tay với ta, như vậy hôm nay, thỉnh người lại tha cho ta thêm một lần đi.” Run run khẩn cầu, ta của bây giờ thật sự không muốn lại rời xa Kỳ Hữu.

“Là ai từng nói với ta, tâm nguyện kiếp này không phải là phục quốc mà là ẩn cư nơi bích thủy sơn khô, cười vọng hồng trần thế tục. Mà nay nàng vì Nạp Lan Kỳ Hữu lại cam nguyện buông tay tâm nguyện một đời của mình, trầm luân nơi hậu cung nhơ bẩn huyết tinh?”

Ta hồ hững hờ nói, “Tự do là tâm nguyện kiếp này của ta, nhưng cùng Kỳ Hữu một chỗ, ta mới có thể chân chính có được khoái hoạt.” Còn có..... cừu hận của ta!

Thần sắc của hắn bắt đầu vụn vỡ, mê ly, cuối cùng nặng nề thở hắt ra, bàn tay nắm chặt thành quyền đột nhiên buông ra, “Hảo, vậy nàng cứ an tâm ở lại bên hắn mà hưởng thụ cái khoái hoạt kia, mà ta, cũng có thể an tâm làm chuyện của chính mình.” Dứt lời, hắn xoay người hướng thiên đường (phòng nghỉ) mà đi, ở một góc âm u không ánh sáng hắn đột ngột dừng bước dừng bước, cũng không quay đầu lại, nói với ta ba chữ ngắn ngủi, “Đừng hối hận!”

Rốt cục hắn vẫn là ly khai, mà ta vẫn hình vẽ phía góc tối âm u như mực, nơi hắn đã từng đứng, nhỏ giọng nói, “Cám ơn..... đã thành toàn!”

25. Q.3 - Chương 25: Long Phụng Đại Hôn Yến

Tuyết, vẫn rơi liên miên không dứt chẳng khác gì bốn ngày vừa qua, trong cung các nô tài bận rộn thu dọn tàn tích của mỗi đợt bão tuyết. Ngày mai, chính là ngày đại hôn của ta cùng với Kỳ Hữu. Mới vừa rồi, Từ công công đã đưa đến một loại trang sức lấp lánh, lẳng la tơ lụa, chất đồng nhiều đến mức nghẹt cả nội cung.

Mạc Lan, Tâm Uyển, Hoán Vi giúp ta kiểm kê những món hoàng thượng ban tới, chốc chốc lại phát ra vài tiếng trầm trồ thở mạnh. Ta ngồi trước tiền điện, ngóng nhìn từng cơn từng cơn tuyết xuân, ngày một dày nhưng vẫn vô thanh vô tức rơi. Thần sắc phá lệ ngưng trọng, tại sao trận tuyết này cứ đổ mãi không ngừng, chẳng lẽ đây là điềm xấu thật sao?

“Nền long phụng bốn cây, áo lông chồn trắng một cái, khăn thêu bát đoàn kim long một cái ...” Tâm Uyển ở một bên kiểm kê, Mạc Lan loay hoay ghi chép, cứ một kiện rồi một kiện, thanh âm mỗi lúc một run lên, cũng khó trách các nàng, những vật này đều là bảo vật quý hiếm, có một không hai trên đời.

“Mật phong trân châu một mâm, từng thạch hướng châu một mâm, kim tương ngọc thảo hai quả.....”

Ta cuối cùng cũng quay đầu nhìn bộ dạng phá lệ hưng phấn dị thường của ba nàng, than nhẹ như có như không, cười nhạt.

Chỉ thấy Hoán Vy cẩn thận cầm lên mấy khối bảo thạch tỏa sáng rực rỡ, hướng ta nói, “Hoàng phi, người xem, thì ra ngọc bích cũng có màu đỏ nữa.”

Ta nhìn lướt qua bãi trân bảo trước mặt, nhìn sao cũng chẳng thể có thêm nhiều hứng thú, đành chuyển sang chuyện khác, hỏi, “Trong cung đạo này có phát sinh đại sự gì không?”

Mạc Lan suy tư một chút rồi nói, “Hồi hoàng phi, đại sự thì thật là có một việc. Minh thái phi lựa ngay chính ngày đại hôn của hoàng phi đưa tang cho cố Tấn Nam vương. Hoàng Thượng khẳng định sẽ không đáp ứng việc này, mà nay Tấn Nam vương dư đảng đang cùng Hoàng Thượng giằng co kịch liệt.”

Ta sợ chính mình nghe lầm, lại hỏi một lần nữa, “Đưa tang?” Kết quả nhận được một cái gật đầu đồng loạt của ba nàng.

“Minh thái phi quả thật công nhiên cùng Hoàng Thượng giằng co, bà chẳng lẽ không sợ.....” Nay vạn nhất Kỳ Hữu thật sự tức giận lên, thì đừng nói đến dư đảng sót lại của Tấn Nam vương, tất cả mọi người liên quan Kỳ Hữu cũng có thể khiến chết không toàn thây, Minh thái phi chẳng phải là khi không lấy tang đá đập vào chân mình?

Tâm Uyển khẽ nhỏ giọng nói vào tai ta, “Nghe Từ công công nói, Hoàng Thượng rất tức giận. Nhưng Minh thái phi ỷ vào thế lực gia tộc mà đối nghịch với hoàng thượng. Thậm chí bà còn tuyên bố, bất luận Hoàng Thượng có đáp ứng hay không, bà quyết chọn ngày mai phát tang.”

Không ngờ Minh thái phi lại cuồng vọng như thế, chẳng lẽ lần này Minh thái phi muốn nhắm vào ta? Đột nhiên nghĩ đến cuộc đối thoại của Kỳ Tinh và Nam Nguyệt ở Cẩm Thừa điện. Bà xem ra đã khẳng định ta chính là kẻ giả họa cho Kỳ Tinh, sợ là ngay cả việc ta là Phúc Nhã công chúa cũng đã bại lộ. Như vậy, nếu Kỳ Hữu thật sự muốn đấu với bà, Minh thái phi chắc chắn lấy thân phận của ta áp chế Kỳ Hữu. Nhưng, bà thật sự chẳng hiểu gì về chàng cả!

Kỳ Hữu có thể giết cha sát mẹ, sớm đã có thể so với Tần Thủy Hoàng, chàng sẽ không bị ai uy hiếp. Nay nếu có người dám hướng vào uy nghiêm hoàng quyền của chàng mà khiêu chiến, chàng nhất định gặp thần sát thần, gặp phạt sát phạt. Minh thái phi quả là rất hồ đồ đi!

“Tâm Uyển, Mạc Lan, Hoán Vi, bản cung muốn đi Dưỡng Tâm điện cầu kiến Hoàng Thượng.”

“Hoàng phi không thể.” Hoán Vi thất kinh ngăn cản, “Ngày mai chính là ngày đại hôn, nếu ngài cùng Hoàng Thượng gặp mặt bây giờ sẽ là điềm xấu, vạn vạn không thể lỗ mãng a.”

“Nhưng là, ta phải gặp Hoàng Thượng.” Kỳ Tinh với ta có ân, ta với Kỳ Tinh có tình. Nay hắn đã ra đi, ta vạn vạn không thể khiến ta vong linh của hắn chịu thêm một tổn thương nào nữa. Ta hiện tại chẳng có tài cán hay quyền lực gì, việc duy nhất ta có thể giúp hắn cũng chỉ có thể này.

Rốt cuộc, sau nhiều lần khuyên can của các nàng, ta vẫn là bãi giá đi Dưỡng Tâm điện. Ở hành lang trước cửa Dưỡng Tâm điện, lại bị Dịch Băng vẽ mặt lạnh lùng cùng vài thị vệ ngăn lại, hắn lạnh lùng nói, “Hoàng phi, ngày mai là ngày đại hôn, ngài nếu hiện tại cùng Hoàng Thượng gặp mặt, sẽ ảnh hưởng đến oai nghiêm thiên tử.”

Trong lòng ta đang vạn phần nôn nóng bất an, chỉ sợ chậm trễ gặp Kỳ Hữu để mọi chuyện đã rồi thì chẳng thể cứu, khẩu khí tự nhiên tàn khốc hơn rất nhiều, “Tránh ra!”

Kể trước mặt không vì cơn tức giận của ta mà kinh sát, như trước không nhường đường, “Vì uy nghiêm thể thống hoàng thất, thỉnh hoàng phi hồi Chiêu Phụng cung đợi ngày mai đại hôn. Sau ngày đại hôn, người muốn khi nào gặp Hoàng Thượng đều không ai dám ngăn trở.”

Ta đem sắc mặt trầm xuống, “Nếu bản cung nhất định phải gặp Hoàng Thượng thì sao.” Ta thật sự vì bị kẻ trước mặt ngăn cản mà tức giận, bởi lẽ kẻ đang ngăn trở ta chính là Dịch Băng. Dĩ vãng, hắn không bao giờ dám nói chuyện với ta như vậy, mà nay lại dám, tuy nói là vì hắn không nhận ra ta nhưng trong lòng ta vẫn là thập phần khó chịu.

“VẬY CHỚ TRÁCH THẦN VÔ LỄ.” Giọng nói tức giận pha lẫn chút cổ quái, điều này khiến Tâm Uyển sợ hãi mà liên tục kéo nhẹ tay ta, muốn khuyên ta trở về. Kết quả lại bị ta nhanh chóng rút tay ra, “Bản cung thật muốn xem Dịch đại nhân ngài muốn vô lễ thế nào.”

Sắc mặt hần nhin không được biến đổi, hướng tả hữu thị vệ nhìn một cái, “Thỉnh — hoàng phi hồi cung.” Cái từ ‘Thỉnh’ kia cũng phá lệ lạnh lẽo.

“Chậm đã.” Hàn Minh xuất hiện đúng lúc, ngăn trở hai thị vệ đang muốn hướng ta động thủ, chỉ thấy hần mới từ Đường Tâm nội điện đi ra, dường như mới vừa cùng Hoàng Thượng thương lượng xong.

Vừa thấy Hàn Minh đến ta liền an tâm hơn, “Minh Y hầu, bản cung muốn gặp Hoàng Thượng.”

“Nhìn qua cũng biết Hầu gia cùng hoàng phi rất thân thiết, thế thì việc này cứ giao cho Hầu gia xử lý. Quy củ này ngài hần là biết!” Hần lạnh lẽo liếc mắt nhìn Hàn Minh một cái, lại miết về hướng ta. Bỏ lại một câu liền dẫn thủ hạ rời đi.

Đợi hần đi xa, ta mới thu hồi tầm mắt, bất đắc dĩ phun ra một câu, “Thật cao giá!” Xem ra dịch ý của Dịch Bằng đối với Hàn Minh sợ là loại dịch giữa hai tâm phúc bên cạnh hoàng thượng với nhau, chỉ là sao dịch ý của hần với ta cũng lớn như vậy?

Tựa hồ nhìn ra lòng ta đang có nghi hoặc, Hàn Minh bình thản giải thích, “Hần cùng với Tĩnh phu nhân luôn luôn có giao hảo, có thể nói thế lực của Tĩnh phu nhân tại triều đình chính là dựa vào hần.”

Tĩnh phu nhân. Khó trách hần đối ta rất có dịch ý. Dịch Bằng từ khi nào thì cũng cam nguyện trầm luân giữa triều đình quyền lực, cam nguyện trở thành một gã quyền thần sao? Quyền thần có kết cục như thế nào, hần chẳng lẽ không biết?

Đúng vậy, làm quyền thần thực oai phong, mà làm quyền thần cũng không có gì sai, nhưng là hần vạn vạn không nên cấu kết cùng hậu cung phi tần trở thành một gã quyền thần. Nếu tương lai ta đối phó Tĩnh phu nhân, nhất định sẽ liên lụy hần.

Nếu ta thua Tĩnh phu nhân, ta không lời nào để nói, người có thể tiếp tục trở thành quyền thần của người, nhưng một khi ta thắng nàng, người sẽ không còn có được cái oai phong của hôm nay nữa đâu.

“Việc của Minh thái phi.....”

“Đó là việc của triều đình, hoàng phi vẫn là nên tránh nhúng tay vào. Người cũng biết, lịch đại hậu cung không thể tham gia vào chính sự, tham gia vào chính sự chắc chắn sẽ không có một kết cục tốt.” Ngữ khí đậm đặc bất chợt đem ta về một quá khứ xa xôi, “Ta không hy vọng người trở thành một Đỗ Chỉ Thanh kế tiếp.”

Toàn thân ta đột nhiên đông lại, “Nếu thật sự có một ngày như vậy.....” thanh âm của ta càng ngày càng nhỏ, cuối cùng bị sự xuất hiện của một nhóm nô tài đi về phía này mà hoàn toàn nín bặt.

Hần, sắc mặt như trước không thay đổi, đem tầm mắt hướng về những bông tuyết đang bay lượn đầy trời, sắc trời trong xanh, bụi mù ẩn lượn như gợn sóng trên những viên ngọc bích, mặt trời ngưng băng. Ta cũng không biết hần suy nghĩ cái gì, chỉ nghe hần nói “Hoàng phi thỉnh hồi cung, đợi ngày mai đại hôn.”

“Người và ta đều thiếu nợ Tần Nam vương, nếu Hoàng Thượng ngay cả Minh thái phi cũng muốn tru sát, lương tâm người có yên nổi không?”

“Là Minh thái phi đang ép Hoàng Thượng, tự tìm tử lộ!” Thanh âm cứng cáp hữu lực, mang một tia vô tình phê huyết.

Ta đậm cười một tiếng, mở miệng định nói gì nữa, đã thấy cánh cửa gỗ tử đàn sơn đỏ chạm khắc kim long trước mặt chậm rãi mở ra, phát ra một tiếng “kẹt” nặng nề, khiến cả hai chúng ta cùng nhìn lại.

Kỳ Hữu đứng sau cánh cửa, vẻ mặt tối tăm lẫn khuất cũng tầng tầng bóng tối, thần sắc vừa xa vời lại lạnh lẽo, chàng lạnh lùng nói hai chữ, “Vào đi!”

Ta vì chuyển biến đột ngột này mà còn thất thần, chàng đã bỏ đi, bước sâu vào mảng đại điện u ám, ta cùng với Hàn Minh nhìn nhau. Bộ pháp cũng nhanh chóng hướng bên trong đi vào, trong lòng càng thêm hỗn loạn bàng hoàng.

Bởi vì đang còn tiết đông, đại diện vốn dĩ lấp lánh kim diệu cũng trở nên lạnh lẽo âm u, bốn vách tường sáng lên nhờ ánh nến đỏ. Hương thơm trong kim đỉnh theo gió lay động, hương khí vui sướng, quanh quẩn trước mũi. Bên trong chỉ có ta cùng với chàng, cứ bước đi một bước lại nghe một hồi âm phiêu đảng bên tai, tiếng vọng không ngừng, vô cùng rõ ràng phát lên giữa đại diện âm trầm.

Kỳ Hữu vẫn đưa lưng về phía ta, hai tay đặt ở sau lưng, cũng không biết suy nghĩ cái gì, có vẻ phá lệ cao ngạo, không kiệt. Ta thấp giọng gọi một tiếng, “Kỳ Hữu.....” Tiến lên vài bước, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của chàng, muốn từ trên mặt chàng mà nhìn ra chút manh mối.

“Nàng lần này đến, là vì Kỳ Tinh.” Thanh âm nhu thấp khiến ta lòng ta phá lệ khấn trương.

“Chàng tính xử trí Minh thái phi như thế nào?”

Chàng xoay người đối mặt ta, nụ cười nhạt hàm chứa âm lãnh, “Một kẻ không biết lý lẽ như vậy, giết không tha!”

Ta một trận cười khê, “Nhất định phải dùng huyết tinh để giải quyết hết thấy sao?” Ngay cả chính mình cũng không hiểu giờ phút này vì sao phải cười, “Ta thật sự không muốn dùng một hồi giết chóc để thanh toán cho ngày đại hôn của mình.”

Chàng hồi lâu cũng không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn ta, nhiều loại thần sắc phức tạp hiện lên. Trong nháy mắt ta có chút hít thở không thông, bên môi vẽ ra ý cười khổ, “Nếu có một ngày, Phúc Nhã ảnh hưởng hoàng quyền của ngài, thỉnh Hoàng Thượng nói cho nô tì biết, ngài sẽ xử trí nô tì như thế nào.” Lời nói tuông ra giống như vãn đạm phong thanh, trong lòng lại sa sầm xuống, ta từng phút từng giây mong câu trả lời của chàng.

Chàng chỉ nhìn xuống, không mở miệng đáp lời.

Ta chờ đợi, tâm cũng dần trầm xuống, trừ bỏ thất vọng còn có hiểu rõ. Sớm nên hiểu được, đế vương như thế nào cho phép cho kẻ xâm phạm hoàng quyền của mình, huống chi là một nữ tử.

Nụ cười bên môi vẫn giữ, ta xoay người muốn ly khai, một đôi tay lại gắt gao ôm lấy hai vai ta từ phía sau, ngăn trở ta đi tiếp. “Nếu thực sự có một ngày như vậy, ta Nạp Lan Kỳ Hữu nguyện cắt lấy nửa giang sơn cho nàng ngoạn nhạc.”

Chỉ cần Phúc Nhã thích, phụ hoàng đã đem giang sơn này cắt nửa cho con chơi đùa.

Lời nói của Kỳ Hữu lại thật giống lời của phụ hoàng năm xưa, thật sự giống nhau như thế sao. Cả người như run nảy lên, âm diệu cũng bắt đầu run rẩy, “Ta không tham cái gọi là phân nửa giang sơn, ta chỉ muốn chàng hảo hảo mà sống.”

Chàng cúi đầu, nhẹ tựa vào cần cổ ta, tựa hồ đắm chìm trong thời khắc bình yên lúc này. Hơi thở của chàng thật ấm áp, hít vào thở ra bên cổ, ta không buông tay, lại hỏi, “Minh thái phi bà.....”

“Nam Nguyệt đã treo cổ tự tử.” Chàng nói ra một câu như băng quơ, lại giấu giếm bao nhiêu thâm ý phi phàm.

Nam Nguyệt như thế nào lại treo cổ tự sát ngay thời điểm này? Chắc chắn là Kỳ Hữu đã biết chuyện Minh thái phi nhận thức thân phận của ta, bắt đầu lấy nó ra làm uy hiếp, cho nên tiên hạ thủ vi cường. Nam Nguyệt..... Nàng là bị người mưu sát.

Ta lạnh lẽo hít một hơi, “Chàng tính.....”

Kỳ Hữu cũng không đáp ta, không khí lại trở nên yên lặng, tĩnh mịch như thế. Ta cuối cùng buông tha ột tia kỳ vọng cuối cùng, ôn nhu khấn cầu chàng, “Bất luận chàng quyết định điều gì, thỉnh chàng hãy đảm bảo cho Kỳ Tinh bình an hạ huyết. Đây là Phúc Nhã cầu chàng, lần đầu tiên cầu chàng.”

Nông lịch, mười lăm tháng giêng

Hoán Vi cầm bút nhẹ nhàng giúp ta tô điểm đôi mắt, thêm chút phấn son cho gò má nhợt nhạt cùng đôi môi, kiều diễm ướm át. Tâm Uyển gắn lên mi tâm cho ta một hoa văn phượng hoàng khảm kim hoa, tóc được bới cao, phía trên đội một chiếc mũ phụng tử kim. Mặc Lan giúp ta mặc một thân hồng y như son,

thêu hoa văn phụng hoàng cùng bách điệp tinh tế, biên áo thêu chỉ vàng lấp lánh sáng, cùng với lớp hỷ sa bên trong va chạm tạo ra âm thanh nho nhỏ theo từng bước đi.

Người trong gương có thể nói cao nhã quyền rũ không kể xiết, đó thật sự là ta, kẻ luôn tầm thường vô kỳ sao. Trải qua một phen điểm tô, liền đã xinh đẹp như vậy, thật đúng như câu “Người đẹp vì lụa, tượng Phật cũng cần dát vàng”.

Lúc mọi người hộ tống ta ra khỏi tẩm cung, tuyết vẫn như trước chưa ngừng, nhưng so ra vẫn đã nhỏ đi nhiều. Nghe Từ công công nói, ra khỏi Chiêu Phượng cung sẽ có kiệu hoa đưa ta tới Thừa Hiến điện, đến lúc đó, Hoàng Thượng sẽ ở trước mặt văn võ bá quan trong triều chính thức thụ tử ấn cho ta. Đối với việc này ta chẳng mấy may thể hiện chút vui sướng, dọc theo đường đi đều miễn cưỡng cười vui, miễn cưỡng cứng rắn chống đỡ. Ta thủy chung lo lắng Hoàng Thượng sẽ xử trí Minh thái phi cũng những kẻ có liên can ra sao, chẳng lẽ chàng thật sự muốn máu tươi đại hôn?

Đi ra khỏi Chiêu Phượng cung, cái thứ nhất xâm nhập mi mắt là kiệu hoa kim quang sáng lạn, đúng là dùng vàng mà khắc? Ta không khỏi cười khổ một cái, tình cảnh này làm cho ta nghĩ đến Hán Vũ đế cùng Trần A Kiều – “Xây cho A Kiều một cái lầu vàng, để khi ta đăng ngôi có thể ngày ngày ghé đến”, nhưng Vũ đế lại không biết, A Kiều cần không phải là được ở trong kim ốc, mà là phần chân ái của ông.

Hàn Minh một thân hồng phong bào giữa gió tuyết phát động, trên vai vài sợi tóc bị gió thổi phân tán, thấy ta bước ra liền lập tức bước lên. “Hoàng phi thỉnh lên kiệu, cái đại thần đã tề tựu đông đủ tại Thừa Hiến điện, chỉ chờ hoàng phi giá lâm.”

Ta lẳng lẳng nhìn đôi mắt không chút phập phồng của hắn, vì sao hôm nay là hắn tới đón kiệu, thực sự trùng hợp như thế sao?

“Xin để thần công hoàng phi lên kiệu đi.” Thành khẩn ngữ khí cùng kiên định thần sắc lại làm cho ta do dự, trong lòng bàn tay bất giác toát ra mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã muốn biết..... Vô lực lui về phía sau vài bước, nhẹ nhàng lắc đầu cự tuyệt hắn, không thể, tuyệt đối không thể.

Hắn phút chốc nở nụ cười, tựa hồ hiểu rõ hành động này của ta, bỗng dừng mở miệng, “Xin cho Hàn Minh được công người một lần cuối cùng, sau này, người sẽ mãi là chủ tử của Hàn Minh.” Chậm rãi xoay người khom lưng, hành động này không cho phép ta kháng cự nữa.

Cảm giác phức tạp nẩy lên trong lòng, cuối cùng vẫn là tựa vào lưng hắn, để hắn công ta hướng về phía đỉnh kim kiệu kia. Dấu chân thật sâu dẫm trên nền tuyết dày, những sợi ngọc châu từ mũ phượng rũ xuống che đi đôi mắt ta, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang leng keng. Ta nhớ vẫn là một hôm tuyết rơi như vậy, hắn đã công ta, cũng đi về một con đường vô định không thấy đích.

“Hoàng phi sắp tiến vào thâm cung đại viện đấu đá không ngừng, hy vọng hoàng phi bảo trọng.” Hắn cất tiếng, thanh âm như băng tuyết mùa đông, lạnh lẽo như sương, nhưng hôm nay nghe sao có vẻ tang thương vô lực, “Nếu có một ngày hoàng phi gặp nguy hiểm, thần chắc chắn liều mạng bảo vệ người vạn toàn.”

Ta cúi đầu, nhỏ giọng nói vào tai hắn, “Không cần..... lo lắng cho ta.”

“Hàn Minh đã nói qua, sẽ luôn thủ hộ cho người.” Hắn một tiếng thở dài, dĩ nhiên đã đi đến trước kim kiệu, nhẹ nhàng đem ta đặt vào kiệu. Trong một khắc quay đầu, hắn thê lương liếc mắt nhìn ta một cái, cuối cùng buông rèm kiệu xuống, như buông một thành lũy ngăn cách giữa chúng ta.

Ngồi ngay ngắn ở trong kiệu, theo luật động của nó mà lay động, khiến ta có chút buồn ngủ. Cũng không biết lung lay bao lâu cuối cùng ngừng lại, một tiếng đặt xuống làm cơn buồn ngủ của ta biến mất vô tích.

“Hoàng phi, đến rồi.” Tâm Uyển nhẹ giọng nhắc nhở, sau giúp ta vén lên cẩm liềm, một trận gió lạnh thổi tới.

Ta kéo lại vạt áo, bước ra khỏi kiệu, nhìn cung điện to lớn trước mặt – Thừa Hiến điện. Đây là lần thứ hai ta bước đến nơi này, vẫn là kim bích huy hoàng như trước. Bước vào đại điện, một đường thảm đỏ trải dài từ cửa đến trước thềm ngọc, quan viên đứng thành hai hàng thẳng tắp, dạt về hai phía, cuối đầu nghênh đón tân hoàng phi, cung nữ đứng phía sau tung những cánh hoa bay cao theo mỗi bước chân, cánh hoa rơi lả tả, lưu lại trên tóc mai, hai má, cùng vạt áo phía trên, mùi thơm quanh quẩn.

Bước đi ước chừng hai trăm bước, rốt cục đã đến trước thềm ngọc, Kỳ Hữu từ long ý đứng dậy, bước xuống cầu thang, hướng ta vươn tay. Ta thật sự muốn trở thành thê tử của chàng, danh chính ngôn thuận. Cao hứng kích động vô cùng lại kèm theo mất mát đến khủng hoảng, ta đang sợ cái gì.

Ta bước từng bước lên thềm ngọc, từng bước dẫm lên thềm thượng, rất chi là dùng sức. Đi bước đi được thêm một bước, ta lại gắt gao nắm chặt lấy tay chàng, lòng bàn tay của chàng thật ấm áp, sưởi ấm cho cái lạnh giá của trái tim này suốt bao ngày qua, cũng ôn nhu ve vuốt trái tim ta.

Ánh mắt phiếm nhu tình, khóe miệng vẫn tiêu sái nhưng không kiềm chế nổi ý tươi cười, “Nàng chính là Đế hoàng phi của trẫm.” Chàng lớn tiếng hướng triều đình tuyên bố, thanh âm hữu lực vang vọng không thôi giữa đại điện.

Một vị công công cẩn thận cầm một chiếc hộp nhỏ được gói trong lớp vải vàng đưa cho Kỳ Hữu, chàng buông bàn tay đang nắm của ta, bước ra trước mặt. Ta chậm rãi quỳ xuống, nghe chàng nói, “Tây cung phượng tử ẩn, nay ban thưởng cho Đế hoàng phi, từ nay cũng chưởng quản hậu cung đại quyền. Ai bất tuân, liền lấy tử này ra định tội.”

“Tạ Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Tiếp nhận phượng tử ẩn nặng trĩu, Kỳ Hữu nhẹ nhàng nâng khuỷu tay giúp ta đứng lên, nhẹ giọng nói, “Nàng rất cuộc cũng đã trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của Nạp Lan Kỳ Hữu.”

Ta mỉm cười cúi đầu, lảng tránh ánh mắt nồng cháy của chàng, trước bao nhiêu ánh mắt, hai gò má của ta trở nên đỏ ửng, dần phát ra nhiệt khí. Ánh mắt mơ hồ đột nhiên phát hiện người đứng thẳng tắp phía dưới đang ngó nhìn chúng ta – Liên Thành, thần sắc giống như là..... người xa lạ, hoàn toàn xa lạ. Hắn đã hạ quyết tâm phải gạt bỏ ta khỏi trái tim, ta thật cao hứng, hắn cuối cùng đã nhìn rõ. Nhưng là ta lại không thể không lo lắng, tâm của Liên Thành đã sớm bị cừu hận lấp đầy, đối với Kỳ Quốc, hắn luôn ôm mối thù ở Âm sơn. Ta đây có nên hay không nhắc nhở Kỳ Hữu đối hắn phòng bị hơn một chút? Nhưng nếu ta nhắc nhở, Liên Thành chẳng phải là rất nguy hiểm sao? Nhưng nếu không nhắc, địa vị của Kỳ Hữu vẫn là bị đe dọa.

Một hồi sắc phong đại điển nhằm chán rớt cục chấm dứt, ta được một loạt cung nữ cùng công công dẫn ra khỏi Thừa hiến địa.

Ta ngồi ngay ngắn ở nội cung Dưỡng Tâm điện, đôi nền long phụng trên bàn đã cháy hết phân nữa, hồng lệ chảy xuống từng giọt. Sau nền có một lò đàn hương, hỏa diễm sáng ngời kèm theo hương khí ngọt ngào dễ chịu, cũng không biết chính mình đã ngồi yên bao lâu, chỉ cảm thấy cả người bắt đầu đau nhức. Hiện tại trong chỉ có một mảng trống trơn, tựa như hư không. Tâm Uyển cùng Mạc Lan đứng ở ta bên người hầu hạ cũng ngơ ngẩn nhìn ánh nến lay động.

Hoán Vi đẩy ra cánh cửa tấm cung, vội vàng xông đến bên người ta, “Hoàng phi, nghe nói mới vừa rồi Tĩnh phu nhân động thai khí, Hoàng Thượng giờ phút này đang ở Bách Oanh cung an ủi nàng.”

Mạc Lan cười lạnh một tiếng, “Khéo như vậy, cố tình ở ngày đại hôn của hoàng phi động thai khí?”

Tâm Uyển bước lên mấy bước nhỏ, nhẫn nại không được, cắn răng nói, “Nàng khẳng định là cố ý muốn phá hư đại hôn của hoàng phi, muốn hoàng phi khó chịu đây mà.”

Ta thần nhiên đứng dậy, đem phượng bào phiền phức trên người cởi đi, bước về phía đài trang điểm, phía sau lại truyền đến thanh âm của Tâm Uyển, “Sợ là tối nay Tĩnh phu nhân sẽ quần quít lấy Hoàng Thượng, bắt ngài ngủ lại Bách Oanh cung.”

Ngồi trước đài trang điểm, gỡ hạ chiếc mũ phượng nặng trĩu trên đầu xuống, “Nếu Tĩnh phu nhân động thai khí, Hoàng Thượng ngủ lại an ủi là theo lẽ thường phải làm.”

“Rõ ràng khi dễ người khác!” Mạc Lan tức giận đập bàn, phát ra thanh âm vang vọng rất lớn.

Đem chiếc trâm cài trên búi tóc gỡ xuống, sợi tóc đen nhánh phút chốc đổ xuống, che khuất một góc mặt, nhìn gương mặt có chút tái nhợt trong gương, ngay cả phần son cũng không thể che giấu, “Các người đều đi xuống đi, bản cung mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Phía sau một mảnh im lặng, tựa hồ còn chần chờ, ta vô thanh thở dài, “Bản cung nói các người lui ra.” Thanh âm mang này vài phần sắc bén, các nàng lại đột nhiên cùng kêu lên, “Hoàng Thượng!” Hỗn loạn vài phần kinh hãi.

Ta từ trong gương nhìn thấy khung cảnh phía sau, Kỳ Hữu đứng ở đó điều các nàng lui ra, cuối cùng đem cửa cung nhẹ nhàng đóng lại, bên trong lâm vào một mảnh im lặng. Ta cầm chặt chiếc lược ngà voi, mãi một lúc mới có thể buông ra, “Ta nghĩ đến..... chàng sẽ không trở lại.”

Chàng lững thững hướng ta đi tới, quỳ một gối xuống bên cạnh ta, đưa tay vuốt ve những sợi tóc bay tán loạn bên má ta, “Hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, ta như thế nào lại để nàng cô độc một mình?” Sau lại đưa tay nhẹ nâng một lọn tóc của ta, đưa đến bên mũi hít nhẹ.

Ta hừ nhẹ một tiếng, “Vây Tĩnh phu nhân chàng mặc kệ sao, còn có hài tử của hai người.”

Chàng liếc mắt nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của ta mà cười khẽ, “Nàng lại đi ghen với nàng ấy sao. Nàng ta chỉ là cái bóng dáng của nàng, ta như thế nào vì một cái bóng dáng mà bỏ quên nàng?”

Ta lẳng lẳng xoay người, thẳng tắp nhìn ánh mắt chàng. Đã sớm nghe nói Vân Châu nói qua, Tĩnh phu nhân sở dĩ được sủng ái chỉ vì khí chất thần thái của nàng đặc biệt giống ta, mà nay chính tai nghe chàng nói, ta vẫn là một trận tâm động. “Nhưng là..... Ngày ấy chàng vì nàng mà đòi đánh ta.”

Chàng thu liễm nụ cười trên môi, nhíu mày, “Nàng còn nhớ chuyện đó sao! Đều là lỗi của ta, may mắn khi đó Vân Châu liều mạng cứu nàng, nếu không ta sẽ hối hận cả đời.”

Khi chàng nhắc tới Vân Châu, thần sắc của ta ảm đạm trầm xuống, cúi đầu, hai tay rối rắm bắt cùng một chỗ. “Ta thực xin lỗi Vân Châu, nếu không phải ta.....”

“Không liên quan đến nàng, nàng vốn không hề biết được nội tình của cuộc tranh đấu này.” Chàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của ta, thấp giọng an ủi.

Nhìn đôi tay chúng ta đang nắm lấu nhau, trong lòng không khỏi mâu thuẫn, rất muốn lên tiếng hỏi việc của Minh thái phi chàng đã giải quyết như thế nào, lại chậm chạp không dám hỏi thành lời. Ta sợ chàng sẽ tức giận, thật sự rất sợ chàng đột nhiên đối ta lạnh lùng, đậm mạc. Giống như chàng sẽ lập tức bỏ ta mà đi, ta như thế nào cũng không thể giữ.

Đột nhiên cảm giác thân thể nhẹ bồng, cả người bị chàng ẵm lên, hành động này khiến ta có chút bất ngờ mà hít mạnh một hơi, gắt gao túm vạt áo trước ngực. Chàng nhẹ nhàng đem đặt lên chiếc giường êm ái, phước hương quanh mũi, bên tai truyền đến tiếng chàng thủ thủ, “Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.....”

Trong đầu ta một mảnh hỗn độn, cố gắng chống lại sâu thẳm ánh mắt của hắn, nhịp tim của ta dần dần gia tốc, giống như chỉ cần ta mở miệng, nó sẽ nhảy ra, “Ta.....”

Chàng cúi đầu xuống, liên tiếp đặt từng cái hôn lên trán ta, đôi mắt đen thẳm như màn đêm khiến ta như say trong đó, giọng nói mị hoặc ở bên tai ta nói nhỏ, “Ta rốt cuộc đã có được nàng, nàng có biết không, ngay từ ánh mắt đầu tiên khi ta gặp nàng, đem nàng ôm vào lòng, ta đã lập tức nảy sinh mong muốn, muốn có thể vĩnh viễn ôm lấy nàng, lúc đó ta đã nghĩ, quả là một việc xa vời.”

Dựa vào thân hình nóng bỏng của chàng, ta không khỏi mê mang, “Chẳng lẽ chàng không bận tâm việc dung mạo ta không còn được như xưa?”

Mâu quang trầm xuống, ta nghiêng đầu cần cần cổ ta một cái, có ý trừng phạt, “Nàng nghĩ ta nông cạn như vậy sao?”

Có cảm giác hơi đau đón truyền đến, một tiếng hô đau, lại đổi lấy tiếng cười của chàng. Ta bất mãn khinh oán, “Chàng vì sao không hỏi lý do ta hủy dung?”

Chàng cúi đầu vào cần cổ ta hít sâu một hơi, đột nhiên im lặng. Ta thấy sự im lặng này của chàng có chút kỳ quái, vội vàng giật nhẹ cánh tay chàng, giờ phút này chàng lại im lặng khiến cho ta kinh hoảng.

Hai tay của chàng gắt gao ôm thắt lưng ta, cất giọng êm tai nói, “Nếu ta hỏi, nàng tất nhiên cảm thấy ta để tâm chuyện dung mạo của nàng xấu hay đẹp. Ta không muốn ý nghĩ đó phá hoại tình cảm của chúng ta,

nàng có thể hiểu chưa.”

Sửng sốt một lúc lâu mới giật mình hoàn hồn. Nguyên lai là như vậy, ta vẫn hiểu lầm chàng. Kinh ngạc động dung một lúc, ta nghiêng đầu đặt lên môi chàng một nụ hôn, “Kỳ Hữu, thực xin lỗi.”

Chàng toàn thân cứng đờ, đôi mắt vẫn thâm thúy u trầm nhưng bên trong lại có thêm tầng tầng sương mù, nhẹ nhẹ nhu tình, “Điều ta muốn nghe không phải câu thực xin lỗi của nàng.”

Ta cười gượng không nói, cố lảng tránh ánh mắt mong chờ của chàng, chàng hồi lâu không nghe được câu trả lời của ta, liền dùng lực mạnh mẽ khiến cần cổ ta hướng về phía trước, đồng thời cúi đầu hung hăng hôn lên môi ta. Ta còn chưa kịp phản ứng lại, trên môi đã truyền đến cảm giác đau rát, nụ hôn của chàng mang theo khí thể cự tuyệt không tha, bá đạo cùng khiến trách, đem hô hấp của ta cắn nuốt toàn bộ.

Bàn tay của chàng cũng rất nhanh cởi bỏ lớp bạc sam còn sót lại trên người ta, lòng bàn tay ấm áp không ngừng vuốt ve da thịt, ta mở miệng muốn hít sâu một hơi, lại bị đầu lưỡi của chàng thuận thế tiến vào trong, hút triển miên, chơi đùa giao triển. Trong không khí tràn ngập mùi tình dục nồng đậm khiến người say cảm.

Gắn bó giao triển cơ hồ làm cho ta hít thở không thông, tay chàng lại ở bên hông vuốt ve, hạ thân bị dục vọng nóng rực va vào, ta có chút sợ hãi muốn lùi về phía sau lại bị chàng nhanh chóng chế trụ, “Phức Nhã.....” Chàng khàn khàn khẽ gọi một tiếng.

Cái hôn bá đạo dần dần biến thành ôn nhu cẩn thận, giống như muốn an ủi ta giờ phút này kinh hoảng, “Tin tưởng ta, thoải mái một chút.”

Ta nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm nhận tiếng thở dốc của ta và chàng giao nhau. Thở hắt một hơi xoa dịu giờ phút khẩn trương này, ngay sau đó một cơn đau đớn kịch liệt liền lan tràn toàn thân, ta hung hăng cắn môi, khắc chế không cho bản thân mình hét lên.

Chỉ cảm chàng đưa tay, nhẹ nhàng xoa lên bờ môi ta, thanh âm như đang cố nén, “Nếu đau nàng cứ la lên.”

Nơi gắn bó buông lỏng, ngón tay hung hăng bầu vào lưng chàng, đau đớn cũng dần dần bình phục. Chiếc hôn của chàng dần hạ thấp xuống ngực, hạ thân khi nhanh khi chậm, luật động không theo quy luật nào, ta bất giác khom người đón nhận, khỏe môi liên tục gọi, “Kỳ Hữu..... Kỳ Hữu.....”

Mồ hôi một giọt lại một giọt từ trên mặt chàng chảy xuống, một lần lại một lần gọi tên của ta, kể tình yêu của chàng.

Ta gắt gao ôm lấy chàng, đón nhận từng cái yêu mãnh liệt của chàng..... đón nhận cả hơn hai mươi năm cô tịch mà chàng đã sống trên cuộc đời này. Từ rất lâu ta đã nói với chính mình, ta muốn ở bên cạnh chàng cả đời, muốn chàng không còn cô độc, lại chậm chạp chưa làm được. Nay ta đã có cơ hội, ta sẽ đem tất cả khả năng lẫn chính mình trao toàn bộ cho chàng, ta càng muốn cho chàng hiểu được, giữa thế gian đây rầy lạnh lẽo, lợi dụng cùng âm mưu, vẫn còn ta toàn tâm toàn ý yêu thương chàng.

26. Q.3 - Chương 26: Huyết Lệ Tế Hoàng Lăng

Trên giường bỗng mất đi một tia ấm áp, ta thân thủ muốn tìm tìm thân mình Kỳ Hữu, đưa tay lần mò qua lại trên giường. Ta khẽ động hàng mi, hai mắt chậm rãi mở, trong bóng đêm đại ra một lát mới ngồi dậy.

Bây giờ vẫn là giờ Thân, vẫn chưa tới lúc lâm triều, người khác đâu? Ánh mắt ta nhìn một vòng lớn khắp tấm cung rộng lớn, trong lòng một cảm giác mờ mịt dâng lên. Ta lập tức nhặt lên y phục tán loạn trên đất. Thân mình vẫn còn từng trận đau đớn, nghĩ tới cảnh mình cùng Kỳ Hữu giao triển, mặt ta chợt nóng rang một mảng.

Chậm rãi đem xiêm y mặc hảo, tùy tay đem mấy sợi tóc rối tung cột lại bằng một sợi tơ đỏ, cố định bên gáy, sau khoác lên một chiếc áo lông cừu rồi đẩy cửa tấm cung.

“Hoàng phi ngài như thế nào đã thức dậy?” Từ công công vẫn canh gác ngoài cửa, vừa nhìn thấy ta liền thi lễ.

Ta nhìn màn đêm mông lung, bông tuyết cuối cùng cũng ngừng rơi, “Hoàng Thượng đâu?”

“Hoàng Thượng..... Ở chính điện.”

Kỳ quái liếc hần vài lần, trong lòng ta không khỏi sinh nghi hoặc, liền hướng chính điện mà bước đi. Từ công công lập tức ngăn cản bước đi của ta, “Hoàng Thượng đang cùng vài vị đại nhân thương nghị chuyện quan trọng, phân phó bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.”

Ta lạnh lùng nhìn hần, dùng ánh mắt cảnh cáo hần tốt nhất đừng xen vào chuyện của người khác, chú ý thân phận cho thỏa đáng. Mà hần nhìn thấy ánh mắt của ta liền im lặng, khó xử đứng hoa đá tại chỗ nhìn theo ta.

Ta cố ý đè thấp tiếng bước chân trên hành lang vắng lặng âm u, thiên điện không có một bóng người lại đèn đuốc sáng trưng. Ta kỳ quái tiếp tục đi về phía trước, đèn đuốc lại dần dần tiêu tán, không có ánh nến mà trở nên tối tăm. Ta ngừng lại rồi hô hấp, mơ hồ nghe thấy những thanh âm rất nhỏ từ chính điện truyền đến.

Rón ra rón rén đi vào chính điện tìm một góc ẩn hảo rồi mới dừng bước, ta cẩn thận nghe lại những thanh âm phía trước, phát hiện có Kỳ Hữu, Dịch Băng cùng Hàn Minh lên tiếng, ba người bọn họ lúc này lén lút tại đây nói chuyện gì?

“Đều đã giải quyết?” Kỳ Hữu hỏi một tiếng, khẩu khí thật là âm lãnh. Ta lại thất kinh, giải quyết cái gì?

“Đúng vậy Hoàng Thượng.” Thanh âm của Dịch Băng lãnh đạm lại kính cẩn.

“Hiện tại chỉ có Minh thái phi đang bị giam giữ trong cung cùng thi thể của Tấn Nam vương là chưa giải quyết, Hoàng Thượng tính.....” Hàn Minh hỏi.

Trong điện chợt có một khắc yên tĩnh, hai tay của ta gắt gao siết chặt lại, lo lắng muốn nghe Kỳ Hữu quyết định. Chàng đã đáp ứng với ta, chàng không thể nuốt lời.

“Thần cho rằng Minh thái phi nên giết đi, Tấn Nam vương thi thể nên nghiền xương thành tro!” Dịch Băng thấy Kỳ Hữu thật lâu sau không nói, tự chủ trương mở miệng nói.

Lòng ta đột nhiên nảy sinh một cỗ giận dữ vô danh, không chút nghĩ ngợi liền bước ra khỏi chỗ nấp, đứng lặng ở trước điện tiền nhìn bọn họ, “Dịch đại nhân hảo ngoan tâm.”

Tba người trong đại điện đầu tiên là giật mình, sát khí hùng hực hướng ta trông lại. Bởi vì trong điện không thấp đèn hay đốt nến, ta chỉ có thể dựa vào thân hình cùng y phục mà phân biệt bọn họ, biểu tình lại thấy không rõ lắm.

“Đế hoàng phi thật to gan, dám nghe lén Hoàng Thượng nghị sự, đó là trọng tội.” Dịch Băng hướng ta bước đến vài bước, giọng nói phá lệ âm hàn.

Ta một chút cũng không bị ngữ khí của hần dọa sợ, bên môi gợi lên cười lạnh, “Nếu nói tội, Dịch đại nhân người chẳng phải là lớn hơn sao? Gặp bản cung chẳng những không hành lễ lại còn dám lên tiếng uy hiếp chất vấn, Hoàng Thượng chưa chỉ trích ta mà người đã dám lên tiếng trước, đây là quân thần chi đạo sao?”

Hần thân thể cứng đờ, nhìn ta thật lâu sau cũng không dám nói nữa, ta cũng không khỏi ảm đạm. Kể từ khi nào, ta cùng với Dịch Băng lại phải đối chọi gay gắt như thế.

Ta lướt qua Dịch Băng hướng Kỳ Hữu đang ngồi trên long ỷ quỳ xuống, “Hoàng Thượng, nô tì cầu ngài buông tha cho Minh thái phi một con đường sống, còn có Tấn Nam vương, hần dù sao cũng là ca ca ngài!”

“Đế hoàng phi!” Dịch Băng nhin không được lại lên tiếng, từng chữ từng chữ sắc bén bức người, “Ngài đang muốn noi theo Võ Tắc Thiên sao?”

“Hoàng Thượng.....” Ta không để ý tới Dịch Băng nói gì, tiếp tục khẩn cầu Hoàng Thượng, lại bị một câu “lui ra” của chàng cắt ngang.

Ta quỳ gối tại chỗ, ngóng nhìn gương mặt lạnh lùng cùng với đôi mắt sắc bén lãnh vụ lấp lánh trong đêm đen, thật lâu sau, chàng lại mở miệng, “Trẫm nói nàng lui ra!” Thanh âm lại lạnh lẽo thêm vài phần.

Ta im lặng đứng dậy, từng bước một lui ra. Dọc theo đường đi trong đầu chỉ còn một mảnh mù mịt, bộ pháp tuy vô điều khiển nhưng bước đi mỗi lúc một nhanh, toàn bộ thân thể cơ hồ chết lặng, đầu óc lại không thể hoạt động.

Khi ta trở lại tầm cung Từ công công vẻ mặt kinh ngạc nhìn vẻ mặt vừa dờ dẩn vừa tức giận của ta, vốn mở miệng định nói gì đó nhưng không kịp vì ta đã nhanh chóng đóng sầm cửa cung. Trong nháy mắt đó, chiếc áo choàng trên vai ta cũng rớt xuống.

Ta coi như không thấy, không để tâm đến nó nữa mà bước thẳng về phía long sán, lấy mền trùm kín từ đầu đến chân không chừa chỗ nào. Ta trọn tròn mắt hưởng hưởng thụ cái hắc ám ám áp trong ổ chăn, mới một khắc trước chàng còn ôn nhu nói yêu ta, sau một khắc lại có thể nói lời lạnh lẽo như vậy. Ta ở trong lòng chàng rốt cuộc là cái gì, chàng thật sự yêu ta sao? Hay ta chỉ đơn giản là một trong rất rất nhiều hậu cung phi tần của nàng. Chàng nói muốn ta trở thành tân nương hạnh phúc nhất thiên hạ, nhưng mà ta thật sự, thật sự không hề hạnh phúc.

Ta cuộn tròn thân mình, đắm chìm trong suy tưởng. Cũng không biết ngày người bao lâu, hô hấp dần dần có chút khó khăn, không khí bên trong mền dần trở nên ngột ngạt khô nóng, nhiệt khí hoàn toàn lan tràn tới mặt, mồ hôi đổ ướt trán. Ta lập tức muốn chui đầu ta để hít thêm một ngụm không khí, lại nghe thấy “Kèo kẹt” một tiếng, một tiếng bước chân rất nhỏ đang hướng về phía ta đi đến, ta biết là Kỳ Hữu đã trở lại. Nhịn xuống cảm giác muốn xóc chăn chui đầu ra, ta lẳng lặng đợi xem chàng định làm gì, nhưng chờ mãi chàng vẫn chậm chạp không có bất kỳ hành động nào, tựa hồ chỉ im lặng đứng trước giường.

Ta thật sự không nhịn được được, phút chốc đem đệm chăn xóc ra, vừa thò đầu ra ta liền mạnh mẽ hít liên mấy hơi, cảm giác khó thở trong người cũng nhờ đó mà dịu đi.

Chàng ngồi gần gần bên giường cúi xuống nhìn ta, trong mắt lộ vẻ đùa cợt, “Ta cứ nghĩ nàng đã quyết tâm cả đời trốn trong đó mà u sầu.”

Ta không nhìn tới chàng. Chàng lại một lần nữa cúi xuống, dùng tay áo của long bào lau đi những giọt mồ hôi trên trán ta, “Cho dù có giận ta cũng đừng ngược đãi chính mình như thế.” Chàng than nhẹ một tiếng, nhanh chóng cởi giày rồi chui vào ổ chăn, hai tay gắt gao ôm lấy thắt lưng ta.

Ta giả vờ muốn chui ra khỏi vòng tay chàng, chàng lại mạnh mẽ đè lại ta, “Phúc Nhã, hãy nghe ta nói.”

“Ta không thích nghe!” Ta hung hăng đẩy chàng ra, xoay người đưa lưng về phía bức tường trắng xóa. Phía sau một mảnh im lặng, chỉ có tiếng hít thở của chàng. Ta bất giác đưa tay nắm chặt thành quyền, “Ta chưa bao giờ có thể hiểu thấu chàng, chàng đối với ta lúc lạnh lúc nóng làm cho ta phải sợ, sợ có một ngày chàng sẽ bỏ rơi ta, không để tâm đến ta nữa. Chàng có nhiều phi tần như vậy, ai trong các nàng so với ta cũng đều xinh đẹp hơn, cho chàng nhiều niềm vui hơn ta. Ta chỉ cho chàng thêm phiền toái, nếu có một ngày chàng chán ghét ta, muốn bỏ lại ta, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta bây giờ chỉ còn hai bàn tay trắng.....” Thanh âm của ta mỗi lúc một nghẹn ngào, dùng sức đem nước mắt nuốt ngược trở về, ta không muốn khóc. Ta không cần dùng nước mắt để cầu xin tình yêu của chàng.

Chúng ta trầm mặc một lúc thật lâu, chợt chàng thở dài một hơi. Đấy ta một chút, khiến ta phải đối diện chàng, dùng kiên định ngữ khí nói, “Ta không biết phải dỗ dành người khác như thế nào, hiện tại ta chỉ muốn nói với nàng một câu, dù có chuyện gì, ta cũng nhất quyết không bỏ rơi nàng.”

Ta gắt gao tựa chôn đầu vào ngực chàng, hai tay dùng sức ôm lấy thắt lưng chàng, chàng vỗ nhẹ lên lưng ta, “Hết tức giận chưa? Giờ có thể nghe ta nói không?” Đặt xuống môi ta một nụ hôn, chàng chậm rãi nói tiếp, “Vừa rồi nếu ta không ngăn cản nàng, để nàng tiếp tục nói, Dịch Băng tất nhiên yêu cầu ta trị nàng tội tham gia vào chính sự, cho nên ta mới lạnh lùng đuổi nàng trở về. Nhưng nàng ngay cả ánh mắt của ta cũng không để ý liên tức giận, ngay cả giải thích của ta cũng không nghe.”

Ta rầu rĩ hỏi, “Vậy là chàng không tính nói cho Dịch Băng biết thân phận của ta?”

“Bớt một người biết được thân phận của nàng, nàng liền bớt đi một phần nguy hiểm. Nay những người biết thân phận của nàng đều đã chết toàn bộ.”

Lời của chàng khiến toàn thân ta không khỏi run rẩy, “Minh thái phi bà.....”

“Dám dùng thân phận của nàng để uy hiếp ta, không thể tha thứ!” Một câu tàn nhẫn như vậy, chàng lại có thể dễ dàng thốt ra.

“Kỳ Tinh thì sao?” Ta khẩn trương hỏi.

Chàng sững sờ nhìn trợn tóc ta, “Ba ngày sau táng nhập hoàng lăng, vừa lòng chưa?”

Nghe được câu này của chàng ta xem như có thể nhẹ nhàng thở ra, nhưng sau đó liền căng thẳng.

Chàng vừa nói không thể tha thứ cho Minh thái phi, như vậy hai chữ “Giải quyết” ta nghe được ở chính điện chính là hạ độc thủ với Minh thái phi cùng toàn bộ vây cánh

Không đúng, còn có một người biết thân phận của ta. Kỳ Hữu sẽ không nổi lên sát tâm với hần chứ? “Kia Hàn Minh.....”

“Ta tin tưởng lòng trung thành của hần đối với ta. Huống chi, hần thích nàng như vậy, như thế nào lại đẩy nàng vào chỗ bất nghĩa.” Ánh mắt bí hiểm của chàng khiến cho ta nhìn không hiểu, đoán không ra chàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Ta khẩn trương nói, “Kỳ thật ta cùng Hàn Minh không có gì, chàng không cần hiểu lầm.” Vừa nói xong ta liền hối hận, giờ phút này khi không ta lại đi giải thích? Chẳng phải là giấu đầu hở đuôi sao. Vụng trộm nhìn vẻ mặt của chàng, lại phát hiện chàng đã nhắm lại hai mắt, chân mày thoáng nhíu chặt, tựa hồ một mối đến chết đi được.

“Kỳ Hữu.” Nhẹ nhàng xoa lên mi tâm, vì chàng vuốt phẳng những âu lo.

“Ân?” Yết hầu chàng phát ra âm thanh trầm thấp không rõ.

Ta chui vào khuỷu tay chàng tìm một tư thế thoải mái để nằm, cũng chậm rãi nhắm lại hàng mi mắt sớm đã đánh nhau đến không mở ra nổi, khẽ nói, “Ta yêu chàng.”

Cánh tay ôm lấy ta lại tăng thêm vài phần lực đạo, thật lâu sau chàng mới nói, “Ta cũng yêu nàng.” Gắt gao ôm lấy ta đi vào giấc mộng.

Ngày kế, tất cả mọi người ở Tây cung cùng người đứng đầu các, lâu, cung đều tiến vào Chiêu Phụng cung thỉnh an. Tất cả đều xiêm y trang trọng, bên môi dấp theo ý cười giả dối, còn chuẩn bị cả hạ lễ chúc mừng ta tấn vị. Nguyên cả ngày trời ta phải dốc sức ứng phó với tất cả các nàng, gặp ai cũng bồi khuôn mặt tươi cười. Mặt cũng liền đông cứng với nụ cười giả tạo.

Người vừa đến lúc này chính là Đặng phu nhân, nàng nói là đem theo tâm ý của bản thân cùng hạ lễ của Thái Hậu đến chúc mừng ta chính thức tấn phong hoàng phi. Ta khổi tiểu kim tỏa trong hộp gấm một hồi lâu, chợt nghe Đặng phu nhân dùng kia lời ôn hòa nói bên tai, “Thái Hậu nương nương lệnh cho nô tì mang theo mai kim tỏa tặng cho hoàng phi, chúc hoàng phi sớm ngày hoài thai long chủng, vì hoàng thất kéo dài hương đăng.”

Lấy kim tỏa trong hộp ra, đặt ở đầu ngón tay khẽ vuốt. “Kim tỏa này hảo tinh xảo quý báu, Thái Hậu nương nương thật có tâm. Ngày khác bản cung sẽ đích thân ghé sang cảm tạ.”

Đặng phu nhân cười đến khéo léo, cầm lấy chén trà đặt bên cạnh bàn đưa lên môi hớp một ngụm, “Nghe nói kim tỏa này là Thái Hậu nương nương chuẩn bị để tặng cho nhi tử của bà, hy vọng nó có thể trọn đời bình an. Chỉ tiếc Thái Hậu không có phúc trời, bị động thai.”

Ta tiếc hận cười, “Lẽ vật trân quý như thế, bản cung thật là thụ sủng nhược kinh.” Tâm tư của ta dần dần dao động, động thai..... Nhớ rõ từng Hàn Minh nói qua, là Đỗ Hoàng hậu phái người hạ hồng hoa vào nước trà của Thái hậu, mới đưa đến kết cục thê lương như thế. Nhưng kỳ lạ nhất chính là nô tỳ đã chạy đến nhận tội kia, tại sao phải đến thừa nhận? Nếu nàng không nói tuyệt không ai biết Hàn Thái Hậu sẩy thai, như vậy chẳng phải là tự tìm tử lộ?

“Hoàng phi?” Đặng phu nhân đề cao âm lượng gọi ta đang thất thần phải tỉnh táo lại.

“Đặng tỷ tỷ, về sau vẫn gọi ta là Tuyết muội muội đi.” Cẩn thận đặt kim khóa trong tay vào hộp gấm, “Đặng tỷ tỷ cũng biết trong triều đã xảy ra đại sự?”

Đặng phu nhân ánh mắt hơi lóe ra, “Minh thái phi chết đuối, trong triều ba đại thần dẫn đầu trong thế lực của Tần Nam vương cũng bị ám sát.”

Ta dùng một tiếng cười khê để che dấu nội tâm khiếp sợ, một đêm gian, Kỳ Hữu có thể nhanh chóng đem thế lực của Minh thái phi càn quét, thật sự đáng sợ. Ta lại càng không thể không bội phục thủ đoạn chính trị của chàng, quả thật là một vị cường thế hoàng đế.

Đặng phu nhân nhẹ nhàng phát qua dây kết trên trán, để chén trà trong tay xuống, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Nay tuyết muộn muộn đã là sủng quan hậu cung, bước tiếp theo muộn dự tính làm gì?”

“Ý tứ của Thái Hậu là?” Ta dò hỏi.

“Thái Hậu nói, hoa đồ quyền khi nở tuy rất đẹp nhưng không phải một chuyện tốt. Phiền muộn muộn nghĩ biện pháp để bẻ hết gai của nó, khiến nó phải hấp hối.”

Rất nhanh Đặng phu nhân liền bái biệt Chiêu Phụng cung, một ngày thôi mà ta đã tiếp kiến gần hai mươi vị tần phi, ta sớm mệt mỏi mệt không chịu nổi, liền vùi mình vào bộ xiêm y quý phi mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Tâm Uyển giúp ta xoa bóp thái dương huyết, lực đạo vừa phải. Ta thoải mái than nhẹ một tiếng, trong lòng yên lặng nhớ kỹ hai cái tên Đỗ Hoàn, Ôn Tĩnh Nhược.

Nguyên lai, thế lực mà Thái Hậu vẫn luôn muốn đối phó Đỗ gia. Nay cũng khó trách, nay quyền thế của Đỗ gia đã sớm uy hiếp đến địa vị của Hoàng Thượng, lấy tính tình của Kỳ Hữu ta có thể chắc chắn chàng tuyệt không cho phép có kẻ nào làm ảnh hưởng đến hoàng quyền của chàng. Nhưng nay ta căn bản không thể chống lại cùng thế lực cường đại của Đỗ gia, chuyện này vẫn là cứ ném đó cho Kỳ Hữu giải quyết đi. Ta tin tưởng chàng sớm đã có tâm phòng bị với Đỗ gia, thử hỏi có vị hoàng đế nào cho phép quyền lực của thân tử thịnh hơn hoàng quyền, Kỳ Hữu hiện tại cũng thực lo lắng đi. Nay Ôn Tĩnh Nhược lại mang thai, xuống tay với nàng là việc không sáng suốt, hiện tại việc ta nên làm chính là nuôi trồng thế lực cho chính mình, chỉ có vậy mới có thể đủ sức cùng các nàng đối kháng.

Đột nhiên lực đạo trên trán bỗng biến mất, ta nhất thời không thích ứng mà thấp giọng kêu, “Tâm Uyển?” Thật lâu sau cũng không có ai hồi âm ta, ta mê man mở hai mắt, nhập nhèm nhìn tấm cung rồng tuếch, cung nhân đâu cả rồi?

“Hoàng phi, hãy để cho nô tài hầu hạ ngày đi.” Một trận thanh âm cười hước truyền đến từ phía sau, ta lập tức giật bắn người mà nhảy khỏi ghế quý phi, lại bị chàng kéo ngược trở lại mà xoa bóp. “Hôm nay một chết đi được nhỉ?”

“Ân.” Ta cố gắng chống lại ánh mắt của chàng, “Chàng như thế nào còn sớm vậy mà đã đến đây?”

Chàng đưa tay chỉnh lại cái áo choàng lông hồ ly trên người ta cho hảo sau đó giúp ta xoa thái dương huyết, động tác vô cùng ôn nhu, “Ta nhớ nàng.”

Ta ngơ ngác nhìn chàng một lúc lâu không nói chuyện, chàng kỳ quái hỏi, “Làm sao vậy, sao nhìn ta như vậy?”

“Ta muốn.....” Ta do dự không biết có nên hay không mở miệng, suy nghĩ hồi lâu liền cố nín lấy một cổ dũng khí mà lên tiếng, “Ngày Kỳ Tinh hạ táng ta muốn cùng đi.”

Động tác tay của chàng đột ngột cứng đờ, ý tươi cười trên mặt cũng dần dần liếm đi, nhanh chóng trả lời vồn vện hai chữ, “Không được!”

Ta phóng thấp giọng khẩn cầu, “Ta biết yêu cầu của mình thực vô lý, nhưng mà..... ta thật sự rất muốn đi.”

“Mấy ngày liền rồi nàng vẫn thay hán nói chuyện, ở trước mặt trẫm nhắc đến hán. Từ khi nào mà địa vị của Kỳ Tinh ở trong lòng nàng trở nên trọng yếu như vậy? Thậm chí so với trẫm còn quan trọng hơn?” Khẩu khí rất là tức giận, và điều trọng yếu ở đây chính là chàng đã đổi cách xưng hô thành ‘Trẫm’, ta hiểu được chàng đang tức giận, rất tức giận.

Chàng phẩy tay áo một cái, liền muốn hướng ra ngoài tấm cung, ta cả kinh xoay người bật khỏi ghế, nắm chặt ống tay áo chàng, “Kỳ Hữu, là lỗi của ta. Về sau ta không nhắc đến hán nữa, chàng đừng tức giận được không?”

Chàng đưa lưng về phía ta, dáng người đứng thẳng tắp, cũng không quay đầu lại nhìn ta. Lửa giận vẫn là chưa tắt, ta lại tiếp tục nói, “Chàng cũng biết, hần là bằng hữu đầu tiên của ta, hần với ta còn có ân. Ta chẳng những chưa báo đáp hần, ngược lại còn hại hần. Hiện tại hần đã mất, ta chẳng có tài cán gì, việc ta có thể làm cho hần cũng chỉ có bấy nhiêu, chàng nếu không thích, từ nay về sau ta sẽ không nhắc đến hần nữa, chàng đừng tức giận.”

Dần dần, hai vai chàng cũng thả lỏng trở lại, chậm rãi xoay người ôm ta vào lòng, “Chàng luôn vì hần mà suy nghĩ, nàng rõ ràng biết Kỳ Tinh từng đối xử với nàng như thế nào mà? Hần lợi dụng nàng quá chén để moi ra thân phận của Vân Châu, hần cho người ở dân gian bí mật thẩm tra vị thần y giúp nàng đổi mặt, thậm chí trước khi chết còn cố ý khiến nàng phải hận ta.” Chàng dừng một chút, thở dài một tiếng, “Chuyện của nàng và hần ta đều rõ ràng nhất thanh nhị sở, cho nên thực để ý.”

Ta cuối cùng có thể xoa dịu đi mối lo lắng trong lòng, liền cười khẽ một tiếng, “Nguyên lai chàng cũng biết ghen. Kỳ thật ta cùng với hần chỉ là bằng hữu, hảo bằng hữu. Ở Âm sơn, hần từng cho ta một cái nhân tình, đối với ân tình này ta vẫn ghi nhớ trong lòng.”

“Âm sơn?” Chàng có chút kỳ quái mà nhớ lại, “Là vào bốn năm trước, cái lần phụ hoàng phái ta cùng với hần xuất binh trợ Hạ Quốc? Nàng tại sao lại có mặt ở đó?”

“Phải nha, ta đã đến đó..... nhưng mà tránh ở trong quân trường.” Ta khờ ngốc cười vài tiếng, trong đầu lại hiện lên ánh mắt âm ngoan của Liên Thành lúc bỏ chạy, ta lập tức nói, “Liên Thành! Chàng nhất định phải để ý đến người này.”

Chàng gật gật đầu, tựa hồ đã sớm biết được dã tâm của hần, “Để ta giải quyết hết các thế lực trong triều, việc kế tiếp sẽ là đối phó Dục, Hạ nhị quốc.”

“Hạ..... Hạ Quốc?”

“Ta vẫn chưa quên giao dịch của chúng ta năm xưa, tám năm điều động nội bộ giúp nàng phục quốc.”

Nguyên lai chàng vẫn là không có quên, vẫn ghi nhớ trong lòng. “Thật vậy chăng?”

“Đối với nàng, ta luôn luôn nói được thì làm được.” Ngón tay đuôi xua xoa cần cổ ta, có chút lạnh lẽo đến tận xương, “Nàng đi tìm Hàn Minh đi.”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chàng, “Tìm hần làm cái gì?”

“Hần là thống lĩnh cấm vệ quân, cũng chỉ có hần mới có thể mang nàng xuất cung.” Chàng cốc nhẹ lên trán ta nhắc nhở.

“Thật sự? Chàng thật sự đáp ứng rồi.” Ta không thể tin được mà giãy khỏi lòng chàng, nhìn vào mắt chàng như muốn từ đó mà tìm xem lời này là thật hay giả, mới một khắc trước chàng không phải còn tức giận đến mức muốn lột da rút gân ta hay sao? Một khắc sau như thế nào liền..... liền trở nên tốt như vậy.

Chàng còn thật sự gật đầu, sau đó tà mị cười, “Nàng có biết mới vừa rồi ta đi gặp Thái hậu, bà nói muốn ta cùng nàng sớm ngày sinh một hài tử, cho nên chúng ta phải cố gắng mới được.” Sau đó liền đem ta ôm lấy, hướng tấm tháp mà đi.

Vầng minh nguyệt hôm nay khuất bóng, trong trường nội thoang thoảng hương phù dung, thâm tình kiều diễm.

Bạch phiến tung bay, mưa phùn ngớt, nhạc buồn thanh thanh.

Ta mặc trên mình một thân cấm vệ khô giáp, thắt lưng treo thiết kích trường đao, đi theo một đội ngũ quân binh thật dài tiến nhập hoàng lăng, mắt nhìn đoàn người trước mặt không nhanh không chậm bước qua trên dưới một trăm lăng mộ tiên đế, lại có thể nhanh chóng đào một chiếc hố vừa đủ đặt quan tài vào. Ta ngưng mắt liếc nhìn mộ bia tiên đế, trong lòng ngũ vị hỗn tạp, nội tâm mạnh mẽ xuất hiện một cổ cảm giác lạnh lẽo, tiên đế người còn có bao nhiêu âm mưu chưa công bố đây? Ta dám khẳng định, âm mưu của tiên đế vẫn ẩn sâu dưới lòng nước chưa xuất hiện, dù sao hần là phụ thân Kỳ Hữu nha.

Hàn Minh vẫn đứng ở bên người ta, không nói không rằng nhìn thi thể Kỳ Tinh được hạ táng, hai tay của ta gắt gao nắm bội đao bên hông, nhỏ giọng hỏi, “Hôm nay là ngày hạ táng Kỳ Tinh, Linh Nguyệt công

chúa vì sao không có tới?”

Hắn cười khê mà than tiếc, “Nàng hiện tại ngay cả cùng ta đồng hành cũng đã muốn khinh thường.”

“Linh Nguyệt là một công chúa mệnh khổ, chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, ca ca cùng mẫu thân đều bỏ nàng mà đi, người không thể cũng lạnh lùng như vậy đối với nàng. Dù sao nàng là thê tử người, cái gọi là nhất dạ phu thê bách dạ ân, tuy các người trong lúc đó có nhiều mâu thuẫn nhưng nàng thủy chung là thê tử người. Huống hồ, tâm của nàng dành cho người vẫn luôn chân thành tha thiết, người đừng để sau này mất đi mới biết quý trọng.” Thanh âm của ta càng phát ra đê thấp, không muốn làm cho người chung quanh nghe thấy.

Hàn Minh vẫn trầm mặc nhìn ra phương xa mù mịt cũng không biết suy nghĩ cái gì, mưa phùn phi phi làm ướt tóc hắn, như thể một tầng sương sớm ẩn động.

“Hầu gia, Tấn Nam vương đã an toàn hạ táng.” Một gã thị vệ quỳ tới trước mặt Hàn Minh bẩm báo.

Hắn gật gù đầu, “Các người hồi cung trước, bản hầu sẽ nhanh chóng về sau.” Ra lệnh một tiếng, mấy trăm thị vệ tùy tiến hoàng lăng đều rời đi, chỉ lưu lại mỗi ta cùng với Hàn Minh.

Mưa phùn nhanh chóng tạnh tựa khói sương bị gió thoảng mất, chỉ để lại từng cơn gió lạnh thổi qua.

Ta đột nhiên đem thanh đao bên hông rút ra khỏi vỏ, mũi đao lóe sáng, ta lập tức vung đao chém lên cánh tay còn lại của mình, máu tuôn ra, ướt đầm toàn bộ cánh tay. Hàn Minh một phen đoạt được đao trong tay ta, “Người làm cái gì vậy, tự tổn thương chính mình.”

Khóe môi gợi lên cười, ta quỳ gối trước mộ Kỳ Tinh, để máu trong tay từng giọt từng giọt tiến nhập vào bùn đất, “Kỳ Tinh, một đao này là Phúc Nhã trả lại cho người, hy vọng người có thể ra đi thanh thản.”

“Hoàng phi thật sự là người có cá tính ngầm.” Hàn Minh trầm thấp nói, lại đem bả đao kia ném vào bụi cỏ, “Nếu có một ngày Hàn Minh cũng như Tấn Nam vương mà đi, không biết hoàng phi có vì ta làm như vậy không?”

Ta cứng đờ, vết thương bị đao chém bỗng truyền đến cảm giác đau nhức, ta nhú lại mày, “Sẽ không có một ngày như vậy.”

“Thế sự vô thường.” Hắn cùng với ta sóng vai quỳ trước mộ bia, cũng rút kiếm ra chém một nhát lên cánh tay, “Một đao này là Hàn Minh trả lại cho người, ngày đó phụng mệnh giá họa cho người chứ không hề cố ý, hy vọng người ở trên trời chớ trách.”

Ta bỗng nhiên quay đầu mà nhìn hắn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tâm niệm vừa động liền lập tức nói, “Hàn Minh, người hướng Hoàng Thượng từ quan đi, rời đi cái nơi không đáng lưu lại này. Ta không muốn người bị cuốn vào trận đấu huyết tinh này.”

“Hàn Minh nếu đi rồi, hoàng phi phải là đơn thân độc mã mà đấu tranh sao? Đỗ Hoàng hậu có Đỗ Văn Lâm Thừa tướng làm chỗ dựa, Tĩnh phu nhân có Dịch đại nhân làm hậu thuẫn, mà hoàng phi chỉ có Hoàng Thượng sủng ái là hoàn toàn không đủ, cho nên Hàn Minh cam nguyện lưu lại làm trụ cột của người tại triều đình.”

Đau đớn trên cánh tay mỗi lúc một dữ dội, đau đến tận xương tủy, mi tâm nhú mỗi lúc một sâu, mồ hôi cùng mưa phùn hòa vào nhau chảy dọc theo trán mà rơi xuống từng giọt nặng nề, “Ta thật sự không muốn..... Người bước theo con đường mà Kỳ Tinh đã từng đi, người có thể đi thật xa..... Bước đi rất xa.” Thanh âm của ta phá lệ phù phiếm.

Hàn Minh kỳ quái quay đầu lại ngưng mắt nhìn ta, “Mặt của người sao lại tái nhợt như vậy?” Hắn cầm cánh tay bị thương của ta, “Người trúng độc!”

“Làm sao có thể.....”

“Trên đao có độc, đao này là từ đâu mà có, là ai đưa cho người.....” Trên mặt hắn lúc này không giấu nổi thái độ kích động.

Một cỗ huyết tinh nồng đậm từ cổ họng xộc ra, máu hoa lạc bên môi, từng giọt từng giọt rớt tới góc áo. Hàn Minh trong nháy mắt mất phương hướng, sững sờ ở tại chỗ nhìn ta.

“Ân.....” lực phủ ngũ tạng cơ hồ đều trướng đau, cánh tay bị thương mỗi lúc một biến đen, từ miệng vết thương lan tràn đến toàn bộ cánh tay.

“Phan Ngọc..... Người không thể có việc gì, trăm ngàn lần không thể có việc gì.” Hắn đột nhiên lấy lại tinh thần, đem ta sớm đã phủ phục trên đất ôm lấy thắt lưng, lao ra khỏi hoàng lăng, trong miệng vẫn khấn trương quát, “Chúng ta lập tức đi tìm ngự y, người nhất định không có việc gì.....”

Ta thống khổ tựa vào trong lòng hắn, máu từ miệng chảy ra cuộn cuộn không dứt, “Ta muốn gặp Kỳ Hữu..... Kỳ Hữu.....” Ta dùng hết khí lực toàn thân để có thể nói hoàn chỉnh câu này. Nội tâm mạnh mẽ xuất hiện một nỗi sợ hãi hai mươi năm qua chưa từng có. Lần đầu tiên đối mặt tử vong mà ta lại sợ hãi như thế. Bởi vì ta mới tìm được hạnh phúc của ta, ta không muốn phải chết như vậy. Ta càng sợ ngay cả Kỳ Hữu cũng không thể gặp lại lần cuối mà ta đã chết đi.

Ta không muốn chết, ta luyện tiếc sự sống, thật sự luyện tiếc

Kịch liệt đau đớn vô tận đem ta cắn nuốt...

27. Q.3 - Chương 27: Hiểu Mộng Mê Vũ Y

Mây mù dày đặc chưa lấp ánh dương, trên nền trời cao rộng đôi cánh chim ưng mạnh mẽ sải, một dải liên băng qua núi sông bạt ngàn, ngày ngày in bóng trên dãy thần châu.

Núi đá cao ngút ngàn vươn lên giữa đồi xanh thẳm, tiếng cười rả rích như mưa rào mãi không dứt, ngâm xướng khúc Cửu ca bi hy sinh vì nước.

Hết một ngày, trăng sáng vàng vạc, khoái sương thu mờ ảo che lộng nhân gian, trên nhành mai một cánh bướm đậu, thơ mộng khúc điệp luyện hoa.

Ta cùng với chàng sống vai nhìn tam gia bích thủy đỏ như đào, thưởng thức mỹ cảnh ngày đông tuyết bay tán loạn, hạ lạc trên những cánh mai kiều diễm, chàng cười bạch mã dẫn ta vui lâm cảnh đẹp bạt ngàn trên Ngũ nhạc sơn, chẳng màng đến cõi trần tục sớm ngày thương hải tang điền.

Phước Nhã ta xưa nay nằm mơ cũng chưa từng dám mơ ra một phương hoa thịnh cảnh nhường vậy, người ở bên cạnh ta lại chính là thiên cổ đế vương Nạp Lan Kỳ Hữu. Nhưng ta biết, tuyệt mỹ mộng cảnh này chỉ là một trăng giấc mộng Nam Kha. Nếu có thể, ta cam nguyện trầm luân cảnh vật thịnh thế tĩnh lặng nơi đây, vĩnh viễn đều không cần đi ra. Ta muốn chàng đi cùng ta chu du thiên hạ, tiểu ngạo hồng trần.

Nhưng là vì sao ta có chút hoảng hốt, có ai đó đang cố gắng lay thân thể đã sớm rệu rã của ta, dùng thanh âm phiêu miểu như có như không, bên tai gọi ta?

“Tĩnh lại..... Đừng bỏ đi.....” Một giọng nam thấp trầm thấp, khiến tinh thần ta mị hoặc không thôi, “Ta nhớ rõ nàng đã nói với ta muốn..... bầu bạn bên ta suốt cuộc đời còn lại..... sống chết có nhau.”

Hai hốc mắt đã nhắm chặt của ta chợt mịt mù hơi nước, lệ quang lạnh lẽo dọc theo khóe mắt của ta mà hoa lạc, là ai, là ai đang gọi ta..... Là Kỳ Hữu sao? Có phải hay không là chàng.....

Ta dùng sức mở hai mi mắt, một mảnh hắc ám dần dần chuyển nhập thành một mảnh mông lung mê mang, “Tĩnh rồi..... Ngự y nàng tỉnh rồi!” Một trận điên cuồng rống giận quanh quẩn ở bên tai, ta dùng sức trừng mắt để nhìn cho rõ, thị giác cũng dần rõ ràng.

Một ngự y vẻ mặt sợ hãi bước đến, dùng một sợ tơ đỏ cẩn thận quán quanh cổ tay ta mà tinh tế bắt mạch. Sau một lúc lâu, thần sắc ngưng trọng trên mặt hắn cuối cùng lộ ra tiểu cười, “Hoàng Thượng, hoàng phi đã không còn trở ngại, chỉ cần điều dưỡng thân mình là có thể khôi phục!”

Ta suy yếu nâng mắt nhìn Kỳ Hữu, ánh mắt chàng mê ly mang theo vui sướng, ảm đạm cùng tự trách. Khuôn mặt nguyên bản nhẫn nại cùng tuấn dật mang theo cảm xúc tang thương, giống như trong nháy mắt già đi mười tuổi. Chàng chậm rãi hoạt động bộ pháp đi đến bên người ta, mềm nhẹ nắm hai tay của

ta, giống như sợ chỉ cần dùng sức một chút bàn tay này liền đứt đoạn. Đôi môi ôn nhu đặt lên mu bàn tay ta, tựa như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với ta, lại không thể nào hạ khẩu.

Ta suy yếu nâng lên cánh tay không bị thương vượt gương mặt chàng, liếc thấy đáy mắt chàng đầy tơ máu, tựa hồ đã lâu không ngủ, “Ta không sao!” Cổ họng mặc dù khàn khàn nhưng vẫn là dùng hết toàn lực ngâm ra tiếng.

Chàng hé miệng nhưng vẫn chưa kịp phát ra âm thanh, một giọt lệ đã từ hốc mắt hoa lạc, ta rất nhanh liền lấy tay tiếp được giọt lệ kia, sau đó gắt gao nắm trong lòng bàn tay, “Đây là..... Giọt lệ chàng đã vì ta mà rơi, ta sẽ..... Hảo hảo bảo tồn!”

“Thực xin lỗi..... Đều là ta không tốt!” Thanh âm chàng nghẹn ngào, cuối cùng vùi đầu vào tay ta, ta khẽ cử động thân mình, “Để vương, là không thể ở trước mặt người khác biểu lộ bị thương.....”

Chàng vùi đầu đến thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, thần sắc bi thương ban nãy đã không còn, “May mắn nàng không có việc gì..... Ta nhất định phải tra ra là ai dùng loại độc Tây vực hèn kém này đối với người, ta tuyệt không tha cho kẻ đó!”

Ta lắc đầu, “Xin cho ta..... Tự đi thăm dò.” Nếu là Kỳ Hữu đích thân đi thăm dò, tất nhiên dấy lên một hồi lộn xộn trong hoàng cung, việc này không thể nháo như thế, sẽ gây tổn thất to lớn cho hoàng quyền.

Chàng tựa hồ nhìn ra của ta ý đồ, trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc cũng dùng sức gật đầu đáp ứng. Sau đó lại ai thán một tiếng, “Hàn Minh lần này bảo hộ nàng không chu toàn, ta muốn thu hồi binh quyền của hắn.”

Vừa nghe đến vậy, ta mạnh mẽ muốn ngăn cản, lại tác động tới vết thương trên cánh tay, ta thét lớn một tiếng, mồ hôi lạnh tuôn ra, “Hoàng Thượng không cần làm vậy, chuyện này căn bản không liên quan đến Minh Y hầu.”

“Ta chỉ bất quá thuận miệng nói, nàng đừng có khẩn trương như vậy.” Chàng nhẹ nhàng buông tay ta, đưa tay lên trán giúp ta lau đi mồ hôi lạnh, “Nàng phải hảo hảo nghỉ ngơi, biết không? Đến tối ta lại đến thăm nàng.” Cúi người xuống đặt một nụ hôn lên trán ta, khóe miệng gợi lên một nụ cười thần nhiên.

“Ân.” Nhẹ nhàng vượt cằm, lại nhìn bóng dáng chàng rời đi, trong lòng ta trầm tĩnh đi rất nhiều. Lúc này mới ý thức được vết thương trên cánh tay đau đến điên cuồng, đem ta tra tấn đến ngay cả muốn hét to cũng không được.

Tâm Uyển bùng chậu nước nóng từ bên ngoài vào, vừa thấy ta như thế liền kinh hãi quăng chậu nước trong tay “Loảng xoảng” một tiếng. Vội vàng vọt tới bên người ta lo lắng nói, “Hoàng phi, ngài thế nào, sắc mặt sao lại thống khổ như vậy, có cần truyền ngự y đến hay không?”

Ta cố nén đau đớn lắc đầu, “Chỉ là động đến miệng vết thương thôi.” Ta chậm chậm đặt cánh tay xuống lớp chăn giường mềm mại, dùng sức kiềm chế đau đớn của chính mình.

Tâm Uyển phun ra một hơi, “Hoàng phi ngài hôn mê suốt năm ngày, làm chúng ta thật sợ hãi.....”

“Ta lại hôn mê những năm ngày?” Ta có điểm không thể tin được nhìn nàng, là loại độc gì có thể khiến ta trúng nghiêm trọng như vậy? Tây vực liệt độc sao?

“Phải nha, Hoàng Thượng ở bên giường ngài liên tục năm ngày, ngay cả thượng triều cũng không đi, chỉ luôn ở bên cạnh gọi tên ngài. Đá nô tài chúng ta đều vì tình nghĩa của Hoàng Thượng mà sở động.....” Nàng giống như thở dài, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Ta càng thêm run sợ vài phần, khó trách sắc mặt chàng lại tái nhợt suy sút như thế, chàng là một vị thánh minh quân chủ, như thế nào vì tư tình nhi nữ mà không lâm triều? Địa vị của ta trong lòng chàng thật sự lớn như vậy, vượt qua cả đế vị sao? Tươi cười bất giác nổi lên môi. Nhưng sắc mặt lại phút chốc lạnh xuống, kẻ hạ độc lên đao rốt cuộc là ai, biết ta rời cung trừ bỏ Kỳ Hữu cùng Hàn Minh cũng chỉ có chín nô tài cùng bốn gã hộ vệ luôn luôn tại tầm cung hầu hạ ta. Ta nhớ rõ trước khi đi đã dặn dò dù thế nào cũng không thể tiết lộ việc ta đi ra ngoài, nhưng vẫn là bị lộ phong thanh. Lý giải duy nhất chỉ có thể là – gian tế.

Với tình hình sức khỏe của ta lúc này, muốn kiểm chứng tuyệt không có khả năng, ta đây nên dùng phương pháp nào mới có thể bắt được gian tế đây? Mệt mỏi nhắm lại mi mắt, đem toàn bộ thân thể vùi vào chăn,

hít sâu mùi hương phong nhã trên đệm, suy nghĩ dần dần mê loạn, cuối cùng mơ màng ngủ.

Nằm suốt năm ngày ta mới bắt đầu có thể tự mình xuống giường, vết thương nơi cánh tay vẫn là ửng ửng truyền đến đau đớn, thấm đến tận tâm. Tóc đen bội cao, trâm hoa tô điểm, lông mày thanh thoát, xiêm y phi phụng. Hết thấy đều là Tâm Uyển giúp ta trang điểm, nhìn gương mặt tái nhợt soi hiện trong gương đồng, suy nghĩ của ta lại bay tới phương xa.

Một lát sau, mười hai nô tài đều tụ về tẩm cung, quỳ thành ba hàng, Tâm Uyển im lặng đứng bên cạnh ta. Ta như trước đưa lưng về phía bọn họ, chăm chú nhìn ảnh mình trong gương, tinh tế thưởng thức chiếc lược thanh ngọc trong tay, tẩm cung lâm vào một mảng im lặng đến quỷ dị. Ta thậm chí có thể nghe thấy tiếng bọn họ hít thở dồn dập hỗn loạn.

Ta hít sâu một hơi, “Ba –” một tiếng, đem lược ngọc ném mạnh xuất đài trang điểm, vỡ thành hai nửa, trong không khí tràn ngập sự sợ hãi khiến người khác hít thở không thông. Ta cuối cùng mở miệng, “Bản cung trước khi đi đã dặn dò các người điều gì?”

“Không được tiết lộ hành tung của hoàng phi.” Bọn họ trầm miệng một lời đáp, thanh âm có trầm thấp, có thanh thúy, hỗn loạn cùng một chỗ liền đặc biệt vang dội.

“Nhớ rõ ràng như vậy, nhưng sao một chút làm cũng làm không được?” Ta xoay người lại, nghiêm nghị nhìn bọn họ, trên mặt lại mang theo ý cười.

Lại là một trận vắng lặng, ta nhẹ nhàng vuốt ve vạt áo, “Tâm Uyển, y phục cấm vệ quân cùng đao là người chuẩn bị cho bản cung.”

Tâm Uyển vừa nghe, sắc mặt liền trắng bệch, mất hết khí lực quỳ trên mặt đất, “Hoàng phi minh giám, bộ quân phục cấm vệ kia là Hành Vân hộ vệ chuyển giao cho ta, bảo ta giao cho hoàng phi.”

Ta yên nhiên đem ánh mắt chuyển về phía vẻ mặt bình thản tự tại của Hành Vân, “Nếu nô tài nhớ không lầm, là Mạc Lan cùng Hạo Tuyết đem cấm vệ phục cùng bội đao giao cho nô tài.”

“Hoàng phi, tất cả đều là Minh Y hầu tự mình giao cho chúng ta, chúng ta chỉ là dựa theo phân phó đem nó giao cho ngài a.” Hạo Tuyết bối rối giải thích, mà Mạc Lan so với nàng bình tĩnh hơn một chút, nhưng thanh âm lại khẽ run, “Ta cùng với Hạo Tuyết đến đó lấy, trên đường về tuyết không dám dừng một chút, trực tiếp giao cho Hành Vân thị vệ.”

Hạo Tuyết lập tức gật đầu, “Đúng vậy thưa hoàng phi, chúng ta có thể làm chứng cho nhau.”

Nhìn bọn họ giúp nhau trốn tránh, lòng ta âm thầm buồn cười, một bộ cấm vệ phục cùng một thanh bội đao có thể chuyển giao qua tay bốn người, cuối cùng lại đến tay của ta. Vị gian tế này thật đúng là không thể khinh thường, muốn dùng nhiều người để phân tán tư tưởng của ta, bất quá, chiêu này thật đúng là dùng rất được. Trong bốn người này, gian tế là ai đây?

Nghi vấn vừa đề ra của ta bị sự ghé qua thăm hỏi của Doãn, Dương, Tô ba vị Tiệp dư đánh gãy, tuy rằng các nàng đột nhiên tới chơi khiến ta có chút kỳ quái, nhưng vẫn là tươi cười bước ra khỏi tẩm cung, đến chính điện chào đón các nàng.

Các nàng một lam, một vàng, một đỏ lên, ba sắc váy phối hợp cùng trung y trắng thuần một màu, sự kết hợp này càng khiến các nàng quyến rũ gấp bội. Ba người cùng sóng vai thật yểu điệu oanh tằm, vô cùng quyến rũ động lòng người.

Trong chính điện chỉ có Hoán Vi cùng Liễm Thu ở lại hầu hạ, các nô tài khác giống như trong nháy mắt biến mất không bóng dáng, ta cũng đoán được, bây giờ bọn họ nhất định tụ lại một chỗ mà cùng nhau nghị kỵ.

“Tuyết tỷ tỷ, mấy ngày trước nghe nói tỷ bị hạ độc thủ, thật khiến chúng ta lo lắng. Nhưng chúng ta lại ngại Hoàng Thượng không cho phép bất kỳ ai tiếp cận nơi này nên vẫn chưa thể ghé qua thăm hỏi. Hôm nay rốt cục cũng gặp được tỷ, thấy tỷ khôi phục nhanh như vậy, muội muội cũng an tâm.” Tô Tư Văn vĩnh viễn đều là người đầu tiên mở miệng, cũng là người nói nhiều nhất. Rất nhiều thời điểm, ta đều cảm thấy được nàng đang cố ý lấy lòng, nhưng mỗi khi thấy ánh mắt thuần khiết sạch sẽ như nước của nàng, cùng với nụ cười ấm áp lòng người kia ta lại cảm thấy có lẽ đây vốn là bản tính của nàng.

“Đa tạ các muội muội quan tâm, ăn chút dưa đi. Ngọt lành giải khát, giúp giải nhiệt khí rất tốt.” Ta cầm một chi trúc nhỏ khê chọc vào những miếng dưa đã được cắt ngay ngắn, trong suốt như tuyết, khiến người khác thêm nhỏ dãi. Đổ vào trong miệng tinh tế nhai một lát, cuối cùng nuốt xuống.

Ba nàng liếc mắt nhìn nhau một cái, tay vẫn là chưa động đến trái cây trên bàn, Doãn Tinh lúc này lại là người đầu tiên mở lời, “Kẻ nào dám hại Tuyệt tỷ tỷ, tất yếu phải nghiêm trị.”

Ta đùa nghịch thanh trúc trong tay, “Nhưng là ngay cả gian tể trong Chiêu Phượng cung ta vẫn chưa bắt được. Huống hồ, có lẽ..... sau lưng gian tặc tuyệt không phải là người đơn giản đi?”

“Chẳng lẽ chỉ vì vậy mà tỷ tỷ tha mạng cho kẻ dám hại mình suýt chết?” Thanh âm của nàng đề ột chút, cất giấu tức giận, bất bình thay cho ta.

Đem thanh trúc đặt xuống bên cạnh mâm đựng trái cây, lại rút khăn lau miệng, “Nếu như vậy, các muội muội có thể giúp bản cung phân tích xem, rốt cuộc là ai động tay động chân lên bội đao của bản cung.”

Ta tỉ mỉ đem phản ứng cùng thái độ của bọn họ từng câu từng câu nói cho các nàng, một chữ cũng không kể sót. Các nàng sau khi nghe xong liền trầm mặc ước chừng thời gian một tuần trà, Dương Dung Khê từ đầu đến giờ vốn dĩ đắm chiêu lặng tiếng cuối cùng cũng mở miệng.

“Tỷ tỷ ngài nói Tâm Uyển vừa nghe xong sắc mặt lập tức trắng bệch một mảnh, phá lệ khẩn trương quỳ xuống trình bày sảng tỏ. Mà Hành Vân ở tình huống như vậy lại có thể dị thường bình tĩnh, so sánh hai người với nhau có sai biệt rõ ràng, thật làm người ta hoài nghi. Mạc Lan cùng Hạo Tuyệt có thể làm chứng lẫn nhau, có thể lọt lọt khỏi nghi vấn.” Nàng phân tích rõ ràng êm tai.

Tô Tư Vân thực tán đầu mà gật đầu phụ họa, “Dung Khê tỷ tỷ nói đúng, trong hai người kia nhất định có một người là gian tể.”

“Ta cho rằng là Tâm Uyển.” Dương Dung Khê vẫn chưa nói xong, Doãn Tinh nhanh chóng nói tiếp phần còn lại, “Ta lại cho rằng Mạc Lan cùng Hạo Tuyệt mới là đáng nghi ngờ nhất.”

Ngữ khí sắc bén của nàng lập tức thu hút sự chú ý của ba người chúng ta, cả ba đồng loạt quay đầu lại, lẳng lặng cùng đợi nàng nói tiếp. Nàng dùng ngữ khí bình tĩnh không gợn sóng nói, “Hành Vân là hộ vệ, không tiện tự mình giao đồ cho hoàng phi là chuyện tất nhiên. Như vậy vì sao Mạc Lan cùng Hạo Tuyệt phải mượn tay Hành Vân đưa đồ cho hoàng phi? Đây chẳng phải là làm điều thừa, giấu đầu hở đuôi sao?”

Dương Dung Khê rõ ràng ngăn ra, “Nhưng là cả hai nàng đều có thể làm chứng cho nhau, giữa đường không ai chạm qua”

“Ai nói gian tể chỉ có thể có một?” Doãn Tinh chỉ một câu liền có thể khiến mọi người từ trong mộng bừng tỉnh, mà ta đối với nàng càng có thêm phần thưởng, nàng với ta hóa ra không hẹn mà cùng chung suy tưởng.

“Nghe Doãn tiếp dư nói như vậy, nô tỳ nhưng chợt nhớ ra một ngày trước khi hoàng phi xuất cung, Mạc Lan vốn ngủ chung với nô tỳ, nhưng nửa đêm lại không thấy bóng dáng đâu. Ước chừng qua một canh giờ mới lén lút trở về, khi đó ta vẫn chưa để ý lắm.”

Ta hít sâu một hơi, nụ cười ản hàm hàn băng, “Việc hôm nay, ai cũng phải hứa không được tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chữ, nếu không, hậu quả các người có thể tự biết lấy.”

“Bọn nô tỳ ghi nhớ trong lòng.”

Khói sóng mang xuân sâu, trăm liễu lòng man mác, oanh yến hát mừng vui. Đầu mùa xuân khí trời tràn ngập xuân ý nồng nàn, duy chỉ nơi đây không khí cứng đờ nghiêm nghị tràn ngập toàn bộ Chiêu Phượng cung. Ta hôm nay tâm tình phá lệ cực tốt, cùng Tâm Uyển, Hoán Vi thả điều.

“Nhìn phượng hoàng kia, hoàng phi quả nhiên là khéo tay nhất, chỉ là giấy lại có thể cắt đến sống động như vậy, nếu thật sự có thể cắt cánh khăng định có thể là phi phượng tại thiên,” Hoán Vi hoa chân múa tay vui sướng, thanh tình phiêu tán. Gương mặt thiên chân đáng yêu như trẻ con, khi mỉm cười lộ ra hai lún đồng tiền nhàn nhạt, đáng yêu đến cực điểm.

Từ lần biết Mạc Lan có thể là kẻ đối ta hạ độc thủ, quan hệ giữa hai nàng đã xa cách rất nhiều, thậm chí ngay cả nói chuyện đơn giản hay nàng cũng không làm. Mà ta âm thầm triệu Dao Quang, Kiếm Ảnh, lệnh

cho bọn họ bí mật điều tra thân phận lai lịch của Mạc Lan cùng Hạo Tuyết. Thái độ của ta đối với các nàng vẫn như trước mà dãi, thường cùng nói chuyện phiếm đôi điều, chọc ghẹo nhau vài câu, trong lòng lại đang chờ đợi tin tức của Đào Quang và Kiếm Ảnh. Tính thời gian bọn họ đi cũng đã nửa tháng, nhưng vẫn không thấy tin tức.

“Hoàng phi, chúng ta đi ra ngoài chơi điều đi.” Tâm Uyển hưng phấn lắc lắc điều trong tay, giống một đứa trẻ vậy.

Vuốt cầm đáp ứng, ta cùng các nàng ra khỏi Chiêu Phượng cung, tới Tây cung “Phượng tê pha”, nơi đây bốn bề cây che lấp, cành lá xanh tốt, sinh cơ bừng bừng. Ở giữa là một mảnh đất trống trải vô ngần, cỏ dại từng sinh, trên nền cỏ xanh mướt cứ hai ba chỗ lại điểm một chùm hoa dại phá lệ loá mắt. Xuân phong kéo theo ánh dương ấm áp đi tới, một trận lại một trận đem góc áo của chúng ta thổi bay phấp phới, tóc mai tán loạn. Châu phượng trầm cài nghiêng bên đầu ta cũng bắt đầu bị cuốn theo thế gió, leng keng rung động như nước suối thanh minh.

Tâm Uyển tính tình vốn nôn nóng, lúc này liền chạy nhảy trên cỏ, cố gắng khiến điều cất cánh, nhưng là bất luận nàng hướng phượng mà phóng cũng không làm nên chuyện gì, nàng sốt ruột đến loạn cả tay chân. Hoán Vi mỉm cười tiến lên giúp nàng thả điều, một người dẫn trước, một người giữ điều chạy sau, nhờ ăn ý phối hợp mà rất nhanh cát điều đã bay lên, xoay vòng trên bầu trời xanh nhạt.

Ta hí hóp mắt ngẩng đầu nhìn cánh điều bay đến bên kia bờ tường, cảm giác thật tràn đầy sức sống.

“Hoàng phi.” Đào Quang, Kiếm Ảnh ngay lúc này lại xuất hiện bên cạnh ta, vô thanh vô tức.

Đưa tay phát ngọn tóc bị gió thổi tán loạn trước mặt, ta hỏi: “Đã tra được?”

“Mấy ngày nay chúng thuộc hạ chia nhau đến Hàng Châu – nhà Mạc Lan, cùng Giang Tây – nhà Hạo để điều tra, nhà các nàng đều từng nhận qua tiền của một nữ nhân tên gọi là Tuệ Tâm cho nên mới bằng lòng đem con gái của mình đưa vào cung. Nhưng nô tài lại điều tra ra.....” Đào Quang nói đến một nửa, chỉ thấy Tâm Uyển tay cầm cuộn dây điều, chạy từng bước nhỏ về phía ta, thanh âm của hân lập tức ngừng bặt.

“Hoàng phi ngài đừng đứng ở đó mãi nữa, cùng nhau thả đi a.” Nàng đem đầu dây điều phút chốc đưa tới trước mặt ta, ta ngẩn người một lát nhưng vẫn tiếp nhận nó, nhẹ nhàng xả dây, chỉ thấy điều càng bay càng cao, tốc độ thả dây của ta cũng ngày một nhanh hơn.

Tâm Uyển cùng Hoán Vi sớm vì chạy quanh dẫn điều mà đã mệt đến vô lực, ngồi bệt trên bãi cỏ, Đào Quang cũng dần phóng nhanh bộ pháp để đuổi kịp ta, dùng thanh âm chỉ đủ để ta nghe mà nói, “Mà nữ nhân tên Tuệ Tâm kia chính là nhũ nương của Đỗ hoàng hậu.”

Một tiếng dứt rất nhỏ vang lên, cánh điều đứt dây chậm rãi rơi xuống từ thiên không. Ta lo lắng nhìn điều bay xuống, không ngờ chính là Đỗ Hoàn! Ta vẫn đoán là Ôn Tĩnh Nhược, tuy nói từ khi mình được phong Đế hoàng phi tới nay chưa từng xảy ra bất kỳ tranh chấp nào với nàng, nhưng là..... Ta vẫn cho rằng nàng sẽ ra tay trước với ta.

“A, điều!” Hoán Vi cùng Tâm Uyển trầm miệng một lời hô to, từ trên cỏ nhảy dựng lên đuổi theo điều mà chạy.

Nhìn thần sắc kích động của các nàng, tâm của ta cũng đột nhiên khẩn trương theo, bộ pháp bắt giặc tăng nhanh, chạy về phía bóng dáng các nàng khuất dần.

Vườn hoang thần thờ chu môn khép lại, cỏ dại âm thầm lan, mây mù dày đặc thê lương. Ta đuổi theo điều đi vào tới nơi này, sớm cùng Hoán Vi, Tâm Uyển chạy khác đường, cũng không biết đây là chỗ nào chỉ cảm thấy bốn phía một mảnh lạnh lẽo. Lòng ta âm thầm nổi trống, một thanh âm vang lên từ tận tâm can nói cho ta biết, phải nhanh chóng rời đi nơi này.

Vừa muốn xoay người lại nhìn thấy điều bị mắc trên một cành cây phía cao, ta do dự một hồi, vẫn là tiếc nuối muốn lấy nó xuống, may mắn trên thân cây có nhiều hốc lỗ chỗ, ta dễ dàng trèo lên tới ngọn. Chạm trái bước từng bước đem điều hạ xuống, trong khoảnh khắc thu hồi tầm mắt, ánh mắt ta vô tình lướt qua phía bên kia bờ tường, vì thân cây rất cao nên cảnh vật ở uyển nội có thể thu hết vào tầm mắt. Ta dùng sức che miệng, sợ bản thân sẽ hoảng hốt mà hét lên.

“Phu nhân, về sau chúng ta về sau không cần gặp lại nữa.” Dịch Băng dùng sức đẩy ra người đang tựa vào lòng hắn.

Ôn Tĩnh Nhược trong mắt hàm chứa oán hận, buồn bã nói, “Vì sao, chàng sợ à?”

Trên gương mặt lạnh lùng của hắn lộ ra thần sắc tang thương bi ai, nhưng nhu tình trong mắt vốn không thể che giấu, “Vì phu nhân, hơn nữa, còn vì hài tử trong bụng phu nhân.”

“Cho nên chàng muốn bỏ rơi ta, mặc kệ ta không lo phải không?” Mặt nàng bỗng dưng trở nên trắng bệch, hốc mắt ngưng tụ lệ quang, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ.

Hắn thật chậm mà buông tay nàng ra, thực kiên định nói, “Dịch Băng vĩnh viễn sẽ ở bên người phu nhân, trợ ngại diệt trừ hoàng hậu. Đợi sau khi phu nhân sinh hạ long tử, thần nhất định sẽ đưa nó lên thái tử vị, để ngài có thể trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.”

“Nếu ta nói tất cả mọi thứ ta đều không màng thì sao?” Nàng khẽ vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của mình, sắc mặt chợt nên ngọt ngào, “Ta chỉ muốn cùng chàng, cùng hài tử của chúng ta, một nhà ba người ở cùng một chỗ!”

Ta mở to hai mắt nhìn một màn này, tim của ta nẩy mạnh liên tục mấy nhịp tựa hồ sắp hít thở không thông. Nàng vừa rồi nói là “Hài tử của chúng ta!”, hài tử kia thật sự là con của Ôn Tĩnh Nhược cùng Dịch Băng! Đầu ngón tay của ta dùng sức kháp mạnh vào thân cây.

“Hoàng phi, mau xuống đây, trên đó nguy hiểm lắm!” Hoán Vi chợt thét chói tai một tiếng cắt qua tiếng uể im lặng đến bi thương.

Ta cả kinh, điều từ trong tay trong tay rớt xuống, hai người trong viện vì tiếng la mà nhất thời cùng nhau ngẩng đầu, nhìn chăm chăm kẻ đang trốn trên cây. Tĩnh phu nhân sắc mặt nhất thời thảm biến, không còn một huyết sắc. Dịch Băng trong mắt lộ ra hàn quang, sát khí tỏa.

Ta lập tức quay đầu nói, “Đao Quang, Kiếm Ảnh, đỡ bản cung xuống.”

Hoán Vi bị câu này của ta khiếm ạc danh kỳ diệu, đứng như tượng, đầu óc như thể ngừng hoạt động hồi lâu, quay đầu nhìn chung quanh một lúc lâu, lại mở miệng nói, “Không.....”

Ta vội vàng đánh gãy, “Hoán Vi, ngươi còn đứng đó làm cái gì, mau nhặt điều lên.”

Nàng quả nhiên không nghi ngờ, khom người đem điều nhặt lên. Ta lập tức từ trên cây nhảy xuống, trọng tâm chưa ổn suýt nữa ngã sắp xuống, may mắn có Hoán Vi đỡ lấy ta.

“Hoàng phi ngai.....”

“Đi!” Ta nắm tay nàng bỏ chạy, nàng giống như cũng nhận thấy điều gì, cùng ta bỏ chạy.

Mãi đến khi chạy vào một phiến rừng nhỏ hoang vu, ta mới thả chậm bộ pháp nhưng là như trước không dám dừng lại, vẫn bước nhanh hướng Chiêu Phụng cung mà đi.

Mới vừa rồi, nếu không phải ta tỉnh táo hô lên danh tự của Đao Quang và Kiếm Ảnh khiến Dịch Băng có điều băn khoăn, sợ là ta cùng với Hoán Vi đã thành vong hồn dưới đao hắn.

Mãi đến khi chạy vào ngoại vi tầm cung ta mới có thể thả lỏng thân thể đang căng cứng xuống, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Phúc Nhã ta vì sao luôn được chứng khiến những bí sự như thế, từng vì nhìn thấy Linh Thủy Y cùng Liên Dận tư tình mà bị hủy dung, lần này ta tuyệt không thể lại mềm lòng. Nhưng là..... phải hại Dịch Băng như vậy ta có chút do dự, ta chưa bao giờ nghĩ mình phải đối mặt cùng hắn.

Chu môn của tầm cung đóng không được chặt, lộ ra một cái khe nhỏ, có thể khiến ta nhìn rõ sự việc bên trong, ta mạnh mẽ trụ lại bàn tay đang tính đẩy cửa của Hoán Vi, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Mạc Lan lúc này đang lẳng lặng đứng bên người Kỳ Hữu – lúc này đang nặng nề ngủ say trên ghế tựa, ngón tay nàng run rẩy, như có như không vuốt ve dọc theo mặt chàng, từ mắt đến trợn mắt, ánh mắt phiếm tỏa tình ý nồng đậm, ức không được mê luyến.

Hoán Vi cũng nhìn qua khe cửa mà thấy rõ toàn bộ, không nhịn được thốt khẽ một tiếng, bị ta đứng lúc che miệng lại, đề phòng nàng đã động tất cả mọi người xung quanh. Nàng trừng to hai mắt, dùng thái độ không thể tin được mà nhìn ta, còn có tức giận.

Ta làm đưa ta “suyt” một tiếng ý bảo nàng im lặng, tay còn lại khẽ vuốt ve giúp nàng bình tĩnh trở lại, “Hoán Vi, con điều này ta thưởng cho ngươi.” Ta cố ý phóng đại thanh âm, sau đó thu hồi bàn tay đang che miệng nàng, đẩy cửa bước vào.

Chỉ mới quay đi quay lại một cái, Mạc Lan đã quy củ đứng ở bên người chàng, hai tay tự nhiên đặt bên người, chớp mắt cũng không chớp một cái. Giống như vừa rồi căn bản không hề phát sinh chuyện gì.

Ta thản nhiên cười nhìn nàng, hỏi, “Hoàng Thượng tới từ lúc nào?”

“Đã đến được hai canh giờ, vì đời hoàng phi lâu quá nên ngài dần ngủ quên mất.” Mâu quang nàng bình tĩnh, thanh âm không hề phập phồng.

Kỳ Hữu đang nằm trên ghế chậm rãi chuyển tỉnh, đôi mắt thâm thúy mở ra, nhấp nhem nhìn ta, “Nàng đã chạy đi đâu vậy, mấy nô tài đi tìm đều tìm không được nàng.”

Ta lắc lắc đầu trong tay, “Nô tì đi chơi đùa, vốn định cho người đến hỏi Hoàng Thượng đi cùng. Nhưng Hoàng Thượng là vua của một nước, nào có nhàn tâm bồi nô tì ngoạn cái thú vui tiểu hài tử này.” Ta hướng chàng bước tới, ngồi xuống khẽ tựa vào lòng chàng, chàng thuận thế chuyển người một cái, ôm lấy thắt lưng của ta, cười nói, “Chỉ cần là ái phi bồi ở bên người trẫm, cho dù phải ngồi nệm tương đất trẫm cũng thích.”

Ý cười bên môi ta không nhịn được mà phỉếm khai, ánh mắt vụng trộm liếc nhìn biến hóa trên mặt Mạc Lan. Đồ kỳ phần hận chợt lóe quang, mang theo chút mất mát thương cảm nhưng mọi cảm xúc lại được che dấu cực nhanh khiến ta phải kinh ngạc. Ta nên cảm thấy may mắn vì được nhìn thấy một màn ban này, nếu không ta vĩnh viễn sẽ không biết được bên người mình lại có một nhân vật lợi hại như thế. So với Đồ Hoàn cùng Ôn Tĩnh Nhược, nàng ta còn nguy hiểm hơn.

Chàng nhẹ nhàng từ ghế nằm đứng dậy, ta chỉ mới đưa tay muốn kéo chàng, đã có một đôi tay so với ta nhanh hơn, đã giúp Kỳ Hữu đứng dậy, ta đậm vọng sắc mặt không khác thường của Mạc Lan liếc mắt một cái, bất động thanh sắc.

Kỳ Hữu không cảm thấy có gì không thích hợp, nắm tay ta đi tới trước đài trang điểm, ánh mắt nhu tình như nước, “Để ta giúp nàng họa mi.” Dứt lời liền cầm lấy bút, thực tình mà nhìn vào mắt ta, bắt đầu mềm nhẹ mà vẽ, ý cười đậm đậm.

Phản chiếu qua gương, hai hàng chân mày như trắng khuyết dưới tay chàng càng lúc càng rõ ràng, chỉ là nét vẽ có phần cứng nhắc không được tự nhiên, có thể thấy được chàng đối với việc họa mi vẫn còn mới lạ. Chàng từ phía sau ôm lấy ta, “Nếu cuộc đời này có thể thanh đăng thúy bình như vậy, có thể bầu bạn nàng bên đài trang điểm, giúp nàng họa mi là tốt rồi.”

Đầu hơi hơi nghiêng nghiêng, ta nhìn chàng, nửa đùa nửa thực nói, “Hoàng Thượng không cần giang sơn sao? Ta cũng không nguyện làm Đắc Kỷ hoặc chủ a.”

Chàng đặt một nụ hôn lên mặt ta, lộ vẻ tươi cười nói, “Không cần nàng mê hoặc, ta đã tự lún sâu vào trầm luân rồi.”

Chàng đặt một nụ hôn lên mặt ta, lộ vẻ tươi cười nói, “Không cần nàng mê hoặc, ta đã tự lún sâu vào trầm luân rồi.”

Ta không trả lời đề tài này, vì ta chợt nhớ đến một việc khác, “Hoàng Thượng tối nay tính ngủ ở nơi nào?”

“Chiêu Phượng cung.” Không có do dự thốt ra.

Ta tươi cười như trước, ánh mắt đầy tiểu ý mà nhìn quanh, “Không được, thân thể ta hiện không tiện.” Chống lại ánh mắt khó hiểu của Hoán Vi, ta tiếp tục nói, “Ta ở Hiệt Phương viện biết được một vị Doãn tiếp dư, nàng đọc nhiều sách vở, tài văn chương rất đa dạng, khi hát lên tiếng hát như Thiên Âm thần thanh.”

Chàng tựa hồ sáng tỏ ý tứ của ta, thần sắc có chút ảm đạm, “Nữ tử xuất chúng như thế, nàng không sợ ta thực bị nàng ấy câu dẫn mất?”

“Nếu tình cảm của ta và chàng yếu ớt như vậy, một kích cũng không chịu nổi, như vậy ta không lời nào để nói.” Không biết vì sao, ta đứng là như thế tín nhiệm chàng, tín nhiệm tình cảm của chúng ta, tín nhiệm những gì chúng ta đã phải trải qua. Tuy rằng phải chia sẻ Kỳ Hựu cùng nữ tử khác ta vô cùng luyến tiếc không cam lòng, nhưng là..... Ta phải như thế.

Chàng hít sâu một hơi, sau đó gật đầu, ánh mắt nhìn ta có chút mê mang không hiểu. Mãi một lúc sau, chàng nhướn mày cười khê, “Ta tin tưởng, tình cảm của chúng ta sẽ mãi như thỏ thiếu thời. Ta sẽ yêu nàng mãi mãi như phụ hoàng đã yêu Viên phu nhân.”

Rất nhanh, ta tiến bước Kỳ Hựu, nhìn bóng chàng khuất xa mà trong lòng ta không khỏi mất mát từng cơn. Dù có khó chịu như vậy, dù bản thân muôn vàn không muốn, nhưng cũng là bức bất đắc dĩ.

Tuy giữa hậu cung ta đã có Thái hậu cùng Đặng phu nhân đứng cùng phe, nhưng Thái Hậu dã tâm quá lớn, ta gần vua như gần cọp. Đặng phu nhân cũng không đủ thông minh, không tinh thông cũng không vinh sủng, trọng yếu hơn là, ngày đó trong bốn phi tần bức tử Vân Châu, nàng là một trong số đó. Cho nên ta chỉ có thể nâng dậy Doãn Tĩnh, nàng đủ thông minh, có tài học, ngay cả một sự việc dường như rất nhỏ nàng cũng có thể nhìn tường tận chi tiết. Ta tin tưởng nàng, nếu ta đem nàng giao cho Kỳ Hựu, sau này giữa hậu cung ta sẽ không bao giờ phải lo đến cảnh tứ cố vô thân.

Cho các nô tài lui khỏi tầm, cung, ta tĩnh mạch ngồi bên giường, lắng tai nghe tiếng lá cây rơi ngoài khung cửa, bàn tay nắm chặt một chiếc khăn nhuộm đẫm máu tươi, giặt mình mà nhìn lại. Vết máu đã mất vẻ hãi mục kinh tâm lúc đầu, theo thời gian chuyển dời mà trở nên tối màu, đầu ngón tay của ta nhịn không được mà vuốt ve vết máu đó, khê run.

“Dịch Băng.....” Ta ngâm niệm hai chữ này, thủy chung hạ không được quyết tâm, “Vì sao người lại để bản thân liên lụy vào, vì sao phải làm một việc đại nghịch bất đạo như vậy, vì sao nhất định phải là người!”

Ngực nặng nề vì áp lực, ta dường như không thể hô hấp một cách bình thường, trong lòng tựa hồ đè ép trọng trách trăm ngàn cân, vô pháp buông xuống, “Châu nhi, nói cho ta biết, ta rốt cuộc có nên tổ giáng chuyện xấu của Tĩnh phu nhân hay không?”

Chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh Dịch Băng liều mạng quên mình cứu ta thoát ly Hạ cung, dọc theo đường đi lấy mệnh ra mà chiến đấu, liều chết hộ ta chu toàn, dù có chuyện gì cũng quyết không bỏ rơi ta mà đi. Ân tình đó từ lâu ta đã khắc sâu tận đáy lòng, không thể phai nhòa. Tâm tư mềm nhũn, ta có thể nào nhẫn tâm hãm hấn vào chỗ bất nghĩa? Bây giờ chỉ có một biện pháp.

Hôm sau, Hoán Vi sớm vào tầm cung giúp ta trang điểm, nàng không ngừng truy vấn, “Hoàng phi, hôm qua ngài rốt cuộc thấy gì trên cây vậy?”

Ta chỉ là cười mà không đáp lại, Tâm Uyển lại chạy vội vào, trong miệng không nhịn được thở dốc, “Hoàng phi, ta vừa nghe được tin tức, Doãn tiếp dư được phong làm mỹ nhân.”

Bình tĩnh gật gật đầu, ta cũng không tỏ ra đáng vẻ dư thừa nào khác, Hoán Vi khả nóng nảy, “Ngài thật sự tuyệt không lo lắng sao? Vạn nhất.....”

Ta nhìn vào gương, đưa tay chỉnh lại cây trâm bách điệp đồng tâm kết cài nghiêng bên đầu, trâm mặc thật lâu, sau đó quay lại, chuyển ánh mắt lên người Tâm Uyển, “Đến Thái y viện giúp bản cung lấy một chén được, bản cung muốn đi Bách Oanh cung thăm hỏi Tĩnh phu nhân.”

Hoán Vi cùng Tâm Uyển vì câu này của ta mà đột nhiên liếc mắt một cái, trong mắt có chần chờ, một lát sau vẫn là đồng loạt lui xuống.

Hoán Vi cùng Tâm Uyển vì câu này của ta mà đột nhiên liếc mắt một cái, trong mắt có chần chờ, một lát sau vẫn là đồng loạt lui xuống.

Phần cùng thương sầu, lâu các phía xa ẩn khuất trong bóng tối, tịch liêu sâu đậm, cánh chim như cùng nổi buồn, cất tiếng sầu thanh.

Giữa trời sương sớm rải rác, con đường gấp khúc ỨC MÃI quanh co, vách tường đỏ cùng mái ngọc tịch mịch đứng.

Khi ta bước vào Bách Oanh cung là lúc, thiếp thân nha hoàn của Tĩnh phu nhân không bấm báo đã mời ta vào thiên điện, giống như Tĩnh phu nhân sớm đoán được ta sẽ đến. Tầm mắt của ta ở thiên điện nhìn quanh một phen, không một bóng người. Ta dùng ánh mắt ý bảo Tâm Uyển đem chén thuốc đen sánh đặt lên chiếc bàn ngọc thạch, sau cho các nàng lui ra. Ta im lặng đứng trước bàn ngọc, khoan thai đợi Tĩnh phu nhân tới.

Mâu quang xinh đẹp đã hốc hác, dung nhan tiêu tụy nhạt như sương, thất lực chỉ vô lực chuyển động theo bước chân. Bóng nàng bước vào thiên điện, cây trâm ngọc bích cài trên tóc nàng theo nhịp bước đi mà rung động, ánh mắt nàng bắn thẳng đến chỗ ta, dung nhan lộ ra vẻ vô lực cùng sầu thảm.

“Hoàng phi.....” Nàng thấp giọng một tiếng, lệ đã tích lặc, hai đầu gối cùng khụy xuống, quỳ gối ở trước mặt ta.

Ta không quay lại, cũng không liếc đến biểu tình trên mặt nàng. Mà nàng đã là khóc không thành tiếng, “Hoàng phi, nô tì có thể tùy ý ngài xử trí, chỉ cầu ngài buông tha Dịch đại nhân.....”

Nàng thấy ta không nói gì, mạnh mẽ dập đầu, đầu nàng va vào sàn nhà tạo nên tiếng vang “Thùng thùng!” vang dội khắp thiên điện, “Nô tì vì bản thân từng đối ngài bất kính mà dập đầu!”

Ta lập tức đưa tay ngăn lại, không cho nàng tiếp tục tự hại mình, trên trán nàng có thể nhìn thấy vết máu ghê người, ta vô thanh thở dài, “Sớm biết có hôm nay, lúc trước đừng làm vậy.”

Nàng nửa nằm trên đất, toàn thân vì đau đớn cùng bi thương mà run run, tiếng khóc dần dần dừng lại một chút, “Ta đã từng rất yêu Hoàng Thượng.”

Nàng lau nước mắt ngẩng đầu, buồn bã nhìn ta, “Nhưng là ta lại phát hiện, yêu thương của Hoàng thượng dành cho ta không phải xuất phát từ tình yêu của một nam nhân dành ột nữ nhân. Bao nhiêu lần, Hoàng Thượng trong mộng gọi tên không phải ta – Ôn Tĩnh Nhược, mà là Phúc Nhã.”

Ta thần kỳ bình tĩnh, khẩu khí bằng phẳng lãnh đạm, “Thật không?”

“Trong những lúc ta khó khăn nhất, những lúc ta bị thương nhất, là Dịch đại nhân vẫn luôn bên cạnh ta, hần cùng ta nói về nhân gian lạc thú, hần cho ta hưởng thụ những khoái hoạt mà cả đời này ta thậm chí chưa từng được biết. Hần biết ta, hiểu biết ta. Thậm chí còn vì ta mà buông tha hùng tâm của hần, cố gắng đón ý nói hòa theo Hoàng Thượng, đi lên địa vị quyền thần, chỉ vì muốn bảo hộ ta chu toàn, không cho hoàng hậu kiêu ngạo lăng nhàn khi nhục. Phần tình cảm này có thể nói vô tư đến nhường nào, ta sao lại có thể nào kháng cự.” Lúc này nàng mặc dù đang khóc thút thít, nhưng kể lại chuyện cũ cùng Dịch Bạng, trên mặt lại lộ ra tươi cười, hạnh phúc.

Tay của ta vì lời của nàng mà run rẩy, vì lời của nàng mà động dung. Nhưng mà lý trí nói cho ta biết, không thể mềm lòng, “Cho dù tình yêu của các người mỹ lệ lại cảm động như vậy cũng không thể thay đổi sự thật người đã phạm cung quy.”

“Ta không cầu có thể lưu lại tiện mệnh này, nhưng cầu hoàng phi hãy tha cho Dịch đại nhân.” Thanh âm của nàng ỨC KHÔNG ĐƯỢC run run, thủy chung vì Dịch Bạng cầu tình.

“Trong bụng người là một nghiệt chủng.” Ta một tay đem chén thuốc vẫn đặt trên bàn bưng lên, ngóng nhìn thật lâu. Cuối cùng đưa ra trước mặt nàng, “Ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào có vọng tưởng mang một nghiệt chủng gia nhập hoàng thất, giả mạo long tử.”

Sắc mặt nàng vốn là trắng bệch, sau khi nhìn thấy bát dược lại càng thêm thâm đậm, “Đây là.....”

“Chỉ cần người uống hết nó, người cùng Dịch Bạng đều sẽ bình yên. Ta sẽ không so đo những việc ta đã nhìn và nghe thấy ngày hôm qua.” Thanh âm dần hạ, hồi lâu sau lại nói thêm, “Nếu người không uống, người cùng Dịch Bạng, còn có đứa nhỏ này..... Đều phải chết.”

Nàng sợ sệt nhìn dược trong tay ta, chậm chạp không dám tiếp nhận, gương mặt của nàng lại bắt đầu ỨC LỆ.

“Chỉ cần ta uống hết chén thuốc này, ngài thật sự có thể không đem chuyện của ta cùng với Dịch đại nhân vạch trần?” Thần thái của nàng đã muốn bình tĩnh rất nhiều, nhưng đối ta vẫn là không có tín nhiệm.

Ta thực thành khẩn mà gập đầu một cái. Nàng phút chốc đem chén thuốc trong tay ta đoạt lấy, uống một hơi cạn sạch. “Hy vọng ngài có thể giữ lời.”

“Hoàng phi.....” Hoán Vi run run gọi ta, tựa hồ nàng đã nhận ra điều gì, trong mắt lóe lệ quang.

“Tĩnh phu nhân đẻ non.” Ngự y thần thờ thần một tiếng, tiếc nuối lắc đầu.

“Người nói cái gì? Đẻ non?” Kỳ Hữu thanh âm trong khoảnh khắc đề cao, mắt lộ ra hàn quang, “Hảo hảo như thế, tại sao lại đẻ non?”

Ngự y nơm nớp lo sợ liếc mắt nhìn ta một cái, thanh âm ngơ ngác có chút run rẩy, “Đường như là..... Là..... Phá thai được.”

Không đợi Kỳ Hữu kịp có phản ứng, Ôn Tĩnh Nhược đã suy yếu gọi, “Hoàng Thượng.....”

Chàng lập tức tiến lên cầm chặt tay nàng, “Trẫm ở đây, đừng sợ.”

“Là nô tì sơ ý bị ngã trên mặt đất..... Nô tì vô năng, không thể bảo vệ tốt hài tử.... Cầu Hoàng Thượng..... Giáng tội.” Nàng càng nói càng kích động, nước mắt không chế không được mà theo khóe mắt hoa lệ, từng giọt đọng trên giường, tạo thành một mảng lớn.

“Không có việc gì, trẫm không trách nàng. Hảo hảo ngủ một giấc, cái gì cũng đã qua rồi.” Chàng nhẹ giọng an ủi nàng.

Nàng vô lực cười, dư quang đảo qua ta. Đem bàn tay bị chàng nắm lấy âm thầm rút về, nhắm mắt lại, hỗn loạn ngủ đi.

Kỳ Hữu thật sâu ngắm nhìn dung nhan đang nằm trên giường, lát sau quay đi vẫn là luyến tiếc quay đầu nhìn lại một cái thương tiếc, rồi đem tầm mắt quét về phía chén thuốc đã tan thành từng mảnh, lại dời về phía ta, “Theo trẫm ra ngoài.” Không chờ ta có phản ứng, chàng đã nhanh chóng quay đi, hướng về phía chính điện.

Bước chân đã ta không còn ổn định nhưng vẫn cố gắng bắt kịp theo cước bộ của chàng, bước vào đại điện yên tĩnh không người, thanh lãnh nhưng quá đối lạnh lẽo, phá lệ thê lương. Chàng nhìn ta thật lâu sau, gần từng tiếng lạnh giọng hỏi, “Có phải hay không do nàng làm?”

Ta nhìn lại ánh mắt hung ác nham hiểm của chàng, dùng một thanh âm thực hư miếu mà trả lời, “Phải!”

Âm chưa dứt, một cái tát đã muốn hung hăng hướng thẳng vào mặt ta, “Ba” Một tiếng ở trong đại điện vang vọng qua lại. Ta vì cái tát đột ngột này mà lùi mạnh về sau liên tục mấy bước, rất nặng, một chút cũng không lưu tình, đem ta đánh đến trong đầu ong ong, một mảng trống rỗng.

Ta từng đoán rằng, chàng sẽ quở trách ta, chàng sẽ không thèm nhìn ta, chàng sẽ xa cách ta, vạn vạn cũng không dự đoán được, chàng sẽ đánh ta. Thậm chí không hỏi ta vì sao, đã liền tát ta. Rất đau, thật sự rất đau.

“Người từ khi nào lại trở nên tâm ngoan thủ lạt như thế!” Chàng phần nộ chỉ vào ta, thanh âm chất vấn.

Tầm mắt của ta thủy chung bồi hồi ở trên mặt chàng, một khắc chưa từng rời đi. “Đúng vậy, con người ai rồi cũng sẽ thay đổi.”

Trong mắt chàng hoàn toàn chỉ là thất vọng, không mang chút cảm tình hướng ta cười lạnh một tiếng, “Đó là cốt nhục của trẫm, người ngay cả một đứa nhỏ chưa chào đời cũng không buông tha sao?”

“Phải, ta đổ kỵ, nàng dựa vào cái gì mà có được hài tử của người.” Ta đột nhiên lên tiếng, kích động rống lên một tiếng, lê ngừng tụ dày đặc nơi hốc mắt nhưng thủy chung không thể rơi thành giọt, “Ta giết hài tử duy nhất của Hoàng Thượng, ngài có trừng trị ta như thế nào, ta đều không oán ngon.”

Thanh âm của chàng so với ta còn vang dội hơn, đem toàn bộ hồi âm của ta đang vang vọng giữa đại điện át đi, “Người cho là trẫm thật sự không dám xử tội người sao?”

Ta không hề nói gì, tĩnh nhiên mà nhìn chàng, mà chàng cũng đứng đó nhìn ta đến thật lâu sau. Ở trong ánh mắt đó, ta đã cố tìm kiếm nhưng vẫn không thể tìm ra phiếm nhu tình thường thấy. Chàng mạnh mẽ khép lại hai mắt, khi mở ra, biểu tình đã trở nên đậm nhạt như cái mà mọi người thường thấy. Không hề nhìn đến ta, khinh nhiên phẩy tay áo bỏ đi không có nửa phần lưu luyến.

Ta một tiếng cười lạnh, huyền vô phiêu đảng giữa đại điện.

28. Q.3 - Chương 28: Táng Hoa Diệc Tâm Thương

Ta cùng với Hoán Vi, Tâm Uyển sau khi về Chiêu Phượng cung, ngày nào cũng ra Phi Tiên đình tĩnh tọa, kiêu dương ẩm áp đến cùng gió, một vài nhánh hoa tơ bay theo chiều.

Hai tháng, chàng đã không ghé qua đây hai tháng, Ôn Tĩnh Nhược để non – việc này đã theo thời gian mà nhạt đi, nhưng lại không có ai truy cứu xem việc này do ta làm hay chính nàng sơ suất tự say thai. Dịch Băng cũng không dâng tấu chương đòi phải điều tra việc này. Như thế nào mọi việc có thể bình yên như vậy ta không thật biết, nhưng là người bình ổn mọi chuyện chắc chắn là Kỳ Hữu, ta biết.

Bồi ở bên người ta cũng chỉ có hai người các nàng, nô tài khác đều biếng nhác, đối với thái độ của ta cũng không ân cần lui tới hỏi han như xưa, đối với lời nói của ta cũng coi như không nghe thấy, giống như nghe mà nghe. Có lẽ phải nói là lòng người dễ đổi thay đi.

Ta bưng chén trà mai hương thơm ngát trên bàn, đặt ở bên môi nhấp một ngụm, tâm tình của ta nhất thời sáng sủa rất nhiều. Đây là trà mà Tâm Uyển giúp ta pha hàng ngày, rất thơm, thực ngọt lành, trọng yếu nhất là thụyên danh của loại trà này có chữ một chữ “Mai”

Tâm Uyển đột nhiên lạnh lạnh ngâm:

Liêu khoát thương khung, thiên lâm bạch như sương.

Ngọa khán bách thiên, vân yên yêm ái gian.

Tế hiệp thư mi, khinh hoa thổ nhứ, lục âm thùy noãn, chích khủng viễn quy lai.

Lâm thủy yêu đào, ý tường thư thù xuân.

Thiên lý mộ vân, dao thảo bách hà xứ.

Ẩn ẩn thanh trung, họa kích chu thúy, hương ngưng kim tiêu, điều tri cách vân tình.

(Bầu trời cao rộng, ngàn cây trắng như sương.

Nằm xem trời xanh đó, mây khói mờ ái tình

Mây mỏng khe vuốt, hoa kia lại nở, non xanh nắng ấm, người xa xin trở về.

Đào yêu non nước, tình thà theo dòng xuân.

Ngàn dặm đuổi mây, dao thảo tìm nơi nao.

Mồ cao ẩn ẩn, tranh kia đỏ huyết xanh rờn, đêm nay chút hương đọng lại, chỉ trách người xa tình cũng xa.)

Ta kinh ngạc nhìn nàng, “Những câu này đều do chính người tự làm?”

Nàng dùng sức gật đầu, “Đây là nô tỳ đã suy nghĩ suốt cả đêm qua, muốn hôm nay dùng nó để giúp cho tâm tình của ngài có thể sáng sủa hơn một chút.”

Ta buông ra một tiếng cười khê cho chính mình, trong lòng xuất hiện một loại cảm động không thể gọi bằng lời, “Cám ơn.”

“Hoàng phi, thứ nô tài lẩm miệng nói một câu. Hai tháng nay Doãn Tinh đã lên đến Cửu tảo đệ tam đẳng, hàm Chiêu viện, hoàng phi suy tàn thất thế, tương lai nàng ngay cả liếc mắt cũng không chịu nhìn hoàng phi lấy một cái, uống công ngài ngày đó còn đem nàng giao cho Hoàng Thượng. Nàng thật sự là vong ân phụ nghĩa.” Hoán Vi nhếch môi, tức giận lên tiếng.

“Nay ta thất thế, tất cả mọi người muốn trốn còn sợ không kịp, Doãn Tinh bội phản tình nghĩa cũng là chuyện có thể hiểu.” Ta đem mâu nhìn sóng vỗ trên mặt hồ, hào quang của mặt trời phản ánh qua gợn nước rọi lên mắt ta, mang chút đau đớn.

Tâm Uyển ai oán thở dài, “Ta cho rằng, ngài cùng Hoàng Thượng vẫn là có thể hòa hảo như lúc ban đầu. Nếu không..... Ngài viết Thủ mai phi đích đề lâu đông phú, nô tỳ giúp ngài đưa đến chỗ hoàng thượng? Nếu không, Trác Văn Quân đích sổ tự thi cũng được.” Nàng thao thao bất tuyệt liệt kê, muốn vì ta mà đưa ra chủ ý.

Nghe âm thanh nàng gằn từng tiếng, ta dùng sức ép xuống cảm giác muốn khóc trong lòng, bỗng nhiên mở miệng nói, “Không ngày ngày ngóng trông than vãn như A Kiều, không như Phi Yến làm loạn hậu cung. Không học độc chiếm tình cảm của đế vương, chỉ cần liên quan đến hoàng thượng, một người thầy hay một người cháu ta cũng phải tôn trọng. Đây là câu nói mà ta luôn ngày ngày dặn mình kể từ khi được phong hoàng phi, nay ta mất sủng ái của Hoàng Thượng, cũng tuyệt đối sẽ không như lịch đại hoàng hậu năm xưa, tự ngẩng hổi tiếc, vọng tưởng lợi dụng thủ đoạn mà đoạt lại trái tim Hoàng Thượng.”

“Nhưng là, có thể, ngài sẽ vĩnh viễn mất đi trái tim của hoàng thượng.....”

“Xin cho ta lưu lại chút kiên nghị còn sót lại của mình đi.”

Thanh âm của ta vừa dứt, đã có một thanh âm khác vang lên, “Hoàng phi.” Hàn Minh đứng phía xa gọi một tiếng, chúng ta đồng loạt hướng nhìn về phía thanh âm vang lên, chỉ thấy hắt từ từ mà đến, thần sắc như thường.

“Minh Y hầu, đây chính là hậu cung, ngay thời điểm này xuất hiện, sẽ hại hoàng phi.” Hoán Vi cả kinh nói, bên trong khẩu khí tràn ngập ý đề phòng.

Hàn Minh tầm mắt ở bốn phía nhìn quanh một chút, “Nay Chiêu Phụng cung sớm không bằng khi xưa, dọc theo đường đi, một tên nô tài ta cũng không gặp, người cho rằng còn ai vào đây chú ý đến sự có mặt của ta?”

“Các người đều lui ra đi.” Ta lại bưng lên chén trà nhấp một ngụm, hương khí phác mũi truyền khắp trong miệng.

Mãi đến lúc bọn họ đi xa, Hàn Minh mới cùng ta mặt đối mặt ngồi xuống, nhưng lại một phen đoạt chén trà trong tay ta, bởi vì khí lực hắt lớn, trà trong chén vì vậy mà vươn một ít lên tay áo hắt, “Trà thật thơm quá, người thường uống sao?”

“Đây là Mai hoa nhượng trà, ta mỗi ngày đều uống, hiện tại dĩ nhiên đã trở thành một loại thói quen.” Đối với hành động của hắt ta chỉ cười trừ, “Người biết không, bội đao thượng độc là hoàng hậu đã ra tay.”

Gương mặt hắt không vì câu nói này của ta mà có điều biến hóa, chỉ buông chén trà trong tay, thần nhiên nói, “Thật không?”

“Người tựa hồ tuyệt không kinh ngạc đâu, nhưng mà ta thì rất kinh ngạc.” Ta bắt đầu chơi đùa hoa văn nạm vàng trên móng tay, cảm giác cũng thật không tệ, “Hoàng hậu sao đoán được ta sẽ rút đao nhỉ?”

Hàn Minh không nói, lảng tránh vấn đề của ta, tựa hồ lo lắng lời này có ý gì, lại giống như đang lảng tránh điều gì.

Ta lại tiếp tục nói, chỉ là đem đề tài thay đổi, “Người hôm nay tìm ta có chuyện gì?”

“Về việc của Tĩnh phu nhân, hài tử đó.....” Thanh âm của hắt đột nhiên kéo dài.

“Là ta.” Không e dè mà thừa nhận, đối hắt ta vẫn luôn không có giấu diếm. Huống hồ, lấy quan hệ của hắt cùng với Kỳ Hữu, lại như thế nào không rõ ràng nội tình việc này, “Ta rất kỳ quái, người và Hoàng Thượng đều giống nhau, không hỏi nguyên nhân của ta.”

Hắt lại lảng tránh ánh mắt ta, cúi đầu nói, “Bởi vì ta tin tưởng người.”

“Cũng có thể là, người căn bản đã biết nguyên nhân?” Ta nửa đùa nửa thật hỏi một câu, tươi cười như trước, giống như ta chỉ đang nhàn hạ đối thoại việc nhà cùng hắt.

Chỉ thấy tay hắn run rẩy, cuối cùng khóe miệng ngoéo một cái, muốn mở miệng nói cái gì đó, ta giành trước một bước nói, “Ta hay nói giỡn thôi, Hầu gia làm sao có thể biết được.”

Hắn nhẹ nhàng vuốt lên chén trà trên bàn, “Hoàng Thượng có lẽ sau này cũng không đến đây.” Một câu dấu điểm mấy tầng ý tứ, ta sáng tỏ, cũng nhẹ đầu đôi chút, hắn lại nói, “Có lẽ..... chuyện này đối với người là một chuyện tốt.”

“Nghe nói, Hoàng Thượng thực sủng ái Doãn chiêu viện.” Bây giờ nói về Doãn Tinh, ta có thể tâm như gương sáng, bình thản vô sóng.

“Qua mấy ngày nữa, Hoàng Thượng sẽ phong nàng làm phu nhân, có lẽ..... Chính vị tây cung cũng sẽ là nàng.” Hắn có chút lo lắng, lúc này nói chuyện cũng thật là cẩn thận, sợ cảm xúc của ta sẽ bởi vậy mà có dao động.

Ta chỉ là vân đạm phong thanh tiêu sái, phù hoa một hồi, ta hao tổn tâm cơ dùng sự thật lòng của mình để đổi lấy một kết quả không đành lòng.

Nếu ta đủ ngoan độc, hiện tại ta vẫn là một hoàng phi được sủng diệu như trước. Nhưng nếu thật sự đủ ngoan độc cùng quyết tâm, ta đã trở thành một nữ tử thế tục, “Nhớ không? Người từng nói với ta, trong mắt người ta là một người xinh đẹp, trí tuệ và thiện lương. Mà khi ta bị cừu hận che mắt, tài trí của ta đều bị chôn vùi, ta đắm chìm trong một giấc mộng hoàn mỹ, rốt cuộc cả khí lực của thân thể này cũng đánh mất.”

“Hiện tại, người đã thanh tỉnh sao?”

“Trong hai tháng này, ta thật sự bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng để ý đến mọi việc rất nhiều, ta thật sự sai thái quá.” Nhịn không được, ngóng nhìn một mảnh đào lâm phần bạch cách đó không xa, ta trở về hoàng cung này chỉ mới một năm. Trong thời gian một năm ngắn ngủi, ta lại phải trải qua nhiều chuyện như vậy, Vân Châu chết, Kì Tinh chết, Đỗ Hoàng hậu cũng chết, ta sắc phong thành Đế hoàng phi, bị người khác hạ độc, tự tay lấy mạng hài tử trong bụng Tinh phu nhân, mọi thứ đều quá rõ ràng hết thảy.

“Hàn Minh, người giúp ta đến phiến đào lâm đó một chút, có được không?”

Hàn Minh gật đầu, nâng ta – lúc này đã có chút đứng không vững dậy, đem ta hướng về phía mai lâm lạc hoa đầy trời, phần bạch một mảnh, phiêu nhiên u tĩnh, khuynh quốc khuynh thành.

Ta vẫn nhớ rõ khoảng thời gian một năm sau khi bị hủy dung, ở Lan Khê trấn chốn đào nguyên là đoạn ngày bình tâm nhất đời ta. Chỉ tiếc, ta vì một đoạn tình mà đơn độc đi vào hoàng cung, dứt khoát buông tay với tự do của chính mình, chỉ vì được nhìn thấy chàng thêm một lần. Nhưng là, gặp mặt nhau đổi lấy được cái gì đây?

Ta đặt mình giữa mai lâm rộng lớn, trên cành hoa như tuyết, như máu nhiễm tuyết sắc, chậm chậm rút đi. Khói sương mênh mông che lấp ánh nhìn của ai, ảm đạm thê lương, không người nói.

“Người biết không, Ôn Tĩnh Nhược từng đã tới đây. Còn nhớ rõ, trước khi đi nàng đã nói với ta một câu.” Ngồi xổm xuống, ta dùng hai tay cào cào nền đất bùn ẩm xộp, khiến hai tay phút chốc ô uế khó tả, lại như trước không ngừng cào xới.

“Nàng nói cái gì?”

“Nàng nói, người đem phong thư tố giác thân phận của Vân Châu đến Bách Oanh cung là Từ công công.” Ta từng phiến hoa rụng trên đất gom cả vào lòng bàn tay, lại một hơi đem chút táng nhập vào chiếc hố nông mà ta vừa tự đào kia, “Là người vẫn luôn hầu hạ ở Dưỡng Tâm điện, hầu hạ bên người hoàng thượng Từ công công.”

Hoa tạ hoa phi phi mãn thiên

Hồng tiêu hương đoạn hữu thủy liên !

Du tư nhuyển hệ phiêu xuân tạ

Lạc như khinh triêm phác tú liêm .

Khuê trung nữ nhi thương xuân mộ
sầu tự mẫn hoài vô thích xứ
Thủ bả hoa xừ xuất tú khuê,
nhấn đập lạc hoa lai phục khứ
Nhất triêu xuân tận hồng nhan lão
Hoa lạc nhân mang lương bất tri.
(Hoa rụng, hoa bay, bay khắp trời
Hồng phai hương tắt ai người xót thương!
Phát phơ tơ mềm cuốn xuân lại
Lạc sợi tơ hồng bức màn thêu
Phòng khuê nữ nhi thương chiều xuân
Tương tư lấp đầy không nở rũ
Cầm cuộc xa rời chốn phòng khuê
Đành lòng đập hoa rụng quay về
Một khi xuân tận, hồng nhan lão
Hoa lạc, người vong, đời chẳng còn nhau!)

Lần này ta lại là một thân cấm vệ y, đi theo Hàn Minh tiến nhập Dưỡng Tâm điện, là ta cầu hấn mang ta đến. Bởi vì ta không muốn tiếp tục trốn tránh, ta muốn đối mặt, ta muốn biết hết thấy. Tuy rằng, lòng ta vốn đã phần nào hiểu được chân tướng. Nhưng là, ta muốn nghe chân tướng bằng chính tai mình.

Dưỡng Tâm điện chỉ có vài tên thị vệ trông coi, ta nghĩ, tất cả đều là thân tín của Hoàng Thượng. Mà ta lấy thân phận thân tín của Hàn Minh mà đứng trông coi bên ngoài, bên trong chính điện chỉ có Hoàng Thượng cùng Hàn Minh, chu môn hơi hé, lộ một cái khe hở không lớn không nhỏ, ta bắt đầu hướng về phía nghe nhỏ kia, lỗ tai bắt đầu hoạt động. Dừng thẳng tai lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Hoàng Thượng tính làm sao với hoàng phi bây giờ? Dem nàng để tại Chiêu Phụng cung vĩnh viễn không bao giờ để ý tới?” Hàn Minh trong thanh âm cất giấu ẩn ẩn tức giận, ở trước mặt hoàng thượng mà dám nói như vậy nói, xem ra chỉ có hấn là người duy nhất.

“Trẫm..... Không muốn lại liên lụy đến nàng.” Kỳ Hữu thanh âm như trước – đậm mạc vô thường, vô ba vô lan. Đã lâu rồi không được nghe tiếng nói của chàng, tâm ta quả có phần hoài niệm rồi.

“Vậy là ngài quyết định mặc kệ nàng?” Âm lượng lại đề cao vài phần, “Hoàng Thượng vì sao lúc trước tính chuyện liên lụy đến an nguy của nàng lại không nghĩ như vậy mà buông tha nàng? Ngài cũng biết nàng vì ngài mà phải chịu đựng bao nhiêu chuyện, nàng đối đãi ngài thiết tình như thế, mọi việc đều đặt ngài lên hàng đầu mà suy nghĩ. Mà ngài chỉ vì muốn củng cố ngai vị hoàng đế của mình lại nhấn tâm phản phó Mạc Lan đem độc dược bôi lên bội đao, giá họa cho hoàng hậu nương nương, tất cả chỉ vì muốn khơi dậy cừu hận của nàng, để nàng trợ người tiêu diệt Đỗ gia!”

“Hoàng Thượng cũng biết, trong thời khắc sinh mệnh của nàng bị đe dọa, nàng vẫn như trước mà nghĩ đến Hoàng Thượng, trong miệng cũng không ngừng gọi tên ngài..... Nàng nói nàng không muốn chết, nàng không muốn bỏ lại ngài tiếp tục cô độc một mình, nàng muốn cả đời sống bên ngài..... Ta xem trở mặt nhìn máu của nàng cuốn cuộn phun ra khỏi miệng, nhiễm đỏ toàn bộ vạt áo, nhiễm đỏ hai tay của ta.”

“Độc đó có giải được, chỉ cần cứu kịp thời nàng tuyệt đối không có việc gì.” Kỳ Hữu thanh âm thoáng khàn khàn.

“Hoàng Thượng ngài biết mà, vấn đề ở đây không phải là giải được!” Hàn Minh thanh thanh chất vấn, “Ngài có từng lo lắng qua, nếu nàng biết được người nàng tín nhiệm nhất làm chuyện này đối với nàng, nàng sẽ có bao nhiêu thương tâm? Ngài thật sự chưa từng nghĩ qua sao?”

“Còn có hài tử của Tĩnh phu nhân, ngài đã sớm biết đó là cốt nhục của nàng cùng Dịch đại nhân, ngài cố ý cho nàng phát hiện bọn họ hai người trong lúc đang tư tình, ngài muốn mượn nàng tay trừ bỏ Tĩnh phu nhân cùng Dịch Bổng. Nhưng ngài làm sao cũng không nghĩ tới, nàng thủy chung không đành lòng đối đãi Tĩnh phu nhân cùng Dịch Bổng như thế, nàng đã chọn thả cho bọn họ một con đường sống!” Hân nói chuyện càng lúc càng lớn, như quỷ mị chi âm cuộn cuộn tiến vào lỗ tai ta, ta đỡ đầu đứng ngây người, lắng nghe Hàn Minh một tiếng lại một tiếng đem từng suy đoán trong lòng ta nói rõ ràng từng chữ.

Phải, từ hôm đó, khi Đào Quang nói với ta là hoàng hậu là kẻ hạ độc vào bội đao, ta liền nổi lên lòng nghi ngờ. Đổ Hoàn như thế nào có thể dự đoán được ta sẽ rút đao, hiểu ta đến vậy chỉ có một người là Kỳ Hữu.

Phải, ta chính là cố ý trước mặt đông đảo cung nhân cầm phá thai được đi vào Bách Oanh cung, mục đích của ta chỉ vì chứng thật suy đoán của mình.

Phải, ta luôn luôn hoài nghi Kỳ Hữu, hoài nghi hết thảy mọi chuyện đều do một tay chàng an bài.

“Dịch Bổng dám vọng tưởng đem đứa con của mình giả mạo thành long tử của trẫm, đây là mưu đồ đại nghịch, chẳng lẽ không đáng chết sao?” Cảm xúc của Kỳ Hữu đột nhiên dao động lên, thanh âm đề cao hơn hẳn.

“Đúng là nên giết, nhưng là ngài không nên lợi dụng cảm tình của nàng đối với ngài, tín nhiệm của nàng đối với ngài, như vậy so với ngài tự tay giết nàng còn thống khổ hơn.”

“Cho nên ngay tại hôm đó, ta đã quyết định không lợi dụng nàng nữa, ta muốn thả nàng đi.”

“Bởi vì vậy nên sau đó ngài tìm Doãn Tĩnh – một nữ nhân cũng thông tuệ như hoàng phi, thay thế nàng đến hoàn thành chuyện nàng chưa làm xong?”

Ta rốt cuộc nhịn không được, che lại đôi môi run rẩy, ức chế tiếng khóc của chính mình, cố gắng không cho tiếng nấc tràn ra.

Nguyên lai, kẻ ngốc nghếch nhất thế gian kỳ thực chính là ta, ta vọng tưởng cảm tình cùng cừu hận có thể cùng tồn tại, ta thiên chân nghĩ rằng tình cảm mà Kỳ Hữu dành cho ta là thuần khiết sạch sẽ.

Nguyên lai tình cảm của chúng ta bao lâu vẫn không thể sánh được cùng hoàng quyền....

Nguyên lai tình cảm của chúng ta đúng là yếu đuối như vậy, một kích cũng không chịu nổi.

“Chỉ cần Doãn Tĩnh trợ trẫm loại bỏ hết thảy chướng ngại, trẫm sẽ nói ra chân tướng với nàng, nàng chính là hoàng hậu duy nhất của trẫm.”

“Hoàng Thượng cho rằng, nàng nếu biết chân tướng còn có thể tha thứ cho ngài?”

“Trẫm..... sẽ không nói ra chân tướng với nàng.” Thanh âm chỉ tạm dừng khoảng nửa khắc, sau đó lại êm tai mà nói.

“Nạp Lan Kỳ Hữu, ngài căn bản không xứng để yêu nàng, lại càng không xứng để có được tình yêu của nàng.” Một tiếng gầm lên giận dữ vang vọng trong điện, mấy tên thị vệ đứng canh gác cùng ta đồng loạt đánh một cái rùng mình, ta lại không tiếng động mà cười lạnh.

Yêu?

Tình yêu của chàng đối với ta, thủy chung chẳng thể trọng yếu bằng hoàng quyền.

Yêu?

Không để ý rằng ta có thể hay không chịu nổi, mà đã đối ta dụng độc.

Yêu?

Có lẽ, chàng yêu bản thân mình nhiều hơn.

Chỉ nghe thấy “Kéo kẹt” một tiếng, chu môn khẽ khép bị một lực đạo mạnh mẽ xô ra, một trận gió lạnh cuốn qua người ta, chưa kịp nhìn rõ người vừa bước ra là ai thì cổ tay đã bị người đó dùng lực kẹp lấy, dắt ta bước đi, ta phải bước rất nhanh mới có thể đuổi kịp hắn.

Hành lang được thắp sáng bởi hàng trăm chiếc đèn lồng, sáng quắc phi thường, tiếng bước chân vang lên thanh đăng. Cũng không biết đã đi được bao lâu, hắn rút cuộc thả chậm bộ pháp, dẫn ta từng bước một bước đi trên hành lang yên tĩnh đến bi thương này. Cước bộ thực trầm trọng, bàn tay nắm lấy tay ta thủy chung không có buông.

Ta nhìn chằm chằm vào bóng dáng hắn, gọi lên nụ cười chua xót, “Dám chống đối Hoàng Thượng như vậy, người không sợ sao?”

Hắn cười khở một tiếng, “Nếu ta sợ, ta sẽ không mang ngươi đến đây.”

Đi theo hắn, bước chân của ta tuy phù phiếm nhưng lại rất có tiết tấu.

“Nếu có được ngôi vị hoàng đế này mà phải dùng năng lực để trao đổi, ta thà rằng không cần.”

Lúc chàng không có được ngôi vị đó, chàng quyết không lấy ta ra để trao đổi. Nay chàng đã có được nó, lại chấp nhận bỏ ta ra để trao đổi sao?

Ta không dám thừa nhận những việc ta vừa nghe tối nay, nhưng ta đã sớm đoán được, không phải sao?

Vì sao còn đau lòng như thế, Nạp Lan Kỳ Hữu, chàng muốn lợi dụng ta để tiêu diệt Đỗ gia, có thể minh xác nói với ta a. Ta sẽ giúp chàng, chàng vì sao phải dùng thủ đoạn như vậy chứ. Chàng chẳng lẽ đã quên, chàng đã nói chàng không bao giờ lợi dụng ta, chẳng lẽ hứa hẹn ngày đó của chúng ta chàng đã coi như mây khói? Chỉ cần gió thổi qua liền phiêu tán vô tung?

Ta trúng độc tỉnh lại ngày ấy, chàng vì ta lưu lệ, nguyên lai không phải đau lòng, không phải sợ mất đi ta, mà là vì áy náy. Chàng sửng áy ta chẳng qua cũng chỉ vì muốn đẩy ta đến nơi vực thẳm lộng gió, dùng cừu hận làm si muội tâm tư ta, chàng muốn dùng ta để đối phó thế lực hậu cung. Chàng thế nhưng lại dùng cách mà tiền để đối với Hàn Chiêu nghi – dùng bà đến kiểm chế thế lực của hoàng hậu.

Chẳng lẽ giá trị của ta ở trong lòng chàng chỉ có vậy thôi sao?

Nếu chàng đã đủ nhẫn tâm để kéo ta vào thế cục này, vì sao nửa đường lại muốn bỏ ta lại? Bởi vì luyến tiếc? Có lẽ sự thật là vì ta không đủ ngoan độc, không thể đạt tới tiêu chuẩn của chàng, cho nên chàng muốn bỏ ta ra. Doãn Tĩnh quả thật là là một nữ tử vừa có trí tuệ vừa có dã tâm, chàng đã chọn rất tốt. Mà ta từ đầu tới cuối chỉ như một món đồ chơi, bị chàng xoay tròn đùa giỡn.

Hai chân đột nhiên mất đi tri giác, trở nên mềm nhũn, ta liền ngồi xổm xuống đất, Hàn Minh cũng dừng bước. Bàn tay đang nắm lỏng lẻo buông, hai mắt nhìn thẳng vào ta.

Ta khắc chế bản thân, không cho thanh âm mình thốt ra run run, cất giọng hỏi, “Ta có phải hay không thực buồn cười?”

Hắn thở hắt ra thật mạnh, cũng khúc tất mà ngồi xuống, “Đem lòng yêu một đế vương như Kỳ Hữu, người nhất định sẽ tổn thương.”

“Là ta sai lầm rồi.....” Ta nghẹn ngào nói, kiềm nén lệ quang ngưng tích nơi hốc mắt, cường chúng trở vào trong. Nhưng là, lệ cuối cùng vẫn tích lại ở lòng bàn tay.

“Khóc đi.” Hắn đem ta ôm vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng an ủi ta.

Hai tay không kiềm được mà nắm lấy vạt áo trước ngực hắn, khóc ra thành tiếng, đem nước mắt thấm đẫm ngực áo hắn, “Chàng tại sao có thể nhẫn tâm đâm đạp lên tình yêu của chúng ta như vậy, chàng tại sao có thể chứ!”

Hai tay hắn lại tăng thêm vài phần lực đạo, dùng sự ấm áp của mình an ủi ta, nước mắt của ta càng như nước sông vỡ đê, đem tất cả yêu hận toàn bộ trào ra.

“Minh Y hầu đang làm cái gì ở đây đây!” Một tiếng động phong nhã truyền đến từ phía bên trái chúng ta, mang theo vài phần sắc bén.

Ta cùng với hắn cả kinh, tề mục nhìn lại.

“Này không phải Đế hoàng phi sao?” Hắn lại là một tiếng hài hước, ánh mắt sâu thẳm không lường được, ta mạnh mẽ giãy khỏi lòng Hàn Minh, bối rối lau nước mắt trên mặt.

Người vừa đến một thân thanh y, phong nhã đậm cười nhìn chúng ta, không biết vì sao trong mắt hắn ta thấy được sự lạnh lẽo đến đáng sợ. Không đúng, đây không phải là Kỳ Vãn mà ta từng biết.

Hàn Minh hướng hắn hành lễ, “Sở Thanh vương.”

“Hầu gia cùng hoàng phi hảo hưng trí, đêm khuya ôm nhau trước hành lang, khiến người ta khó tránh sinh ra suy nghĩ mơ hồ.” Hắn bước gần về phía chúng ta, gió nhẹ thổi tán hắn những sợi tóc vươn trên áo choàng, càng hiển hiện khí độ tiêu sái dương dật.

Ta cùng với Hàn Minh nhìn nhau, thực phù hợp không nói gì. Bởi vì chúng ta biết, lúc này nói cái gì cũng đều là giấu đầu hở đuôi.

29. Q.3 - Chương 29: Dục Huyết Dã Trọng Sinh

Cuối cùng Kỳ Vãn vẫn là một chữ cũng không nói, đậm cười mà rời đi, không truy vấn cũng không cảnh cáo uy hiếp, ta đoán không ra hắn đang có chủ ý gì.

Lúc gần đi, hắn chỉ đơn thuần nở một nụ cười kỳ quái mà khiến ta bất an không thôi, có lẽ chỉ là ta đa nghi. Kỳ Vãn luôn luôn là con người không muốn tranh chấp cùng thế nhân, không có bình quyền cũng không có vây cánh, cho dù có dã tâm cũng vô pháp tác loạn. Đây cũng là lý do khiến hoàng thượng chưa xuống tay với hắn.

Ta đem một thân khôi giáp cấm vệ phục cởi trả lại cho Hàn Minh, trên người chỉ lưu lại một thân phi y cấm sam đơn bạc. Bây giờ vẫn đang trong thời điểm đầu xuân, không khí vẫn là có phần rét lạnh. Ta khàn khàn đối hắn nói một tiếng cảm tạ liền một mình rời đi, bộ pháp nặng nề tựa ngàn cân.

Ta bắt đầu đem hàng trăm ý nghĩ trong đầu kết hợp lại làm một hướng. Chiêu Phượng cung tổng cộng có mười ba nô tài, Mạc Lan cùng Hạo Tuyết đã là người của Hoàng Thượng, nhưng vì sao Đào Quang và Kiếm Ảnh lại nói với ta, các nàng là người của Đỗ Hoàn. Cho nên hiện tại có thể xác định, hai người bọn họ cũng là người của Hoàng Thượng Không đúng, tứ đại hộ vệ hắn đều là người của Hoàng Thượng.

Lúc ở Phượng Tê Pha điều đột nhiên đứt dây, tuyệt đối sẽ không là ngẫu nhiên, chắc chắn có người đã cố ý. Nếu không ta làm sao lại chạy đi để được tận mắt chứng kiến gian tình của Dịch Băng và Ôn Tĩnh Nhược. Như vậy, điều khẳng định đã bị ai đó tìm thấy trước rồi mới để lên nhánh cây, nhưng kẻ đó là ai?

Trong đầu cố gắng hồi tưởng sự việc xảy ra ngày hôm đó.

“Hoàng phi, hôm nay trời trong nắng ấm, chúng ta đi chơi điều đi.”

Đề nghị này là Hoán Vi đề ra, lúc ở phế uyển, người phát hiện ra ta cũng là nàng, chẳng lẽ là nàng sao?

“Phượng tê pha a, tứ phía trống trải đón gió, là nơi tốt nhất để chơi điều.”

Đi Phượng Tê Pha là yêu cầu của Tâm Uyển, có thể hay không là nàng?

Dần dần bước vào hành lang chính của Tây cung, ta thấy một lượng lớn cấm vệ áp giải hai người hướng về phía ta mà đi, ta kỳ quái ngưng thần mà nhìn. Càng đi càng gần, ánh nền phiêu diêu hai bên hành lang chiếu lên trên mặt họ. Ta đã có thể nhìn thấy rõ ràng, đúng là Ôn Tĩnh Nhược cùng Dịch Băng.

Ta xông lên phía trước, ngăn trở đường đi của bọn họ, “Tĩnh phu nhân? Điều này là vì sao?” Xem bọn hắn hai tay hai chân đều bị khóa sắt giữ lại, vạt áo có chút hỗn độn, nhất định là do giãy giụa mà nên nổi.

Nàng liếc mắt nhìn một cái, một tiếng hừ lạnh từ trong miệng phát ra, “Người hỏi ta vì sao lại thế này? Bát được kia ta đã uống hết, vì sao người nói mọi chuyện người không tính toán nữa, nhưng vẫn là không chịu buông tha chúng ta?”

Bị lời của nàng làm cho thân thể cứng đờ, ta kỳ quái truy vấn, “Người nói cái gì?”

“Trừ người ra còn có ai biết được chúng ta ở ở phe uyển phía sau Phượng Tê Pha gấp mặt.” Trong đồng tử lạnh lùng của Dịch Bân ẩn ẩn tia máu, trừng mắt nhìn ta khiến lòng ta không khỏi cả kinh. Trên không trung đột nhiên vang lên một tiếng sấm, tia chớp xẹt qua, một màu xanh đậm ánh lên nửa mặt hắc.

Ta lướt qua Ôn Tĩnh Nhược, vọt tới bên người Dịch Bằng, nắm chặt cánh tay hắc, sốt ruột giải thích, “Không phải ta.....”

Hắn hung hăng vung tay lên, giữ bỏ cánh tay đang cố nắm lấy hắn, khí lực rất lớn, ta lập tức lui về phía sau mấy bước, cố gắng muốn ổn định thân mình, nhưng thủy chung vẫn là không thể ổn định mà ngã mạnh xuống đất.

Lại là một thanh âm vang lên, một tiếng sấm rạch ngang trời đêm. Ta nhìn bọn họ lướt qua ta mà rời đi, nhìn chằm chằm bóng dáng Dịch Bằng, ta hô to một câu, “Dịch Bằng! Thật sự không phải ta, ta làm sao có thể hại người!”

Hắn phút chốc xoay người lại, quay đầu liếc nhìn ta, trong ánh mắt hiện lên thần sắc phức tạp. Đang mở miệng muốn nói gì đó, lại bị cấm vệ quân dùng sức lôi đi, “Đi mau.....”

Hắn liền tiếp quay đầu nhìn chằm chằm ta, một tia chớp lại dâng lên xẹt ngang qua mặt hắc, hắn lộ vẻ nghi hoặc. Mãi đến bọn họ áp hai người rời đi, bóng dáng cũng không còn, ta mới giật mình thu hồi tầm mắt, là Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng muốn tru sát hai người.

Ta mới trở lại Chiêu Phượng cung không bao lâu, trời đã nổi mưa to tầm tã. Tâm Uyển cùng Hoán Vi luôn đứng trước cửa chờ ta trở về, nhìn trong mắt hai người bọn họ là cái lo âu không thể giả dối được, ta phá lệ phức tạp.

Trong hai nàng, thực khả năng có một người do Hoàng Thượng phái tới bên người ta. Vì sao trong hoàng cung này phải có nhiều giả dối, lợi dụng, âm mưu như vậy. Ta lại vì sao cứ phải bị cuốn vào giữa màn đấu tranh thâm hiểm huyết tinh này, là sai lầm của ta sao? Ngay từ lúc ban đầu, ta vốn không nên gặp Kỳ Hữu, không nên để cho chàng cứu ta, không nên cùng chàng đặt ra giao dịch phục quốc.

Ta đứng dừng lướt qua ánh mắt lo lắng của các nàng, chuyển tiến tẩm cung, “Tĩnh phu nhân cùng Dịch đại nhân xảy ra chuyện gì vậy?”

Hoán Vi cũng không phải không có hiểu biết, nhẹ lay động đầu, “Chỉ nghe nghe thấy một đám cấm vệ đột nhiên xông vào phe uyển..... Đúng rồi, chính là nơi mà lần trước hoàng phi tìm thấy điều. Bọn họ xông vào liền bắt được Tĩnh phu nhân cùng Dịch đại nhân đang làm..... những việc cầu thả.”

Ta một tiếng chầm chọc cười khê, âm điệu cũng là khó nghe đến cực điểm, “Cấm vệ như thế nào biết được bọn họ ở đó?”

Tâm Uyển đang treo lên mấy chiếc khăn đăng, đem tẩm cung nguyên bản vì ám chiếu sáng rực rỡ, “Ai biết được, có lẽ có người mật báo.”

“Hoàng phi! Tay của ngài chảy máu kìa.” Hoán Vi kêu sợ hãi một tiếng, lập tức chạy đi lấy hòm thuốc giúp ta cầm máu. Ta nhìn sang bàn tay sớm đã nhiễm thắm máu tươi của mình, là do vừa rồi khi ta bị Dịch Bằng đẩy, hai tay chống xuống đất mà tạo thành vết thương.

Tâm Uyển tức khắc đem đến một chậu nước trong giúp ta lau đi miệng vết thương, nhìn hai người bọn họ thực tâm mà khẩn trương vì ta, thực lòng mà lo lắng cho ta. Như vậy, tại sao một trong bọn họ lại là gian tế đây? Cũng có lẽ, ta đoán sai thật rồi, ngày ấy chỉ là trùng hợp mà thôi.

Bên ngoài sấm chớp sáng loáng từng mảng trời, ý xuân thối tã. Gió lạnh cuốn theo mưa giông khiến không gian bên ngoài hoàn toàn ngập trong gió bão. Chiếc rèm cửa theo sức gió mà phấp phới, mưa đánh vào mặt, đánh lên trên mái hiên, trong lòng ta không khỏi ngàn vạn lần cảm khái, “Hoàng Thượng..... Sẽ xử trí chuyện này như thế nào đây?”

“Bọn họ làm ra việc đại nghịch như thế, khẳng định là khó thoát khỏi tội chết.” Hoán Vi thật cẩn thận thoa kim sang được lên tay ta, sau đó dùng băng gạc bó lại.

“Chết..... Thực đáng sợ sao.” Ta đột nhiên cảm thấy từng trận mất mát, “Hoán Vi, người nhanh đến Dưỡng Tâm ngoại điện xem xem, Hoàng Thượng xử trí bọn họ như thế nào.”

Nàng nhìn bên ngoài mưa to, chần chờ trong nháy mắt, nhưng cũng rất nhanh mà gạt đầu, mở ô chạy ra ngoài trời đang mưa tầm tã. Ta đứng lặng người bên sườn tẩm cung, ngóng nhìn đêm đen mờ mịt đang dần bị cơn mưa to cuốn trôi đến không còn một khoảng lặng, ta lo lắng đợi Hoán Vi trở về hồi bẩm.

Một ly trà thơm với hương trà thấm lòng được bày ra trước mặt ta, ta nhìn lên dung mạo Tâm Uyển, ta thở dài một tiếng tiếp nhận nó, đem chén trà lên gần mũi mà ngửi, “Mai nhường hoa, mỗi lần ngửi được nó, tâm tình của ta liền có thể bình tĩnh rất nhiều. Người rót cuộc đã pha nó như thế nào vậy?”

“Nô tỳ mỗi ngày đều đúng giờ dần thức dậy thu thập sương sớm đọng trên bách hoa, đem hoa mai ngâm một canh giờ. Sau đó đặt dưới nắng ấm để phơi, cuối cùng lại đem vào ẩm đun, dùng lửa nhỏ để đun thành trà, như vậy chén mai hoa nhường liền hoàn thành.” Khi nàng nói chuyện đồng tử lúc nào cũng lay chuyển linh động, mi mắt chớp chớp, cực kì đáng yêu.

“Khó trách vừa vào miệng liền có hương thơm nồng, nguyên lai người mỗi ngày đều là vì bốn cung mà dụng tâm pha trà như vậy.” Hương khí liên tục không ngừng xông vào mũi, dư yên lượn lờ trước mặt, ta hít một hơi, nhấp nhẹ một ngụm, tâm tình rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Khi ta uống cạn ngụm trà cuối cùng, đã thấy Hoán Vi một thân bị mưa xối đến ướt như chuột lột trở lại. Nàng vừa thở dốc vừa run rẩy vì khí lạnh bên ngoài, “Hoàng phi, Hoàng Thượng đã đem Tĩnh phu nhân cùng Dịch đại nhân bắt giam vào tù.”

“Chính là bắt giam?” Ta nỉ non cường điệu mà nói nên bốn chữ này, lại nhìn sang mấy ngọn nến uyên ương cháy cháy dở trên bàn, hồng lệ hoa lạc. Việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết được, cho nên Hoàng Thượng tuyệt sẽ không quang minh chính đại giết bọn họ. Như vậy, ở trong ngục, bọn họ nhất định khó thoát khỏi cái chết.

Ta bối rối mà hai tay vò lẫn nhau, móng tay bất giác kháp tiến vào lòng bàn tay, miệng vết thương vốn dĩ đã được băng bó rất tốt nay lại tứa máu. Một màu máu đỏ tươi điểm trên băng gạc trắng như tuyết, một cổ dự cảm bất hảo đang dấy lên cao trong lòng ta, kích thích tâm thần của ta.

Trên môi chợt gợi lên một ý cười nhẹ, ta cất bước chạy ra khỏi tẩm cung, cả người đều dần vào giữa cơn mưa lớn xối xa, ta muốn cứu Dịch Bạng, cho dù không thể, ta cũng muốn cứu chính mình.

Trời đêm mang theo ý mưa xuân, từng giọt nối nhau điểm trên mặt đất.

Mưa trắng xóa, xối trên từng thềm đá rêu phong, hạt mưa như lóe sáng theo ánh đèn leo lét.

Khi ta toàn thân ướt đầm đứng ở trước Dưỡng Tâm ngoại điện, thị vệ vẫn như trước mà cản đường ta, “Hoàng phi, Hoàng Thượng đêm nay thị tẩm Doãn Chiêu Viện. Muốn gặp Hoàng Thượng, ngày mai hãy dậy sớm đi.”

Ta chặt vật nhìn cửa cung đã đóng chặt, lúc này ta đã sớm bắt chắp thân phận của chính mình, hai đầu gối một phen quỳ xuống thật mạnh, một tiếng xương va trên nền gạch lưu ly vang lên gây gợn, ta dùng hết khí lực toàn thân mà hô, “Nô tì Tuyết Hải xin cầu kiến, cầu Hoàng Thượng di giá gặp mặt.”

Vài tên thị vệ cả kinh lui về phía sau vài bước, khó xử nhìn ta, “Hoàng phi, ngài quỳ cũng vô dụng thôi, giờ này Hoàng Thượng thật sự đã đi ngủ.”

Ta thẳng tắp mà quỳ, để mưa gió xâm thân, hàn khí bức tâm, “Ta đây sẽ quỳ đến khi nào ngài ra đây mới thôi.”

Tâm Uyển cùng Hoán Vi cầm ô từ phía xa chạy tới, kích động đem hai cái ô, cố gắng che được chút nào thêm chút ấy, che đi mưa đang xối xả trên đỉnh đầu ta, mà các nàng lại để thân thể của chính mình lộ hết ra khỏi ô, chịu đựng hết thấy mưa to gió lớn.

Tâm Uyển khóc nức nở nói, “Hoàng phi, ngài tội gì phải làm như vậy?”

Mưa dần dần bị chặn đi, chỉ còn vài giọt đã thấm trên tóc không ngừng chảy xuống người ta, ướt đầm cả trán. Ta không nói lời nào, thủy chung nhìn vào chu môn thấm đẫm nước mưa kia, “Các người đều trở về cho ta.”

Hoán Vi quạt cường không chịu rời đi, kiên định nói, “Nô tỳ bồi hoàng phi.”

Ta thần tình lạnh như băng liếc qua hai người, ánh mắt phá lệ sắc bén, “Bây giờ cả lời của bốn cung các người cũng không nghe sao? Trở về!”

Hoán Vi lại thì thào, “Hoàng phi.....”

“Trở về!”

Bị ta nổi cơn thịnh nộ như vậy, các nàng không còn cách nào đành hướng về đường cũ mà đi, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn ta không rời. Ta cứ cố hét lên giữa trời mưa to dù cổ họng đã ứ lại, ta tựa hồ khóc, cũng tựa hồ không phải khóc.

Cửa cung đột nhiên mở, ta ngẩng đầu lên nhìn đầy chờ mong, nhưng là đối lấy chỉ được thất vọng. Từ công công về mặt sầu lo, ánh mắt xem xét ta, “Hoàng phi thỉnh ngài trở về đi, Hoàng Thượng sẽ không gặp ngài.”

Ta ảm đạm thu hồi ánh mắt, xả ra một chút cười khổ, không nói một lời.

“Ai, hậu cung này có biết bao người, được thánh sủng rồi cũng có ngày thất sủng, chuyện này vốn dĩ đã là đạo lý. Mà nay hoàng phi ngài đã thất sủng, tốt nhất xin đừng vọng tưởng có thể lấy lại được trái tim của hoàng thượng.” Tay hất vung lên, thị vệ đứng hai bên tức khắc đem cửa cung đóng lại.

Ta vì lời nói của hắn mà phát ra một tiếng cười lạnh, tươi cười hỗn loạn cùng nhiều loại cảm xúc.

Đúng vậy, ta là một nữ tử đã mất đi sự sủng ái của Hoàng Thượng. Ta hiện tại cái gì cũng không có, không có nhà, không có tỷ muội, không có thân tín, thậm chí ngay cả ái nhân cũng không còn.

Sở dĩ ta rơi vào kết cục như thế này, chỉ vì ta dám ảo tưởng cùng vị đế vương đứng trên vạn người kia, ảo tưởng cùng chàng bạc đầu giai lão, cùng nắm tay nhau mà xây dựng Nam Kha chi mộng, thậm chí còn mơ xa mà cầu chàng cả đời chỉ yêu một người là ta.

Nhưng mà ta lại quên, chàng chung quy vẫn là Hoàng Thượng, chàng có hậu cung, có ba ngàn giai lệ.

Hậu cung ba ngàn, ngàn vạn sủng ái chỉ dành riêng một người là ta. Căn bản chỉ là một lời hứa hẹn buồn cười, chỉ có là là ngậy ngốc mà giữ mãi nó trong lòng.

Đúng vậy, ta sai lầm rồi.

Ta sai vì ta tự thế ỷ nhãn, ta sai vì ta thiên lương yếu đuối. Ta nên vì tình yêu dẫn lối mà mất đi phương hướng đích thực, không tìm ra đường để trở về với bản ngã chân chính, thậm chí ngay cả một lòng báo thù của ta cũng bị tình yêu từng chút một mài mòn đi. Ta không nên vì vị tha hay cảm động mà nương tay đối với phi tần trong hậu cung, khiến cho cái nhìn của hoàng thượng dành cho ta sút giảm, tất cả chỉ vì ta để tình yêu của mình hòa lẫn với đấu tranh trong hậu cung.

Nhưng là đến bây giờ ta mới phát hiện, nguyên lai là ta sai lầm rồi, tình yêu cùng đấu tranh không có khả năng cùng tồn tại giữa hậu cung hiểm ác này.

Nếu Hoàng Thượng đều có thể nhìn thấu đạo lý trong đó, không tiếc lợi dụng tình yêu mà chúng ta đã từng có để củng cố hoàng quyền, Phúc ta đây Nhã còn có cái gì luyến tiếc mà không chịu buông tay?

Chàng phải đợi đến lúc tất cả các thế lực ảnh hưởng đến hoàng quyền trong triều đình bị loại bỏ, sau đó mới sắc phong ta làm hoàng hậu phải không? Chàng thông minh một đời, lại quên hậu cung là phần mộ của bao nhiêu nữ nhân. Đợi đến sau khi chàng quét dọn mọi thế lực, củng cố được hoàng quyền, sợ là ta đã sớm trở thành một khối thi thể.

Ta không sợ chết, nhưng mà ta – Phúc Nhã không muốn chết vô lý như thế, đường đường Hạ Quốc công chúa bị hậu cung phi tần mưu hại đến chết, ta không muốn.

Ta cũng vì thân phận công chúa, à kiêu ngạo, chết ở lãnh cung không phải là số phận của Phúc Nhã ta. Phụng hoàng vĩnh viễn phải ở nơi cao nhất, sánh cao cùng rồng, cho dù là đầm máu cũng có thể trọng sinh.

Mưa lạnh đã xối ướt la y, từng giọt rơi xuống nền đất, hòa vào tiếng mưa trở nên mất bật.

Đã quỳ mất canh giờ bản thân ta không còn nhớ rõ, chỉ biết là cổ họng sớm khàn khàn, hai đầu gối sớm vì quỳ quá lâu mà cứng ngắc đến mất cả cảm giác đau, nay ta như trước bị mưa xối ướt đầm, toàn thân trên

dưới không chỗ nào không lạnh lẽo thấu cốt. Chàng thủy chung không có đi ra, thật sự tuyệt tình như thế phải không?

“Chàng thật sự mặc kệ ta sao?” Ta thì thào một câu, đã biết đại thế đã mất, cả người ngã khụy giữa màn mưa như trút nước, hai mắt cố gắng nhìn thấu qua màn sương mù, mông lung nhìn chu môn thủy chung vẫn đóng chặt kia. Cơ thể sớm mệt mỏi đến vô lực, chậm rãi nhắm lại đôi mắt đã sớm nặng trĩu.

Thật sự mệt chết đi được, ta muốn nghỉ ngơi một chút. Lặng lẽ tựa vào nền đất, cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe một trận tiếng bước chân đập nước vang đến, sau đó một thứ gì đó ấm áp ôm lấy ta, cả người được nhẹ nhàng dựng lên. Ta rất muốn mở to mắt, nhìn xem này chủ nhân của cái ôm ấm áp này là ai, nhưng là ta thật sự không có khí lực để mở to mắt.

Là Hàn Minh sao? Có thể vĩnh viễn bồi bên ta giữa hoàng cung cô độc này, cho ta cảm giác an toàn chỉ có một người là hắn. Bên khoe môi chợt vẽ lên một đường cong, ta khàn khàn thủ thỉ, “Nếu ta muốn rời đi, người có thể dẫn ta đi không?”

Như ta mong muốn, hắn không có đáp lời, chua sót trong lòng dấy lên một lúc rồi cũng dần dần đậm đi. Hàn Minh trung với Hoàng Thượng, ta như thế nào có thể yêu cầu hắn mang ta đi, điều này chẳng khác nào đưa hắn lên tuyệt lộ, “Không nên tưởng thật, ta sẽ không liên lụy đến người.”

Như trước vẫn là không nói một lời, chỉ có vầng vàng hồ hấp. Ta im lặng tựa vào trong lòng hắn, suy nghĩ dần dần bị mưa làm ơ hồ, đầu óc nặng trĩu dần dần mất đi không chế, cuối cùng nặng nề ngủ.

Lúc tỉnh lại, ta đã nằm ở tấm cung Chiêu Phụng cung, ta dùng sức lắc đầu để thanh tỉnh đầu óc, mê mông nhìn chằm chằm Hoán Vi cùng Tâm Uyển.

Các nàng ánh mắt sáng ngời, vui vẻ nói, “Hoàng phi, ngài cuối cùng đã tỉnh.”

Ta há miệng thở dốc, muốn nói chuyện nhưng lại phát hiện cổ họng đã không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào, thực vô cùng khó chịu. Ta giãy dụa từ trên giường muốn đứng lên, chỉ chỉ về phía ấm nước trên bàn. Tâm Uyển liền nhanh chóng hiểu được mà rót cho ta một ấm nước, trong miệng còn thì thào kể lại, “Hôm qua lúc Sở Thanh vương đưa ngài trở về thật khiến nô tỳ sợ hãi.....”

Vừa nghe đến “Sở Thanh vương” ba chữ, ta cố gắng thanh thanh cổ họng mà thì thào ra tiếng, “Cái gì.....”

“Hoàng phi uống nhanh đi.” Tâm Uyển đem nước đưa đến tận tay ta, ta run run tiếp nhận, ngây ngốc một ngụm uống cạn chén nước. Trong lòng thầm kêu không xong, ta có hay không mê sảng nói ra điều gì không nên nói trước mặt hắn?

Ta cố gắng làm dịu lại cổ họng mình, khàn khàn trương hỏi, “Sở Thanh vương có nói cái gì không?”

“Ngài bảo chúng ta hảo hảo chiếu cố hoàng phi.” Hoán Vi đem chiếc chén đã cạn thu hồi lại, lại quay đi loay hoay dọn dẹp.

Trầm tư một lát, ta lại hỏi, “Không có gì khác sao?”

Cả hai đều lắc đầu, nhưng tâm ta vẫn nặng nề không thể dỡ bỏ, đêm qua hắn đã gặp ta và Hàn Minh đang ở cùng nhau, sau đó lại đột nhiên có mặt ở bên ngoài Dưỡng Tâm điện rồi đem ta về đây, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì.

Mạc Lan vội vàng chạy vào, thanh âm có chút lo lắng, “Hoàng phi, Doãn chiêu viện ở ngoài điện cầu kiến.”

Mạc Lan vội vàng chạy vào, thanh âm có chút lo lắng, “Hoàng phi, Doãn chiêu viện ở ngoài điện cầu kiến.”

“Ân, ta đã biết.” Ta mỉm cười, trong lòng cũng đại khái đoán được nàng tới đây vì lý do gì. Từ trên giường đứng dậy, ta tùy tay mặc vào một áo váy màu xanh nhạt in hoa sen, một bộ trang phục quá ư bình thường.

Đôi mắt linh động của Hoán Vi chuyển động dõi theo từng hành động của ta, “Hoàng phi, ngài sẽ mặc như vậy đi ra ngoài gặp Doãn chiêu viện sao? Nô tỳ cho rằng ngài vẫn nên là”

Ta nhẹ nhàng chỉnh lại những sợi tóc bị vướng vào áo, tùy tay cầm lên một cây trâm phỉ thúy cài lên tóc, “Nay ta đã không còn như ngày xưa, bản cung sớm đã không còn ở vị trí đó, cho dù có điểm trang xinh đẹp như thiên tiên hạ phàm liệu có ích gì sao?”

Giọng nói chưa dứt, trên mặt Tâm Uyển cùng Hoán Vi xuất hiện thần sắc cô đơn, một tiếng thở dài yếu ớt truyền đến tai ta. Ta biết các nàng đang thở dài ai oán điều gì, nhưng vẫn giả vờ tai ngơ mắt điếc không nghe thấy, thần nhiên đi ra khỏi tầm cung, các nàng lập tức tốc tốc chạy theo phía sau ta.

Tái kiến Doãn Tinh, tựa hồ cùng dĩ vãng có nhiều khác biệt, dung mạo nguyên bản thanh ngạo tuyệt trần nay đã xuất hiện nhiều ý quyến rũ phong tình, tươi cười ngọt ngào. Nữ trang đeo đầy thân, kết hợp cùng chiếc váy lộng lẫy, nàng như bầu trời buổi tà dương sau cơn mưa hạ, rạng rỡ sinh quang, đẹp đến kiêu sa hoa mắt. Tóc búi thành linh xà kết, ở trên cùng cài một vòng bát bảo phỉ thúy xanh lục, lưu châu viền bốn phía, quý khí bức người.

Lúc nàng thấy ta đến, liền nghênh nghênh mà cúi người hành lễ, “Tuyệt tỷ tỷ gần đây khỏe chứ?”

Ta dạm mặ nhìn gương mặt tiếu phi tiếu của nàng, “Chỉ có muội muội quá hảo a. Nay muội muội đã là sủng quan hậu cung đệ nhất nhân, sợ là đã sớm quên người tỷ tỷ này.”

Sau lời nói của ta, nụ cười của nàng càng chói lọi, kiều mỹ động lòng người, “Tỷ tỷ nói đùa, chúng ta đã lay nhật nguyệt kết làm kim lan, lời thề này muội muội không dám quên.”

Môi ta vẽ nên một đường cong nhẹ, ánh mắt nhìn xa xăm khắp đại điện kim bích huy hoàng, tất thấy giống như phù hoa mộng ảnh. Nàng thấy ta thật lâu sau không nói, liền trở về với mục đích thật sự, bỏ qua những lời sáo rỗng, “Nghe nói tỷ tỷ ngài đêm qua ở ngoài Dưỡng Tâm điện quỳ tận ba canh giờ. Ta khuyên Thất lang đi ra ngoài gặp tỷ tỷ, nhưng mà chàng lại nói tỷ tỷ ngài quỳ lâu không thấy chàng ra sẽ gặp tự động rồi đi. Thất lang cũng thật vô tình đi.”

Ta nghe được “Thất lang” hai chữ, không khỏi cười lạnh trong lòng, nàng rõ ràng là cố ý trước mặt ta gọi như vậy. Nhưng một câu “Thất lang” có năng lực đại biểu cho điều gì đây? Ta với nàng cũng chỉ là quân cờ trong tay Kỳ Hữu, vì đều là quân cờ nên ta đối nàng chỉ có nhiều ý đồng tình. Nhìn nàng hiện tại, tựa như nàng thật sự tự tin rằng chàng chỉ sủng ái riêng nàng, phần chua xót này, e rằng chỉ riêng ta hiểu được.

Nàng phút chốc khẽ gọi một tiếng, “Ai nha, muội muội lỡ lời.”

Tươi cười của ta như trước bắt tại trên mặt, chưa hề liếm đi, nhưng sắc mặt Tâm Uyển đã trở nên khó coi vô cùng, lúc bưng nước trà đến bên người nàng, “Chiêu viện nương nương thỉnh dùng trà.” Tâm Uyển đem một ly trà đưa đến trước mặt nàng, Doãn Tinh mới định tiếp nhận, nước đã nóng bỏng đã hắt toàn bộ lên người nàng.

Nàng vì đau đớn mà đứng thẳng khỏi ghế, rút khăn lau đi nước trên người, Tâm Uyển liền quỳ xuống dập đầu, “Nương nương thứ tội, nô tỳ không phải cố ý.”

Ta cố nín cười, đứng dậy nâng Tâm Uyển đang dập đầu dưới đất, “Đứng lên đi, muội muội nàng ấy vô cùng độ lượng, huống hồ ngươi cũng không phải cố ý. Nàng như thế nào trách tội cho ngươi?”

Tâm Uyển cảm kích hướng Doãn Tinh đang không ngừng chà lau vạt áo, nói, “Tạ nương nương thứ tội.”

Doãn Tinh cố nén tức giận, trừng mắt liếc nhìn Tâm Uyển một cái, cũng không tiện phát tác, chỉ có thể miễn cưỡng xả ra một nụ cười mà không phải tươi cười, “Nô tỳ của tỷ tỷ quả thật rất lợi hại nha.”

Ta cười phì một tiếng, “Muội muội nói sao cũng được. Tỷ thấy ngươi một thân đều ướt rồi, vẫn là mau hồi cung đổi xiêm y đi, đừng làm cho người ta chê cười.”

Nàng thu hồi động tác ở tay, bình tĩnh liếc mắt nhìn ta một cái, “Vậy muội muội cáo lui trước.” Nàng mới quay đầu đi, lại xoay người lại nói, “Đúng rồi, muội muội thiếu chút nữa đã quên mất chính sự. Ba ngày sau muội muội sẽ được sắc phong thành chính cung nhất phẩm phu nhân, tỷ tỷ nhất định phải dự yến nha.”

“Nhất định mà.” Ta vuốt cằm mà đáp ứng, sau đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại nói, “Muội muội cũng biết người hôm qua tổ giác Tĩnh phu nhân cùng Dịch đại nhân có gian tình nhân là ai đúng không?”

Sắc mặt nàng thoáng cứng đờ, nhưng nháy mắt lại khôi phục như thường, biến ảo nhanh như vậy thật làm cho ta trở tay không kịp, lại âm thầm bội phục nàng. Nếu ta không đoán sai, cái gọi là “người mặt báo” chính là Doãn Tinh, Kỳ Hữu nếu muốn lợi dụng nàng, đương nhiên sẽ để nàng phát hiện chuyện của Ôn Tĩnh Nhược cùng Dịch Băng, khiến cho nàng trở thành người mặt báo. Như vậy nàng liền lập được công lớn, Kỳ Hữu còn có lấy cớ đó mà danh chính ngôn thuận sắc phong Doãn Tinh.

“Ta như thế nào biết được?” Nàng thản nhiên phủ nhận.

“Muội muội như thế nào không biết?”

Nàng trầm mặc một lát, cuối cùng thừa nhận, “Quả nhiên không thể gạt được tỷ tỷ, phải, là ta. Tình phụ nhân cùng Dịch đại nhân làm ra việc cầu thả như thế, ai phát hiện cũng phải làm như muội, có như vậy mới có thể giữ được uy nghiêm hoàng thất.”

Ta nhin không được nhắc nhở nàng, “Việc gì phải như thế?”

“Ta không thể chấp nhận những sự việc sai trái như thế.” Nàng hừ lạnh một tiếng, “Thứ muội muội đi trước, cáo lui.”

Nàng bước nhanh ra khỏi tẩm cung, nhìn bóng dáng nàng như muốn chạy đi, ta đối với nàng nói, “Muội muội phải biết rằng thời trẻ qua mau. Chừa một đường lui cho người khác, cũng là cấp lưu ỳnh một đường lui.”

Không biết nàng có hay không nghe thấy lời của ta, chỉ thấy nàng một chút cũng không ngừng, tiếp tục bỏ đi, cuối cùng biến mất bên ngoài cửa cung.

Ta suy yếu trở lại ghé ngồi, chậm rãi nhắm lại đôi mắt, tâm lực có chút lao lực quá độ. Phát sinh nhiều chuyện như vậy, thật sự là quá nhiều, ta căn bản ứng phó không nổi.

“Hoàng phi, uống chén Mai Hoa Nhưỡng đi.” Tâm Uyển đem trà đặt xuống bên cạnh bàn phát ra một tiếng vang nhỏ, ta chậm rãi mở mắt. Nhìn chằm chằm vào Tâm Uyển đang đứng trước mặt, nghĩ đến vừa rồi nàng đem một chén trà nóng bỏng hắt lên người Doãn Tĩnh. Trên mặt bất giác hiện lên một ý cười nhạt, “Mới vừa rồi là người cố ý.”

Tâm Uyển có chút mất tự nhiên nói, “Hoàng phi đã nhìn ra.”

Ta cầm chén trà lên, đặt trước mũi ngửi một chút, đang muốn uống xuống, chỉ thấy Hàn Thái Hậu ung dung đường hoàng tiến vào chính điện. Ta lập tức buông trà đứng dậy bái lễ, “Nô tì tham kiến Thái Hậu nương nương.”

Bà ôn hòa mời ta đứng dậy, thản nhiên bước đến chiếc ghế chính vị mà ngồi xuống, “Ai gia nghe nói hôm qua Đế hoàng phi quỳ ba canh giờ ở trong mưa, Hoàng Thượng cũng không gặp người?” Trong lời nói của bà ẩn ẩn chút không thể tin.

Ta thực tự nhiên gật gật đầu, “Thưa đúng vậy.”

“Hoàng Thượng dám đối xử với người như vậy, ai gia nhất định phải nói ra lẽ với hần.” Trong khẩu khí của bà ẩn ẩn mang theo lửa giận.

Ta lập tức ngăn lại, “Thái Hậu bớt giận, có lẽ Hoàng Thượng bận rộn, có việc chưa làm xong.”

Bà đắm chiêu liếc mắt nhìn ta một cái, bàn tay bất giác xoa lên chén Mai Hoa Nhưỡng mà ta đặt trên bàn lúc ban nãy, nhẹ nhàng thưởng thức, cũng không nói gì thêm. Vì muốn đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này, ta lên tiếng, “Thái Hậu, đây là Mai hoa nhưỡng mà nô tì uống hàng ngày. Nếu Thái Hậu không chê, xin mời thưởng thức.”

Thái Hậu thu hồi suy nghĩ, xem xét chén trà trước mặt. Nhẹ nhàng mở nắp, đặt ở bên môi nhấp xuống, bà chợt cứng đờ trong giây lát. Bà đặt chén trà trước mũi mà ngửi, dung mạo biến sắc, sắc bén nhìn ta liếc mắt một cái. Ta kỳ quái nhìn ánh mắt của bà, trong lòng run lên, “Thái Hậu.....”

Chỉ bà buông chén trà trong tay, nhìn Hoán Vi cùng Tâm Uyển nói, “Các người đều lui ra!” Thanh âm tuy rằng uy nghiêm nhường vậy nhưng đã có một tia run rẩy, nghi ngờ trong lòng ta càng lúc càng lớn.

Tất cả nô tì trong chính điện đều lui ra, lúc này chỉ còn duy độc mỗi ta cùng với Thái Hậu, không khí cơ hồ muốn đông lạnh, ta cũng không dám mở miệng giữa thời khắc này, bởi vì ta biết, bà đang tức giận.

Chợt nghe một tiếng chén vỡ, ta kinh ngạc nhìn chén Mai hoa nhưỡng đang nằm trên đất, mảnh vỡ văng bừa bãi. Thái Hậu dùng sức đập bàn, lạnh lùng nói, “Trà này là ai pha?”

Trà? Ta thất kinh, “Hồi Thái Hậu, là Tâm Uyển.”

Ta thấy hai tay của bà siết chặt thành nắm đấm lại có phần run rẩy, sắc mặt một mảnh phấn nộ cùng đau thương, “Người có biết trong trà này có cái gì không?”

Nghe được những lời này của bà, tim ta đập mạnh mẽ vài phen, cũng không dám đáp lời, lẳng lặng chờ đợi bà nói tiếp. Chỉ thấy hốc mắt của bà đã đầm lệ, “Ta tin tưởng người đã biết, ngày ai gia tiên cung, thể chết vẫn bình thường, có thể sinh con?” Ánh mắt của bà bỗng mông lung nhìn ở rất xa rất xa, ánh mắt có chút đại ra.

Ta bình tĩnh đáp, “Nô tì nghe nói, là mãi sau đó, ngài mới bị Đỗ hoàng hậu làm hại.”

“Người sai lầm rồi, không phải Đỗ hoàng hậu, cũng không phải ai trong hậu cung, mà là tiên đế. Tiên đế ngay ngày ta tiến cung đã đem Kỳ Vãn giao cho ta nuôi nấng, ta vì hân mà coi hài nhi đó như con ruột mà yêu thương. Nhưng tiên đế lại sợ nếu một ngày ta có con, sẽ không còn toàn tâm toàn ý giúp Kỳ Vãn đăng vị, cho nên phải người bỏ xạ hương vào những chén trà mà ta dùng hàng ngày, cuối cùng khiến cho ta cả đời không thể sinh con!” Lời nói của bà càng lúc càng kích động, từng tiếng từng tiếng một gằn vào tai ta.

Ta đột nhiên cả kinh, sẽ không.....

Bà thở dài một tiếng, “Đúng vậy, cá gọi là Mai hoa nhường của người, so với chén trà mà ta uống năm đó, mùi vị giống hệt nhau.”

Các nàng đọc dc truyện thì cũng biết phim với truyện khác nhau nhường nào rồi . Qua nay các nàng hận Kỳ Hữu ta cũng k nói gì, Kỳ Hữu là đế vương, mà đế vương thì aizzz. Nhưng càng về sau có vẻ có nhiều nàng hiểu sai nên đã đi xa rồi Nếu đã coi phim hay xem qua tóm tắt, ai cũng biết cả đời Phúc Nhã chỉ yêu Kỳ Hữu, một nữ nhân thông minh chẳng lẽ lại mù quáng yêu một người không có chút tình cảm với mình.

Kỳ Hữu thủ đoạn dĩ nhiên đáng trách, nhưng nàng nào bị cái pink của phim ảnh hưởng dùng phũ chụp hết lên Kỳ Hữu như vậy, nàng Trúc hà có vẻ hiểu sai, Kỳ Hữu trong truyện tát Phúc Nhã k phải vì tức giận khi thấy nàng k đủ ngoan độc, mà vì muốn có cơ để k tới gặp nàng, k để nàng tiếp tục tham gia cuộc tranh đấu này. Khi coi phim chúng ta có thể nhìn nhân vật ở nhiều khía cạnh, nói nôm na là góc nhìn người thứ 3. Còn trong truyện là kể theo lời tự sự của Phúc Nhã, chuyện Phúc Nhã chưa biết thì chúng ta chưa biết, bây giờ Phúc Nhã không biết Kỳ Hữu gánh bi thương nào, thì sao chúng ta biết T_T.

Ta cả kinh mà giật bắn người, không thể tin được nhìn Thái Hậu, muốn từ trong mắt bà để xác định lời này thật giả. Nhưng Tất cả đều là khẳng định!

Ta bất giác run run, ta mỗi ngày đều uống trà Lại vô thức đưa tay lên xoa bụng mình, lại nhìn sang miệng phien đất ướt đầm nước trà, cười lạnh ra tiếng.

Hai chân mềm nhũn, ta cố gắng nhích lên, đem những mảnh vỡ trên đất thu vào tay, từng mảnh từng mảnh va vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy. Cứ mỗi lần vang lên một tiếng, ta của ta như bị đao cắt một vết, đau đến không thể hô hấp.

“Là ai, là ai có thể ngoan độc như thế!” Ta một chữ lại một chữ cắn răng mà nói, mảnh vụn vì bị siết mạnh mà cắt vào tay ta, thật đau.

Bà mở miệng nhưng lại không nói thành tiếng, muốn nói lại thôi.

Nhìn biểu tình của Thái Hậu, tâm ta đã như gương sáng, nói thêm chỉ có nhiều lời, Nạp Lan Kỳ Hữu! Người chính là yêu ta như vậy? Nguyên lai, đây là cách mà người yêu ta?

Trước khi Thái Hậu đi, ta lớn mật hướng bà thỉnh cầu một ý chỉ, ta muốn đi Thiên Lao thăm Ôn Tĩnh Nhược cùng Dịch Băng, ban đầu bà có chút khó xử, trong ánh mắt mang theo khó xử cùng nghi ngờ, nhưng vì ta thành khẩn cầu mà cuối cùng cũng ban cho ta một đạo ý chỉ.

Còn nhớ rõ, lúc rời bỏ bà đã nói với ta, “Đừng tiếp tục tiếp cận Hàn Minh, người sẽ hại hân.” Nguyên lai, mục đích bà đến Chiêu Phụng cung hôm nay chỉ vì việc này.

Kỳ thật, những lời này ta đã sớm rõ ràng. Đế, là chủ tử của hân, Phi, cũng là chủ tử của hân, đây chính là cái gọi là tình nghĩa không thể lường toàn. Từ trước đến giờ, ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đưa hân vào tình thế khó xử. Nhưng hân lại đạo nghĩa không chùn bước, nguyện ý trung với Hoàng Thượng, lại muốn thủ hộ ta. Chỉ là, cả đạo và tình hân có thể chu toàn cả hai sao?

Ta cầm trong tay ý chỉ của Thái hậu, thực dễ dàng tiến vào Thiên Lao. Ta đứng ở trước cửa lao, chăm chú nhìn Ôn Tĩnh Nhược cùng Dịch Băng ôm nhau, an tường nhắm mắt mà ngủ. Ta tin tưởng, những ngày ở Thiên Lao thực sự chính là những ngày bình an nhất trong cuộc đời bọn họ.

Chăm chú nhìn một lát, ta phân phó lao đầu mở cửa ra, hẩn lại nấn ná đứng tại chỗ, “Hoàng phi, bên trong là phạm nhân do đích thân hoàng thượng giam vào, ngài có muốn nói gì với họ thì có thể đứng ở ngoài.....”

Ta lớn tiếng cắt ngang, “Bản cung đang cầm ý chỉ của Thái hậu, người ngay cả lời của Thái hậu cũng không nghe sao?”

Hẩn vì lời nói của ta mà bắt đầu dao động, ta hợp thời hạ thấp giọng, “Bản cung chỉ vào nói chuyện một lúc, rất nhanh sẽ đi ra.”

Rốt cuộc, ta vừa đâm vừa xoa thành công, hẩn mở cửa lao để ta đi vào. Hai người đang ôm nhau nằm dựa vào vách tường u ám cũng đồng thời tỉnh giấc, hai đôi mắt mê mang cùng song song nhìn ta không chớp mắt, cũng không nói một câu.

Ta nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, thực hộp trong tay buông xuống, sau đó mở ra. Bên trong không phải đựng thức ăn, mà là nhất một bình nữ nhi hồng cùng hai cây nến uyên ương đỏ thắm, ta cẩn thận lấy chúng ra khỏi thực hộp.

Ôn Tĩnh Nhược dùng ánh mắt khó hiểu mà nhìn ta, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi, “Người đang làm cái gì vậy?”

“Ta tin tưởng, tâm nguyện lớn nhất của các người giờ phút này không phải là kỳ vọng Hoàng Thượng có thể tha mạng ỉnh, mà là có thể cộng kết liên ý.” Châm nến đỏ, ta có thể nghe được tiếng lửa tê tê, ý cười trên môi ta nhịn không được mà phiếm khai, “Hôm nay, để ta giúp các người chủ trì hôn sự.”

Dịch Băng thanh âm ám ách, thương nhiên hỏi, “Người.....”

“Bản công chúa thân là thiếu chủ của người, người đừng có nói là ta không tư cách làm chủ hôn nhân chứ.” Ta vân đạm phong khinh đem thân phận thốt ra, dối lấy là Dịch Băng một trận cười khẽ, cười châm chọc, cười tự giễu, cuối cùng nước mắt ngay cả kiềm lại cũng không được, từ hốc mắt tràn ra. Đây là lần đầu tiên ta thấy hẩn khóc.

“Người chính là vị thiếu chủ mà Dịch Băng thường nhắc tới?” Ôn Tĩnh Nhược không thể tin được mà đánh giá ta một phen, hoàn toàn là không tin.

“Ôn cô nương, còn nhớ rõ Phan Ngọc ngày đó cô gặp trên thuyền rồng? Chúng ta cùng nhau phẩm minh thi họa, cùng nhau tán gẫu đời phong vân của các cổ kim nhân vật?” Ta nhẹ nhàng băng quơ gợi lại hồi ức của nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn ta một lúc lâu mới chậm rãi hoàn hồn, ánh mắt vừa có hận thù, vừa có kính trọng.

Nhìn ánh mắt phức tạp đó, ta âm đạm bi thương một phen. Nàng thân nhiên mỉm cười, “Không nghĩ tới, người chính là Phan Ngọc – người đã gián tiếp hại ta của nát nhà tan. Bốn năm trước, người ở trên thuyền đột nhiên mất tích, khiến cho Hán Thành vương- cũng tức là Hoàng Thượng của ngày nay, hẩn đem tất cả mọi người từng tiếp xúc với người giam vào thiên lao, bao gồm cả ta. Mà phụ thân khổ tâm kinh doanh một đời, hơn mười chiếc thuyền của ông trong thời gian một đêm bị hủy, khiến ông sinh bệnh không dậy nổi, cuối cùng vĩnh biệt cõi đời. Trong vòng vài ngày, ta phải đối mặt với bao nỗi đau như vậy, tất cả chỉ vì sự mất tích của người.

Hoàng Thượng đồng tình với ta, thấy đáng thương cho ta, mới thả ta khỏi ngục mà thu ta làm thiếp. Hẩn đối ta thật sự tốt lắm, tốt lắm..... Ta cơ hồ tin rằng hẩn là thật tâm yêu ta. Nhưng về sau ta mới biết được, hẩn chỉ coi ta là bóng dáng của người, ta càng thêm hận người. Bởi vì hận người, cho nên ta đem toàn bộ cừu hận đổ lên đầu nha đầu Vân Châu. Ở hậu cung, ta không ngừng chèn ép nàng, hạ nhục nàng, chỉ vì ta hận người..... Nếu không có người, ta như thế nào rơi vào kết cục như thế.”

Ta lẳng lẳng thừa nhận chỉ trích, phẫn nộ, hận ý của nàng đối với ta.

Nàng cúi đầu khóc, bàn tay siết chặt những sợi rơm tán loạn trên đất, từ từ mà nói, “Nhưng mà ta còn phải cảm ơn người. Nếu không có người, ta như thế nào gặp được Dịch Băng, một nam nhân sẵn sàng vì ta trả

giá hết thấy, bao gồm cả sinh mệnh.” Nàng nghiêng đầu thâm tình nhìn Dịch Băng, trong mắt là một tình yêu không thể nghi ngờ.

Cuối cùng, nàng chậm rãi bình phục lại cảm xúc, ta mới hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn nền đỏ, “Các người..... Bái thiên địa đi, nếu không nó sẽ cháy hết.”

Bọn họ hai người nhìn nhau, vui vẻ mà cười, mười ngón tay đan vào nhau. Ở trước mặt ta sóng vai mà quỳ, ta rưng rưng nói nhỏ, “Nhất bái thiên địa.”

Thật may mắn, ngày đó ta có duyên gặp gỡ một tri kỷ học thức là Ôn Tĩnh Nhược, tuy rằng tái kiến đã thành hai thể như nước với lửa, nhưng cuối cùng đã có thể mỉm cười xóa tan thù hận.

“Nhị bái cao đường.”

Thật may mắn, từng được Dịch Băng liều mạng bảo hộ bản thân chu toàn, tuy rằng tái kiến đã người còn mà chẳng nhận ra nhau, cuối cùng đã có thể nhận nhau.

“Phu thê giao bái.”

Thật may mắn, ta vẫn đủ sức vì đôi tình nhân này chứng hôn, chứng kiến một đoạn thuần mỹ ái tình mà bản thân phải tự ai thán, chính mình không bì kịp.

Ta hâm mộ bọn họ, mặc dù không thể bạch thủ giai lão, lại có thể đồng sinh cộng tử, cùng nhau đối mặt ánh mắt của người thế tục trong cả thiên hạ. Tuy là mệnh khổ duyên ương nhưng cũng là nhân trung long phụng. Đến khi nào, Phúc Nhã ta mới có thể có được một đoạn tình yêu thuần khiết như vậy đây? Ta sợ, sợ là cuộc đời này ta mãi không có cơ hội.

Dịch Băng đem bình nữ nhi hồng trên đất cầm lên, hai tay hợp lại trước mặt, “Thiếu chủ, cảm ơn ngài!” Sau đó hào khí mà hớp một ngụm rượu to.

Ta biết, năm chữ này đã muốn bao hàm rất nhiều ý..... Ta cũng sáng tỏ cả.

Ôn Tĩnh Nhược từ trong tay hấn tiếp nhận rượu, cũng uống tiếp một ngụm to. Nhưng tử lực quá lớn so với nàng, khiến nàng phải che miệng ho nhẹ. Dịch Băng đau lòng mà khẽ giúp nàng vuốt lưng, “Chậm một chút.....”

Ta tiếp lại bình rượu từ trong tay nàng, đối bọn họ chúc mừng, “Chúc mừng các người, người hữu tình rồi cũng có ngày tìm về với nhau.” Ta cầm bình rượu mạnh mẽ nghiêng vào miệng, rất nhiều rượu dọc theo cổ họng mà tích lại, từng giọt dừng trên vạt áo, nhưng ta thủy chung không dừng lại.

Mãi đến khi Dịch Băng đoạt lại bình rượu trên tay ta ném xuống đất. Hấn trầm giọng nói, “Hôm nay chẳng những có thể cùng Tĩnh Nhược kết làm cây liền cành, còn có thể nhìn thấy thiếu chủ bình yên đứng trước mặt ta, cuộc đời này ta sống không uống. Cho nên..... Thiếu chủ xin cho đem ký ức đẹp dễ của giờ phút này vĩnh viễn ngưng đọng, xóa hết tất cả đau thương về sau.” Hấn cúi người nhặt lên mảnh vỡ của bình rượu, ta biết hấn đang muốn làm gì.

Nhưng là không ai ngăn cản động tác tiếp theo của hấn, bởi vì trong lòng chúng ta đều hiểu được, như vậy mới là kết quả yên vui nhất, tốt nhất cho tất cả.

Hấn hung hăng rạch từng vết trên cổ tay, máu như nước suối mà trào ra.

Chỉ là, nước suối thì luôn trong suốt, chỉ có máu là đỏ sậm kinh tâm.

Tình cảnh này..... Giống như đã từng thấy trước đây. Là ai, cũng từng tại Thiên Lao này cắt cổ tay tự vẫn?

Ôn Tĩnh Nhược ôm lấy Dịch Băng – lúc này đã dần mềm nhũn, nàng không rơi lệ, chỉ nhẹ nhàng xoe lên gương mặt tái nhợt không còn một tia máu của hấn, đạm cười nói, “Dịch Băng, Ôn Tĩnh Nhược cuộc đời này có thể cùng chàng kết làm cây liền cành là phúc phần của ta, ta nguyện cùng chàng sinh tử tương tùy.”

Lúc Dịch Băng mang theo nụ cười bình an mà khép hai mắt lại cũng là lúc nàng hai tay buông lỏng, hướng mặt tường lạnh lẽo đầy bụi mà lao tới, không có một tia do dự cùng sợ hãi, hung hăng chạy tới.

Một tiếng “Đông” vang lên, một vết máu đỏ sẫm lưu lại thật lớn trên tường, vài giọt máu dọc theo bờ tường thẳng tắp chảy xuống. Thanh âm này đã thu hút thị vệ đang canh gác bên ngoài, từng đợt tiếng bước chân hướng về phía nàng vang lên, phá lệ dữ dội.

Lệ đã khiến tầm mắt ta trở nên một mảng mơ hồ, trong nháy mắt, hai người đang sống rõ ràng trước mắt ta thế mà đã ra đi. Bọn họ thật sự cứ như vậy ly khai sao? Chậm rãi bình phục thân mình, ta cầm lấy mảnh vỡ đang bị siết chặt trong bàn tay Dịch Băng. Sau đó rạch lên cổ tay mình, trên cổ tay trắng tuyết hạ từng vết thương nông sâu.

Tươi cười của ta chan hòa cùng nước mắt, mơ hồ nhìn Ôn Tĩnh Nhược cùng Dịch Băng đang nằm đó bất động.

Nếu có thể, ta thật sự rất muốn đi cùng các người.

Nhờ vào việc ta tự sát trong lao, rốt cuộc đã khiến cho Kỳ Hữu suốt hai tháng qua không chịu gặp ta nay phải đi giá tiến vào Chiêu Phụng cung. Lúc này tình trạng của ta đã không còn gì trở ngại, chỉ là mất máu quá nhiều, cần tĩnh dưỡng. Băng gạc đem cổ tay trái của ta bó lại nhiều vòng, tay chỉ vừa động một chút liền ảnh hưởng đến miệng vết thương, đau đến toát mồ hôi lạnh.

Ta nằm trên giường nhìn Kỳ Hữu lảng lảng đứng bên cạnh không xa. Đã lâu rồi ta không được gặp hắn, người vẫn là như xưa, long tư hiên ngang, vương giả phong phạm. Trên gương mặt nghiêm nghị là uy nghiêm đế vương, không tha thứ cho bất kỳ sự chống đối nào, đây là một thể hệ quân vương của Kỳ Quốc. Cũng không vì bất luận kẻ nào hay bất luận việc nào mà chùn tay, làm việc mạnh mẽ vang dội, không cho bất luận kẻ nào có quyền ngăn cản hắn hạ quyết định.

Rốt cục, vẫn là tới gặp ta.

Ta vô lực nháy mắt một cái, nước mắt cứ như vậy tràn ra, khiến một mảnh chăn ướt đầm, “Hoàng Thượng..... Nô tì cứ nghĩ rằng, ngài không bao giờ gặp lại nô tì nữa.”

Lệ quang đã đọng đầy hốc mắt, tầm nhìn vì thế mà trở nên mơ hồ, ngay cả người đứng gần trong gang tấc như hắn ta cũng không thể nhìn rõ, chỉ cảm thấy bản thân cách hắn thật xa, thật xa. Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên mép giường, nhẹ nhàng vỗ về ta, “Vì sao ngốc như vậy?”

“Nô tì thấy bọn họ..... cứ như vậy chết đi, nô tì nhịn không được..... muốn đi cùng bọn họ.” Ta ghen ngào mà nói, gắt gao tựa vào trước ngực hắn.

Hắn đưa tay vuốt tóc ta, thanh âm phi thường trầm thấp, “Bởi vì trẫm?”

Dần dần thu hồi tiếng khóc, ta không nhịn được mà lau nước mắt nói, “Hoàng Thượng quên đại hôn ngày ấy đã hứa hẹn tuyệt không bỏ lại nô tì sao? Hoàng Thượng lại nuốt lời..... Vậy, nô tì sống còn có ý nghĩa gì?”

Bởi vì lời này, thân thể hắn cứng đờ. Không khí dần trở nên yên lặng vì sự trầm mặc của hắn. Ta như trước chôn mặt vào lòng hắn, bàn tay ôm thắt lưng hắn cũng chậm rãi dùng sức, cánh tay trái bị thương nắm chặt thành quyền, đau đớn lan tràn. Ta chậm rãi khép lại hai mắt, cùng đợi hắn nói chuyện.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn rốt cục mở miệng, “Sẽ không..... Trẫm, không bao giờ bỏ nàng lại nữa.”

Nghe được những lời này của hắn ta bất giác nở nụ cười, khi nào thì bắt đầu, ta bắt đầu dùng thủ đoạn đối với Kỳ Hữu? Thật sự việc còn mà người đã mất sao?

Tối nay, hắn ngồi bên giường ta suốt một đêm chưa hề chớp mắt, chưa từng rời đi. Mãi đến giờ lâm triều, hắn mới tùy tiện rửa mặt chải đầu một chút rồi rời đi, trước khi đi phân phó Tâm Uyển cùng Hoán Vi hảo hảo chiếu cố ta, nếu có chút gì sai lầm hắn sẽ kiếm các nàng hỏi tội.

Chỉ sau một đêm, ta như chưa từng là một Đế hoàng phi bị thất sủng. Nhưng sao ta lại thấy hoan hỉ lạ, chẳng lẽ tình cảm của ta dành cho hắn đã đậm sâu như vậy? Là được gặp lại hắn, hay là mong mỏi hắn vì ta mà buông tay tranh đoạt đế vị?

Nhưng là, điều đó đã không trọng yếu.

Thật sự, hoàn toàn không trọng yếu.

Gió tuôn bay, nước đưa tình, mưa tháng ba bay phất phơ.

Lệ nhạt lạnh lẽo, cười khóc vì tình, nhưng tình này đã uống công.

Những người mấy tháng liền chưa bước vào Chiêu Phượng cung như Dương Khê Dung cùng Tô Tư dung giờ cũng đến Chiêu Phượng cung đối ta hỏi han ân cần một phen, ta cũng dùng khuôn mặt tươi cười mà nghênh đối, tùy các nàng nói chuyện phiếm như chưa có gì xảy ra. Các nàng đi khỏi không lâu, chúng phi tần Tây cung cũng khôi phục sự thường lui tới khi xưa, thỉnh an chi lễ, hơn mười vị phi tần đồng loạt mang theo thuốc than quý báu tiến đến thăm hỏi.

Chiêu Phượng cung, chỉ sau một đêm lại đông như trước hội, khắp nơi giăng đèn, lại một lần nữa trở thành nơi huyên náo nhất Tây cung.

Ta không ngại các nàng có rắc tâm khác, lại càng không để ý thời điểm thất sủng các nàng đã không thêm hỏi han, như câu “trời lạnh không đến đưa than”.

Ta chỉ biết, con người sống giữa hậu cung, lên cao thì được bái, xuống thấp phải bị đào thải, cái gọi là chân tình vốn không đáng để nhắc đến, ta không hề cảm thấy hậu cung như vậy là hiếm lạ, chỉ là, ta vẫn ngây ngốc tìm kiếm một phần chân tình.

Đây gọi là, phượng hoàng đầm máu, niết bàn trọng sinh.

30. Q.3 - Chương 30: Duyên Lai, Duyên Chung Tẫn

Bóng hồ nhợt nhạt, đình viện sâu hút, nhành hoa yếu điệu, gió nhẹ cuốn xuân tàn.

Bóng tùng trải dài, hoa ven đường thản nhiên duyên dáng.

Ta đứng trước hồ mà đón gió, một vài nhành liễu theo gió động mà đánh vào tay áo. Hôm nay là ngày Doãn Tĩnh sắc phong phu nhân, lại nghe hai vị Tẫn, Lục chiêu nghi có thai. Hai sự việc này dĩ nhiên không khéo mà lại đụng phải nhau, khiến cho các nô tài trong cung được một phen to nhỏ, bọn họ đều nghị luận xem Hoàng Thượng tối nay sẽ ngủ lại chỗ ai. Mà ta đã không dư thừa tâm thần suy nghĩ chuyện đó, ta chỉ mãi nghĩ về một việc – quan hệ của ta và Kỳ Hữu.

Hai ngày liên tục hắc vẫn giá lâm Chiêu Phượng cung, bầu bạn bên giường ta. Chúng ta thân mật chẳng khác gì mấy ngày sau đại hôn, chỉ có một điều khác biệt duy nhất đó là hắc xưng “Trầm”, ta đối hắc tự xưng “Nô tì”.

Ta hiểu được, sự xa cách của chúng ta đã vô pháp thu hẹp, không thể trở lại như lúc ban đầu.

Ta nhìn bóng mình trong nước, sắc mặt có chút tái nhợt vô lực, mang theo chút bệnh nhược. Ta biết rõ thân mình chính mình đã không còn như xưa, sau khi bị Linh Thủy Y hủy dung, ta phải tốn hơn một năm thời gian để khôi phục. Mấy tháng trước lại trúng độc, thường xuyên ho nhẹ không ngừng. Mấy ngày trước, ta ở trong lao cắt cổ tay khiến bản thân mất máu quá nhiều, làm cho thể hư. Còn có, Tâm Uyển mỗi ngày đều bỏ thêm xạ hương vào Mai hoa nhưỡng, nhưng ta vẫn uống hết. Ta không thể vạch trần, nếu không kế hoạch của ta sẽ thất bại trong gang tấc.

“Hoán Vi, bản cung hỏi ngươi, cái ngày mà chúng ta đi Phượng Tê Pha thả điều, ngươi vì sao đột nhiên lại có hứng muốn thả điều?” Ta vươn tay hái một nhánh lá trên cành liễu, đặt lên đầu ngón tay mà thưởng thức.

Hoán Vi hồi tưởng trong chốc lát rồi nói, “Là Tâm Uyển nha, nàng nói gần đây hoàng phi ngài tâm tình không được tốt, muốn ta đề nghị đi chơi điều.”

Ta dĩ nhiên đã hiểu tường tận, ngẩng đầu vuốt cằm nhìn thiên không, vài cánh chim nhận bay qua, “Hoán Vi, Chiêu Phượng cung rộng lớn như vậy, bản cung chỉ có thể tin tưởng một người là ngươi. Hiện tại bản cung hỏi ngươi, có nguyện ý hay không đem mệnh giao cho bản cung?”

Toàn thân nàng đột nhiên cứng ngắc, thần sắc thắm đậm mà nhìn ta, môi đỏ khê run, hồi lâu không thể nói chuyện. Ta cũng không có ý bức bách nàng, chỉ chậm rãi đợi nàng trả lời.

“Nô tỳ..... Nguyên ý.” Thanh âm của nàng có chút không liên mạch, ta không khỏi đậm cười, “Người có thể suy nghĩ kỹ lại một lần nữa rồi mới trả lời bản cung.”

Nàng cắn môi dưới, ánh mắt có chút bối rối. Rốt cục vẫn là thật mạnh gật đầu, mang theo thái độ quyết tuyệt, “Hoàng phi, nô tỳ nguyện ý đem mệnh giao cho hoàng phi.”

Lá liễu nằm trên ngón tay ta rơi xuống cuộn mấy vòng trong không trung rồi hoa lạc xuống mặt hồ, xung quanh gợn sóng nhẹ nhàng, “Người yên tâm, bản cung không muốn mạng của người. Chỉ cần người giúp một việc mà thôi.”

Nàng thở hắt một hơi thật mạnh, sắc mặt rõ ràng dần ra, “Ngài hù chết nô tỳ.”

Thấy biểu tình của nàng, ta cũng mỉm cười. Mới vừa rồi chỉ là khảo nghiệm nàng, nếu là gian tế, trên mặt nàng không thể xuất hiện biểu hình kinh hoàng cũng đấu tranh, cuối cùng lóe ra tia kiên định như vậy.

“Tối nay ở Thừa Hiến điện, Hoàng Thượng sắc phong Doãn chiêu viện làm phu nhân, khi đó không không chỉ riêng ta, Sở Thanh vương tất nhiên cũng sẽ tham dự. Đến lúc đó người nhất định phải dùng mọi biện pháp chuyển cho hần một câu nói của ta, nhớ lấy, không được để cho bất luận kẻ nào phát hiện.” Ta dặn dò nàng, chỉ sợ nàng không đủ cẩn thận, để bị người khác phát hiện, kế hoạch của ta hoàn toàn bị đảo lộn.

Hoán Vi tuy có nghi hoặc nhưng vẫn là vui vẻ gật đầu nói, “Hoàng phi yên tâm, nô tỳ nhất định làm tốt việc này.”

Bên trong Thừa Hiến điện bách quan tề tọa phía bên phải, mà các quan từ tam phẩm trở lên cùng chúng phi tần ngồi bên trái. Vị trí ngồi là do danh hàm mà ra, ta đương nhiên danh chính ngôn thuận ngồi ở ghế chủ vị bên trái, cách chỗ ta vài bước chân là phụng tọa của Đỗ Hoàn, nàng dùng vẻ mặt tươi cười mà ngó nhìn Kỳ Hữu nắm tay Doãn Tĩnh, tuyên bố sắc phong nàng làm “Hoa Nhụy phu nhân”. Vừa nghe phong hào này, tâm của ta liền ần ần đau đớn, nhưng vẫn giữ vững nụ cười trên môi.

“Hoa Nhụy phu nhân”, danh hào này đặt theo vị Phí Quý Phi của Hậu Thục đế – Mạnh Xưởng, nàng thiên sinh lệ chất, sắc nghệ song ưu, sự thông minh của nàng ngay cả nam nhi cũng nhận kém ba phần. Nay Kỳ Hữu đem hai chữ “Hoa nhụy” ban thưởng cho nàng, ý này đã sáng tỏ, hần quả thật thưởng thức tài học cùng mỹ mạo của Doãn Tĩnh.

Bất giác bừng lên chén rượu trên bàn, một ngụm uống cạn. Ta thần nhiên đảo mắt qua một thân nữ phượng thiên điệp kim lữ y, dưới ánh nến sáng ngời đến chói mắt. Nàng cười thực ngọt, thực hạnh phúc, thật giống ta ngày đó, sa vào ảo tưởng do chính mình gieo dặt, không lối thoát.

Tục ngữ nói tình yêu giống như rượu độc, cho dù biết rõ bên trong có độc vẫn liều lĩnh uống xuống, chẳng lẽ, đây là cái gọi là “thiên thân lao đầu vào lửa”?

Bất tri bất giác, sắc phong đại điển cứ như vậy vội vàng trôi đi, Kỳ Hữu ôm lấy thắt lưng nàng mà rời đi trước, bỏ lại đại điện đông nghịt quan viên cùng phi tần. Quan viên liền cứ ba, năm người một nhóm, bắt đầu chèn chèn, rất náo nhiệt. Tương phản với bọn họ, chúng phi tần ngồi bên trái lại có vẻ phá lệ lạnh lùng, ai nấy đều trầm mặc ít lời ngồi ngay ngắn tại chỗ, lâu lâu lại cầm lên một khối điểm tâm thực nhỏ nhẹ mà nhai.

Đặng phu nhân cùng Lục chiêu nghi chắc là chịu không nổi thanh âm ầm ĩ trong điện, đã biến mất đi đâu không ai thấy. Lại thấy người luôn kiếm lời là Kỳ Vãn cũng đứng dậy rời đi, ta lập tức gấp gấp nháy mắt với Hoán Vi đang đứng bên cạnh, nàng liền lặng yên rời khỏi, đuổi theo hần.

Ta lại bừng bầu rượu lên châm tiếp một chén rượu, vừa mới uống xuống, lại nghe tiếng cười uyển chuyển của Đỗ Hoàn nhàn nhạt truyền đến, “Đế hoàng phi hôm nay tâm tình không tốt sao, sao lại liên tiếp uống rượu?”

Ta cũng không đáp lời, chén rượu đặt bên môi chậm rãi nghiêng, rượu từng giọt từng giọt một tiến vào cuống họng.

Nàng hơi trào phúng hướng ta cười, “Hôm nay Doãn chiêu viện được sắc phong phu nhân, đại diện sắc phong của nàng ta so với của hoàng phi ngày đó chỉ có hơn chứ không hề kém, lòng có oán khí cũng là không thể tránh được.”

Ta thản nhiên buông chén rượu trong tay, đậm nhạt cười, “Hoàng hậu sao lại nói như vậy, nếu nói là lòng có oán khí, nói là hoàng hậu hôm nay tâm tình không tốt chẳng phải đúng hơn sao?”

Nàng nghe thấy ta nói vậy, liền cười lạnh một tiếng, “Lấy thân phận bản cung hôm nay, chẳng lẽ còn có chuyện tâm sinh oán khí?”

Ta khẽ gật đầu, “Cũng đúng, phụ thân hoàng hậu quyền khuynh hướng dã, ngay cả Hoàng Thượng cũng phải nể ngại ba phần, hoàng hậu tất nhiên là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, như thế nào lại phải sinh oán khí với một Hoa Nhụy phu nhân. Là nô tì lỗ lời.”

Đỗ Hoàn nghe thấy ta nói vậy liền cười đắc ý, tất nhiên không muốn tiếp tục dây dưa với ta nữa. Ta chỉ việc đứng dậy hướng nàng hành lễ nói, “Nô tì thân thể chưa khỏe, xin phép hồi cung trước.” Một tiếng theo lệ, sau đó liền rời đi.

Nếu ta là Đỗ Hoàn nhất định đã ý thức được đại vị của Đỗ gia tại triều đình vốn đã vô cùng nguy ngập, nhất định phải khuyên phụ thân cẩn thận làm việc, tránh xa nguy hiểm. Trên hết phải lấy bản thân làm gương, trở thành điển phạm cho cả hậu cung, làm cho Hoàng Thượng phải kính trọng mình, cố gắng tránh nhúng tay vào việc triều chính. Chỉ cần như vậy, thì cho dù Đỗ gia thật sự rơi đài cũng không đến nỗi bị họa diệt thân. Nhưng nàng thậm chí chẳng cảm nhận được một chút nguy cơ, còn tự cao cho rằng gia tộc mình là công thần trợ Kỳ Hữu đăng vị, không biết thu liễm, liều mạng cấu kết vây cánh hợp thành một phái. Kỳ Hữu dù gì cũng là một quân vương, mà một quân vương thì không bao giờ có thể tha thứ cho việc này.

Bước ra khỏi Thừa Hiên điện, phóng mắt nhìn lại đã thấy Hàn Minh đang cầm trong tay một bầu rượu, thỉnh thoảng lại ngửa đầu khinh ẩm, hẳn từ khi nào trở thành một kẻ sống trong ưu sầu thất bại như vậy? Ta đang muốn tiến lên cùng hắn tán gẫu vài câu, lại nhớ tới những lời Thái hậu nói trước lúc chia tay hôm đó, ta liền xóa đi ý niệm trong đầu, xoay người hướng đường khác mà đi.

“Hoàng phi!”

Hàn Minh kêu to một tiếng làm cho ta phải ngừng cước bộ, ta đưa lưng về phía hắn, thủy chung không quay đầu lại, lẳng lặng chờ hắn nói tiếp.

“Ngày đó tự sát trong thiên lao, là ngươi cố ý an bài có phải không?” Hắn đè thấp thanh âm hỏi ta.

Vừa nghe hắn hỏi lời này ta liền nhìn quanh bốn phía, sợ có người nghe thấy. May mắn, mọi người đều ở trong điện chèn chén, nơi này không có một bóng người.

Ta xoay người bước gần về phía hắn, “Nếu vậy thì sao?”

Hắn kinh ngạc nhìn ta ta, ánh mắt thể hiện một nỗi giằng co sâu sắc, “Ngươi không nên làm những chuyện khiến mình hối hận.”

“Hối hận?” Ta cười nhạt, lảng tránh ánh mắt hắn, “Nói cho ta biết, ngươi có phải biết trong Mai hoa những ta uống hàng ngày có bỏ thêm xạ hương? Cho nên ngày ấy ngươi thấy ta uống trà liền có thần sắc kích động?”

Hắn cười khổ một tiếng, không nói. Xem như cam chịu đi.

Ta thất vọng lộ ra một tia cười khổ, “Là..... Hoàng Thượng sao?”

“Phải.”

Hắn thực khẳng định mà nói ra một chữ “Phải”, ta chỉ có thể thê lương mỉm cười, “Được rồi!”

Hàn Minh quả thật không nói dối, thật là hắn!

Vị chua xót trong lòng ta cũng phai nhạt dần, hẳn vì sao phải làm chuyện như vậy! Hắn chẳng lẽ không hiểu được, việc có con đối với một nữ tử trọng yếu đến nhường nào sao? Hơn nữa, ta thật sự rất muốn có con!

Hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay hung hăng kháp tiến vào lòng bàn tay, “Hàn Minh, từ nay về sau chuyện của ta người không cần phải nhúng tay!” Ta giận dữ xoay người rời đi, nhưng không trở về Chiêu Phượng cung, mà đến “Bích Ngọc hồ” ở Trung cung.

Gió nhẹ thổi qua đường mòn, nhành dương liễu cùng cỏ xanh lay động, vắng vắng tiếng bước chân thật chậm.

Ta nhớ rõ mình từng cùng Kỳ Tinh bắt đom đóm giữa một trời đom đóm lấp lánh, tuy rằng khi đó hần đã có ý lợi dụng tình cảm của ta, nhưng quãng thời đó ta thực sự rất vui vẻ.

Ta chậm chậm tiến vào bãi cỏ rậm rạp, ngược nhìn vầng minh nguyệt treo trên bầu trời âm u, trước mắt ta bầu trời cùng mặt nước như giao hòa làm một, tựa thể thiên không thảng hai, cảnh vật đẹp đến nhường nào. Hạ tầm mắt một chút có thể thấy dưới ánh trăng một vị thanh y nam tử đưa lưng về phía ta, đón gió mà đứng, ánh trăng khuyếch chiếu vào thân thể hần, lấp lánh sinh huy. Ta bất giác tiếng tới gần hần, thấp giọng gọi một tiếng “Sở Thanh vương.”

Hần vẫn không quay đầu lại, như cũ đứng yên nhìn lên vầng minh nguyệt, “Không biết hoàng phi hẹn bốn vương đến tận đây là có chuyện gì chỉ giáo?”

“Ta muốn cùng Vương gia làm một cuộc giao dịch.” Ta tới gần hần, cùng sóng vai mà đứng, nhất tề nhìn lên vầng minh nguyệt kia.

Từng đợt cười khê từ trong miệng hần dật ra, gió thổi phiêu phiêu khiến sóng hồ gợn lên từng đợt, “Ngài dựa vào cái gì mà tin chắc rằng bốn vương là đồng ý cuộc giao dịch này?”

“Vương gia đã phò ước, không phải sao?”

“Người dựa vào đâu mà nói vậy?”

Ta trầm tư một lúc lâu rồi nói, “Chỉ bằng ngày ấy ở bên ngoài Dưỡng Tâm điện, lúc ta thần trí mơ hồ, chính vương gia đã đem ta về Chiêu Phượng cung.”

Những lời này vừa nói ra liền có thể khiến hần liếc mắt nhìn ta, thần sắc vẫn là lạnh nhạt như trước mà lại mang chút ưu thương, chỉ là loáng thoáng trong ánh mắt hần mang theo thần sắc tán thưởng, “Bốn vương rốt cục đã biết vì sao Hoàng Thượng lại sủng ái một kẻ trông bình thường không có gì mỹ lệ như người đến vậy.” Chợt thu hồi ánh mắt đang dừng trên người ta, hần lại ngược lên nhìn vầng minh nguyệt, “Nói đi, là giao dịch gì?”

Giờ Thân một khắc, các nô tài trong Chiêu Phượng cung ra vào liên tục từng đợt, trong tay họ một chậu lại một chậu nước ấm thay mới không ngừng, bốn phía thấp đèn sáng rực.

Ta nằm trên giường ho khan không ngừng, chiếc khăn trong tay Hoán Vi đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Ngự y dùng tơ hồng bắt mạch cho ta, liên tiếp lắc đầu thở dài.

“Hoàng phi..... Ngài đừng dọa nô tỳ mà!” Hoán Vi gấp đến độ nước mắt đều tràn ra, không ngừng lấy khăn tay lau máu đang tuôn từng miệng ta.

Kỳ Hữu như một trận gió lốc xông vào, chân còn chưa đứng vững đã liền xông tới túm lấy ngự y, hướng hần quát, “Nàng làm sao vậy, nàng rốt cuộc làm sao vậy!”

Lực đạo của hần quá lớn, khiến ngự y thiếu chút nữa thở không nổi, gương mặt cũng đỏ kè lên, “Hoàng Thượng..... xin bớt giận.”

Hần dần dần bình phục lửa giận, buông tay ra, lạnh lùng hỏi, “Dem bệnh tình của Đế hoàng phi nói cho trẫm, một chữ cũng không được sót.”

Ngự y dùng dùng tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên trán, “Hoàng phi thể chất thật sự quá suy yếu, huyết khí không đủ, trong cơ thể còn ẩn tàng độc chất chưa tẩy trừ hết, hơn nữa bệnh cũ lại đột nhiên tái phát, dẫn đến bị ho khan không ngừng, trong đàm còn mang theo máu.”

Thanh âm của Kỳ Hữu đề cao vài phần, kích động hỏi, “Khả năng chữa khỏi là bao nhiêu?”

“Này..... Trị thì có thể trị, nhưng hoàng phi trong người mang tâm bệnh, nếu khúc mắc này không mở ra, sợ là mệnh..... chẳng giữ được bao lâu.” Ngự y nơm nớp lo sợ đáp lời Kỳ Hữu, đổi lại là một cơn đại thịnh nộ, “Cút..... Một đám phế vật, tất cả đều cút đi cho trẫm!”

Từng trận rống giận tràn ngập toàn bộ tẩm cung, tất cả nô tài hầu như đều trốn khỏi. Sự im lặng trong nháy mắt càng làm cho tiếng ho khan của ta thêm chói tai, hần quỳ bên cạnh giường, nắm chặt tay của ta nói, “Phước Nhã, nàng trăm ngàn lần không thể có việc gì, nàng luôn luôn kiên cường, tuyệt đừng để chút ốm đau này khiến tinh thần mình sa sút. Đều do ta không tốt, đều do ta..... Nàng nhất định phải hảo khỏe lại.”

Nhìn vẻ mặt đau xót của hần, ta không khỏi nở một nụ cười khổ, dùng sức ngừng ho, đem máu tươi trong miệng nuốt ngược về cuống họng, ta nắm ngược tay hần, nói, “Hoàng Thượng, nô tì muốn cầu xin ngài một việc.”

“Nàng nói đi.....”

“Nô tì muốn về nhà..... Nô tì rất nhớ phụ hoàng, rất nhớ mẫu hậu.....” Thanh âm của ta dần trở nên hư vô phiêu miểu, khiến cho hần cả người cứng đờ, ta lại nấc từng cơn mà nói, “Nô tì rất sợ, nếu lần này không thể trở về gặp bọn họ, liền vĩnh viễn..... không còn cơ hội.”

“Nàng sẽ không có chuyện gì đâu, ta tuyệt đối không cho phép nàng xảy ra chuyện!” Hần nắm chặt tay ta, bàn tay lại dùng thêm vài phần khí lực, như thể chỉ cần buông lỏng một chút, ta liền rời đi.

Ta nhìn vào mắt hần thật sâu, trong lòng run rẩy không ngừng, nhưng ta vẫn cố gắng ẩn nhẫn, “Hoàng Thượng, đây là tâm nguyện cuối cùng của nô tì, xin ngài đáp ứng đi.”

Hần cúi đầu lảng tránh ánh mắt ta, trầm tư hồi lâu, rốt cuộc vuốt cằm gật đầu, “Ta đáp ứng, nàng muốn cái gì ta đều đáp ứng! Chỉ cần nàng có thể hảo hảo khỏe lại..... Chỉ cần nàng có thể hảo hảo khỏe lại.....”

Tối nay hần lại bởi ta trắng đêm, bỏ mặc Lục chiêu nghi đang mang long thai, bỏ mặc hôm nay là đại hôn của Doãn Tinh, nếu là trước kia, ta thật sự sẽ vô cùng cảm động. Hần thủy chung không nhắm mắt lấy một khắc, không ngừng lặp lại ở bên tai ta, “Nàng nhất định phải hảo hảo khỏe lại”. Có nước mắt không ngừng xẹt qua khóe mắt, ta thật sự chưa từng, chưa từng hoài nghi tình yêu của hần dành cho ta, nhưng là..... phần ái tình này đã không còn nguyên vẹn như xưa, nó đã trộn lẫn quá nhiều âm mưu cùng lợi dụng!

Ta hận..... ta hận hần, hận hần vì sao muốn lợi dụng tình yêu của chúng ta.

Vì sao hần muốn làm đế vương?

Vì sao khiến ta trở thành vật hi sinh cầu cuộc đấu tranh chốn hoàng cung?

Nhân sinh nếu có thể mãi như lúc ban đầu gặp mặt, người không phải đế vương, ta không phải hoàng phi, có lẽ chúng ta sẽ trở thành một đôi nhân trung long phượng, cười thán hồng trần.

Nhưng là, vận mệnh lại vẽ nên một chuyện đáng cười nhất thiên hạ, cố tình muốn người trở thành một vị đế vương. Ta hiểu được, đế vương có cái bất đắc dĩ của đế vương, đế vương không thể vì tư tình nhi nữ mà buông tha cho hoàng quyền, mà ta cũng không thể tha thứ cho sự phản bội dù là bất đắc dĩ trong tình yêu này.

Một điều điều, lưu thủy phi hồng phủ tình xuyên

Thanh uất uất, nhất tai xuân vũ phong yên miểu.

(Hoàng hôn xa xôi, nhìn bóng chim bay trên biển nước, cúi đầu nhìn chờ nước ngừng trôi

Thuở xuân thì phiên muộn, một trời mưa xuân như khói sương trôi.)

Ta ngồi trong xe ngựa xóc nảy nhìn từng hạt mưa xuân phiêu diêu trong gió, cùng ngồi trong xe ngựa với ta là Hoán Vi cùng Tâm Uyển, bên ngoài đánh xe là Đào Quang, Kiếm Ảnh, hộ vệ ở phía sau là Hành Vân, Lưu Thủy, tiền phương dẫn đường là Hàn Minh cùng hơn mười vị thị vệ. Đội ngũ này nói lớn không lớn, nói nhỏ lại không nhỏ, dọc theo đường đi liên tiếp khiến người qua đường phải quay đầu lại nhìn.

Mấy ngày trước, nguyên bản Kỳ Hữu định sẽ cùng đi với ta, nhưng cuối cùng vẫn là vì đủ loại nguyên nhân mà không thể. Ta rất rõ ràng, nguyên nhân quan trọng nhất chính là hần kiên kị Đỗ thừa tướng, vạn nhất hần rời khỏi triều đình, như vậy Đỗ thừa tướng tuyệt đối sẽ tóm lấy cơ hội cầm giữ triều cương, tùy ý khống chế triều đình. Nhưng hần thủy chung là không yên tâm, phái thân tín bảo hộ ta suốt đường đi.

Hần vẫn là lo lắng cho ta, nhưng lại phái nhiều người theo dõi ta suốt đường đi, đem ta vây kín không kẽ hở, chẳng lẽ sợ ta bỏ trốn sao?

Ta xốc màn xe lên, hướng Hàn Minh đang cưỡi ngựa phía trước nói, “Hàn Minh, chúng ta nghỉ chân ở khách điểm này đi.”

Hần kéo dây cương một cái, xe ngựa cũng chợt ngừng lại. Hoán Vi cũng hiểu ý ta nhanh chóng, “Gia, chủ tử sắc mặt quả thật không tốt, hôm nay cũng đã trễ rồi, chúng ta nên nghỉ ngơi một chút.” Vì không muốn người khác biết được thân phận của chúng ta, nên tất cả đều phải sửa lại cách xưng hô.

Hần nhìn sang này khách điểm không lớn cũng không nhỏ, nằm ở một góc đường, gập gập đầu, sau đó phân phó mọi người xuống ngựa. Ta cũng được Hoán Vi, Tâm Uyển đỡ xuống xe ngựa, tiến vào gian khách điểm này. Bày trí bên trong so với các khách điểm khác cũng không có gì khác biệt, chỉ là bên trong chẳng có ai khác, chỉ có một chường quầy cùng tiểu nhị nằm ở trên bàn ngủ gà ngủ gật.

“Tiểu nhị, chuẩn bị mấy gian thượng phòng.” Đào Quang dùng sức động vỗ dao trong tay xuống bàn một cái, đánh thức hai kẻ đang say giấc.

Tên tiểu nhị kia nhập nhèm dụi dụi hai mắt, ngáp một cái, lại lười biếng vắn tắt lưng, “Khách quan, toàn bộ khách điểm hôm nay đã bị một vị đại gia bao hết, các ngài nên đi tìm nơi khác đi.”

Tâm Uyển khẩu khí thoáng có chút lửa giận, “Bây giờ trời đã tối, phạm vi hơn mười dặm đều là cỏ hoang tung sinh, làm gì còn có khách điểm nào khác.”

Chường quầy mỉm cười, cúi người nói, “Nhưng là, toàn bộ nơi này quả thật đã có người bao hết.”

Hàn Minh lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng đưa cho lão, “Chúng ta ra giá gấp đôi.”

“Khách quan ngài đừng làm khó xử tiểu nhân.” Lão bản chẳng mấy may bị tiền tài sở động, thật làm ta có chút kinh ngạc, có tiền cũng không kiếm? Chẳng lẽ người bao khách điểm này ra giá còn nhiều hơn thế nữa?

Ta cùng với Hàn Minh nhìn nhau, muốn từ trong mắt hần tìm ra cách giải quyết, hần lại dùng ánh mắt hỏi ta, lúc này nên làm gì bây giờ.

Lại vào lúc này, nghe thấy một trận mùi thơm nồng đậm truyền vào mũi, ta hướng lầu hai nhìn lên. Một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, toàn thân vận xiêm y trắng như tuyết đang đứng trước mắt mọi người, dáng điệu uyển chuyển, eo nhỏ xinh đẹp. Phong vận thoát trần, dung nhan mị hoặc, ánh mắt vô cùng cao nhã, quý phái nhưng lại mang theo khí tức lạnh lẽo, nàng liếc một vòng nhìn chúng ta, “Chường quầy, chủ tử nói an bài mấy gian thượng phòng cho bọn họ.” Thanh âm của nàng thanh thúy nhưng lại ẩn chứa một loại hàn khí run người, lạnh lẽo đến tận cốt tủy.

Ta thần nhiên trả lời, “Thay ta cảm tạ chủ tử của cô nương.” Ta cũng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu cười nhìn Hàn Minh, thần sắc hần lại phá lệ nghiêm túc. Ta ho nhẹ vài tiếng, dọc theo đường đi, bệnh tình của ta cũng có hảo chuyển, cũng không còn ho ra máu nữa, chỉ là thường xuyên ho khan.

Lúc ta tiến vào gian thượng phòng trên lầu hai, màn đêm đã buông xuống, ta được an trí ở phòng cuối cùng dãy phía đông, đẩy cửa sổ ra, trong gió mang theo hương cỏ cây xộc vào mũi, khiến ta cảm giác thoát ly khỏi trần tục. Tâm Uyển cùng Hoán Vi hầu hạ bên người ta, một tắc cũng không rời, ngoài cửa tứ đại hộ vệ nghiêm mật trông coi.

Tâm Uyển mỉm cười ngọt ngào bước về phía ta, trong tay bưng một chén Mai Hoa nhưỡng, “Chủ tử, mời dùng trà.”

Ta đưa tay tiếp nhận, “Tâm Uyển đối ta cũng thật dụng tâm, cho dù là ở ngoài cung, cũng không quên vì bản cung chuẩn bị trà ngon như thế.” Chữ “ngon” được ta tặng thêm vài phần lực đạo khi nói, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú sự biến hóa trên gương mặt nàng.

Thế nhưng thần sắc của nàng vẫn thật tự nhiên, cũng không có gì khác thường, cung khiêm nói, “Nô tỳ chỉ là làm tròn bổn phận.”

Hít sâu một hơi, mùi thơm của trà truyền sâu vào trong khoang mũi, ta có một loại xúc động muốn nôn mửa, lại cố nén xuống dưới, đem chén trà đặt lên môi uống một ngụm. Ta thề, đây là lần cuối cùng trong đời ta uống loại trà này.

Hoán Vi đột nhiên kêu to một tiếng “Ồi, sau đó ôm bụng, “Chủ tử, nô tỳ xin phép đi nhà vệ sinh.”

Ta tìm lòng không dặng mà cười một tiếng, “Mau đi đi.”

Đợi Hoán Vi rời đi không lâu, tiểu nhị đến trước phòng, nói là đồ ăn đã chuẩn bị hảo, mời chúng ta nhanh xuống ăn cơm.

Khi ta cùng Tâm Uyển và tứ đại hộ vệ đang định xuống lầu dùng cơm, Hàn Minh đã sớm ở đó chờ ta. Ta an vị ngồi xuống, nhìn một bàn thức ăn thịnh soạn được bày ra, thật sự là không nghĩ tới, một khách điểm nằm ở vùng hoang sơ dã lĩnh như thế này lại có thể nấu ra biết bao sơn trân hải vị như thế này, quả thật không đơn giản nha.

Ta nhìn Hàn Minh vẫn như trước đứng bên cạnh ta, “Ngồi đi!”

Hắn do dự một lát mới ngồi xuống, Tâm Uyển cầm đĩa lên thử đồ ăn trước.

Từng trận tiếng bước chân trên cầu thang gỗ truyền xuống, ta vừa nhấc mắt nhìn lên, liền bắt gặp một nam tử răng trắng môi đỏ, thiên sinh lệ chất, cử chỉ tao nhã, tuổi chừng hai mươi tư, tướng mạo xuất chúng, tương mạo tuấn nhã đến mức khiến người ta vừa nhìn đã quên mất nói chuyện. Ngoài ra, khiến người khác kinh mỹ hơn chính là bảy vị nữ tử thiên tư quốc sắc đi phía sau hắn, bảy người song song, phủng tâm tây tử tuyết mỹ, nghiêng nước nghiêng thành không từ ngữ nào tả hết. Bảy người các nàng đẹp đến mức làm thế nhân khuynh đảo, ngay cả ta cũng phải ngừng lại hô hấp mà thưởng thức dung nhan tuyệt mỹ của các nàng.

Người đứng gần vị bạch y nam tử này nhất chính là bạch y nữ tử ban nãy, hai người thật là quan hệ chủ tớ? Ta thấy thế nào cũng không như là một đôi phu thê! Vị nam tử này thật đúng là tọa hưởng tề nhân chi phúc, mỗi ngày đều có bảy vị giai nhân bầu bạn bên người, thật sự là khiến người ngoài ganh tỵ đến chết.

Đang thử đồ ăn, Tâm Uyển đột nhiên kêu lên một tiếng, chiếc đĩa rơi xuống, chiếc bát đang cầm cũng rơi vỡ, sắc mặt tái nhợt một mảnh.

Hàn Minh phút chốc đứng dậy, “Trong đồ ăn có độc.”

Tứ đại hộ vệ đồng loạt rút đao chắn ở trước mặt ta, đề phòng nhìn quanh toàn bộ khách điểm, cuối cùng rất ăn ý đem ánh mắt đồng loạt đặt lên trên người vị bạch y nam tử nọ.

Cặp lông mày của hắn khẽ nhếch lên, vẻ mặt đầy ý trào phúng, “Chư vị chẳng lẽ hoài nghi ta bỏ độc trong thức ăn?”

“Chúng ta không nói vậy, là ngươi tự mình thừa nhận!” Đao Quang một tiếng hừ lạnh, chỉ đao về phía hắn.

“Chủ tử, đừng cùng đám người nói chuyện không biết lý lẽ này làm gì, kéo đánh mất thân phận.” Vị bạch y nữ tử vẫn giữ vẻ mặt thanh ngạo nhu trước, khinh thường liếc nhìn chúng ta.

Ta thấy Tâm Uyển phun ra từng ngụm máu tươi, sau đó không ngừng run rẩy, “Tâm Uyển không được rồi, cứu nàng trước đi.” Ta khẩn trương nhìn Hàn Minh.

Hàn Minh lập tức đưa tay ôm lấy Tâm Uyển xông lên lầu, ta tuy chạy chậm nhưng vẫn cố gắng đuổi theo bộ pháp của hắn, lúc ta cùng vị nam tử bạch y kia tương kiến, ta đột nhiên dừng lại bộ pháp, ngưng mắt đánh giá hắn, mà hắn cũng thoáng đảo mắt mà đánh giá ta. Hắn là ai vậy, vì sao ta càng nhìn lại càng cảm thấy quen mắt?

Chợt hoàn hồn, ta giật mình cảm thấy chính mình đã quá thất thố, lập tức thu hồi tầm mắt chạy lên lầu. Mơ hồ cảm thấy có ánh mắt từ phía sau đang chăm chăm ta, mồ hôi lạnh khẽ xẹt qua lưng.

Khi tiến vào sương phòng, Hàn Minh đã đưa thuốc giải cho Tâm Uyển uống, Hoán Vi đã đi nhà vệ sinh từ lâu nhưng tới giờ mới chậm chậm xuất hiện, nàng khẩn trương nhìn Tâm Uyển, “Sao lại thế này?”

Hàn Minh đem Tâm Uyển đã chết ngất đặt lên giường, kéo mền lại cho nàng, “May mắn là phân lượng độc trong thức ăn không nhiều lắm, nếu không dù cho Hoa Đà có tái thế cũng cứu không được nàng ta.”

Hành Vân thực khăng định nói, “Nhất định là tên nam tử mặc bạch y, quan hệ của hắn cùng với khách điểm lão bản tựa hồ phi thường chặt chẽ.”

Hàn Minh đem ánh mắt đưa về phía ta và Hoán Vi, cuối cùng nhẹ nhàng liếc qua hướng khác, “Chủ tử ngài về phòng nghỉ ngơi trước, Đào Quang, Kiếm Ảnh, Hành Vân, Lưu Thủy, tối nay chúng ta canh gác và rà soát khách điểm này.”

“Vâng.”

Phòng trong chưa điểm ánh nến, một mảnh hắc tịch, chỉ có ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào. Ta nằm ở trên giường, một tia buồn ngủ cũng không có, chỉ nghe xung quanh yên tĩnh, Hoán Vi áp tai vào cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Thật lâu sau, nàng mới chạy đến bên giường ta, nhỏ giọng nói, “Chủ tử, bên ngoài không có người.”

Ta lập tức từ trên giường ngồi bắn dậy, thật cẩn thận hé cửa sổ, cẩn thận tính toán độ cao từ lầu hai đến đất, quả thật hơi cao. Nếu ta từ đây nhảy xuống, chắc chắn không chết cũng tứ chi tàn phế cả đời.

“Mau đem chăn xé ra cột thành dây thả xuống.” Ta nhỏ giọng nói vào tai nàng, sợ người bên ngoài nghe được.

Hoán Vi nghe xong, nhân tình lập tức sáng lên, nhanh chóng bắt đầu hành động.

Đúng, ta làm rất nhiều chuyện, hết thấy chỉ vì ngày hôm nay có thể bỏ trốn.

Ngày ấy đại hôn của Kỳ Hữu cùng Doãn Tinh, ta cố ý ăn vào chút ít độc dược, khiến bản thân trong suốt một đêm ho ra máu không ngừng. Mà vị ngự y kia cũng đã bị ta mua chuộc từ trước, chỉ cần hắn ở trước mặt Kỳ Hữu nói mấy câu mà thôi. Quả nhiên, Kỳ Hữu thật sự vì ta sinh bệnh mà phóng ta hồi Hạ Quốc bá tử phụ hoàng, mẫu hậu.

Đúng vậy, vừa rồi Hoán Vi mượn cơ vào nhà vệ sinh, nhưng thật ra nàng đã đến nhà bếp và hạ thuốc vào thức ăn, lý do chỉ có một, ta cần phải cắt cái đuôi luôn theo sau mình là Tâm Uyển. Đồng thời, mọi hiềm nghi đều đổ lên người vị bạch y nam tử kia, như vậy, Hàn Minh cùng tứ đại hộ vệ sẽ chuyển hướng đề phòng bọn họ, căn bản không rảnh cổ kị ta.

Sợi dây thừng do nhiều thứ vải cắt vụn đã được kết lại hoàn chỉnh, Hoán Vi liền đem một đầu ném xuống đất, một đầu gắt gao siết chặt ở ngưỡng cửa sổ, “Chủ tử, mau đi xuống.”

Ta nhìn sợi dây dài kéo thẳng xuống đất, do dự một lát, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Hoán Vi, ở bên tai nàng nói nhỏ, “Cám ơn người.”

Nàng thụ sủng nhược kinh nói, “Chủ tử xin đừng nói như vậy, nô tỳ chỉ làm hết bổn phận.”

“Ân tình của người, ta nhất định ghi nhớ trong lòng.” Bỏ lại những lời này, ta cẩn thận nhảy qua cửa sổ, nắm chặt dây thừng nhảy xuống.

Gian nan leo xuống, bàn tay đã bắt đầu bong trầy, rốt cục ta đã an toàn tiếp mặt đất. Ta lại ngửa đầu nhìn lên Hoán Vi vẫn đang đứng ở cửa sổ mỉm cười, hướng nàng vẫy tay.

Nàng lưu luyến không rời nhưng lại phất tay với ta, vô thanh vô tức làm một cái khẩu hình, “Bảo trọng!”

Hung hăng tiếp đất một cái khá đau, ta cắn răng một cái, xoay người hướng vào bụi cỏ trong đêm đen mà chạy. Ánh trăng tại thượng vẫn treo trên đỉnh đầu, giúp ta chiếu sáng đường đi.

Trên đường gió lạnh thổi, đừng cọng cỏ theo bước chân mà lay động, khí lạnh phiêu phiêu, côn trùng bay trong đêm.

Khi ta nghĩ bản thân đã thành công đào tẩu là lúc, Hàn Minh như quỷ mị xuất hiện trước mắt ta, chặn đường đi của ta. Thái độ của ta dần trở nên nghiêm túc.

Hắn chăm chú nhìn chăm chăm ta, giống như chờ đợi xem ta có thể trầm mặc trong bao lâu, “Người muốn đi đâu?”

Ta tuyệt vọng nhắm mắt lại, nói, “Ta muốn rời khỏi, rời khỏi Hoàng Thượng, rời khỏi hậu cung, rời khỏi Kỳ Quốc.”

“Người thật có thể buông đoạn tình này mà không hề lưu luyến?”

“Phải.” Ta không chút do dự gật đầu.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, như là một loại giải thoát, “Vậy người có thể đi rồi, đi tìm giấc mộng của người, tìm nơi bích thủy sơn khô, nơi người có thể tung vó bạch mã, cười thán hồng trần, đó là tâm nguyện nhiều năm của người.”

Giật mình nhìn về mặt cậu hắn khi nói chuyện, một chữ một câu, đều là những từ ngữ mỹ lệ đến nhường nào. Bích thủy sơn khô, tung vó bạch mã, cười thán hồng trần. Phải, đây là tâm nguyện nhiều năm của ta, nhưng nay, tâm nguyện này đã chôn sâu trong lòng ta, trở thành một giấc mộng vĩnh viễn không có khả năng thực hiện.

Ta hít sâu một hơi, thản nhiên cười nói, “Đa tạ thành toàn.”

Gió lạnh lẽo thổi qua dây kết trên tóc, ngăn trở đôi mắt ta. Trong một thoáng nháy mắt không nhìn thấy đó, hắn nói, “Thực xin lỗi.”

Bước chân cậu ta đột ngột cứng đờ, ta nghiêng đầu hỏi hắn, “Người chẳng lẽ đã làm một chuyện thực có lỗi với ta sao?”

“Không có gì, chỉ cần người hạnh phúc vui vẻ liền hảo. Đi tìm cuộc sống thuộc về người đi, có thể bay đi bao xa liền cứ bay đi bấy xa, đừng bao giờ trở về nơi này nữa.” Hắn bắt đầu cười một tiếng, hỗn loạn rất nhiều cảm xúc, khiến ta nghe không hiểu.

Ta cũng không muốn truy vấn thêm, vô luận hắn đã làm chuyện có lỗi gì với ta thì hắn chung quy vẫn là ân nhân của ta, những việc hắn giúp ta quả thật đã rất nhiều rất nhiều, ta vĩnh viễn sẽ không trách hắn.

Ta cất bước rời đi, bước qua khỏi đồng cỏ đại này, Phúc Nhã không còn là một nha đầu ngốc nghếch chỉ biết liều lĩnh vì yêu nữa, đã đến lúc ta phải thực hiện trách nhiệm trên vai mình.

Kỳ Quốc, ta rồi sẽ trở về.

Hoa lạc hoa phi, hoa khai hoa tạ hoa y cựu

Duyên khởi duyên diệt, duyên lai duyên khứ duyên chung tẫn

Mẫu đơn tuy mỹ chung tu lạc, tâm tùy duyên diệt vô tâm luyến.

(Hoa rụng hoa bay, hoa nở hoa tàn hoa như cũ

Duyên có duyên không, duyên đến duyên đi duyên cũng hết

Mẫu đơn cũng đẹp cũng phải tàn, tâm chết vì duyên chẳng thể yêu.)

31. Q.3 - Chương 31: Lương Xứ Mang Mang Giai Bất Kiến

Trong ngự thư phòng, dư hương của đỉnh lô huân hương lượn lờ đến những góc sâu nhất, Kỳ Hữu gắt gao nắm chặt tấu chương chưa duyệt xong trong tay, các đốt ngón tay vì quá dùng sức mà trở nên trắng bệch. Đôi mắt lạnh lẽo đến đáng sợ nhìn thẳng vào Hàn Minh, cuối cùng mở miệng phá vỡ bầu không khí nhuộm đậm sự hung ác cùng lệ khí nham hiểm đầy áp lực này.

“Người đang nói thay cho nàng?” Kỳ Hữu dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi, dư âm vang vọng quỷ dị trong đại điện vắng lặng.

“Phải.” Hàn Minh vẫn cúi đầu, ngóng nhìn nền điện lót bằng gạch lưu ly.

“Người, cũng là do người thả đi?” Hắn lạnh lùng hỏi tiếp, thanh âm lại bịt kín một tầng hàn khí.

“Phải.”

Hàn Minh chưa kịp nói dứt, Kỳ Hữu liền hung hăng ném tấu chương trong tay về phía Hàn Minh, va vào ngực phải của hàn Minh, khiến y ngã xuống, im lặng nằm ở trước mặt hắn.

“Người cho là trẫm không dám giết người sao?” Hắn dùng lực dẫm lên bàn một cái, tiếng vang truyền khắp đại điện.

“Hoàng thượng đương nhiên dám.” Hàn Minh phút chốc ngẩng đầu, nhìn gương mặt ẩn ẩn hỗn loạn lửa giận của Kỳ Hữu, “Giết cha, sát mẫu, giả họa huynh đệ, thậm chí ngay cả nữ nhân của mình cũng có thể lợi dụng, Hoàng Thượng còn có cái gì không dám làm?”

Kỳ Hữu bị những lời này làm cho tâm can đau đớn thật sâu, bàn tay siết chặt thành quyền không một giây buông lỏng, suy nghĩ bách chuyển, chợt nhắm mắt lại, yếu ớt tựa lưng vào long ý. Trong đầu rõ ràng hiện ra từng chuyện cũ, rõ ràng trước mắt.....

Năm ấy hắn mới tám tuổi, một hài tử tám tuổi, chẳng phải là nên trưởng thành dưới tình yêu thương bảo bọc của mẫu thân hay sao? Vì sao hắn không được mẫu hậu yêu thương, thậm chí ngay cả một cái ôm của mẫu hậu cũng không chiếm được. Mà ca ca hắn – Nạp Lan Kỳ Hạo lại có thể mỗi ngày rúc vào trong lòng mẫu thân làm nũng, mà mẫu hậu vĩnh viễn luôn dành cho hắn một gương mặt lạnh lùng.

Khi đó hắn đã hy vọng đến nhường nào, hy vọng mẫu thân cho hắn một chút thôi, cho dù là một cái ôm, cho dù là một cái tươi cười, một câu quan tâm, hắn đều sẽ vui biết chừng nào. Nhưng vì sao mẫu hậu lại keo kiệt yêu thương như vậy, thủy chung không chịu chia cho hắn một phần nhỏ bé? Khi đó hắn luôn tự hỏi vì sao? Chẳng lẽ là hắn làm sai điều gì, chọc mẫu hậu tức giận?

Vì làm ấu hậu thích mình, hắn bắt đầu dụng tâm nghe tiên sinh giảng bài, mỗi đêm đều chong đèn đọc sách, thẳng đến mí mắt đánh nhau, rốt cuộc kiên trì không nổi nữa mới bằng lòng nặng nề ngã đầu lên bàn học mà ngủ thiếp đi.

Vài năm sau, học thức của hắn đã vượt xa chư vị hoàng tử, mà tiên sinh lúc nào cũng khen ngợi hắn không dứt miệng, thậm chí còn không ngại nói rằng, tương lai hắn tất là bậc đại tài. Tiên sinh thường xuyên đưa văn của hắn cho phụ hoàng xem, phụ hoàng cũng mừng rỡ vô cùng, tự mình đến Vị Tuyền cung khảo nghiệm học thức của hắn, cuối cùng phụ hoàng đối hắn nói một câu “Hữu nhi, trẫm tuy có nhiều con trai như vậy, nhưng chỉ có con mới giống trẫm.”

Hắn trong khoảnh khắc trở thành người nổi bật nhất trong chúng hoàng tử, hắn trong lòng tràn đầy vui mừng chạy đến Thái Tử điện, đem những lời này của phụ hoàng báo ấu hậu biết, hắn nghĩ rằng, như vậy mẫu hậu sẽ cho hắn thêm vài phần yêu thương. Nhưng là, mẫu hậu hung hăng cho hắn một cái tát, trên mặt tràn đầy lửa giận, bà chỉ vào mặt hắn và nói, “Cho dù người giống Hoàng Thượng như thế nào đi chăng nữa, thái tử chỉ có một, chính là Hạo nhi! Người đừng vọng tưởng thay thế được địa vị của nó, hiện tại liền rút ra khỏi Thái Tử điện cho ta.”

Kinh ngạc trước lời nói của mẫu hậu, nhưng thần kỳ thay hắn không khóc. Hắn rất cục hiểu được, nguyên lai mẫu hậu không thích hắn, không phải bởi vì hắn làm sai điều gì, mà là bởi vì hắn không phải là thái tử. Nguyên nhân là vì ca ca là thái tử, cho nên mẫu hậu mới đem toàn bộ yêu thương cho hắn, phải không?

Tự đó về sau, hắn không hề biểu hiện chính mình trước mặt tiên sinh nữa, ngay cả những kỳ công khóa hắn cũng thi cho có lệ, kỳ vọng của tiên sinh dành cho hắn cũng ngày một tiêu giảm, cuối cùng biến thành thất vọng.

Hắn bắt đầu học cách che giấu cảm xúc của chính mình, đối ai cũng dùng một vẻ mặt đạm cười, tận lực che dấu khả năng của bản thân.

Sau thời gian ba năm, hắn biến thành một kẻ trầm mặc lảng tránh thế gian, lúc này đã không còn ai chú ý đến hắn.

Mãi đến năm hắn mười lăm tuổi, phụ hoàng đột nhiên đến Vị Tuyền cung, ngài hỏi, “Hữu nhi, vì sao chỉ vài năm trước ngươi vẫn là một đứa con tài thao võ lược, lời nói sâu sắc độc đáo, làm việc quyết đoán nhưng nay bỗng trở thành một người hoàn toàn khác?”

Hắn chỉ cười mà trả lời, “Văn vẽ viết dù hay, chí hướng dù vĩ đại, năng lực có cao thì như thế nào? Nhi thần cũng chỉ là một Thất hoàng tử.”

Hoàng Thượng dùng ánh mắt xen phức tạp cùng kinh ngạc nhìn hắn, thật lâu sau mới cất tiếng, “Ngày mai phụ hoàng sẽ hạ chỉ tấn phong người làm vương gia.”

Hắn nghe vậy cũng chỉ thanh nhả đạm cười, sắc mặt một chút cũng không đổi, chính là chậm rãi nói, “Nhi thần muốn làm thái tử.”

Những lời này thần kỳ thay lại không khiến Hoàng thượng giận tím mắt, ngài đột nhiên ngửa đầu cười to vài tiếng, “Có chí khí! Đây mới là con trai của trẫm. Hảo, trẫm nhận lời người, nếu người có bản lĩnh lật đổ thái tử, vậy thì thái tử vị chính là của người.”

Phụ hoàng vừa nói xong, liền khiến lòng hắn như được châm thêm ngọn lửa, trong một khắc ngắn ngủi đó hắn đã tìm ra được mục tiêu của một kiếp nhân sinh.

Phải, chính là thái tử vị, có lẽ chỉ cần hắn đạt được vị trí này, mẫu hậu sẽ chú ý tới hắn. Hắn muốn chứng minh ấu hậu xem, hắn – Nạp Lan Kỳ Hữu sẽ không thua bởi Nạp Lan Kỳ Hạo.

Đến năm hắn mười tám tuổi, hắn vốn là phụng mệnh phụ hoàng đi đàm phán cùng hoàng đế Hạ quốc, nhưng tại biên cảnh Hạ Quốc cùng Kỳ Quốc lại cứu một vị cô nương, nàng là Hạ Quốc Phúc Nhã công chúa. Và trọng yếu hơn là, nàng có dung mạo giống như đức Viên phu nhân.

Nhớ rõ phụ hoàng từng cho hắn xem qua bức họa của Viên phu nhân, ngài còn nói cho hắn, Viên phu nhân chính là do hoàng hậu hại chết, chỉ là bất hạnh không có chứng cứ, không thể đem nàng định tội. Trong một khắc đó, hắn đối mẫu hậu càng thêm mấy phần chán ghét.

Hắn cùng với Phúc Nhã công chúa nhất bút giao dịch, “Đem mệnh của người giao cho ta, ta sẽ giúp người phục quốc.”

Đáy mắt nàng một mảnh mê mang, thật sâu nhìn vào mắt hắn, sau đó gật đầu, kiên định như thế. Hắn không khỏi sinh ý thường thức với vị công chúa này, nàng có đủ hiểu biết để nắm chắc cơ hội, cũng có sự bình tĩnh gặp biến cố mà bất loạn. Nếu là đem nàng vào hậu cung, cấp nàng vô tận sủng ái, mẫu hậu nhất định sẽ loạn ý, khẩn cấp muốn hạ hại nàng, như vậy sẽ rất dễ dàng bắt lấy nhược điểm của mẫu hậu, đem bà ra định tội.

Hắn đưa tay ôm ngang hông nàng – lúc này đã nằm im vô lực, nàng thật sự rất nhẹ. Giống như cánh hồng nhận sau khi bị thương, đẹp đến mức làm người ta động tâm. Khi đó hắn mới hiểu được, vì sao phụ hoàng đối vị Viên phu nhân sớm đã hương tiêu ngọc vẫn nhớ mãi không quên, vẫn dành mãi tình yêu chân thật ột người đã chết.

Một năm sau tái kiến Phúc Nhã công chúa là lúc là ở hoàng cung, nàng tiến cung với tư cách là tú nữ Phan Ngọc. Dung mạo vẫn thanh nhả thoát trần như trước, nàng không vì nghịch cảnh nước mất nhà tan mà nảy sinh lấy một phần tục khí. Hắn không khỏi kỳ quái, chẳng lẽ nàng không muốn báo thù ? Như vậy, nàng lại vì sao phải cùng hắn ước hẹn phục quốc giao dịch?

Nàng tiến cung mấy ngày qua, hắn không có lúc nào không lo lắng cho nàng. Nghe Vân Châu nói, nàng bỗng dưng chạy vào Trường Sinh điện tìm kiếm đáp án của đề thi, may mắn chỉ gặp Kỳ Vãn mà không phải phụ hoàng. Bởi vì, đến tận hôm nay, hắn vẫn không đem chuyện của Phúc Nhã báo cho phụ hoàng.

Vì sao? Chính hắn cũng không rõ ràng, có lẽ hắn chính là sợ tục khí nơi cung đình này lây nhiễm lên sự hồn nhiên của nàng. Hắn cũng không muốn nàng bị cuốn vào giữa trận tranh đấu này.

Khi hắn biết được Phúc Nhã trên thuyền về Tô Châu đột nhiên mất tích, tâm tư vốn bình lặng như mặt nước của hắn bỗng sinh một trận đau đớn, cái đau đớn này không phải vì lo lắng lỡ nàng gặp không may, kế hoạch sẽ tiêu tùng. Mà giống như có người cầm dao chém từng nhát, từng nhát một vào ngực, đau đến khiến hắn cơ hồ hít thở không thông. Khi đó hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, nàng trăm ngàn lần không thể gặp chuyện không may.

Đến tận lúc đó, hắn mới dám đối diện cùng tình cảm của mình dành cho nàng, từ khi nào hắn đã bị nàng tác động, từ đầu bắt đầu mà không ngờ tình cảm đã đâm sâu.

Dần dần thu hồi suy nghĩ, hần chậm rãi mở mắt, trong ánh mắt toát ra nỗi khổ riêng. Lại nhìn sang Hàn Minh vẫn đang quỳ như trước, hần ám ách nói, “Người lui ra đi.”

Hàn Minh có chút kinh ngạc nhìn Hoàng Thượng, hần chưa từng nghĩ tới việc mình để cho phi tử của hoàng thượng trốn thoát có thể thoát tội. Còn có ánh mắt ảm đạm thần thương kia, rõ ràng nói cho hần biết, Hoàng Thượng vẫn yêu Phan Ngọc. Nhưng là hần không hiểu, một khi đã yêu đến như vậy, khó có thể dứt bỏ như vậy, vì sao lúc trước lại chọn cách lợi dụng? Hần chẳng lẽ không biết rằng điều đó sẽ giết chết tình yêu của cả hai sao?

“Tạ Hoàng Thượng khai ân.” Hàn Minh đứng dậy, thân mình sớm cứng ngắc cũng phải trụ vững, lê bước rời khỏi ngự thư phòng, nhìn màn đêm buông xuống đen kịt, vàng trắng nhẹ nhẹ tỏa, màn đêm dày đặc cơ hồ kéo dài vô tận, hần có chút lạnh.

Nàng đã chạy trốn tới nơi nào? Nàng sẽ tìm một nơi bình an để tị thế qua ngày, tránh xa thế tục chứ?

Từ trong lòng lấy ra một quyển tấu chương vừa cũ nát vừa đầm máu, hần chậm chậm mở ra, trang giấy sớm đã ố vàng, bên trong hiện rõ dòng chữ hần đã sớm nhìn đi nhìn lại cả trăm nghìn lần,

“Phan Ngọc cùng nhi thần là thật tâm yêu nhau.”

Hần vốn luôn hiểu được, phong tấu chương này đối với nàng mà nói là rất trọng yếu, nhưng hần lại vì tư tâm, đem nó vụng trộm giấu đi. Khi đó hần nghĩ, chỉ cần nó biến mất, thời gian sẽ làm cho nàng phai nhạt phần yêu thương này. Thậm chí, sau khi cùng Linh Nguyệt đại hôn, hần bắt chấp mọi người phản đối, hần dứt khoát thỉnh cầu tỵ tỵ đồng ý để hần nạp thiếp. Tỵ tỵ chịu không nổi thái độ cường ngạnh của hần, gật đầu đồng ý.

Khi hần lòng tràn đầy vui mừng trở lại đào viên muốn đem tin tức này nói cho nàng, lại chẳng tìm thấy bóng dáng. Nghe bọn trẻ chung quanh nói là đã bị tiến cung làm cung nữ, hần lúc đó đã rõ, cho dù phong tấu chương này tiêu thất, nàng vẫn là không thể buông tay Kỳ Hữu.

Rất nhiều lần, hần đều muốn đem nó trả lại cho nàng, lại chậm chạp không tìm được cơ hội thích hợp. Mãi cho đến hiện tại, hần vẫn như trước giữ lấy nó, nhưng hần sợ rằng, mãi mãi không còn cơ hội để trả lại cho nàng nữa.

Cái lạnh của gió đêm thổi tỉnh suy nghĩ của hần, hần không khỏi cười khổ, mang theo cảm giác thê lương. Về sau, Hoàng Thượng không bao giờ tin tưởng hần nữa. Như vậy cũng tốt, hần có thể cứ như vậy mà thoát ly hoàng cung tràn ngập quyền dục huyết tinh này, không bao giờ vì Hoàng Thượng làm những việc trái lương tâm nữa.

Nhưng là, hần không thể bỏ tỵ tỵ lại, nàng dù sao cũng không phải thân mẫu của Hoàng Thượng, nếu một ngày tỵ tỵ phạm sai lầm, có ai có thể bảo hộ nàng đây?

Thâm cung đại viện, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Gần vua như gần cọp, đạo lý cổ xưa này vĩnh viễn bất biến.

Trên tay cầm một bát canh nhân sâm tổ yến, Doãn Tinh hướng ngự thư phòng cất bước, Từ công công vừa thấy nàng đến, liền sốt sắn nghênh đón, “Nô tài tham kiến Hoa Nhụy phu nhân, ngài tới gặp Hoàng Thượng sao? Hoàng Thượng đã giam mình trong ngự thư phòng được bốn ngày trời rồi mà vẫn không bước ra lấy một bước, cũng không cho phép bọn nô tài vào. Nô tài thật lo lắng nếu Hoàng Thượng cứ tiếp tục như vậy, long thể sẽ chịu không nổi a. Ngài xin hãy giúp chúng nô tài khuyên nhủ đi.....”

Đế hoàng phi mất tích làm cho trong cung nô tài có cơ hội xi xầm bàn tán, họ đưa ra đủ loại nguyên nhân, khiến cả hậu cung nháo nhào huyền não. Mà Hoàng Thượng lại nhốt mình trong ngự thư phòng suốt bốn ngày, cả lâm triều cũng không đoái hoài. Mọi người không khỏi cảm thán, tình cảm của Hoàng Thượng đối với Đế hoàng phi thật sự đã sâu đậm đến mức này? Nhưng xem đi xét lại, vị Đế hoàng phi kia không có khuynh thành chi mao, tướng mạo nhìn cách nào cũng vô cùng bình phàm, như thế nào có thể mê hoặc hoàng thượng đến mức này?

Từ công công âm thầm cảm khái hồi lâu, lại nhìn sang vị Hoa Nhụy phu nhân trước mặt – dung mạo của nàng hơn Đế hoàng phi gấp mấy lần, nhưng trên dung mạo xinh đẹp đó thoáng thoáng nét bi thương, một

tiếng thở dài vô tức vang lên, nàng đi tới trước cửa ngự thư phòng, khẽ gõ, “Hoàng Thượng, ngài xin hãy mở cửa..... Nô tì là Doãn Tinh, cầu ngài đi ra gặp nô tì.”

Bên trong không có chút phản ứng, nàng lại gõ cửa một thời gian, như trước vẫn là không ai mở cửa. Doãn Tinh cùng Từ công công nhìn nhau, cuối cùng chỉ hạ mi im lặng không nói.

Từ công công thấy hốc mắt nàng chậm chậm dâng lên hơi nước mờ nhạt, hần khê khàng bước về phía nàng, khinh gọi, “Phu nhân.....”

“Ta sai lầm rồi, nguyên lai ta địa vị của ta trong lòng hoàng thượng vĩnh viễn cũng không siêu việt như Tuyết tỷ tỷ, ta chưa từng, chưa từng có vị trí trong tim ngài.” Thanh âm của nàng run nhẹ, bát canh nhân sâm tổ yến trong tay vô lực rơi xuống đất, phát ra tiếng vang chói tai. Nàng phút chốc xoay người bỏ chạy vào hành lang gấp khúc, nước mắt rớt cuộc không thể tiếp tục kiềm nén, đọng lại thành hai hàng lệ châu chảy xuôi xuống hai gò má, rồi đọng lại dưới cằm.

Từ công công nhìn bóng dáng của nàng, cũng chỉ có thể cảm thán nói, “Lại là một cô nương ngốc nghếch.”

Hần đã theo hoàng thượng từ khi ngài vẫn còn là một Thất hoàng tử, bên cạnh ngài đã có biết bao nữ tử, nhưng họ chỉ đến và rồi lại đi, Hoàng Thượng đối với các nàng tuy sủng ái, nhưng chung quy chỉ là ba phần âm áp, bảy phần lợi dụng.

Chỉ có riêng Đế hoàng phi là khác hẳn....

Trong ngự thư phòng Kỳ Hữu như trước dựa lưng vào ghế, thần sắc lộ vẻ sầu thảm, nến đỏ trên bàn sớm đã cháy tàn vô tích, có thể để lại chỉ là vài giọt hồng lệ đọng trên giá. Một phiến cửa sổ khép hờ, có xuân phong khẽ phất qua, thổi qua những trang giấy hỗn độn trên bàn, từng tờ một cứ như vậy mà bay loạn. Trên mỗi tờ giấy đều rành rành đề hai chữ “Phức Nhã”. Mỗi một chữ, mỗi một nét, tựa hồ đều trút xuống biết bao ái tình.

Chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng đổ vỡ, quấy rầy suy tưởng của hắn. Hắn đưa tay chộp lấy một tờ giấy đang bay lượn giữa không trung, kinh ngạc nhìn hai chữ ghi trên đó, trong mắt gọi lên nhu tình, “Phức Nhã, nàng vì sao phải trốn. Nếu nàng đã biết được tất cả chân tướng, vì sao không mặt đối mặt chất vấn hay chỉ trích ta. Vì sao phải chôn sâu trong lòng, một câu cũng không nói mà chạy trốn? Chẳng lẽ ta thật sự tự gây nghiệt tự chuốc lấy, thật sự đã đến mức khiến nàng không thể thứ tha?” Hắn thì thào một câu, trên môi chợt hiện một nụ cười nhạt, một nụ cười quá đỗi bi thương...

Còn nhớ rõ, Trung thu năm trước.....

Kỳ Tinh mang theo một mảnh giấy giao cho hắn, nói là cung nữ bên người Vân Châu – Tuyết Hải muốn Kỳ Tinh chuyển giao thứ này cho hắn, khi hắn thấy trên tờ giấy viết dòng chữ “Lạc hương tán tận phục không yểu, mộng đoạn tư nhĩ lâm vị tuyền.”

Lúc đọc những chữ này, hô hấp của hắn cơ hồ bị đình trệ, nhưng hắn không thể biểu hiện ra mặt, không thể để Kỳ Tinh nhìn ra dù chỉ một tia sơ hở. Hắn chỉ tùy ý đem tờ giấy đặt lên bàn, “Trẫm, tối nay ở bên Tĩn phu nhân.”

Kỳ Tinh vẫn không thay đổi sắc mặt, bộ dạng như chẳng có chuyện gì, vững vàng nghiêm mặt nói, “Không biết Hoàng Thượng có phát hiện hay không, bóng dáng của nàng tựa hồ rất giống Phan Ngọc!”

Hắn chỉ buồn cười mà nhìn Kỳ Tinh, “Người chắc không định nói với trẫm, nữ tử có dung mạo cách biệt một trời một vực đó là Phan Ngọc chứ?”

Kỳ Tinh cung khiêm cười, “Thần chỉ đem suy nghĩ trong lòng nói ra mà thôi.” Hắn vừa dứt lời liền rời đi, nhưng Kỳ Hữu không vì vậy mà có thể bình ổn nội tâm dậy sóng, để vương nhìn chăm chăm vào hai dòng thơ trên giấy, chẳng phải chúng đang tả đến hai chữ Phức Nhã sao? Chẳng lẽ.....

Cứ luôn mãi do dự, cuối cùng hắn cũng không chế không được bản thân mà đến Vị Tuyền cung, nhưng hôm đó, thứ đầu tiên lạc vào tầm mắt hắn không phải Vân Châu – nữ tử đột nhiên xinh đẹp phi phàm, hơn hẳn ngày thường, mà là nữ tử đang suy sụp ngồi bên thềm đá kia. Nàng vừa mở miệng nói chuyện, hắn liền hoàn toàn khiếp sợ, thanh âm của nàng cùng Phức Nhã sao lại giống nhau đến thế. Sau đó, nàng đẩy cửa ra, trong căn phòng nhốt đầy đom đóm, điều này khiến hắn phải chấp nhận một sự thực mà chính mình cũng

không thể tin được – nữ tử này so với Phúc Nhã là hai loại dung nhan khác nhau, nhưng nàng lại chính là Phúc Nhã!

Hắn nhin xuống xúc động, không thể..... Hiện tại tuyệt đối không thể cùng nàng tương thức, bởi vì Kỳ Tinh đã bắt đầu chú ý đến nàng, muốn lợi dụng nàng để đả kích hắn!

Không ai biết rằng, đêm hôm đó hắn căn bản không có sủng hạnh Vân Châu, hắn chỉ đơn giản cùng nàng ngồi trước bàn, suốt một đêm hàn huyên cổ sự.....

Suốt một quãng thời gian, hắn luôn phải nén xuống sự xúc động muốn nhận thức cùng nàng, hắn phải đợi. Đợi đến lúc có thể diệt trừ toàn bộ những người biết được sự thật về thân phận nàng, nếu không, tình cảnh của Phúc Nhã sẽ rất nguy hiểm.

Một là trừ Kỳ Tinh, hai là trừ Minh thái phi, ba là sát mẫu hậu, ba người đều là thân nhân của hắn, ngay cả mẫu hậu cũng vì một mệnh lệnh của hắn mà chết thảm nơi lãnh cung. Khi đó Hàn Minh hỏi hắn: “Ngài đưa ra mệnh lệnh như vậy chẳng lẽ không sợ báo ứng về sau?”

Đạo lý này hắn lại như thế nào không biết? Không phải hắn không chịu buông tha Kỳ Tinh, mà là Kỳ Tinh vẫn từng bước ép sát, một lòng muốn đoạt lấy đế vị của hắn, cho dù trong lòng không đành lòng bao nhiêu đi chăng nữa, mệnh lệnh này hắn vẫn phải đưa ra.

Về phần mẫu hậu..... Hắn vẫn nhớ rõ đã từng nhận lời Vân Châu, nhất định sẽ vì nàng báo thù, mẫu hậu từng làm biết bao chuyện ám muội, tội lỗi của bà sớm phải chết đi hàng trăm lần mới đủ đền tội. Dù hắn không nữ, nhưng để củng cố giang sơn, nhất định phải nén đau hạ quyết tâm.

Mãi đến một ngày kia, Đỗ Văn Lâm Thừa tướng dám ngang nhiên tại triều đình cấu kết năm vị triều thần cùng chống đối hắn, một chút cũng không có kị uy nghiêm Hoàng Thượng của hắn, khi đó hắn biết rằng Đỗ thừa tướng đã đến không thể không trừ.

Nhưng, địa vị của thừa tướng đã không còn như lúc phụ hoàng tại vị, phía sau lão có thể lực đông cung, thế lực cường đại đến mức ngay cả một hoàng đế như hắn cũng không thể động đến. Hắn biết, bè đảng của thừa tướng tại triều đình, tất cả bọn chúng đều chờ mong Đông cung hoàng hậu có thể hạ thai long tử của hắn, có thể để đứa trẻ này danh chính ngôn thuận bước lên ngôi vị thái tử, như vậy, chúng có thể thừa sức bành trướng thế lực. Hắn thân làm đế vương, tuyệt đối không cho phép một việc như thế này phát sinh.

Vốn định lợi dụng Ôn Tĩnh Nhược cùng Dịch Băng chia cắt thế lực của chúng tại triều đình, nhưng là, bọn họ lại để cho hắn phát hiện một tội không thể tha thứ, hai người bọn họ không biết từ khi nào thông đồng cùng một chỗ, còn hoài thai một nghiệt chủng. Bọn họ không chỉ bán đứng hắn, còn phá hư toàn bộ kế hoạch hắn dày công suy tính.

Cuối cùng, hắn đã đưa ra một quyết định.

Lợi dụng Phúc Nhã trừ bỏ bọn chúng, sau đó lấy danh nghĩa có công tổ giác mà phong thưởng cho nàng, tạo cho nàng một chỗ đứng ổn định tại hậu cung. Điều quan trọng nhất chính là hắn vẫn luôn biết, Phúc Nhã đối với cái chết của Vân Châu vẫn canh cánh trong lòng, như vậy, coi như hắn thanh toán, cho nàng một con đường để trả thù đi.

Nhưng là, cuối cùng nàng vẫn thủ hạ lưu tình với Ôn Tĩnh Nhược, chỉ trừ bỏ nghiệt chủng kia. Khi đó hắn liền hiểu được, sau trong tâm nàng vẫn chôn giấu phần thiện lương trong sáng năm xưa, nàng không đủ nhẫn tâm..... Khi đó, hắn đã do dự, hắn thật sự phải bóp chết sự thuần khiết của nàng sao? Hắn yêu nàng, năm đó hắn không phải chính là bị khí chất không dấy vào nhân gian khói lửa của nàng hấp dẫn sao, hắn có thể nào lại tiếp tục đẩy nàng vào vực sâu không đáy, lại càng không thể khiến cho nàng phải thành người như hắn, rốt cuộc không thể quay đầu!

Hướng chi, ở trước hoàng lăng nàng đã bị trúng kịch độc, thật sự đã tổn thương thân thể rất nhiều, nàng cần một đoạn thời gian tu dưỡng! Hắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để nhổ cỏ tận gốc vây cánh của Đỗ gia tại triều đình, càng có thể thực hiện hứa hẹn ngày đó hắn đã hứa với nàng. Khiến cho nàng trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của hắn, hắn muốn nàng lên ngôi mẫu nghi thiên hạ, vĩnh viễn bầu bạn bên mình.

Nếu muốn kéo nàng ra khỏi trận tranh đấu này, nhất định không thể tiếp tục sủng ái nàng, phải để nàng vắng vẻ một thời gian, như vậy mới có thể bảo hộ nàng.

Nhưng là, nàng vì sao muốn chạy trốn? Vì sao nàng lại thêm một lần nữa rời bỏ hắn? Hắn đã quá phận sao?

Kỳ Hữu chợt buông lơi tờ giấy đang nắm chặt trong tay, vô thanh thở dài. Rốt cục hắn đã đứng dậy sau bốn ngày liền ngồi lì trên ghế, cất bước ra khỏi ngự thư phòng, suy nghĩ nguyên bản hỗn loạn nhờ vào không khí trong lành bên ngoài mà xua đi ít nhiều.

Từ công công vừa thấy Hoàng Thượng bước ra liền vội vàng nghênh đón, “Hoàng Thượng, rốt cuộc đã ra ngoài.”

Kỳ Hữu đưa tay xoa lên cái trán đã ê ẩm đau của mình, hắn liếc mắt nhìn Từ công công một cái, “Trẫm muốn đi một mình.”

Gió trở nải thổi, khăn đỏ phấp phới bay, hàng liễu xanh cúi mình trước gió.

Ánh trăng lạnh lẽo sáng tỏ treo trên không trung đem hoàng cung ánh vàng phủ một màu thâm đậm, hắn một mình bước qua hành lang gấp khúc, chuyển qua vô số góc, vòng vo lâu như vậy, hắn đứng là vẫn còn một mình sao? Để vương vĩnh viễn đều là người cô đơn sao?

Ngai vị đế vương, từ lúc cùng Đỗ Hoàn đại hôn hắn liền đã quyết định sẽ buông xuôi với nó, ngay lúc đó hắn đã quyết, bất luận phải trả giá đắt đến bao nhiêu, hắn nhất định phải ngăn cản phụ hoàng đem nàng phong làm phu nhân. Nhưng là, nàng lại bị phụ hoàng dùng một hồi đại hỏa đốt sống..... Nếu lúc đó hắn biết người chết căn bản không phải Phúc Nhã, hắn tuyệt đối sẽ tìm khắp chân trời góc biển đem nàng trở về, tuyệt không đi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế vốn không thuộc về mình này.

Hắn cứ nghĩ rằng mình đã có thể đoạn tuyệt cùng ái tình, cho nên lựa chọn bước lên ngôi vị hoàng đế cao tại thượng, vô biên cô đơn. Nhưng là, Phúc Nhã lại một lần xuất hiện trước mặt hắn, quấy rầy hết thấy kế hoạch hắn sắp đặt, càng làm rối loạn trái tim vốn đã đóng băng của hắn. Nếu đổi lại là trước kia, hắn tuyệt đối không để cho tình yêu của cả hai bị cuốn vào hỗn loạn âm mưu cùng lợi dụng, hắn cũng biết, Phúc Nhã cho tới bây giờ cũng không nguyện bị cuốn vào bên trong màn tranh đấu kia!

Nhưng là, nay hắn đã không còn là Hán Thành vương năm xưa, hắn đã là hoàng đế, hắn phải kiềm chế thiên hạ, không thể làm theo ý mình, cũng không thể nghĩ theo ý mình. Ở trên cao khó tránh được lạnh, không ai có thể biết thân là đế vương bị ai đến nhường nào, cũng như người phụ hoàng đã từng lợi dụng hắn. Hắn rốt cục có thể hiểu được, nguyên lai làm đế vương lại bất lực như vậy, không thể dành tình cảm cho ai. Ngay cả nữ nhân mà mình âu yếm cũng không thể bảo hộ, vậy hắn ngồi trên ngôi vị hoàng đế này còn có ý nghĩa gì?

Chợt nghe một tràn tiếng ca truyền đến, thanh âm nhu mà không ngấy, mỏng manh mà thanh thúy, hắn kìm lòng khôngặng liền dừng lại cước bộ, ngưng thần nhìn về phía tiếng ca vọng ra.

Đài cao ly ngọc, trên đài bày một cây thụy cầm nho nhỏ, nhánh cây đều nhau san sát

Khách lý tương phùng, nhưng bất giác đến lúc hoàng hôn ly biệt, chẳng biết nói gì chỉ nường dáng cảnh trúc.

Chiêu Quân đến đất Hồ xa xôi, nhưng vẫn nhớ Giang Nam Giang Bắc.

Tướng bội hoàn, đêm trăng trở lại, hóa thành nhánh hoa u độc.

Chuyện xưa nơi thâm cung một phen hồi tưởng, người nọ chợt ngủ sâu, giữa phi tần hoa lục.

Đừng để như xuân phong, không hình không tiếng, mãi một đời vui sầu lâu vàng.

.....

Đôi mi thanh tú phong cốt phi phạm, đồng tử là nhu hoa toái ngọc, sóng mắt lưu chuyển, đôi môi mọng, hàm răng trắng, lời ca ngọt ngào. Ánh mắt đột nhiên lộ nhu tình, tia nhìn sáng ngời, “Phúc Nhã!” Hắn thanh âm rung động hô một câu, khiến nữ tử đang nhẹ giọng ngâm nga chợt hoàn hồn, một đôi tay mạnh mẽ gắt gao đem nàng vào lòng, nàng cứng người tại chỗ, một chút cũng không dám động, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn hắn từ từ siết chặt mình vào lòng.

Hắn tựa đầu, chôn vào cổ nàng, dụi vào tóc nàng, khăn khăn nói, “Nàng rốt cuộc đã trở lại, ta biết nàng nhất định không để ta lại cô đơn một mình.”

Nàng cảm giác có một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi lên gáy, dọc theo da thịt chảy xuôi, nàng không khỏi một trận run rẩy, “Hoàng Thượng..... Nô tỳ là Hiệt phương viện Tô Tiệp dư, Tô Tư Vân.”

Quyển 3 hoàn

32. Q.4 - Chương 32: Vô Thân Cung Chi Ước

Đồng tử khê lưu chuyển, lông mi hơi run rẩy, ánh mắt chậm rãi mở, ta âm thầm nhìn quanh căn phòng u ám, trên cổ truyền đến từng đợt đau đớn. Ta gượng sức đứng dậy, ngơ ngẩn nhìn lướt qua căn tiểu ốc lịch sự tao nhã, trong phòng thấp nền đỏ trầm hương, từng trận u hương đầy lên kích thích suy nghĩ của ta, trong đầu hồi tưởng lại một màn mờ mịt ngày ấy . . . Ta thật vất vả lắm mới từ khách điểm trốn thoát ra được, trên đường gặp Hàn Minh, sau đó hắn đại phát thiện tâm để cho ta rời khỏi. Rồi sau đó. . . . Phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân thưa thớt, ta vừa mới định xoay người, liền cảm thấy cổ như bị thứ gì đó đâm một cái, từng đợt đau đớn tận xương tủy truyền khắp toàn thân. Sau đó ta cái gì cũng không nhớ nữa!

Đây là đâu? Là ai đem ta tới nơi này? Người đó có mục đích gì? Ta đây thật sự là mới thoát khỏi miệng hùm, lại rơi vào hang sói. Vận mệnh của ta vì sao trắc trở không ngừng như thế, ông trời chung quy một lần lại một lần cố ý trêu đùa ta mà. Như ta hiện nay, lại có duyên gặp gỡ trở ngại gì, kiếp nạn gì nữa đây?

Sau khi tùy ý sửa sang lại xiêm y hảo, ta liền mang vào đôi hài thêu rồi đi tới bên cạnh cửa, kéo mở cánh cửa phú quý môn đang đóng kín. Có hai vị cô nương canh giữ bên ngoài, vừa thấy ta tỉnh lại liền thân nhiên cúi đầu nói, “Cô nương, ngài tỉnh rồi.”

Ta nhú mày nhìn hai người bọn họ, trầm chuyển suy nghĩ, mở miệng hỏi, “Đây là nơi nào vậy?”

“Vu Nhiên sơn trang.” Hai người các nàng đều đồng thanh trả lời ta bốn chữ ấy.

Bốn chữ này thật sự khiến cho ta một phen kinh hãi, ta mặc dù thân tại cung đình, thế nhưng ba chữ Vu Nhiên sơn trang cũng như sấm bên tai, nó chỉ vồn vện trong vòng mười năm liền đã khống chế cả giang hồ, oanh động thiên hạ, thần bí quật khởi giữa lãnh thổ tam quốc. Đơn giản mà nói, nó là một tổ chức sát thủ, di động giữa tam quốc, lấy “tiền mua mệnh” làm sinh kế. Triều đình tam quốc cũng cùng với bọn họ nước sông không phạm nước giếng. Vì dấu sao Vu Nhiên sơn trang cũng giống như mê cung bản, cơ quan trùng trùng, sát thủ của chúng vô công lại càng cao thâm khôn lường, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, thì không ai muốn đối địch cùng chúng.

Nhưng ta thật không thể hiểu được, Vu Nhiên sơn trang này vì sao phải bắt ta? Ta không nhớ đã cùng bọn họ có quan hệ giao du gì. Giữa lúc ta còn đang hồ nghi, một ả thị nữ lại nói: “Cung chủ có phân phó, cô nương nếu như tỉnh lại, thì đưa người đi gặp ngài.”

Ta khê gật đầu ưng thuận, lòng đầy hồ nghi mà đi theo sau nàng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn khắp cảnh vật chung quanh, sương buổi tối vừa mới ngưng đọng trên lá cây, trăng sáng lạnh như sương, ánh sáng âm thầm soi trên khung cửa. Cho dù hoa cỏ bích thủy đều có, nhưng vẫn khiến ta không rét mà run, chỉ có thể dùng đến hai chữ để hình dung tình cảnh này — âm trầm. Đây chính là Vu Nhiên sơn trang danh chấn thiên hạ đó sao?

Rốt cục, các nàng dừng lại trước một cánh cửa làm bằng hắc mộc, khom người mời ta đi vào, ta cũng không thắc mắc gì, vừa đẩy cửa ra liền rảo bước tiến lên bậc cửa, tức thì đập vào mắt là một đỉnh kim ngân cực đại, khói bay lượn lờ, lại có từng trận mùi hương phảng phất quanh mũi. Ta nghiêng đầu mà nhìn theo, thứ vừa thấy không khỏi làm ta kinh ngạc mở trừng hai mắt, một gã nam tử từ trong hồ nước nóng to như vậy mà bước ra, đang đứng cách ta vài thước. Nam tử này không phải ai khác, chính là Bạch y nhân thần bí trong khách điểm. Mấy nàng thị nữ ở nơi này tựa hồ sớm đã quen với việc, liền cầm lấy khăn bông lau bọt nước còn vương lại trên người hắn.

Ta cứng lưỡi nhìn chằm chằm vào hắn — kẻ bấy giờ thần sắc vẫn thản nhiên như trước, ta đột nhiên ý thức được nam tử trước mắt đang.... không — một — mảnh — vải — che — thân!

Ta vội vàng xoay người quay lưng về phía hắn, hai má đỏ bừng, mặt nóng như lửa đốt. Tay chân cũng không biết nên đặt vào đâu nữa. Nam nhân này thật là chẳng biết xấu hổ, lại đứng trước mặt nhiều nữ tử như vậy mà không một tắc vãi, ta nếu biết giờ phút này hắn đang tắm, tuyệt đối sẽ không đi vào. Lại còn phải trông thấy một màn nhìn liền phát hoảng như vậy...

“Người tỉnh rồi à.” Phía sau truyền đến thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn.

“Phải, người.... Người mau mặc xiêm y vào đi.” Ta nói năng có chút lộn xộn, còn chưa hồi phục lại tâm tình rối ren khi nãy.

Tiếng mặc xiêm y sột soạt trong căn phòng yên tĩnh lúc này nghe ra phá lệ rõ ràng, thời gian trôi qua, tâm cảnh dần dần hồi phục, một màn trong đầu vừa mới lóe lên liền vút qua.

Mà hắn đã là một thân bạch y trắng tuyết, tiêu sái phiêu dật thoát trần, trên vai còn rủ xuống mấy sợi tóc chưa khô, hỗn loạn rải rác, càng nhìn hắn luồng khí tà mị trên người hắn phát ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Ta ngẩng đầu lên nhìn hắn đang đứng bên cạnh ta. Đối diện ta là một đôi tròng mắt u ám quỷ mị, trong thần sắc hắn có chút tà khí, thâm thúy làm cho người ta không khỏi mê hoặc hăm sâu, dường như muốn đem ta hút vào đó. Nhất thời, ta lại quên mất bản thân định nói gì với hắn.

Hắn ở trong căn phòng vi ám lãnh đạm liếc nhìn ta, sương mù từ hồ nước nóng không ngừng bay lên, phủ phục quanh quần giữa chúng ta, ta thu hồi sự thất thố của mình, yết hầu thanh khinh không được tự nhiên “Người bắt ta tới đây có mục đích gì?”

Hắn nhếch miệng một cái, ánh mắt lóe lên một tia sáng dị thường, “Ta cho người thứ người muốn, hãy làm cho ta điều ta cần.”

Sau khi nghe xong lời hắn nói, ta khí định thần nhàn nhìn hắn hỏi: “Người chẳng lẽ biết ta muốn cái gì sao?”

“Khuôn mặt này của người làm thật không tồi a.” Hắn không trả lời câu hỏi của ta, lại đem đề tài chuyển đến trên khuôn mặt ta.

Tâm ta một phen cả kinh, hắn có thể nhìn thấu thuật dịch dung thiên y vô phòng trên mặt ta, nam nhân này thật đáng sợ, “Người làm sao mà biết?”

Hắn xoay người, thản nhiên trả lời, “Người giúp người dịch dung là sư phụ của ta, tuyệt thế thần y.”

Hắn lại chính là đồ đệ của thiên hạ đệ nhất thần y? Ta thoáng có chút kinh ngạc, lại chưa biểu hiện ra ngoài, thần sắc như thường hỏi: “Vậy người muốn gì?”

“Dem gương mặt nguyên bản của người trả lại cho người.”

Lạnh lùng trêu một hơi, ta dường như không thể tin được lời mình vừa nghe, “Ngay cả sư phụ của người cũng không thể làm được chuyện này, người có thể làm đến?”

Trên mặt hắn tràn ngập tự phụ cùng lãnh ngạo, giống như trên đời này không có hắn thì không thể làm được chuyện gì, “Đế hoàng phi chưa từng nghe qua ‘Trò giỏi hơn thầy’ sao?”

“Đế hoàng phi” Ba chữ suýt nữa làm cho ta đứng không vững, hắn thế nhưng lại biết được! Chẳng lẽ hắn có thông thiên thuật, “Người như thế nào biết được thân phận của ta?”

Hắn lạnh lùng cười nói: “Có thể khiến cho Minh Y hầu khúm núm nghe lệnh tất nhiên là kẻ bất phàm. Ta sau khi nghe ngóng, mới biết được nguyên lai người chính là phi tử được Kỳ đế sủng ái nhất.”

Trong lúc ta há miệng còn muốn hỏi, hắn đã hiểu được nghi vấn của ta, “Trong hậu cung Kỳ Quốc, có người của ta.” Những lời này hoàn toàn làm cho ta á khẩu không trả lời được, thì ra là thế! Hậu cung..... Kẻ đó sẽ là ai?

Ngày ấy ta cũng không đáp ứng cùng hắn giao dịch, chỉ trở lại trong phòng đợi ba ngày. Từ trong miệng nha đầu hầu hạ ta biết được, vị bạch y nam tử kia chính là Vu Nhiên sơn trang trang chủ — Hy! Khó trách bên người hắn mỹ nữ như vãn, ta xưa nay cứ nghĩ Vu Nhiên sơn trang trang chủ nhất định là một lão nhân

gia tóc bạc trắng, lại không nghĩ tới, vị nam tử trẻ tuổi tuấn lãng này chính là Vu nhiên Trang chủ nổi danh thiên hạ.

Bình phong chạm vàng, rèm cửa hồng phấn nhẹ bay. Ta ngồi bên chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn, đem hoa trong bình hái từng chiếc từng chiếc cánh xuống, chẳng biết qua bao lâu, cánh hoa đã lấp kín cả bàn.

Trả lại gương mặt nguyên bản cho ta? Ta vì những lời này mà dao động, do dự.

Trước đây, sở dĩ ta lựa chọn gương mặt bình thường này, chỉ vì ta không muốn bị kéo vào trận tranh đấu đầy máu tanh đó thêm một lần nào nữa, chỉ muốn sống hết một quãng đời vô ưu bình thường. Nhưng hôm nay đã khác, ta lựa chọn phục quốc, lựa chọn trả thù tất cả những kẻ từng thương tổn ta, ta không cam lòng “bình thường” nữa, vì vậy ta nhất định phải trở về với gương mặt nguyên bản của mình.

Như vậy, nếu thực sự có một ngày diệt Hạ quốc, ta cũng có lý do danh chính ngôn thuận, hơn nữa, ta cũng không cần bằng khoán nếu thân phận Hạ Quốc công chúa của ta ảnh hưởng đến hoàng quyền của Kỳ Hữu.

Nhưng là, muốn trở về với gương mặt cũ ta cần phải trả giá đắt thế nào đây? Hi muốn ta vì hán làm chuyện gì? Trên vai ta còn mang giao dịch cùng Kỳ Vấn a!

Mãi đến khi cánh hoa cuối cùng cũng bị ta hái xuống, ta phút chốc đứng dậy, nắm chặt cánh hoa kia trong lòng bàn tay, nhanh chóng xông ra ngoài. Không cố kỵ hai vị cô nương kia không ngừng kêu to phía sau, ta dựa vào ấn tượng mấy ngày trước tìm đường đến phòng Hi, lại bị hai vị cô nương trông coi bên ngoài ngăn lại.

“Ta muốn gặp trang chủ của các ngươi.” Cố ý đem thanh âm phóng đại khiến cho người bên trong phải nghe thấy ta.

Không bao lâu một thanh âm dày dặn từ bên trong truyền ra, “Cứ cho nàng tiến vào!” Ngữ điệu thản nhiên như vậy, tựa hồ liệu định ta nhất định sẽ đến.

Đẩy cửa mà vào, lại là từng trận phiêu hương lan vào khoang mũi, Hi lại ở trong ôn tuyền tắm rửa.

Ta có chút bất đắc dĩ, vì sao mỗi lần ta đến, hán đều là trần như nhộng, cũng may lần này cả người hán đều chìm ở trong nước, ta không cần phải nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ như lần trước. Nhìn hán hưởng thụ tựa lưng vào vách hồ, vị bạch y nữ tử thanh ngạo ngày đó xuất hiện ở khách điểm đang dùng hai cánh tay mảnh khảnh của mình giúp hán chà lưng.

“Ngươi đã suy nghĩ kỹ?” Thanh âm của hán nhẹ nhàng mà vang tới. Bởi vì hán đưa lưng về phía ta, cho nên ta không thể nhìn rõ biểu tình của hán giờ phút này.

Nhìn vàng tấm lưng màu đồng của hán, ta bình thản hỏi: “Như vậy, ngươi muốn ta vì ngươi làm việc gì?”

“Trước hết ngươi trả lời cho ta vài vấn đề, ta liền biết ngươi có tài cán làm việc gì cho ta.”

Ta ngần ra, hán thế nhưng còn chưa nghĩ ra muốn ta giúp hán làm cái gì! Ta thả lỏng cảm xúc, lộ ra nụ cười nhạt, “Hỏi đi!”

“Ngươi là phi tử của Nạp Lan Kỳ Hữu, vì sao phải bỏ trốn?” Lời nói vẫn lãnh đạm như băng của hán lại làm khiến ta bất giác siết chặt hai nắm tay, cứng rắn nói ra ba chữ, “Bởi vì hận!” Sự lãnh khốc đến run sợ này thật khiến cả ta cũng phải ngạc nhiên.

Hán cười lạnh một tiếng, “Nam nhân tam thê tứ thiếp đều thực bình thường, huống chi là vua của một nước.” Nghe thấy lời của hán ta liền hiểu được, hán hiểu lầm ta vì Kỳ Hữu liên tục sủng hạnh hậu cung giai lệ mà nhân thân sống hận, nhưng là ta tuyệt nhiên không có giải thích, chỉ duy trì trầm mặc.

Hi vốn dĩ đang đưa lưng về phía ta, lúc này lại đột ngột quay lại ngoái nhìn, hai tay gác lên mặt sàn lát bằng ngọc lưu ly, sương mù bao phủ toàn thân hán, “Vậy ngươi vốn dĩ đang muốn chạy trốn về hướng nào?”

Ta nhìn thẳng vào mắt hán, ta vẫn đạm phong khinh nói: “Dục Quốc.”

Hán vừa nghe “Dục Quốc” hai chữ, biểu tình lạnh lùng trên mặt lập tức có sự biến hóa, “Ngươi đi Dục Quốc làm cái gì?”

Ta chậm rãi nhắm mắt lại, thở hắt ra một ngụm khí lạnh, sau đó mở miệng, từ từ nói: “Liên Thành.”

Ánh mắt hần hốt nhiên chuyển thành nghiêm túc sắc bén, cũng không nói nữa, lặng yên mà trầm tư điều gì đó.

Thật lâu sau, hần mới mở miệng nói: “Người nhận thức Liên Thành?”

Ta gật gật đầu, càng kỳ quái hần vì sao đột nhiên biến sắc, chẳng lẽ hần cùng với Liên Thành có quan hệ gì sâu xa? Hay là có cừu hận gì với nhau?

Hần tùy ý đưa tay trở lại vào trong nước, không mạnh không nhẹ hất lên một vốc nước, sau đó lại duỗi tay nhìn nước từ đầu ngón tay chảy ngược trở lại, khôi phục biểu tình lạnh lùng vốn dĩ, “Ta đã biết phải để người làm gì cho ta rồi!”

33. Q.4 - Chương 33: Dạ Thâm Trường Sinh Điện

Lần này ra đi, Hy không hề mang theo thủ hạ của hần tùy hành, mà chỉ cùng ta đơn thương độc mã lên đường. Bởi vì hành động lần này, người càng nhiều lại càng nguy hiểm. Mục đích của chuyến đi này là đến Nguyên cung Trường Sinh Điện, ta căn bản không muốn lại trở về nơi ấy, lần này vạn nhất nếu như bị người khác nhận diện được, kế hoạch của ta liền tức thì đổ sông đổ biển. Nhưng Hy lại nói, muốn khôi phục lại dung mạo của ta thì tất nhiên phải để cho hần nhìn thấy dung mạo ban đầu đó. Ta vốn là muốn đem hình dáng của chính mình theo trí nhớ mà họa ra, nhưng lúc đề bút lại không biết từ đâu mà hạ, đáng vẽ của mình, ta sớm đã không còn nhớ rõ nữa.

Bởi vậy, ta lại nhớ đến bức họa của Viên phu nhân trong Trường Sinh điện, nhưng mà ta một chút cũng không muốn mạo hiểm đi vào đó. Chỉ là hết thấy người trong Vô Thần cung, ngoại trừ ta thì không ai đối với lộ tuyến trong cung có thể nắm rõ như lòng bàn tay.

Sau nhiều phen do dự, ta rốt cục quyết định cùng hần cùng đi Kim Lăng trộm lấy bức họa Viên phu nhân. Hần vung tay chạm lên gò má trái của ta một cái, một khối bột không lớn không nhỏ có hình nắm tay liền hiện lên trên má trái của ta. Ta nhiều lần dùng nước tẩy đều không thể nào tẩy sạch, có thể thấy được hần đối với thuật dịch dung đã đạt đến mức tinh thông, có lẽ, hần thật sự có năng lực đem dung mạo của ta khôi phục lại.

Giữa thời điểm mặt trời và những vì sao còn mơ hồ, chạng vạng u minh, hùm gầm vượn hú. Ta cùng với Hy mỗi người cưỡi trên một con bạch mã, rong ruổi vượt thiên địa chỉ gian, như chim ưng trở mình, bóng ảnh vượt qua trùng trùng thiên lý.

Liên tiếp sáu ngày hồi hã lên đường, ta đã là bị bụi sương phủ đầy mặt, tinh cốt hao mòn, sức lực cạn kiệt. Mà hần lại cứ tỉnh lực dư dật như mọi khi vậy, mới nghỉ ngơi chưa đến một canh giờ liền hối thúc ta gấp rút lên đường. Về phần ta, cho dù mệt muốn ngã quỵ cũng quyết không mở miệng yêu cầu được nghỉ ngơi nhiều thêm một chút, vẫn cứ ương ngạnh đối kháng lại với thể lực của bản thân, cùng hần một đường bốn ba mà đi.

Trên đường, hần nói chuyện rất ít, cũng không cùng ta nói thêm một câu vô nghĩa nào, tính cách cực kỳ cô tịch. Mà ta cũng không có lời gì khác để nói cùng hần. Ta cứ theo sát phía sau, hần nói cái gì, ta liền ngoan ngoãn làm cái đó, không nói nhiều, cũng không hỏi nhiều.

Ta trong lòng cũng thấy rất kỳ quái, ngày ấy hần muốn ta vì hần làm một chuyện đó là sát hại Dục quốc Hoàng thái hậu, cũng chính là mẫu thân của Liên Thành. Ta không cho rằng bản thân có năng lực gì có thể ám sát Thái hậu, huống hồ dưới trướng hần có vô số cao thủ hàng đầu, vì sao cứ một mực phải phân phó cho ta? Rốt cục giữa hần và Thái hậu đã có ân oán gì?

Ta hãy còn nhớ rõ lời Hy nói: “Nếu hành động thích sát thất bại, người phải một mình thừa nhận hết thảy tội danh.”

Khi đó ta đã hồi đáp rằng: “Chỉ cần ta ở Dục quốc hoàn thành mục đích của ta, hết thảy mọi việc ta sẽ tự mình gánh vác.”

Mà hần chỉ thần nhiên liếc nhìn ta một cái, cũng không tiếp tục chất vấn thêm nữa, chỉ tín nhiệm gật gật đầu. Lẽ nào hần không sợ ta sẽ không giữ đúng lời hứa hay sao? Giang hồ bọn họ nếu cần không chế một

người, không phải nên cho hấn ta uống vào một viên độc được mẫn tính để dễ bề chế ngự, sau đó mỗi lần lại cấp ột tí giải được, cứ như thế cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành hay sao? Vị cung chủ này hấn lại có tình người như thế sao?

Ngày thứ bảy, chúng ta rốt cục đã đến Kim Lăng thành. Đường phố phồn hoa náo nhiệt, đoàn người nhộn nhịp rộn ràng, tiểu thương chung quanh hò hét mời chào, lũ trẻ vui đùa hớn hở. Hết thấy sự sống đều minh chứng ột điều: Giờ phút này dân chúng an lạc, quốc phú dân cường, như thế này hấn đã có thể khẳng định đất nước này quả nhiên có một hảo hoàng đế.

Đồ kinh mấy chỗ ngổ ngách lớn nhỏ, trên tường đều dán bức họa của ta, treo giải thưởng mười vạn hai hoàng kim. Ta bắt giác phì cười, ta lại đáng giá như vậy sao. Lại nhìn xem bốn phía còn có rất nhiều quan binh, một tay tri đao, một tay cầm bức họa, tìm kiếm khắp nơi. Có mấy tên quan binh đi ngang qua chúng ta, chỉ liếc mắt qua người ta một cái liền rời đi, có thể thấy được thuật dịch dung của Hy đã đạt đến cảnh giới lấy giả làm thật.

Chúng ta dừng chân lại tại một khách điểm xa hoa nhất bên trong Kim Lăng thành, chọn một gian sương phòng ở chỗ ít người chú ý, ra vào sẽ không nổi bật quá.

Giờ Tuất một khắc, chúng ta thay một bộ y phục dạ hành, dùng mảnh vải đen che mặt, từ cửa sổ nhảy ra ngoài. Hấn dọc theo đường đi đều gắt gao nâng đỡ cánh tay của ta, không ngừng tiếp thêm nội lực vào cơ thể ta, mang ta cất bước bay bổng, lướt gió mà đi. Tốc độ nhanh đến nỗi làm cho ta xem không rõ cảnh vật trước mắt, khinh công của hấn thật vào loại xuất sắc nhất mà ta từng gặp qua. Phi thân qua cung tường Phượng Các môn, né tránh cấm vệ qua lại, một đường thật cẩn thận vọt xuyên qua Thừa Thiên môn, rốt cục tiến nhập hậu cung.

Chúng ta cùng ngồi xổm xuống cạnh bụi cây rậm bên ngoài Trường Sinh điện, quan vọng Trường Sinh điện quanh quẽ, “Là nơi này đúng chứ”. Hy thấp giọng hỏi ta.

Ta gật gật đầu, ngược nhìn bức hoành trên đề ba chữ “Trường Sinh điện”, ánh mắt có chút âm đạm, nhưng lại sinh ra một tia do dự, “Chúng ta. hay là đừng lấy bức họa nữa.”

“Người không muốn khôi phục lại dung mạo à?” Hấn đối với ánh mắt của ta có một chút lộ khí.

Ngón tay của ta cứ vô thức di di bần bần trên mặt đất, “Hay là nghĩ biện pháp khác đi.”

Hấn một phen chụp lấy vai phải của ta, khí lực rất lớn, khiến ta có hơi đau đớn, hấn lạnh lùng nói, “Người đã không còn đường thoái lui rồi.” Rồi siết chặt bả vai của ta, liền mạnh mẽ kéo ta tiến vào Trường Sinh điện bốn bề vắng lặng.

Sao trời lấp lánh, điểm điểm như châu ngọc, soi sáng đường đi cho chúng ta. Mùa hạ còn trùng kêu vang thâm thâm, tú lục tần hồng như đối, ứng đỏ trắng noãn, phát tường thụ động. Chúng ta thực dễ dàng liền tiến nhập tẩm cung nội, đẩy cửa ra kia trong nháy mắt, bỗng dưng có mai hương nhàn nhạt truyền đến, ta kinh ngạc đậm ngửi mùi hương, Trường Sinh điện thanh lãnh như thế, lẽ nào có người đã đến quét tước qua?

Nhanh chóng đẩy cửa ra, một phiến cửa sổ vừa mở liền bị ánh trăng nương tiến vào bên trong, ta nương theo ánh nguyệt quang ngời sáng mà nhìn thấu đến tận góc trong cùng của tẩm cung – nơi đặt những bức họa sinh động như thực kia. Trong họa đều là vẽ cùng một nữ tử — tuyệt mỹ thuần nhĩ Viên phu nhân.

Ta ngừng lại rồi hô hấp, run run đưa tay chạm vào một vài bức họa, thật sự..... Quá giống! Khó trách khi tiên đế gặp ta lại bị lệ châu dâng tràn hốc mắt; khi Kì Vãn gặp ta lại khắc chế không được cảm xúc của bản thân. Nguyên lai, ta cùng với Viên phu nhân lại giống nhau như thế, nhưng không..... Vị Viên phu nhân này so với ta còn muốn đẹp hơn vài phần, thanh nhiên, thoát trần, cao nhã.

Ngay cả một kẻ đã nhìn quen mỹ nữ như Hy cũng có chút thất thần, buồn bã than một câu: “Dung nhan này chỉ có thể tồn tại ở thiên giới.” Cảm khái một câu, hấn liền thu hồi sự thất thố của chính mình, phút chốc nhìn ta, đánh giá ta một phen từ đầu xuống chân, “Người trong họa là người?”

Ta lắc đầu, lại gật gật đầu, lại lắc đầu. Chính mình cũng không biết nên từ đâu, phiến chán đưa tay nhanh chóng đem bức họa cuốn hảo, thần nhiên nói: “Đi thôi.”

“Có người!” Hy đề phòng nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt, nhanh chóng túm lấy cổ tay ta, chạy vào một góc rèm trong điện.

Hồi lâu, ta mới nghe thấy một loạt tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, có người đẩy ra tấm cung chi môn.

Tim ta đập mỗi lúc một nhanh, thân thể bất giác hướng về phía âm thanh mà chậm rãi xê dịch, đem Hy đẩy vào trong vài phần. Chỉ chốc lát sau, chúc quang đại lượng, một màn ánh sáng rạng rỡ chiếu sáng toàn bộ tấm cung.

“Hoàng Thượng, ngài vui vẻ chính là mang nô tì tới chỗ này sao?” Thanh âm mềm mại tế mĩ đánh vỡ màn im lặng trong cung.

“Đúng, đây là tấm cung của Viên phu nhân.” Một thanh âm quen thuộc bất quá lại trở nên nhẹ bồng xâm nhập vào tai, ta bất giác vén lên một góc màn, vụng trộm nhìn ra ngoài. Là Kỳ Hữu cùng Tô Tư Vân.

Chỉ cách đây không lâu, bên cạnh hần vẫn là Doãn Tinh khí chất xuất chúng trí tuệ cao nhã, nhanh như vậy, người bầu bạn bên cạnh hần đã trở thành Tô Tư Vân sao? Hần chẳng lẽ lại muốn thay đổi người đến đối phó Đỗ Hoàn sao? Tâm của Đế vương cũng thật khó hiểu.

Tô Tư Vân dùng đôi mắt đẹp linh động khó hiểu nhìn hần, chỉ thấy Kỳ Hữu gắt gao nắm tay nàng hướng đến vách tường treo đầy tranh của Viên phu nhân đi đến: “Trẫm đem Trường Sinh điện ban cho ngươi, có muốn không?”

Nàng ban đầu là sửng sốt, sau đó liền nhanh chóng một phen mỉm cười, chẳng kịp nhìn đã nhào vào trong lòng hần, “Hoàng Thượng ngài thật sự đem nó ban cho nô tì?”

Hần mỉm cười gật đầu, trong mắt mang theo nhu tình không cách nào che dấu được. Loại ánh mắt đó từng chỉ thuộc về một mình ta, không.....ta vốn cho rằng ánh mắt đó mãi mãi chỉ là dành cho ta, vì ta mà hiện hữu, lại không nghĩ rằng, người khác cũng là có thể có được. Hần sủng Ôn Tĩnh Nhược là vì nàng giống ta, hần sủng Doãn Tinh là vì nàng trí tuệ hơn người có thể lợi dụng, như vậy còn Tô Tư Vân thì sao? Vừa không giống ta, vừa không đủ thông minh.

Ta cười lạnh một tiếng, đem rèm nhanh buông. Dem Trường Sinh điện ban cho nàng, ý tứ của hần xem ra đã sáng tỏ. Nơi này không chỉ đại biểu cho đoạn tình cảm của tiên đế cùng Viên phu nhân, càng chứng kiến qua Dương quý phi cùng Đường Huyền Tông một đoạn thiên cổ giai thoại, ta biết, ta đều biết. Sự rời đi của ta cũng không có ảnh hưởng đến hần, ngược lại còn giúp hần có cơ hội ôm ấp giai nhân khác. Hần là đế vương, có thể nào lại viễn vông mà cầu hần cả đời chỉ yêu một nữ nhân?

Bất giác nắm chặt hai đấm, tâm cũng dần dần phục hồi, cuối cùng trở lại bình thản.

“Rất đau.” Hy cúi đầu, ở ta bên tai nhẹ nhàng phun ra hai chữ, ta mới hoàn hồn, nguyên lai ta vẫn hung hăng bấu tay hần, móng tay hăm sâu vào thịt, huyết ấn mơ hồ hiện.

Ta lập tức buông tay hần ra, “Ta.....”

“Hoàng Thượng, ngài xem nơi này vì sao lại giống như thiếu đi một bức họa?” Thanh âm cả kinh của Tô Tư Vân làm cho ta cùng với Hy nhìn nhau, ăn ý nhìn sang bức họa đang được cuộn chặt trong tay, lại nghe Tô Tư Vân nói: “Phiến cửa sổ kia như thế nào cũng mở ra? Chẳng lẽ có người đến đây?”

“Đi ra!”

Một thanh âm hung lệ khiến ta giật mình kinh ngạc, ngược lại với ta, Hy dùng thần sắc không sợ hãi xốc màn đi ra. Ta cũng theo sát phía sau hần, cúi đầu cất bước, không dám ngẩng đầu nhìn Kỳ Hữu, may mắn giờ phút này ta đang che mặt, nếu không, ta cũng không biết phải đối mặt hần như thế nào.

Hy cùng Kỳ Hữu mặt sau một lúc lâu đối mặt giằng co, ai cũng không nói gì. Nhưng thật ra Tô Tư Vân lại vô cùng sợ hãi, trốn ở sau lưng Kỳ Hữu, hé nửa gương mặt ra bên ngoài kêu to: “Có thích khách, người đâu, có thích khách!”

Ta trong lòng thầm kêu không ổn, kinh động tới thị vệ trong cung thì cho dù Hy có võ công lợi hại cũng nhất thủ nan địch quần hùng, huống hồ bên người hần còn mang theo ta.

Chỉ thấy Hy đột nhiên ngưng lực tung một chưởng, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà giành lấy thể tiên phát chế nhân, một bước liền bức thẳng đến huyết thiên linh cái của Kỳ Hữu. Kỳ Hữu thân hình như hạc, dễ dàng né đòn này, lại không nghĩ rằng Hy chưởng thể vừa chuyển, song chỉ nhất khẩu, tiến tới siết chặt vào cổ của Tô Tư Vân. Nguyên lai, mục tiêu của hấn hấn không phải là Kỳ Hữu mà là Tô Tư Vân.

Rất nhiều thị vệ đóng ở bên ngoài đều nhất loại xông vào, rút đao tướng hướng.

Hy như trước gặp biến không sợ, lạnh giọng cảnh cáo, một tay kia gắt gao cầm lấy cổ tay ta, đem ta hộ ở sau người, “Ai dám động, nàng ta sẽ chết thật sự thảm!”

Kỳ Hữu đứng lặng tại chỗ, bất động thanh sắc hạ lệnh: “Thả bọn họ đi.”

Bọn thị vệ đều nhường đường phóng chúng ta rời khỏi tầm cung. Mới vừa ra cửa, lại là một đám mây nghìn cầm vệ đuổi tới, vung đao kiếm cùng cung tên về phía chúng ta. Trường hợp này, cực kỳ giống tình cảnh năm đó nhị hoàng thúc soạn ngôi.

Một cái bóng đen như quỷ mỵ phi thân xuất hiện, một thanh đao lóng lánh ngân quang hướng thẳng vào đỉnh đầu ta. Hy vừa thấy tình thế không ổn, đã muốn bất chấp con tin trong tay, một phen đẩy ra Tô Tư Vân, ôm ta xoay đi, giúp ta đỡ lấy một đao trí mạng, thuận thể rút một thanh nhuyễn kiếm thoát nhìn rất mỏng manh chỉ về phía Kỳ Hữu, Hy thủy chung nắm chặt tay cổ tay của ta, đem ta hộ ở phía sau.

Mắt thấy kiếm từng tác một tới gần Kỳ Hữu, tâm ta không khỏi bất ổn vang lên từng nhịp rõ ràng, hấn..... phải chết dưới kiếm của Hy sao?

Tô Tư Vân lại không biết từ chỗ nào vọt ra, che ở trước người Kỳ Hữu, thay hấn đỡ một kiếm trí mạng. Một màn này khiến ta chấn kinh!

Một tình huống hết sức chỉ mành treo chuông, Hàn Minh phi thân tiến lên, huy đao tiết hạ một kiếm của Hy, sau đó kiên định chắc trước mặt bọn họ. Ánh mắt của ta xẹt qua Hàn Minh, nhìn Tô Tư Vân lệ vũ lê hoa, nước mắt sớm tràn đầy mặt. Nàng ghen ngào nói: “Hoàng Thượng..... Nô tì thật sợ..... Thật sợ ngài gặp chuyện không may.”

Kỳ Hữu vỗ nhẹ hai vai nàng, an ủi nàng, “Đừng sợ, trăm sẽ không rời khỏi người, sẽ không có việc gì!”

Từ khi nào bắt đầu, tình cảm của bọn họ thể mà đã sâu đậm đến mức có thể khiến Tô Tư Vân dùng cả sinh mệnh để thủ hộ?

Hàn Minh dùng đao chỉ vào hai người chúng ta, lạnh giọng hỏi: “Các người là ai?”

Đang sau lớp hắc sa che mặt vang lên tiếng cười lạnh của Hy, hấn liền huy kiếm liền bức về phía Hàn Minh, thể như tạt phong. Hàn Minh nghiêng người tránh qua, thuận thể hồi một đao. Nhất thời, điện quang hỏa thạch, tiếng đao kiếm va vào nhau leng keng. Hy một mặt muốn che chở ta khỏi thể đao của Hàn Minh, một khác mặt còn muốn tập trung tinh lực cùng Hàn Minh giao chiến, hấn rõ ràng đã uống thể hạ phong.

Bao nhiêu lần đao của Hàn Minh bức tới, suýt khiến ta vong mạng, đều là Hy giúp ta ngăn lại. Ta chợt thấy Kỳ Hữu tiếp nhận cung nổ từ một gã cầm vệ, dùng sức khai cung, nhắm thẳng về phía Hy, các đốt ngón tay vì thật dùng sức mà trở nên trắng bệch, mũi nhọn bạch ngân nơi đầu mũi tên dưới ánh trắng lóe lên hàn quang.

“Cẩn thận!” Ta mới mở miệng nhắc nhở, Kỳ Hữu đã nhẹ buông tay, tên nhanh chóng trực chỉ vào ngực của Hy, mà Hy như trước cùng Hàn Minh triển đấu, đối với mũi tên bất thành linh phóng tới này tuyệt không có chút phòng bị nào.

Trong lòng một phen quỳnh lên, ta phi thân bổ nhào đến, vì Hy đỡ lấy một tên kia. Nó bắn thẳng vai trái của ta, đau đến mồ hôi lạnh rơi. Lại là một đao cắm vào bụng ta, ta nhìn Hàn Minh, hấn cương ở tại chỗ, bàn tay vẫn như trước siết chặt thanh đao đâm vào bụng ta, đồng tử vốn mang theo hồ hững cùng sát khí đột ngột biến đổi, cẩn thận nhìn chăm chăm vào mắt ta, hiện lên phức tạp, kinh ngạc.

“Người.....” Hấn mấp máy môi, muốn nói gì đó, lại một chữ cũng nói không nên lời.

Hy thừa thể đưa tay ôm ngang lấy hông ta, phi thân chạy trốn. Thị vệ muốn đuổi theo lại bị một câu của Hàn Minh: “Giặc cùng đường đừng truy” ngăn lại. Máu của ta dọc theo cánh tay chảy xuống, động giật

trên cuộn tranh.

Chúng ta trốn khỏi hoàng cung, mà đau đớn trên người sớm làm ta chết lặng. Ta vô lực ngồi phịch vào trong lòng Hy, cố gắng không chế ý thức của chính mình: “Đi..... Sở Thanh..... Vương phủ.”

Lúc Hy mang theo ta đi vào Sở Thanh vương phủ, ý thức của ta vẫn rõ ràng như trước, bởi vì vẫn luôn có một âm thanh trong đầu vang lên, nói với ta: Không thể ngủ được, nếu không sẽ không thể tỉnh lại được nữa.

Ta đem “Phượng huyết ngọc” trong người đưa cho vương phủ thủ vệ, bọn họ mới mang theo ngọc bội vội vàng chạy vào phủ thông báo Vương gia. Nói về vật “Phượng huyết ngọc” này, thật đúng là sai sót ngẫu nhiên lại chuyển vào tay ta, ta vẫn nhớ mang máng đêm đó ta cùng với Kỳ Vãn nhất bút giao dịch.

“Sở Thanh vương, ta biết người muốn ngôi vị hoàng đế kia..... Không, ngôi vị hoàng đế nguyên bản chính là của người.”

“Người tựa hồ cái gì đều biết.”

“Cho nên ta mới dám cùng người bàn chuyện giao dịch.”

“Vậy người có thể giúp ta làm chuyện gì?”

“Nay Vương gia trong tay không nắm thực quyền, cho dù có lợi thế hơn người, cũng vô pháp kéo Kỳ Hữu khỏi đế vị. Mà ta, có thể giúp ngài gặp mặt Dục Quốc hoàng đế, ta tin tưởng, hai người các ngài sẽ có chung một mục tiêu.”

Kỳ Vãn nghe xong lời của ta, liền từ vạt áo lấy ra “Phượng huyết ngọc” giao cho ta, khóe môi vẫn gợi lên ý cười lạnh nhạt, nhưng trong đáy mắt đã có dã tâm rất rõ ràng, “Chỉ cần sự thành, ta có thể đáp ứng tất cả mong muốn của người. ‘Phượng huyết ngọc’ làm chứng.”

Kỳ Vãn tự mình ra khỏi phủ dẫn chúng ta vào một gian mật thất. Hy sai người mang tới băng gạc, được liệu, nước ấm, mà trong tay ta lại thủy chung nắm chặt lấy bức họa kia, không chịu buông lỏng. Kỳ Vãn rút bức họa ra khỏi tay ta, trong nháy mắt sắc mặt đột nhiên thay đổi, cứng ngắt mở miệng hỏi: “Các người vì sao lại trộm bức họa này?”

Hy không chút hoang mang xé mở xiêm y trên bụng ta, giúp ta cầm máu, có mồ hôi lạnh tích tụ trên trán hẳn, “Người trong họa là nàng.”

Kỳ Vãn bàn tay có chút run run, thật lâu sau không thềm hỏi lại, mà Hy lại giúp ta thượng kim sang dược, máu từ vết thương vốn từng đợt từng đợt tuôn ra, cuối cùng được tầng tầng băng gạc đem miệng vết thương dọc theo sống lưng tất cả tinh tế quấn quanh.

“May mắn không thương tổn đến chỗ yếu hại. Vương gia, giúp ta đỡ lấy nàng, ta hiện tại phải rút mũi tên trên vai nàng ra.” Hy phun ra một hơi, sau đó lau đi mồ hôi trên trán, lại hỏi ta, “Có thể trụ nổi không?”

Tuy rằng giờ phút này ta đã ý thức hỗn loạn, rất muốn nhắm mắt lại mà nặng nề ngủ đi, nhưng là, ta như trước quật cường gặt đầu.

Trong một khắc rút tiễn ra khỏi người ta, Kỳ Vãn đột nhiên khẳng định mà ồ ồ nói: “Người là Phúc Nhã công chúa.”

Tên giờ phút này đã rút khỏi vai ta, đau đớn kịch liệt đem ý thức ta cuốn sạch, ta thấy trong ánh mắt Hy hiện lên một chút bất khả tư nghị quang mang.

34. Q.4 - Chương 34: Phượng Huyết Ngọc Chi Nặc

Ta ở trong vương phủ dưỡng thương đã nửa tháng, Kỳ Vãn chưa từng đặt chân qua lấy nửa bước.

Hắn thế nhưng lại có thể chỉ dựa vào một bức họa, một câu nói mà kết luận thân phận của ta, hơn nữa đó là thân phận Phúc Nhã công chúa. Có thể thấy được tiên đế đã đem tất cả bí mật nói với Kỳ Vãn, giữa vị tiên đế kia cùng với Kỳ Vãn còn có bao nhiêu bí mật không muốn cho người ta biết đây? Tiên đế, ông ta quả thật là một người đáng sợ.

Mà hiện giờ, ta đã không sợ hãi chuyện phải đem thân phận công chúa mình bạch với người khác, cho dù phía trước nguy hiểm trùng trùng, ta cũng lẻ loi một mình, không can hệ, không vương vấn, còn có gì phải lo sợ?

Trong thời gian dưỡng thương, ta đã gặp qua Vương phi của Kỳ Vãn, người được tiên đế ngợi khen là “Có tài trí tinh tế lại biết nhẫn, ắt làm nên đại sự” tức Đa La quận chúa Nạp Lan Mẫn. Nàng lan tâm tuệ chất, ngọc mạo giáng thần, duyên dáng thanh thoát khôn tả, tuyệt đại tao nhã nhìn không biết chán.

Nàng đối với ta lại tốt bụng chiếu cố, chu đáo cẩn thận, thấu hiểu tâm tư người khác, thường bầu bạn bên cạnh cùng ta nói chuyện phiếm. Lời nói cử chỉ của nàng phong nhã bất phàm, tài tình đa nghệ, khó trách tiên đế đều đối với nàng luôn có vài phần biệt đại, cuộc hôn nhân này vốn dĩ cũng là sớm đã mưu tính từ trước. Tiên đế đem nữ tử trí tuệ như thế ban hôn cho Kỳ Vãn, chính là vì muốn nàng ở bên cạnh trợ giúp hắn, trong việc triều chính đối với hắn cũng có sự trợ lực.

Với sự diu dờ của vài ba nữ tỳ hầu hạ, ta suy yếu bước ra ngưỡng cửa, khẽ tiến đến ngồi xuống chiếc ghế nhỏ trong vườn, mặc cho tơ liễu lơ thơ, bông bành lướt qua mái tóc. Làn gió mát đầu hạ lùa vào ống tay áo, ta khẽ nhắm mắt lại, đắm mình trong ánh nắng ấm áp, phiền não trong lòng lại càng lúc càng dày đặc, cuốn lấy nhau mờ mịt.

Chợt có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, ta mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn Kỳ Vãn, hắn rốt cục đã tới gặp ta. Ta biết, mấy ngày nay hắn đang trốn tránh ta, trốn tránh sự thật rằng ta là Phúc Nhã công chúa.

Hắn đối ta gọi lên nụ cười ảm đạm, rồi cùng ta sóng vai mà ngồi trên ghế đá, đưa tay hứng lấy mấy cánh hoa tơ liễu đã tàn đang rơi rụng, sau đó hướng lên trời mà tung cao, “Phụ hoàng từng nói với ta, Phan Ngọc người chính là Hạ quốc Phúc Nhã công chúa. Người cùng Kỳ Hữu có một mối giao ước phục quốc.”

Ta gật gật đầu, “Lời tiên đế nói không sai.”

Hắn lại đem “Phượng huyết ngọc” từ trong vạt áo lấy ra, đưa qua tay của ta, ấn nó vào lòng bàn tay ta, đây là lần thứ ba có người đem mảnh ngọc này tặng cho ta.

“Phượng huyết ngọc” tượng trưng cho tình yêu của mẫu phi dành cho ta, nó biểu thị cho lời hẹn ước chí tôn vô thượng, ngươi hãy nhận lấy đi.” Hắn nắm chặt tay ta, để ngọc bội được bàn tay của hai chúng ta siết chặt.

Ta định từ chối, hắn lại buồn bã cười, “Người đừng cự tuyệt, miếng ngọc này là hứa hẹn của ta đối với ngươi. Nếu ta đăng cơ hoàng vị, nhất định vì ngươi thảo phạt Hạ quốc.”

Tiếng cười từ trong miệng ta bật ra, nghe đúng là mỉa mai như vậy. Hắn là người thứ ba hứa hẹn giúp ta phục quốc, nhưng mà ta biết, chân chính phục quốc chỉ có thể dựa vào chính mình. Ta không thể như xưa, chỉ biết đứng bên cạnh Kỳ Hữu, ngây ngốc chờ đợi đến khi hắn xử lý xong hết thấy mọi việc, rồi mới thảo phạt Hạ quốc, không thể tiếp tục dựa vào người khác, ta chỉ có thể dựa vào đôi tay của chính mình.

Giữa lúc sóng mắt lưu chuyển, ta chợt bắt gặp một khuôn mặt tái nhợt bi thương, là Nạp Lan Mẫn, “Vương phi!”

Kỳ Vãn cũng nhìn theo tầm mắt của ta, ta liền vội vàng đem tay mình từ lòng bàn tay hắn rút ra, ta biết, nàng đã hiểu lầm.

Nạp Lan Mẫn chỉ là dùng ánh mắt sâu kín quét ngang qua chúng ta một cái, liền uyển chuyển xoay người, phiêu nhiên rời đi. Tuy rằng khi nàng bước đi cao nhã ngạo nghễ như thế, nhưng mà bước chân nặng trĩu của nàng lại tiết lộ tâm tình của nàng lúc này.

Kỳ Vãn vội đứng dậy muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng mà mới bước được một bước rồi lại lui trở về, nhìn sang ta ở bên cạnh, thần sắc cực kỳ phức tạp. Ta thấy hắn cứ đứng tại chỗ chần chừ do dự, hiểu rõ mỉm cười: “Người lưu tâm như vậy, sao lại không đuổi theo?”

Hắn ngăn người ra, sự kinh ngạc rõ rệt biểu hiện trên khuôn mặt “Nhưng mà...”

“Ta với Vương phi, ai mới là người có thể cùng ngươi cộng hoạn nạn, cùng sinh tử, dù trong tình cảnh nào cũng không rời, tin chắc trong lòng Vương gia hiểu rõ. Lại càng không nên vì một đoạn quyền uyên mê

loạn mà từ bỏ ái tình chân chính của lòng mình. Có một số việc một khi đã qua đi thì vĩnh viễn không thể vãn hồi.” Ta dùng thanh âm bình tĩnh thanh thản nói với hắn, muốn thức tỉnh trái tim hắn.

Thần sắc vốn mê loạn không tự chủ của hắn dần dần minh tường, quay lại mỉm cười với ta thật tâm, khí độ tuấn kiệt phong nhã. Lập tức quyết tuyệt mà đuổi theo, không có lấy một tia do dự. Hôm nay, xem như ta vì Kỳ Vãn mà tháo ra một khúc mắc đi! Ta vẫn luôn hiểu được, hắn chẳng qua xem ta như cái bóng của Viên phu nhân nên mới dứt bỏ không đành. Có thể thấy được hắn khao khát tình thương của mẹ nhiều như vậy, ta chỉ hy vọng Nạp Lan Mẫn có thể hiểu cho Kỳ Vãn, dùng tình yêu xoa dịu đi vết thương lòng của hắn.

Trong lúc ta đang xuất thần nhìn vào chỗ rẽ trên hành lang gấp khúc trống trơn, Hy lại vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh ta, “Hồi phục quả không tồi, đã có thể ra ngoài đi đi lại lại.”

Ta sững sờ nhìn hắn, tựa hồ đã đến đây thật lâu, đoạn đối thoại giữa ta cùng Kỳ Vãn hắn đã nghe được bao nhiêu?

Ta cười nhạt mà mời hắn cùng ngồi xuống với ta, nhìn lá xanh rơi rơi, cổ tay thon dài, hoa đẹp như vậy, tươi như vậy, thoảng gió mát xa gần.

“Thân trúng một tên, một đao mà vẫn có thể gắng gượng, kiên cường chống đỡ không hề rằng kêu đau một câu, ta thực rất bội phục.” Bên khốe môi hắn có một chút ý tán thưởng, nhợt nhạt đậm cười. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn cười, có chút mới lạ.

“Quốc phá thân vong, dung nhan bị hủy, hãm hại trúng độc, âm mưu lợi dụng, vô tình phản bội, ta cứ như vậy cố gắng đối diện, một đao, một tên này có gì lại thêm phần sợ hãi?” Ta thần nhiên đem những sự việc đã xảy ra với mình từng chuyện từng chuyện nói ra hết, hiện giờ nhắc đến liền cảm thấy đã thành thói quen rồi, “Khi còn bé có thầy bói nói ta mệnh ngạnh, khi đó ta còn không tin, bây giờ xem ra, ta muốn không tin cũng không được.”

Hắn không hề nói gì cũng không biểu thị bất cứ điều gì đối với ta, mà chỉ hỏi ” Người vì sao phải đỡ một mũi tên kia?”

Ta lắc đầu nói “Lúc đó nhất thời trong đầu ta chỉ có một ý nghĩ, người nếu bị thương, hai người chúng ta nhất định sẽ trở thành tù nhân. Đỡ thay người một mũi tên, người và ta mới có một cơ hội sống sót.”

“Người không chỉ gan dạ sáng suốt hơn người, mà còn rất thông minh.” Ý cười trên khuôn mặt hắn liếm đi, lại chìm vào một sắc diện lãnh tịch, “Người đúng thật là Hạ quốc Phúc Nhã công chúa? Là vị hôn thê của Liên Thành?”

“Đúng vậy.” Ta bỗng nhiên gật đầu, hiện giờ mà lại đem thân phận của mình giấu giếm đi thì đã không còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng mà hắn tựa hồ đối với việc của Liên Thành đặc biệt quan tâm?

“Vậy người hãy nghe ta kể một câu chuyện xưa đi...”

Hai mươi lăm năm trước Biện quốc có một kì nữ tử tên gọi Lý Tú, là ca kỹ giữ đầu bài chốn thanh lâu. Nàng tinh thông cầm kỳ thi họa, tài mạo đa nghệ, xinh đẹp kiều diễm nhất đổ quần phượng. Bao nhiêu vương tôn quý tộc, giang hồ hiệp sĩ vì mộ danh mà đến, chỉ vì muốn tận mắt ngắm nhìn dung nhan, nghe một khúc nhạc của nàng. Bao nhiêu người dốc hết nghìn vàng chỉ muốn cùng nàng qua một đêm xuân. Nhưng mà nàng xưa nay vốn cao ngạo, bọn người phàm tục kia nàng nhìn một cái cũng cảm thấy chướng mắt. Cho đến ngày kia, một gã nam tử anh tuấn phong lưu phóng khoáng xuất hiện, hắn dùng một bụng tài hoa chiếm trọn trái tim nàng. Đêm đó, nàng đem lần đầu tiên trân quý nhất đời con gái trao cho hắn.

Một đêm phong lưu đó, rốt cục tạo thành một hồi bi kịch.

Nàng hoài thai, tên nam tử kia cũng phải nạp nàng làm thiếp. Chuyện này gây xôn xao huyên náo khắp cả Biện Kinh, ai ai cũng biết. Bởi vì gã nam tử kia chính là Biện quốc Thừa tướng, Liên Bích, trong nhà đã có thể thất, cha mẹ lại kiên quyết phản đối hắn nạp một ả nữ tử phong trần làm thiếp. Sự việc này căng thẳng giằng co suốt một năm liền, mãi đến khi một nam hài được sinh ra, người nhà mới miễn cưỡng đồng ý cho nàng vào cửa, đem nàng an trí ở trong một tiểu viện thê lương, không có thị tì, phàm bất cứ việc gì cũng đều phải tự thân làm lấy.

Nam hài tử kia chào đời vào lúc tia nắng ban mai đầu tiên chiếu rọi chân trời phía đông, cho nên phụ thân gọi hắn là — Liên Hy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, năm ấy hắn đã lên bảy. Hắn nhìn thấy đôi bàn tay của mẫu thân vốn mảnh dẻ mềm mại như tuyết vì nhiều năm giặt giũ mà biến thành thô ráp, nổi lên những vết chai sạn thật dày. Từng là một dung nhan mỹ mạo thoát trần, vì bao năm chịu khổ sở mà bao phủ một tầng tang thương như vậy. Nàng ở trong phủ thậm chí ngay cả một nô tài thấp kém cũng không bằng, phải hứng chịu không biết bao nhiêu thờ ơ ghẻ lạnh. Nhưng mà nàng đều nhẫn nhịn, vì người mình thương yêu mà yên lặng chịu đựng hết thảy. Điều khiến nàng thấy an ủi nhất chính là, Liên Bích đối với nàng rất tốt, đại đa số thời gian đều ngủ lại chỗ nàng, thậm chí lạnh nhạt chính thê.

Hắn còn có hai vị ca ca, đều là con trai chính thất, một người gọi Liên Thành, một người gọi là Liên Dân. Nhưng mà hắn không gọi bọn họ là ca ca, bởi vì hắn biết, trong phủ Thừa tướng, ngoại trừ phụ thân, những người khác đều xem thường hắn và mẫu thân. Có đôi khi hắn vô cùng hận phụ thân, hận ông ta thân là Thừa tướng lại yếu đuối như thế, không dám đứng ra vì nữ nhân mình yêu thương nói lên một câu công bằng, lại còn để mẫu thân phải gánh chịu nhiều oan ức như vậy.

Nhưng mà mẫu thân từ trước đến nay chưa từng có một câu oán trách, chỉ vì người yêu phụ thân. Vì yêu ông ta mà cam nguyện vào trong phủ chịu sự lăng nhục, vì yêu ông ta mà cam nguyện từ bỏ lòng kiêu ngạo, gánh chịu sự khi dễ của người trong phủ để bầu bạn bên cạnh ông, vì yêu ông ta mà cam nguyện chịu đựng sự bất công của số mệnh đối với nàng. Còn ông ta lại đứng yên nhìn mẫu thân chịu khổ, lại bất lực, dù sao bọn họ đều là thân phận ăn nhờ ở đậu, có tư cách gì mà lên tiếng bất bình?

Cho đến một lần kia, Liên Dân chạy đến trước mặt mẫu thân, đối nàng chửi ầm lên, nói mẫu thân là người hạ tiện, dùng thủ đoạn dâm dổ mê hoặc trái tim phụ thân, muốn hủy hoại phủ Thừa tướng này. Mẫu thân ngơ ngác đứng ở tại chỗ, mặc cho những lời lẽ khó nghe của hắn cứ vô tình xé xé dày vò người.

Nhìn thấy mẫu thân như vậy, oán khí nhiều năm dồn nén phút chốc trào dâng trong lòng, hắn xông lên hung hăng đẩy Dân xuống nền đất, “Không được ức hiếp mẹ ta.”

Liên Dân không cam lòng từ mặt đất lồm cồm bò dậy, xông lên lao vào cùng hắn đánh nhau. Mẫu thân một mực khuyên can, nhưng bọn hắn ai cũng không để ý đến, đều tức giận đến đỏ rực hai mắt. Cho đến khi một tiếng nói ôn hòa lại bao hàm vô tận uy nghiêm truyền đến, “Các người dừng tay cho ta!”

Bọn hắn ngừng tay, quay sang nhìn đại ca— Liên Thành.

“Đại ca, tên tiểu tạp chủng này đánh đệ.” Liên Dân lại xông lên chỉ vào hắn cáo trạng trước “Đại ca, tiểu tạp chủng này đánh đệ.”

Liên Thành vừa nghe những lời này liền cho Liên Dân một cái tát, “Cái gì mà tiểu tạp chủng, hắn cũng là nhi tử của phụ thân, là huynh đệ của chúng ta.”

Bởi vì câu nói này, trong lòng hắn dâng lên một nỗi chua chát, hắn chưa từng nghĩ tới, lại có người sẽ vì mẹ con hắn mà lên tiếng, thậm chí gọi hắn là “huynh đệ”. Hai chữ xiết bao xa xỉ ấy, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ nghe thấy từ trong miệng của ca ca.

Từ ấy về sau, Liên Thành nhiều lần ra vào tiểu viện, mang ấu tử hai người rất nhiều điểm tâm, hoa quả thật ngon, hắn còn nói, “Ồ đây, chúng ta là người một nhà.”

Hắn nhìn chằm chằm vào Liên Thành, lòng thấy vô cùng cảm kích, hắn trước nay đều không quen nhiều lời, con người luôn kín tiếng, lần đầu tiên phá lệ nói với ca ca một câu “Cám ơn, đại ca!”

Năm kia hắn mười tuổi, phụ thân phụng mệnh Hoàng Thượng lãnh binh xuất chinh, chỉ còn hắn cùng với mẫu thân ở trong phủ. Khi đó, trong lòng hắn mơ hồ có một dự cảm chẳng lành. Quả nhiên, đêm thứ ba sau ngày phụ thân xuất chinh, chính thê Mục Hình Như dẫn theo vài tên gia đinh xông vào phòng mẫu thân, đem nàng còn đang trong giấc mộng kéo ra ngoài, nói là phải mang mẫu thân chôn xuống giếng. Lại còn tuyên bố nàng là một con yêu hồ tu đạo trăm năm, muốn đến hãm hại người trên kẻ dưới trong phủ, hấp thụ dương khí của họ.

Hắn trốn ở phòng trong, trộm thấy hết thảy việc xảy ra bên ngoài, khi đó hắn rất muốn lao ra cầu xin bà ta thả mẫu thân, nói cho bà ta biết mẫu thân không phải yêu hồ. Nhưng đại ca đã từ cửa sổ phía sau nhảy

vào, hắn nói “Hy, người phải trốn đi. Mẫu thân ta sẽ không tha cho người đâu.”

Hắn cứ như vậy bị đại ca kéo ra cửa sổ chạy trốn, trong một khoảnh khắc, hắn trở mắt nhìn mẫu thân bị vài tên gia đình đẩy xuống giếng, “Bôm” một tiếng, nụ cười thống khoái đặc ý hiện trên khuôn mặt Mục Hình Như, hắn cả đời này không thể quên được.

Ta nghe hắn từng chữ từng một lời kể ra, trên mặt cũng hiện lấy một chút đau thương, giống như chuyện này cùng hắn vốn không có không quan hệ. Nhưng là, hắn thường cười chua chát, tiết lộ tâm tình thực sự. Càng khiến ta không nghĩ tới, Hy lại chính là đệ đệ của Liên Thành. Khó trách ta nhìn thấy có cảm giác như đã từng quen biết, hắn rất giống Liên Thành, lời nói, cử chỉ hay khí chất toát ra từ trên người đều như một.

“Sau đó, người gặp tuyệt thế thần y, hắn thu người làm đồ đệ, đúng không?” Ta bắt đầu đoán sự việc phát sinh về sau.

Hắn gật đầu, “Những năm gần đây, ta vẫn tính kế ám sát Mục Hình Như, nhưng mà..... Đại ca sau khi cứu ta thoát hiểm, khẩn cầu ta tha thứ ấu thân của huynh ấy. Cho nên nhiều năm như vậy trôi qua, ta vẫn chưa thể nhẫn tâm động thủ.”

Ta ai thán một tiếng: “Nhưng sát mẫu chỉ cừu người không thể không báo, người lại không muốn để cho Liên Thành biết việc này là người gây nên, cho nên người tìm một nữ tử cùng người không có chút quan hệ, lại có quan hệ với Liên Thành, thay người hoàn thành lần ám sát này.” Nhìn hắn trầm mặc không nói, ta biết bản thân lại đoán đúng rồi, mới nói: “Người không sợ ta đem kế hoạch của người cung ra?”

“Ta tuyệt không nhìn lầm người.”

“Xem ra, ta không thể cự tuyệt.”

Hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn gương mặt ta, “Người đã không còn bị thương thế trở ngại, vậy liền để ta giúp người phục dung đi.”

Một tháng sau.

Lớp băng gạc đã quấn kín mặt ta suốt một tháng nay, cứ ba ngày một lần, Hy lại vào phòng giúp ta đổi thuốc. Ta thủy chung không dám mở to mắt nhìn rõ dung mạo mình, bởi vì ta sợ, rất sợ hãi, ngay cả ta cũng không hiểu vì sao bản thân lại sợ đến vậy. Hy tựa hồ nhìn ra sự khẩn trương của ta, hắn luôn trầm thấp nói với ta: “Không phải sợ.”

Mà hôm nay chính là ngày ta phải tháo gạc. Hy, Kỳ Vãn, Nạp Lan Mẫn đứng lặng bên cạnh ta. Bản thân ta ngồi trước đài trang điểm, hai tay đã đan chéo vào nhau, có chút run rẩy.

Nạp Lan Mẫn gắt gao nắm lấy tay của ta, sự ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay nàng như vuốt ve lên sự sợ hãi của ta, giúp ta tiếp thêm sức mạnh, “Động thủ đi.”

Chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Hy đem băng gạc quấn kín trên mặt tháo ra, từng lớp, từng lớp một tháo xuống, ngàn tư trăm tự hiện lên trong đầu ta.

“Nếu ta đem gương mặt này của người hủy đi, Liên Thành liệu có còn yêu người nữa không đây?”

“Thật muốn lấy một cái gương cho người tự xem bộ dạng của mình lúc này, xấu xí khủng bố.”

Linh Thủy Y dùng thanh chủy thủ sắc bén, một đao lại một đao phá hủy dung mạo ta..... Mùi máu tươi như hiện về, tràn khắp khoang mũi ta.

Ta đột ngột mở mắt, đối diện với hình ảnh chính mình phản chiếu trong gương. Gương mặt đầy đặn, sóng mũi cao cao, làn da như tuyết trắng, mỹ mạo đến mức khiến người khác phải xấu hổ..... Đây là ta, đây chính là gương mặt từng thuộc về Phúc Nhã.

Ta không tin tưởng vươn tay xoa lên gò má, là thật, dung mạo của ta thế nhưng lại có một ngày hoàn toàn chỉnh chỉnh khôi phục..... ngay cả một chút dấu vết cũng không sót lại. Hy rốt cuộc đã làm thế nào để hồi phục lại dung mạo của ta? Y thuật của hắn thủy chung đã đạt tới cảnh giới người thường không thể nhìn thấu.

Nạp Lan miễn cưỡng cười, “Nguyên lai Phúc Nhã công chúa lại có khuynh thành chi mao như thế.”

Kỳ Vãn chăm chú nhìn của ta mặt thật lâu nhưng lại nhất ngữ bất phát, cứ như vậy rời khỏi phòng. Nạp Lan miễn cưỡng cười rồi đuổi theo, lưu lại riêng ta và Hy ở trong phòng. Hy cúi đầu, có chút đăm chiêu đánh giá ta.

Ta không được tự nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắn vứt bỏ băng gạc trong tay, quay đầu lại nói, “Từ đầu ta đã nói, gương mặt bình thường kia tuyệt không thể xứng với khí chất tuyệt đại của người.”

“Người là đang khen hay châm biếm ta?”

Hắn không nói, lững thững đi tới bên cạnh bàn, tự rót ỉnh một chén trà, đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ, “Yêu cầu của người ta đã hoàn thành, nay chỉ còn lại hứa hẹn của người.”

“Người yên tâm, ta nói được sẽ làm được, chỉ là thời gian dài ngắn mà thôi.” Ta quay đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hắn, “Tiếp theo, ta nên đến Dục Quốc.”

Hắn xoay tròn chén trà trong tay, hai mắt đăm chiêu tựa hồ đang thưởng thức hoa văn trên đó, “Để tránh bị nghi ngờ, lần này các người đến Dục Quốc trước, ta mấy ngày sau sẽ đi.”

Ta hồ nghi nhìn hắn, hỏi: “Các người? Người là chỉ ta cùng ai?”

“Người cùng Nạp Lan Mẫn.” Hắn đem chén trà ném lại bàn, nước từ chén bắn tung tóe, “Nếu muốn cùng Liên Thành bàn chuyện giao dịch, nhất định phải tìm một người vừa có thân phận, vừa có thể tín nhiệm được cùng người đi Dục Quốc. Mấy ngày nay ta đã cùng với Vương gia thương nghị qua, nếu Vương gia rời khỏi Kim Lăng nhất định sẽ khiến kẻ khác hoài nghi, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là chỉ có Nạp Lan Mẫn thích hợp nhất.”

Tươi cười trên mặt dần liếm đi, ta cầm lấy lược ngọc trên bàn, chậm rãi chải tóc, “Người tựa hồ đối với chính trị cũng rất hứng thú?”

“Kiếp này của ta có ba người quan trọng nhất, người đầu tiên là mẫu thân, thứ hai là phụ thân, thứ ba chính là đại ca. Nay mẫu thân cùng phụ thân đều đã qua đời, duy chỉ còn lại một người là đại ca. Cho nên ta sẽ dùng hết thấy những gì mình có giúp đỡ đại ca.” Nghe hắn thốt ra những lời này, ta mới chính thức cảm nhận được Liên Hy thực sự, thực sự kính trọng Liên Thành, tình cảm của hắn dành cho y chính là loại tình cảm huynh đệ thuần khiết nhất. Ta dường như đã quên mất, bao lâu rồi ta chưa được thấy loại tình cảm thuần khiết, thiên chân như vậy.

Có phải ở cùng gia tộc Nạp Lan quá lâu, ta đã quen với cảnh tượng cốt nhục tương tàn rồi không?

“Nhiều năm như vậy, người vẫn cùng Liên Thành có liên hệ?”

“Phải, vẫn có thư từ lui tới. Khi ta biết người là Phúc Nhã công chúa, ta thật sự rất kinh ngạc. Bởi vì trong thư của đại ca đề cập qua người nhiều lần, ta vẫn muốn gặp người, lại thủy chung không có cơ hội. Nay lại có thể gặp được người trong tình huống này, ta rốt cục hiểu được vì sao đại ca đối với người vẫn như nhớ như vậy. Ta tin tưởng người có thể giúp ích rất lớn với đại nghiệp của đại ca ta sau này.” Hắn dừng một chút, lại nói, “Nhưng mà nếu người dám tổn thương đại ca một lần nữa, ta tuyệt không bỏ qua cho người.”

35. Q.4 - Chương 35: Nhất Triều Vi Tú Nữ

Mười ngày trước, ta cùng với Nạp Lan Mẫn giữa đêm lén lút ra khỏi thành, bí mật đến Dục quốc trước. Ta và nàng ngồi đối diện nhau bên trong xe ngựa, ta thấy được trong đáy mắt nàng là do dự không dứt cùng sầu tư mơ hồ.

Ta đem quả dưa tươi non vừa mới mua từ trong tay người bán hàng rong ven đường đưa cho nàng: “Người không nở rời xa Kỳ Vãn?”

Nàng mỉm cười nhận lấy, tiện tay xoa xoa, sau đó đưa vào miệng cắn một miếng, cũng không nói gì, chỉ tỉnh tể nhai.

“Đang hận hân sao? Hận hân vì dã tâm của chính mình, đã đem người đẩy về phía Dục quốc nguy hiểm.” Ta thì thảo một tiếng khê hồi, cũng là nói ra nỗi chua xót của bản thân, Kỳ Hữu chẳng phải cũng đối với ta hết như thế đó sao?

“Từ ngày cùng chàng đại hôn ta đã hiểu rõ, tiên đế là muốn ta vì chàng dốc sức trợ lực. Hiện tại chính là một cơ hội tốt, không phải sao?” Nàng lại cắn tiếp quả dưa một cái, “Kỳ Vãn chưa bao giờ nghĩ tới phải tranh đoạt ngôi vị hoàng đế kia, nhưng mà đường kim hoàng thượng đã thí giết vị phụ hoàng mà chàng yêu thương nhất, đây là tội không thể dung thứ. Cho nên, chàng đã thề vì tiên đế báo thù.”

Ta bất đắc dĩ cười lạnh một tiếng, cười đến thê lương, “Cho nên, nhất định phải hy sinh nữ nhân của mình hay sao?”

“Vì hân, ta cam tâm tình nguyện.” Nàng dần dần cúi đầu, vẫn nhìn vào quả dưa đang cầm trong lòng bàn tay, thật lâu sau mới nói, “Kỳ Vãn nói với ta, chàng rất sợ nhìn thấy người, bởi vì người cùng mẫu phi của chàng giống hệt nhau. Ta biết, chàng là sợ tiếp tục gặp người sẽ không chế không được mà yêu người, lại càng sợ có lỗi với ta.”

Ta cơ hồ buông một tiếng thở dài, “Người Kỳ Vãn yêu chỉ có người, bằng không ngày ấy hân tuyệt sẽ không bỏ ta mà đuổi theo người. Ở trong lòng hân, ta chỉ là một cái bóng của mẫu thân hân, với một cái bóng mà nói chỉ cần một ngọn đèn tắt, một ánh trăng mờ, một khoảnh khắc mặt trời lặn, bóng dáng ấy trong lòng hân sẽ tan biến đi. Người mới là tình yêu trân quý nhất trong lòng hân.”

Nàng bỗng nhiên ngẩng mặt lên, ánh mắt ảm đạm lệ quang khẽ xem xét ta, xinh đẹp động lòng người, môi nàng gợi lên một tia mỉm cười, “Cám ơn.”

Ta không nói gì, đưa tay vén lên một góc rèm xe, nhìn ra bên ngoài cảnh vật vun vút bay qua trước mắt, chợt nghĩ ra điều gì đó, vội mở miệng hỏi: “Các người thành thân nhiều năm như vậy, như thế nào lại không có con cái?”

Nàng thần sắc buồn bã, “Chàng nói, hiện tại không thể có con. Có hài tử sẽ khiến cho chàng phân tâm, làm chàng không thể an tâm tiếp tục tiến hành kế hoạch của mình. Càng lo lắng nếu kế hoạch thất bại, lại liên lụy đến đứa nhỏ. Ta hiểu chàng, cho nên ta không phản đối. Ta nguyện chờ đợi, đợi đến một ngày có thể sinh cho chàng một hài tử, nếu ngày đó không đến, ta cũng sẽ theo chàng một đường xuống hoàng tuyền.”

Nghe được lời của nàng tâm niệm ta khê động, thế còn Kỳ Hữu vì có gì lại không để cho ta mang thai? Hơn nữa nhấn tâm đến nỗi vĩnh viễn không cho phép ta có con? Sợ ta sẽ ảnh hưởng đến hoàng quyền của hân hay là căn bản không muốn cùng ta có hài tử? Ta cũng có thể giống như Nạp Lan Mẫn, bồi bên cạnh Kỳ Hữu đồng sinh cộng tử. Nhưng mà, hân không có cho ta cơ hội này, thậm chí làm tổn thương ta như vậy.

“Nếu người phụ ta, kiếp này cũng không gặp lại.”

Ta vẫn nhớ như in những lời này, nhưng là hân không cho ta cơ hội, thậm chí giẫm đạp lên tình yêu giữa chúng ta. Tình yêu này nếu như đã đổi thay, thì lời thề ngày trước ta sao còn cần phải hết lòng gìn giữ?

“Công chúa, Hy nói lúc này Dục quốc đang cử hành đợt tuyển chọn tú nữ ba năm một lần, chúng ta chỉ cần tìm được thái giám tổng quản Bạch Phúc, đưa cho hân một số tiền tài hối lộ liền có thể trở thành tú nữ. Nhưng là ta lo lắng, nếu gặp Hoàng Thượng nói rõ mục đích, hân sẽ xem chúng ta là gian tế mà bắt giữ...” Nàng phá lệ lo lắng mà chau đôi mày ngài.

Ta lập tức trấn an nói, “Vương phi người yên tâm, nếu không nắm chắc, ta tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy.”

Lo lắng của nàng thực cũng có căn nguyên, vì phương xa còn có một nam nhân mà nàng yêu thương sâu sắc đang đợi nàng trở về. Không giống như ta, một kẻ tâm vô vướng bận, có thể yên tâm đi đánh cược một lần, cho dù thua mất tính mạng này cũng không có gì phải hối tiếc.

Giờ Dậu đêm đó, chúng ta đã an toàn đến Biện Kinh, có thể nghe thấy việc tuyển tú lần này gây xôn xao huyên náo khắp cả Biện Kinh. Bình dân nữ tử nhiều người vì muốn tiến cung làm tú nữ mà chấp nhận tiêu táng ngàn kim vạn lượng để đút lót cho Bạch Phúc công công, chuyện này khắp nơi đâu đâu cũng có. Các nàng sở dĩ nuôi hy vọng lớn như thế, chỉ vì hết thấy đều nghe nói, trong hậu cung của Liên Thành địa vị ngang hàng không phân cấp bậc. Ngoại trừ hoàng hậu, tứ phi đến nay chưa lập, Cửu tần cũng chỉ có hai nữ

tử ở tần vị, Hoàng Thượng cũng không con nối dõi tông tường. Khó trách nhiều nữ tử như vậy đều muốn chen chân vào cung, muốn có một ngày rạng rỡ bay lên đầu cành thành phượng hoàng, nhưng các nàng chỉ thấy vinh quang như thế, lại không nghĩ tới phía sau vinh quang là huyết tinh, tàn khốc cùng thê lương.

Những tấm gương hồng nhan chưa hưởng ân vua mà đã đoạn mệnh kể ra vô số, huống hồ quốc sắc thiên hạ hết thấy đều quy tụ về chốn hậu cung. Các nàng có thể cam đoan riêng mình nhất định diễm bá quần phương, tài năng triển hiện?

Ta cùng với Nạp Lan Mẫn đi đến nha môn đề đốc, nghe nói trong suốt thời gian tuyển tú, Bạch Phúc công công sẽ ở nơi đây. Mỗi ngày người ra vào thăm viếng nườm nượp, tựa hồ như sắp sửa đem cánh cửa này đập đổ. Ngay cả giờ phút này, những người tới bái phỏng cầu kiến đều xếp một hàng dài đến tận cửa. Ta cầm một thỏi hoàng kim đưa cho nha dịch trông coi thông báo, bọn họ ngay tức khắc để cho chúng ta đi vào trong.

Chúng ta cùng Bạch Phúc công công hội kiến ở một tiểu cư u nhã, trong phòng thoảng hương thơm son phấn nhàn nhạt, nhưng nơi đây không đốt đèn, duy chỉ có ánh trăng mờ ảo mêng mang chiếu rọi gian phòng. Trong lúc Nạp Lan Mẫn đem một hộp trân bảo to đầy châu ngọc bày ra trên bàn, ánh mắt hần từ lãnh đạm ban đầu chuyển sang tỏa ánh rạng rỡ, đầu ngón tay mơn trớn những thứ châu báu phát sáng lấp lánh trong đêm đen kia, thì thảo hởi, “Hai vị cô nương đây là.”

“Chỉ cần công công ở danh sách tú nữ thêm vào hai cái tên.” Ta từ trong tay áo lấy ra một giấy viết thư đưa cho hần, trên đó viết hai cái tên Phúc Nhã cùng Đa La, “Chuyện này đối với công công mà nói chỉ là một cái nhấc tay, đúng không?”

Hần tham lam đánh giá châu báu ấy, liên tiếp gật đầu, liên tiếp nói ba từ “Đúng, đúng, đúng”. Ta cùng với Nạp Lan Mẫn nhìn nhau, trên mặt tràn ngập tiểu ý.

Ta không ngờ tới, tiến cung lại dễ dàng như thế. Liên Thành như thế nào lại dùng một tên tiểu nhân tham tài như vậy làm thái giám tổng quản?

Thần võ cao ngất, cung điện nguy nga.

Hoa bay đầy trời, hoa rơi ngập đất, một bước chân mà rải ngang qua trăm xác hoa.

Chúng tú nữ tiến cung được đại thị nữ bên cạnh Hoàng Thượng – Lan Lan và U Thảo dẫn nhập Ninh Tú cung, sắp xếp lưu lại đó. Đã nhiều năm không gặp, ta đã không còn nhìn thấy cổ hồn nhiên trong sáng trong mắt các nàng năm xưa nữa, là cái cung điện này đã mài mòn đi sự thiên chân vô tà của hai nàng sao?

Lan Lan đang cầm trong tay một quyển sách nhỏ ghi nhớ tên các tú nữ, bắt đầu phân phối lại sương phòng, khi nàng đọc đến hai cái tên “Đa La, Phúc Nhã.....” chợt nhíu nhíu mi tâm, nặng nề đọc lại một lần, “Phúc Nhã?”

Ta cùng với Nạp Lan Mẫn từ chúng tú nữ thưa thớt đang ngồi đứng dậy, “Là chúng ta.”

U Thảo đột nhiên vươn ngón trở hoảng sợ chỉ vào người ta, “Người..... Người.....”

“Ta là tú nữ được tiến cung lần này – Phúc Nhã, nàng là tỷ tỷ của ta – Đa La.” Ta liền đánh gãy lời của nàng, dùng ánh mắt ý bảo nàng lúc này đang có rất nhiều ngoại nhân xung quanh, U Thảo không dám tin liền nhìn ta đánh giá từ trên xuống dưới.

Thay thế cho U Thảo, Lan Lan liền có vẻ bình tĩnh rất nhiều, nàng bình tĩnh nói: “Hai người các người trụ tại gian phòng này.”

Chúng ta bước vào phòng, lúc đóng cửa cũng không khóa, chừa lại một cái khe hở. Trong thời gian chưa tới một tuần trà, Lan Lan cùng U Thảo liên lết lưu tiến vào, vừa thấy ta liền đồng loạt chồm lên, cho ta một cái ôm thật to, “Tiểu thư..... Ngài đã trở lại!”

Ta bị các nàng thành tình làm một hành động nhiệt tình như vậy liền đứng đơ người, không biết làm sao. Nạp Lan Mẫn bên cạnh đầu tiên là biểu tình nghi hoặc, sau chuyển thành che miệng cười khê.

U Thảo ôm ta càng chặt hơn, nàng nói: “Từ lần trước tiểu thư thoát đi, ta cứ nghĩ rằng sẽ không còn được gặp lại ngài.”

Lan Lan càng không ngừng gật đầu, “Tiểu thư vì sao phải trốn?”

“Bởi vì Liên Thành miệng thì nói không tính toán gì hết, nhưng lại muốn sắc phong ta.”

Các nàng hai người nhìn nhau, cùng kêu lên: “Hoàng Thượng chưa từng nói qua muốn sắc phong ngài a!”

Ta đứng lặng tại chỗ, không có? Như vậy Linh Thủy Y..... Nguyên lai ta vẫn là bị nàng lừa.

Tự giễu cười, không nghĩ tới đây chỉ là một màn hiểu lầm, chỉ một màn hiểu lầm mà hại ta một phen quá thảm. Nếu không xảy ra có sự đó, ta như trước vẫn ở Chiêu Dương cung, căn bản sẽ không bị hủy dung, lại càng không phải thấy Vân Châu chết thảm, cũng sẽ không hãm hại Kỳ Tinh, còn có..... bị người ta yêu nhất lợi dụng. Hết thấy mọi chuyện, đều do một tay Linh Thủy Y ban tặng!

“Tiểu thư, lần này tới Dục Quốc là gặp Hoàng Thượng sao? Nô tỳ hiện tại phải đi bẩm báo Hoàng Thượng, ngài nhất định sẽ.....” U Thảo dứt lời liền hướng ra ngoài chạy mất. Ta lập tức gọi nàng trở lại: “Đợi chút, trước khi gặp Liên Thành, ta muốn các người giúp ta làm một chuyện.”

Giờ Tuất, vạn vật trở lại với yên tĩnh, mây đen che khuất vàng tế nguyệt.

Hoàng Hậu nội điện nguyên bản thê ám đột ngột đèn đuốc sáng trưng, tiếng thét chói tai liên tục vang lên.

Ta một bên từ Hoàng hậu điện chạy ra, một bên cười to sảng khoái. Cứ nghĩ đến vừa rồi biểu tình kinh hãi của Linh Thủy Y khi vừa nhìn thấy ta, ta liền phi thường thống khoái.

Ta nhờ Lan Lan cùng U Thảo giúp ta dẫn thị vệ cùng nô tài bên ngoài cửa cung của Linh Thủy Y đi khỏi, sau đó vụng trộm lên vào tẩm cung của Linh Thủy Y, dùng thanh âm u oán thì thầm bên tai nàng – lúc này đang say sưa ngủ: “Linh Thủy Y, trả mạng cho ta ...”

Nàng lập tức từ trong mơ ngủ bừng tỉnh, vừa nhìn thấy ta, chỉ kịp hét chói tai một tiếng liền ngất đi. Khi đó ta nghĩ muốn một đao chấm dứt nàng, nhưng lý trí nói cho ta biết, không thể xúc động. Ta đến Dục Quốc mục đích không phải để giết Linh Thủy Y, mà là phục quốc. Ta vẫn có cơ hội đối phó với Linh Thủy Y, chỉ cần ta ở bên tai Liên Thành nói vài lời, đem gian tình của nàng và Liên Dận vạch trần, nàng liền xong đời.

Ta thở hổn hển chạy đến ngồi bên một tiểu hồ gần Hoàng hậu điện, từ trong nước có thể nhìn thấy gương mặt đáng sợ do ta dùng máu gà tạo thành, ngay cả ta cũng bị chính mình dọa đến chết khiếp, cũng khó trách Linh Thủy Y sợ tới mức ngất đi. Đưa tay hất nước lên rửa mặt, đem vết máu tẩy đi, nhiều lần đánh giá không còn lưu lại vết máu, ta mới yên tâm đứng dậy rời khỏi.

Vừa quay đầu lại, một cái bóng đen xuất hiện trước mắt ta, ta sợ tới mức liên tục lui về phía sau, không để ý liền một chân bước hụt, cả người rơi tòm xuống hồ, bọt nước văng lên tung tóe khắp nơi. Ta chìm một lát, uống đầy một bụng nước mới có thể định thần trụ vững thân thể. Còn chưa kịp có phản ứng gì khác, thân ảnh kia đã từ bờ nhảy xuống, khiến mặt nước một lần nữa văng bọt tung tóe, hấn gắt gao ôm lấy thân thể ướt sũng của ta.

Ta cười khan vài tiếng, nhìn Liên Thành lúc này đã đồng dạng ướt sũng với mình, “Thật ra ta biết bơi.”

Liên Thành bị những lời này của ta biến thành dở khóc dở cười, sau đó đồng tử tuyệt mỹ của hắn đột nhiên trầm xuống, “Nghe nói Kỳ Quốc đang tìm kiếm tung tích của nàng khắp nơi, không nghĩ tới nàng sẽ đến Dục Quốc.”

Ta ra vẻ thoải mái mà mà nở một nụ cười, lại lung tung lau đi bọt nước trên mặt, tuy nhiên không nói lấy một lời.

Hắn cũng không tiếp tục truy vấn mà trước tiên dẫn ta hướng về phía bờ hồ. Chúng ta toàn thân đều ướt đầm, từ mặt mũi, tóc tai đến y phục đều nhỏ giọt, thật rất buồn cười.

Hồng hạnh đầu cành bay theo gió, nhành liễu hiu quạnh lối cô liêu.

Bích thiên bách thủy trời yên tĩnh, trên mỗi tầng không mây lãng du.

Liên Thành bước từng bước thật chậm trên con đường mòn dài hẹp, hắn hỏi: “Ta nghe nô tài nói Hoàng hậu điện có nữ quỷ đến nháo, nữ quỷ kia hẳn là nàng?”

Một tiếng cười khê rời khỏi miệng, “Người hiểu ta không ai bằng Liên Thành.”

“Thật không nghĩ tới, nàng còn có thể khôi phục dung mạo, không biết là ai có thể có y thuật inh như vậy, có thể giúp nàng.” Hần bước chân đạp lên từng phiến lá rụng, phát ra tiếng vang liên tục, “Nàng cùng hần cãi nhau?”

Nghe lời này của hần ta bất giác buồn cười, nếu chỉ đơn giản là cãi nhau thì mọi chuyện đã tốt đẹp biết bao, “Ta cũng không biết phải nói từ đâu.”

Hần cũng không tiếp tục truy vấn, lúc đi ngang qua một gốc liễu thụ, tùy tay hái xuống một nhánh liễu hiệp đặt ở đầu ngón tay đùa nghịch, “Vậy nàng đến đây vì mục đích gì?”

“Cho người gặp một người, Vương phi của Nạp Lan Kỳ Vãn.”

Hần thần sắc không thay đổi, đợi câu tiếp theo của ta. Vì thế ta tiếp tục nói, “Kỳ Quốc để vị vốn là nên thuộc về Kỳ Vãn, nay hần chỉ cần một cái thế ở sau lưng để duy trì thế lực cường đại của mình, hần hy vọng cùng người hợp tác.”

“Nàng có biết bản thân đang nói cái gì không?” Hần thanh âm như trước không thay đổi, “Nàng muốn ta liên thủ cùng Nạp Lan Kỳ Vãn đem Nạp Lan Kỳ Hữu kéo hạ khỏi ngôi vị hoàng đế, ta cứ nghĩ là nàng yêu hần.”

Cước bộ của ta dừng một chút, sau đó lại tiếp tục đuổi theo cước bộ của hần, “Ta vô tâm nhúng tay ân oán năm xưa của hai người, ta chỉ muốn phục quốc, bất luận phải trả giá bao nhiêu đại giới.”

“Nếu muốn phục quốc, Nạp Lan Kỳ Hữu có năng lực đó hơn ta. Hơn nữa, chỉ cần nàng mở miệng, hần liền có thể ngay lập tức xuất binh phạt Hạ, bất luận thành bại, đều không nuôi tiếc.”

Bộ pháp của ta lúc này đình trệ tại chỗ, rốt cuộc không thể đi tiếp, “Dục, Hạ nhị quốc đã thuộc sở hữu của Kỳ Quốc, nếu người tùy tiện đối Hạ Quốc dụng binh, liền công nhiên bại lộ dã tâm của bản thân, Kỳ Quốc tuyệt đối sẽ không cho phép người tự ý đoạt Hạ Quốc về tay mình. Lúc này Kỳ Quốc sẽ án binh bất động không lý đến mọi thứ, cũng như trận chiến ở Âm sơn năm xưa, xuất binh tương viện. Cho nên, muốn tiêu diệt Hạ Quốc, chỉ có trước diệt Nạp Lan Kỳ Hữu. Đạo lý này người không thể không hiểu.”

Cước bộ cũng tùy theo ta mà dừng lại, trên mặt như trước mang theo nụ cười khả nhân, “Ta không biết nàng cùng Nạp Lan Kỳ Hữu đã xảy ra chuyện gì, cũng không muốn hỏi nhiều. Nàng nay đã đi vào Dục Quốc, ta sẽ bảo hộ nàng.” Thanh âm của hần phiêu nhiên lọt vào tai ta, “Nhưng, lúc này đây ta sẽ lưu nàng lại bên người, không bao giờ buông tay thêm một lần nữa.”

Vẫn nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hần, mà ánh mắt hần lúc này đã phiêu nhiên tại viễn phương, có chút không thể nắm bắt. Ta trầm mặc rất lâu sau đó, đến lúc trong thiên địa chỉ còn lại có tiếng gió phất qua, hòa cùng lá tạo thành công hưởng, ta đã đưa ra quyết định của chính mình, “Ta đáp ứng người.”

Hần như trước không quay lại nhìn ta, “Thật sự hiểu rõ rồi chứ? Là cả đời.”

Ta khẳng định gật mạnh đầu, “Phải, là cả đời.”

Hần bên môi xuất hiện một tia mỉm cười, cười đến làm người ta mê muội, nhưng đằng sau tiêu ý đó, ta cảm nhận được điều gì đó vô cùng chua xót. Ánh mắt âm đảm của ta như bị kim hãm, đối với Liên Thành, ta đã có một món nợ.

Theo từ lúc hần nhận lời ta “bốn năm phục quốc”, ta liền nhất định cả đời này nợ hần.

36. Q.4 - Chương 36: Nhật Nguyệt Tinh, Thần Phi

Từng đợt từng đợt khói nhẹ phiêu tán bay ra từ trong miệng phượng hoàng đại đỉnh bằng đồng đen, yên hương tuy không nồng đậm nhưng tràn ngập cả điện. Tấm màn lụa hoàng kim bị kim câu kéo bung lên, trên chiếc giường nhỏ trải một tấm chăn tơ gấm long phượng trình tường. Ta lặng người nhìn trần trần xuống nền đất phủ kim chuyên, xuất thần.

Ba ngày trước tuyển tú, vốn dĩ xác nhận Hoàng Thượng và hoàng hậu đều cùng tham dự. Lại ngặt nỗi vào mấy đêm trước, có một nữ quý xâm nhập tẩm cung Hoàng hậu nương nương, đem nàng dọa một trận đến bệnh không dậy nổi, khiến cho nàng liên tục mấy ngày liền đều nằm trên giường bệnh, cho nên không có đến đây. Lúc này, ta cũng thầm vui mừng, bởi nếu nàng tham dự mà nhìn thấy ta, không chừng lại sẽ đẩy lên phong ba gì nữa.

Tuyển tú ngày đầu tiên, Liên Thành sắc phong ta là Dục quốc đệ nhất phi tử, ban hiệu “Thần”. Lúc ấy ở trong đại điện, có thể nghe thấy từng đợt tiếng nguyền dài lạnh lùng. Bởi vì chữ “Thần” này không phải tầm thường, mà là tên gọi chỉ chung “nhật”, “nguyệt”, “tinh”, cùng “thiên” tề danh, cùng “đế” tồn tại.

Đồng thời, hân còn lập hai vị tần, hơn mười vị đáp ứng. Trong số tú nữ xấp xỉ nghìn người, hân chỉ sắc phong chưa đến hai mươi vị cung tần, đây là việc cực kỳ hiếm thấy.

Nạp Lan Mẫn cũng ở vị trí đáp ứng, ta hiểu được dụng ý của Liên Thành, lưu lại Nạp Lan Mẫn để kiểm chế Kỳ Vãn, đề phòng một ngày trở hân đăng lên hoàng vị, hân lại quay đầu đến đối phó Dục quốc.

Ta tin tưởng, hân là Kỳ Vãn cũng đã sớm đoán biết trước một màn này, vậy mà hân vẫn phó mặc cho nữ nhân của mình làm như con tin đến hoàn thành cuộc quyền bính chi tranh của hân ư? Hân không sợ vạn nhất sự việc có biến, sẽ gây thương tổn đến Nạp Lan Mẫn? Thù hận và ham muốn quyền lực thật sự có thể làm cho người ta mờ mắt, không tiếc lợi dụng cả thê tử của chính mình sao?

Ta một tiếng cười lạnh, không khỏi khiến cho U Thảo cùng Lan Lan ghé mắt nhìn, “Nương nương, ngài cười đến thật lạ.”

Ta không đáp lời, cũng không nhìn hai người các nàng, vẫn cứ như trước nhìn chằm chằm ngắm hoa văn trên mặt đất. Liên Thành lại phái hai người bọn họ làm nô tài cho ta, Chiêu Dương cung suốt ba năm để trống lại ban cho ta làm tẩm cung. Mà đêm nay, là đêm Hoàng Thượng lâm hạnh.

Trên bàn phượng bày trí đôi nến hoa chúc đăng long phi phụng to như hai cánh tay thô lớn, ánh nến huyền ảo như ráng chiều di động, mê loạn đôi mắt của ta. Ta vẫn ngơ ngẩn nhìn, trong đầu một màn trống rỗng.

“Nàng đang nghĩ gì?”

Cho đến lúc Liên Thành một tiếng khê hỏi, ta mới hoàn hồn, phát hiện Lan Lan cùng U Thảo sớm đã không còn thấy bóng dáng, cửa son đóng chặt, nhìn thần hương khói trắng như sương mù. Liên Thành mặc một bộ long bào kim lã vàng nhạt, hân lúc này đã ngồi xuống bên cạnh ta, nắm lấy tay ta, “Phước Nhã, chờ đợi nhiều năm như vậy, nàng rốt cục đã là thê tử của ta.”

Ta cúi đầu nhìn hân nắm tay ta, không nói gì.

“Nếu không có cung biến Hạ quốc lần đó, nàng đã sớm là thê tử của ta. Ta cũng sẽ không phụng hoàng mệnh mà cưới Linh Thủy Y, cũng sẽ không cướp ngôi vị hoàng đế này, mà nàng, cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ sở như vậy.” Hân nhẹ nhàng cựa cựa kể những chuyện đã xảy đến trong nhiều năm qua, dùng mấy câu đơn giản dẫn lại, cũng là tự bản thân khắc sâu trong lòng.

Rốt cục, ta nhận những lời này của hân mà ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt hân, tiếp lời, “Cũng sẽ không trở thành hoàng phi của Nạp Lan Kỳ Hữu!”

Hân bỗng dừng ngẩn ra, thần sắc chuyển thành phức tạp. Sắc diện tươi cười của ta lại dần dần khuếch tán dưới đôi gò má lúm đồng tiền, “Ta, là nữ nhân của hân.”

Hân đột nhiên ôm chầm lấy ta, mạnh mẽ dùng hai cánh tay siết chặt vòng eo của ta, ở bên tai ta nói nhỏ, “Ta không quan tâm, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta.” Thanh âm khàn khàn của hân, gần gũi như vậy, môi của hân như khê cọ vào vành tai ta, hơi thở ấm áp nồng đượm phất qua hai gò má.

Một cái hôn, mạnh mẽ luật động trên môi ta, dán chặt đến mức không có một kẽ hở, đem hô hấp của ta cùng lúc cướp đi, in dấu thuộc về ẩn ký của hân. Tay hân nhẹ nhàng đem xiêm y của ta từng tầng từng tầng một trút đi, thân thể lộ ra hoàn toàn trước mặt hân. Ánh mắt hân biến thành nồng nhiệt, hô hấp trở nên nồng đượm dồn dập. Ta hơi nghiêng đầu, không nhìn tới ánh mắt mê đắm kia của hân.

Hân ôm ta thả xuống giữa tầng tầng chăn gấm, da thịt ta chạm phải gấm vóc tơ lụa lạnh lạnh, kích lên một tầng lạnh lẽo tê tái. Môi hân nóng bỏng rồi đột nhiên di chuyển khắp toàn thân ta, càng lúc càng sâu,

càng lúc càng triền miên. Tóc ta xô lệch rối tung trên gối, thần sắc thủy chung nhìn vào tấm màn trướng màu vàng tơ, mặc hấn ở trên người ta cướp lấy từng tấc da thịt.

Long bào của hấn cũng không biết đã trút đi từ khi nào, thân mình nóng hổi cùng ta quấn chặt lấy nhau, tay hấn chỉ mơn trớn bụng dưới của ta, cuối cùng đưa xuống tìm kiếm. Tình dục bỏ ngỡ như vậy làm cho ta đột nhiên nhắm nghiền hai mắt lại, không nhìn tới hấn. Cảm giác hạ thân của hấn có biến chuyển rất mạnh mẽ, chạm đến hạ thân của ta, miệng khẽ gọi “Phức Nhã.”

Vào lúc này, trong đầu ta lại hiện lên một màn chuyện cũ rõ rệt.

“Nếu có được ngôi vị hoàng đế này, mà phải dùng người trao đổi, ta thà rằng không cần.”

“Sinh tử khoát khế, tình định tam sinh diệp bất hối” (Sinh tử đã viết rõ ràng trên giấy, tình này đã định, ba kiếp cũng không hối)

“Ta, Nạp Lan Kỳ Hữu, nhất định không phụ tương tư ý của nàng.”

Từng câu một, giống như hấn đang thì thầm bên tai ta, chân thật như thế.

Liên Thành chợt dừng lại động tác trên người ta, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hai gò má của ta. Ta mới giật mình phát hiện bản thân đang rơi lệ, ta thật không dám mở to mắt xem biểu tình của Liên Thành giờ phút này.

Sức nặng đang đè trên bụng ta đột ngột biến mất, chỉ nghe thấy thanh âm hấn bước xuống mặc lại áo quần truyền vào tai, giữa màn đêm yên tĩnh vang lên thật rõ ràng. Thật lâu sau, bên tai truyền đến thanh âm của hấn, “Ta sẽ không miễn cưỡng nàng. Ta nguyện ý chờ, chờ đến một ngày nàng nguyện ý tiếp nhận ta.” Nói hết câu, tiếng bước chân của hấn cũng trở nên xa dần, âm thanh đóng, mở cửa mạnh mẽ đánh vào nơi sâu nhất của tâm ta.

Vì sao phải rơi lệ? Ta chẳng phải đã chuẩn bị tốt, đem bản thân trao cho Liên Thành, như vậy, ta sẽ không còn nhớ về Nạp Lan Kỳ Hữu, chẳng lẽ, chuyện tới nước này, ta vẫn là không thể buông tay hấn sao? Năm lấy chiếc khăn kim ti đã hỗn loạn, gắt gao cuốn lấy thân thể không còn mảnh vải, ta suốt một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, ta thể theo quy củ đến Hoàng hậu điện thỉnh an, mấy ngày nay ta liên tục tận dụng hết khả năng có thể để lẩn tránh Linh Thủy Y, nhưng có thể trốn được nhất thời, nào có thể trốn được một kiếp. Ta chuẩn bị tốt hết thấy liền bước vào Hoàng hậu điện. Nghe nói, Linh Thủy Y bệnh nặng mới khỏi, đã khôi phục phong phạm mẫu nghi thiên hạ lúc xưa.

“Nô tì tham kiến hoàng hậu nương nương.” Ta cúi người hành lễ, chỉ nghe nàng dùng thanh âm ôn nhu nói: “Thần phi không cần đa lễ, đứng dậy đi.”

“Ta hoàng hậu nương nương.” Ta ngẩng đầu cười nhìn Linh Thủy Y, dung mạo nàng nguyên bản đoan trang tú lệ, nụ cười phúc hậu trên mặt nàng vì một khắc nhìn thấy ta mà trở nên biến đổi, huyết sắc như biến mất, để lại một gương mặt trắng bệch.

Ta giả bộ không thấy sự khác thường của nàng, ta cầm một chén trà Thiết Quan Âm đầy, đoan trang đưa tới trước mặt nàng, “Nương nương, thỉnh dùng trà.”

“Người.....” Nàng toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh nhè nhẹ tràn ra trên trán, “Các người toàn bộ đều lui ra cho bản cung.” Nàng thoáng bình phục sự thất thố của chính mình, lệnh cho tất cả nô tì ở đây lui khỏi.

Ta hai tay như trước đang cầm chén trà, nhìn hơn mười vị nô tì lướt qua người ta, rời khỏi ngoại điện.

Nàng thấy tất cả nô tì trong điện đều lui ra, khẩn cấp hét lên đến quá dị: “Người không chết!”

Thấy nàng thủy chung chưa tiếp nhận chén trà đang dâng, ta liền thu hồi, đem trà đặt lại lên bàn, “Nhờ hồng phúc của hoàng hậu nương nương, nô tì sống tốt lắm.”

Nàng như trước không thể tin, thượng hạ đánh giá ta, “Làm sao có thể..... Ta rõ ràng đã mặt người Làm sao có thể!” Nàng không ngừng mà thì thào lặp lại, giật mình nói, “Đêm đó hoàng hậu điện có nữ quỷ, chính là người! Người thật to gan, dám giả thần giả quỷ dọa bản cung.”

“Hoàng hậu nếu không làm chuyện sai trái, lẽ nào lại bị nô tì dọa sợ?” Ta thần nhiên ngồi ngay ngắn ở bên ghế, đem chén Thiết Quan Âm bưng lên, đặt ở bên môi nhấp một ngụm, vừa lòng nhìn sắc mặt của nàng dần dần nguôi bớt, “Hoàng hậu, ngươi phải biết rằng, mạng của ngươi và Liên Dận hiện đang nằm trong tay ta. Chỉ cần các ngươi an phận, ta tuyệt đối không làm khó dễ các ngươi, chuyện ngươi từng hủy uổng ta, ta cũng có thể không truy cứu.”

Ánh mắt nàng chợt nheo lại, “Ngươi là đang uy hiếp ta?”

Ta cười nói: “Cứ cho là vậy! Thế ngươi có đồng ý bị uy hiếp không?”

Đồng tử nàng đột nhiên tiem khởi sát khí, “Ta tùy thời đều có thể giết ngươi!”

Ta chút không úy kỵ chống lại ánh mắt nàng, “Một việc ngốc nghếch như đồng quy vu tận, người thông minh như hoàng hậu nhất định sẽ không làm.”

Nàng bỗng nhiên trầm tư, sát khí trên mặt dần dần tán đi, thần sắc khôi phục như thường, đồng tử xinh đẹp lưu chuyển, “Ngươi nói không sai, chuyện ngốc nghếch như vậy, bản cung tất nhiên sẽ không làm.”

Ta đến Dục Quốc đã tròn bốn tháng, các nô tài trong cung đều sau lưng ta to nhỏ bàn chuyện. Có người nói ta rất được Hoàng Thượng sủng ái, bởi vì Liên Thành mỗi ngày đều đến Chiêu Dương cung; Có người nói ta căn bản không hề được Hoàng Thượng chiếu cố, bởi vì Liên Thành chưa từng qua đêm lại Chiêu Dương cung. Ta thần nhiên tiếp nhận mọi phê phán cùng dò xét của tất cả mọi người, hậu cung cho tới bây giờ đều là như thế, bọn họ không nghị luận về ta, ta mới cảm thấy kỳ quái.

Hoàng hậu không lui tới chỗ ta, cũng không tiếp tục làm khó dễ ta. Ngược lại chính là Thái Hậu, khi bà nhìn thấy ta, gương mặt cấp tốc thay đổi, rồi cũng cấp tốc trở về nguyên bản, nhưng lại trước mặt chúng phi tần cùng nô tài không chịu nhận chén trà thỉnh an của ta, phần nô phẩy tay áo bỏ đi. Từ đó về sau Liên Thành nói với ta, về sau không bao giờ cần đến chỗ Thái Hậu thỉnh an nữa, an tâm ở Chiêu Dương cung, tuyệt không làm khó ta.

Mấy ngày này ta cũng đến gặp qua Nạp Lan Mẫn mấy lần, nàng có thể nói vô cùng nhân từ, cả ngày không cất giấy làm điều thì cũng mở tranh thêu hoa. Mỗi lần ta đến chỗ nàng, hai chúng ta liền ngồi suốt một ngày trời, cùng nàng nói chuyện phiếm tâm tình khiến ta thực thoải mái, bởi vì nàng nữ nhân vừa lương thiện lại hiểu lòng người. Ta rất muốn cầu Liên Thành hạ lệnh cho nàng đến Chiêu Dương cung ở cùng ta, nhưng ta biết, điều này không hợp quy củ, dù Liên Thành có đáp ứng, nàng vẫn là không tự cách trụ nhập Chiêu Dương cung. Nạp Lan Mẫn cũng không để ý, còn muốn ta về sau hạn chế đến chỗ nàng, bởi vì miệng lưỡi của những người chốn hậu cung vẫn luôn đáng sợ.

Chiêu Dương cung thiên viện có một tiểu hồ, tên là “Ly Duyên hồ”, hai tháng nay nơi ta thường xuyên đến nhất chính là nơi đó, cứ ngồi xuống là ngồi suốt nửa ngày. Ở đó, ta có thể hưởng thụ im lặng, nghe hồ nước nhộn nhạo, nghe bách điệp cùng nhau cất tiếng hát, nhìn cảnh vật lá bay tán loạn, rơi rụng trong làn gió thu.

Lan Lan nói: “Chủ tử, nên dùng bữa tối.”

Ta mông lung đưa mắt phiêu lãng nhìn qua hồ nước, soi bóng một vòng ánh sáng từ chân trời cuối ngày thật tuyệt mỹ, ánh nắng chiều thật diệu dàng làm sao, “Đã là cuối thu rồi.” Vừa sắp đến ngày giỗ của phụ hoàng, mẫu hậu.

Lại là một trận lặng im, ta cũng không có ý sẽ đứng dậy rời đi, lại nghe thấy một tiếng, “Tham kiến Hoàng Thượng.” Ta chợt hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn Liên Thành, không có hành lễ. Thói quen trực tiếp kêu tên của hần, thói quen ở trước mặt hần làm càn, đây gần như là một loại thói quen.

Hần ngồi xuống bên cạnh ta, cùng ta quan vọng một bờ bích thủy mờ mờ, loang lổ ánh nắng chiều, “Nàng có phải đang nhớ nhà?” Thanh âm hần theo gió bay tới, thần sắc của ta cũng theo đó mà ảm đạm trầm xuống.

Hần thấy ta không nói lời nào lại nói: “Ba ngày sau là hội săn mùa thu, ta định mang nàng đi cùng mình.”

“Ngươi nói thật chứ?” Ánh mắt của ta sáng ngời, nhìn hần đến thực cảm tình.

Hần cười nhẹ, “Như vậy, ngươi mới có thể vui vẻ.”

Tia sáng trong mắt ta dần thối lui, “Liên Thành, người không cần đối tốt với ta như vậy. Tâm của ta đã không còn khả năng yêu thêm ai khác.”

Hắn nói: “Suốt hai tháng nay, nàng chưa từng cười qua lấy một lần. Ta chỉ là hy vọng nàng có thể vui vẻ.”

Vui vẻ là cái gì, ta đã sớm đã quên. Tâm của ta sớm bị kẻ khác đã thương đến vết máu loang lổ, vết thương không thể lành, nếu không phải còn có chấp niệm muốn phục quốc chống đỡ ta, sợ là đã sớm kiên trì không nổi. Từ lúc Dịch Bằng cùng Ôn Tĩnh Nhược ngã xuống trước mặt ta là lúc, ta liền theo bọn họ mà đi. Liên Thành đối với ta rất hảo, ta vẫn luôn biết điều đó, nhưng là ta không thể yêu hắn. Ta bị người mình yêu tổn thương quá sâu đậm, tư vị đó như thế nào, hắn không thể biết được.

Hắn đột nhiên đổi đề tài, “Trời cũng sắp tối rồi, ta mang nàng đi thả đèn Khổng Minh.”

Ta nghi hoặc nhìn hắn, “Đèn Khổng Minh?”

Hắn nắm lấy tay ta, nhanh chóng kéo đi, “Thả đèn Khổng Minh cầu phúc, phụ hoàng, mẫu hậu của nàng ở trên trời có thể thấy.”

Ta theo lực đạo của hắn bị kéo đứng dậy, chỉ thấy hắn phân phó Lan Lan cùng U Thảo đi chuẩn bị đèn Khổng Minh. Không đến một canh giờ, các nàng đã khéo léo hoàn thành một chiếc đèn Khổng Minh, đem nó đến trước mặt chúng ta. Lúc này sắc trời đã gần khuya, một bầu trời điểm满 ánh sao, khiến tầm mắt của ta cũng trở nên vi diệu.

Liên Thành đưa cho ta một cây bút, “Đem tâm nguyện của nàng viết lên.”

Ta tiếp nhận bút, lại thủy chung không hề động thủ. Liên Thành như có như không thở dài, hắn cũng cầm một cây bút khác, ở trên đèn viết gì đó. Nhìn hắn viết, tâm niệm của ta cũng vừa động, đề bút viết:

Phụ hoàng, mẫu hậu xin hãy phù hộ Phúc Nhã sớm ngày hoàn thành đại nghiệp phục quốc.

Viết xong câu này, trong đầu lại hiện lên một ý niệm, bất giác đề bút viết xuống một dòng chữ: “Nguyện Liên Thành sớm ngày tìm được một nữ âu yếm.”

Ta thở một hơi, đem bút đưa cho Lan Lan, “Đã viết xong.”

Nhưng là U Thảo cùng Lan Lan vừa nhìn thấy những chữ ta viết, mặt biến sắc, “Chủ tử.....”

Liên Thành đi đến bên cạnh ta, nhìn những chữ ta viết, sắc mặt như trước không thay đổi, lạnh nhạt cười, “Nàng thực đã suy nghĩ cho ta rồi.”

Ta cười lướt qua Liên Thành, nhìn chữ hắn viết ở một góc khác: “Phúc Nhã được hạnh phúc.”

“Hạnh phúc.....” Một nữ nhân không có khả năng làm mẹ có thể hạnh phúc sao? Cứ nghĩ đến vậy tâm ta liền ầm ầm đau.

Liên Thành tiếp nhận cây đuốc, đem châm, đèn Khổng Minh chậm rãi bay lên, mang theo cầu nguyện của ta bay lên trời cao. Ta cùng với hắn sóng vai nhìn chiếc đèn Khổng Minh chậm chậm bay lên cao, nhiều điểm ánh lửa cuốn chiếc đèn bay phiêu đảng, bỗng hốc mắt tuôn lệ nhòa, tầm mắt của ta đột ngột trở nên mơ hồ.

37. Q.4 - Chương 37: Bạch Mã Tiểu Tây Phong

Cuối thu, thiên không xanh thẳm mà cao vợi, ánh dương quang ấm áp cũng tỏa ra tầng tầng lớp lớp quang ảnh nhu hòa. Phóng tầm mắt nhìn lên vách núi, cây cối như trước xanh um, khắp nơi bao phủ một màu xanh dịu mát, thôn xóm cùng cánh đồng bát ngát trải giữa đất trời một mảng vàng rực rỡ.

Liên Thành đem ta cùng xuất hành trong lần Thu liên (săn bắn mùa thu) này, còn dẫn mấy trăm thợ săn nổi danh thiện xạ theo cùng, hào xưng “Bách kỵ”. Vừa đến điểm săn bắn, Bách kỵ liền động thủ dựng lều trại, Hoàng Thượng chủ trương ở trung tâm, lều trại của Bách kỵ lấy chủ trương làm trung tâm, bắt đầu dựng xung quanh.

Trong một hàng đội ngũ thật dài, ta gặp được Hy. Hắn lần này là đơn thân độc mã bồi ở bên người Liên Thành, hai người sóng vai cười bạch mã, phong phạm giống như từ một khuôn mẫu in ra, người sáng suốt đều có thể đoán được quan hệ của bọn họ. Đương nhiên, trong lúc hai người bọn họ đồng hành thì phía trước chính là ngựa của Liên Dân, từ lúc hắn vừa nhìn thấy ta, trong đồng tử liền xuất hiện ẩn ẩn sát ý, đây cũng chính là nguyên nhân khiến ta chỉ dám đi sát bên người Liên Thành, một khắc cũng không dám rời đi.

Tình hình dẫn tới Hy phải lên tiếng: “Thần phi cùng đại ca như hình với bóng, cảm tình thật thâm sâu, khiến ngoại nhân phải ghen tỵ.”

Nghe hắn nói vậy, ta cũng không thể làm gì ngoài cười vài tiếng. Phải nha, ở trong mắt người khác, ta cùng với Liên Thành thực vô cùng ân ái. Nhưng quan hệ thật sự của ta có mấy ai biết được, chỉ có bản thân chúng ta hiểu được a.

Lúc lều trại được dựng hảo thì trời cũng đã tối đen, mọi người dùng xong bữa tối liền mệt mỏi đi ngủ. Ta cùng với Liên Thành ở chung một trướng, hắn cũng không nằm chung giường với ta. Hắn đem giường tặng cho ta nằm, bản thân lại ra ngoài trướng chong đèn xem sách, sau đó nặng nề ngủ gục trên bàn. Đường đường một đấng quân vương, lại nguyện ý vì phi tử mình phân giường mà nằm, lời này nếu truyền ra ngoài liệu có ai sẽ tin?

Một mình nằm trên giường, ta lăn qua lộn lại ngủ không được, lo lắng Liên Thành một mình ngoài thiên trướng cả đêm nhất định sẽ cảm lạnh. Nghĩ đến đó, ta liền bắt chắp một thân xiêm y đơn bạc chạy xuống giường, trên tay cầm một kiện áo choàng, lặng lẽ bước vào thiên trướng. Bên trong, dưới ánh nến, hắn an tường gục lên bàn mà ngủ, ngực phập phồng, hô hấp vững vàng.

Ta đem áo choàng thật cẩn thận khoác lên vai hắn, nhẹ nhàng gỡ quyển sách hắn đang cầm trên tay, đặt lại bàn, “Vì sao phải đối tốt như vậy với ta, ta sợ không thể trả hết nợ cho ngươi.” Ta thì thầm nói nhỏ với hắn, như có như không thở hắt ra một tiếng ai thán. Một loại tình cảm mang tên áy náy dần lớn lên trong tâm khảm, càng ở bên cạnh hắn, ta càng nợ hắn nhiều hơn.....

Ta mặc cứ mặc một thân quần áo khinh bạc bước ra khỏi chủ trướng, gió núi vắng vẻ hây hây thổi, từng chiếc lá ngô đồng héo khô cuốn theo làn gió thu rơi lạc. Không khí trên núi thật sự thực tươi mát, ta đứng bên cạnh vách núi cheo leo, nhìn xuống thiên địa càn khôn diệu vị, nhìn lên vầng minh nguyệt trên cao, tâm tình nguyên bản xao động cuối cùng cũng có thể bình tĩnh trở lại. Tình cảnh này khiến ta tha thiết ước mơ cuộc sống, ta muốn vĩnh viễn ở nơi này tiếp tục sống, sống hết quãng đời còn lại.

“Thần phi nương nương!” Một thanh âm vô cùng phô thể vang lên giữa không gian trống trải, khiến sự tưởng tượng của ta phải ngừng lại.

Quay đầu đã nụ cười đến tận óc của Liên Dân, tìm ta không khỏi sợ hãi mà lạc nhịp, “Ngươi.....”

“Liên Dân ta thật sự rất bội phục, ngươi như ngươi lại có bản lĩnh thông thiên tránh được một kiếp, không ngờ lại tiến cung trở thành Thần phi của đại ca.” Hắn hướng ta từng bước một tới gần, song hành cùng ánh trăng chiếu xuống, có một đạo hàn quang bắn ra, đó là mũi nhọn của đao phong nơi hắn.

“Tất cả đều nhờ hồng phúc.” Ta bất giác lùi về phía sau một bước, lại quay đầu nhìn lại phát hiện phía sau chính là vách núi đen, không tốt! Chẳng lẽ hắn muốn vào lúc này mưu hại ta?

“A, Liên Dân.” Sự xuất hiện của Hy khiến Liên Dân dừng ngay bộ pháp, hắn lập tức đem đao giấu vào trong tay áo, hai người bọn ta đồng loạt quay đầu nhìn Hy.

“Trễ như vậy, ngươi còn tìm Thần phi nói chuyện phiếm? Thật sự là hảo hưng trí.” Hy thản nhiên đi đến bên người ta, trên người tản ra khí thế lạnh lẽo.

Liên Dân ha ha cười, liếc mắt nhìn ta một cái, lại nhìn sang Hy, “Thôi, ta về trướng trước. Các ngươi hảo hảo tán gẫu!”

Sau khi hắn phần nộ rời đi, tâm tư căng thẳng của ta cuối cùng cũng có thể buông thông, ta cũng thật cảm kích Hy đúng thời điểm này xuất hiện, nếu không có hắn, ta sợ là lại khó thoát khỏi một kiếp. Ta thật không nghĩ tới, Liên Dân lại có thể lớn mật như thế, lại thật sự có ý định xuống tay với ta.

Họ đưa mắt dõi theo bóng dáng hắt xa dần, hỏi: “Người nhận thức hắt?”

Ta khẽ cười một tiếng, “Hủy dung mạo của ta, hắt cũng có phần.”

“Vậy người vì sao không nói cho đại ca? Chẳng lẽ người muốn cứ như vậy quên đi?”

“Những kẻ từng làm tổn thương ta, ta sẽ bắt bọn họ trả giá gấp đôi. Nhưng bây giờ không phải lúc để ta gây nháo.”

Hắn trầm mặc thật lâu, khẽ ngồi xổm xuống đất, nhặt lên một nhánh cây tàn, sau đó hướng về phía sơn cốc trước mặt ném một cái, “Người có muốn biết hay không, trong nửa năm qua Kỳ quốc phát sinh biến cố gì?”

Ta đón gió mà đứng, những sợi tóc bay loạn khiến tầm nhìn của ta có chút rối, “Ta không có hứng thú.”

“Ta lại nghĩ rằng việc Kỳ Quốc phế hậu, lập hậu sẽ là việc người cảm thấy thực hứng thú.”

Ta ngẩn ra, “Phế hậu?” Chẳng lẽ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, Kỳ Hữu đã có thể diệt trừ toàn bộ thế lực Đỗ gia?

Hắn trả lời: “Kỳ hậu Đỗ Hoàn bị tra ra dùng vu cổ mưu hại hài tử của Lục chiêu nghi, hại nàng ta phải sanh non. Hoàng Thượng giận dữ liền hạ lệnh phế truất, giam vào lãnh cung. Nhưng trong vòng nửa tháng sau lại đem nàng phục lập làm hậu, người có biết đây nguyên nhân trong đây là gì không?”

Ta trầm mặc thật lâu sau, suy nghĩ bách chuyển một hồi, linh quang chợt lóe, “Đỗ Hoàn dùng vu cổ mưu hại hài tử của Lục chiêu nghi, chuyện mê tín như vậy người cũng tin sao?”

Hắn không đáp mà hỏi lại: “Nếu nói là có kẻ cố ý giả họa thì thủ pháp này cũng thật là không đủ thuyết phục đi, chẳng lẽ Nạp Lan Kỳ Hữu đường đường một đẳng thánh minh quân vương, lại vì những lời nói yêu ngôn hoặc chúng như vậy đi phế hậu?”

Ta lập tức tiếp theo ý của hắn, “Vậy chỉ có một nguyên nhân, chuyện vu cổ căn bản là Hoàng Thượng bày ra.”

Hắn gật gù đầu, sau lại khó hiểu nói: “Nếu là Hoàng Thượng bày ra thì việc gì hắn lại phục hậu cho Đỗ Hoàn chỉ sau nửa tháng? Việc này có phải hay không rất mâu thuẫn?”

Ta đưa tay vén những sợi tóc che trước mặt, “Đây là chỗ inh của hắt! Trước giáng tội cho Đỗ Hoàn, làm cho Đỗ gia bề đẳng lòng nóng như lửa đốt, tự khiến trận tuyến bị loạn. Hợp thời lại cho bọn họ một cái thiên đại ân huệ, khiến cho bọn họ thả lỏng cảnh giác, bọn chúng nhất định cho rằng Kỳ Hữu không dám động đến Đỗ gia, từ đó sẽ không còn biết kiêng dè gì nữa. Chỉ cần một lúc thả lỏng cảnh giác, thời điểm Kỳ Hữu diệt trừ Đỗ gia liền đến.”

“Hắt, thật sự là dụng tâm lương khổ nha.” Họ chậm rãi đứng dậy, lui về phía sau vài bước, vỗ vỗ cát bụi dính trên tay, “Đáng tiếc chỉ là Hoa Nhụy phu nhân.”

Ta hỏi: “Doãn Tinh? Nàng có chuyện gì?”

“Qua kiểm chứng, người giả họa cho hoàng hậu lại chính là vị Hoa Nhụy phu nhân này. Nạp Lan Kỳ Hữu lấy nữ nhân của mình ra làm dao đâm người khác, quả thật inh, inh, inh nha.” Hắn liên tục tán thưởng ba tiếng inh, có thể thấy được hắt đối Nạp Lan Kỳ Hữu thật bội phục.

Ta một tiếng cười khê, âm thanh phiêu đảng giữa u cốc mênh mông, “Phải, đó là Nạp Lan Kỳ Hữu.”

Chúng ta trầm mặc một lúc thật lâu sau đó, ta lại nói: “Người đối với việc hậu cung Kỳ Quốc thật sự rất rõ ràng.”

“Ta nói rồi, trong hậu cung của hắt có người của ta.”

Sáng sớm hôm sau, Liên Thành ra một hiệu lệnh, bách kỵ liền xuất phát, chấp cung nỗ sẵn thú. Ta đứng ở giường rừng núi hoang sơ đưa mắt nhìn tầng tầng lớp lớp cây cao, tâm tình rất tốt, lại nhìn trên trời hùng ưng giương cánh, cất tiếng kêu tê tê, ta cũng dùng sức nâng cao cánh cung trong tay, nhắm ngay hùng ưng phía chân trời. Tên đột ngột rời cung, tuy nhiên bắn được nửa đường lại rơi xuống, tình cảnh này khiến cho Liên Thành bên cạnh ta nở nụ cười, ta có chút không phục lại cử tên kéo cung. Lần này kết quả cũng hết

như lần đầu, tên bay vụt một nửa đoạn đường rồi lại rơi xuống. Liên Thành càng cười lớn hơn nữa, ta có chút xấu hổ nhìn hắn, “Không cho phép người cười!”

Hắn rút ra một mũi tên, sau đó đi đến bên cạnh ta, đưa tay nắm lấy hai tay của ta đặt lên cung, ở bên tai ta khẽ nói: “Tư thế chuẩn một chút.”

Lúc đầu ta có chút mất tự nhiên khi hắn đứng sát như vậy, nhưng sau khi biết ý định của hắn liền thả lỏng thân thể cứng ngắc của mình, nương theo khí lực của hắn mà nhẹ nhàng kéo cung, tên di chuyển một chút liền hướng thẳng về phía mục tiêu, lúc này lực đạo kéo tên ở tay phải bắt đầu tăng lên cực đại.

“Sưu” một tiếng, tên bắn ra, nhanh đến mức khiến ta có chút hoảng.

Mũi tên kia bay một đường thẳng tắp, cấp ngập vào bụng hùm ưng, nó từ trên bầu trời rớt xuống, ngã tới bên chân chúng ta.

“Hảo tiền pháp.” Ta nhin không được tán thưởng một tiếng. Hắn thu hồi bàn tay đang nắm lấy tay ta, chạy đến bên cạnh hùm ưng đang hấp hối.

Nhìn Liên Thành nhặt hùm ưng đang hấp hối dưới đất, ta đột nhiên nhận thức được một trận sát khí thẳng bức, quay đầu nhìn lại, một mũi tên bén nhọn hướng thẳng vào ngực ta bay tới, ta ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn mũi tên một tắc lại một tắc hướng tới gần ta. Một thân ảnh phi đến ôm lấy ta, liên tục quay vài vòng mới né khỏi một kích trí mệnh.

“Liên Dận, người muốn ở trước mặt hoàng thượng bắn chết Thần phi sao?” Hy mới cứu ta thoát hiểm, liền liếc đôi mắt băng lãnh bắn về phía Liên Dận.

Liên Thành cũng quay đầu nhìn chúng ta, sau đó nhìn chằm chằm Liên Dận, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm, hàm chứa sát khí. Liên Dận vô tội nhún nhún vai, chỉ vào phía sau chúng ta, nói: “Ta chỉ là muốn bắn chết ngân hồ kia mà thôi, vốn không có ý mạo phạm Thần phi.”

Chúng ta cùng quay đầu lại nhìn về phía xa nơi ngân hồ mà Liên Dận nhắc đến đang nằm, nó hai chân đã vô lực giãy dụa. Ánh mắt vốn đờ đờ sát khí của Liên Thành dần buông, nhanh chóng về với vẻ ôn nhu sẵn có, hắn bước đến nâng ta dậy, ôn nhu giúp ta vỗ tro bụi trên người.

Hy cũng đứng dậy, ta cảm kích nhìn hắn, dùng ánh mắt tỏ lòng biết ơn, hắn đã cứu ta lần thứ hai. Vừa rồi, mũi tên kia của Liên Dận chính là nhằm vào ta mà bắn, con ngân hồ kia chẳng qua là cái cớ cho việc hắn bắn chết ta thất bại mà thôi. Ta không thể không bội phục hắn lớn mật, trước mặt Liên Thành cũng dám làm ra hành động đại nghịch bất đạo như vậy, đây là cái gọi là chó cùng đường cắn bầy sao? Xem ra về sau ta đúng là không thể rời khỏi Liên Thành dù chỉ là một bước, nếu không ta chắc chắn sẽ táng mệnh dưới tay Liên Dận.

Liên Dận cầm ngân hồ trong tay, “Thần phi, ngân hồ xinh đẹp này xin tặng cho ngài, coi như là vi thần bồi tội đã làm ngài phải kinh hách.”

Ta mỉm cười tiếp nhận, “Vây bốn cung cảm tạ người.” Trong lòng lại âm thầm hận nói, hảo cho cái tên Liên Dận nhà người, nhiều lần đều muốn dồn ta vào tử lộ, người đã nhẫn tâm như thế, không chịu để cho ta một con đường sống, đừng trách sau này ta ra tay không lưu tình.

Lúc này Liên Thành cùng Liên Dận sóng vai mà đứng, đồng thời giương cung về phía con hùm ưng còn lại trên bầu trời. Ta bất giác ngưng thần nhìn về phía hai người bọn họ, trong lòng mong đợi Liên Thành có thể bắn trúng, tiêu diệt uy phong của tên tiểu nhân Liên Dận này.

Hy đề thấp thanh âm nói: “Ta rất ngạc nhiên, người rốt cuộc đã biết bí mật gì, khiến cho Liên Dận nhiều lần đối người hạ sát thủ.”

“Ai biết được!” Ta trốn tránh không đáp, ánh mắt như trước nhìn về phía Liên Thành và ngay Liên Dận, hai người song tên tê phát, đồng thời bay gần đến hùm ưng. Lại vào lúc này, tên của Liên Thành đột nhiên bay vòng lại, gạt tên của Liên Dận rớt xuống, cuối cùng cắm thẳng vào cổ họng hùm ưng. Tiền pháp tinh chuẩn đến mức khiến ta vô tay trầm trồ khen ngợi, không khỏi chạy về phía hùm ưng đang rơi xuống, sau ngồi xổm xuống xem kỹ một phen, “Nhất tên trí mạng, Hoàng Thượng tiền pháp tinh chuẩn như vậy, đúng là người thường không thể sánh bằng.”

Cơ mặt Liên Dân thoáng co rút, nhưng hấn vẫn như cũ nở nụ cười, “Tiến pháp của đại ca quả thật không có đối thủ, Liên Dân thật cảm thấy không bằng.”

Liên Thành không nói lời nào, bên môi lộ mang theo ý cười tiêu dật, nhàn nhã nhìn về phía ta, giống nhìn ra giữa ta và Liên Dân đang có một làn sóng ngầm vô cùng mãnh liệt. Hấn dắt đến một con ngựa, xoay người nhảy lên rồi chạy về phía ta, cuối cùng vươn tay cho ta nắm lấy, “Phúc Nhã, bồi trăm chạy vài vòng.”

Không một tia do dự, ta liền vươn tay nắm lấy tay hấn. Nếu phải tiếp tục đứng ở đây, cùng tên tiểu nhân Liên Dân cận kề một chỗ, không bằng giục ngựa rong ruổi thảo nguyên, cất cao giọng hát an nhàn giữa thiên địa hạo đại.

Rừng núi muôn màu tươi đẹp, ý thu mang theo tình cảm ngọt ngào, trên cao những đám mây cô độc vắt ngang nền trời.

Liên Thành đem ta ôm chặt trong cánh tay mạnh mẽ và hữu lực, thúc ngựa vượt qua hàng hàng lớp lớp bụi cỏ choáng ngợp, tốc độ rất nhanh, gió thổi qua hai gò má, ta cơ hồ không thể mở mắt.

Chỉ nghe Liên Thành lớn tiếng hỏi: “Nàng cùng ngay Liên Dân từng có chuyện gì?”

“Không thích hấn, rất giả.” Ta vốn nghĩ sẽ nói với hấn chuyện Liên Dân cùng Linh Thủy Y có gian tình, nhưng tính đi tính lại, đây không phải là một hành động sáng suốt. Ta căn bản không có chứng cứ, cho dù Liên Thành tin, những người khác sẽ tin sao?

Hấn lại nói: “Còn vì một mũi tên vô tâm bắn lệch ban nãy mà tức giận?”

“Phải nha.” Ta bất đắc dĩ thừa nhận.

Hấn một trận cười khế, “Việc đó chỉ là ngoài ý muốn, Nhị đệ làm sao dám cố ý gia hại nàng?”

Nghe được những lời này của hấn, ta không còn gì để nói nữa, chỉ có trong lòng thầm thở dài. Liên Thành đối đệ đệ tựa hồ không có phòng bị, là do Liên Dân che dấu rất hảo, hay là Liên Thành quá mức tin tưởng hấn?

Cũng không biết chạy bao lâu, Liên Thành rốt cục cho ngựa dừng lại. Chúng ta đặt mình ngồi giữa biển cỏ lau cao quá eo, nhìn lên bầu trời xanh trong tĩnh lặng, mây trắng vạn dặm, nhận bay không để lại vết tích, thiên sơn trùng điệp.

Hôm nay, mọi trầm tích nặng nề vốn không cách nào hóa giải trong lòng ta phút chốc trở thành hư không, hô hấp từng ngụm không khí trong lành nhất thiên địa, lòng ta chợt nổi lên vui sướng không tên.

“Mất nhìn thấy nàng sống những ngày u buồn vừa rồi, ta càng xác định việc cùng nàng đi săn là chính xác.” Liên Thành mỉm cười ngả lưng nằm xuống giữa biển cỏ lau, ta quay đầu nhìn về mặt vui mừng của hấn, trong lòng trừ bỏ cảm kích vẫn là cảm kích.

“Thật sự rất vui vẻ, này, đây mới thực sự là những ngày tháng ta luôn muốn theo đuổi.” Hai tay ôm chân, tóc theo gió đung đưa cùng những bông cỏ lau, “Vì sao ngươi chưa bao giờ hỏi ta cùng Kỳ Hữu đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta không muốn xát muối thêm vào vết thương của nàng. Ta đang đợi, đợi một ngày nàng chủ động nói cho ta biết.” Hấn vẫn như cũ giữ nguyên nụ cười trên mặt, ta mới phát hiện, hấn ở trước mặt ta, tựa hồ vẫn luôn duy trì nụ cười ấm áp mà sủng nịch này, hấn chỉ vì một mình ta mà cười.

Ta trầm mặc một lúc lâu, trong thiên địa duy chỉ còn lại tiếng gió, ta rốt cục mở miệng kể ra đau xót mà suốt nửa năm qua ta chưa từng dám đề cập lại.

“Nạp Lan Kỳ Hữu, hấn lợi dụng tình yêu của chúng ta.”

“Hấn đợi ta đến hoàng lăng tế Kỳ Tinh, lại trên bội đao hạ độc, chỉ vì muốn giá họa Đỗ Hoàng hậu, dùng cách đó khuếch trương thù hận của ta, muốn trợ hấn diệt trừ hậu hoạn không thể không trừ là Đỗ gia. Tuy rằng độc kia có giải được, nhưng là ta hận hấn lợi dụng sự tín nhiệm của ta dành cho hấn. Nhưng chuyện này, ta có thể tha thứ, bởi vì hấn là đệ vương.”

“Hắn cố ý sai người dẫn ta đến một phế uyển, để ta phát hiện Tĩnh phu nhân cùng Dịch Bằng có gian tình, muốn mượn tay ta tru diệt bọn họ. Đến lúc đó còn có lý do cho ta càng nhiều sủng ái, đem đẩy đến trước vực sâu lộng gió, đẩy ta lên đỉnh cao nhất của quyền lực, dùng ta để chia cắt thế lực của Đỗ gia, củng cố hoàng quyền của hắn. Chuyện này, ta cũng có thể tha thứ, bởi vì hắn là vua của một nước.”

“Duy chỉ có một việc mà ta mãi không bao giờ có thể thuyết phục bản thân tha thứ cho hắn. Hắn sai người bỏ xạ hương vào trà ta dùng hàng ngày, tước đoạt quyền lợi làm mẫu thân của ta. Sở dĩ ta không thể tha thứ, bởi vì hắn là trượng phu của ta, nếu ta có hài tử, hắn chính là phụ thân của hài tử.”

Khi định nói những lời này, ta cứ nghĩ bản thân sẽ thực kích động, kết quả ta lại bình tĩnh một cách thần kỳ. Nguyên lai ta có thể kể lại những việc Nạp Lan Kỳ Hữu đã làm với ta mà vẫn có thể giữ bình tĩnh đến vậy.

Liên Thành thủy chung vẫn không nói lấy một câu, chính là cả người lâm vào trầm mặc.

Ta chưa xót cười, “Ta thực buồn cười, đúng không?”

Hắn đang nằm thẳng đột ngột đứng dậy, gắt gao đem ta ôm vào trong lòng, khí lực rất lớn, rất mạnh mẽ. Ta giãy không ra, chỉ có vùi đầu vào giữa lồng ngực hắn.

Hắn hoát kê nói: “Ta – Liên Thành xin thề, vĩnh viễn sẽ không để nàng phải chịu đựng thêm bất kỳ nỗi đau nào nữa.”

Ta không có rơi lệ, chỉ dờ dẫm nhìn chăm chú về phía xa, những việc giấu trong lòng lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể nói ra, thật sự thoải mái rất nhiều.

“Ta biết, nàng luôn mong muốn được sống những tháng ngày bình thường, thứ đó ta không đủ sức cho nàng. Nhưng ta có thể cùng nàng sáng sủa thức dậy cùng thưởng thức ánh bình minh phía đông chân trời, cùng nàng dựa vào nhau nhìn bình minh dần hóa hoàng hôn. Nhân hạ có thể cải trang đi tuần, đi khắp sơn xuyên, tĩnh phủ ngắm nhìn cẩm tú sơn khê, ngâm xướng cửu ca. Đây là tất cả những điều ta có thể vì nàng mà làm.” Thanh âm của hắn như từng cổ gió mát thổi vào tâm ta, lời hắn nói..... thật sự làm cho ta mong đợi, nhưng là, ta thật sự có thể có được ngày tháng như vậy sao?

Có lẽ ta có thể ở trên người Liên Thành tìm kiếm một bến bờ ấm áp, dưới vòng tay một kẻ quân lâm thiên hạ như Liên Thành để tìm một nơi mà ta thực sự thuộc về, sống nốt quãng đời còn lại. Nhưng là, thật sự có thể chứ? Ta thật sự có thể đem tất cả yêu hận dành cho Kỳ Hữu quên đi?

Sau đó, cả hai chúng ta đều không nói chuyện, hắn gắt gao ôm lấy ta, ta tựa vào lòng hắn, lắng nghe tiếng tim hắn đập, mạnh mẽ và hữu lực, mãi đến khi ánh hoàng hôn ánh đỏ cả một góc chân trời, vầng thái dương khuất dạng, bách kỵ lúc này từ xa vội vàng chạy tới, hắn mới buông ra ta.

Ta bắt gặp ánh mắt khác thường của Hy và Liên Dận liền có chút xấu hổ, hai người bọn họ cũng không nhiều lời, cung kính đem chúng ta nghiêng hồi chủ trưởng.

Liên Thành đi phía trước, ta yên lặng bước theo sau hắn. Dọc theo đường đi, ai ai cũng không lên tiếng, im lặng đến quỷ dị.

Ban đêm, Bách kỵ vây quanh lửa trại nướng thịt sơn dương, thổi sáo được ban sáng, ngâm nga quân ca, rất náo nhiệt. Liên Thành cùng bọn họ ngồi chung cộng thực. Ta vì không muốn ăn nên nằm trong quân trướng, không tham gia náo nhiệt cùng bọn họ. Nội trướng tối đen một mảnh, ta trọn tròn mắt suy tư suốt mấy canh giờ liền, tâm thần hỗn loạn dị thường. Không nên đắm chìm trong nhu tình của hắn, ta đã không còn tư cách được yêu thương.

Nghe thấy một trận tiếng bước chân bước về phía này, ta lập tức nhắm lại hai mắt, làm bộ ngủ say. Mãi đến khi tiếng bước chân dần dần tới gần, cuối cùng dừng lại bên giường ta. Ta khẩn trương đến mức hô hấp dừng lại trong một khoảnh khắc, hy vọng hắn có thể rời đi nhanh một chút.

Một trận cười khê truyền đến, “Nghẹn lâu như vậy không khó chịu sao?”

Nghe hắn nói như vậy, ta dùng sức thở ra một hơi, mở to mắt đối diện một đôi ám dạ thê mị đồng. Lúc này đối mặt cùng Liên Thành ta lại khẩn trương tột độ, cùng hắn quen biết nhiều năm như vậy, ta chưa từng sinh ra cảm giác khẩn trương, hôm nay lại đột ngột xuất hiện.

Ta bật dậy, mắt tự nhiên cười khê, “Bên ngoài náo nhiệt như vậy, như thế nào chỉ đi một lúc đã về?”

“Ồ đó không có nàng, không có ý nghĩa.” Hấn ngồi xuống mép giường, “Nàng đang trốn tránh ta sao?”

Thanh âm của ta đột ngột đề cao, “Ta vì sao phải trốn ngươi a?”

“Nàng như vậy là giấu đầu hở đuôi.” Hấn nhẹ nhàng vuốt ve tóc ta, “Nàng có muốn đi thăm phụ hoàng, mẫu hậu của nàng?”

Mâu quang của ta phút chốc trở nên ảm đạm, “Đương nhiên muốn.”

“Ta đây mang nàng đi Hạ Quốc.”

Lời này của hấn vừa rời khỏi miệng, ta lập tức ngẩng đầu, kinh dị nhìn hấn, “Ngươi nói cái gì, ngươi muốn dẫn ta đi Hạ Quốc?”

Hấn vuốt cằm, ta lập tức lắc đầu, “Không được, ngươi là Dục Quốc hoàng đế.”

“Chúng ta có thể vụng trộm rời khỏi quân trường, thoát khỏi Bách kỵ, sẽ không khiến cho Hạ Quốc chú ý.” Hấn dứt lời, ta liền trầm mặc mà do dự, hấn lại nói, “Ta biết nàng nhớ bọn họ, cho nên Thu liên lần này cũng chỉ là cái cớ, ta chính là muốn mang nàng về Hạ Quốc gặp phụ hoàng, mẫu hậu của nàng. Tính thời gian, nàng đã hơn sáu năm chưa trở về.”

Hai ngón tay của ta dây dưa đan vào nhau, nội tâm cũng thập phần giãy dụa, chúng ta nếu lúc này rời đi, bị kẻ khác phát hiện nhất định thập phần nguy hiểm. Trừ phi..... Liên Hy. Ta lập tức mở miệng nói: “Nếu chúng ta biết thuật dịch dung thì tốt rồi.....”

Hấn mỉm cười vuốt ve mái tóc ta, “Hy chính là dịch dung đại sư cao tay, ngươi nếu lo lắng, chúng ta dẫn hấn đi cùng.”

Ta giả bộ kinh ngạc hỏi: “Hấn có thể dịch dung sao? Nếu vậy, chúng ta có thể an tâm đi Hạ Quốc.”

Ta cùng với Liên Thành trong trường bàn luận về kế hoạch đến Hạ quốc lần này, mãi đến đêm khuya vắng vẻ, bên ngoài chỉ còn lại có mấy tiểu đội binh lính tuần tra, chúng ta mới chuẩn em ra ngoài cùng Liên Hy hội hợp, cưỡi ngựa chạy như bay giữa màn đêm đen kịt. Phía chân trời thấp thoáng những ánh sao li ti, Liên Thành ôm ta cười chung một con ngựa.

Ta mới phát giác được, tựa vào lòng hấn là một cảm giác an toàn đến nhường nào. Dụng tâm hấn đã dành cho ta, ta đều ghi nhớ trong lòng hết thảy, nói không cảm động là gạt người. Nhưng mà, chẳng thể thay đổi được, ta chính là đã cảm động rồi.

38. Q.4 - Chương 38: Huyết Nhiễm Kinh Tình Kiếp

Hạ quốc

Ta cùng với Liên Thành dưới tài nghệ hóa trang của Liên Hy, liền trở thành một đôi phu phụ trung niên bình thường, tuổi tác trên dưới 40, mà Liên Hy lại còn sắm vai con trai của hai chúng ta nữa. Dọc theo đường đi, ta không ngừng dùng khẩu khí mẫu thân mà gọi hấn là “Hy nhi”, khiến cho Liên Thành một trận cười to, Hy cũng bày ra một bộ mặt ngưng ngưng khó coi. Mà ta vẫn cứ như trước làm theo ý mình gọi hấn “Hy nhi”, hấn liền đi thẳng không thèm nhìn ta nữa.

Liên tiếp mấy ngày bốn ba, hai người bọn họ thể lực xem chừng vẫn còn dư dả, ta trái lại một muốn ngã quy, xương cốt toàn thân lỏng lẻo rã rời. Liên Thành nhìn thấy ta bộ dạng thảm thương như vậy, liền bao hai gian phòng hảo hạng ở một căn khách điểm, cùng chúng ta nghỉ lại.

Ban đêm, đường phố Hạ quốc rất là náo nhiệt, đoàn người đi dạo chơi chen chân nhau trên đường lớn thênh thang xem ra có vẻ hơi chật chội. Ta hồ náo với Liên Thành đòi xuống phố xem náo nhiệt, hấn liền yêu chiều nắm tay ta đi ra khỏi khách điểm. Tay trong tay với hấn như vậy đẩy lên trong lòng ta một cảm giác ấm áp, ban đầu có chút cứng nhắc gượng gạo, sau liền chuyển thành thoải mái tự nhiên. Ta cùng hấn ung dung dạo bước giữa đoàn người, cực kỳ giống một đôi phu thê ân ái.

Cũng đã nhiều năm rồi ta không còn được bước đi trên con đường quen thuộc này. Lại nhớ một lần kia đã từng cùng hoàng huynh lén trốn ra khỏi cung, bị đích thân phụ hoàng thân chinh bắt trở về. Ta biết, khi đó người hấn là xiết bao lo lắng ta và hoàng huynh sẽ gặp chuyện không may, dù sao chúng ta căn bản không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Bây giờ, đã không còn giáo huấn của phụ hoàng, yêu thương của mẫu hậu, hoàng huynh. Sợ là ta sẽ lại sớm gặp phải độc thủ của hai vị hoàng thúc nữa đây.

Hai bên đường lớn treo đầy đèn lồng đỏ sáng rực khắp cả khu phố, ta kéo tay Liên Thành đến chỗ có nhiều người vây quanh, rất đông già trẻ nam nữ đều căng thẳng suy nghĩ giải câu đố. Từ trong miệng bọn họ ta biết được, đáp đúng câu đố đèn có thể được phần thưởng. Thế là hứng thú của ta liền nổi lên, cùng Liên Thành cộng giải đố đèn.

Một vị chương quầy cầm trong tay đèn lồng bắt đầu ra đề mục, “Đề đầu tiên: “Nhật lạc tinh xuất nguyệt đương đầu”, đánh một từ.”

Ta lập tức có đáp án, nhưng thanh âm còn chưa phát ra, chợt nghe một giọng nữ trong trẻo cất tiếng, “Tinh bỏ đi nhật, đương ở trên đầu nguyệt, chính là “sinh tiểu (con giáp)” hai chữ.”

Mọi người vừa nghe lập tức gật đầu, bừng tỉnh đại ngộ.

“Vị cô nương này đáp thật không sai, đề thứ hai: Tà dương như máu, đánh một loại hoa cỏ.”

Ta vừa định mở miệng, vị cô nương vừa rồi lại lên tiếng trước một bước, “Vân lai hồng”.

“Cô nương lại đáp đúng rồi, đề thứ ba, nhất kiến chung tình, đánh một câu thơ Đường ngũ ngôn.”

Vì tránh cho nàng lại lần nữa đáp trước, ta nghĩ cũng chưa nghĩ thấu đáo liền thốt ra, “Tương khán lưỡng bất yếm (hai người nhìn nhau chẳng ngại ngùng).” Nhưng là lần này ta với nữ tử kia hai người cùng lúc thốt ra, thanh âm hỗn loạn giao nhau tại một chỗ, phá lệ vang dội.

Mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, ta nghiêng đầu chăm chú nhìn vị cô nương kia, sắc mặt của ta nhất thời lộ vẻ bi thương, suýt nữa chân đứng cũng không vững. Nàng ta. Không phải chính là Tô Tư Vân sao, nàng như thế nào lại ở nơi này? Nếu nói nàng ta đang ở đây, thế còn Kì Hữu.

Ta liền vội kéo tay Liên Thành muốn tránh đi, nàng lại tiến lên ngăn chúng ta lại, “Đại thẩm, không ngờ bà cũng có tài học xuất chúng, thực là chân nhân bất lộ tướng.”

Ta dè dặt thanh âm trả lời, “Cô nương tán thưởng quá lời, ta không dám nhận.”

“Vân nhi.” Một thanh âm nhàn nhạt chen vào giữa chúng ta, tay của ta một trận run rẩy, Liên Thành dùng sức nắm chặt lấy tay ta, cho ta dũng khí đối mặt.

Ta hạ tầm mắt, lùi về sau mấy bước, ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm xuống đôi giày thêu của mình, không nói gì.

Liên Thành nhẹ giọng nói, “Chúng ta đi thôi.”

“Hai vị cô nương xin đi thông thả, đây là quà tặng các người đã giải được câu đố.”

Chương quầy đem đèn lồng hồ uyên ương đưa cho chúng ta, “Chúc phúc hai vị cô nương cùng với phu quân bạc đầu giai lão.”

“Cám ơn.” Liên Thành thay ta tiếp nhận, lên tiếng cảm tạ.

Mà Tô Tư Vân lại còn đem đèn lồng cầm trên tay ngắm nghía, cười thực ngọt ngào, “Hữu, có đẹp không?”

Hắn gật gật đầu, “Đẹp lắm. Đi thôi.”

Mãi đến khi bọn họ rời đi, ta mới ngẩng đầu lên nhìn theo bóng dáng ấy. Mười ngón tay đan chặt vào nhau, vai kề vai, mặc dù nhìn không thấy biểu tình của hai người bọn họ, nhưng mà ta biết, nụ cười kia nhất định rất ngọt ngào.

Liên Thành thâm trầm nói: “Có thể hấn đến Hạ quốc là để tìm nàng.” Nhìn theo thân ảnh bọn họ dần dần khuất dạng, ta tự cười giễu “Ta không thích đối mình dối người.” Ta từ trong tay Liên Thành đón lấy cái lồng đèn kia, tinh tế chăm chú nhìn vào hình họa đôi uyên ương đang nghịch nước, thì thào ngâm lên:

“Tả vắn xuy tiêu hướng tử yên,
Tằng kinh học vũ độ phương niên.
Đắc thành bỉ mục hà từ tử,
Cổ tác uyên ương bất tiện tiên.”

(Thử hỏi thổi tiêu về phía khói tím,
Đã từng học múa lúc thanh xuân.
Được thành như mắt từ nào mắt
Thà làm uyên ương chẳng làm tiên.)

Liên Thành nhẹ nhàng buông lỏng bàn tay đang nắm chặt tay ta, “Người vẫn là không bỏ xuống được.”

Ta im lặng.

Hắn hừ vô cớ, “Nếu hiện tại hối hận, hiện tại liền đuổi theo đi, nói cho hắn biết Phúc Nhã đang ở đây.”

Đèn lồng rơi xuống mặt đất, ở tại chỗ lặn vài cái rồi mới dừng lại, “Không có, ta không phải không bỏ xuống được. Chúng ta trở về đi, ta đến Hạ quốc là để bái tế phụ hoàng mẫu hậu.”

Sáng sớm hôm sau, chúng ta liền khởi hành đến Hạ quốc hoàng lăng, nhưng là phụ hoàng mẫu hậu vẫn chưa được an táng bên trong hoàng lăng, mà là bên ngoài hoàng lăng. Nhị hoàng thúc thật sự vô cùng nhẫn tâm, giết chết phụ hoàng mẫu hậu ta không nói, đến ngay cả thi cốt cũng không cho phép tiến nhập hoàng lăng, hắn cùng với phụ hoàng thật là huynh đệ ruột thịt sao?

Ta nhìn tấm mộ bia trước mắt cỏ mọc lưa thưa, lạnh lẽo thê lương không người coi sóc, tay liền tay không bước đến chỗ cỏ, tay bị cắt đứt cũng không hay không biết, nước mắt rớt cuộc không chế không được lại trào ra. Lần đầu tiên, ta ở trước mặt phụ hoàng mẫu hậu khóc nức nở, chỉ tiếc hiện giờ đã là thiên nhai cách biệt. Liên Thành bước lên phía trước ngăn cản hành động điên rồ của ta, ta vô lực quỳ gối xuống phía trước mộ bia, “Phúc Nhã, đừng thương tâm nữa.”

Liên Thành lấy ra một cái khăn lau nước mắt trên mặt ta, ta nghẹn ngào nói, “Trước kia ta bất hiếu bao nhiêu, bởi vì yêu một nam tử mà cam nguyện từ bỏ phục quốc, lại bị hắn làm cho thương tâm đến khổ sở. Ta rất hối hận, vì sao không đáp ứng yêu cầu của Nạp Lan Hiến Vãn, nếu như ta làm nữ nhân của hắn, Hạ quốc đã sớm vong, Liên Thành. Người cũng sẽ không phải nhận lấy mối nhục huyết sỉ ở Âm sơn. Nếu ta có thể quay trở lại năm năm về trước, nếu cho ta cơ hội được lựa chọn một lần nữa, ta nhất định sẽ không lựa chọn một đoạn ái tình hỗn loạn âm mưu kia.”

Máu trên tay ta nhỏ giọt trộn lẫn với bùn đất, thật sâu tí tách. Liên Hy đột nhiên nói, “Đi mau, có sát khí.”

Ta cùng với Liên Thành đồng thời quay đầu lại nhìn thấy Liên Hy, quả thực, hơn hai mươi tên hắc y sát thủ che mặt cầm trường đao từ trên trời giáng xuống, không nói một lời liền hướng chúng ta đánh tới. Liên Hy đầu tiên rút kiếm, miệng hô to, “Đại ca, mau dẫn nàng đi, nơi này có ta chống đỡ.”

Liên Thành liền dìu ta hướng về phía cái chốt ngựa bên gốc cây nặng nhọc rời đi, mơ hồ nghe thấy từ sau lưng truyền đến thanh âm của sát thủ “Nhất định không thể để cho nữ nhân kia chạy thoát.”

Ta cả kinh, chẳng lẽ là nhằm vào ta? Nhị hoàng thúc thần thông quảng đại như thế nào, có thể biết được ta đã đến? Không, sự tình nhất định không đơn giản như vậy.

Liên Thành cùng ta cưỡi trên lưng ngựa, phi nhanh vào phía sâu trong rừng, hắn ôm ta trong lòng che chở kín không kể hở, lại ở bên tai ta nói, “Nhắm mắt lại đi.”

Ta thực nghe lời hắn nhắm nghiền mắt lại, bên tai lại lắng nghe tiếng gió vù vù từ hai bên xẹt qua, ta nắm chặt cánh tay Liên Thành, nhất định sẽ không có chuyện gì, Liên Thành cùng ta. đều không thể xảy ra chuyện. Cũng không biết đã qua bao lâu, mã tốc dần dần chậm lại, cơ thể Liên Thành chợt nhoáng lên một cái, cảm giác được sự khác thường của hắn, ta hồi nhỏ, “Người làm sao vậy?”

Hắn nói, “Không sao cả. Sẽ nhanh chóng an toàn thôi.”

Ta cảm giác được hô hấp của bắt đầu hỗn loạn, hơi thở mong manh, ta hoảng hốt, vội vàng mở to mắt quay đầu nhìn Liên Thành tay vẫn cứ nắm chặt dây cương như cũ, mặt xám như tro tàn, đồng tử sắc tàn loạn.

Ta kinh ngạc nhìn hần, thì thào kêu, “Liên. Thành.” Lời nói chưa dứt, hần liền từ trên ngựa ngã xuống, rơi xuống trên cỏ, ta rõ ràng nhìn thấy phía trên lưng hần cắm hai thanh chủy thủ sắc bén. Ta lập tức dừng ngựa lại, xoay người xuống, ôm chầm lấy hần thần chí sớm đã tiêu tan đã rời, “Liên Thành, người không thể xảy ra chuyện gì, Liên Thành.”

Hần vươn tay phất qua mái tóc ta sớm đã bị gió thổi hỗn loạn rồi tung, cười nói, “Phước Nhã không sao, ta đã an tâm rồi.” Rốt cục nặng nề nhắm hai mắt lại. Ta run rẩy đưa tay tiến lên thăm dò hơi thở của hần, khi ta cảm giác được còn có hơi thở cũng là lúc, rốt cục có thể buông xuống một cổ hoang mang thấp thỏm trong lòng.

Nhưng trong lòng ta đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn trùy tâm, khóc không thành tiếng, nếu không phải hần dùng toàn thân che chở ta, mấy cây chủy thủ kia hẳn là giờ đang cắm trên người ta, ta nỉ non, “Người không thể có chuyện gì.” Ta mở mắt nhìn ra xa, trời mênh mang, cỏ xanh ngắt, gió to cuốn bụi bay mù mịt. Ở chỗ cách chừng nửa dặm thấy một căn tiểu ốc, hy vọng của ta từ từ dâng lên, dùng hết sức lực toàn thân đem Liên Thành vác lên trên người, công hần từng bước một hướng về phía trước mà đi, “Liên Thành, chúng ta đều sẽ không có việc gì. Người nhất định phải. Kiên trì chống đỡ.” Mồ hôi từng giọt từng giọt dọc theo trán ta chảy xuống.

Cũng không biết đã đi bao lâu rồi, ta rốt cuộc đã đi đến trước căn tiểu ốc đó, mở yết hầu gọi to “có người bên trong không... Có người bên trong không... , xin cứu hần...” Kêu gào rất nhiều tiếng đều không có người trả lời, nguyên bản kỳ vọng biến thành tuyệt vọng. Ta mắt ngẩn lệ nhìn căn tiểu ốc hoang vu một dấu, mê muội che chắn tầm mắt của ta, hai chân mềm nhũn, cùng Liên Thành ngã xuống mặt đất phủ đầy bụi bặm. Ta run rẩy xoa nhẹ trán hần, “Đều do ta, nếu ta kiên trì không đến Hạ quốc, sẽ không gặp phải sát thủ, đều do ta.”

“Đại thẩm, các người làm sao vậy?” âm thanh trong trẻo ngay từ phía sau vang lên, lại nhen nhóm lên hy vọng của ta. Dùng sức gượng đứng lên quay về nhìn nữ tử phía sau, ta mới giật mình dừng lại. Chính là. Thái tử phi Tô Diêu cùng thái tử Nạp Lan Kỳ Hạo, trong tay Tô Diêu còn bế một đứa trẻ khoảng trên dưới ba tuổi. Bọn họ tại sao lại ẩn cư ở địa phận Hạ quốc?

Ta lập tức quỳ gối trước mặt bọn họ, “Cô nương, cầu xin người cứu cứu phu quân ta. Hần bị thương rất nặng.”

Kỳ Hạo ngồi xuống đem Liên Thành đã sớm ngắt đi nâng dậy, thoáng kiểm tra vết thương một chút, liền nói với Tô Diêu, “nàng đi lấy một chậu nước ấm cùng băng gạc, đứng rồi, còn có thảo dược cầm máu nữa.”

Vừa được những lời này của hần ta liền nín khóc mà mỉm cười, vươn tay lung tung lau đi nước mắt trên mặt, giúp hần đem Liên Thành nâng vào nhà.

Sau đó, Kỳ Hạo bảo ta ra bên ngoài chờ, ta lo lắng ở ngoài phòng bước tới bước lui đầy bất an. Tô Diêu trấn an ta, “Không cần rất lo lắng, sẽ không có việc gì đâu.”

Nhìn nụ cười nhàn nhã trên mặt Tô Diêu, tâm ta thoáng bình tĩnh trở lại, ta khẽ gật đầu hỏi nàng: “Cô nương, nơi này hoang sơn dã lĩnh, các người như thế nào lại ở đây?”

Tô Diêu cười cười, lại khẽ vuốt đầu hài nhi trong vòng tay, “Vì sự thanh tĩnh ở đây.”

“Sống những ngày như vậy, người không cảm thấy nhàm chán sao? Người chẳng lẽ không nhớ thân nhân của mình?”

“Chỉ cần có thể cùng người mình thật tâm yêu thương ở chung một chỗ, như thế nào không thú vị? Thân nhân.....” Nàng thì thào lặp lại đầy nỉ non hai chữ “Thân nhân”, “Cá và tay gấu không thể nào có cả hai, có được tất có mất.”

Ta dùng ánh mắt khâm phục nhìn Tô Diêu, gật đầu nói: “Cô nương có một trái tim rất đáng nể phục.” Từ ngày tuyển tú năm đó nhìn thấy nàng, ta liền biết nàng không phải người mà hạng dung chỉ tục phần tâm thường có thể so sánh, cũng khó trách thái tử ái mộ nàng.

Cửa gỗ bị người đẩy ra vang lên thanh âm kéo kẹt, Kỳ Hạo vẻ mặt mệt mỏi bước ra, “Ta đã giúp hần lấy ra hai thanh chủy thủ và dùng thảo dược cầm máu, hần đã không còn trở ngại gì.”

Tâm tư đang treo cao rốt cuộc đã có thể buông lỏng, “Đa tạ các người, đa tạ.....” Cảm kích qua đi, ta liền phi vào nhà nhìn Liên Thành. Hần tựa người trên giường gỗ, trên người quấn quanh một vòng lại một vòng băng gạc, máu sớm nhuộm đỏ tầng tầng băng gạc trắng. Nhìn hần vẫn hôn mê như cũ, tâm ta nổi lên ngũ vị phức tạp. Ngồi xuống bên cạnh bàn, ta chăm chú nhìn thật sâu gương mặt tuần tú đã bị Hy biến thành một dung mạo già nua bình thường, chợt cười thành tiếng.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng động thanh thúy, ta theo phản xạ bước ra cửa nhìn một chút, bộ pháp lại như hóa đá trước ngạch cửa. Ta tránh sau cánh cửa, dùng cửa sổ nhỏ bên cạnh nhìn ra ngoài, hai tai dựng thẳng nghe ngóng người bên ngoài trò chuyện.

“Đại ca, đại tẩu.” Kỳ Hữu cung khiêm nhưng ngữ khí vẫn một mực lạnh lùng gọi.

“Người làm sao có thể tìm được đến đây?” Kỳ Hạo đề phòng xem xét hần.

“Từ lúc huynh bị phụ hoàng trục xuất khỏi hoàng cung, ta liền phái người lặng lẽ đi theo.”

Kỳ Hạo cùng Tô Diêu nhìn nhau, trầm mặc một lúc lâu, “Người lần này đến đây là vì cái gì?”

“Huynh có biết mẫu hậu đã qua đời không?” Kỳ Hữu không đáp mà chỉ hỏi lại.

Kỳ Hạo vừa nghe, sắc mặt đại biến, lập tức nhanh như cắt túm hai vai Kỳ Hữu, kích động hỏi: “Người nói cái gì..... Mẫu hậu như thế nào.....”

“Là ta, vì giá họa Kỳ Tinh, ta phái người.....” Kỳ Hữu không hề giấu giếm trả lời, lời còn chưa dứt, một cái tát hung hăng đã giáng xuống gò má hần, Kỳ Hạo nổi giận nói: “Súc sinh.”

Tô Tư Vân ôm môi kinh hô một tiếng, lo lắng ngóng nhìn Kỳ Hữu, “Hoàng Thượng.....”

Kỳ Hữu cũng không giận, như trước thản nhiên nói: “Lần này ta đến, là mời các người hồi Kim Lăng.”

Kỳ Hạo không khỏi nở nụ cười, nhưng trong tiểu ý lại mang theo chua xót đau đớn, “Người cũng biết mẫu hậu yêu thương người đến cỡ nào..... Có đôi khi, ta hận mẫu hậu đối với người và ta bất công..... Vì sao lại chọn ta làm thái tử, vì sao.....”

“Người nói cái gì?” Kỳ Hữu rút cuộc động dung, thần sắc đậm đặc xẹt qua tia kinh ngạc, khó hiểu.

“Mẫu hậu sau khi hại chết Viên phu nhân liền nhận ra Hoàng thượng muốn giết bà, vì tự bảo vệ mình, bà đem ta đưa lên đỉnh cao nhất của quyền lực, vì bảo vệ người, chủi có thể giả vờ coi thường cùng đối xử lạnh lùng với người. Bao nhiêu thứ..... Ta hâm mộ người có thể được mẫu hậu bảo hộ đến nhường vậy..... Chỉ vì người không phải thái tử!” Kỳ Hạo từ cười khê chuyển thành cuồng tiếu, “Điều này, người cũng không biết đi..... Người rất đáng thương..... Rất đáng thương.....”

Kỳ Hữu ngu ngốc, sững sờ đứng tại chỗ nhìn hần, ta tinh ý liền nhìn thấy, có nước mắt rung động quanh đồng tử hần, cùng vô hạn không tin. Hần tựa hồ không thể thừa nhận chuyện này là sự thật, “Ta không tin!”

Tô Diêu thở dài, “Lời của Kỳ Hạo tất cả đều là thật, chúng ta không cần phải dùng loại sự tình này để lừa gạt người.”

Thời gian tựa hồ yên lặng tại một khắc kia, tất cả mọi người ngu ngốc đứng tại chỗ, tâm sự dăm chiêu. Lại vào lúc này, Hy tùy tiện xông vào, tất cả mọi người dùng ánh mắt bảy phần đề phòng ba phần sát khí nhìn chăm chú vào hần, ta cả kinh, hần sớm không đến trễ không đến, lại cố tình đến ngay lúc này, hần không muốn sống nữa sao.

Cẩn rằng một cái, ta liền chạy nhanh ra khỏi cửa, xông tới ôm chặt Hy vào lòng, dùng giọng thô cứng vừa khóc vừa nói: “Hy nhi, may mắn người không có việc gì, nương lo lắng người muốn chết đi được.”

Hy cứng ngắc vỗ vỗ lưng ta, “Ta không sao..... Nương.”

Vừa nghe Hy gọi ta là “Nương”, ta suýt nữa cười thành tiếng, vụng trộm tựa đầu chôn vào lồng ngực hần, cười không thành tiếng. Tô Diêu thấy hai vai ta run rẩy không ngừng, bước lên an ủi nói: “Đại thẩm, đừng khổ sở, hài tử của ngài không phải đã trở lại rồi sao.”

Ta giả bộ lau khước mắt lệ, gật gật đầu. Hy lo lắng hỏi, “Đại..... Cha đâu? Cha không có việc gì chứ?”

“Ở bên trong, đi, nương dẫn người đi xem.” Ta túm cánh tay hần kéo thẳng vào trong buồng, từ đầu đến cuối ta thủy chung chưa từng liếc mắt về phía Kỳ Hữu dù chỉ một cái, nhưng ta biết, hần từ đầu chí cuối dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm về phía ta.

Ta gắt gao đóng cửa lại, Hy nhìn Liên Thành, nhú nhú mi tâm, “Đám sát thủ kia là nhằm về phía ngươi.”

Ta gật gật đầu, “Lần này chúng ta dịch dung đến Hạ Quốc, không có khả năng bị người khác phát hiện dễ dàng như vậy. Trừ phi..... Có người vẫn luôn luôn theo dõi chúng ta.”

Hy cũng gật đầu phụ họa, “Phải, có nội quỷ.”

Hai chúng ta nhìn nhau, đồng thời hô lên một cái tên, “Liên Dận.”

Ta nắm chặt quyền, dùng sức đến mức khiến đốt ngón tay trở nên trắng bệch, cả giận nói: “Liên Dận tiểu tử này, dám làm càn như vậy!”

Hy nói: “Cho nên, chúng ta không thể không đối phó hần.”

“Nhưng là, bằng thực lực của ta, căn bản không thể đối phó hần. Trừ phi, người tiến cung giúp ta?”

Hần trầm mặc, tựa hồ đang đấu tranh nội tâm, rốt cuộc vẫn là gật đầu, “Hảo. Vì giang sơn của đại ca, ta sẽ nghĩ biện pháp tiến cung trợ ngươi trừ bỏ tên ti bỉ tiểu nhân Liên Dận.”

“Đa tạ.....” Ta cảm kích nhìn hần, lại nhớ đến tình cảnh hiện tại của chúng ta, không khỏi có chút lo lắng, “Kỳ Hữu hiện tại ở chỗ này, chúng ta rất nguy hiểm.”

Hy nói: “Lúc ta đến đây liền phát hiện, bốn phía ẩn tàng rất nhiều đại nội cao thủ, Kỳ Hữu là tới tìm người sao?”

“Làm sao có thể..... Hần là tới tìm ca ca hần.” Ta âm thầm cười, đem ánh mắt đặt trên người Liên Thành, “Y thuật của ngươi luôn rất inh, người có thể hay không giúp cho Liên Thành mau chóng hảo hồi phục, chúng ta mới có thể hồi Dục Quốc.”

Hy gật đầu. Ánh mắt của ta lại vô thức dời ra ngoài cửa sổ, một trời đầy gió chỉ còn lại mỗi Tô Tư Vân cùng Kỳ Hữu sóng vai mà đứng. Tô Tư Vân vẫn nắm chặt tay hần, đang nói gì đó. Mà Kỳ Hữu ngơ ngác đứng tại chỗ, ánh mắt đại ra.

Nay ở bên người hần, an ủi hần đã không còn là ta, mà là Tô Tư Vân. Nàng cười thật ầm ập, tựa hồ có thể thấm thấu lòng người, tiếng nói thanh thúy có thể xoa dịu tâm tình đau thương của hần..... Có lẽ so với ta, Tô Tư Vân thật sự càng thích hợp để ở bên cạnh Kỳ Hữu.

Bây giờ đã biết chân tướng, hần đang hối hận biết nhường nào về việc năm xưa hại chết thân sinh mẫu thân a, trước đây ta không muốn đem chân tướng nói cho hần, chỉ sợ hần sẽ không chịu nổi..... Nhưng là, hần là một vô tình đế vương, cho dù thương tâm cũng sẽ rất nhanh phai nhạt đi, tương lai hần lại lại tỉnh táo trở về với quản lý quốc sự, thiên hạ sự. Ta tin tưởng, không có bất kỳ điều gì có thể ảnh hưởng đến hần.

Trong hai ngày này, liên tục ở cùng một chỗ với đám người Kỳ Hữu, trong lòng ta kinh sợ không thôi, làm chuyện gì ta đều thật cẩn thận, sợ chỉ cần không cẩn thận liền bị hần nhận ra.

Mấy ngày nay ta phát giác qua những lời nói của bọn họ, Kỳ Hữu tinh thần vẫn thực sa sút, ánh mắt có chút tan rã hỗn loạn, hần tựa hồ còn chìm sâu trong suy nghĩ về người mẫu hậu chết dưới tay mình. Hơn nữa, hần càng kiên định muốn thỉnh Kỳ Hạo hồi Kim Lăng. Ta không biết hần có mục đích gì mà phải nhất quyết mời bọn họ trở về, nhưng theo ta thấy, hần thực cô đơn. Bên người hần bây giờ thật sự ngay cả một thân nhân cũng không có, trên thế gian hần chỉ còn độc nhất vị ca ca này. Tuy rằng bọn họ từng đối địch, nhưng âu cũng là máu mủ tình thâm, đây là sự thật mà không ai có thể phủ nhận.

Hôm nay, Liên Thành rốt cục từ hôn mê đã thanh tỉnh trở lại, sắc diện hẳn tuy vẫn tái nhợt như trước nhưng trên gương mặt tuần mỹ đã có ý cười trở lại. Ta nhìn đến phi thường đau lòng, đã bị thương thành cái dạng này còn có tâm tình cười. Bưng chén thuốc màu đen đưa cho hắn, ta nói: “Uống nhanh đi, nhìn bộ dáng của ngươi hiện tại, có chỗ nào giống một bậc đế vương?”

Hắn đưa tay tiếp nhận được, ta lập tức thu hồi bàn tay đang vươn ra, “Quên đi, vẫn là ta uy người đi..... Nhìn bộ dạng ngươi bây giờ chẳng giống ngươi chút nào cả.”

Hắn bất đắc dĩ mỉm cười thu tay lại, “Thái độ của nàng bây giờ cũng thật không giống nàng tí nào.”

Ta không đáp, cũng không để ý đến hắn, cúi đầu thổi thổi chén thuốc còn nóng trong tay, lại dùng thìa múc lấy thuốc đưa đến miệng hắn, “Ngươi hảo hảo dưỡng thương nhanh một chút, còn mau chóng hồi cung.”

Hắn ngoan ngoãn nuốt vào một ngụm, vì thuốc quá đắng mà mi tâm chợt nhăn lại, “Nàng trở nên thực hung hăng.”

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, lại múc thêm một thìa thuốc, “Ngươi nói lời vô nghĩa thực nhiều.”

Liên Thành lại cầm lấy tay của ta, được hất tay của cả hai chúng ta, hắn hỏi: “Nàng làm sao vậy? Đang giận ta?”

Ta cứng người tại chỗ, ngơ ngác nhìn được thủy đen sẫm một màu trong chén, “Liên Thành, khi ta thấy hai thanh chủ thủ cắm sau lưng ngươi..... Ta thật sự rất lo lắng, nếu vì vậy mà ngươi không chịu tính lại. Thì chẳng phải là ta đã hại ngươi sao..... Ta nợ ngươi quá nhiều, ta không muốn ngươi vì ta mà đánh mất cả sinh mệnh!!”

Hắn bỗng dùng lực kéo mạnh ta một cái, chén thuốc trong tay rơi xuống đất vỡ nát, ta bị hắn hung hăng kéo mạnh vào lòng, hắn thét lớn một tiếng. Ta biết đã động đến miệng vết thương của hắn, vốn muốn tránh thoát, hắn so với ta lại càng nhanh hơn, “Thực xin lỗi.”

Ta không dám giẫy dụa nữa, sợ chỉ cần dùng sức một tí nữa sẽ động đến miệng vết thương của hắn, ta chỉ có thể im lặng dựa vào lòng hắn. “Ngươi thực xin lỗi cái gì? Từ đầu tới cuối đều là ta phải xin lỗi ngươi a.”

“Thật hy vọng ta có thể tiếp tục bệnh như vậy.” Hắn gắt gao giữ chặt đầu ta, để ta tựa sát vào lòng hắn, “Ta rất thích nhìn biểu tình tức giận của nàng, thích nhìn bộ dáng hung hăng của nàng đối với ta.”

Cửa đột nhiên bị người đẩy ra, chúng ta tề mục nhìn Hy đang vội vàng tiến vào, “Tối nay liền rời đi, thủ hạ của ta đã tới tiếp ứng rồi.”

“Gấp như vậy?” Liên Thành khó hiểu hỏi.

Hy thần nhiên nói: “Nếu không nhanh chóng rời đi, ta sợ lại gặp phải sát thủ, hơn nữa..... nơi này có người khiến chúng ta không thể ở lâu.”

Hắn tựa hồ ý thức được điều gì, thần sắc phá lệ ngưng trọng hỏi: “Ai ở chỗ này?”

Ta cứng ngắc đem hai chữ “Kỳ Hưu” nói ra, đối lấy Liên Thành cười một tiếng, “Không nghĩ tới nàng và hắn lại hữu duyên như vậy. Ngay cả ở Hạ Quốc cũng có thể liên tiếp chạm mặt.”

Ta thần nhiên lắng tránh lời nói này của hắn, chỉ nói: “Nếu phải rời khỏi, ta phải hướng vợ chồng hai người bọn họ nói lời cảm tạ đã.” Dứt lời, liền vội vàng xuất môn.

Trước mặt Kỳ Hưu, ta thực bình tĩnh tiến về phía Tô Diêu cùng Kỳ Hạo cảm kích nói lời từ biệt, từ đầu đến cuối ta đều không liếc về phía hắn dù chỉ một cái. Ta biết, ánh mắt có thể để lộ tâm sự.

Có lẽ là vì ta có thể bình tĩnh đối mặt, hay là vì dịch dung thuật của Hy quá mức cao siêu, ta có thể tránh được ánh mắt Kỳ Hưu. Hay là vì..... trong mắt hắn hiện tại, chỉ còn mỗi bóng hình Tô Tư Vân mà thôi?

39. Q.4 - Chương 39: Đàm Hoa Nhất Hiện

Sau khi cáo biệt vợ vàng, ta cùng Liên Thành và Hy lên xe ngựa rời đi. Ta vén rèm gắm nhìn chăm chú về căn tiểu ốc ngày một xa dần, lần này từ biệt, khi nào mới có thể lại gặp lại? Có lẽ là đợi đến ngày xung đột

chiến sự đi. Nhẹ nhàng buông xuôi rèm gấm, lại nhìn Liên Thành – vốn chăm chú nhìn ta từ nãy đến giờ, ta lặng lẽ khép lại tầm mắt.

Không thể, hẳn là Liên Thành, không phải là kẻ phải sống trong tịch mịch.

Trên đường trở về Dục Quốc, chúng ta liên tục gặp hai nhóm sát thủ, lần này này sát thủ không chỉ là hướng về phía ta, còn muốn đẩy Liên Thành vào chỗ chết. Không thể tin được, Liên Dận ngay cả thân sinh ca ca của mình cũng muốn sát, hẳn đã thật sự đã đổ mắt vì lợi ích rồi. Liên Thành thân mang thương tích cùng kia sát thủ đã đấu, miệng vết thương chỉ vừa khép lại bị động đến, máu ướm đầm cả lưng. May mắn thủ hạ của Hy đứng lúc đuổi tới, nếu không ta cùng với Liên Thành khó tránh kiếp nạn này. Sau khi bọn họ giải quyết tất cả sát thủ, Liên Thành liền té xỉu, bất tỉnh nhân sự.

Chúng ta không dám dừng lại quá lâu, mang theo Liên Thành đang hôn mê suốt đêm chạy về Dục Quốc, rốt cục, sau bốn ngày chúng ta đã về đến hoàng cung. Thái Hậu nghe thấy tin này liền lập tức thỉnh hơn mười vị ngự y chẩn trị, bà đối với ta vẫn là lãnh ngôn tương hướng, thậm chí còn không cho phép ta đặt chân vào Phượng Khuyết điện. Ta biết bà cho rằng chính là ta làm hại Liên Thành, lại càng không muốn phải gặp lại ta.

Mang theo lo lắng, ta phần nộ đi Ninh Tú cung gặp Nạp Lan Mẫn, ánh mắt của nàng lúc này tràn ngập vô tận sâu thẳm, lâu lâu lại ho nhẹ vài tiếng, rõ ràng là trong người đang tiềm ẩn bệnh thái, nhìn thấy ta đến, nàng lập tức nở nụ cười tiến lại phía ta. Nàng một bên thu lại dây điều, một bên hỏi: “Nghe nói, Hoàng Thượng bị thương rất nặng?”

Ta gật đầu, trong lòng lo lắng vô tận, “Đều là lỗi của ta.”

Nàng ho nhẹ vài tiếng, mang theo ý cười nói: “Ai cũng đều không sai, chỉ vì là người đều rất ngốc.”

Thấy nàng họ liên tục không dứt, ta liền giúp nàng vuốt lưng cho thuận khí, “Tỷ tỷ làm sao vậy? Có cần thỉnh ngự y hay không?”

Nàng khoát tay áo, “Không có việc gì, chỉ là bệnh cũ, thời tiết hơi lạnh một chút sẽ bị ho khan không dứt, ta cũng quen rồi.” Nàng cầm một đôi uyên ương đã được thêu hảo đưa cho ta, ta không khỏi bật cười, “Tỷ tỷ vì sao đưa ta uyên ương?”

Nàng buông cây kéo cười nói: “Từ lúc người đặt chân vào Ninh Tú cung này, mặt của người vẫn luôn lộ vẻ lo lắng.”

Khẽ vuốt đôi uyên ương được thêu đến tinh xảo, ta nói: “Phải, Liên Thành bây giờ còn hôn mê, ta có thể nào không lo lắng?”

Nàng nói: “Vậy người vì sao phải lo lắng?”

Nụ cười nhẹ nhàng trên mặt của ta thủy chung chưa tắt đi, “Bởi vì hẳn.....” Nói đến người này, ta lại đột nhiên dừng lại, suy nghĩ hồi lâu mới nói, “Bởi vì hẳn là bằng hữu của ta.”

“Người có biết, lo lắng như vậy, chỉ có thể tồn tại khi người yêu thương một người. Ta tin tưởng hiện tại tình cảm của người dành cho hẳn bây giờ đã không còn trong giới hạn của tình cảm bằng hữu.” Nàng hiểu rõ mà cười, “Cho nên, đôi uyên ương này là chúc người cùng hẳn bạch thủ giai lão.”

Ta mất tự nhiên buông thứ trong tay, “Tỷ tỷ đừng đùa ta, ta đã không còn khả năng yêu thương người khác.”

“Vì sao phải phong bế trái tim của bản thân? Mở rộng trái tim một lần, cho hẳn một cơ hội, cũng chính là cho bản thân người một cơ hội.”

“Người ta yêu sẽ không phải Liên Thành, nữ nhân mà Liên Thành yêu thương cũng không nên là ta.” Ta không thể tiếp nhận Liên Thành, bởi vì đến nay ta vẫn là không thể quên đi Kỳ Hữu, không thể quên vết thương hẳn đã cho ta, có lẽ..... nếu ta có một ngày ta có thể coi nhẹ vết thương Kỳ Hữu gây cho ta, ta có thể mở rộng tấm lòng tiếp nhận Liên Thành đi, nhưng là..... thật sự sẽ có một ngày như vậy chứ?

“Không nên cố kỵ nhiều như vậy. Chỉ cả hai đều vui vẻ khi ở bên nhau, đó mới là điều quan trọng nhất, không phải sao? Chẳng có ai quy định, nữ nhân cả đời chỉ có thể yêu một người nam nhân. Cái loại lễ giáo

này, cái gọi là ‘Tam tông tứ đức’ chính là thứ mà ta khinh thường nhất.” Nàng mỉm cười đưa tay vỗ vỗ lưng ta, khiến tim ta phút chốc trở nên ấm áp.

Chuyện tới nay, chưa từng có ai đối với ta thập phần quan tâm, dốc lòng khai đạo. Nữ nhân luôn đề phòng lúc đó nguyên lai cũng có thể giống như lúc này, chân thành lại hữu nghị, cho dù nàng vẫn băn khoăn người Kỳ Vãn yêu nhất có phải hay không là ta.

“Muội muội đi theo ta.” Nàng nắm chặt tay của ta, kéo ta ra khỏi cửa. Chúng ta bước từng bước giữa màn đêm hắc ám, gió thổi thật lạnh, nàng chỉ mặc một thân xiêm y đậm bạc, liệu có thể trụ nổi hay không?

Ninh Tú cung hậu viện, sơ sài và hoang vắng, trên lớp đất khô đã ướt đẫm sương khuya. Trên mặt đất hoang sơ đến có phần ghê tởm kia, lại thấy trải đầy hoa quỳnh, nàng là mang ta đến đây ngắm hoa quỳnh?

Nàng chỉ vào mấy đóa hoa quỳnh đang dần dần héo đi nói: “Hoa quỳnh rất đẹp, nhưng sinh mệnh của nó lại cực vì ngắn ngủi, vừa mới khai hoa, nháy mắt đã trở nên điêu linh, nhưng cũng vì nó ngắn ngủi như vậy, nên mới khiến người ta cảm thấy đáng quý.”

Ta ngồi xổm xuống, ánh mắt thủy chung ngưng trệ trên phiến hoa quỳnh nọ. Tay của ta mới chạm đến một đóa hoa quỳnh vừa nở bằng thanh kiều diễm, nó lại bắt đầu chậm rãi héo lác, cuối cùng điêu linh. Trước sự điêu linh của nó, tâm của ta không một trận đau đớn, càng nhiều hơn chính là tiếc hận.....

Hoa đẹp như vậy, sinh mệnh cũng là ngắn ngủi như thế.

“Ta mang ngươi tới chỗ này chính là muốn nói cho ngươi, đến lúc ngươi phát hiện bản thân mình đã động tâm cũng chính là lúc ngươi phải nhanh tay bắt lấy cảm xúc chân thật đó, đừng đợi cho nó mất đi rồi mới cảm thấy đáng quý. Đến lúc đó, nó sẽ trở thành tiếc nuối mà cả đời này ngươi cũng không thể vãn hồi.” Nàng hái xuống một đóa hoa quỳnh vừa nở rộ đặt vào trong tay ta, cười đến ôn thuận, “Ngươi xem, chỉ cần hái đúng lúc, trong tay ngươi vẫn là một đóa hoa quỳnh tuyệt mỹ.”

Nhìn hoa quỳnh trong tay, tâm ta đột nhiên có một loại hỗn loạn chưa từng có.

Không, ta đối với Liên Thành, chỉ có cảm động.

Vừa nghĩ đến vậy, ta lập tức vứt bỏ đóa hoa quỳnh trong tay, bước nhanh mà đi, độc lưu lại Nạp Lan Mẫn một mình ngắm hoa phía sau.

Trong tiểu đình, gió đông thổi chiếc rèm mỏng bay phất phơ, hương lạnh xông vào mũi, gió lạnh thổi qua xiêm y.

Ta một đường chạy ra khỏi Ninh Tú cung, suy nghĩ sớm bị mấy câu nói của Nạp Lan Mẫn quấy rầy, những lời nói này thực đã tác động rất sâu, khiến tim ta không thể tự chủ được mà xao động.

Không có khả năng, ta làm sao có thể thích ai ngoài Kỳ Hữu? Ta đưa tay xoa trán mới phát hiện trán đầy mồ hôi.

Lúc này, một gã công công vội vã chạy đến trước mặt ta, “Thần phi nương nương, Thái Hậu triệu kiến.”

Suy nghĩ biến chuyển, ta kinh ngạc nhìn hần, biết rõ Thái Hậu triệu kiến tất nhiên không đơn giản. Nhưng trong lòng lo lắng vẫn là trạng huống của Liên Thành giờ phút này, thế là ta liền theo hần tiến vào Thái Hậu điện. Liếc mắt nhìn lại một cái, Thái Hậu cao nhả tựa lưng ngồi trên Phượng kỷ, ánh mắt thâm sâu nhìn ta, vô cùng sắc bén.

“Quỳ xuống!” Nàng vừa mở miệng, khẩu khí không ngăn được tức giận.

Không có do dự, ta quỳ rạp xuống giữa trung ương đại điện, hai tay chống đỡ, tầm mắt thủy chung ngưng tại chỗ, đợi bão táp tiền đến.

“Thần phi, ngươi dám mê hoặc Hoàng Thượng cùng ngươi một mình tiến đến Hạ Quốc, thật không hiểu ngươi có tâm địa gì, hại Hoàng Thượng chịu trọng thương như thế.” Bà khắc chế không được hướng ta rống đến, bàn tay nắm chặt thành quyền, dấm mạnh vào cái bàn trước mặt, thanh âm qua lại phiêu đảng giữa đại điện trống trơn.

“Là lỗi của nô tì.” Ta bình tĩnh đáp lại sự tức giận của bà, lo lắng hỏi, “Hoàng Thượng..... Thương thế như thế nào?”

“May mắn được trời cao phù hộ, không có trở ngại.” Thái Hậu chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lẽo như sương, “Thần phi, người phải đáng tội gì?”

Vừa nghe Liên Thành không có việc gì, mối lo ngàn cân trong lòng ta rốt cuộc cũng có thể buông xuống, “Nô tì mặc cho Thái Hậu xử lý.”

Thái Hậu sửa sang lại phượng lai quần màu đỏ tía nổi bật, dung mạo nổi lên khí thế ngạo nghễ, “Ai gia thấy người chỉ là một kẻ mang đến điềm xấu, lệ khí thật nhiều, khắc thiên tử long uy của Hoàng Thượng, bắt đầu từ tối nay, người mỗi ngày đến Chiêu Dương cung phật đường đối mặt cùng Quan âm đại sư đọc kinh Phật ba lần, tẩy rửa thứ tà mị đã khí trên người. Không được ai gia cho phép, quyết không thể gặp Hoàng Thượng.” Lời của bà cứ thế êm tai nói hoàn, ta cũng chưa kịp có biểu hiện gì đáp lại, bà lại nói, “Ai gia không có quên, nhiều năm trước, một gã thiếu niên xông thẳng Kỳ quân trận doanh, đem con ta cứu ra. Ai gia nhiều lần muốn cảm ơn vị thiếu niên kia, sau một phen hỏi thăm mới biết được thiếu niên kia lại chính là kim ốc tàng kiều nữ tử của Thành nhi. Trong một khắc đó, ai gia mới một lần nữa nghĩ về người. Nữ tử như người có thể gan dạ sáng suốt như vậy, nhất định là một nữ tử tính tình cương liệt, tâm tồn thiện niệm, cho nên Thành nhi phong người làm Thần phi, ai gia chẳng hề cản trở. Mà nay, Thành nhi vì người suýt nữa mất đi tánh mạng, đây là điều ai gia không thể dễ dàng tha thứ.”

“Nô tì hiểu rõ. Thái Hậu nói nhiều như vậy, đơn giản là muốn làm cho nô tì cam tâm tình nguyện ở Chiêu Dương cung, không được cùng Hoàng Thượng tiếp xúc nhiều thêm mà thôi. Nô tì xin vâng mệnh Thái Hậu.” Ta cúi đầu thật sâu, đập vào mặt đất vang lên tiếng “bốp bốp”, đứng dậy bước ra khỏi Thái Hậu điện.

Ngoài điện đêm tối xa xôi, trời sao thưa thớt, như những ánh sao bé nhỏ đang vén mây chui ra.

Có lẽ, ta là nên dùng một đoạn thời gian để cho chính mình có thể bình tâm trở lại. Đồng thời, cũng có thể tiêu giảm tâm tư đề phòng của Linh Thủy Y cùng ngay Liên Dân.

40. Q.4 - Chương 40: Quý Sủng Lục Cung

Một năm sau

Lại là tháng chạp vào đông, Chiêu Dương cung nội điện thê lương vắng lặng, trước sân lá rụng trải đầy không người coi sóc quét tước, gió bụi thổi vào phủ đầy phòng ốc. Nô tì trong cung nếu không phải bị ta đuổi đi thì là tự mình rời đi để nhường tựa chủ nhân khác, duy có Lan Lan cùng U Thảo, ta có đuổi như thế nào các nàng cũng quyết không đi, trước sau vẫn bồi bên cạnh ta. Cả một cái cung điện to như vậy mà cứ như thành trống, tĩnh mịch đến nỗi khiến cho người ta cảm giác không chân thật. Tự một năm trước sau khi ta cam nguyện bệ cung bất xuất, ta đã không hề gặp mặt Liên Thành nữa. Nghe Lan Lan nói, hắn cũng đã đến qua nhiều lần, chỉ là mới rào bước đến cửa cung rồi lại quay trở về. Ta biết. Mệnh lệnh của Thái hậu không thể trái. Hơn nữa, ta cũng không biết phải đối mặt với hắn thế nào nữa.

“Nương nương, người lại đọc sai nữa rồi.” U Thảo tay bệ Phật kinh thở dài “Người đem đoạn thứ nhất cùng đoạn thứ ba xào trộn rồi.”

Ta tay đang gõ mõ bỗng cứng đờ, nhắm nghiền mi mắt giây lát rồi lại mở ra, nhìn thấy ngọn nến đỏ cháy gần hết mới biết bản thân đã quỳ ở Phật đường cả ngày trời.

Người ta nói tụng kinh niệm Phật có thể khiến tâm tình bình lặng như nước, không dao động không sóng gió, nhưng mà niệm Phật mấy tháng nay lại càng làm cho tâm tình ta càng thêm hỗn loạn. Thứ trong đầu hiện lên chính là lời mà mấy tháng trước Hy – giờ đã là viện phán thái y viện, truyền đến cho ta.

“Thần phi, có một tin tức không biết là tốt hay là xấu, người muốn nghe không?”

“Nói thật, tin tức người mang đến ta đúng là không dám nghe, nhưng mà cũng rất muốn nghe.”

“Một đêm nọ, Kỳ quốc chống trả lại hành động tạo phản của vây cánh Đỗ thừa tướng, hơn bốn mươi vị quan viên liên minh tố giác tội danh này, chỉnh lý lại ra ba mươi tông tội danh đệ trình lên Hoàng Thượng.”

Ta ha ha cười thành tiếng: “Vén vén chỉ trong hai năm, quả thật rất nhanh” Còn nhớ lúc ta ly khai Kỳ quốc, Đỗ gia tại triều đình vẫn là một tay che trời, Kỳ Hữu đã dùng biện pháp nào, có thể giải quyết mối đại họa này một cách thần tốc như vậy?

“Ngay vào ngày phế Hậu, hắt lại sắc phong một vị hoàng hậu.” Thanh âm của hắn dừng lại một chút, “Tô hoàng hậu.”

Tô hoàng hậu? Hô hấp của ta nghèn nghẹn, liền sau đó nở nụ cười, “Phong Hậu là hảo sự. . . . Là hảo sự.”

“Người vẫn là không buông tay được?”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy... Thực buồn cười.” Là ai đã từng nói, một khi diệt trừ Đỗ gia liền lập ta làm Hậu? Thôi đi, thôi đi, những việc này sớm đã không còn quan trọng nữa, hà tất lại phải so đo làm gì.

Ta hoàn hồn lại, khe buong tràng hạt trong tay xuống, từ cái đệm mềm đứng lên, cảm giác được đôi chân có chút tê dại, đầu óc cũng hỗn loạn. Tâm tình ta cũng dần dần cởi mở trở lại, tâm như gương sáng. Mỗi người đều có quyền lựa chọn người mà bản thân mình yêu, ta không thể yêu cầu một người vĩnh viễn đem trái tim mình dành trọn vẹn cho ta, như thế chẳng phải là quá ích kỉ ư? Huống chi hắn lại là Hoàng Thượng. Từ ngày mà ta quyết định rời khỏi Kỳ quốc đã quyết định đem tình cảm dành cho Kỳ Hữu buông xuống, không phải sao? Vậy thì những chuyện này ta hà tất phải canh cánh giữ trong lòng!

Bất thành linh, ta giống như tháo gỡ được khúc mắc đã nhiều năm quấn quanh, giải tỏa ra khỏi sự chú ý của ta. Ta bình thần nở nụ cười, cũng làm cho thân mình đang cứng nhắc trở nên giãn ra một chút.

Lại nhìn ra sắc trời bên ngoài, đã gần đến giờ tỵ. Vốn định quay về tẩm cung nghỉ ngơi, lại nghe Lan Lan hô nhỏ một tiếng, “Tuyết rơi rồi!”

Vừa nghe đến ‘tuyết’, ta liền nghĩ đến hậu uyển ắt hẳn là vạn mai tề phóng, kèm theo đó là cảnh điểm điểm hoa tuyết nhất định lay động lòng người. Không thể kìm nén được xúc động trong lòng, vội chạy nhanh về phía song cửa hậu viện, đem chấn song tử đàn đang đóng kín kia đẩy ra... một luồng khí lạnh quanh quẩn bên mũi, lại phóng tầm mắt nhìn ra mai lâm, có hoa tuyết xâm nhập phủ đầy cảnh, lại tôn lên cho hoa mai càng thêm kiều diễm.

Mi mắt vừa chuyển, lại trông thấy một vị nam tử y phục đơn bạc đứng lơ lửng giữa tuyết hải lâm, lẳng lẳng nhìn ta, ta cũng người đứng tại chỗ.

Tuyết rơi bao trùm phủ đầy trên người hắn, mặc phong phanh như vậy, lại đứng giữa đêm tuyết khốc hàn này, chẳng lẽ hắn không thấy lạnh sao?

Đột nhiên hoàn hồn, ta bước qua song cửa, chạy vội đến mai lâm, ở trước mặt hắn dừng lại cước bộ, kinh ngạc nhìn hắn nói, “Người. . . . Làm sao đến đây?”

Hắn thần sắc biến ảo, trên khuôn mặt tang thương cuối cùng lộ ra nét cười, “Đột nhiên nhớ tới, hôm nay là sinh thần của nàng. Nhấn nại không được, ta liền muốn đến thăm, vừa hay đúng lúc nàng đi qua. . . .”

Sinh thần của ta, bốn chữ này triệt để đem ta hoàn toàn chấn động đứng yên tại chỗ. Ta mới hồi tưởng lại nhiều năm trước ở phủ Thừa tướng đã nói với hắn một câu vui đùa:

“Vào tháng chạp lúc hoa mai nở rộ trận tuyết rơi đầu tiên chính là sinh thần của ta”. Ta thật không ngờ, một câu nói vui đùa như thế, mà hắn lại ghi nhớ trong lòng, trước nay chưa từng quên lãng.

“Nếu đã đến đây, vì sao không đi vào?”

Hắn nói, “Nếu chúng ta gặp mặt, mẫu hậu sẽ lại trách tội nàng. . . . Kỳ thật, có thể đứng từ xa nhìn thấy nàng, là tốt rồi.”

Ta nở một nụ cười vô thanh, lại có nước mắt dọc theo hai má chảy xuống, bông tuyết bay tán loạn tản ra trên người chúng ta.

Hắn thấy ta vừa cười vừa khóc như vậy, nhất thời luống cuống tay chân, “Phúc Nhã, người nếu không thích, ta về sau sẽ không bao giờ đến đây nữa.”

Tiếng cười của ta bật ra khỏi miệng, lao đến bổ nhào vào trong lòng hắn, thiết tha ôm lấy thân hình lạnh băng kia của hắn, nước mắt càng thêm không ngăn được rớt xuống ướt đầm vạt áo đơn bạc của hắn, phần ái tình này, ta làm sao có thể cô phụ?

Sau hôm ấy, Liên Thành nắm tay ta cùng ta đi đến thái hậu điện, ở trước mặt thái hậu làm cho bà giải trừ lệnh cấm túc, khẩu khí thập phần cương quyết. Thái hậu nhìn thấy hắn nghiêm nghị kiên định như vậy, liền gật đầu xá miễn lệnh cấm túc kia. Nhưng mà ta biết, bà đối với ta bất mãn lại càng sâu sắc thêm một tầng, nhất định nhận định ta là hồ ly tinh, mê hoặc con trai của bà.

Từ nay về sau, ta thật sự trở thành Thần phi của Liên Thành, chân chính sủng quán hậu cung, Liên Thành mỗi ngày sau buổi tảo triều chỉ đến Chiêu Dương cung. Hắn ở bên cạnh cùng ta đánh cờ, phẩm bình thi họa, cùng ta thỏa thuê trò chuyện về hồng đồ đại chí nhất thống thiên hạ của hắn. Ở trước mặt ta, hắn đem dã tâm của mình thổ lộ ra chẳng chút giấu diếm. Ta từ đầu đến cuối chỉ im lặng lắng nghe hắn và đồng hưởng dã tâm của hắn. Bởi vì chúng ta không chỉ là đế phi, không chỉ là tri kỷ, mà còn chính là phu thê.

Mỗi ngày trông chờ hắn đến Chiêu Dương cung cơ hồ đã trở thành một loại thói quen, một loại hy vọng của ta. Có lúc một mình cô đơn, nghĩ đến Liên Thành ta lại không ý thức bất giác cười thành tiếng. Chung quy khiến cho U Thảo, Lan Lan nhìn ta với ánh mắt kỳ lạ, nhưng dần dà lâu ngày các nàng cũng thành quen...

Từng cảm thán tình yêu sâu sắc lâu bền không dứt kia của Nạp Lan Hiến Vân đối với Viên phu nhân, từng ngưỡng mộ sinh tử bên nhau của Ôn Tĩnh Nhược cùng Dịch Bằng. Nhưng mà hiện giờ, ta không cần phải hâm mộ người khác nữa, bởi vì ta cũng có một phân thiên hạ vô song chỉ ái. Hắn chưa từng hứa hẹn là hàng vạn nghìn người chỉ sủng ái một mình ta, nhưng hắn mỗi đêm đều ở lại Chiêu Dương cung, chuyên sủng chuyên phòng. Hắn chưa từng thề nguyện đời đời kiếp kiếp, nhưng mà ta biết, đời đời kiếp kiếp rất xa xôi, kiếp này có thể tương tri tương thủ (quen biết nhau ở bên nhau) đó là một loại duyên phận.

Ta chưa từng nghĩ tới, có một ngày ta sẽ đem lòng yêu một nam nhân khác ngoài trừ Kỳ Hữu, càng huống chi ta đã trải qua nhiều trắc trở long đong như vậy. Hiện giờ, ta còn có thể tìm thấy một phân tình ái thuần khiết như vậy, có được hạnh phúc chân chính, ta kiên tâm nguyện cùng Liên Thành dắt tay nhau Đông Sơn giai lão, cho dù không có hải tử đi nữa.

Ta ngồi phủ phục ở bên cửa sổ, vọng hương tuyết hải lật phất tung bay giữa mai lâm, rơi lả tả trên mặt đất, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát nồng đượm, hoa mai này rồi cũng phải tàn lụi hay sao? Mùa đông đến quả thật rất nhanh.

Ta ngồi phủ phục ở bên cửa sổ, vọng hương tuyết hải lật phất tung bay giữa mai lâm, rơi lả tả trên mặt đất, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát nồng đượm, hoa mai này rồi cũng phải tàn lụi hay sao? Mùa đông đến quả thật rất nhanh.

Đột nhiên nghe thấy giữa ngàn mai truyền đến tiếng cười vui vẻ râm ran, như nước suối róc rách dễ nghe êm tai, ta hướng đến chỗ sâu trong mai lâm nhìn ra. Có một bạch y, một lam y thân ảnh đang từ từ di động tới, tựa hồ đắm chìm trong lạc thú thưởng mai, “Lan Lan, các nàng ấy là ai?”

Lan Lan dò tìm trong trí nhớ rồi hướng mai lâm nhìn ra, sau một lúc lâu nàng mới thu hồi tầm mắt, “Hồi chủ tử, đó là Lan tần cùng Cẩn tần.”

Ta gật gật đầu, “Hoàng Thượng hắn có mấy vị tần?”

Nàng nhắm tính trên đầu ngón tay “Hiện tại có bốn vị, lan tần, cẩn tần, viện tần, hương tần. Trong bốn vị tần, Hoàng Thượng duy nhất sủng hạnh qua cũng chỉ có Lan tần. Nàng từng giống như chúng nô tỳ cũng đều là tiểu cung nữ, nhưng nàng rất giỏi đoán biết tâm tư qua sắc diện, a dua thủ dụng, đem thái hậu nương nương dỗ dành đến vui vẻ. Thái hậu liền lập tức thu nhận nàng làm nghĩa nữ, lại bức ép Hoàng Thượng nạp nàng. Như vậy, lan tần một phen đắc thế, kiêu căng cậy sủng, ngày thường đều ỷ lại vào sự yêu thương của thái hậu đối với nàng, tự cao tự đại, liền ngay cả hoàng hậu nương nương cũng không để vào mắt.”

U Thảo hâm mộ nói, “Kỳ thật, qua nhiều năm như vậy Hoàng Thượng vẫn lấy cố là lo lắng quốc sự mà rất ít gần nữ sắc. Nhưng mà nô tài biết, trong lòng Hoàng Thượng chỉ có chủ tử, cho nên đối với nữ sắc tuy gần mà xa.”

Những việc này, ta đều biết cả, chỉ là lúc ấy ta cùng với Liên Thành vẫn chưa nói rõ.

Ta chuyển đồng tử nhìn ra thân ảnh Lan tần cùng Cẩn tần cười cười nói nói đang dần hiện lên rõ rệt giữa mai lâm, “Kỳ thật Liên Thành hẳn không cần.” thanh âm của ta đột nhiên khựng lại, nhìn thấy hai người các nàng đang đi khắp khiêng bệ gãy cành mai, ta lập tức liền xông ra ngoài.

Hai người các nàng cầm trong tay nhánh mai gãy trông thấy ta vội bước hướng về phía mình, lập tức cúi người hành lễ “thần thiếp tham kiến...”

“Các người dám ở Chiêu Dương cung của ta bẻ mai.” Ta lãnh giọng cắt ngang tiếng hành lễ của các nàng, đi đến trước mặt các nàng đem cành mai trong tay bọn họ một phen đoạt lại.

Cẩn tần lập tức cúi đầu, sợ hãi nói, “Nương nương bớt giận.”

Lan tần tắc biến sắc, khẩu khí thật bất hảo, “Thần phi hà cố gì chuyện bé xé ra to, bất quá chỉ là một cành mai mà thôi.”

“Chỉ là một cành mai? Mai là loài cao khiết, há là vật để con người phạm tục có thể khinh nhờn? Huống chi, trong Chiêu Dương cung này mỗi một cành mai đều là vật âu yếm của bản cung, các người chiết mai chính là đã phạm lỗi, biết rõ có lỗi nhưng lại cũng không biết hối cải, công nhiên chống đối bản cung, có còn biết phân tìn ti không?”

“Ai da, lời Thần phi người nói thật đúng là miệng đầy đạo lý, Lan nhi quả thật không biết sai ở chỗ nào nữa rồi. Như vậy cũng tốt, chúng ta đến chỗ thái hậu nương nương để xem sự việc kia lão nhân gia phán xét như thế nào?”

Ta xem bộ dạng cả vú lấp miệng em của nàng liền cảm thấy buồn cười, “Quan hệ giữa lan tần người cùng thái hậu nương nương hậu cung ai ai cũng biết, người muốn bản cung cùng người tìm thái hậu phân xử?”

Ý cười của nàng càng lớn hơn nữa, “Nếu Thần phi đã biết.”

Ta tức khắc tiết lời của nàng, “Thế thì yêu cầu lan tần cùng bản cung đi tìm Hoàng Thượng phân xử?”

Khuôn mặt hồng nhuận của nàng ta vì câu nói của ta mà đột nhiên biến sắc, nụ cười ngạo nghễ chuyển thành lạnh lùng “Người chỉ là một nữ tử thân phận bất minh, mà cũng dám tự cao tự đại, tự cho là có thể nắm trong tay cả hậu cung sớm nắng chiều mưa này? Cho dù thần phi người sủng quán hậu cung như thế nào, cũng chỉ hội dựa vào thủ đoạn mê hoặc câu dẫn Hoàng Thượng. Dựa vào mỹ mạo cùng thủ đoạn để được sủng ái người cho là có thể lâu dài sao.”

Không đợi nàng nói cho hết lời, ta dương tay lên liền cho nàng một cái tát tay thật mạnh, tiếng tát tay thanh thúy lan ra giữa mai lâm u tĩnh, U Thảo cùng Lan Lan lãnh đạm thở ra một hơi.

Ta lạnh lùng nghiêng qua nàng liếc mắt một cái, cười nói, “Nếu nói thân phận bất minh, Lan tần người thân phận không phải càng thấp kém sao?”

Lan tần trên mặt vẫn in đỏ năm dấu tay, cánh môi vốn đang tự cao huyền thuyên của nàng hơi hé ra, kinh ngạc nhìn ta.

Chuyện ta ở Mai lâm đánh Lan tần rất nhanh liền rơi vào tai Thái Hậu, bà triệu ta cùng Lan tần tới Thái Hậu điện. Vừa vào đại điện ta liền cảm thấy này rất giống tam biểu diễn tại Thẩm gia, Thái Hậu ở ghế thủ tọa ung dung mà ngồi, hoàng hậu ngồi bên cạnh dịu dàng hướng ta đậm cười, hai bên còn có ba vị mỹ mạo nữ tử phân biệt theo vai vế mà ngồi.

Lan tần lập tức hướng Thái Hậu xông đến, quỳ gối trước mặt bà khóc sụt sùi kể: “Thái Hậu ngài phải vì Lan nhi làm chủ a, Thần phi thể nhưng lại không phân tốt xấu thưởng Lan nhi một cái tát.” Nói xong, còn chỉ hồng ắn còn chưa biến mất trên gò má, ý bảo nàng không có nói dối.

Thái Hậu đau lòng xoa xoa gò má nàng, nhẹ giọng an ủi, lại chuyển ánh mắt căm tức mà nhìn ta, “Thần phi, Lan nhi nàng rốt cuộc có chỗ nào đắc tội người, người lại có thể hạ tay nặng như thế?”

Ta thản nhiên cười nói: “Dám bẻ mai, lại nói năng lỗ mãng. Chẳng lẽ không nên đánh?”

“Chỉ là một cành mai mà thôi.” Bà tức nhú mi, lại hỏi, “Lan nhi nói điều gì lỗ mãng?”

Ta đang muốn mở miệng, Lan tần lập tức giành trước một bước nói: “Lan nhi chính là nhắc nhở Thần phi, đến nay Hoàng Thượng cũng không có con nối dòng. Nàng vào cung cũng một năm rồi, nơi Hoàng Thượng ngủ lại nhiều nhất chính là Chiêu Dương cung, lâu như vậy cũng không thấy có dấu hiệu mang thai gì. Cho nên liền khuyên nàng hân là rộng lượng một ít, cho Hoàng Thượng sung hạnh thêm những cung tần khác, kéo dài hoàng tộc hậu đại, kiên định giang sơn. Nhưng nàng vừa nghe lời này sắc mặt liền thay đổi.....”

Không nói không rằng mà nghe lời của nàng, ta chỉ thấy buồn cười. Lan tần thật đúng là có thể diễn trò, khó trách Thái Hậu thích nàng như thế.

Thái Hậu nghe xong, sắc mặt thúc biến, tức giận vỗ bàn đứng dậy, “Thần phi, ai gia thật sự là không dám tưởng tượng, người đúng là nữ nhân lòng dạ hẹp hòi như vậy. Hôm nay Lan nhi chẳng qua nói người vài câu, người liền ra tay đánh người. Người có hay không còn biết quy củ?”

Nghe bà cứ một câu lại một câu trách móc nặng nề, ta chỉ là cúi đầu không nói, lại càng không muốn vì chính mình biện giải điều gì, cho dù biện giải cũng chỉ là uống công. Ngay từ ban đầu, Thái Hậu đã luôn coi ta như địch nhân mà đối đãi.

Thái Hậu lại nói: “Tính theo ngày, Hoàng Thượng nửa năm qua đều ngủ lại tại Chiêu Dương cung của người, mà người đến nay vẫn không thể hoài thai. Nếu cái bụng của Thần phi đã bị thua kém, thì nên có lòng rộng lượng, ‘Vô hậu’ chính là điều tối kỵ của bậc quân vương. Nếu chuyện này truyền đi ngoài, chẳng phải làm trò cười cho người trong thiên hạ?”

Cái câu “bụng đã bị thua kém” tựa như đang hung hăng rạch từng nhát trong tâm ta, cảm giác chua xót hoạt nhập trong tim. Ta hít sâu một hơi, bình tĩnh tâm tình chính mình, dùng thanh âm liền mạch trả lời: “Phải, nô tì thân thể không tốt, nhưng mà chỉ vì thân thể không tốt liền bị mọi người lấy ra trào phúng? Một nữ nhân không thể có con đã là một chuyện vô cùng bi ai, mà Thái Hậu ngài lại dùng việc này để không ngừng đả kích nô tì, tâm ngài chẳng lẽ làm bằng dao hay sao?”

“Thần phi, người thật to gan! Dám nghi ngờ ai gia!” Thái Hậu tức giận đến toàn thân run rẩy, “Người đâu, vả miệng ả cho ai gia.”

“Mẫu hậu!” Một tiếng gầm lên giận dữ truyền khắp toàn bộ đại điện, tất cả ánh mắt đều đổ về phía Liên Thành bước vào.

Liên Thành dùng ánh mắt sắc bén liếc qua tất cả mọi người trong điện một lượt, cuối cùng đem tầm mắt đặt lên người ta, mỉm cười nắm lấy tay của ta, “Có ta ở đây, không ai dám động nàng.”

Thái Hậu sắc mặt trắng bệch, “Thành nhi, người có biết thần phi đại nghịch bất đạo như thế nào không?”

Liên Thành đem tầm mắt di tới trên người Thái Hậu, “Nhi thần không thấy nàng đã nói gì không đúng, ngược lại cảm thấy mẫu hậu ngài quá mức hà khắc. Cho dù nàng không thể có con, nàng cũng là thê tử duy nhất trong lòng ta.”

Thái Hậu nghe đến tận đây, liên tục lui về phía sau, không thể tin được mà nhìn Liên Thành, trong nhãn thần mang theo bi thống.

“Nhi thần mang Thần phi đi trước.” Liên Thành thuận miệng nói một câu, liền lôi kéo ta ra khỏi Thái Hậu điện.

Dọc theo đường đi, cước bộ của hắn rất nhanh, ta cũng thực ăn ý phối hợp cùng bộ pháp của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Người đã nghe được?”

Hắn gật gù đầu, bộ pháp lại như trước không hề ngừng lại, “Ân.”

“Kỳ thật, ta cũng chỉ là nhất thời xúc động.....”

Hắn nghe thấy ta nói chuyện, đột nhiên dừng lại bộ pháp, quay đầu chăm chú nhìn ta, “Ta chỉ sợ lời đó của mẫu hậu gợi lại nỗi đau của nàng.”

Ta âm thầm cúi đầu, thản nhiên cười cười, “Chúng ta không phải đã nói qua, chuyện trước kia không bao giờ nhắc đến nữa sao?”

Đồng tử sâu thẳm của hắn có chút ảm đạm, nụ cười ảm đạm trên khóe môi lại vẫn duy trì như cũ, “Àn, về sau không bao giờ nhắc lại nữa.”

Ta thu hồi thần sắc ảm đạm, trên môi mang theo ý, cười ngửa đầu nhìn trời, “Hoàng Thượng còn tâm trí để ý đến nhiều việc như vậy? Đã nhàn hạ như thế, hoàng thượng có thể bỏ nô tì đi xem hoàng hôn, được không?”

Hắn sững sốt, sau đó liền cười nói: “Mệnh lệnh của ái phi, trẫm dám không theo sao?”

Hắn cùng ngồi bên cạnh ta trước Cách Duyên hồ của Chiêu Dương cung, mãi đến khi ánh mặt trời cuối ngày cũng lặn mất, màn đêm phủ kín không gian, ta mới cùng hắn đứng dậy hồi cung dùng bữa tối, ta lại đột nhiên nhớ tới nửa năm trước được thả đèn Khổng Minh. Nhất thời quật khởi, ta liền phân phó Lan Lan cùng U Thảo làm cho ta một cái đèn Khổng Minh, Liên Thành có chút lo lắng hỏi: “Người muốn làm cái gì? Không phải lại muốn ước cho ta tìm được nữ tử để âu yếm nữa chứ?”

Ta không đáp, chấp bút viết mười ba chữ thật to, thật tinh tế lên đèn Khổng Minh: Liên Thành sớm ngày hoàn thành đại nghiệp tam quốc thống nhất.

Sau khi ta viết xong, Liên Thành nhìn hàng chữ trên đèn mỉm cười, “Thống nhất tam quốc, đây là hy vọng của nàng sao?”

Ta cầm lấy cây đuốc, châm đèn, nhìn nó bay cao.

“Không chỉ là hy vọng của ta, cũng là hy vọng của người, không phải sao?” Ta nhìn lên đèn Khổng Minh, nói, “Liên Thành, Thái Hậu nói đúng, ta là một nữ nhân không thể sinh con, người là hoàng đế, phải có con nối dõi.”

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, đánh giá thật lâu, vẫn là im miệng không nói.

Ta lộ vẻ ảm đạm cười nhìn lại hắn, “Ta cũng không muốn vì bản thân chuyên sủng mà phiền hà đến giang sơn của người.”

Hắn đột nhiên trầm mặc, thật lâu sau mới nặng nề mở miệng nói: “Nếu có một ngày ta thực cùng Nạp Lan Kỳ Hữu bình chung tương hưởng, nàng thật sự có thể tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt chứ?”

Không nghĩ tới hắn đột nhiên đem đề tài chuyển đi, suy nghĩ của ta có chút bất không kịp, nhưng lại chỉ có thể ngậm ngút nhìn hắn.

“Ta nghĩ, nàng sẽ giúp đỡ Kỳ Hữu. Cứ dựa vào việc nàng luôn miệng nói hận hắn, không phải là đã rất yêu nên mới rất thống hận?”

Ta bỗng nhiên hoàn hồn, không được tự nhiên mà cười cười, “Từ khi ta biết được hắn phé đi Đỗ Hoàn nhưng lại khẩn cấp lập lại hoàng hậu, tâm ta liền thấy phai nhạt rồi. Kỳ thật chuyện cũ như mây khói, ta chỉ muốn hoàn thành phục quốc chí nghiệp, cùng người sống hết những năm tháng sau này.”

Hắn nghe thấy lời này của ta, trong mắt lập tức mang theo ánh sáng nghi hoặc, hắn mở miệng như muốn nói gì, nhưng vẫn là nuốt lại không lên tiếng.

Ta nghĩ hắn không tin lời nói của ta, vội nói: “Lời của ta đều là sự thật.”

Hắn mỉm cười giúp ta vén tóc mai đang bay loạn ra sau tai, lại xoa xoa hai gò má ta, “Lời của nàng, từ trước đến nay, ta chưa từng hoài nghi.”

Hắn cúi đầu muốn hôn lên môi ta, ta lập tức đưa tay cản lấy bờ môi ngập tràn áp chế của hắn, “Có người!”. Ta nhìn bốn phía, Lan Lan cùng U Thảo cũng không biết đã biết mất không còn bóng dáng từ lúc nào, trốn thật nhanh.

Hắn đẩy tay của ta ra, bá đạo hôn lên môi, môi mạnh mẽ di động, lan tràn đi xuống. Ta phải đi cà nhắc mới có thể đón nhận nụ hôn của hắn, cách hắn hôn cùng vẻ ngoài ôn hòa của hắn tuyệt đối khác nhau, kích cường như mưa rào, chúng ta hô hấp hỗn loạn cùng một chỗ, một mùi tình dục nồng đậm lan tràn.

Nguyên tiêu ngày đó, Linh Thủy Y mời ta đến Hoàng hậu điện, nói là Thái Hậu ban cho tam điều thiên tâm kim lư y để ở chỗ nàng, bảo ta qua lấy. Khi ta bước vào Hoàng hậu điện là lúc, phát hiện Lan tần đã có

mặt, nàng vừa thấy ta bước vào, sắc mặt tức khắc trở nên lạnh lẽo. Ta âm thầm suy nghĩ, khó trách Linh Thủy Y có hưng trí như vậy, muốn ta đến chọn lựa thiên tà kim lữ y, nói cho đúng, nàng là muốn một lần nữa khơi mào chiến hỏa giữa ta và Lan tần. Nếu nàng muốn xem diễn như vậy, ta đây liền diễn một tuồng kịch cho nàng xem.

Lúc nô tài cầm ba kiện thiên tà kim lữ y đến trước mặt chúng ta là lúc, Lan tần cả kinh than một tiếng. Quả thật, vật phía trước vô cùng quý báu, kim cương chói mắt, chỉ cần một kiện kim lữ y cũng có thể đảm bảo cho biết bao nhiêu cung nhân một đời ăn mặc vô lo a.

“Thật khá.” Lan tần cả kinh than một tiếng, ánh mắt bồi hồi ở ba kiện kim lữ y.

Linh Thủy Y chỉ vào chúng và nói: “Cái màu vàng quý khí ung dung, cái màu tím quyến rũ diễm dúa, màu trắng lại cao nhã thoát tục. Các người thích kiện nào, liền tùy ý chọn.”

Tay của ta khẽ vuốt qua kiện áo màu trắng, cảm xúc bóng láng từ xúc giác ở tay truyền đến tận tâm, Linh Thủy Y lập tức cười nói: “Kim lữ y màu trắng là thích hợp nhất với Thần phi, thanh nhã thoát tục.” Nói xong liền đem nó đưa vào tay ta.

Lan tần lập tức từ trong tay Linh Thủy Y đoạt lại, “Cái này là ta nhìn trúng trước.”

Ta chỉ cười cười, “Tuy hợp với màu trắng, nhưng thật ra ta thích màu tím hơn, hoàng hậu đem cái màu tím này cho ta đi.”

Linh Thủy Y nhú nhú mày, “Bản cung cảm thấy Thần phi vẫn là mặc đồ trắng có vẻ hảo.”

Ta liếc mắt nhìn Lan tần một cái, nàng vì nhanh tay mà cướp được kiện kim lữ y màu trắng từ tay ta nên đắc ý mà nói: “Lan nhi thật ra cảm thấy màu trắng mặc ở trên người mình vẫn là đẹp hơn mặc trên người của Thần phi. Chỉ có những kẻ thích dụ dỗ người khác mới thích mặc những màu gây chú ý như màu tím.”

Trên mặt ta như trước lộ vẻ cười nhạt, “Phải nha, màu tím chỉ thật rất dụ dỗ người khác yêu thích, bản cung thừa nhận.” Ngừng lại một chút, lại nói, “Màu trắng mặc ở trên người Lan tần quả thật xinh đẹp thoát trần, nhưng là, màu trắng cũng là màu của tang phục a.”

Gương mặt của nàng nhanh chóng phủ một tầng băng, trắng bệch một mảnh.

Ta tiếp tục nói: “Chẳng lẽ thân nhân của Lan tần toàn bộ đã qua đời, cho nên mới thích màu trắng như vậy?”

Kim lữ y màu trắng trong tay nàng phút chốc rơi xuống đất, phát ra một trận tiếng vang thanh thúy. Nàng giận đến đỏ cả hai mắt, hung tợn trừng mắt nhìn ta. Ta cười nhìn lại nói: “Như thế nào? Bản cung chẳng lẽ nói sai rồi sao?”

Nàng đột nhiên bước rộng một bước, đứng ngay trước mặt ta, hai tay hung hăng đẩy ta một cái thật mạnh.

Không dự đoán được nàng sẽ đột nhiên lao tới đẩy ta, dưới chân không đứng vững, liền tục lui về phía sau Cuối cùng hung hăng đập lên trụ nhà hoa văn kim sắc, đầu ta đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng, chỉ nghe thấy Lan Lan thét đến chói tai. Nhưng mắt của ta lại lâm vào một mảnh hắc ám, cái gì cũng đều nhìn không thấy. Chỉ cảm thấy có từng đợt huyết tinh truyền vào mũi, loại hương vị ghê tởm đó, thứ chất lỏng ẩm áp đó dọc theo bờ môi ta chậm rãi chảy xuống. Lại là máu sao? Ta đời này tựa hồ cùng máu kết duyên

Linh Thủy Y, kết quả như vậy người vừa lòng chứ?

Khi ta để ý thức dần dần tự do là lúc, ta cảm giác được nhóm nô tài ba chân bốn cẳng đem ta nâng lên giường, bốn phía tỏa ra hương thơm thần nhiên thơm ngát, là hương vị trên người Linh Thủy Y, xem ra bọn họ là đem ta lên tẩm thất của nàng. Ta chỉ có thể cảm giác được bốn phía có tiếng mọi người ồn ào, lại nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì. Nhưng là, ánh mắt của ta thủy chung không mở ra được, đau đớn từ lưng, trán truyền khắp toàn thân, ngực đau đớn tựa hồ sắp nổ tung.

“..... Mau xem mạch cho chủ tử của chúng ta..... Ngài..... không có việc gì chứ?”

“Nhất định phải..... cứu, cứu chủ tử..... Thân thể của ngài.....”

Từng đột tiếng gọi âm ỉ, không cần đoán cũng biết là Lan Lan cùng U Thảo hai tiểu nha đầu kia, tại chốn hoàng cung này, cũng chỉ có hai người bọn họ là thật sự quan tâm đến ta.

Chỉ nghe thấy một thanh âm trầm thấp ở ta bên tai nói: “Nương nương..... Thả lỏng.” Thanh âm của hắc đã mê hoặc ta, hai tay nắm chặt thành nắm đấm dần buông ra, tiếp theo, một trận thanh lương gay mũi tràn ngập khứu giác, đem ta ý thức hỗn loạn của ta kéo về phần nào.

Rốt cục, cảm giác khó chịu dần dần nhạt đi, toàn thân truyền đến cảm giác sáng khoái thanh lương, ánh mắt cũng có thể chậm rãi mở. Đến khi mắt ta có thể nhìn rõ ràng hết thấy cảnh tượng xung quanh cũng là lúc ta nhìn thấy Hy, hắc một thân Thái y quan phục, trong tay cầm một bình thuốc nhỏ nhìn ta. Nhìn thấy Liên Thành vội vã xông vào điện, vẻ mặt đau lòng nhìn ta, thật lâu sau không nói một câu.

“Hoàng Thượng, nương nương toàn thân đã bị va chạm mãnh liệt, có nguy hiểm bị tụ huyết nghịch lưu, may mắn cứu đúng lúc.....” Hy đem bệnh tình của ta bẩm báo lại cho Liên Thành.

Liên Thành lắng nghe từng chữ một, mi tâm liền nhíu chặt thêm một phần, cuối cùng lạnh lùng quét về phía Linh Thủy Y cùng Lan tần, “Các người ai có thể nói cho trẫm rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Thực ra đây tính là một câu uy hiếp, hỗn loạn lửa giận nồng đậm, giống như tùy thời liền có thể phải giết vài người mà hả giận.

Lan tần sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thần sắc hoảng hốt cúi đầu, hai tay nhanh khấu. Linh Thủy Y nhàn nhã cười mở miệng, ta lại ở trước mặt nàng nói: “Hoàng hậu, ta không biết mình đã làm chuyện gì chọc cho ngài giận dữ như thế.”

Linh Thủy Y trên mặt một dạng mỉm cười, “Thần phi, người đang nói chút cái gì vậy?”

Lan Lan tựa hồ hiểu được ý ra, nhanh chóng phụ họa, “Hoàng hậu nương nương, ngài vì sao phải đẩy chủ tử của bọn ta? Ngài chẳng lẽ không phải luôn nói ngài thân thể không tốt sao? Như thế nào lại hạ thủ ngoan độc như vậy.”

Lan tần vừa nghe đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin được nhìn sang Lan Lan, lại nhìn thấy ta im lặng không nói lời nào, lập tức gật đầu, “Phải, là hoàng hậu nương nương đẩy Thần phi.”

U Thảo cũng phụ họa nói: “Chủ tử chẳng qua cùng ngài đồng thời thích một kiện kim lũ y màu trắng mà thôi, ngài sao lại hạ thủ ngoan độc vì một chuyện không đáng như vậy?”

Linh Thủy Y đột nhiên phải chịu đựng cảnh nghìn người chỉ tay, nàng chỉ có một miệng, nan biện chứng khẩu, chỉ có thể run run chỉ tay, “Các người Bản cung khi nào đẩy Thần phi, rõ ràng chính là Lan.....”

Lan tần vừa nghe hoàng hậu sắp hô lên tên mình, vội vàng cắt ngang, “Hoàng hậu nương nương, tất cả các nô tài trong nội điện đều đã nhìn thấy rõ ràng, ngài việc gì phải nói dối nữa?”

Lúc này, tất cả các nô tài đang đứng xung quanh, trừ bỏ nô tài của Hoàng Hậu điện, những người khác ai cũng liên tục gật đầu.

Linh Thủy Y nhìn hết thấy cảnh này, mạnh mẽ xoay người trừng mắt nhìn ta, “Thần phi, người ả tiện nhân này, dám nói xấu.....” Lời của nàng mới nói đến một nửa, Liên Thành liền tiến lên từng bước quãng cho nàng một cái tát. Nàng bị đánh cho thất điên bát đảo, mộng hồi lâu ý thức mới khôi phục, bụm mặt khóc nói: “Người đánh ta?”

Liên Thành đạm mạc nhìn nàng, thanh âm lạnh lẽo cứng rắn, “Linh Thủy Y, trẫm có thể dễ dàng tha thứ cho người, nhưng việc đó cũng có hạn độ, người hiện tại liền rút khỏi đây cho trẫm, trẫm không muốn gặp lại người!”

Linh Thủy Y kinh ngạc nhìn hắc hồi lâu, cuối cùng xấu hổ và giận dữ ly khai tầm cung.

Liên Thành đi đến bên giường ta, dùng tay áo giúp ta mờ hôi lạnh trên trán, “Còn cảm thấy đau không?”

Ta suy yếu lắc lắc đầu, “Không có việc gì.”

Thần sắc của Hy lại phá lệ nghiêm túc, do dự hồi lâu rốt cục vẫn là mở miệng nói: “Thần phi nương nương thân thể không đủ sức tiếp nhận thương thể nặng như vậy, cũng không biết vì sao, thân thể của nàng phi thường suy yếu..... Tựa hồ có ẩn chứa độc tính chưa chữa hết.”

“Độc?” Liên Thành đề cao thanh âm rất nhiều, “Làm sao có thể có độc?”

Ta bình tĩnh giải thích: “Tùng trùng trước đây.” Nếu không có độc này, sợ là lúc đó ta căn bản không có khả năng được Kỳ Hữu đáp ứng quay về Hạ Quốc, đây chính là độc do ta chính tay hạ.

Liên Thành tựa hồ hiểu được điều gì, sốt ruột hỏi: “Có thể khu trừ không?”

Hy nói: “Chỉ cần nường nường sau này dốc lòng điều dưỡng, nhất định có thể khu trừ.”

“Hảo, về sau việc điều dưỡng cho Thần phi trầm giao người phụ trách, trầm muốn nhanh chóng nhìn thấy hiệu quả.”

41. Q.4 - Chương 41: Lan Uyển Kinh Tình Dạ

Từ sau lần đó, Hy mỗi ngày đều có thể quang minh chính đại bước vào Chiêu Dương cung giúp ta bắt mạch, nếu nói lần trước giá họa Linh Thủy Y là vì trả thù cũng không hẳn là sai, nhưng mục đích lớn hơn nữa là vì cho Hy một cái cớ tiến vào Chiêu Dương cung. Ở Dục Quốc, trừ bỏ Liên Thành, ta căn bản là đơn thân một mình, muốn làm gì cũng đều có lòng mà vô sức. Vừa lúc, bệnh của ta lúc này giúp một đại ân. Chưa xót cười, kể từ lúc nào mà ta trở thành kẻ ngay cả bệnh tình của bản thân cũng có thể lấy ra lợi dụng. Ta cùng với Hy lặng lẽ ngồi trước chiếc bàn nhỏ được đúc từ cẩm thạch, huân lô tỏa ra hương yên quanh quẩn, bao phủ chúng ta. Bốn phía im lặng đến chỉ còn lại tiếng gió bên ngoài cùng tiếng hít thở của chúng ta, cảm giác có gì đó khôn chân thật. Nhe vó về chén “Lãnh hương băng hoa trà” mà Hy tự mình điều phối cho ta, hẳn nói này trà có thể lọc sạch những độc tố còn sót lại trong thân thể ta.

Hy đem một phong thư đưa cho ta, “Đây là thủ hạ của ta thừa lúc đêm xuống đột nhập vào phủ Liên Dận trộm được.”

Ta tiếp nhận, đem nội tín bên trong phong thư lấy ra, nhìn từng dòng mực đen sẫm tự hỏi: “Những chữ này chính là bút tích của Liên Dận?”

“Từ trong thư phòng của hắn trộm ra.” Hắn tùy ý đưa tay đặt lên bàn, “Người có biết thân thể của người rất kém cỏi không?”

Ta cười cười, “Biết.”

Hắn dị thường nghi hoặc, “Vì sao trong cơ thể người có nhiều loại độc như vậy? Rất nhiều người dụng độc với người sao?”

Ta lảng tránh vấn đề này của hắn, nghiêm mặt nói: “Không nên hỏi. Ta hiện tại chỉ quan tâm đến một vấn đề – làm thế nào loại bỏ Liên Dận cùng Linh Thủy Y, nay người Liên Dận muốn giết đã không còn riêng ta, mà còn có Liên Thành.”

“Người sợ sao?” Hy đột nhiên hỏi.

Ta bỗng nhiên ngừng đầu nhìn hắn, “Sợ cái gì?”

“Giết Thái Hậu.”

Tay của ta đột nhiên run rẩy một chút, mấy ngày liền cùng Liên Thành chung sống, ta đã dần quên đi việc này. Giết thân mẫu của Liên Thành? Ta thật sự muốn giết nàng.....

“Như thế nào? Người sợ?” Bên môi hắn bỗng lộ nụ cười quỷ dị.

Ta cứng ngắc lắc đầu, “Hiện tại bàn chuyện mưu sát Thái hậu vẫn là quá sớm, trước diệt Kỳ, Hạ sau mới là thời cơ hạ sát Thái hậu.”

Hắn khẽ huy ổng tay áo, đi đến bên cửa sổ, ngửa đầu nhìn thiên không xanh lam một màu, dưới mán đình, lá tùng xanh biếc một màu, khẽ động theo từng cơn gió nhẹ. Thanh âm của hắn cùng với tiếng gió trầm thấp truyền đến, “Ta nghĩ, người nên học một chút võ công phòng thân, thứ nhất có bảo toàn chính mình, thứ hai khi ám sát Thái Hậu cũng nắm chắc cơ hội hơn.”

Gió thổi qua người qua, tóc mai trên trán bay loạn, tay của ta gắt gao nắm chặt, cuối cùng lại buông ra.

Hắn còn nói: “Kỳ Quốc bên kia có chút động tĩnh, Kỳ Vãn bí mật liên hợp với rất nhiều quan viên vây cánh, bọn họ đều đồng ý chờ đợi thời cơ ủng hộ lập Kỳ Vãn đăng cơ.”

Ta thoáng có chút kỳ quái hỏi: “Hắn dùng phương pháp nào khiến cho quan viên ủng hộ hắn?”

“Nếu nói Nạp Lan Kỳ Hữu thủ đoạn inh, như vậy Nạp Lan Hiến Vân chính là thần cơ diệu toán.”

Hắn như trước đứng lặng ở bên cửa sổ, khiến ta có cảm giác như hắn đang từng chút một bị gió cuốn đi, ta hiểu ý tứ của hắn trong những lời này, vì vậy không hỏi gì, chỉ lẳng lặng chờ đợi hắn nói tiếp.

“Nạp Lan Hiến Vân đã sớm đoán được Nạp Lan Kỳ Hữu sẽ không cam tâm tình nguyện giao ngôi vị hoàng đế cho Kỳ Vãn, lúc sinh thời đã bí mật triệu kiến Kỳ Vãn, cho hắn một kiện di chiếu, ‘Truyền ngôi cho ngũ hoàng tử Nạp Lan Kỳ Vãn.’” Hắn dừng một chút, “Quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử, đều là những kẻ lắm mưu nhiều kế. Có lẽ đây đây là cái bất đắc dĩ khi lớn lên trong gia tộc đế vương, phụ tử cũng phải đề phòng tính kế với nhau như thế, thảo nào có câu: Đệ nhất vô tình đế vương gia.”

Di chiếu! Lòng ta một phen thất kinh, mãnh liệt rung rẩy một chút, lập tức lại bình phục trở lại, miễn cưỡng cười cười, “Loại sự tình này quả thật rất giống với tác phong của Nạp Lan Hiến Vân.” Kỳ Hữu có hay không biết được sự tồn tại của di chiếu? Tình cảnh của Kỳ Hữu hiện tại tựa hồ rất nguy hiểm.

Hy lui về phía sau vài bước, rốt cục quay đầu lại nhìn ta, “Đây là chữ của Liên Dân, người cố gắng tập cho giống đi, không được để lộ bất kỳ sơ hở nào cả.”

Ngẩng đầu nhìn tuần nhan băng lãnh ngàn năm không thay đổi của hắn, ta thực tự tin mà gật đầu, “Viết – việc này không làm khó được ta, cho ta thời gian ba ngày, nhất định có thể viết giống đến chín phần.”

Hắn gật gù, lưỡng lưỡng bước ra ngoài, đi được nửa đường lại đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu chỉ vào chén trà mà ta đang thưởng thức trong lòng bàn tay, “Đừng quên, phải uống hết.”

Ta nhẹ giọng cười, trêu ghẹo nói: “Ta đã biết, lẽ mề quá.”

Sau khi Hy rời đi, ta lập tức lấy ra giấy bút, bắt đầu tập viết chữ của Liên Dân, nhất bút nhất hoạ đều lấy sĩ làm gốc. Từ nhỏ ta đã có một hứng thú — viết thư pháp. Còn nhớ rõ, ta thích nhất chính là học theo thư pháp của Tống Huy Tông, mỗi lần phụ hoàng nhìn thấy ta viết chữ đều khen ngợi hết lời.

Huống hồ chữ của Liên Dân vốn tầm thường không có gì đặc biệt, muốn viết chữ của hắn quả thực dễ như trở lòng bàn tay, chỉ sợ Linh Thủy Y chưa kịp ra tay, ta đã làm xong. Mấy ngày nay Hy cũng theo dõi nhất cử nhất động của Linh Thủy Y, nàng tựa hồ thực an phận, giống như cùng Liên Dân không có nửa gì liên hệ. Nếu thật muốn giả danh Liên Dân viết thư gửi nàng, trên giấy nên viết gì đây?

Nghĩ ngợi hồi lâu có chút xuất thần. Mãi đến lúc Liên Thành xuất hiện, bút lông trong tay ta đã nhuốm một mảng mực lên trên tờ giấy vừa viết xong, loan thành một khối.

Liên Thành không nói không rằng, tiến lên cầm tờ giấy ta đang viết xem xét hồi lâu, hỏi: “Đây là bút tích của Nhị đệ, nàng đang muốn làm gì?”

Ta nhìn biểu tình nghiêm túc của Liên Thành, biết bản thân cũng giấu giếm không nổi nữa, “Liên Thành, người có biết Linh Thủy Y vì sao phải hủy dung của ta không?”

Liên Thành đem giấy đặt lại lên bàn, “Bởi vì đổ kỵ.”

“Người sai lầm rồi, không phải vì đổ kỵ.”

Trên mặt hắn hiện lên sự kinh ngạc, thanh âm không tự chủ được mà đề cao, “Vậy là vì cái gì?”

Ta cười lắc đầu, nắm tay hắn lạnh nhạt cười, “Nếu người tin tưởng ta, vậy thì chuyện thì cũng không cần quản, ba ngày sau ta sẽ cho người xem một cái chân tướng.”

Trong ánh mắt hắn xẹt qua một tia khác thường, bàn tay cũng xoay lại, nắm lấy tay của ta, “Ta tin nàng.”

Ta nhìn ánh mắt tín nhiệm của hắn, trong lòng phút chốc cảm thấy viên mãn, ta cảm ơn hắn không tiếp tục truy vấn, bởi vì ngay cả bản thân ta cũng không biết nên nói như thế nào mới rõ ràng. Nếu nói ra, hẳn tất nhiên là không thể chấp nhận, chỉ có tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy mới có thể khiến cho hắn tin tưởng.

Hắn ngồi ở bên chiếc bàn tròn, đem ta kéo vào trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy eo ta, đầu chôn thật sâu vào cổ ta, hơi thở đều đặn hất trên cổ ta. Ta im lặng ngồi trên đùi hắn, đem toàn thân tựa lồng ngực trước mặt, “Kỳ Quốc bên kia thế nào?”

“Hết thấy đều thực thuận lợi.” Thanh âm hắn rất thấp, cảm giác có chút mờ mịt.

Thuận lợi..... Thuận lợi ý tứ chính là việc soán vị Kỳ Hữu rất nhanh sẽ bị tố giác, ngôi vị hoàng đế của hắn đã không còn bảo đảm.

Sau đó ta có thể phục quốc.....

“Nàng đang lo lắng cho hắn sao?” Thanh âm hắn như cũ rất thấp trầm, trong lời nói thậm chí mang theo vài phần lạnh lẽo run sợ.

“Không phải. Ta chỉ là đang nghĩ, nếu thật sự phục quốc, người nhất định phải giúp ta hảo hảo quản lý Hạ Quốc. Người là phu quân của ta, Hạ Quốc tương lai chính là của người.”

“Là hai người chúng ta.” Cánh tay hắn lại siết thêm vài phần, gắt gao ôm lấy ta.

Ta không nói nữa, chỉ nhắm mắt lại, tựa vào trong lòng hắn, hưởng thụ sự yên tĩnh của giờ phút này. Sau khi phục quốc, ta sẽ ám sát mẫu hậu của người, khi đó, người liệu có tha thứ cho hành động sở tác sở vi này của ta không? Nhất định sẽ không, bà ta dù sao cũng là mẫu thân của người. Nhưng là..... Chuyện ta đã đáp ứng với Hy ta nhất định phải làm được, ta tuyệt không thất tín với hắn.

Khi ta nghĩ đến thời gian đã đứng yên tại giây phút lặng im này, Liên Thành dùng thanh âm khàn khàn nói với ta: “Phước Nhã, ta yêu nàng. Cho dù phải lấy giang sơn này làm vật trao đổi, ta cũng sẽ không để nàng rời đi, không ai có thể cướp đi người bên cạnh ta.”

Những lời này của hắn giống như lời tuyên thệ, đặc biệt chân thật, khiến lòng ta như có thêm một sức nặng vô hình, chèn ép tới mức không thở nổi.

“Nếu có một ngày ta làm chuyện thực có lỗi với người, người sẽ tha thứ ta sao?”

“Sẽ không.” Hai chữ này của hắn làm toàn thân ta cứng đờ, nhất thời chân tay luống cuống đứng lên. Lại nghe hắn ôn nhu cười nói: “Nếu nàng làm chuyện có lỗi với ta, nhất định là do ta đã có lỗi với nàng trước, cho nên những lời này nên để ta nói với nàng với phải.”

Ta quay đầu nhìn dung mạo tịnh bạch như tuyết của hắn, cuối cùng thật sâu nhìn chăm chú vào mắt hắn, “Hy vọng chúng ta có thể mãi mãi như vậy, ta cảm thấy bản thân đã nợ người quá nhiều, ta muốn trả nợ toàn bộ cho người.”

Hắn không do dự mà khẽ gật đầu, “Nàng có biết, cái ta muốn không phải là sự áy náy của nàng.”

Ta thản nhiên cười cười, sau đó nắm lấy tay hắn, gật gật đầu.

Lam uyển

Trăng treo trên cao, nguyệt uyển sâu thẳm, sương đêm thoảng qua ống tay áo để lại cảm giác ẩm ướt.

Ta cùng với Liên Thành sớm đã lên tầng trên Phượng thai trong Lam uyển, nương theo ánh trăng có thể nhìn rõ một mảng bỏ hoang phía sau, cỏ dại mọc um tùm, hết sức u tĩnh. Ta tin tưởng chắc chắn rằng Linh Thủy Y sẽ đến, bởi vì bốn chữ ta đã viết trên giấy “Tru sát Thần phi”. Ta tin tưởng, nàng nằm mơ cũng muốn giết ta, huống chi mấy ngày trước ta còn giả họa cho nàng, công nhiên cùng nàng đối chọi, sợ là từ sau hôm đó, nàng chẳng có được một ngày ngủ ngon.

Lại đợi thêm một lúc, một bóng người chậm rãi bước về hướng này, ta kéo Liên Thành tìm nơi ẩn nấp, vụng trộm nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài.

Bóng người càng lúc càng gần, ánh trăng rơi lên dáng hình, hé ra dung nhan tuyệt mỹ, dưới ánh trăng lại có chút tái nhợt quỷ dị, vẻ mặt lại lạnh lẽo dị thường. Ánh mắt nàng đầy áp lo âu, đề phòng nhìn tứ phía, lúc này, một cái bóng đen khác đi ra, trăng tàn soi một mảng mệnh mông, là Hy, hay đúng hơn, là Hy dưới lớp hóa trang Liên Dận.

“Không phải đã nói về sau chúng ta không nên gặp nhau nữa sao?” Linh Thủy Y dùng ánh mắt lạnh lùng, cứng rắn nhìn hấn.

“Như thế nào? Không muốn gặp ta sao?” Liên Dận cười lạnh một tiếng, giữa nơi hoang vắng có vẻ phá lệ âm trầm đáng sợ.

“Trong thời khắc nguy hiểm như vậy chàng như thế nào còn tìm ta, vạn nhất bị kẻ khác phát hiện liền nguy rồi.” Ngữ khí của nàng mang theo vài phần lo lắng.

“Lúc này chúng ta không thể nào tiếp tục bỏ qua được nữa, chuyện của chúng ta Thần phi đã biết rõ nhất thanh nhị sở, không giết ả, hai người chúng ta sẽ chẳng còn đường sống.”

Vừa nghe đến hai chữ “Thần phi”, ánh mắt của nàng phút chốc trở nên âm ngoan, “Mạng của ả tiện nhân đó cũng thật dai, phải nhiều sát thủ đi Hạ quốc như vậy cũng không giết nổi ả, ta thực hoài nghi năng lực làm việc của chàng.”

Nghe đến đó, ta phát ra một tiếng hít sâu lạnh lùng, quả thật là sát thủ do bọn họ phái đi! Độc ác như vậy, còn muốn đẩy cả Liên Thành vào chỗ chết, hay cho bọn họ, muốn thôn tóm cả triều đình này sao?

Liên Thành nắm tay ta đến căng thẳng, ta nhẹ nhàng nắm lại tay hấn, giúp hấn trấn an, hấn mới có thể buông lỏng ra vài phần, yên lặng nhìn hết thấy sự việc trước mặt, trên người tản ra sát khí âm lãnh.

“Chúng ta không cần nói những chuyện này nữa.” Liên Dận bước gần về phía nàng, đưa tay vuốt ve hai gò má nàng, “Lâu như vậy không gặp nàng, ta thật sự rất nhớ nàng.”

Linh Thủy Y dùng sức huy khai tay hấn, “Chú ý tới trọng điểm, ta chính là hoàng hậu.”

Ánh mắt Liên Dận lạnh lẽo đến rùng mình, “Linh Thủy Y, khắp nơi trên người nàng có nơi nào ta chưa sờ qua sao?”

“Người còn dám nói, nếu không phải người chủ động dụ hoặc ta, ta sẽ cùng người làm chuyện đó sao? Nếu không làm chuyện đó, bây giờ cũng chẳng phải phát sinh thêm nhiều cố sự như vậy. Người mau chóng giải quyết con tiểu tiện nhân Thần phi kia, nếu không chúng ta không bao giờ có thể gặp mặt.....” Linh Thủy Y nguyên bản la hét phần nộ đột nhiên cứng đờ, mở to hai mắt nhìn Liên Thành từng bước một đi xuống Phượng thai, cuối cùng bước về phía nàng.

Thân thể của nàng run nhè nhẹ, sau đó chỉ vào Liên Dận, “Hoàng Thượng..... Là hấn.....” Thanh âm lại một lần nữa cứng đờ, bởi lẽ người trước mặt đã không còn là Liên Dận, căn bản chính là Hy.

Hy vứt mặt nạ da người trong tay vào bụi cỏ, cúi người hành lễ, “Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Liên Thành đi đến trước mặt Linh Thủy Y, nhìn nàng hồi lâu, “Thủy Y, trăm sớm đã biết dung mạo Phúc Nhã là do người hủy, sở dĩ không có xử trí người là do người họ ‘Linh’, dù sao ta thực có lỗi với Linh gia các người. Nhưng trăm vạn vạn không nghĩ tới, người chẳng những dám thông đồng làm chuyện này với đệ đệ của trăm, lại một lần nữa muốn giết Phúc Nhã. Lần này đây, trăm tuyệt đối không khoan thứ cho người.”

Nàng ngơ ngác đứng tại chỗ, nước mắt ngưng tụ kín cả vành mắt, nhưng nàng thủy chung không giải thích, cũng chẳng cầu xin tha thứ, chỉ nghẹn ngào nói, “Liên Thành, ta vẫn luôn biết rằng trong lòng người không có ta, nhưng ta cho rằng chỉ cần dùng chân tình của mình đối đãi, sẽ có một ngày ta cảm động người, khiến người yêu ta. Ta tận tâm hết sức sắm vai một hảo thê tử, ta học được nhường nhịn, học được khoan dung, thậm chí vì nhân nhượng người, ta buông bỏ cả giá trị của một công chúa, tất cả chỉ vì ta yêu người. Nhưng sự xuất hiện của ả nữ nhân này đã đánh nát toàn bộ giấc mộng của ta!” Nàng dùng ánh mắt oán hận nhìn về phía ta, “Ta đổ kỹ nàng, nàng dựa vào cái gì mà có được tình yêu của người! Ngày ấy ta rõ ràng giúp nàng thoát khỏi Thừa tướng phủ, nàng đáp ứng ta sẽ không bao giờ trở về gặp người, nhưng nàng ta lại nói không giữ lời, nàng lại quay về bên cạnh người, ta thì sao? Nàng dựa vào cái gì phá hư tình cảm vợ chồng của chúng ta.”

“Nếu nói đến phá hư, người mới chính là kẻ thứ ba xen vào, phá hư tình cảm của chúng ta.” Liên Thành vừa thốt ra liền khiến Linh Thủy Y giật mình, nàng mê mang hỏi: “Ta mới là?”

“Phúc Nhã nàng vốn là vị hôn thê của ta, nếu không phải người cố ý cầu hoàng huynh của người tứ hôn, ta như thế nào thú người? Ta hận nhất chính là có người miễn cưỡng ta làm chuyện ta không muốn, cho nên

dù người đối xử tốt với ta như thế nào, ta cũng sẽ không yêu người.” Liên Thành nói chuyện thanh âm mặc dù trầm thấp, lại giấu giếm sự vô tình tuyệt hạn.

Linh Thủy Y lay động thân mình một cái, suy sụp ngã xuống bụi cỏ ướt đầm sương đêm, đầu cúi thấp, nước mắt từng giọt nhỏ lên mu bàn tay nàng, “Ta thật sự sai lầm rồi sao? Sẽ không..... Là nàng..... Đều là nàng! Không có nàng ta sẽ không bị tức giận làm mù lý trí, sẽ không cùng Liên Dận làm ra những việc cẩu thả đó.....”

“Không có nàng, ta cũng không yêu người.”

Liên Thành một câu liền bóp chết tia mong đợi cuối cùng của nàng, nàng kinh ngạc ngửa đầu nhìn Liên Thành, ngay cả khóc cũng quên mất. Nhìn bộ dáng thê thảm của Linh Thủy Y, ta đột nhiên cảm thấy nàng cũng là một kẻ đáng thương.

“Hoàng Thượng tính xử trí nàng như thế nào?” Hy không vì bộ dáng khóc sướt mướt của Linh Thủy Y mà dao động, lạnh lùng mở miệng.

Liên Thành cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nói vồn vện hai chữ “Phế hậu”.

“Hoàng Thượng, đừng quên, ngài còn nợ nàng ta một mạng, là mạng của hoàng huynh nàng ta.” Ta không thể không chế được chính mình, thanh âm liền thốt ra, “Nhất dạ phu thê bách dạ ân, nàng mặc dù đáng giận, nhưng cũng rất đáng thương.”

“Người không cần giả vờ hảo tâm ban ơn lấy lòng, đều là do ả tiện nhân nhà người, đều là người làm hại.....” Linh Thủy Y điên cuồng mà quát ta, thanh âm không ngừng khuếch tán ở bốn phía, phá lệ thê lương.

“Phải, ta muốn người vẫn phải như trước, ngồi trên ngôi vị hoàng hậu, ta muốn người vĩnh viễn nhớ rõ, là người thiếu nợ ta. Ta muốn người cả đời cũng không thể an tâm.” Ta tiến lên từng bước, đối mặt cùng ánh mắt như muốn chém ta thành trăm nghìn mảnh của nàng, “Người phải biết rằng, những việc làm của người không phải chỉ hai chữ “Phế hậu” là có thể giải quyết, người xứng với cái giá cả đời bị lương tâm khiển trách.”

Ngay trong đêm hôm đó, Liên Dận bị cách quan tước, cả đời không được bước vào hoàng cung nửa bước; Linh Thủy Y bị thu hồi kim ấn, giam cầm tại Hoàng hậu điện, cấm can thiệp vào hậu cung. Liên Thành cứ như vậy làm xong hai đại sự vang dội, khiến cho đại đa số người trong triều cảm thấy khó hiểu cùng phản đối. Nhưng là Liên Thành vẫn chưa giải thích nguyên nhân, đây là gia sự, quả quyết không thể để cho các đại thần trong triều biết.

Đêm đó, Bạch Phúc công công đem kim ấn hoàng hậu đưa đến Chiêu Dương cung, nói là Hoàng Thượng phân phó, sau này ta sẽ thay thế hoàng hậu chưởng quản hậu cung. Đồng thời Thái hậu cũng đến, không đợi ta hành lễ, bàn tay của bà đã vung thẳng về phía ta. Ta không trốn, gồng người cố gắng tiếp một cái tát của bà, nửa bên mặt cảm thấy đau nóng. Bà đột nhiên xuất hiện ở đây, lại tức giận như vậy, chắc là Liên Thành vẫn chưa kịp bẩm báo chuyện của Linh Thủy Y và Liên Dận cho bà rồi.

“Thần phi người thật to gan, dám cố động Hoàng Thượng đối phó thân đệ cùng thê tử kết tóc của mình.” Thái Hậu thanh thanh chỉ trích, trong lòng tức giận đến mức cả gương mặt cũng đỏ lên.

Ta hờ hững mà chống đỡ, “Nô tì không có.”

“Tối nay Hoàng Thượng vẫn luôn ở cùng một chỗ với người, mới hồi Chiêu Dương cung đã hạ xuống hai đạo chỉ, bọn họ đã phạm phải tội đại nghịch nào mà đáng bị như thế? Nhất định là người dùng loạn ngôn mê hoặc Hoàng Thượng, phế hậu lập người. Ai gia nói cho người biết, người đừng có vọng tưởng.” Thanh âm của bà càng lúc càng cao, toàn thân vì tức giận mà run rẩy.

“Chẳng lẽ Hoàng Thượng không nói với ngài sao?” Thanh âm bình tĩnh của ta đối lập hẳn với thanh âm phần nộ của thái hậu.

“Nói cái gì?”

Ta đi bước tiến lên, tựa sát vào tai bà, dùng thanh âm chỉ có hai chúng ta nghe được, nói: “Em chồng cùng đại tẩu có gian tình, Thái hậu, nếu là ngài, ngài sẽ xử trí ra sao?”

Chỉ thấy Thái Hậu sắc mặt chợt biến đổi, môi khẽ giật, nhưng một chút thanh âm cũng không phát ra. Ta tình tường thấy, có vài giọt mồ hôi lạnh dọc theo trán bà rơi xuống.

42. Q.4 - Chương 42: Mạch Nhiên Khấp Hồng Lệ

Sự việc của Linh Thủy Y cùng Liên Dận đã qua hơn hai tháng rồi, mọi thứ đã trở lại bình lặng. Nhưng Liên Thành tựa hồ không thể buông xuống được, mấy ngày nay luôn ở ngự thư phòng, đã mấy ngày chưa từng rời khỏi, ta cũng rất ít khi gặp được hắn, mỗi lần hắn đến đều chỉ là vội vàng vàng ngồi vừa một chút liền rời đi, nói là có rất nhiều tấu chương phải phê duyệt. Ta biết, hắn không thể dứt ra khỏi sự việc của Liên Dận được, là bởi vì hắn đã quá tín nhiệm người đệ đệ này rồi sao?

Nguyên lai trong gia đình đế vương, tín nhiệm cùng đề phòng đúng là tương hỗ, người nếu đề phòng, sẽ hủy hoại đi tình cảm huynh đệ, nhưng người nếu tín nhiệm, thì cái thu nhận được cũng là sự phản bội vô tình. Ta bản thân từng là công chúa, mỗi ngày khi nhìn thấy phụ hoàng chống tay suy nghĩ nên lập ai làm thái tử, liền cảm thấy rất kỳ quái, không phải chỉ là lập thái tử thôi sao, do đâu mà phải hao tâm tổn trí như vậy? Nhưng là trải qua tranh đoạt hoàng quyền của dòng họ Nạp Lan ta mới rõ được mối lo âu của phụ hoàng lúc đó. Trị giang sơn so với giành giang sơn càng khó gấp bội phần, chỉ lo thủ túc tương tàn, phát sinh thảm kịch nhân gian. Mọi người đều ngưỡng vọng gia đình đế vương, nhưng ai hiểu được nỗi khổ của bậc thân là vương tử?

Từ mấy ngày nay, Liên Thành bề ngoài đối với ta vẫn bình thường như trước, nhưng mà nỗi bi thương lúc nào cũng hiện lên trong ánh mắt hắn là điều không thể lừa được ai. Ta cũng không muốn hỏi nhiều, kéo lại lần nữa khơi lên thương tâm của hắn.

Mà mấy ngày nay ta cũng rất ít gặp Hy, nghe nói Liên Thành liên tiếp triệu kiến hắn vào ngự thư phòng, tựa hồ đang thương thảo một vài chuyện rất trọng đại. Chẳng lẽ là đối phó với Kỳ Hữu? Nhanh như vậy. Triều đình Kỳ Hữu mới trừ đi Đỗ Thừa tướng, nguyên khí khẳng định hao tổn, theo lý mà nói thời cơ này quả thật đúng là cơ hội tốt để đối phó Kỳ Hữu. Nhưng mà, thực sự có dễ dàng như vậy không?

Hôm nay ta lại bước vào Ninh Tú cung, mới phát giác chính mình đã rất lâu lại không đến thăm Nạp Lan Mẫn, kể ra đã một năm trước từ khi bị Thái Hậu cấm túc.

Mà khi ta đẩy cửa phòng ra, là lúc đã thấy nàng bệnh nằm thẳng đờ trên giường, tiếng ho khan the thé chói tai. Ta lập tức xông đến bên người Nạp Lan Mẫn, nhìn ả cung nữ hầu hạ nàng, lạnh lùng nói, “Sao lại thế này?”

“Tiểu chủ nàng mấy ngày liền đều ho khan không ngừng, nô tỳ đi thỉnh ngự y, nhưng mà bọn họ thấy tiểu chủ không được thánh sủng, đều không chịu đến trị liệu. Nô tỳ định đến tìm Thần phi ngài giúp đỡ, chính là ngay lúc đó ngài lại bị cấm túc, căn bản không thể gặp được ngài. Mãi đến mấy tháng trước chủ nhân mới khỏe lại một chút, nhưng ai biết hôm nay lại tái phát, mà so với lúc trước tình trạng càng nghiêm trọng hơn rất nhiều.” Nàng bỗng nhiên quỳ xuống, thân mình thoáng có chút run rẩy.

“Người hiện tại mau đi mời ngự y, nói là mệnh lệnh của Thần phi, nếu như không đến, chờ rơi đầu.” Ta cắn răng, từng câu từng chữ phân phó. Nỗi lo lắng trong lòng đối với Nạp Lan Mẫn lại tăng thêm, nàng. nếu xảy ra chuyện, ta phải làm sao giao phó với Kỳ Vãn? Hắn trước khi tiễn chúng ta đi, ngàn dò vạn dặn, phó thác ta hảo hảo chiếu cố Nạp Lan Mẫn, ta thế nhưng lại không làm được, để cho nàng bệnh ra nông nỗi này.

Ta hai tay nắm chặt cánh tay mềm mại vô lực kia, run rẩy thanh âm nói, “Tỷ tỷ yên tâm, lập tức người có thể về nhà, trong tay Kỳ Vãn có di chiếu tiên đế truyền ngôi cho hắn, tiên đế. thực thông minh đúng không? Trước khi chết đã chiếu tướng Kỳ Hữu một quân. Cho nên phần thắng trong tay chúng ta nắm chắc rất lớn, rất nhanh thôi, người có thể trở về bên cạnh hắn, người có thể làm Hoàng hậu, có thể có hài tử của các người.” Ta không ngừng đem đến cho nàng hy vọng, cho nàng mong đợi, làm cho nàng có một kỳ vọng kiên trì để tiếp tục sống.

Nàng yếu ớt cười, ánh mắt ảm đạm vô quang chợt lóe lên một tia sáng, “Hoàng hậu. Đứa nhỏ.” sau khi cười, lại là một tia tuyệt vọng, “Không, thân thể của ta sợ là đã không thể chống đỡ đến thời

khắc đó nữa rồi.”

“Tỷ tỷ không được nói bậy, người sao có thể có việc gì được?” Ta kiên cường nở nụ cười, an ủi vỗ về nàng.

“Sức khỏe của bản thân, ta tự mình biết. Nếu ta thật sự mất mạng. Trở về bên cạnh Kỳ Vãn.”. Nước mắt của nàng trong khoảnh khắc chảy xuống ào ạt, ướt đầm chăn gối, nhìn thấy nàng hết thấy tâm can của ta đều xoắn thắt cả lại, “Nếu có thể, ta thật sự muốn trở về gặp lại Kỳ Vãn lần cuối cùng.”

Nước mắt của ta tràn ra quanh hốc mắt, miễn cưỡng nuốt xuống chua xót cười, “Chỉ cần bệnh của người khỏe lại, chúng ta trở về Nguyên quốc, có được không?”

Ánh mắt của nàng sáng lên” thật vậy không? Thật sự có thể trở về không.”

Ta mạnh mẽ gật đầu.

“Nương nương, ngự y đến rồi.”

Vừa nghe thấy ngự y đã đến, ta lập tức từ bên giường đứng dậy, để cho ngự y bắt mạch, cũng không biết là do đứng lên quá nhanh hay là thân thể không khỏe, trước mắt một màn u ám, dưới chân hoàn toàn đứng không vững. Ngự y vội đỡ lấy ta đang lao đảo, “Nương nương, nô tài bắt mạch cho người trước đi.”

Ta lắc đầu, “hãy bắt mạch cho Đa La tiểu chủ trước đi.” Ta tìm một cái ghế tròn nhỏ ngồi xuống, một tay chống cái trán hơi choáng váng hoa mắt, xem ngự y dùng tơ hồng bắt mạch.

Sau một lúc lâu, hần thu hồi sợi tơ, vuốt chòm râu nói, “Bệnh tình của tiểu chủ vì lâu ngày không được trị liệu mà tích lũy thành tật, hơn nữa nàng tính tình trầm mặc ít lời, u buồn mà thành tâm bệnh, muốn chữa khỏi nhất định khó khăn, nô tài cảm thấy hay là trước hết giải tỏa tâm bệnh của tiểu chủ rồi mới tiến hành trị liệu. Nhưng là. Có thể trị hết hay không lại là khó nói .”

Nghe thế, nỗi lo lắng trong lòng ta lại dâng lên, “Người nói cái gì? Trị không hết?” trước mắt ta đột nhiên cảm thấy một màn u ám, suýt nữa từ trên ghế ngã xuống, ngự y lập tức tiến lên đỡ đỡ ta, “Nương nương, ngài sắc mặt thực tái nhợt, nô tài hay là chẩn bệnh cho ngài trước rồi lại bàn về bệnh tình của Đa La tiểu chủ.”

Hần đem sợi tơ hồng quấn lên cổ tay của ta, xem xét hồi lâu, lo lắng trên mặt từ lúc ban đầu ngược lại hiện ra tươi cười, vui sướng nói to, “Nương nương, chúc mừng ngài, là một hỉ mạch. Ngài chính là người đầu tiên vì Hoàng Thượng hoài thai long tử, chúc mừng chúc mừng.”

Sắc mặt của ta dần dần cứng đờ, nhìn miệng ngự y mở ra khép lại, đầu óc đột nhiên không thể hoạt động được nữa.

Hần nói hỉ mạch? Ta đã mang thai ? Làm sao. Có thể

Thanh âm của ta thoáng có chút run rẩy, “Không thể nào!”

Ngự y bị lời nói của ta khiến cho kinh ngạc một hồi, “Nương nương, thiên chân vạn xác, ngài đã có mang hơn một tháng.”

Ta vẫn cứ tiếp tục không ngừng lắc đầu, giống như nghe thấy một tin tức kinh thiên động địa, “làm sao có thể mang thai. Ta liên tục uống xạ hương trong gần nửa năm, sớm đã là không thể có con. Người nhất định chẩn đoán sai lầm rồi.”

Ngự y lại lần nữa se sợi tơ hồng chẩn mạch cho ta, ta nín thở nhìn biểu tình trên mặt hần, hô hấp dường như muốn ngừng lại.

Thật lâu sau, ngự y rút về sợi tơ hồng, nghi hoặc nhìn chằm chằm vào ta, “Nương nương, trong người ngài căn bản không có xạ hương tồn tại như lời người nói, tại sao lại nói không thể mang thai?”

Ta phút chốc từ trên ghế bật dậy, “Người nói bậy!”

Ngự y lập tức quỳ xuống đất, “Nương nương bớt giận, lời nói của nô tài từng câu đều là thật, tuyệt không có nửa câu hư ngôn, ngài nếu không tin, có thể thỉnh thêm vài viên ngự y đến bắt mạch.”

Ta liên tiếp lui về phía sau vài bước, “Không có khả năng. . . .” Hai chân đuối dần vô lực, tư tưởng một mảnh hỗn độn. Trong phòng đột nhiên lâm vào một bầu không khí gượng gạo, quý dị đến ngay cả ta bản thân cũng không dám hô hấp, chỉ có thể gắt gao đem đôi bàn tay của chính mình xiết chặt lại, móng tay cào vào lòng bàn tay, đau đớn lan tràn.

Ngự y có chút sợ hãi gọi to một tiếng, “Nương nương. . . .”

Ta trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng hít sâu một hơi, “Việc bản cung mang thai, các người không được nói với bất kỳ người nào khác.”

“Việc này. . . . Nương nương có thai là một chuyện tốt. . . .” Ngự y vội vàng thốt ra.

Ta lớn tiếng đánh gãy, “Cứ làm theo phân phó của bản cung, nếu như dám tiết lộ nửa câu, cứ nhắm vào các người mà hỏi tội.”

Mây tan tiếp liền cỏ biếc, điểm điểm là sắc xuân, nắng ấm gió mát thổi hạt sương, tay áo xanh lót bên trong chiếc áo dệt. Ta mơ màng chỉnh trang trở về Chiêu Dương cung, trông ra nơi nơi cảnh sắc đều là ảm đạm vô quang.

U Thảo từ xa thấy ta trở về, liền hướng ta chạy ngay đến, miệng hô to, “Chủ tử, Hoàng Thượng chờ ngài đã lâu rồi.”

Nghe thế, ta một khắc thất thần, hoảng hốt lùi về sau mấy bước, muốn quay trở lại.

“Phức Nhã.” Liên Thành một tiếng khê gọi làm ta ngừng cước bộ, ta trông thấy Liên Thành đứng bên trong thềm cửa tấm cung, nhìn vào ánh mắt ta một cách chăm chú như thế. Ta thần nhiên lảng tránh đi, chậm rãi đi về phía hán.

“Nàng làm sao vậy? Sắc mặt tái nhợt như vậy.” Hấn lo lắng xoa lên trán ta, “U Thảo, đi thỉnh Hy lại đây để. . . .”

“Không cần.” Ta vội vàng đánh gãy.

Bộ dạng lo lắng của hấn dần dần biến mất, thay vào đó chính là vẻ nghi hoặc, “Nàng rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không có gì, ta chỉ thấy mệt mỏi, nghỉ ngơi là sẽ khỏe lại thôi. Người không phải còn có rất nhiều công việc bề bộn sao, không cần vì ta mà chậm trễ quốc sự.” Ta miễn cưỡng tươi cười đưa hấn hướng tấm cung ngoại đẩy đi.

“Nàng có phải là trách ta mấy ngày nay lạnh nhạt với nàng, kỳ thật. . . .” Hấn sốt ruột muốn giải thích, ta lại cười lắc đầu, “Không có, ta như thế nào lại trách người chứ. Ta thật sự chỉ là. . . . thấy mệt rồi.”

Nhìn ta, hấn đột nhiên trầm mặc lúc lâu, chỉ lẳng lẳng nhìn ta chăm chăm, tựa hồ nhìn thấu suy tư của ta.

Ta giả bộ không phát hiện, hướng U Thảo cười nói: “U Thảo, tiễn Hoàng Thượng.” Nói xong, ta cũng không đứng lại thêm, thẳng bước về phía trong tấm cung, để lại sau lưng một mảng im lặng, chỉ là, ta thủy chung không quay đầu lại. Tiếng bước chân vang lên quanh quần giữa tấm cung trống vắng, ánh nền trên bàn hắt hiu lay động, từng giọt hồng lệ rơi xuống mặt bàn, ta không suy nghĩ nhiều đã đưa tay ra đỡ. Hồng sáp nóng bỏng rót trên bàn tay, ta bị phỏng đến ần ần đau rất, dùng sức cắn môi dưới, ta không cho bản thân khóc thành tiếng.

– Đúng vậy, chén mai hoa nhượng này của người cùng trà năm đó ta đã uống, mùi vị giống nhau như đúc.

– Nói cho ta biết, người có phải hay không sớm đã biết, trong chén mai hoa nhượng kia có xạ hương! Cho nên ngày ấy người vừa thấy ta uống nó, thần sắc liền trở nên kích động như vậy?

– Phải.

– Thực xin lỗi.

– Người đã làm chuyện gì rất có lỗi với ta sao?

– Không có gì, chỉ cần người hạnh phúc vui vẻ là tốt rồi. Đi tìm cuộc sống thuộc về chính người, có thể bay bao xa liền cứ bay bấy xa, đừng bao giờ trở về nơi này nữa.

Nghĩ đến hết thấy những việc đã qua, ta không khỏi cười lên tiếng.....

Rốt cuộc là Hàn Minh lừa ta, chính ta đã hiểu lầm Kỳ Hữu?

“Chủ tử, người đang làm cái gì vậy?” Vừa bước vào tẩm cung, Lan Lan lập tức vọt tới bên người ta, một tay gỡ sáp nến đang dính trên tay ta, khiến lớp nến vừa khô lại bong ra, một bên hô to, “U Thảo, mau đem một chậu nước lạnh vào đây.”

Nhìn Lan Lan lo lắng, ta như trước lộ vẻ đậm cười, “Ta không sao, người đi thỉnh Liên Hy đại nhân đến đây.”

Lan Lan do dự một lát, rốt cục buông tay, bước nhanh như bay ra ngoài.

Ước chừng thời gian một tuần tra, Hy đã có mặt. Hắn vừa thấy ta liền muốn giúp ta bắt mạch, ta lập tức giấu tay vào trong ống tay áo, “Hy, lần này ta triệu người lại đây là chút việc muốn hỏi, độc trong cơ thể ta khi nào có thể trừ sạch?”

“Khoảng ba tháng nữa, chỉ cần người ngày ngày uống trà do ta điều phối.”

“Y thuật của người quả thật inh nha.” Ta tán thưởng một tiếng, “Vậy người nói thân thể của ta có hy vọng mang thai không?”

Hi kỳ quái liếc nhìn ta một cái, “Đương nhiên là có hy vọng.”

“Phải không? Nhưng vì sao ta cùng với Liên Thành chung phòng đã hơn nửa năm, nhưng lại không thể hoài thai?”

“Thân thể của người vốn dĩ đã rất hư nhược, cho nên so với nữ tử bình thường dĩ nhiên khó khăn hơn một chút. Đợi cho thân thể của người hồi phục lại một chút, nhất định có thể vì Hoàng Thượng hoài thai hài tử. Người không cần phải lo lắng.” Hắn nhỏ giọng trấn an ta.

Ta mỉm cười mà gật đầu, “Đúng rồi, lúc người bắt mạch cho ta, có hay không phát hiện trong cơ thể ta tiềm tàng..... xạ hương?”

“Không có.” Hắn thực khẳng định mà lắc đầu, “Người trăm ngàn lần không thể loạn chạm vào thứ đó, nếu ăm nhăm phải, liền thực sự không thể mang thai.”

“Thật không?” Ta bình tĩnh cười, bàn tay giấu trong ống tay áo lại run lên nhẹ nhẹ.

“Sắc mặt của người trông rất kém, để ta giúp người bắt mạch.”

“Không cần, Hy. Về sau người không cần đến Chiêu Dương cung giúp ta bắt mạch nữa.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuy-nh-the-hoang-phi>